

Ellen G. White Estate

MĂRTURII PENTRU COMUNITATE

Vol. 2

ELLEN G. WHITE

Mărturii pentru comunitate vol.2

Ellen G. White

**Copyright © 2012
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Cadrul istoric în care a fost scris volumul 2

În timp ce volumul 1 al Mărturiilor prezintă sfaturi care au de a face, în mare măsură, cu începutul și dezvoltarea învățăturilor, experiențelor și întreprinderilor bisericii rămășiței nou înființate, volumul 2 este dedicat, aproape în întregime, evlaviei personale a membrilor ei. În cei treisprezece ani, care corespund cu cele paisprezece broșuri de mărturie, ce formează acum volumul 1, lucrarea de publicații a fost întărită, biserica a fost organizată, sistemul ei financiar a fost stabilit și ea s-a lansat într-un mare program de sănătate. Când a fost scris articolul de încheiere, literatura se revărsa într-un curent continuu la Casa de Editură din Battle Creek, Michigan, iar, la doi pași de ea, sanatoriul nou înființat era în plină acțiune. Vremurile întunecate ale războiului civil trecuseră și pentru biserică aceasta a fost o ocazie. Sarcina ei era să mențină terenul câștigat și să-i extindă hotarele. Pentru succesul continuu al bisericii, integritatea individuală a membrilor ei era de mare importanță.

Pe la începutul lui 1868, așa cum se arată într-un articol cu care se încheie volumul 1, Ellen G. White a început să publice, pentru folosul bisericii ca întreg, anumite mărturii personale, care până la acea vreme nu fuseseră distribuite, în general. Despre aceste mărturii personale, ea a declarat: „Ele toate conțin, mai mult sau mai puțin, reproș și instrucțiune, care se aplică la alte sute sau mii în situații asemănătoare. Aceștia trebuie să aibă lumina pe care Dumnezeu a vrut s-o dea și care corespunde cazurilor lor.“ (Vol.1,631).

Astfel de instrucțiuni, adresate în mod personal membrilor bisericii, pe parcursul unei perioade de trei ani, din februarie 1868 până în mai 1871, cuprind aproape întregul conținut al Mărturiilor, nr. 15-20, incluse acum în acest volum 2. Instrucțiunile sunt critice și practice, ocupându-se cu aproape fiecare fază a experienței personale și a intereselor religioase, de la clevetire, satisfacerea poftelor, relații de căsătorie, până la greșita îndrumare a zelului, avariție și fanatism.

La începutul perioadei cuprinse de volumul 2, fratele și sora White au fost, în parte, retrași la Greenville, Michigan, datorită stării

de sănătate a pastorului White. În curând, ei și-au reluat activitatea, călătorind și ținând adunări cu credincioșii din statele vecine cu Michigan. În noiembrie 1868, cei doi s-au întors la Battle Creek spre a locui acolo.

Cu două luni mai înainte, în septembrie 1868, s-a ținut o adunare în corturi, la Wright, Michigan. Această adunare, prima de felul acesta, s-a dovedit a fi o atât de mare binecuvântare pentru cei care au participat, încât anii următori au fost martori la înființarea de adunări de tabără, ca parte din programul regulat pentru conferințele statului. Prezența fratelui și a sorei White era solicitată, și astfel, în anii care au urmat, ei și-au petrecut, în mare măsură, lunile de vară la aceste adunări anuale. În ultima parte a volumului 2, se pot găsi sfaturi cu privire la aceste „adunări“.

În perioada celor trei ani, acoperiți de volumul 2, s-a încurajat înaintarea cauzei adevărului prezent. Institutul Sanitar de la Battle Creek, care a trecut printr-o perioadă de criză descurajatoare, a pășit acum într-o perioadă de prosperitate. În ultima parte a anului 1868, pastorii J.N. Loughborough și D.T. Bourdeau au aprins torța adventismului pe coasta Pacificului. În același an, o grupă de cincizeci de adventiști, păzitori ai Sabatului, din Europa, au început să corespundă cu frații de la Conferința Generală din Battle Creek, iar în anul următor, au trimis un reprezentant peste ocean, ca să pledeze spre a li se trimită misionari.

Dar, cu toate aceste dezvoltări și mișcări de înaintare, vrăjmașul a continuat să lucreze la scăderea spiritualității membrilor bisericii, făcându-i să iubească lumea și atracțiile ei, să infecteze biserica cu spiritul de critică, să sece izvoarele de binefacere și mai ales să aducă tineretul în tabăra lui. Împotriva acestor tendințe periculoase, sora White, ca trimis al lui Dumnezeu, a transmis cu credincioșie și seriozitate soliile ei, prin grai și scris, chemându-i pe membrii bisericii la standardul de integritate și dreptate al lui Dumnezeu. [7]

La unele ocazii, sorei White i-au fost date descoperiri care se refereau la experiența unui număr de persoane dintr-o comunitate. Mai întâi, ea a prezentat aceste mărturii individuale, în adunare, apoi a scris instrucțiunea și a trimis-o la comunitatea în cauză. Un număr de astfel de comunicări se găsesc în volumul 2.

Cititorul atent al celor 711 pagini ale volumului 2 trebuie să fie impresionat nu numai de marea diversitate de subiecte incluse, ci

și de marea cantitate de scrieri consacrate unor astfel de mărturii personale, scrise într-o perioadă de timp atât de scurtă. Totuși, trebuie notat că ceea ce a fost publicat reprezintă numai o parte din ce a scris sora White în această perioadă de timp.

Cu câteva săptămâni înainte de apariția numărului 15, pastorul White a scris o notă pentru Review and Herald, cerând ca aceia cărora le-a fost dat mărturia verbală de către sora White să aștepte cu răbdare până vor putea primi exemplare scrise. Despre hărnicia și stăruința sorei White în această lucrare, el a scris:

„În această ramură a lucrării, ea are de lucru cât pentru două luni. În călătoria ei din răsărit, ea și-a folosit tot timpul disponibil scriind astfel de mărturii. Multe dintre ele le-a scris chiar în timp ce alții predica în adunare sau vorbeau. De când s-a întors, ea și-a distrus sănătatea și puterea, dedicându-se prea mult acestei lucrări. De obicei, ea scrie între douăzeci și patruzeci de pagini în fiecare zi.“ (Review and Herald, 3 martie, 1868).

[8] Ne putem închipui ușurarea sorei White la apariția Mărturieii numărul 15 și anticiparea ei despre necesitatea celorlalte. Dar zece zile mai târziu, ea s-a avântat din nou în lucrarea de a transmite multele solii care i-au fost încredințate. În seara zilei de vineri, 12 iunie, era la Battle Creek, vorbind „în general tinerilor“ și „câteva solii le-a adresat în mod personal“, până aproape de ora zece, după cum a raportat pastorul White:

„În timp ce vorbea de pe platforma din față a amvonului, în felul cel mai solemn și impresionant, a venit asupra ei puterea lui Dumnezeu, și într-o clipă ea a căzut pe covor în viziune. Mulți au fost martori, de prima dată, la această manifestare, cu uimire și cu desăvârșită mulțumire că aceasta era lucrarea lui Dumnezeu. Vedenia a durat douăzeci de minute.“ (Review and Herald, 16 iunie, 1868).

Făcând o socoteală, 120 de pagini din volumului 2 al Mărturiilor sunt în mod hotărât declarate a fi scrise, având ca punct de plecare sfatul dat în viziunea din 12 iunie 1868, pentru biserică sau pentru persoane. Multe pagini au fost scrise având ca punct de plecare vedeniile date în același an, la Pilvt Grove, Iowa, la 2 octombrie, și la Adams Center, New York, la 25 octombrie.

Aceste multe vedenii au făcut-o pe sora White să scrie aproape fără încetare. Dând un raport despre călătoria lor cu luntrea în susul râului Mississippi în 1870, pastorul White comentează:

„Sora White scrie. Sărmana femeie! Această aproape veșnică scriere pentru acesta sau acela, când ar trebui să se odihnească și să se bucure de peisajul cel frumos și de societatea cea plăcută, pare prea rea, dar Dumnezeu binecuvântează și susține, și noi trebuie să fim împăcați.“ (Review and Herald, 5 iulie, 1870)

Ce binecuvântare au fost aceste mărturii pentru biserică, adresate la început, în mod personal, membrilor! Care membru din comunitate, citind aceste sfaturi și avertizări serioase, n-a descoperit că problemele, ispitele și privilegiile adventiștilor de ziua a șaptea, din anii de început, sunt problemele, ispitele și privilegiile de astăzi! Noi prețuim aceste mesaje mai ales pentru că Ellen G.White însăși declară în introducerea volumului 2:

„Nu există o cale mai directă și mai convingătoare de a prezenta cele ce mi-a arătat mie Domnul.“

Membrii Consiliului

Publicațiilor d-nei Ellen G.White.

Cuprins

Informații despre această carte	i
Cadrul istoric în care a fost scris volumul 2	iv
Mărturii pentru comunitate — Numărul 15	11
Introducere	12
Schiță de experiență	13
Lucrând pentru Hristos	25
Vinderea dreptului de întâi născut	37
Vorbirea de rău	48
Egoism și iubire de lume	53
Carnea și excitantele	58
Neglijarea reformei sanitare	64
Iubire pentru cei greșiți	70
Religia de fiecare zi	74
Reformă în cămin	80
O conștiință pătată	84
Avertizări și muștrări	88
Mărturii pentru comunitate — Numărul 16	103
Scopul mărturiilor personale	104
Mutare la Battle Creek	106
În atenția predicatorilor	109
Privește la Isus	111
Despărțirea de lume	116
Iubirea adevărată	124
Distracții la institut	127
Lipsă de considerație pentru Hannah More	130
Rugăciune pentru bolnavi	135
Curaj în slujire	139
Zgârcenie în afaceri	141
Asuprind pe simbriaș	144
Combativitate condamnată	149
Răspuns	151
Purtători de poveri în biserică	152
Mândrie la tineret	159
Spiritul lumesc în biserică	168

Mărturii pentru comunitate — Numărul 17	183
Suferințele lui Hristos	184
Avertizări pentru biserică	198
Plănuind căsătoria	207
Pericolul bogățiilor	211
Zel creștin	214
Răspunderile tinerilor	217
Slujitorii lui Mamona	219
Sentimentalism și pețitorie	228
Severitate în conducerea familiei	233
O scrisoare de ziua nașterii	240
Natura înșelătoare a bogățiilor	246
Tineret autoînșelat	262
Convertire adevărată	265
Îndatoriri ale soțului și ale soției	270
Pericolul destăinuirilor familiale	272
Scrisoare către un băiat orfan	279
Membrul nedisciplinat	286
Mângâiere în suferință	289
Un spirit dictatorial, egoist	291
Un ascultător uituc	293
Remediu pentru sentimentalism	295
Datorie față de orfani	299
Apel către pastori	305
Poluare morală	315
Mărturii pentru comunitate — Numărul 18	321
Cumpătare creștină	322
Extreme în reforma sanitară	341
Senzualitate la cei tineri	352
Iubire adevărată în cămin	369
Conducător al adunărilor sociale	375
Importanța stăpânirii de sine	377
Hărnicie și economie	386
Stârnind opoziție	391
Un apel către Biserică	394
O amăgire în acceptarea lui Hristos	435
Mărturii pentru comunitate — Numărul 19	443
Cuvânt către pastori	444

Exercițiu și aer	464
Egoismul mustat	478
Fanatism și ignoranță	490
O fiică răsfățată	494
Către soția unui pastor	500
Necredincioșie în administrație	504
Sensibilitate greșită	506
Adunări	508
Mărturii pentru comunitate — Numărul 20	511
Adunări sociale	512
Cum să păzim Sabatul?	517
Recrearea creștină	520
Un vis impresionant	528
Adunările noastre de tabără	531
Un vis solemn	537
Manierele și îmbrăcămintea pastorilor	542
Iubirea de câștig	551
Cauza în Vermont	561
Transferarea comorii pământești	599
Nici o punere la probă după venirea lui Hristos	607
Responsabilitate pentru lumina primită	615
Apendice	629

Mărturii pentru comunitate — Numărul 15

Introducere

Este puțin probabil că frații mei și surorile mele se vor aștepta ca acest număr al Mărturiilor să apară atât de curând. Dar am avut la îndemână multe din mărturiile mele personale, unele dintre ele fiind redactate în paginile care urmează. Și nu cunosc o cale mai bună să prezint punctul meu de vedere despre pericolele și erorile generale, și datorită tuturor celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui, decât aceea de a da aceste mărturii. Poate că nu există o cale mai directă și mai convingătoare de a prezenta ceea ce mi-a arătat mie Domnul.

A fost important ca numărul 14 să ajungă la voi cu câteva zile mai înainte de Conferința Generală. De aceea, acest număr a fost pregătit pentru tipar înainte, ca să pot găsi timp pentru a elabora un material important pentru ea. De fapt, pentru acest material, n-a existat loc în numărul 14. De aceea, având la îndemână material suficient pentru numărul 15, vi-l prezint cu rugămintea să-l însoțească binecuvântarea lui Dumnezeu spre binele iubitului Său popor.

[10]

Schiță de experiență

De la 7 februarie 1868 la 20 mai 1868

După ce am ajuns acasă, nu am mai simțit influența inspiratoare a călătoriei și a lucrării, dar am simțit oboseala muncii din călătoria noastră din răsărit. Mulți m-au îndemnat, prin scrisori, să scriu ceea ce le-am relatat lor despre ceea ce mi-a arătat Domnul cu privire la ei. Și au fost mulți cărora nu le-am vorbit, deși cazurile lor erau tot așa de importante și urgente. Dar, în starea mea de oboseală, sarcina de a scrie atât de mult părea să fie mai mult decât puteam eu să îndur. M-a cuprins un simțământ de descurajare și am căzut într-o stare de slăbiciune, rămânând așa câteva zile, adesea leșinând. În această stare trupească, am pus la îndoială sarcina mea de a scrie atât de mult, la atâtea persoane, unele dintre ele foarte nevrednice. Mi s-a părut că pe undeva era o greșeală în această problemă.

În seara zilei de 5 februarie, fratele Andrews le-a vorbit persoanelor din casa noastră de rugăciune. Dar cea mai mare parte din acea seară, eram într-o stare de leșin, fără respirație, sprijinită de soțul meu. Când fratele Andrews s-a întors de la adunare, frații au avut un timp de rugăciune pentru mine, și m-am bucurat de-o oarecare ușurare. În acea noapte, am dormit bine, și dimineața, deși slăbită, m-am simțit minunat de ușurată și încurajată. Visasem că o persoană mi-a adus o pânză de material alb și mi-a spus să o croiesc ca îmbrăcăminte pentru persoane de toate mărimile și de toate caracterele și pentru toate împrejurările de viață. Mi s-a spus să le croiesc și să le atârn pe toate, să fie gata pentru când vor fi cerute. Am avut impresia că mulți dintre cei pentru care mi s-a cerut să croiesc îmbrăcăminte erau nevrednici. Am întrebat dacă aceasta era ultima piesă de material pe care trebuia s-o croiesc, și mi s-a spus că nu era; că, de îndată ce-l terminam pe acela mai erau și altele de care trebuia să mă ocup. Mă simțeam descurajată de cantitatea de lucru din fața mea, și am spus că am fost angajată să croiesc haine pentru alții, timp de peste douăzeci de ani, și lucrările mele n-au

[11]

fost prețuite și nici n-am văzut că lucrarea mea făcuse mult bine. Persoanei care mi-a adus materialul, i-am vorbit mai ales despre o femeie pentru care mi-a spus să croiesc o haină. Am arătat că ea nu avea să prețuiască îmbrăcămintea și că avea să fie o pierdere de timp și de material spre a i-o dăruia. Ea era foarte săracă, inferioară ca inteligență și dezordonată în obiceiurile ei, așa că în curând o va murdări.

Persoana a răspuns: „Croiește hainele. Aceasta-i sarcina ta. Pierderea nu este a ta, ci a mea. Dumnezeu nu vede cum vede omul. El plănuiește lucrarea care urmează să fie făcută de El, și tu nu poți ști care va prospera: aceasta sau aceea. Se va constata că multe astfel de suflete sărace vor intra în Împărăție, în timp ce alții, care sunt favorizați cu toate binecuvântările vieții, care dispun de intelect bun și de mediu plăcut, care le acordă toate avantajele de dezvoltare, vor fi lăsați pe dinafară. Se va vedea că aceste suflete sărace au trăit în totul după slaba lumină pe care au avut-o și au progresat prin mijloacele limitate, de care au dispus, și au trăit mult mai acceptabil decât unii dintre cei care s-au bucurat de toată lumina și de bogate mijloace de progres.“

Apoi, am prezentat mâinile mele, cu pielea îngroșată datorită îndelungatei folosiri a foarfecii, și am spus că nu puteam decât să mă îngrozesc la gândul că mă voi îndeletnici cu acest fel de muncă. Persoana a repetat din nou:

„Croiește haine. Eliberarea ta încă n-a sosit.“

[12] Cu simțăminte de mare oboseală, m-am ridicat să mă apuc de lucru. Înaintea mea se aflau niște foarfece noi, lustruite, pe care am început să le folosesc. De îndată, simțămintele mele de oboseală și descurajare m-au părăsit; foarfecele păreau să taie cu puțin efort din partea mea, și am croit îmbrăcămintă după îmbrăcămintă, cu ușurință relativă.

Cu încurajarea pe care mi-a dat-o acest vis, m-am hotărât imediat să-l însoțesc pe soțul meu și pe fratele Andrews în comitatele Gratiot, Saginaw și Tuscola, și să mă încred în Domnul, ca să-mi dea puterea de a lucra. Astfel, la 7 februarie, am părăsit căminul și am călătorit cincizeci și cinci de mile (88,5 km, n.n.) până la întâlnirea noastră de la Alma. Aici am lucrat, ca de obicei, cu un reconfortant grad de libertate și tărie. Prietenii din comitatul Gratiot păreau interesați să asculte, dar mulți dintre ei sunt mult în urmă cu reforma sanitară și

lucrarea de pregătire în general. La acești oameni, se pare că există o lipsă de ordine și eficiență, necesare pentru prosperitatea în lucrare și în spiritul soliei. Totuși, trei săptămâni mai târziu, fratele Andrews i-a vizitat și s-a bucurat un timp împreună cu ei. Nu voi trece cu vederea un motiv de încurajare pentru mine, că o foarte usturătoare mărturie, pe care o scrisesem unei familii, a fost primită cu folos pentru persoanele cărora le-a fost adresată. Mai avem încă un interes profund față de acea familie și dorim mult ca ea să se poată bucura de prosperitate în Domnul, și, cu toate că simțim o oarecare descurajare cât privește interesul în comitatul Gratiot, vom fi nerăbdători să-i ajutăm pe frați când vor simți nevoia să fie ajutați.

La adunarea de la Alma, au fost de față frați din St. Charles și Tittabawassee, din comitatul Saginaw, care ne-au îndemnat să-i vizităm. Noi nu plănuiserăm să intrăm, de data aceasta, în acest comitat, ci să vizităm districtul Tuscola, dacă era deschisă calea. Neavând nici o știre de la Tuscola, am hotărât să vizităm Tittabawassee, și între timp să scriem celor din districtul Tuscola și să-i întrebăm dacă eram doriți acolo. La Tittabawassee, am fost plăcut surprinși să aflăm o mare casă de rugăciune, de curând clădită de membrii noștri, plină cu păzitori ai Sabatului. Frații păreau să fie gata pentru mărturia noastră, și ne-am bucurat de libertate. În acest loc, fusese făcută o lucrare bună și mare, prin strădania credincioasă a fratelui A. A urmat multă opoziție amară și persecuție, dar aceasta părea că dispare la cei care veneau să asculte, și lucrarea noastră părea să facă o bună impresie asupra tuturor. În această parte, am participat la unsprezece adunări într-o săptămână, am vorbit de mai multe ori, timp de o oră până la două ore, și am luat parte la alte adunări. La o adunare, s-a făcut efortul spre a-i convinge pe unii care păzeau Sabatul să avanseze și să-și ia crucea. Îndatorirea celor mai mulți dintre aceștia era botezul. În ultima mea viziune, am văzut locuri în care avea să fie predicat adevărul și să fie scoase la lumină biserici pe care trebuia să le vizităm. Acesta era unul dintre acele locuri. Eu simțeam un interes deosebit pentru acești oameni. În fața mea, au apărut cazurile unora din comunitate și asupra mea a venit un duh de lucrare pentru ei, pe care nu l-am putut respinge. Am lucrat pentru ei timp de trei ceasuri, cea mai mare parte din timp apelând la ei cu simțăminte de cea mai adâncă grijă și afecțiune. Cu acea ocazie,

[13]

toți și-au luat crucea, au venit în față pentru rugăciuni și au vorbit aproape toți. A doua zi, au fost botezați cincisprezece.

Nimeni nu-i poate vizita pe acești oameni, fără să fie impresionat de valoarea lucrării credincioase a fratelui A. pentru această cauză. Lucrarea lui trebuie să pătrundă în locuri în care adevărul n-a fost vestit, și sper că ai noștri vor înceta eforturile de a-l sustrage de la această lucrare specifică. În spiritul umilinței, el poate merge înainte, sprijinindu-se pe brațul Domnului, ca să salveze multe suflete din puterile întunericului. Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să-l însoțească mereu.

[14] Când seria de adunări din acest loc era aproape de încheiere, a venit fratele Spooner din Tuscola, și ne-a invitat să vizităm acel district. Prin el am trimis programul, luni, când s-a întors, și noi am mers joi, după botez. Adunările noastre în Sabat, le-am ținut la Vassar, iar în ziua întâi, în clădirea școlii uniunii. Acesta era un loc gratuit, în care se putea vorbi, și am văzut roade bune ale lucrării noastre. În după-amiaza zilei întâi, cam treizeci de apostaziați și copii, care nu făcuseră nici o mărturisire, au venit în față. Aceasta a fost o adunare foarte interesantă și folositoare. Unii s-au retras din cauză, și pentru ei am simțit că trebuie să lucrăm în mod special. Dar timpul a fost scurt și mi s-a părut că aveam să lăsăm neterminată lucrarea.

Întâlnirile noastre pentru St. Charles și Alma se apropiaseră și, pentru a le face față, trebuia să încheiem luni lucrarea noastră din Vassar.

În acea noapte, ceea ce văzusem în viziune, cu privire la anumite persoane din districtul Tuscola, mi-a revenit într-un vis și am fost și mai impresionată că lucrarea mea pentru acei oameni nu era făcută. Cu toate acestea, nu am văzut nici o altă cale decât aceea de a merge la întâlnirile noastre. În ziua de marți, am călătorit treizeci și două de mile (51,5 km) până la St. Charles și ne-am oprit peste noapte la fratele Griggs. Aici, am scris cincisprezece pagini de mărturii și am participat la adunarea de seară. Miercuri dimineața, ne-am hotărât să ne întoarcem la Tuscola, dacă fratele Andrews va încheia întâlnirea de la Alma. Cu aceasta, el a fost de acord. În acea dimineață, am mai scris încă cincisprezece pagini, am luat parte la adunare, unde am vorbit o oră, și am călătorit treizeci și trei de mile împreună cu fratele și sora Griggs, până la fratele Spoones din Tuscola. Joi

dimineața, am mers la Watrousville, la o distanță de șaisprezece mile. Am scris șaisprezece pagini și am luat parte la adunarea de seară, în cadrul căreia am dat o mărturie foarte pătrunzătoare unuia dintre cei prezenți. În dimineața următoare, am scris douăsprezece pagini înainte de micul dejun și ne-am întors la Tuscola, unde am mai scris opt pagini.

În Sabat, înainte de masă, a vorbit soțul meu și apoi am vorbit eu timp de două ore. Adunarea a fost pentru câteva momente închisă, am mâncat puțin, și din nou am vorbit timp de o oră într-o adunare socială, prezentând mărturii directe pentru unii dintre cei prezenți. Mărturiile acestea au fost primite, în general, cu simțăminte de smerenie și recunoștință. Totuși, nu pot spune că toate au fost primite astfel.

În dimineața următoare, când ne pregăteam să plecăm spre casa de rugăciune, spre a ne angaja în grelele lucrări ale zilei, o soră, pentru care am avut o mărturie că îi lipseau discreția și prudența și nu avea stăpânire deplină asupra cuvintelor și acțiunilor ei, a intrat împreună cu soțul ei și a dat pe față simțăminte de mare neliniște și agitație. A început să vorbească și să plângă. A murmurat puțin, a mărturisit puțin și s-a îndreptățit din plin. Ea avea o părere greșită despre multe lucruri pe care i le-am spus. Mândria ei a fost atinsă când i-am dat pe față greșelile în mod public. Aceasta era în mod vădit dificultatea principală. Dar de ce să se simtă în felul acesta? Frații și surorile știau că aceste lucruri erau adevărate, iar eu nu-i informasem despre nimic nou. Și nu mă îndoiesc că cele spuse erau ceva nou pentru sora respectivă. Ea nu se cunoștea pe sine, și nu putea să-și judece corect propriile cuvinte și fapte. Aceasta este într-o oarecare măsură, valabil aproape pentru toți, de aici nevoia de reproșuri corecte în biserică și cultivarea de către toți membrii ei a iubirii pentru mărturie sinceră.

Soțul ei părea nemulțumit, deoarece am adus greșelile soției în fața comunității, și a spus că, dacă eu aș fi urmat instrucțiunile Domnului nostru din **Matei 18, 15-17**, el nu s-ar fi simțit vătămat: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să

[15]

asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.“

[16] Soțul meu i-a spus atunci că trebuie să înțeleagă că aceste cuvinte ale Domnului se refereau la cazuri de greșeli personale, și nu puteau fi aplicate în cazul acestei surori. Ea nu greșise față de sora White. Dar ceea ce a fost muștrat în public au fost greșeli publice, care amenințau cauza și prosperitatea bisericii. Iată, a spus soțul meu, un text aplicabil cazului: **1 Timotei 5, 20**: „Pe cei ce păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică.“

Fratele și-a recunoscut eroarea, ca un creștin, și părea împăcat cu această situație. Era evident că, de când cu adunarea din Sabat după-amiază, ei au primit multe observații cu privire la unele probleme mult exagerate și rele. De aceea s-a propus să fie citită mărturia scrisă. Când aceasta s-a făcut, sora care era muștrată a întrebat: „Aceasta este ceea ce ați spus dvs. ieri?“ Eu am răspuns că da. Ea părea mirată și cu totul împăcată cu mărturia scrisă. I-am predat-o, fără să păstrez vreun exemplar. Aici am greșit. Dar am avut o considerație atât de afectuoasă față de ea și soțul ei, și astfel de dorințe și speranțe arzătoare pentru prosperitatea lor, încât, în acest caz, am încălcat un obicei stabilit.

Deja timpul pentru întâlnire aproape că trecuse. Ne-am grăbit vreo doi kilometri și jumătate spre adunarea care aștepta. Cititorul poate să judece dacă scena acelei dimineți era bine pregătită spre a ne ajuta să ne adunăm cugetul și forța, necesare pentru a sta înaintea poporului. Dar cine se gândește la aceasta? Unii pot, și dau pe față puțină milă, în timp ce cei impulsivi și nepăsători vor veni cu poverile și încercările lor, în general, chiar înainte de a vorbi sau când suntem cu totul extenuați din cauza vorbirii. Totuși, soțul meu și-a adunat toate puterile și, la cerere, a vorbit degajat despre Lege și Evanghelie. Eu promisem o invitație să vorbesc după-amiază în noua casă de rugăciune, de curând construită și consacrată de metodiști. Această clădire spațioasă era aglomerată și mulți au fost nevoiți să stea în picioare. Am vorbit degajată cam o oră și jumătate despre prima și a doua mare poruncă repetată de Domnul nostru, și am fost surprinsă să aflu că erau aceleași despre care vorbise și pastorul metodist înainte de masă. Ei și poporul lui au fost prezenți spre a asculta ce aveam eu de spus.

Seara, am avut o importantă întrevedere, la fratele Spooner, cu frații Miller, Hatch și Haskell, și cu surorile Sturges, Bliss, Harrison și Malin. Acum am simțit că, deocamdată, lucrarea noastră a fost [17] făcută în districtul Tuscola. Noi am devenit foarte preocupați de acești oameni scumpi, totuși ne temeam că Satana va profita de sora la care m-am referit și le va produce tulburare. Aveam o dorință serioasă ca ea să poată vedea problema în adevărata ei lumină. Calea pe care apucase îi distrusese influența în biserică și în afara ei. Dar acum, dacă avea să primească muștrarea necesară, și, cu umilință, să caute să se schimbe, biserica avea s-o cuprindă din nou în inima ei, iar membrii aveau să se gândească mai mult la creștinismul ei. Și ceea ce este și mai bine, este faptul că ea se putea bucura de zâmbetul aprobator al scumpului ei Răscumpărător. Va primi ea întru-totul mărturia? Aceasta era întrebarea mea îngrijorată. Mă temeam că n-o va primi și că inimile fraților din acel district vor fi întristate din cauza ei.

După ce ne-am întors acasă, am trimis la această soră după un exemplar al mărturiei, și, la 15 aprilie, am primit următoarele, datate Denmark, 11 aprilie 1868: „Soră White, al 23-lea ultimatum al dvs. vă este la îndemână. Regret, nu mă pot conforma cererii dumneavoastră.“

Eu mai nutresc încă cele mai afectuoase simțăminte de stimă pentru această familie, și voi fi fericită s-o ajut când pot. Este adevărat că un astfel de tratament din partea celor pentru care îmi dau viața aruncă o umbră de tristețe asupra mea; dar calea mea a fost atât de clar marcată pentru mine, încât nu pot lăsa ca astfel de lucruri să mă sustragă de la calea datoriei. Când m-am întors de la oficiul poștal, cu nota de mai sus, simțind mai degrabă deprimare în spirit, am luat Biblia și am deschis-o cu rugăciune, ca să pot găsi mângâiere și sprijin în ea, și privirea mea s-a oprit direct asupra următoarelor cuvinte ale profetului: „Dar tu, încinge-ți coapsele, scoală-te, și spune-le tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul“ (**Ieremia** 1, 17-19). [18]

Din această călătorie ne-am întors acasă tocmai înainte de căderea unei ploii mari, care a îndepărtat zăpada. Această furtună a împiedicat adunarea din Sabatul următor, și eu am început de îndată să pregătesc material pentru Mărturia numărul 14. De asemenea, am avut privilegiul să-l îngrijim pe iubitul nostru frate King, pe care l-am adus în căminul nostru cu o teribilă rană la cap și față. L-am luat în casa noastră, ca să moară, pentru că nu puteam socoti să fie posibil ca cineva cu țeasta atât de teribil de zdrobită să se mai facă bine. Dar, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, după o foarte potrivită folosire a apei, o dietă foarte simplă și aerisirea zi și noapte a camerei, până a trecut pericolul temperaturii, peste trei săptămâni acesta a fost în stare să se întoarcă acasă la el și să participe la lucrările agricole. El n-a luat nici un medicament de la început până la sfârșit. Deși a slăbit considerabil, datorită pierderii de sânge din rănilor lui și datorită dietei simple, totuși, când a putut mânca mai consistent, s-a refăcut repede.

Cam pe vremea aceasta, am început să lucrăm pentru frații și prietenii noștri din apropiere de Greenville. După cum este cazul în multe locuri, frații noștri au nevoie de ajutor. Acolo, erau unii care păzeau Sabatul, totuși, ei nu aparțineau bisericii și, de asemenea, erau unii care au renunțat la Sabat, care aveau nevoie de ajutor. Noi eram dispuși să ajutăm aceste suflete sărmene, dar conduita din trecut și poziția actuală a membrilor conducători ai bisericii, în legătură cu aceste persoane, a făcut imposibil pentru noi să ne apropiem de ei. În lucrarea cu cei greșiți, unii dintre frații noștri au fost prea severi, prea tăioși în observații. Și când unii erau hotărâți să lepede sfatul lor și să se despartă de ei, aceștia aveau să spună: „Ei, bine, dacă doresc să plece, lasă-i să plece.“ Atâta timp cât o astfel de lipsă de compasiune, îndelungă răbdare și afecțiune, ca ale lui Isus, erau manifestate de cei ce mărturiseau a fi urmașii Lui, aceste suflete sărmene, greșite și fără experiență, lovite de Satana, era sigur că aveau să naufragieze în credință. Oricât de mari ar fi nedreptățile și păcatele celor greșiți, frații noștri trebuie să învețe să manifeste nu numai blândețea Marelui Păstor, ci și nemuritoarea Lui purtare de grijă și iubire pentru sărmenele oi rătăcite. Pastorii noștri muncesc din greu și țin prelegeri săptămână de săptămână și se bucură când câteva suflete îmbrățișează adevărul; și totuși, frați cu o gândire pripită și dură pot, în cinci minute, să-și nimicească

lucrarea, prin îngăduința simțămintelor care inspiră cuvinte de felul acesta: „Ei bine, dacă vor să ne părăsească, lasă-i să plece.“

Am descoperit că nu puteam face nimic pentru oile risipite de lângă noi, până ce n-am îndreptat mai întâi relele din mulți membri ai bisericii. Ei au lăsat aceste suflete să rătăcească. Nu simțeau nici o povară pentru ele. De fapt, se părea că s-au închis în ei înșiși și mureau de o moarte spirituală, din lipsă de exercițiu spiritual. Ei mai iubeau totuși cauza generală și erau gata să ajute la sprijinirea ei. Aveau să se îngrijească bine de slujitorii lui Dumnezeu. Dar exista o hotărâtă lipsă de îngrijire față de văduve, orfani și cei slabi din turmă. În afara unui oarecare interes pentru cauză, în general, exista numai un mic interes, aparent pentru altcineva decât pentru familiile lor. Cu o religie atât de mărginită, ei mureau de o moarte spirituală.

Erau unii care păzeau Sabatul, luau parte la adunare și plăteau pentru binefacerea sistematică, și, cu toate acestea, erau afară din biserică. Și este adevărat că nu erau potriviți să aparțină nici unei biserici. Dar, în timp ce membrii din conducerea bisericii se aflau pe poziție, așa cum au făcut unii dintre ei, dându-le puțină sau nici o încurajare, era aproape imposibil pentru ei să se ridice în puterea lui Dumnezeu și să facă mai bine. Când am început să lucrăm cu biserica și să-i învățăm că trebuia să aibă un duh de a lucra cu cei greșiți, multe dintre cele ce văzusem în legătură cu cauza în acel loc mi-au apărut în față și am scris mărturii aspre nu numai pentru cei care au greșit mult și se aflau în afara bisericii, ci și pentru acei membri din biserică ce au greșit mult, prin faptul că n-au mers să caute oile pierdute. Și niciodată n-am fost mai dezamăgită de felul în care au fost primite aceste mărturii. Când cei care greșiseră mult au fost muștrați prin cele mai aspre mărturii citite în public, ei le-au primit și au mărturisit plângând. Dar unii dintre cei din biserică, care susțineau fi prieteni credincioși ai cauzei și mărturiilor, puteau cu greu să creadă că era posibil ca ei să fi fost atât de greșiți, precum îi declarau mărturiile că sunt. Când li s-a spus că nu le păsa decât de ei, că sunt închiși în ei înșiși și în familii; că au greșit, neîngrijindu-se de alții, că erau exclusiviști și că au lăsat ca sufletele prețioase să piară; că se aflau în pericol de a fi autoritari și cu îndreptățire de sine, au ajuns într-o stare de mare agitație și tulburare.

Dar această experiență a fost exact ceea ce aveau nevoie spre a-i învăța răbdarea față de alții, în situații de încercare asemănătoare.

[20]

Sunt mulți care se cred siguri că nu vor avea nici o încercare cu privire la Mărturii, și continuă să creadă astfel până sunt puși la probă. Ei consideră ca fiind ceva ciudat faptul că cineva se poate îndoi. Sunt severi față de cei care manifestă îndoieli, taie și critică aspru spre a-și arăta zelul față de Mărturii, manifestând mai mult îndreptățire de sine decât umilință. Dar când Domnul îi mustră pentru greșelile lor, ei descoperă că sunt tot atât de slabi ca ceilalți. Atunci cu greu pot să îndure încercarea. Lucrurile acestea ar trebui să-i învețe umilința și modestia, afecțiunea și iubire nestinsă pentru cei greșiți.

[21] Mie mi se pare că Domnul face o chemare specială, ca cei greșiți, cei slabi și temători, și chiar și cei care au căzut de la adevăr, să vină la staul. Dar în bisericile noastre sunt numai câțiva care socotesc că așa trebuie. Și sunt și mai puțini cei care se află acolo unde pot să ajute astfel. Sunt mai mulți însă care stau direct în calea acestor suflete sărmene. Foarte mulți au un spirit exigent. Ei le cer să vină numai în cutare și cutare condiții, mai înainte ca să le fie întinsă o mână de ajutor. În felul acesta, ei îi țin la distanță, în condiții neprielnice. Ei n-au învățat că au o datorie specială de a merge să caute aceste oi pierdute. Ei nu trebuie să aștepte ca ele să vină la ei. Citește mișcătoarea parabolă a oii pierdute din **Luca 15, 1-7**: „Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte. Și fariseii și cărturarii cârteau și ziceau: «Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei.» Dar El le-a spus pilda aceasta: «Care dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una dintre ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți, care n-au nevoie de pocăință.»“

Fariseii au murmurat, pentru că Isus i-a primit pe vameși și pe păcătoșii de rând, și a mâncat împreună cu ei. În îndreptățirea lor de sine, ei îi disprețuiau pe acești păcătoși sărmăni, care ascultau bucurându-se la cuvintele lui Isus. Pentru a mostra acest duh al cărturarilor și fariseilor, și spre a da o lecție impresionantă pentru toți, Domnul a

dat această parabolă a oii pierdute. Observă, în deosebi, următoarele puncte:

Cele nouăzeci și nouă de oi sunt lăsate și are loc o căutare zeloasă a celei pierdute. Întregul efort este făcut pentru această oaie nefericită. Tot așa trebuie să fie îndreptat și efortul bisericii în favoarea acelor membri care rătăcesc din staulul lui Hristos. Și dacă ei s-au rătăcit departe, nu așteptați să se întoarcă înainte să încercați să-i ajutați, ci duceți-vă în căutarea lor.

[22]

Când oaia pierdută a fost găsită, ea a fost adusă acasă cu bucurie, urmată de o bucurie și mai mare. Aceasta ilustrează lucrarea plină de bucurie a muncii pentru cei rătăciți. Comunitatea care se angajează cu succes în această lucrare este o comunitate fericită. Acel bărbat sau acea femeie al cărei suflet este atras de împreună simțire și iubire pentru cei greșiți, și care lucrează să-i aducă în staulul Marelui Păstor, este angajat într-o lucrare binecuvântată. Și, ah, ce mare încântare sufletească este aceea că, atunci când un păcătos este astfel recâștigat, în ceruri este mai mare bucurie decât pentru cele nouăzeci și nouă de persoane neprihănite! Sufletele egoiste, exclusiviste și exigente, care par a se teme să-i ajute pe cei greșiți, ca și când făcând astfel s-ar pângări, nu gustă din plăcerile acestei lucrări misionare; ei nu simt acea fericire care umple cerul de bucurie în legătură cu salvarea unuia care s-a rătăcit. Ei sunt închiși în vederi și simțăminte strâmte, și ajung tot atât de uscați și fără rod ca și muntele Gilbou, pe care nu există nici rouă, nici ploaie. Îndepărtați un bărbat puternic de la muncă și el ajunge slab. Acea biserică sau acele persoane care nu poartă poveri pentru alții, care se închid în ei înșiși, în curând vor suferi de slăbiciune spirituală. Munca este cea care-l păstrează puternic pe bărbatul cel tare. Iar lucrarea spirituală, munca grea și purtarea de poveri, sunt ceea ce va da putere bisericii lui Hristos.

În Sabat și duminică, 18 și 19 aprilie, ne-am bucurat de un timp plăcut împreună cu ai noștri din Greenville. Frații A. și B. au fost împreună cu noi. Soțul meu a botezat opt persoane. În 25 și 26 aprilie, am fost împreună cu biserica din Wright. Întotdeauna membrii cei dragi sunt gata să ne primească cu bucurie. Aici, soțul meu a botezat opt persoane.

La 2 mai, ne-am întâlnit cu o comunitate mare, în casa de rugăciune de la Monterey. Soțul meu a vorbit cu claritate și forță despre parabola oii pierdute. Cuvântul a fost binecuvântat pentru popor.

[23] Unii care se rătăciseră se aflau în afara bisericii și nu exista spiritul de lucrare spre a-i ajuta. De fapt, poziția rigidă, severă, insensibilă a unora din biserică, era calculată spre a împiedica întoarcerea lor, dacă ar fi fost dispuși să facă acest lucru. Subiectul a atins inimile tuturor și toți și-au manifestat dorința să se îndrepte. În prima zi, am vorbit de trei ori unor bune comunități din Allegan. Pe data de 9 mai, urma să aibă loc întâlnirea noastră cu biserica din Battle Creek, dar am socotit că lucrarea noastră din Monterey era doar la început și de aceea am hotărât să ne întoarcem la Monterey și să lucrăm cu biserica încă o săptămână. Lucrarea cea bună mergea înainte, întrecând așteptările noastre. Casa a fost plină și niciodată mai înainte n-am fost martori la o astfel de lucrare în Monterey, într-un timp atât de scurt. În prima zi, au venit în față cincizeci de persoane pentru rugăciuni. Frații au simțit profund împreună cu oile pierdute, și-au mărturisit răceala și nepăsarea, și au luat o poziție bună. Frații G.H. Lay și S. Rummary au depus bune mărturii, care au fost primite cu bucurie de frații lor. Au fost botezați paisprezece, dintre care un bărbat de vârstă mijlocie, care se opusese adevărului. Lucrarea a continuat cu mărturisiri solemne, care au fost urmate de plânset mult. Astfel s-au încheiat lucrările istovitoare ale anului Conferinței, și încă tot simțeam că lucrarea cea bună din Monterey nu era terminată. Am făcut aranjamente să ne întoarcem și să petrecem mai multe săptămâni în districtul Allegan.

Conferința, care tocmai trecuse, a fost un timp de cel mai profund interes. Soțul meu a avut foarte mult de lucru în timpul numeroaselor sesiuni și avea nevoie de odihnă. Lucrarea noastră de anul trecut este privită favorabil de poporul nostru și la Conferință s-a fost manifestat simpatie, afectuoasă purtare de grijă și dragoste frățească pentru noi. Împreună cu ei, ne-am bucurat de mare libertate de acțiune și am

[24] plecat, bucurându-ne, de asemenea, de încredere și iubire reciprocă.

Lucrând pentru Hristos

Din cele ce mi s-a arătat, păzitorii Sabatului cresc din ce în ce mai mult în egoism, pe măsură ce cresc în bogății. Iubirea pentru Hristos și poporul Lui descrește. Ei nu văd nevoile celor în lipsă, nici nu simt cu suferințele și durerile lor. Ei nu înțeleg că, neglijându-i pe cei săraci și suferinzi, Îl neglijează pe Hristos și că, ușurând lipsurile și suferințele celor săraci, în măsura în care este posibil, Îi slujesc lui Isus.

„Hristos spune poporului Său răscumpărat: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat, Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut, am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit la Mine».

Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau când și-a fost sete, și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit la Tine?» Drept răspuns Împăratul le va zice: «Adevărat că spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.»“

A deveni un muncitor, a continua cu răbdare în facerea de bine, care cere muncă cu dăruire de sine, este o lucrare măreață, de care cerul se bucură. Lucrarea făcută cu credincioșie este mai acceptată de Dumnezeu decât închinarea aparentă cea mai zeloasă și mai sfântă. Adevărata închinare este aceea de a lucra împreună cu Hristos. Rugăciunile, îndemnul și conversația sunt roade ieftine, care adesea sunt asociate; dar roadele care sunt arătate prin fapte bune, în purtarea de grijă pentru cei nevoiași, orfani și văduve, sunt adevăratele roade, care cresc în mod natural într-un pom bun.

[25]

„Religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume“. Roadele pe care Hristos le cere să

le aducem sunt faptele bune: cuvinte amabile, fapte de binefacere, grijă afectuoasă pentru cei săraci, cei nevoiași și cei îndurerați. Când inimi simpatizează cu inimi împovărate de descurajare și necaz, când mâna dă celor în nevoie, când cei goi sunt îmbrăcați, când străinii sunt bineveniți să ocupe un scaun în salonul tău și un loc în inima ta, îngerii vin foarte aproape, și în cer vibrează o coardă corespunzătoare. Fiecare faptă de dreptate, de milă și de binefacere produce în cer o melodie. Tatăl de pe tronul Său îi vede pe cei care fac aceste fapte de îndurare și-i socotește printre cele mai prețioase comori ale Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu“ (**Maleahi 3, 17**). Fiecare faptă de milă față de cei nevoiași, de cei care suferă, este privită ca și cum e făcută pentru Isus. Când îi ajuți pe cei săraci, simpatizezi cu cei îndurerați și asupriți, și te împrietenești cu cei orfani, te afli într-o mai strânsă legătură cu Isus.

„Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.» Atunci Îi vor răspunde și ei: «Doamne, când te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?» Și El, drept răspuns, le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.» Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică“ (**Matei 25, 41-46**).

[26] Aici, Isus se identifică pe Sine cu oamenii care suferă: „Eu am fost Cel care eram flămând și însetat. Eu am fost Cel care era străin. Eu am fost Cel care era gol. Eu am fost Cel care era bolnav. Eu am fost Cel care era în temniță. Când voi vă bucurați de hrana de pe îmbelșugatele voastre mese întinse, Eu flămânzeam în cocioabă sau pe stradă, nu departe de voi. Când ați închis ușa în fața Mea, în timp ce camerele voastre bine mobilate erau neocupate, Eu n-aveam unde să-Mi plec capul. Șifonierele voastre erau pline cu costume de schimb, bogate, pe care au fost cheltuiți inutil banii, pe care i-ați fi putut da pentru cei nevoiași, Mie Îmi lipsea îmbrăcămintea comodă. Când voi vă bucurați de sănătate, Eu eram bolnav. Nenorocirea M-a

aruncat la închisoare și M-a legat cu cătușe, scăzându-Mi moralul, lipsindu-Mă de libertate și speranță, în timp ce voi hoinăreți liberi“. Ce identitate exprimă aici Isus, ca existând între El Însuși și ucenicii Lui, care suferă! El face din cazul lor propriul Lui caz. El Se identifică pe Sine ca fiind în persoana celui care suferă. Ia seama, creștin egoist: orice neglijență față de sărmanii nevoiași și față de orfani, este o neglijență față de Isus, în persoana lor.

Am cunoscut persoane care fac mare caz de mărturisirea lor, ale căror inimi sunt așa de ambalate în iubire de sine și egoism, încât nu pot aprecia ceea ce scriu eu. Toată viața lor s-au gândit și au trăit numai pentru ei înșiși. A te sacrifica spre a face bine altora sau a te lipsi pe tine spre a-i ajuta pe alții — nici vorbă de așa ceva la ei. N-au nici cea mai mică idee că Dumnezeu cere aceasta de la ei. Idolul lor este eul. În veșnicie trec săptămâni, luni și ani, dar ei n-au nici un raport în ceruri despre fapte binefăcătoare, de sacrificiu pentru binele altora, de hrănirea celor flămânzi, de îmbrăcare a celor goi, sau de primirea în casă a celor străini. Această primire de străini, ca oaspeți, nu este agreabilă. Dacă ei ar ști că toți cei care au căutat să facă și altora parte de dărnicia lor sunt vrednici de laudă, atunci ar putea fi convinși să facă ceva în privința aceasta. Dar este o virtute în a risca ceva. Poate că am putea să-i primim ca oaspeți pe îngeri. [27]

Sunt orfani cărora ar trebui să li se poarte de grijă, dar unii nu vor să se aventureze să întreprindă așa ceva, pentru că aceasta le-ar da de lucru mai mult decât sunt dispuși să facă, lăsându-le doar puțin timp pentru propria lor plăcere. Dar când Împăratul va face cercetarea, aceste suflete care nu fac nimic, lipsite de generozitate și egoiste, vor afla că cerul este pentru cei care au fost lucrători, care s-au lepădat de sine, de dragul lui Hristos. N-au fost făcute prevederi pentru cei care întotdeauna au avut o astfel de grijă specială pentru ei înșiși. Pedeapsa teribilă cu care îi amenință Împăratul pe cei de la stânga Lui, în acest caz, nu este din cauza marilor lor nelegiuiri. Ei nu sunt condamnați pentru lucruri pe care le-au făcut, ci pentru ceea ce n-au făcut. Voi n-ați făcut acele lucruri pe care cerul le-a stabilit să le faceți. Voi v-ați plăcut vouă înșivă și puteți să vă luați partea împreună cu iubitorii de sine.

Surorilor mele le-aș spune: Fiți fiice ale binefacerii. Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ceea ce a fost pierdut. Poate că ați gândit că, dacă ați putea găsi un copil fără cusur, l-ați lua și v-ați

îngriji de el; dar a vă încurca sufletul cu un copil cu lipsuri, pentru a-l dezvăța de multe lucruri și a-l învăța din nou, a-l învăța stăpânirea de sine, este o lucrare pe care refuzați s-o preluați. A-i învăța pe cei neștiutori, a avea milă și a-i corecta pe cei care întotdeauna au învățat cele rele, nu este o sarcină ușoară, dar cerul tocmai așa ceva v-a pus în față. Aceasta este o binecuvântare care părea nenorocire.

[28] Cu ani în urmă, mi s-a arătat că poporul lui Dumnezeu avea să fie pus la probă în a găsi cămin pentru cei fără cămin; că vor fi mulți fără cămin, ca urmare a faptului că vor crede adevărul. Când opoziția și persecuția îi deposeau pe credincioși de căminul lor, era de datoria celor care aveau cămin să deschidă larg ușa pentru cei care nu aveau. Mi s-a arătat mai de curând că Dumnezeu avea să pună la probă, în această direcție, în mod special, pe poporul care mărturisește a fi al Lui. De dragul nostru, Hristos S-a făcut sărac, ca, prin sărăcia Lui, noi să ne putem îmbogăți. El S-a jertfit, pentru ca să poată procura un cămin pentru peregrinii și străinii din lume, care caută o patrie mai bună, chiar una cerească. Cei care sunt subiecte ale harului Său, care așteaptă să fie moștenitori ai nemuririi, să refuze oare, sau chiar să simtă repulsie să împartă căminul lor cu cei fără cămin și nevoiași? Noi, care suntem ucenicii lui Isus, ar trebui să-i refuzăm pe străini să intre în casele noastre?

Porunca apostolului nu are nici o putere în acest veac: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri“ (*Evrei 13, 2*). Eu sunt zilnic îndurerată de manifestările de egoism din mijlocul poporului nostru. Există o alarmantă lipsă de iubire și grijă față de cei care sunt îndreptățiți la ea. Tatăl nostru cel ceresc pune binecuvântări ascunse în calea noastră, dar unii nu vor să se atingă de ele, de teamă că îi vor sustrage de la plăcerile lor. Îngerii așteaptă să vadă dacă folosim ocaziile care se ivesc în calea noastră de a face bine — așteptând să vadă dacă noi vom binecuvânta pe alții, ca, la rândul lor, și ei să ne poată binecuvânta pe noi. Însuși Domnul ne-a făcut să ne deosebim — unii săraci, unii bogați, unii îndurerați — pentru ca toți să aibă ocazia să-și dezvolte caracterul. Cei săraci sunt înadins lăsați de Dumnezeu să fie astfel, pentru ca noi să putem fi puși la încercare și să dovedim și să descoperim ce este în inima noastră.

I-am auzit pe mulți scuzându-se că nu-i invită în căminul lor pe sfinții lui Dumnezeu: „Păi, eu n-am nimic pregătit, n-am fiert

nimic; ei trebuie să meargă în alt loc“. Și în acel loc pot fi inventate alte scuze pentru a nu primi pe cei care au nevoie de ospitalitatea celor care mărturisesc a fi frați și surori. Dacă n-ai pâine, soro, imită cazul prezentat în Biblie. Du-te la vecinul tău și spune-i: „Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu, și n-am ce-i pune înainte“ (**Luca 11, 5.6**). Nu avem nici un exemplu despre această lipsă de pâine care să fi fost adus vreodată spre a refuza intrarea celui care cere. Când Ilie a venit la văduva din Sarepta, ea a împărțit puținul ei cu profetul lui Dumnezeu, iar el a înfăptuit o minune și a făcut ca, prin acea faptă de a oferi un cămin pentru slujitorul Lui și de a împărți puținul ei cu el, ea însăși să fie susținută și viața ei și a fiului ei să fie păstrate. La fel se va dovedi în cazul multora, dacă fac aceasta cu voioșie, spre slava lui Dumnezeu.

[29]

Unii invocă drept scuză sănătatea lor șubredă — lor le-ar plăcea să lucreze, dacă ar avea putere. Unii ca aceștia s-au închis timp atât de îndelungat în ei înșiși și s-au gândit atât de mult la propriile lor simțăminte sărăcicioase, au vorbit atât de mult de suferințele, încercările și supărările lor, încât acesta este adevărul lor prezent. Ei nu se pot gândi la nimeni decât la propria lor persoană, cu toate că mulți alții pot avea nevoie de simpatie și ajutor. Pentru voi, care aveți o sănătate precară, există un leac. Dacă îmbraci pe cel gol, și aduci în casa ta pe nenorociții fără adăpost, și îți împarți pâinea cu cel flămând, „atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede“. A face binele este un excelent leac pentru boală. Cei care se angajează în lucrare sunt invitați să-L cheme pe Dumnezeu, și El a făgăduit că le va răspunde. Sufletul lor va fi satisfăcut în timp de secetă și vor fi ca o grădină udată, căreia nu-i lipsește apa.

Treziți-vă frați și surori. Să nu vă fie teamă de faptele bune. „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“ (**Galateni 6, 9**). Să nu așteptați să vi se spună care vă este datoria. Deschideți-vă ochii și vedeți cine se află în jurul vostru; faceți cunoștință cu cei neajutorați, îndurerați și nevoiași. Nu vă ascundeți de ei și nu căutați să împiedicați satisfacerea nevoilor lor. Cine prezintă dovezile amintite de Iacov despre posedarea religiei curate, neîntinate de egoism și corupție? Cine sunt doritori să facă tot ce le stă în putere, ca să ajute în înfăptuirea marelui plan al mântuirii?

[30]

Am cunoscut o văduvă, care avea doi copii mici de întreținut, prin folosirea acului ei de cusut. Ea arăta palidă și copleșită de griji. Pe parcursul întregii ierni grele, ea s-a zbatut să se întrețină pe sine și pe copiii ei. Ea a primit un mic ajutor, dar cine ar fi simțit vreo lipsă, dacă ar fi manifestat un și mai mare interes în acest caz? Iată-i pe cei doi băieți aici, în vârstă cam de nouă și unsprezece ani, care au nevoie de cămin. Cine sunt dispuși să le dea un cămin de dragul lui Hristos? Mama ar trebui să fie eliberată de această grijă și legare de acul ei. Băieții aceștia sunt într-un sat, singurul lor tutore fiind mama, care lucrează din greu. Ei au nevoie să fie învățați cum să lucreze pe măsura vârstei lor. Ei au nevoie să fie instruiți cu răbdare, bunătate și iubire. Unii pot să spună: „O, da, eu am să-i iau să-i învăț cum să lucreze.“ Dar ei nu trebuie să piardă din vedere alte lucruri de care acești copii au nevoie, pe lângă a fi învățați cum să lucreze. Trebuie să fie instruiți cum să-și dezvolte un bun caracter creștin. Ei sunt lipsiți de iubire și afecțiune, au nevoie să corespundă spre a deveni folositori aici și, în cele din urmă, să fie pregătiți pentru cer. Dezbrăcați-vă de egoism și vedeți dacă nu există mulți pe care îi puteți ajuta și binecuvânta cu căminurile voastre, simpatia și iubirea voastră și arătându-le pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Nu vreți să faceți nimic ca să salvați suflete? Isus, scumpul Mântuitor, pregătește un cămin pentru voi; și de ce să nu pregătiți, la rândul vostru, un cămin pentru cei care au nevoie de el și, făcând așa, să imitați pilda Învățătorului vostru? Dacă nu sunteți dispuși să faceți acest lucru, când veți simți că aveți nevoie de o locuință în ceruri, nici una nu vă va fi dată. Pentru că Hristos declară: „Ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați, Mie nu Mi le-ați făcut“ (**Matei 25, 45**). Voi, care ați fost egoiști, care toată viața ați căutat comoditate și avantaj, ceasurile voastre de punere la probă sunt în curând încheiate. Ce faceți spre a vă salva viața de egoism și inutilitate? Treziți-vă! treziți-vă!

[31]

Privind la interesele voastre veșnice, deșteptați-vă și începeți să semănați semințe bune. Ceea ce semănați aceea veți și secera. Secerișul vine — timpul marelui seceriș — și veți secera ceea ce ați semănat. Recolta nu va fi slabă; secerișul este sigur. Acum este timpul semănatului. Acum faceți eforturi spre a fi bogați în fapte bune, spre a fi darnici, „gata a simți împreună cu alții“, spre a vă strânge pentru vremea viitoare o bună temelie, ca să puteți apuca

„viața veșnică“ (**1 Timotei 6, 18.19**). Vă implor, frații mei din orice loc, faceți să dispară răceala voastră glaciară. Încurajați în voi o iubire a ospitalității, iubirea de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor.

Voi puteți spune că ați luat în casă și ați dat mijloacele voastre celor care n-au fost vrednici de iubirea voastră și de aceea v-ați descurajat în încercarea de a-i ajuta pe cei în nevoie. Îl prezint înaintea voastră pe Isus. El a venit să salveze omul căzut, să aducă mântuire națiunii Lui; dar ei n-au vrut să-L primească. Ei au tratat îndurarea Lui cu insultă și dispreț, și, în cele din urmă, L-au condamnat la moarte pe El, care venise cu scopul de a le da viață. A părăsit Domnul nostru neamul căzut din cauza aceasta? Deși eforturile voastre pentru bine n-au avut succes de nouăzeci și nouă de ori, și ați primit numai insulte, reproș și ură, totuși, dacă cea de a suta oară se dovedește a fi un succes, și un singur suflet este salvat, ah, ce biruință este obținută! Un suflet smuls din prinsoarea lui Satana, un suflet beneficiar, un suflet încurajat. Aceasta vă va răsplăti de o mie de ori pentru toate eforturile voastre. Vouă Isus vă va spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut“ (**Matei 25, 40**). N-ar trebui să facem cu bucurie tot ceea ce putem spre a imita viața Domnului nostru divin? Mulți se îngrozesc la ideea de a face vreun sacrificiu pentru binele altora. Lor le place să creadă că nu li se cere să se lipsească pe ei înșiși, în beneficiul altora. Unora ca acești să le spunem: Isus este Exemplul nostru.

[32]

Când a fost făcută cererea pentru cei doi fii ai lui Zebedei, de a ședea unul la dreapta Lui și celălalt la stânga Lui în Împărăția Sa, Isus a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu? «Putem» I-au zis ei. Și El le-a răspuns: «Este adevărat că veți bea paharul Meu, și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu; dar a ședea la dreapta și la stânga Mea, nu atârână de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu».“ (**Matei 20, 22.23**). Cât de mulți pot răspunde: Noi putem bea paharul; noi putem fi botezați cu botezul; și să facă răspunsul să fie vizibil? Cât de mulți imită Exemplul cel mare? Toți cei care au mărturisit a fi urmași ai lui Hristos s-au legat să umble întocmai cum a umblat El. Cu toate acestea, calea multora

dintre cei care au făcut mari mărturisiri ale adevărului arată că ei fac doar puțină referire la Model în a-și conforma viața cu viața Lui. Ei își potrivesc calea lor spre a satisface propriul lor standard nedesăvârșit. Ei nu imită lepădarea de sine a lui Hristos sau viața Lui de sacrificiu pentru binele altora.

Săracii, cei fără cămin și văduvele sunt printre noi. Am auzit un fermier bogat descriind situația unei văduve sărace din mijlocul lor. El a deplâns strâmtorarea ei, apoi a spus: „Nu știu cum are de gând să se descurce în această iarnă rece. Nu prea mai are timp de pregătire“. Astfel de oameni au uitat Modelul, și, prin faptele lor, spun: „Nu, Doamne, noi nu putem bea paharul lepădării de sine, al umilinței și suferinței pe care L-ai băut Tu, nici să fim botezați cu suferința cu care ai fost botezat Tu. Noi nu putem trăi să facem altora bine. Treaba noastră este să ne purtăm nouă înșine de grijă“. Cine să știe cum o să se descurce văduva, dacă nu cei care au grânarele bine umplute? Mijloacele pentru ca ea să se descurce sunt la îndemână.

[33] Și îndrăznesc cei pe care Dumnezeu i-a făcut ispravnicii Lui, cărora El le-a încredințat mijloace, să le rețină de la nevoiașii ucenici ai lui Hristos? Dacă da, ei le rețin de la Isus. Așteptați voi ca Domnul să plouă grâne din cer spre a-i aproviziona pe cei nevoiași? Nu le-a pus El mai degrabă în mâinile voastre spre a-i ajuta și a-i binecuvânta pe ei prin voi? Nu v-a făcut El uneltele Sale în această lucrare bună spre a vă încerca pe voi, și spre a vă acorda privilegiul de a vă aduna o comoară în cer?

Copiii fără tată și fără mamă sunt puși în brațele bisericii, și Hristos spune urmașilor Lui: Luați-i pe acești copii și creșteți-i pentru Mine, și vă veți primi răsplata. Am văzut mult egoism arătat în această privință. Dacă nu există vreo dovadă specială că ei înșiși vor beneficia, adoptând în familia lor pe cei care au nevoie de cămin, unii întorc spatele și spun: Nu. Ei se fac că nu știu sau că nu le pasă dacă aceștia sunt salvați sau pierduți. Ei găsesc că aceasta nu este treaba lor. Asemenea lui Cain, ei spun: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?“ (**Geneza 4, 9**). Ei nu sunt dispuși să fie deranjați sau să facă vreun sacrificiu pentru orfani și, nepăsători, împing pe unii ca aceștia în brațele lumii, care are uneori mai multă bunăvoință să-i primească decât au aceștia care mărturisesc a fi creștini. În ziua lui Dumnezeu, se vor face cercetări asupra celor cărora Cerul le-a dat ocazia de salvare. Dar ei au dorit să fie scuzați, și n-aveau să se

angajeze în lucrarea cea bună, dacă nu pot face din ea o chestiune de profit pentru ei. Mi s-a arătat că cei care refuză aceste ocazii de a face bine vor auzi din partea lui Isus: „Deoarece n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut“ (**Matei 25, 45**). Te rog, citește **Isaia 58**.

„Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig, și să se culce pe sac și cenușă? Acesta numești tu post și zi plăcută Domnului? Iată postul plăcut Mie; dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug. Împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu-i întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înaintea, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădulelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă“ (**Isaia 58, 5-11**).

[34]

Aceasta este acum lucrarea specială din fața noastră. Toată rugăciunea și postul nu vor fi de nici un folos, dacă nu ne apucăm cu hotărâre de această lucrare. Asupra noastră se află obligații sacre. Datoria noastră este arătată lămurit. Domnul ne-a vorbit prin profetul Său. Gândurile Domnului și căile Lui nu sunt ceea ce muritorii orbi și egoiști cred că sunt sau doresc ca ele să fie. Domnul privește la inimă. Dacă acolo se află egoism, El știe acest lucru. Noi putem încerca să ascundem caracterele noastre de frații și surorile noastre, dar Dumnezeu le cunoaște. Nimic nu poate fi ascuns de El.

Postul pe care-l poate accepta Dumnezeu este descris. Înseamnă să-ți împărți pâinea cu cel flămând și să duci în casa ta pe nenorociții fără adăpost. Nu aștepta ca ei să vină la tine. Lucrarea de a te căuta până te vor găsi și să ceară fierbinte un cămin pentru ei nu zace asupra lor. Trebuie să-i cauți și să-i aduci în casa ta. Trebuie să-ți verși sufletul după ei. Trebuie să întinzi o mână în sus și prin credință

[35]

să te ții de brațul puternic care aduce mântuire, în timp ce cu cealaltă mână a iubirii să ajungi la cei apăsați spre a-i elibera. Este imposibil să te ții cu o mână de brațul lui Dumnezeu, în timp ce cealaltă mână să fie folosită spre a te îngriji de propriile tale plăceri.

Dacă te angajezi în această lucrare de îndurare și iubire, se va dovedi ea prea grea pentru tine? Vei da greș și vei fi zdrobit sub povară, și familia ta va fi lipsită de ajutorul și influența ta? O, nu; Dumnezeu a îndepărtat cu precauție toate îndoielile cu privire la această chestiune, printr-o făgăduință pentru tine, cu condiția ascultării. Această făgăduință cuprinde tot ceea ce cel mai exigent, cel mai șovăitor ar putea să-și dorească: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede“ (**Isaia 58, 8**). Crede numai că El este credincios față de ce a făgăduit. Dumnezeu poate reînnoi puterea fizică. Și, mai mult, El spune că o va face. Și făgăduința nu se sfârșește aici. „Neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți“. Dumnezeu va clădi în jurul tău o fortificație. Făgăduința nu se oprește nici aici. „Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»“ (**Isaia 58, 8.9**). Dacă pui capăt asupririi, dacă îndepărtezi vorbele de ocară, dacă vei sătura sufletul flămând, „atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua-n amiaza mare. Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă“ (**Isaia 58, 10.11**).

[36]

Citiți **Isaia 58**, voi, care pretindeți a fi copii ai luminii. În mod special, să-l citească iarăși și iarăși cei care au simțit repulsie față de neplăcerea de a-i ajuta pe cei lipsiți. Voi, ale căror inimi și case sunt prea strâmte spre a oferi un cămin pentru cei fără adăpost, citiți-l; voi, care puteți vedea pe orfani și văduve apăsați de mâna de fier a sărăciei și înfrânți de inima de piatră a celor absorbiți de interesele acestei lumi, citiți-l. Dacă vă este teamă că în familia voastră va fi introdusă o influență care vă va da mai mult de lucru, citiți-l. Teme-rile voastre pot fi neîntemeiate și poate să urmeze o binecuvântare, pe care s-o cunoașteți și s-o înțelegeți în fiecare zi. Dar dacă e altfel, dacă se cere o muncă în plus, puteți să vă apropiați de Unul care a făgăduit: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede“. Motivul pentru care cei din poporul lui Dumnezeu nu sunt mai spirituali și n-au o credință mai mare, mi s-a arătat că

este din cauză că sunt mărginiți din cauza egoismului. Profetul se adresează păzitorilor Sabatului, nu păcătoșilor, nu necredincioșilor, ci celor care au mari pretenții de evlavie. Nu mulțimea adunărilor voastre este ceea ce acceptă Dumnezeu. Nu rugăciunile numeroase, ci pe cei ce fac dreptate, care fac lucrul bun la timp potrivit. Trebuie să fii mai puțin ocupat de tine însuși și mai făcător de bine. Sufletele noastre trebuie să fie deschise. Atunci Dumnezeu le va face să fie ca o grădină udată, căreia nu-i lipsește apa.

Citește **Isaia 1**: „Când vă întinați mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult; căci mâinile vă sunt pline de sânge. Spălați-vă deci, și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocroțiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade la țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit“ (**Isaia 1, 15-20**).

Aurul amintit de Hristos, Martorul Credincios, pe care trebuie să-l avem cu toții, mi s-a arătat că este credința și iubirea împreună, iar iubirea are prioritate față de credință. Satana este în permanență la lucru, ca să îndepărteze aceste prețioase daruri din inimile poporului lui Dumnezeu. Toți sunt angajați să joace jocul vieții. Satana își dă bine seama că, dacă poate să îndepărteze iubirea și credința și să

[37]

umple locul lor cu egoism și necredință, toate prețioasele trăsături de caracter care rămân, în curând vor fi îndepărtate cu dibăcie prin mâna lui înșelătoare, și jocul va fi pierdut.

Iubiții mei frați, veți îngădui ca Satana să-și atingă scopul? Vă veți resemna, pierzând jocul prin care doriți să câștigați viața veșnică? Dumnezeu mi-a arătat că veți fi tot atât de sigur biruiți de Satana, în loc să fiți biruitori, cât este de sigur tronul lui Dumnezeu, afară numai de cazul în care veți fi complet schimbați. Trebuie să fie recâștigate iubirea și credința. Vreți să vă angajați din nou în această luptă și să recâștigați prețioasele daruri de care ați fost aproape deposeați? Va trebui să faceți eforturi mai serioase, mai stăruitoare și neobosite, decât cele pe care le-ați făcut cândva. Aceasta nu constă numai în a te ruga sau a posti, ci este vorba de a fi ascultător, a te

dezbrăca de egoism și a ține postul pe care l-a ales Dumnezeu, cel pe care îl va accepta El. Poate că mulți se simt întristați, pentru că am vorbit lămurit, dar eu voi continua să fac acest lucru, dacă Dumnezeu pune această sarcină asupra mea.

Dumnezeu cere ca cei care ocupă poziții de răspundere să fie consacrați față de lucrare; pentru că, dacă se comportă greșit, poporul se simte liber să urmeze pe urmele lor. Dacă oamenii se comportă greșit și conducătorii nu ridică glasul împotriva greșelilor, atunci ei le încurajează, și păcatul apasă asupra lor, la fel ca și asupra răufăcătorilor. Cei care ocupă poziții de răspundere trebuie să fie oameni ai evlaviei, care simt continuu povara lucrării care apasă asupra lor.

Vinderea dreptului de întâi născut

Iubite frate D: De câțva timp, intenționez să-ți scriu, dar lucrările noastre au fost atât de constante și de obositoare, încât n-am avut nici timp și nici puterea să o fac. În ultima mea vedenie, mi-a fost arătat cazul tău. Erai într-o situație critică. Cunoșteai adevărul, înțelegeai [38] care era datoria ta, și te-ai bucurat de lumina adevărului; dar pentru că el îți încurca scopurile tale lumești, erai gata să sacrifici adevărul și datoria pentru propriul tău avantaj. Priveai la propriul tău avantaj bănesc de acum, pierzând din vedere bogăția de slavă veșnică. Erai gata să faci un sacrificiu enorm pentru perspectiva lingușitoare a unui câștig prezent. Te găseai chiar pe punctul de a vinde dreptul tău de întâi născut pe un blid de linte. Dacă te-ai fi întors de la adevăr pentru un câștig pământesc, acesta n-ar fi fost un păcat din neștiință, din partea ta, ci un păcat cu voia.

Esau a poftit o mâncare favorită și și-a sacrificat dreptul de întâi născut spre a-și satisface pofta. După ce pofta lui senzuală a fost satisfăcută, el și-a văzut nebunia, dar n-a găsit loc pentru pocăință, deși a căutat-o grijuliu și cu lacrimi. Există foarte mulți care sunt asemenea lui Esau. El reprezintă o categorie de oameni care au o binecuvântare specială, valoroasă, la îndemâna lor — moștenirea nepieritoare, viață care durează tot atât de mult ca și viața lui Dumnezeu, Creatorul Universului, fericire nemăsurată și o greutate veșnică de slavă — dar care s-au lăsat timp atât de îndelungat în voia apetitului, pasiunilor și înclinațiilor, încât puterea lor de a discerne și a aprecia valoarea lucrurilor a slăbit.

Esau a avut o dorință specială, puternică, pentru un fel deosebit de mâncare și el a satisfăcut eul timp atât de îndelungat, încât n-a simțit nevoia să se abată de la ispititoare și râvnită mâncare. El se gândea la ea, fără să facă nici un efort special spre a-și înfrâna apetitul, până ce puterea apetitului a înfrânt orice alt gând și l-a stăpânit, iar el și-a închipuit că va suferi o mare neplăcere, și chiar moartea, dacă nu va putea să obțină acea mâncare deosebită. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât dorința lui se întărea tot mai mult,

[39]

până ce dreptul de întâi născut, care era sacru, și-a pierdut valoarea și sfințenia lui. El s-a gândit: dacă îl vând acum, pot să-l cumpăr ușor înapoi. L-a schimbat pe o mâncare favorită, amăgindu-se cu speranța că putea să dispună de el după voie și să-l răscumpere după plac. Dar când a căutat să-l răscumpere, chiar cu un mare sacrificiu din partea lui, n-a fost în stare să facă acest lucru. Apoi, el și-a regretat amarnic nesăbuinta, prostia, și nebunia. A analizat problema pe toate părțile, a căutat pocăința cu grijă și cu lacrimi, dar totul a fost în zadar. Disprețuise binecuvântarea, și Domnul a retras-o de la el pentru totdeauna. Tu ai gândit că, dacă vei sacrifica adevărul acum și vei continua să mergi pe calea neascultării și a păcătuirii pe față, nu vei călca toate restricțiile, încât să ajungi nepăsător, iar dacă ai să fii dezamăgit în speranțele și așteptările tale de câștig lumesc, vei putea din nou să te preocupi de adevăr și să devii un candidat pentru viața veșnică. Dar în această privință te-ai înșelat. Dacă ai fi sacrificat adevărul pentru un câștig lumesc, aceasta ar fi fost pe cheltuiala vieții veșnice.

[40]

Prin parabola unui ospăț, Mântuitorul nostru arată că mulți vor alege mai degrabă lumea decât pe El, și drept rezultat vor pierde cerul. Invitația amabilă a Mântuitorului nostru a fost disprețuită. El ajunsese la încurcătură și cheltuieli mari spre a face o mare pregătire, cu un sacrificiu enorm. Apoi a trimis invitația: „Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi a zis: «Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.» Un altul a zis: «Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc, iartă-mă, te rog.» Un altul a zis: «Tocmai acum m-am însurat, și de aceea nu pot veni»“ (**Luca 14, 18-20**). Stăpânul îi abandonează pe cei bogați și iubitori de lume, ale căror ogoare, boi și soții au fost de o așa mare valoare în ochii lor, încât să cântărească mai greu decât avantajele pe care le-ar fi putut câștiga prin acceptarea amabilei invitații pe care le-a făcut-o, la cina lui. Stăpânul casei este mânios, îi părăsește pe cei care au insultat în felul acesta darul lui mărinimos și invită o categorie de oameni care nu sunt îmbuibăți, care nu posedă țărini și case, ci sunt săraci și flămânzi, mutilați, șchiopi și orbi, și care vor aprecia darurile oferite, și, la rândul lor, vor exprima stăpânului recunoștință sinceră și neprefăcută iubire și devoțiune.

Mai este încă loc. Se dă apoi porunca: „Ieșiți la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i veți găsi, siliți-i să intre, ca să mi se umple casa. Căci vă spun că nici unul dintre cei poftiți nu va gusta din cina mea“ (**Luca 14, 23.24**). Iată aici o categorie respinsă de Dumnezeu, pentru că a disprețuit invitația Stăpânului. Domnul declarase lui Eli: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți“ (**1 Ioan 2, 30**). Hristos spune: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti“ (**Ioan 12, 26**). Dumnezeu nu vrea să fie tratat cu ușurință. Dacă cei care au lumină au lepădat-o, sau au neglijat s-o urmeze până la capăt, aceasta va deveni întuneric pentru ei. Din partea scumpului Fiu al lui Dumnezeu a fost făcut un sacrificiu enorm, pentru ca să poată avea putere să-l salveze pe omul căzut și să-l înalțe până la dreapta Lui, să-l facă moștenitorul lumii și posesor al veșnicei greutate de slavă. Limba lui poate să exprime valoarea moștenirii nepieritoare. Slava, bogățiile și cinstea, oferite de Fiul lui Dumnezeu, sunt de o valoare atât de mare, încât este peste puterea oamenilor sau chiar a îngerilor să-și facă măcar o idee despre valoarea, calitatea desăvârșită și splendoarea lor. Dacă oamenii se afundă în păcat și degradare și refuză aceste beneficii cerești, refuză viața de ascultare, disprețuiesc amabilele invitații ale harului și aleg lucrurile lipsite de valoare ale pământului, pentru că ele sunt văzute și sunt convenabile pentru bucuria lor prezentă de a urma pe calea păcatului, Isus va aduce la îndeplinire ilustrația din parabolă; unii ca aceștia nu vor gusta din slava Lui, ci invitația va fi oferită altei categorii.

[41]

Aceia care aleg să prezinte scuze, dar continuă în păcat și conformare cu lumea, vor fi lăsați la idoli lor. Va fi o zi când nu vor mai cere să fie scuzați, când nu vor mai dori să fie scuzați. Când va veni Hristos în slava Sa și în slava Tatălui Său, înconjurat de toți îngerii cerești, care Îl însoțesc pe calea Lui cu glasuri de triumf, când sunetele celei mai încântătoare muzici le va inunda urechea, atunci toți vor fi interesați; nu va exista nici un spectator indiferent. Atunci speculațiile nu vor absorbi sufletul. Grămezile de aur ale celui zgârcit, care i-au desfătat privirea, nu vor mai fi atrăgătoare. Palatele pe care le-au construit oameni îngâmfați ai pământului, și care erau idoli lor vor fi părăsite cu aversiune și dezgust. Nici unul nu va mai invoca ogoarele lui, boii lui, soția lui cu care tocmai se

căsătorise, ca motiv pentru care să fie scuzat de la participarea la slava care a apărut brusc vederii lui uimite. Toți vor dori să participe, dar ei știu că aceasta nu va fi pentru ei.

În rugăciuni serioase și chinuitoare, vor cere ca Dumnezeu să nu-i treacă cu vederea. Regii, bărbații puternici, cei aroganți, îngâmfați, oamenii de rând, se vor pleca deopotrivă sub apăsarea nenorocirii, a lepădării, a suferinței de nedescris; rugăciuni din inimi chinuite vor fi smulse de pe buzele lor: Îndurare! îndurare! Salvează-ne de mânia unui Dumnezeu ofensat! Un glas le va răspunde cu teribilă claritate, seriozitate și măreție: „Fiindcă v-am chemat și voi v-ați împotrivit; fiindcă Mi-am întins mâna și nimeni n-a luat seamă; fiindcă ați lepădat sfaturile Mele și nu v-au plăcut muștrările Mele, de aceea și Eu râd de nenorocirea voastră; Îmi bat joc de voi când vă apucă groaza“ (după textul engl. n.n., **Proverbe 1, 24-26**).

[42] Atunci regi și nobili, oameni puternici și cei săraci, oamenii de rând, cu toții deopotrivă vor plânge amarnic. Ei, care în zilele prosperității lor L-au disprețuit pe Hristos și cei umili, care au mers pe urmele Lui, oameni care n-au vrut să-și umilească demnitatea lor spre a se pleca în fața lui Hristos, care au urât disprețuita Lui cruce, vor fi prosternați acum cu fața în pulberea pământului. Măreția lor i-a părăsit deodată pe toți, și n-au ezitat să se plece până la pământ la picioarele sfinților. Atunci ei înțeleg, cu teribilă amărăciune, că mănâncă acum roadele propriei lor umblări și mășăluiesc împreună cu înșelătoriile lor. În presupusa lor înțelepciune, ei s-au îndepărtat de marea răsplată veșnică, au respins îndemnul ceresc, pentru un câștig lumesc. Luxul și strălucirea amăgitoare a lumii i-a fascinat și, în presupusa lor înțelepciune, au ajuns nebuni. În prosperitatea lor lumească, au jubilat ca și cum avantajele lor lumești erau așa de mari încât, prin ele, puteau să fie recomandați lui Dumnezeu, și astfel să-și asigure cerul.

Banii erau putere printre nerozii pământului și totodată erau idolul lor; dar chiar prosperitatea lor i-a distrus. Ei au ajuns nebuni în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor cerești, în timp ce oameni cu ambiții lumești i-au socotit înțelepți. Acum, presupusa lor înțelepciune este nebunie întreagă, și prosperitatea este nimicirea lor. Din nou, vor răsună țipete de spaimă, de chin înfricoșător: „Munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare

a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»“ (**Apocalipsa 6, 16.17**). Ei vor fugi la peșterile pământului pentru adăpost, dar acestea, nu vor fi de ajuns.

Iubite frate, în fața ta este viața și moartea. Știi de ce s-au clătinat pașii tăi? Pentru ce n-ai stăruit cu curaj și hotărâre? și-ai violat conștiința. Cariera ta în afaceri n-a fost cinstită. Trebuie să faci ceva în această direcție. Tatăl tău n-a respectat principiile de afaceri după lumina cea corectă. Tu le privești ca și cei lumești, nu cum le privește Dumnezeu. „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși.“ Ai făcut aceasta? „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.“ Dacă se ascultă de această poruncă, ea pregătește inima să asculte de a doua, care este asemenea ei: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși“ (**Luca 22, 37.40**). Toate Cele Zece Porunci sunt cuprinse în cele două amintite. Cea de a doua cuprinde ultimele șase, care arată datoria omului față de semenii săi. În aceste două porunci, se cuprinde toată Legea și Proorocii. Ele sunt două brațe mari, care susțin toate Cele Zece Porunci, pe primele patru și pe ultimele șase. Acestea trebuie păzite cu strictețe.

[43]

„Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“ (**Matei 19, 17**). Foarte mulți , care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos, după cât s-ar părea, vor să treacă ușor prin această lume și să fie priviți ca oameni cinștiți, evlavioși, când, în fond, ei au un focar de infecție, care le pătează tot caracterul și le strică experiența creștină. „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși.“ Aceasta ne interzice să profităm de semenii noștri, cu scopul de a ne avantaja pe noi. Ni se interzice să facem rău semenului nostru în orice privință. Noi nu trebuie să privim problema din punct de vedere lumesc. A-i trata pe semenii noștri în orice împrejurare, exact așa cum am dori noi să fim tratați, este o regulă care trebuie să fie aplicată nouă înșine, în mod practic. Legile lui Dumnezeu trebuie păzite întocmai. În toate relațiile și afacerile cu semenii noștri, fie că sunt credincioși sau necredincioși, această regulă trebuie să fie aplicată: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși.“

Aici, mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini, nu vor co-respunde măsurătorii lui Dumnezeu; când vor fi cântăriți în balanța sanctuarului, ei vor fi găsiți cu lipsuri. Iubiți frați, „ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este

[44] necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic“ (**2 Corinteni 6, 17-18**). Ce făgăduință este aceasta! Dar nu trebuie să pierdem din vedere faptul că ea este întemeiată pe ascultarea de poruncă. Dumnezeu vă cheamă să vă despărțiți de lume. Nu trebuie să urmați după practicile lor, nici să vă conformați lor în desfășurarea activității voastre de orice fel. „Ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită“ (**Romani 12, 2**).

Dumnezeu cheamă la despărțirea de lume. Vrei să asculți? Vrei să ieși din mijlocul lor, și să rămâi despărțit și deosebit de ei? „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?“ (**2 Corinteni 6, 14**). Tu nu te poți amesteca cu cei din lume și să participi la spiritul lor, să urmezi exemplul lor și să fii în același timp copilul lui Dumnezeu. Creatorul Universului ți se adresează ca un Părinte iubitor. Dacă te desparți de iubirea ta de lume și te liberezi de contaminarea ei, ca să scapi de stricăciunea care este în lume, prin poftă, Dumnezeu va fi Tatăl tău, El te va adopta în familia Sa, și tu vei fi moștenitorul Lui. În locul lumii, El îți va da, pentru viața de ascultare, Împărăția cerurilor. El îți va da o greutate veșnică de slavă, și o viață care este la fel de durabilă ca veșnicia.

Tatăl tău cel ceresc vrea să te facă un membru al familiei regale, iar prin făgăduințele Lui extrem de mari și prețioase să poți fi un părtaș al naturii divine, care ai scăpat de stricăciunea care este în lume, prin poftă. Cu cât te împărtășești mai mult de caracterul curat, fără păcat al îngerilor și al lui Hristos, Mântuitorul tău, cu atât mai puternic vei purta asemănarea divină, și cu atât mai ștearsă va fi asemănarea cu lumea. Lumea și Hristos sunt în dezacord, pentru că lumea nu vrea să se unească cu Hristos. Lumea va fi, de asemenea, în dezacord cu urmașii lui Hristos. În rugăciunea Mântuitorului nostru către Tatăl Său, El spune: „Le-am dar Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.“

[45] Chemarea ta este o înaltă și importantă chemare, să-L slăvești pe Dumnezeu în trupul și spiritul tău, care sunt ale Sale. Tu nu trebuie să te măsoari cu alții. Cuvântul lui Dumnezeu ți-a prezentat un model infailibil, un exemplu fără cusur. Te-ai speriat de cruce. Ea este un obiect neplăcut de purtat și, pentru că este acoperită de reproș și

rușine, ai evitat-o. Trebuie să aplici reforma sanitară în viața ta; să te abții, și să mănânci și să bei spre slava lui Dumnezeu. Abține-te de la poftele trupești, care se luptă împotriva sufletului. Trebuie să practici cumpătarea în toate lucrurile. Iată o cruce pe care ai evitat-o. A te limita la o dietă simplă, care te va menține în cea mai bună stare de sănătate, este o sarcină pentru tine. Dacă ai fi trăit după lumina pe care cerul a îngăduit să lumineze pe calea ta, de multă suferință ar fi putut fi scăpată familia ta. Direcția acțiunilor tale a adus acest rezultat. Atâta timp cât continui pe această cale, Dumnezeu nu va veni în familia ta, să te binecuvânteze și să facă o minune spre a-ți scăpa familia de suferință. O dietă simplă, fără condimente, carne și grăsime de orice fel, se va dovedi o binecuvântare pentru tine și o va scăpa pe soția ta de multă suferință, necaz și întristare.

Tu n-ai urmat o cale care să-ți asigure binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă ai vrea ca binecuvântarea lui Dumnezeu să te însoțească și prezența Lui să rămână în familia ta, trebuie să ascuți de El, făcând voia Sa, indiferent de pierderile sau câștigurile ori plăcerea ta. Nu trebuie să-ți consulți dorințele, nici aprobarea celor lumești, care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care nu caută slava Sa. Dacă mergi împotriva lui Dumnezeu, El va merge împotriva ta. Dacă ai alți zei mai presus de Domnul, inima ta va fi îndepărtată de la slujirea singurului Dumnezeu viu și adevărat, care cere inima întreagă, afecțiuni neîmpărțite. Dumnezeu cere toată inima, tot sufletul, tot cugetul și toată puterea. El nu va accepta cu nimic mai puțin decât atât. Aici nu este îngăduită nici o împărțire; lucrarea cu jumătate de inimă nu este primită.

[46]

Pentru a-I aduce lui Dumnezeu o slujire desăvârșită trebuie să ai concepții lămurite despre cerințele lui Dumnezeu. Ar trebui să folosești hrana cea mai simplă, pregătită în felul cel mai simplu, pentru ca nervii cei fini ai creierului să nu fie slăbiți, amorțiți sau paralizați, făcând să fie imposibil pentru tine să distingi lucrurile sfinte și să prețuiești ispășirea, sângele curățitor al lui Hristos, de o valoare neprețuită. „Nu știți că cei ce aleargă la locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul câștigă premiul? Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și când

n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.“

Dacă pentru un obiect care nu e mai valoros decât o cunună, sau o coroană pieritoare, ca răsplată pentru ambiția lor, oamenii se supun la cumpătare în toate lucrurile, cu cât mai mult ar trebui să practice lepădarea de sine aceia care mărturisesc a fi în căutarea nu numai a unei nemuritoare coroane de slavă, ci și a unei vieți care urmează să dureze tot atât de mult ca și tronul lui Iehova, și a unor bogății care sunt veșnice, onoruri care sunt nepieritoare și o greutate veșnică de slavă. Îndemnurile prezentate în fața celor care aleargă în întrecerea creștină, îi vor face să practice lepădarea de sine și cumpătarea în toate lucrurile, ca să poată să țină supuse înclinațiile lor senzuale, să păstreze trupul în supunere și să stăpânească apetitul și poftele pătimase? Atunci ei pot fi părtași la natura divină, fiind scăpați de stricăciunea care este în lume, prin poftă.

[47] Dacă răsplata extrem de prețioasă și de slăvită nu ne conduce să salutăm cu bucurie privațiuni mai mari și să suportăm o mai mare lepădare de sine decât cele suportate cu bucurie de către oamenii din lume, care caută pe pământ o nimica toată, o slavă pieritoare, care aduce onoruri din partea câtorva pământenii și-i face să fie detestați de mai mulți, atunci nu suntem vrednici de viața veșnică. Cu seriozitatea și intensitatea zelului nostru, a perseverenței, curajului, energiei, a lepădării de sine și a sacrificiului, noi trebuie să-i depășim cu atât mai mult pe cei care sunt angajați în oricare altă întreprindere, cu cât ținta pe care căutăm s-o atingem este de o valoare mai înaltă decât a lor. Comoara pe care o căutăm noi este nepieritoare, veșnică, nemuritoare, întru totul supraslăvită; în timp ce aceea după care aleargă cei din lume, durează doar o zi; ea se ofilește, este pieritoare și trecătoare, ca norul dimineții.

Crucea, crucea; ridic-o, frate D., și în acțiunea de a o ridica vei fi uimit să afli că ea te ridică pe tine, te sprijinește. În adversitate, lipsă și durere, ea va fi pentru tine tărie și sprijin. Vei descoperi că pe ea atârână îndurare, împreună simțire, simpatie și nespusă iubire. Ea se va dovedi pentru tine o garanție a nemuririi. Fii în stare să poți spune împreună cu Pavel: „Departă de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume.“

Duhul Domnului S-a luptat câțva timp cu soția ta. Dacă tu te-ai preda lui Dumnezeu, ea ar avea tărie să ia poziție, să caute să trăiască adevărul. Dacă alegi să renunți la adevăr, nu te vei prăpădi singur; nu-ți vei pierde numai sufletul, ci vei fi unealta de a-i abate și pe alții de pe cale, și sângele sufletelor lor va fi pe hainele tale. Dacă ți-ai fi păstrat integritatea, mama ta, fratele tău și unul care acum se află cu un picior în mormânt, s-ar putea bucura de mângâierea Duhului lui Dumnezeu și să aibă o bună experiență în ale adevărului. Să ne aducem mereu aminte că suntem răspunzători de influența pe care o exercităm. Influența noastră adună cu Hristos sau risipește în toate părțile. Noi, ori ajutăm sufletele pe calea cea strâmtă a sfințeniei, ori suntem o piedică, o piatră de poticnire pentru ele, abătându-ne de pe cale. Tu, mult stimatul meu frate, n-ai timp de pierdut. Fii serios în răscumpărarea timpului, căci zilele sunt rele. Asociații tăi, cei a căror companie ai ales-o, au fost și sunt o piedică pentru tine. Ieși din mijlocul lor, și desparte-te de ei. Apropie-te de Dumnezeu și vino în unire mai strânsă cu poporul Lui. Lasă ca interesele și sentimentele tale să se concentreze asupra lui Hristos și a urmașilor Lui. Iubește-i mai bine pe cei care iubesc cel mai mult pe Hristos. Rupe înlanțuirea care te leagă de cei care nu-L iubesc pe Dumnezeu și adevărul. Ce legătură are lumina cu întunericul? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?

[48]

Te afli în pericol iminent de a naufragia în credință. Ai nevoie de toată tăria pe care o poți obține de la poporul lui Dumnezeu, de la cei care au speranță, curaj și credință. Dar să nu neglijezi rugăciunea, rugăciunea în taină. Stăruiește în rugăciune; încurajează un duh de adevărată consacrare. În cariera ta de afaceri, ai de făcut ceva. Ce anume, nu sunt în măsură să-ți spun; dar ceva este greșit. Cercetează cu atenție. Noi lucrăm pentru veșnicie. Toate acțiunile noastre, toate cuvintele noastre sunt cântărite în balanța sanctuarului. Un Dumnezeu drept și nepărtinitor urmează să hotărască toate cazurile noastre, fiecare eveniment din istoria vieții noastre. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.“

Nu lăsa nimic să te împiedice în înaintarea ta pe calea spre viața cea veșnică. În joc este interesul tău veșnic. În tine trebuie să aibă loc o lucrare completă. Trebuie să fii convertit pe deplin, altfel nu vei ajunge în cer. Dar Isus te invită să-L faci pe El tăria și sprijinul

tău. El va fi pentru tine un ajutor, prezent în orice timp de nevoie. El va fi pentru tine ca umbra unei stânci într-un ținut uscat. Grija ta cea mare să nu fie cum să reușești în lumea aceasta, ci povara sufletului tău să fie: cum să-mi asigur o lumea mai bună? Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?

[49]

Salvându-ți sufletul, îi salvezi pe alții. Ridicându-te pe tine, îi ridici și pe alții. Prinzându-te cu tărie de adevăr și de tronul lui Dumnezeu, îi ajuți și pe alții să-și îndrepte credința asupra făgăduințelor Lui și a tronului Lui cel veșnic. Poziția pe care trebuie s-o iei este să prețuiești mântuirea, ca fiind mai de valoare decât câștigul pământesc, să socotești orice ca o pierdere, ca să-L poți câștiga pe Hristos. Consacrarea ta trebuie să fie totală. Dumnezeu nu îngăduie nici o rezervă, nici un sacrificiu împărțit; tu nu poți îndrăgi nici un idol. Trebuie să mori față de tine, și față de lume. Reînnoiește-ți zilnic consacrarea față de Dumnezeu. Viața veșnică merită un efort neobosit, stăruitor pe durata unei vieți întregi.

Mi s-a arătat că fratele tău a fost convins, pentru un timp, de adevăr, dar influențele l-au reținut. Soția l-a împiedicat să asculte de convingerile lui. Dar în suferința ei, L-a căutat pe Domnul, și El S-a lăsat găsit de ea. Apoi, a simțit o mare dorință ca soțul ei să îmbrățișeze adevărul, s-a pocăit pentru că i se împotrivise, pentru că mândria și iubirea ei de lume l-au ținut atâta timp neînstare să accepte adevărul. Ca și un copil obosit în căutare de odihnă, dar neînstare s-o obțină, în cele din urmă, ea a ascultat de amabila invitație: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (**Matei 11, 28**). Sufletul ei obosit și împovărat L-a căutat pe Domnul și, cu pocăință, umilință și rugăciune serioasă, a aruncat povara ei asupra Marelui Purtător de povară, și în El a găsit odihnă; ea a primit dovada că umilința și pocăința ei sinceră au fost acceptate de Dumnezeu și că, de dragul lui Hristos, El i-a iertat păcatele.

Mi s-a arătat, frate D., că mai ai doar puțin timp să lucrezi. Fă-ți lucrarea deplină, răscumpără vremea. În tranzacțiile tale de afaceri, nu lăsa nici o pată să mânjească caracterul tău creștin. Păstrează-ți hainele nepătate de lume. Veghează și roagă-te să nu fii dus în ispită.

[50]

Ispitele pot fi peste tot în jurul tău, dar nu ești obligat să cazi în ele. Poți obține putere de la Hristos, ca să stai neîntinat în mijlocul întinăciunilor acestui veac stricat. „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui, nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii

dumnezeiești, după ce ai fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte“. Păstrează-ți privirea ațintită neclintit spre Hristos, asupra chipului divin. Imită viața Lui nepătată și vei fi părtaș al slavei Sale, și împreună cu El vei moșteni Împărăția pregătită pentru tine, de la întemeierea lumii.

Vorbirea de rău

Fratele F. a avut pe inimă cauza lui Dumnezeu, dar el s-a implicat prea mult și a luat asupra sa multe poveri pe care nu trebuia să le poarte. În felul acesta, sănătatea lui a suferit. Uneori, a văzut problemele într-o lumină puternică și era prea serios și doritor ca toți ceilalți să le vadă așa cum le-a văzut el; iar pentru că ei întârziiau să facă acest lucru, s-a simțit aproape zdrobit. El privește în profunzime și este în pericol de a insista prea tare asupra părerilor lui despre lucruri.

[51] Sora F. dorește să fie o creștină, dar n-a cultivat discreția și adevărata politețe. Ea are un temperament foarte impulsiv, înflăcărat și încrezut. Își arată partea aspră a caracterului și n-a lăsat impresia că-i este spre folos. A acționat din impuls, procedând exact cum a simțit, și uneori simțămintele ei au fost foarte înflăcărare și puternice. Ea are preferințe și antipatii puternice, și a îngăduit acestei nefericite trăsături din caracterul ei să se dezvolte, în mare măsură în paguba progresului ei spiritual și spre răul bisericii. Ea a vorbit prea mult și neînțelepțește, întocmai cum a simțit. Aceasta a avut mare influență asupra soțului ei și uneori l-a făcut să acționeze impulsiv, când, dacă ar fi așteptat și dacă ar fi privit calm problemele, și le-ar fi cântărit cum se cuvine, ar fi fost mai bine pentru el și pentru biserică. Nimic nu se câștigă, dacă se acționează greșit, din impuls sau din emoții puternice.

Sora F., acționează din impuls, găsește greșeli și are prea multe de spus împotriva fraților și surorilor ei. Aceasta va produce confuzie în oricare biserică. Dacă ea și-ar putea stăpâni temperamentul, ar câștiga o mare biruință. Dacă ar căuta după o podoabă cerească, chiar podoaba unui duh blând și liniștit, pe care Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, îl numește de mare preț, ea ar fi atunci de mare ajutor pentru biserică. Dacă ar îndrăgi spiritul lui Hristos și ar deveni o făcătoare de pace, propriul ei suflet ar prospera și ea ar fi o binecuvântare pentru biserică, oriunde s-ar afla. Dacă nu este convertită și dacă n-are loc o schimbare totală în ea, dacă

nu se educă să fie mai calm la vorbire și mai înceată la mânie, și dacă nu cultivă adevărata politețe creștină, influența ei se va dovedi vătămătoare și fericirea celor apropiați ei va suferi. Ea manifestă o independență care este spre paguba ei și-i înstrăinează prietenii. Această independență i-a pricinuit mult necaz și a rănit pe cele mai bune prietene ale ei. Dacă cei care aveau resurse au fost zgârciți în afacerile lor cu soțul ei, și nu l-au ajutat mai mult decât cei din lume, în tranzacții de afaceri, ea a simțit asta și a vorbit, dând naștere la simțăminte de nemulțumire, care mai înainte nu existau deloc. Aceasta este, în cel mai bun caz, o lume egoistă. Mulți dintre cei care mărturisesc adevărul nu sunt sfințiți prin el, și nu pot avea inimă să facă nici chiar o neînsemnată modificare de prețuri la produse, când au de-a face cu un frate sărac, și nu cei din lume. Ei nu-i iubesc pe semenii lor ca pe ei înșiși. Lui Dumnezeu i-ar plăcea să existe mai puțin egoism și mai multă bunăvoință dezinteresată.

Deoarece sora F. a văzut în afacere o manifestare a duhului egoist, ea a făcut un păcat și mai mare, presupunând și vorbind cu privire la această problemă. A greșit așteptându-se la prea mult. Limba este într-adevăr un mădular nesupus, o lume de nelegiuiri, aprinde focul iadului, neîmblânzită și de neîmblânzit. Sora F. avusese un duh de revanșă, care se manifesta prin comportamentul ei când era ofensată. Acesta era întru-totul greșit. Ea a cultivat simțăminte amare, care sunt străine spiritului lui Hristos. Mânie, resentiment și tot felul de dispoziții răutăcioase sunt nutrite prin vorbire împotriva celor de care suntem nemulțumiți, și prin povestirea greșelilor, cusurilor și a păcatelor semenilor. Dorințele păcătoase sunt satisfăcute.

[52]

Soră F., dacă ești mâhnită pentru că semenii sau prietenii tale greșesc spre propria lor pagubă, dacă ele sunt surprinse în greșală, urmează regula Bibliei. „Du-te și muștră-l între tine și el singur“ (**Matei 18, 15**). Când te duci la cel pe care îl consideri că este greșit, caută să vorbești într-un spirit blând și smerit; pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu. Cei greșiți nu pot fi îndreptați altfel decât prin duhul blândeții, amabilității și al delicatei iubiri. Fii atentă la comportarea ta. Evită orice în privire sau gesturi — cuvânt sau ton, nuanță de mândrie sau de independență. Păzește-te de vreun cuvânt sau privire care te-ar înălța sau ar pune bunătața și dreptatea ta în contrast cu defectele lor. Ai grijă să rămâi la mare distanță față de dispreț, aroganță sau sfidare. Evită cu

[53]

grijă orice aparență de mânie; și, deși folosești o vorbire clară, să nu conțină muștrări, nici acuzații injurioase, nici semne de patimă, ci să dea dovadă de o iubire sinceră. Mai presus de toate, să nu fie nici o umbră de ură sau rea voință, nici o expresie de amărăciune sau de acreală. Nimic altceva nu poate curge dintr-o inimă a iubirii decât delicatețe și amabilitate. Totuși, toate aceste roade prețioase nu trebuie să te oprească să vorbești în maniera cea mai serioasă și solemnă, ca și când îngerii și-ar îndrepta privirea asupra ta, și tu ai acționa în legătură cu judecata care vine. Ține minte că succesul muștrării depinde în mare măsură de spiritul în care este făcută. Nu neglija rugăciunea serioasă, ca să poți avea un duh smerit, și ca îngerii lui Dumnezeu să meargă înaintea ta, ca să lucreze cu inimile la care încerci să ajungi și să le înmoaie în așa fel, prin impresii cerești, încât eforturile tale să poată fi de folos. Dacă s-a realizat ceva bun, nu-ți atribui nici un merit. Dumnezeu să fie înălțat. Dumnezeu singur a făcut totul.

Tu te-ai îndreptățit vorbind altora de rău pe fratele tău, pe sora ta sau pe semenul tău înainte de a întreprinde pașii pe care Dumnezeu i-a poruncit irevocabil. Tu spui: „De ce, eu n-am vorbit nimănui până ce n-am fost atât de împovărată, încât nu m-am mai putut abține“. Ce te-a împovărat? Nu era aceasta o neglijare vădită a datoriei tale despre un așa zice Domnul? Tu erai sub vina păcatului, pentru că n-ai mers să-i spui jignitorului greșeala sa. Dacă n-ai făcut acest lucru, dacă n-ai ascultat de Dumnezeu, cum ai putea fi atunci altfel decât împovărată? Inima ta era împietrită în timp ce călcai în picioare porunca lui Dumnezeu și urai pe fratele sau semenul tău. Și ce cale ai găsit spre a te despovăra? Dumnezeu te condamnă pentru păcatul omisiunii, de a nu-i spune fratelui tău greșelile, iar tu te îndreptățești și te mângâi cu păcatul comiterii, spunând greșelile fratelui tău unei alte persoane! Aceasta este calea corectă spre a obține tihnă — de a comite păcat?

Toate eforturile tale de a-i salva pe cei greșiți sunt inutile. Ei pot să-ți răsplătească rău pentru bine. Pot deveni mai degrabă mânioși decât convinși. Ce se întâmplă dacă nu ascultă de nici un gând bun și merg înainte pe calea rea pe care au apucat? Aceasta se va întâmpla adesea. Uneori, cele mai blânde și iubitoare muștrări nu vor avea un efect bun. În acest caz, binecuvântarea pe care ai dorit s-o primească

altul, prin umblarea pe calea cea dreaptă, încetarea de a face răul și învățarea de a face binele, se va întoarce asupra sufletului tău.

[54]

Dacă cei greșiți stăruie în păcat, tratează-i amabil și lasă-i pe seama Tatălui ceresc. Tu ți-ai descărcat sufletul; păcatul lor nu mai apasă asupra ta; tu nu mai ești părtaș la păcatul lor. Dar, dacă ei pier, sângele lor este asupra capului lor.

Iubită prietenă, în tine trebuie să aibă loc o schimbare completă, altfel vei fi cântărită în balanță și găsită ușoară. Biserica din.... , adresându-se mai ales femeilor, are o lecție de învățat. „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică“ (**Iacov 1, 26**). Mulți vor fi cântăriți în balanță și găsiți ușori în această chestiune atât de importantă. Unde sunt creștinii care umblă conform acesteia? Cine vrea să ia partea lui Dumnezeu împotriva vorbitorilor de rău? Cine vrea să placă lui Dumnezeu, și își pune o strajă, o strajă continuă înaintea gurii și ține închisă ușa buzelor? Nu vorbi de rău pe nici un om. Nu asculta la vorbirea de rău a nici unui om. Dacă n-ar fi ascultători, n-ar fi nici vorbitori de rău. Dacă cineva vorbește de rău în prezența ta, oprește-l. Refuză să-l ascuți chiar dacă manierele lui sunt liniștite și vorbirea lui blândă. El poate mima afecțiune și, totuși, să exprime insinuări ascunse și să rănească în taină caracterul.

Refuză hotărât să ascuți, chiar dacă cel care vorbește în șoaptă se plânge că este împovărat, dacă nu vorbește. Împovărat, într-adevăr, cu o taină care-i desparte chiar pe prieteni. Duceți-vă, voi, cei împovărați, și liberați-vă de povara voastră pe calea rânduită de Dumnezeu. În primul rând, du-te și spune-i fratelui tău, între patru ochi, greșeala lui. Dacă aceasta dă greș, mai ia cu tine unul sau doi prieteni și spune-i în prezența lor. Dacă măsurile acestea nu reușesc, spune-l bisericii. Nici un necredincios nu trebuie să afle nici cel mai neînsemnat amănunt al problemei. Ultimul pas care trebuie să fie făcut este să-l spui bisericii. Nu-l face cunoscut vrăjmașilor credinței noastre. Ei n-au nici un drept să cunoască problemele bisericii, ca nu cumva să fie expuse slăbiciunea și greșelile urmașilor lui Hristos.

Aceia care se pregătesc pentru venirea lui Hristos trebuie să fie cumpătați și să vegheze în rugăciune, pentru că vrăjmașul nostru, Diavolul, împotriva căruia noi trebuie să rezistăm prin credință, umblă ca un leu care răcnește și caută pe cine poate să înghită. „Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de

[55]

la rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.“

Egoism și iubire de lume

Iubite frate și soră G: De câțva timp am tot avut de gând să vă scriu. În timp ce lumina pe care mi-a dat-o Domnul a apărut clar în fața mea, unele lucruri au apăsut puternic asupra sufletului meu, în timp ce stăteam în fața poporului, la..... Eu sperasem că voi veți rămâne la cealaltă adunare și că lucrarea începută acolo ar fi putut fi continuată. Dar cu regret văd că, atunci când frații noștri iau parte la o conferință, în general, ei nu simt nevoia ca mai întâi să se pregătească pentru adunare. În loc să se consacre lui Dumnezeu înainte să vină, ei așteaptă până ce ajung la adunare, ca lucrarea pentru ei să fie făcută acolo. Aduc împreună cu ei căminul, și lucrurile pe care le-au lăsat în urmă sunt socotite ca fiind de o mai mare valoare și importanță decât o pregătire a inimii pentru venirea Lui. De aceea, aproape toți pleacă nu mai buni de cum au venit. Astfel de adunări sunt însoțite de cheltuieli mari, și, dacă cei care vin nu se aleg cu vreun folos, pentru ei este o pierdere și fac ca munca să fie excesiv de grea pentru cei care simt povara lucrării asupra lor. Poporul nostru a părăsit prea repede acea conferință. Noi am fi putut vedea o și mai specială lucrare din partea lui Dumnezeu, dacă toți ar fi rămas și s-ar fi angajat în lucrare.

[56]

Soră G., am o solie pentru tine. Ești departe de Împărăție. Iubești această lume, și această iubire te-a făcut să fii rece, egoistă, pretențioasă și zgârcită. Marele obiectiv al interesului tău este puterful dolar. Cât de puțin știi cum privește Dumnezeu asupra unuia în situația ta. Tu te afli într-o înșelăciune teribilă. Te-ai conformat lumii, în loc să fii schimbată prin reînnoirea minții tale. Egoismul și iubirea de sine sunt exemplificate în mare măsură în viața ta. N-ai biruit acest nefericit defect din caracterul tău. Dacă acesta nu este îndreptat, vei pierde cerul, și fericirea ta de aici va fi tulburată în mare măsură. Aceasta este situația. Norul cel negru, care te-a urmat și care îți umbrește viața, va crește tot mai mare și tot mai negru, până ce întreg cerul tău va fi acoperit cu nori. Te poți întoarce spre

dreapta, dar acolo nu va fi nici o lumină, iar spre stânga nu poți descoperi nici o rază.

Îți creezi necaz unde nu există nici un necaz, pentru că nu ești corectă. Nu ești consacrată. Duhul tău plângăreț și zgârcit te face nefericită și-L nemulțumește pe Dumnezeu. În timpul vieții tale, ai avut grijă de tine, căutând să te faci fericită. Aceasta este o lucrare slabă, o treabă care nu aduce folos. Cu cât vei investi în ea mai mult, cu atât mai grea va fi pierderea. Cu cât depui mai puțin capital în această activitate de a te sluji pe tine, cu atât mai mare va fi economia din partea ta. Tu ești străină de iubirea dezinteresată, neegoistă și, întrucât nu vezi nici un păcat special în lipsa acestei prețioase trăsături de caracter, nu te vei strădui s-o cultivi.

[57] L-ai iubit pe soțul tău și te-ai căsătorit cu el. Știai că atunci când te-ai căsătorit cu el te-ai obligat solemn să devii mamă pentru copiii lui. Dar în această privință, eu văd la tine o lipsă. Ești dureros de deficitară. Nu iubești copiii soțului tău, și, dacă nu are loc o schimbare completă, o reformă totală, în tine și în felul tău de conducere, aceste mărgăritare prețioase sunt ruinate. Iubirea, manifestarea afecțiunii nu fac parte din educația ta. Să-ți spun adevărul și, făcând astfel, să devin vrăjmașă ta? Tu ești întru-totul prea egoistă spre a iubi copiii altuia. Mi s-a arătat că rodul unirii tale n-are să prospere și să fie binecuvântat cu putere, viață și sănătate, și spiritul lui Dumnezeu are să te lase în pace, afară de cazul că te cercetezi în mod desăvârșit și îndrepti întru-totul acele lucruri în care ești atât de deficitară. Așa cum egoismul tău ofilește și ruinează inimile tinere din jurul tău, tot așa blestemul lui Dumnezeu va ofili și ruina făgăduințele tale egoiste, de iubire și unire. Și dacă continui pe calea ta egoistă, Dumnezeu Se va apropia mai mult de tine și va îndepărta idolii, unul după altul, dinaintea ta, până când îți vei umili mândria, egoismul și inima nesupusă în fața Lui.

Am văzut că în ziua lui Dumnezeu vei avea de dat o socoteală înspăimântătoare din cauza răspunderii tale neîndeplinite. Tu faci foarte amară viața acelor scumpi copii, mai ales a fiicei. Unde îți este afecțiunea, iubitoarea purtare de grijă și îndelunga răbdare? În inima ta, nesfințită, locuiește mai mult ura decât iubirea. De pe buzele tale iese mai mult critică decât laudă și încurajare. Manierele tale, felul tău jignitor, firea ta insensibilă sunt pentru acea fiică sensibilă întocmai ca o ploaie cu grindină pentru o plantă plăpândă; ea se

îndoaie la fiecare rafală, până ce viața ei este distrusă, și zace strivită și ruptă.

Conduita ta usucă complet izvorul de iubire, de speranță și bucurie în copiii tăi. Pe fața fetei s-a așezat o expresie de tristețe, dar, în loc să-ți trezească simpatie și îngrijorare, îți trezește nerăbdare și adevărată neplăcere. Poți să schimbi, dacă vrei, această expresie cu vioiciune și veselie. „Dumnezeu nu vede? El n-are cunoștință?” Au fost cuvintele îngerului. El va cerceta aceste lucruri. Ai luat de bună voie asupra ta această responsabilitate, dar Satana a profitat de dispoziția ta neprietenoasă și neiubitoare, de iubirea ta de sine, de egoismul tău, și acum ea apare în toată slujenia ei necorectată, nesupusă, încingându-te cu legături ca de fier. Copiii citesc înfățișarea mamei; ei înțeleg dacă pe ea este exprimată iubire sau neplăcere. Tu nu-ți dai seama de lucrarea pe care o faci. Acea mică față tristă, adâncul oftat care izvorăște dintr-o inimă apăsată în dorința ei arzătoare după iubire, nu-ți trezește milă? Nu, nu în tine. Aceasta îl îndepărtează pe copil la o și mai mare distanță de tine și-ți mărește neplăcerea.

[58]

Am văzut că tatăl n-a luat atitudinea pe care trebuia să o ia un tată. Dumnezeu nu este mulțumit cu poziția lui. Un altul a furat inima tatălui de la cei ce sunt sânge din sângele lui și os din oasele lui. Frate G., tu ești foarte lipsit de discernământ. În calitate de cap al familiei, ar fi trebuit să iei poziție și să nu îngădui ca lucrurile să meargă așa cum au mers. Ai văzut că lucrurile nu merg bine, și uneori, erai îngrijorat, dar teama de a nu o nemulțumi pe actuala soție și de a provoca neînțelegere în familia ta te-a făcut să rămâi tăcut când ar fi trebuit să vorbești. Nu ești lămurit în privința aceasta. Copiii tăi n-au mamă care să intervină pentru ei, să-i ocrotească de critică, prin cuvintele ei chibzuite.

Copiii tăi și ceilalți copii, care au pierdut pe cea din ai cărei sâni materni a curs iubire, au avut parte de aceeași pierdere care niciodată nu poate fi înlocuită. Dar când cineva se încumetă să stea în locul mamei pentru mica turmă lovită, pe umerii ei apasă o dublă purtare de grijă și povară, spre a fi chiar mai iubitoare, dacă este posibil, să se abțină mai mult de la critică și amenințare, decât ar fi putut să o facă mama lor, și, în felul acesta, să înlocuiască pierderea îndurată de turma cea mică. Tu, frate G., ești ca un om adormit. Strânge-ți copiii lângă inimă, cuprinde-i cu brațele tale ocrotitoare, iubește-i cu

[59] delicatețe. Dacă nu faci acest lucru, împotriva ta va fi scris: „Găsit ușor“.

Este o lucrare de făcut pentru amândoi. Încetați pentru totdeauna murmurările. Frate G., nu îngădui ca spiritul îngust, zgârcit și egoist al soției tale să-ți stăpânească acțiunile. Voi v-ați adăpat din același duh și amândoi L-ați jefuit pe Dumnezeu. Pe buzele voastre este scuza sărăciei, dar cerul știe că este falsă; totuși, cuvintele voastre se vor adeveri toate; voi veți fi, într-adevăr, săraci dacă veți continua să iubiți lumea, așa cum ați făcut. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?“ Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?“ Cu zeciuielile și cu darurile. Sunteți blestemați cu blestem. Îndepărtați acest blestem cât mai repede posibil.

Frate G., ca ispravnic al lui Dumnezeu, privește la El. El este Acela căruia trebuie să-I dai socoteală de isprăvnicia ta, nu soției tale. Mijloacele pe care le gospodărești sunt ale lui Dumnezeu. El doar ți le-a împrumutat pentru puțin timp spre a te încerca, spre a te pune la probă, să vadă dacă vei fi „bogat în fapte bune, darnic și gata să simți împreună cu alții“ (**1 Timotei 8, 18**), așa ca să strângi pentru vremea viitoare drept comoară pentru tine o bună temelie, ca să apuci viața veșnică. Dumnezeu nu cere cu dobândă ceea ce este al Lui. Fie ca El să te ajute să te pregătești pentru judecată. Lasă ca eul să fie răstignit. Lăsați ca prețioasele haruri ale Duhului să locuiască în inimile voastre. Dați afară lumea cu pofta ei stricăcioasă. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el“ (**1 Ioan 2, 15**). Dacă mărturisirea voastră este înaltă cât cerul, și totuși sunteți egoiști și iubitori de lume, nu puteți avea parte de Împărăție împreună cu cei sfințiți, curați și sfinți. „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (**Matei 6, 27**). Dacă comoara voastră este în cer, inima voastră va fi acolo. Veți discuta despre cer, viață veșnică, comoară nepieritoare. Dacă vă depuneți comoara pe pământ, veți discuta despre lucrurile pământești, făcându-vă griji cu privire la pierderi și câștiguri. „Și ce-ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb, pentru sufletul lui?“ (**Marcu 8, 36.37**).

[60] Există lumină și salvare pentru voi numai dacă veți simți că trebuie să le aveți sau să pieriți. Isus poate să salveze desăvârșit. Dar, soră G., dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, tu ești teribil

de înșelată cu privire la tine însuși, și trebuie să te convertești serios, astfel niciodată nu vei face parte din acel număr de credincioși care au venit din strâmtorarea cea mare, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

Carnea și excitantele

Iubite frate și soră H: Mi-am adus aminte de înfățișarea voastră, ca fiind printre cei câțiva pe care i-am văzut că trebuie să îndeplinească o lucrare pentru ei, înainte ca să poată fi sfințiți prin adevăr. Ați îmbrățișat adevărul, pentru că ați văzut că este adevăr, dar el încă nu vă stăpânește. Nu ați înțeles influența lui sfințitoare asupra vieții. Lumina a strălucit pe calea voastră cu privire la reforma sanitară și datoria care apasă asupra poporului lui Dumnezeu în aceste zile de pe urmă, aceea de a exercita cumpătarea în toate lucrurile. Pe voi v-am văzut că erați în numărul celor care întârziu să vadă lumina și să-și corecteze felul de mâncare, băutură și muncă. Pe măsură ce lumina adevărului este primită și îndeplinită în totul, ea va produce o întreagă reformă în viața și caracterul tuturor celor care sunt sfințiți prin ea.

Ocupația voastră este de așa natură, încât nu este favorabilă pentru înaintarea vieții divine, ci împiedică creșterea în har și cunoștința adevărului. Ea are tendința să înjosească, să-l degradeze pe om și să-l facă mai senzual în înclinațiile lui. Puterile superioare ale minții sunt dominate de cele inferioare. Partea brutală a naturii voastre stăpânește asupra celei spirituale. Cei care mărturisesc a fi potriviți spre a fi luați la cer nu trebuie să devină măcelari.

[61] Familia voastră are parte, în mare măsură, de mâncare cu carne și înclinațiile senzuale s-au întărit, în timp ce cele spirituale au slăbit. Noi suntem alcătuiți din ceea ce mâncăm, și dacă ne hrănim, în mare măsură, cu carne de animale moarte, ne vom împărtăși de natura lor. Voi ați favorizat partea mai grosolană a organismului vostru, în timp ce cea mai fină a fost slăbită. În apărarea satisfacerii voastre de a mânca carne, ați spus de repetate ori: „Oricât de vătămătoare poate fi pentru alții, mie nu-mi face nici un rău, pentru că am folosit-o toată viața.” Dar nu știi cât de bine v-ar fi fost, dacă v-ați fi abținut de la folosirea mâncării cu carne. Ca familie, sunteți departe de a fi scutită de boală. Ați folosit grăsimea de animale, pe care Dumnezeu, prin Cuvântul Său, o interzice în mod expres: „Aceasta este o lege

veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile unde veți locui; cu nici un chip să nu mâncați nici grăsime, nici sânge. Să nu mâncați sânge, nici de pasăre, nici de vită, în toate locurile în care veți locui. Cine va mânca vreun fel de sânge, va fi nimicit din poporul său“ (*Leviticul 3, 17; 7, 26.27*).

Tu ai trup, dar el nu este din material bun. Ești istovit din cauza acestei cantități de carne. Dacă fiecare dintre cei ai casei s-ar limita la o dietă alimentară mai simplă, care ar diminua greutatea corporală cu unsprezece sau treisprezece kilograme, a-ți fi mult mai puțin expus la boală. Mâncarea de carne a dat naștere unui sânge și unor țesuturi slabe. Organele tale se află într-o stare de inflamare, pregătite să contacteze boala. Ești expus la atacuri puternice de boală și la moarte subită, pentru că n-ai putere în organism și trebuie să-ți recapeți forțele spre a rezista bolii. Va veni un timp când puterea și sănătatea cu care îți place să te lauzi acum că le ai, se vor dovedi a fi slăbiciune. Scopul principal al omului nu este să-și proslăvească stomacul. Ai dorințe instinctuale, care se cer întreținute; dar din cauza acestei necesități, să devină omul într-un tot animal?

Tu ai pus pentru copiii tăi o masă cu hrană nesănătoasă, gătită într-un mod nesănătos. Ai pus în fața lor mâncare cu carne, și care este rezultatul? Sunt ei distinși, intelectuali, conștiincioși și înclinați spre cele religioase?

[62]

Tu știi că, dimpotrivă, nu este așa. Felul vostru de a trăi a întărit natura voastră animalică și a slăbit-o pe cea spirituală. Ați transmis copiilor voștri o moștenire nenorocită, o natură stricată, făcută și mai coruptă prin proastele voastre obiceiuri de mâncare și băutură. Alimentația voastră a completat lucrarea de a-i face ceea ce sunt. Păcatul pândește la ușa voastră. Voi știți că ei n-au înclinații spre cele religioase, că nu se vor supune la restricții, ci sunt înclinați spre neascultare și spre nerespectarea autorității voastre. Mai ales fiul vostru cel mai mare este stricat, semănând, în mare măsură, regnului animal. Abia se mai vede vreo rămășiță de divin în organismul lui. I-ați crescut pe copiii să-și satisfacă pofta când le place și cum le place. Exemplul vostru i-a învățat că ei trăiesc să mănânce și că satisfacerea poftelor (de mâncare) este singurul lucru pentru care se merită să trăiești. Pentru tine, frate H., este o lucrare de făcut. Tu ești ca un om adormit sau paralizat. Este timpul să faci un efort puternic, ca să-i salvezi pe membrii mai tineri ai familiei tale. Influența fiului vostru

mai mare nu este decât un rău pentru ei. Corectează alimentația familiei. O dietă stricată, excitantă, întărește patimile senzuale în copiii voștri. Dintre toate familiile pe care le cunosc, a voastră are cea mai mare nevoie să se lipsească de mâncare cu carne și de grăsime, și să învețe să gătească sănătos.

Sora H. este o femeie al cărei sânge este stricat. Organismul ei este plin de tumori scrofuloase de la mâncarea cu carne. Folosirea cărnii de porc în familia voastră a făcut sângele de o calitate rea. Sora H. trebuie să se limiteze la o dietă strictă, de cereale, fructe și vegetale, gătite fără carne și fără grăsime. Va fi necesară o perioadă cât mai lungă, de dietă strict sănătoasă, spre a te aduce într-o stare de sănătate mai bună, în care vei fi într-o relație bună cu viața. Este imposibil pentru cei care folosesc mâncare cu carne să aibă un creier neîntunecat și un intelect activ.

[63]

Vă sfătuim să vă schimbați obiceiurile de viață; dar în timp ce faceți acest lucru, vă prevenim să procedați cu înțelepciune. Cunoscoam familii care au schimbat dieta cu carne cu una care slăbește sănătatea. Hrana lor este atât de săracăcios pregătită, încât stomacul nu o poate suferi; și aceștia mi-au spus că reforma sanitară nu li se potrivește, că ei scădeau în putere fizică. Acesta este un motiv pentru care unii n-au avut succes în eforturile lor de a-și simplifica hrana. Ei au o dietă săracă. Hrana este pregătită fără să se depună osteneală și este o monotonie continuă. La o masă nu trebuie să fie multe feluri de mâncare, iar acestea să conțină aceleași alimente, fără variație. Hrana trebuie pregătită în mod simplu, totuși cu gust, care să stimuleze pofta de mâncare. Trebuie să îndepărtați grăsimea din hrana voastră. Ea strică orice fel de mâncare, pe care îl puteți face. Mâncați cât mai multe fructe și vegetale.

După ce le-am restabilit puterile fizice, prin reducerea cantității de hrană și prin folosirea unei hrane de calitate slabă, unii au tras concluzia că felul lor de trai de mai înainte era cel mai bun. Organismul trebuie hrănit. Totuși, noi nu ezităm să spunem că mâncarea de carne nu este necesară pentru sănătate sau putere. Dacă este folosită, este numai din cauză că este mult dorită de un apetit stricat. Folosirea ei excită înclinațiile senzuale spre o activitate sporită și întărește patimile senzuale. Când înclinațiile senzuale sunt în creștere, puterile intelectuale și mintale descresc. Folosirea cărnii de animale tinde să

dea naștere la o îngrășare a trupului și amorțește sensibilitățile fine ale sufletului.

Poporul lui Dumnezeu, care se pregătește să devină sfânt, curat și desăvârșit, pentru a putea face cunoștință cu societatea îngerilor cerești, va continua, oare, să ia viața creaturilor lui Dumnezeu spre a se hrăni cu carnea lor, ca fiind un deliciu? Din cele ce mi-a arătat Domnul, această stare de lucruri se va schimba și poporul ales al lui Dumnezeu va practica cumpătarea în toate lucrurile. Aceia care se hrănesc în mare măsură cu carne, nu pot să evite mâncarea cărnii de animale care sunt bolnave, în măsură mai mare sau mai mică. Procesul de aprovizionare a pieții cu animale le cauzează boală și, oricât de corespunzător ar fi felul sănătos de transport, ele devin înfierbântate și bolnave înainte de a ajunge pe piață. Secrețiile și carnea acestor animale bolnave sunt primite direct în sânge, și trec în circulația corpului omenesc, devenind secreții și carne ale acestuia. În felul acesta, sunt introduse tumorile în organism. Și dacă persoana are deja sânge impur, starea se agravează în mare măsură prin folosirea cărnii acestor animale. Predispoziția de a lua boala este de zece ori mărită prin mâncarea de carne. Puterile intelectuale, morale și fizice sunt diminuate prin folosirea obișnuită a mâncării cu carne. Aceasta deranjează organismul, întunecă intelectul, și tocește sensibilitățile morale. Noi vă spunem, iubite frate și soră, că cea mai sigură cale este să renunțați la carne.

[64]

Ceaiul și cafeaua sunt, de asemenea, vătămătoare pentru organism. Într-o anumită măsură, ceaiul produce intoxicație. El intră în circulație și, în mod gradat, slăbește energia corpului și a minții. El stimulează, excită și grăbește mișcarea mașinăriei vii, forțând-o la acțiune nenaturală, dând astfel băutorului de ceai senzația că acesta îi face un mare serviciu, dându-i tărie. Aceasta este o greșeală. Ceaiul acționează asupra tăriei nervilor și îi lasă mult slăbiți. Când influența lui a trecut și excitația crescută datorită folosirii lui a slăbit, care este atunci rezultatul? Apatie și debilitate, pe măsura excitației artificiale produse de ceai. Când organismul este deja prea mult solicitat și are nevoie de odihnă, folosirea ceaiului zorește natura prin acțiune neobișnuită, nefirească și prin aceasta scade puterea lui de a lucra și capacitatea de a îndura; și puterile lui cedează cu mult timp mai înainte decât a hotărât cerul că ar fi trebuit să cedeze. Creștinii ar trebui să renunțe la el.

[65]

Influența cafelei este aceeași ca a ceaiului, dar efectul asupra organismului este și mai rău. Influența ei este excitantă, și, cu cât se consumă o cantitate mai mare, cu atât organismul va fi mai extenuat. Băutorii de ceai și de cafea își poartă semnele pe fețele lor. Pielea devine palidă și capătă o înfățișare lipsită de viață. Pe față nu se vede strălucirea sănătății.

Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul. Energia obținută prin ele este bruscă, înainte ca stomacul să aibă timp să le digere. Acesta arată că ceea ce consumatorii acestor stimulente numesc putere, este primită numai prin excitarea nervilor stomacului, care transmit creierului excitația, și acesta, la rândul lui, este stimulat spre a forța inima spre o activitate mărită și a transmite întregului organism o energie de scurtă durată. Aceasta este întru totul o putere falsă, prin care nu ne facem decât mai rău. Ele nu ne dau nici o părticică de putere naturală.

Al doilea efect al consumului de ceai este durerea de cap, insomnii, palpitații de inimă, indigestie, nervi și multe alte rele. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă plăcută lui Dumnezeu, aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“ (**Romani 12, 1.2**). Dumnezeu cere o jertfă vie, nu una moartă sau muribundă. Când înțelegem cerințele lui Dumnezeu, vom înțelege că cere de la noi să fim cumpătați în toate lucrurile. Scopul creării noastre este să-L slăvim pe Dumnezeu în trupurile și duhurile noastre, care sunt ale Lui. Cum putem face acest lucru când îngăduim apetitului să vatăme puterile fizice și morale? Dumnezeu cere să prezentăm trupurile noastre ca o jertfă vie. Atunci datoria ne ordonă să păstrăm acest corp în cea mai bună stare de sănătate, ca să ne putem conforma cerințelor Lui. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.“

[66] Voi aveți o lucrare de făcut spre a vă pune casa în regulă. Curățiți-vă de întinăciunea trupului și a duhului, îmbunătățind sfințenia în frica lui Dumnezeu. Trebuie să faceți eforturi serioase spre a vă descoperi greșelile și, în temere de Dumnezeu și încrezându-vă în El, să le îndepărtați. Iubite frate și soră, aveți nevoie de reformă în privința ordinei. Trebuie să cultivați simplitate și curățenie strictă. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinei. Dumnezeu nu va aproba obiceiuri delăsătoare și dezordonate la nimeni din poporul Lui. În

îmbrăcămintea voastră, în casa voastră, în toate lucrurile, să arătați gust și ordine. Voi sunteți priviți ca oameni deosebiți. Reforma în îmbrăcămintă este un contrast izbitor față de moda lumii. Cei care adoptă această îmbrăcămintă trebuie să arate gust, ordine și curățenie în toată îmbrăcămintea lor. Îmbrăcămintea nu trebuie să fie acceptată, dacă nu este făcută bine și aranjată cu gust. Pentru că noi nu trebuie să căutăm să-i dezgustăm pe necredincioși, prin neglijență și delăsare în îmbrăcămintea noastră, ci să ne îmbrăcăm modest, sănătos și simplu, pentru ca îmbrăcămintea noastră să se poată recomanda pe sine atenției celor cu judecată sinceră.

Aveți nevoie de gândire clară și energică, pentru ca să apreciați caracterul înalt al adevărului, să prețuiți ispășirea și să apreciați cum trebuie lucrurile veșnice. Dacă continuați calea greșită și vă permiteți obiceiuri rele în mâncare, slăbind astfel puterile intelectuale, nu veți pune un preț mare pe mântuire și viață veșnică, care să vă inspire să vă conformați viața vieții lui Hristos; nu veți face acele eforturi serioase de lepădare de sine pentru conformare totală față de voința lui Dumnezeu, cerută de Cuvântul Său, și care este necesară să vă dea o destoinicie morală pentru atingerea finală a nemuririi.

Neglijarea reformei sanitare

[67] Iubite frate și soră I: Domnul mi-a arătat unele lucruri cu privire la voi, pe care simt că am datoria să le scriu. Voi

erați în numărul celor care mi-au fost prezentați ca fiind rămași în urmă în reforma sanitară. Pe calea pe care călătorește poporul lui Dumnezeu, lumina strălucește, totuși, nu toți umblă în lumină și nu urmează așa de repede precum planifică și deschide calea înaintea lor providența lui Dumnezeu. Cât timp fac acest lucru, ei vor fi în întuneric. Dacă Dumnezeu a vorbit poporului Său, El a intenționat ca ei să audă și să asculte de glasul Lui. Sabatul trecut, pe când vorbeam, fețele voastre palide mi-au apărut în față, așa cum mi-au fost arătate. Am văzut starea sănătății voastre și suferințele pe care le-ați îndurat timp atât de îndelungat. Mi s-a arătat că voi n-ați trăit sănătos. Apetitul vostru a fost nesănătos și voi v-ați satisfăcut gustul pe socoteala stomacului. Ați introdus în stomacul vostru substanțe care sunt imposibil să fie preschimbate în sânge bun. Aceasta a pus o grea povară asupra ficatului, din cauză că au fost deranjate organele digestive. Aveți ficatul bolnav. Reforma sanitară v-ar fi de mare folos, dacă amândoi ați îndeplini-o cu strictețe. Ați neglijat să faceți acest lucru. Apetitul vostru este bolnăvicios și, pentru că nu vă place o dietă simplă, naturală, compusă din făină de grâu nedecorticat, vegetale și fructe, pregătite fără condimente sau grăsimi; voi călcați continuu legile pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru organismul vostru. Cât timp faceți acest lucru, trebuie să suferiți pedeapsa, pentru că, pentru fiecare călcare de lege este aplicată o pedeapsă. Totuși, vă mirați de continua voastră sănătate slabă.

[68] Fiți siguri că Dumnezeu nu va face o minune spre a vă salva de consecințele acțiunilor voastre. Voi n-ați avut o cantitate abundentă de aer. Fratele I. a lucrat în dugheana lui, apucându-se cu grijă de treaba lui și îngăduindu-și doar o cantitate limitată de aer și de exercițiu. Circulația sângelui lui este scăzută. El respiră numai din vârful plămânilor lui. Rar când antrenează mușchii abdominali în actul respirației. Stomacul, ficatul, plămânii și creierul suferă din lipsa

unei inspirații profunde și complete, care ar electriza sângele și i-ar da o culoare strălucitoare și aprinsă, care singură, poate să-l păstreze curat și să dea energie și vigoare fiecărei părți a mecanismului viu.

Voi, iubitul meu frate și soră, ați putea avea o stare de sănătate mai bună decât aceea de care vă bucurați acum, și ați putea evita foarte multe reveniri ale bolii, dacă veți exercita, pur și simplu, cumpătarea în toate lucrurile — cumpătare în muncă, cumpătare în mâncare și băutură. Băuturile fierbinți slăbesc stomacul. Brânza n-ar trebui să fie niciodată introdusă în stomac. Pâinea albă nu poate furniza organismului hrana pe care o veți găsi în pâinea de grâu nedecorticat. Folosirea obișnuită a pâinii din grâu decorticat nu poate păstra organismul în stare de sănătate. Amândoi aveți ficatul inactiv. Folosirea făinii albe vă agravează boala.

Nu există nici un tratament care să vă poată scăpa de dificultățile voastre prezente, în timp ce mâncați și beți așa cum faceți. Puteți face pentru voi ceea ce medicul cel mai experimentat nu poate face niciodată. Puneți-vă în ordine dieta. Pentru a vă satisface gustul, adesea, puneți o povară aspră asupra organelor digestive, prin introducerea în stomac a hranei care nu este cea mai sănătoasă și, uneori, în cantități exagerate. Aceasta obosește stomacul și-l face nepotrivit pentru primirea chiar a celei mai sănătoase hrane. Voi țineți stomacul într-o continuă slăbiciune din cauza relelor voastre obiceiuri alimentare. Hrana voastră este prea îmbelșugată. Ea nu este pregătită într-un fel simplu și natural, ci este cu totul nepotrivită pentru stomac, cât timp ați pregătit-o pentru a satisface gustul. Organismul este împovărat și se străduiește să reziste eforturilor voastre de a-l paraliza. Răceală și febră sunt rezultatul acelor încercări de a se elibera de povara pe care ați pus-o asupra lui. Trebuie să suferiți pedeapsa pentru călcarea legilor organismului. Dumnezeu a stabilit legi în organismul vostru, pe care nu le puteți călca fără să suferiți pedeapsa.

[69]

Ați ținut seamă de gust, fără să vă pese de sănătate. Ați făcut unele schimbări, dar n-ați făcut decât primii pași în reforma dietei. Dumnezeu cere de la noi cumpătare în toate lucrurile. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva; să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.“

Dintre toate familiile pe care le cunosc, nici una nu are nevoie de binefacerile reformei sanitare mai mult ca voi. Gemeți sub dureri

și istoviri pe care nu le puteți explica și căutați să vă supuneți cu bunăvoință atât cât puteți, crezând că soarta voastră este suferința și că așa a rânduit-o Providența. Dacă ați putea avea ochii deschiși și ați vedea pașii făcuți de-a lungul vieții voastre, spre a umbla exact în actuala voastră stare de sănătate săracă, ați fi uimiți de orbirea voastră, de a nu vedea mai dinainte adevărata situația. Ați dat naștere la apetit nefiresc și nu v-ați bucurat nici pe jumătate de hrana de care v-ați fi bucurat dacă n-ați fi folosit greșit apetitul vostru. Voi ați pervertit natura și ați suferit consecințele și durerea care a urmat.

Organismul suportă abuzul fără să se opună atât cât poate, apoi se trezește și face eforturi puternice să scape de poverile și tratamentul rău de care a suferit. Vine apoi durerea de cap, răcelile, febrele, nervozitatea, paralizia și alte rele, prea numeroase spre a le aminti. Un fel greșit de mâncare și băutură nimicește sănătatea și cu ea și farmecul vieții. Ah, de câte ori ați cumpărat așa-numita mâncare bună pe socoteala unui organism iritat, a pierderii apetitului somnului! Neputința de a te bucura de hrană, noapte fără somn, ceasuri de suferință — toate pentru o mâncare prin care a fost satisfăcut gustul! Mii au cedat apetitului lor stricat, mâncând o mâncare bună, așa cum o numeau ei, și drept rezultat, și-au cauzat febră sau alte boli acute și moarte sigură. Aceasta este o bucurie cumpărată cu un preț enorm.

[70] Cu toate acestea, mulți au făcut acest lucru și acești sinucigași sunt elogiați de prietenii lor și de pastor, și trimiși, la decesul lor, direct în cer. Ce idee! Mâncăcioși lacomi în cer! Nu, nu; unii ca aceștia niciodată nu vor intra pe porțile de mărgărit ale cetății de aur a lui Dumnezeu. Niciodată, aceștia nu vor fi înălțați la dreapta lui Isus, scumpul Mântuitor, Omul care a suferit pe Golgota, a cărui viață a fost o viață de continuă lepădare de sine și sacrificiu. Pentru toți aceștia există un loc anumit, printre cei nevrednici, care nu pot avea parte de o viață mai bună, moștenirea cea nepieritoare.

Dumnezeu le cere tuturor să-și aducă trupurile la El, ca o jertfă vie, nu una moartă sau o jertfă muribundă, o jertfă pe care propria lor cale de a acționa a slăbit-o, umblând cu necurății și boală. Dumnezeu cere o jertfă vie. El spune că trupul este templul Duhului Sfânt, locașul Duhului Său, și pretinde că toți cei care poartă chipul Lui să îngrijească de corpurile lor pentru scopul slujirii Lui și al slavei Sale. „Voi nu sunteți ai voștri“, zice apostolul cel inspirat, „căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul și în

duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“. Pentru a face acest lucru, uniți cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea. Este o datorie a ști cum să ne păstrăm trupul în cea mai bună stare de sănătate, și o datorie sacră, să trăim întru-totul după lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o atât de binevoitor. Dacă închidem ochii față de lumină, de teamă să nu ne vedem greșelile, pe care nu suntem dispuși să le părăsim, păcatele noastre nu se împuținează, ci se înmulțesc. Dacă lumina este lăsată la o parte într-un caz, ea va fi disprețuită în alt caz. Este tot atât de mare păcat a călca legile ființei noastre, ca și călcarea uneia dintre Cele Zece Porunci, pentru că nu putem călca nici una dintre ele, fără a călca Legea lui Dumnezeu. Nu-L putem iubi pe Domnul din toată inima, cugetul, sufletul și puterea noastră, în timp ce iubim apetitul nostru, gusturile noastre cu mult mai mult decât Îl iubim pe Domnul. Noi micșorăm zilnic puterea noastră de a-L slăvi pe Dumnezeu, când El cere toată puterea noastră și tot cugetul nostru. Prin obiceiurile noastre rele, noi ne ținem tot mai puțin de viață și totuși mărturisim că suntem urmași ai lui Hristos și că ne pregătim pentru a ajunge în final la nemurire. [71]

Fratele meu și sora mea, aveți de făcut o lucrare pe care nimeni n-o poate face pentru voi. Treziți-vă din letargie și Hristos vă va da viață. Schimbați felul vostru de trai, mâncarea, băutura și munca voastră. Atâta timp cât urmați pe calea pe care ați mers ani de zile, nu puteți discerne lămurit lucrurile sacre și veșnice. Sensibilitatea voastră este tocită și intelectul vostru întunecat. Voi n-ați crescut în har și în cunoștința adevărului, conform privilegiului vostru. N-ați crescut în spiritualitate, ci ați devenit din ce în ce mai întunecați. V-ați grăbit prea mult să dobândiți avere și sunteți în pericol de a vă întinde prea mult, căutând interesul vostru și neținând seamă de interesele altora, așa cum v-ar plăcea ca alții să țină seama de-ale voastre. Ați încurajat egoismul din voi, care trebuia să fie biruit. Cercetați-vă îndeaproape inimile și, în viața voastră, imitați Modelul care nu greșește, și totul va fi spre binele vostru. Păstrați o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. În tot de faceți, slăviți Numele Lui. Dezbrăcați-vă de egoismul vostru și de iubirea egoistă.

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită“ (**Romani 12, 2**). Obiceiurile și practica oamenilor nu trebuie să fie criteriul vostru. Oricât

de critice ar putea fi împrejurările, niciodată nu lăsați să vă biruiască. Satana este gata să vă ispitească să faceți acest lucru, și nu vă va da pace în privința aceasta. Pentru un negustor, este posibil să fie creștin și să-și păstreze integritatea înaintea lui Dumnezeu. Dar pentru a face acest lucru este necesară o veghere continuă și rugăciune fierbinte, serioasă, înaintea lui Dumnezeu, ca să vă păzească de tendința cea rea a acestui veac degenerat, de a avantaja eul în dezavantajul altora. Vă aflați într-un loc greu pentru înaintare în viața creștină.

[72] Aveți un principiu, dar nu vă agățați cu toată greutatea voastră de Dumnezeu. Voi vă încredeți prea mult în puterea voastră cea slabă. Aveți mare nevoie de ajutor divin, de o putere pe care n-o puteți găsi în voi. Există Unul la care puteți merge pentru sfat și a cărui înțelepciune este fără margini. El v-a invitat să veniți la El, și va împlini nevoile voastre. Dacă, prin credință, aruncați asupra Lui, care notează căderea unei vrăbii, toate grijile voastre, încrederea voastră nu va fi în zadar. Dacă vă veți sprijini pe făgăduințele Lui cele sigure și vă veți păstra integritatea, îngerii lui Dumnezeu vor fi de jur împrejurul vostru. Păstrați, prin credință, fapte bune înaintea lui Dumnezeu; atunci, pașii voștri vor fi rânduți de Domnul, și binecuvântătoarea Sa mână nu se va îndepărta de la voi.

Dacă ați fi lăsați să vă trasați voi calea, ați face o slabă lucrare în această privință și repede ați naufragia în credință. Aduceți toate grijile și poverile voastre la Purtătorul de poveri. Dar nu lăsați nici o pată să întineze caracterul vostru creștin, de dragul de a primi pecetea aprobării divine asupra raportului vieții voastre, care este văzut de toată oastea îngerească și de către Mântuitorul vostru, care S-a sacrificat pe Sine. Nu lăsați niciodată, caracterul să vă fie pătat de zgârcenie, avariție, egoism sau falsitate. O astfel de cale ar putea să vă aducă profit, după punctul de vedere al acestei lumi; dar văzută în lumina cerului, se va dovedi o pierdere imensă și irecuperabilă. „Domnul nu se uită la ce se uită omul“. În încrederea continuă în Domnul se află siguranță, acolo nu va fi o continuă teamă de răul viitor. Această îngrijorare, luată cu împrumut și neliniște, vor înceta. Noi avem un Tată ceresc, care se îngrijește de copiii Lui și se va îngriji și va face ca harul Său să fie îndestulător în orice timp de nevoie. Când luăm în propriile noastre mâini administrarea lucrurilor care ne îngrijorează, și depindem de înțelepciunea noastră pentru

succes, putem prea bine să fim neliniștiți și să anticipăm pericol și pierdere, pentru că acestea se vor abate asupra noastră.

Nouă ni se cere consacrare deplină și totală față de Dumnezeu. În timp ce Răscumpărătorul păcătoșilor muritori a lucrat și a suferit pentru noi, El S-a lepădat de Sine și întreaga Lui viață a fost o continuă scenă de muncă grea și de privațiune. Dacă ar fi ales să facă altfel, Și-ar fi putut petrece zilele pe acest pământ, în tihnă și belșug, și Și-ar fi însușit pentru Sine toate plăcerile și bucuriile acestei vieți. Dar El n-a făcut acest lucru; n-a avut în vedere comoditatea Sa. N-a trăit spre mulțumirea Lui de Sine, ci să facă bine și să-i salveze pe alții din suferință, să-i ajute pe cei care aveau nevoiea cea mai mare de ajutor. El a îndurat până la sfârșit. Pedepsa care ne dă pacea a căzut asupra Lui, și El a purtat nelegiuirea noastră a tuturor. Cupa cea amară ne era destinată. Ea era amestecată cu păcatele noastre. Dar scumpul nostru Mântuitor a luat paharul de la buzele noastre și l-a băut El și, în locul lui, El ne prezintă paharul îndurării, al binecuvântării și al salvării. O, ce sacrificiu enorm a fost acesta pentru neamul omenesc căzut! Ce iubire minunată, fără asemănare! După toată această manifestare de suferință, spre a ne arăta iubirea Lui, noi să ne sustragem de la micile încercări la care suntem, supuși? Îl putem iubi pe Hristos și să refuzăm să ridicăm crucea? Ne place să fim cu El în slavă și nu-L urmăm nici măcar de la sala de judecată până la Golgota? Dacă Hristos este în noi nădejdea slavei, vom umbla chiar așa cum a umblat El; vom imita viața Lui de sacrificiu spre a-i binecuvânta pe alții; vom bea paharul și vom fi botezați cu botezul; vom spune bun venit unei vieți de consacrare, încercare și de lepădare de sine, de dragul lui Hristos. Cerul va fi destul de ieftin, și am putea face orice sacrificiu spre a-l obține.

[73]

Iubire pentru cei greșiți

[74] Mi s-a arătat că, în timp ce sora I. și fratele și sora K. au văzut greșeli la alții, ei n-au făcut eforturi să le corecteze acele greșeli și să-i ajute pe cei pe care ar fi trebuit să-i ajute. Ei i-au lăsat prea mult timp singuri, i-au ținut la distanță și au socotit că n-avea nici un rost să facă ceva pentru ei. Aceasta este greșit. Făcând astfel, ei au comis o greșeală. Hristos a spus: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși“ (**Luca 5, 32**). Domnul vrea ca noi să-i ajutăm pe cei care au cel mai mult nevoie de ajutor. Văzând erorile și greșelile la alții, v-ați închis prea mult în voi înșivă, și ați fost prea egoiști în a vă bucura de adevăr. Dumnezeu nu aprobă acest lucru, ca fiind corespunzător cu adevărul, și nefăcând nici un sacrificiu pentru a-i ajuta și întări pe cei ce au nevoie de întărire. Noi nu suntem toți alcătuiți la fel, și mulți dintre noi n-au fost educați corect. Educația lor a fost deficitară. Unii au un temperament iute, care le-a fost transmis, și educația lor din copilărie nu i-a învățat stăpânirea de sine. Cu acest temperament aprins, invidia și gelozia sunt adesea unite. Alții au altfel de defecte. Unii sunt necinstiți în afaceri și înșeală în negustorie. Viața lor este departe de a fi corectă. Toată educația lor a fost greșită. Lor nu le-a fost arătat păcatul de a se lăsa stăpâniți de aceste trăsături rele; de aceea păcatul nu le apare extrem de păcătos. Alții, a căror educație n-a fost așa de greșită, care au avut o educație mai bună, și-au format un caracter mai puțin responsabil. Viața creștină a tuturor este foarte mult influențată spre bine sau spre rău de educația lor de mai înainte.

Isus, Apărătorul nostru, cunoaște toate împrejurările care ne înconjoară și ne tratează conform cu lumina pe care o avem și cu împrejurările în care suntem puși. Unii au o organizare mult mai bună decât alții. În timp ce alții sunt continuu hărțuiți, îndurerați și necăjiți din cauza nefericitelor lor trăsături de caracter, având de luptat împotriva vrăjmașilor lăuntrici și a stricăciunii naturii lor, alții, neavând nici pe jumătate să se lupte împotriva lor. Ei trec aproape liberi pe lângă dificultățile pe care le au de înfruntat frații și surorile

lor, care nu sunt atât de favorabil organizați. În foarte multe cazuri, ei nu muncesc nici pe jumătate atât de greu spre a birui și a trăi viața unui creștin, cum fac unii dintre acei nefericiți pe care i-am amintit. Aceștia de pe urmă, apar dezavantajați aproape de fiecare dată, spre deosebire de primii, pentru că, pentru ei este firesc să procedeze așa. Ei pot să nu se trudească nici pe jumătate atât de greu, ca să-și stăpânească trupul, totuși, în același timp, ei compară viața lor cu viața celorlalți, care sunt mai nefericit alcătuiți și mai rău educați, și se măgulesc cu contrastul. Ei discută despre lipsurile, erorile și greșelile celor nenorociți, dar nu simt că au o sarcină în această problemă, alta decât să insiste asupra greșelilor acelora și să-i evite pe cei vinovați dintre ei.

[75]

Poziția proeminentă pe care o aveți în biserică, ca familie, face foarte necesar ca voi să fiți purtători de poveri. Nu trebuie să luați poverile celor care sunt în stare să-și poarte poverile și să ajute și pe alții; ci trebuie să-i ajutați pe cei care au cea mai mare nevoie de ajutor, pe cei care au o situație mai puțin favorabilă, care sunt greșiți și cu defecte și care, poate, că v-au rănit și v-au pus cel mai mult la încercare răbdarea. Isus are milă tocmai de unii ca aceștia, pentru că Satana are mai multă putere asupra lor și, în mod continuu, profită de punctele lor slabe și își îndreaptă săgețile spre a-i răni unde sunt cel mai puțin protejați. Isus Își exercită puterea și îndurarea tocmai pentru astfel de cazuri vrednice de milă. Când El a întrebat: „Cine a iubit mai mult“ (**Luca 7, 43**), Simon a răspuns: „Acela căruia i s-a iertat mai mult“. Așa va fi. Isus nu l-a evitat pe cel slab, nenorocit și neajutorat, ci El l-a ajutat după cum era nevoie de ajutor. El n-a limitat vizitele Lui la o clasă mai inteligentă și mai puțin vinovată, neglijându-i pe cei nenorociți. Nu L-a interesat dacă era plăcut pentru El să fie în compania celor mai săraci și a celor mai nevoiași. Aceștia erau cei a căror societate a căutat-o El, oile pierdute ale casei lui Israel.

Aceasta este lucrarea pe care ați neglijat-o. Ați evitat responsabilități neplăcute, și nu v-ați dus la cei greșiți să-i vizitați, să arătați interes și iubire față de ei și să vă familiarizați cu ei. N-ați avut spiritul iertării, asemenea lui Hristos. Ați trasat o astfel de cale, încât toți trebuie să vină la voi înainte să vă puteți arunca asupra lor mantia iubirii. Vouă nu vi se cere să acoperiți păcatul, ci să exercitați acea

[76]

iubire milostivitoare pentru cei greșiți, pe care Hristos a exercitat-o față de voi.

Sunteți puși în cele mai favorabile împrejurări pentru a vă dezvolta bune caractere creștine. Nu sunteți în situația de a fi înțepați sau ca sufletele voastre să fie amărâte și mâhnite din cauza comportamentului neascultător și răzvrătit al copiilor. În familia voastră, nu există nici o voce dizidentă. Aveți tot ceea ce vă poate dori inima. Totuși, cu toată ambianța voastră favorabilă, aveți cusururi și greșeli și multe de biruit pentru a fi liberi de spiritul de mândrie, egoism, iritare, gelozie și bănuieli rele.

Fratele K. nu are păcatul vorbirii de rău, de care trebuie să se pocăiască, precum îl au foarte mulți, dar îi lipsește bunăvoința de a-i ajuta pe cei care au cel mai mult nevoie de ajutor. El este egoist. Îi place căminul lui, îi place tihna, odihna, să fie liber de griji, de încurcături și judecăți, de aceea se place pe sine prea mult. El nu poartă poverile pe care le-a pus cerul asupra lui. Evită responsabilitățile neplăcute și se închide în sine prea mult, pentru iubirea lui de liniște. El a fost foarte larg cu banii, dar când este necesar să se lepede de sine, să facă un bine necesar, când i se cere să facă un sacrificiu real, are doar puțină experiență, pe care trebuie s-o câștige.

[77] Se teme că va fi muștrat, dacă îndrăznește să-i ajute pe cei greșiți. „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși; ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine»“. Toți cei care sunt părtași la această mare mântuire au ceva de făcut spre a-i ajuta pe cei care se află la periferia Sionului. Ei nu trebuie să-i izoleze și să-i îndepărteze, fără să facă un efort spre a-i ajuta să biruiască și să se pregătească pentru judecată. Desigur că nu! În timp ce aceștia flecăresc în jurul staulului, ar trebuie să fie încurajați și întăriți prin tot ajutorul care vă stă în putere să li-l dați. Voi, ca familie, aveți reguli prea stricte, și faceți planuri care nu se potrivesc în fiecare caz. Vă lipsește iubirea, amabilitatea, gingășia și compătimirea față de cei care nu pot avansa așa de repede cum ar trebui. Spiritul acesta a dominat în așa măsură, încât voi vă ofiliți spiritul, în loc să progresați în Domnul. Interesul, eforturile și grija voastră sunt pentru familia și rudele voastre. Dar n-ați susținut ideea de a ajunge la alții din

jurul vostru, biruindu-vă repulsia spre a exercita influență în afara unui cerc special. Vă idolatrizați și vă închideți în voi înșivă. Ca Domnul să mă mântuiască pe mine și pe ai mei — este povara cea mare. Acest spirit va trebui să moară înainte ca voi să puteți crește în Domnul și să înaintați spiritual, înainte ca biserica să poată crește și suflete ca acestea să fie adăugate la ea, spre a fi mântuite.

Voi, cu toții, v-ați delimitat mult spre a lucra pentru alții și trebuie să vă schimbați baza de operații. Rudele voastre nu sunt mai scumpe înaintea lui Dumnezeu decât oricare alte suflete sărace, care au nevoie de mântuire. Noi trebuie să punem eul și egoismul sub picioarele noastre și să exemplificăm în viața noastră spiritul de jertfire de sine și de bunăvoință, manifestate de Isus când a fost pe pământ. Toți trebuie să se intereseze de rudele lor, dar nu ne este îngăduit să fim atașați de ele, ca și când ar fi singurii pe care Isus a venit să-i salveze.

[78]

Religia de fiecare zi

Frate și soră L: Mi s-a arătat că voi aveți o lucrare de făcut spre a vă pune casa în ordine. Frate L., tu n-ai reprezentat adevărul așa cum trebuie; ai iubit adevărul, dar acesta n-a avut influența sfințitoare pe care trebuia s-o aibă asupra vieții tale, dacă vrei să fii potrivit pentru societatea îngerilor cerești din Împărăția slavei. Tu ești o bârnă aspră și e nevoie să rămâi mult timp în atelierul lui Dumnezeu, pentru a fi cioplit, până ce vor fi îndepărtate marginile aspre, iar suprafața neregulată va deveni netedă, și tu, declarat potrivit pentru clădire.

Trebuie să fii atent să nu prezinți subiectele adevărului prezent peste tot. Poți face mai mult, trăind adevărul, decât să vorbești altora despre el. Poți face foarte mult prin exemplu. Trebuie să fii foarte preocupat în tranzacțiile tale de afaceri, să îndeplinești în ele principiile credinței tale. Fii credincios în afaceri, conștiincios în muncă, mereu având în minte faptul că nu este numai ochiul patronului, care privește lucrarea ta, ci privirea lui Dumnezeu se află deasupra tuturor tranzacțiilor vieții tale. Îngerii lui Dumnezeu văd lucrarea ta, și ea trebuie să fie o parte a religiei tale, iar fiecare parte din lucrare să fie marcată cu adevăr și credincioșie. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari“. Dumnezeu dorește să te facă drept, sfânt și consacrat.

Tu nu vorbești cu înțelepciune și potrivit soției și copiilor tăi. Trebuie să cultivi bunăvoința și amabilitatea. Copiii tăi nu au în fața lor cel mai bun exemplu de influență. Nu trebuie ca ei să te stăpânească, ci tu pe ei, nu cu asprime, nici autoritar, ci cu hotărâre și stabilitate de scop.

[79] Soră L., ai de dus o luptă mare spre a birui. Tu ai lăsat ca eul să dețină biruința. Cel mai mare vrăjmaș pe care-l ai este voința ta îndărătnică. Ai un temperament nestăpânit și nu-ți controlezi limba. Lipsa de stăpânire de sine este un mare rău pentru tine însuși și pentru familia ta. Fericirea, liniștea și pacea au rămas în locuința voastră numai o scurtă perioadă de timp. Dacă voința ta este înfruntată, și

apoi vorbești și acționezi ca și cum ai fi posedată de un demon, îngerii se întorc de la scena discordiei, unde au loc schimburi de cuvinte mânioase. De multe ori, i-ai gonit pe prețioșii îngeri cerești din familia ta, prin lăsarea ta în voia patimii.

Asemănarea dă naștere la asemănare. Același spirit pe care-l manifesti tu s-a reflectat din nou asupra ta. Copii tăi au văzut atât de puțină afecțiune, delicatețe și blândețe, încât nimic nu i-a câștigat pentru adevăr sau nu le-a inspirat respect față de autoritatea ta. Ei au fost părtași, timp atât de îndelungat, la roadele rele produse de tine, încât dispoziția lor este plină de amărăciune. Ei nu sunt pe deplin stricați; sub exteriorul necultivat există impulsuri bune, la care se poate ajunge și pot fi aduse la suprafață. Dacă viața ta religioasă ar fi mai liniștită, exemplificând viața lui Hristos, lucrurile ar fi diferite în familia ta. „Ceea ce seamănă omul, aceea va și secera“. Întocmai ca sămânța pe care o semeni va fi și recolta pe care o vei aduna. Dacă cuvintele amabile ar fi la ordinea zilei în locuința ta, vei primi tot astfel de roade.

Asupra ta zace o responsabilitate grea. Având în vedere acest lucru, cât de atentă ar trebui să fii în toate faptele și cuvintele tale. Ce fel de sămânță semeni în inimile copiilor tăi? Timpul recoltei — ah! adu-ți aminte, timpul recoltei nu-i departe. Nu semăna sămânță stricăță. Satana este gata să facă această lucrare. Seamănă numai sămânță curată, pură.

Tu, iubita mea soră, ești geloasă, invidioasă și aflătoare de greșeli. Ai crezut că ai fost neglijată și disprețuită.

[80]

Tu ai fost prea mult neglijată, dar ai o lucrare de făcut pentru tine însuși pe care nimeni nu o poate face pentru tine. Aceasta cere efort, perseverență și seriozitate spre a obține biruință asupra îndelungatelor obiceiuri înrădăcinate, care au devenit ca o a doua natură. Noi avem pentru tine cele mai delicate simțăminte, cu toate erorile și cusururile tale; și, în timp ce ne luăm libertatea să-ți spunem defectele, ne angajăm să te ajutăm pe orice cale putem.

Mi-a fost arătat că nu ai acea iubire filială, pe care ar trebui să o ai. Răul din natura ta este exercitat în felul cel mai nenatural. Nu ești delicată și respectuoasă față de părinții tăi. Oricare ar fi defectele lor, nu ai nici o scuză față de ei pentru calea pe care ai apucat. Ea este cea mai insensibilă și mai necuviincioasă. Îngerii își întorc fața de la tine cu tristețe și repetă aceste cuvinte: „Ceea

ce semeni, aceea vei secera“. Dacă timpul continuă, vei primi din partea copiilor tăi același tratament pe care l-au primit părinții tăi de la tine. Tu n-ai studiat cum ai putea face cel mai bine ca părinții tăi să fie fericiți, și apoi, în scopul acesta, să-ți sacrifici dorințele și plăcerea. Zilele lor pe acest pământ mai sunt puține și vor fi pline de îngrijorare și necaz, chiar dacă faci tot ce poți spre a ușura trecerea lor în mormânt. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău“ (**Exodul 20, 12**). Aceasta este prima poruncă cu o făgăduință. Ea este obligatorie pentru vârsta copilăriei, a tinereții, pentru vârsta mijlocie și a bătrâneții. Nu există nici o perioadă din viață când copiii sunt scutiți de a-i cinsti pe părinții lor. Această obligație solemnă leagă pe fiecare fiu și fiică și este una dintre condițiile de prelungire a vieții lor în țara pe care Domnul o va da celor credincioși. Acesta nu este un subiect care să nu merite a fi luat în seamă, ci o chestiune de importanță vitală. Făgăduința este cu condiția ascultării. Dacă ascuți, vei trăi timp îndelungat în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Dacă nu ascuți, nu ți se va prelungi viața în acea țară.

[81]

Sora mea, iată că aici este un subiect care să fie luat în considerare cu rugăciune și meditație serioasă. Cercetează-ți îndeaproape inima ca în lumina veșniciei. Nu ascunde nimic cercetării tale. Cercetează-te, condamnă-te, dă-ți sentința, și apoi, prin credință, cere ca sângele curățitor al lui Hristos să îndepărteze petele din caracterul tău creștin. Nu te măguli sau scuza singură. Tratează-ți sincer sufletul. Și apoi, când te vezi ca o păcătoasă, cazi, întru-totul zdrobită la picioarele crucii. Isus te va primi, așa pângărită cum ești, și te va spăla în sângele Său, te va curăți de toată mânjitura ta, și te va face potrivită pentru societatea îngerilor cerești dintr-un cer curat și armonios. Acolo, nu există nici ceartă, nici dezacord. Totul este sănătate, fericire și bucurie.

Soră L., ai fost indiferentă față de mântuirea ta. Uneori, ai făcut eforturi serioase și te-ai smerit în fața bisericii și în fața lui Dumnezeu; dar n-ai primit acea încurajare de care aveai nevoie și pe care Isus ți-ar fi dat-o mărinimos, dacă ar fi fost pe pământ. În biserică lipsește iubirea. Iubirea pentru cei greșiți este complet acoperită de egoism. În mijlocul poporului lui Dumnezeu există o mare lipsă a acestui har prețios. Ai crezut că poporul lui Dumnezeu a fost indi-

ferent față de tine și sufletul tău s-a răzvrătit împotriva lui. Ei n-au simțit corect și n-au vorbit corect. N-au urmat o cale dreaptă. În această privință, ei nu sunt îndreptățiți. Dumnezeu dezaprobă acest lucru. Isus Se îndură de tine și te invită, obosită și greu împovărată, să vii la El, să înveți de la El, care este blând și smerit cu inima, și vei găsi odihnă pentru sufletul tău. Jugul lui Hristos nu este greu și sarcina Lui este ușoară. Când ești încurcată, neliniștită și supărată, aleargă la Purtătorul de poveri; spune-I totul lui Isus. Frații și surorile tale se poate să nu-ți aprecieze eforturile, și se mai poate ca niciodată să nu știe cât de greu ai încercat să obții biruința; totuși, aceasta să nu te descurajeze. Dacă știe Isus, dacă El cunoaște eforturile tale sincere, fii mulțumită.

[82]

În viața ta, trebuie să aibă loc o reformă completă, o schimbare, prin înnoirea minții tale. Dumnezeu cere poporului Său să te ajute, pentru că ai nevoie de ajutor, iar tu trebuie să fii destul de smerită ca să fii ajutată de ei. Când ești ispitită să dai frâu liber unui mădular nestăpânit, ah! ține seama că îngerul raportor notează fiecare cuvânt. Toate sunt scrise în carte, și, dacă nu sunt îndepărtate prin spălarea în sângele lui Hristos, va trebui să te întâlnești cu ele din nou. Acum, ai în cer un raport pătat. O pocăință sinceră înaintea lui Dumnezeu va fi acceptată. Când ești gata să vorbești pătimas, închide-ți gura. Să nu spui nici un cuvânt. Roagă-te înainte de a vorbi și îngerii cerești vor veni să te ajute și să alunge îngerii răi, care ar putea să te facă să-L necinstești pe Dumnezeu, să faci de rușine cauza Lui și să slăbești propriul tău suflet.

În mod deosebit, ai o lucrare de făcut — de a mărturisi cu umilință procedul lipsit de respect față de ei. Nu există nici un motiv pentru această manifestare nenaturală față de ei. Acesta este un spirit curat satanic și ți l-ai îngăduit, pentru că mama ta nu ți-a aprobat umblarea. Simțămintele tale nu se reduc numai la antipatie, la hotărâtă lipsă de respect, ci la ură, pizmă, invidie, gelozie, care se manifestă în acțiunile tale, pricinuindu-le suferință și mizerie. Tu n-ai plăcere să-i faci fericiți sau măcar confortabili. Sentimentele tale sunt schimbătoare. Uneori, inima se înmoaie, apoi se închide categoric când vezi un defect la ei și îngerii nu pot s-o impresioneze cu un sentiment de iubire. Pe tine te stăpânește un duh rău și ești dușmănoasă și dușmănești. Dumnezeu ți-a notat cuvintele lipsite de respect și faptele tale răutăcioase față de părinți, pe care El ți-a

[83] poruncit să-i cinstești și, dacă nu reușești să vezi acest mare păcat și să te pocăiești de el, vei ajunge tot mai închisă, până vei fi lăsată pe căile tale cele rele.

Domnul este gata să-i ajute pe toți cei care au nevoie de ajutor și simt acea nevoie. Dacă tu îți vezi sărăcia și nimicnicia înaintea lui Dumnezeu și te prinzi serios de El, te va ajuta, te va binecuvânta și îți va da putere ca, prin faptele tale bune, să-i poți conduce și pe alții să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în cer. Vrei să te vezi? Vei supune voința și căile tale față de Dumnezeu? Ah! ce te va ajuta să treci de această situație nenorocită! În felul acesta de viață, n-ai fericire launtrică, iar cei din jurul tău n-au fericire în societatea ta. Fără îndoială, că îți aduni o mare grămadă de mizerie; o astfel de viață, așa cum ai dus-o, nu valorează mult. Atunci de ce să nu fii împăcată cu Dumnezeu? Mori față de eu și convertește-te, ca Isus să te poată ajuta. El vrea să te mântuiască, dacă vei consimți să fii mântuită în felul hotărât de El. Rugăciunea mea este ca Domnul să-ți ajute să vezi și să corectezi fiecare greșală.

Frate L., tu trebuie să fii grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie. Fii atent la cuvintele tale. Nu-L lăsa pe Satana să te facă piatră de poticnire pentru alții. În tranzacțiile tale de afaceri există o lipsă. Îți desconsideri lucrul. Îl termini cât mai curând posibil, crezând că va fi bine, când el nu este bine făcut. Îți lipsește un caracter bine format. Trebuie să cultivi finețe și ordine în tot ce faci. Ceea ce merită să fie făcut, merită să fie făcut bine. Dacă îți lipsește credincioșia în afacerile vieții tale, îți va lipsi și în viața ta religioasă, iar în ziua lui Dumnezeu, cântarul sanctuarului ceresc va descoperi că ești ușor. Această lipsă este un reproș pentru credința ta. Cei necredincioși o socotesc necinste și zic: „Dacă astfel de oameni sunt cei care păzesc Sabatul, nu caut să fac parte dintre cei de felul acesta.“

[84] Când oamenii îți verifică lucrarea și o găsesc deficitară, ca trăinicie, precizie și ordine, ei spun că ești un înșelător și multe vorbiri grele s-au spus cu privire la ea. Multe ocări au fost rostite asupra lucrării tale, și Dumnezeu a fost hulit. Tu n-ai intenția să fii necinstit, dar la serviciul tău există o neglijență. Socotești că patronii tăi sunt prea pretențioși, că știi ce este bine, întocmai ca și ei; și de aici această neglijență, lipsă de precizie, treabă neterminată, care însoțesc munca ta în mare măsură. În această privință, trebuie să

te îndrepti. Trebuie să fii cinstit în toată munca ta, și să-ți termini lucrarea în așa fel, încât să poată suporta inspecția lui Dumnezeu. Nu face de mântuială nici un lucru. Fii credincios în lucrurile cele mici.

Încearcă să o ajuți pe soția ta în lupta care-i stă înaintea. Fii cu băgare de seamă la cuvintele tale, cultivă desăvârșirea manierelor, a curteniei, a amabilității și, făcând așa, vei fi răsplătit.

Reformă în cămin

Frate M: Din ceea ce mi-a fost arătat, este o mare lucrare de adus la îndeplinire pentru tine, mai înainte să poți fi acceptat înaintea lui Dumnezeu. Eul este prea pronunțat. Tu ai un temperament iute, furios și ești arbitrar și autoritar în familia ta. Sora M. este neglijentă și dezordonată în căminul ei. Ea nu are noțiunile de bază ale ordinei și ale meticulozității în organizare. Totuși, ea poate îmbunătăți aceste lucruri. Frate M., îți critici soția, ești dictatorial și n-ai acea iubire pe care ar trebui să o ai. Ea se teme de spiritul tău dur, dar nu face ceea ce ar putea face spre a-și corecta obiceiurile rele, care fac căminul neplăcut și dezagreabil.

[85] Frate M., tu n-ai apucat pe o cale chibzuită pentru familia ta. Copiii tăi nu te iubesc. Ei au mai multă ură decât iubire. Soția nu te iubește. Nu alegi o cale pe care să fii iubit. Ești extremist, aspru, pretențios, și arbitrar față de copiii tăi. Le vorbești despre adevăr, dar nu aduci la îndeplinire principiile lui în viața ta de fiecare zi.

Nu ești calm, răbdător și iertător. Ai satisfăcut, timp îndelungat, plăcerea spiritului tău. Ești gata să fii cuprins de o pasiune, dacă ești provocat, și se pare extrem de îndoielnic că vei face suficiente eforturi să ai gândul lui Hristos. Tu n-ai putere de rezistență, răbdare, blândețe și iubire. Aceste haruri creștine trebuie să le ai înainte de a putea fi un creștin adevărat. Îți păstrezi cuvintele de încurajare, faptele tale amabile, pentru cei care nu sunt îndreptățiți la ele atât de mult ca soția și copiii tăi. Cultivă cuvinte amabile, priviri plăcute, laudă și aprobare pentru familia ta, pentru că aceasta îți va afecta în mod vital fericirea. Niciodată să nu lași să-ți scape de pe buze cuvinte critice sau irascibile. Supune dorința aceasta de a stăpâni și a-ți pune călcâiul de fier oriunde poți să-l pui. Tu ai cel mai dezagreabil spirit, un spirit închis. Cu așa ceva, ești egoist și avar; pentru alții, de la care dorești să aibă păreri înalte despre tine, tu ai sacrifica orice, chiar și lucrurile de care are nevoie familia ta. În aceste cazuri, ești generos, ca să poți fi lăudat și stimat de oameni. Dacă ai putea cumpăra cerul printr-un mare sacrificiu pentru cei

față de care ai ales să fii generos, cu siguranță că l-ai obține. Tu nu obiectezi pentru faptul de a fi expus la cea mai mare incomoditate, avantajându-i pe alții, dacă, făcând așa, poți să te înalți pe tine. În aceste lucruri, îți dai zecimea din izmă și mărar, dar lași nefăcute cele mai însemnate lucruri: dreptatea și iubirea lui Dumnezeu.

Ești drept în familia ta. Aici, ai o lucrare de făcut. Înainte de toate, fă-o fericită și confortabilă pe soția ta; apoi, să iei în considerare starea copiilor tăi. Procură-le hrană și îmbrăcăminte plăcută. Apoi, dacă poți, fără a mărgini pe soția și copiii tăi, ajută-i pe cei care au nevoie de ajutor și dă darurile tale acolo unde vor fi prețuite; aceasta va fi vrednic de laudă pentru tine spre a fi generos. Dar prima și cea mai sacră datorie a ta este față de familie. Ei nu trebuie să fie jefuiți pentru a-i favoriza pe alții. Lasă să se vadă bunăvoință și generozitate în familia ta. Dă-le dovezi pipăibile despre afecțiunea, interesul, purtarea de grijă și iubirea ta. Aceasta are mult de-a face cu fericirea ta. Încetează să afli defecte și să o cerți pe soția ta, pentru că aceasta o face să fie mai dificilă pentru tine, iar pentru ea dă naștere la un iad.

[86]

Îngerii lui Dumnezeu nu vor rămâne în familia voastră până ce nu există o altă ordine a lucrurilor. Ceea ce se dorește nu sunt mijloacele tale. Dar, când ai fost muștrat, ai crezut că ceea ce dorea biserica erau mijloacele tale. Aici te-ai înșelat. Ai fost prea generos cu mijloacele tale, pentru simplul motiv că ai crezut că aceasta era pentru a obține pentru tine mântuirea și a-ți cumpăra o poziție în biserică. Nu, într-adevăr, ceea ce este dorit ești tu, nu puținele mijloace pe care le ai. Dacă vei fi schimbat prin înnoirea minții tale și vei fi convertit, ocupă-te cu adevărat de propriul tău suflet. Aceasta este tot ce-ți cere biserica. Tu te-ai înșelat pe tine însuși. Dacă unui om i se pare că este religios și nu-și înfrânează limba, religia acelui om este zadarnică. Tratează-ți familia într-o manieră pe care cerul o poate aproba, ca astfel pacea să poată fi în locuința voastră. Este necesar ca orice să fie făcut pentru familia ta. Copiii tăi au avut în față exemplul tău cel rău; tu ai învinuit, ai criticat și ai dat pe față un spirit pătimăș în cămin, în timp ce tot atunci aveai să te adresezi scaunului harului, să participi la adunare și să depui mărturie în favoarea adevărului. Manifestările acestea i-au condus pe copiii voștri să te disprețuiască pe tine și adevărul pe care-l mărturisești. Ei n-au nici o încredere în creștinismul tău. Ei cred că ești un ipocrit, și

[87] este adevărat că ești un om dureros de înșelat. Tu nu poți intra în cer, fără o totală schimbare, mai mult decât a putut intra Simon Magul, care a crezut că Duhul Sfânt putea fi cumpărat cu bani. Familia ta a văzut spiritul tău viclean, îndemânarea ta de a profita de alții, spiritul tău meschin față de cei cu care ai uneori de-a face, și pentru aceasta ei te disprețuiesc; dar, mai mult ca sigur, ei vor merge pe urmele faptelor tale rele.

Comportamentul tău nu este cum ar trebui să fie. Pentru tine, este greu să te porți corect și să iubești mila. Prin viața ta, ai necinstit cauza lui Dumnezeu. Tu te-ai luptat pentru adevăr, dar nu într-un spirit corect. Ai împiedicat suflete de a îmbrățișa adevărul, care, altminteri, ar fi făcut acest lucru. Ei s-au scuzat, arătând spre erorile și relele celor care mărturisesc a fi păzitori ai Sabatului, spunând: „Ei nu sunt mai buni decât mine; ei mint, înșeală, exagerează, se mânie și vorbesc cu mândrie despre elogiul lor; astfel de religie nu-mi doresc“. În felul acesta, viața neconsacrată a acestor deficitari păzitori ai Sabatului îi fac pietre de poticnire pentru păcătoși.

Lucrarea din fața ta trebuie să înceapă acum, în familia ta. Tu ai încercat din greu să faci o îmbunătățire exterioară; dar lucrarea a fost prea mult la suprafață, o lucrare pe dinafară, și nu o lucrare a inimii. Pune-ți inima în ordine, smerește-te înaintea lui Dumnezeu, și imploră harul și ajutorul Lui, ca să nu faci lucruri ca fariseii cei ipocriți, spre a părea pios și virtuos în ochii altora. Frânge-ți inima înaintea lui Dumnezeu și să știi că este imposibil să-i înșeli pe îngerii cei sfinți. Cuvintele și faptele tale sunt toate la vedere, în fața lor. Motivele, intențiile și scopurile inimii tale stau descoperite în fața privirii lor. Pentru ei, nici cele mai tainice lucruri nu sunt ascunse. Oh, deci, sfâșie-ți inima, și nu fii prea zelos să faci ca frații tăi să creadă că stai bine, când tu nu stai bine! Fii precaut în familia ta. Urmărește și vezi greșelile altora, dar să nu mai faci așa ceva. Lucrarea pe care o ai acum de făcut este să-ți birui greșelile, să te lupți cu puternicii tăi vrăjmași lăuntrici. Poartă-te corect cu văduva și cu cel orfan. Nu arunca peste faptele tale învelitoarea înșelăciunii, spre a-i influența pe cei care dorești foarte mult să te creadă cinstit, în timp ce motivele și faptele tale nu vor susține interpretarea pe care voiai să le-o dai.

[88] Încetează orice controversă și încearcă să fii un făcător de pace. Nu iubi cu cuvântul, ci cu fapta și adevărul. Lucrările tale trebuie să

suporte cercetarea judecății. Te vei ocupa sincer de sufletul tău? Nu te înșela. Ah, adu-ți aminte că Dumnezeu nu lasă să fie batjocorit! Aceia care au viață veșnică vor face tot ce pot spre a-și pune în regulă casele lor. Ei trebuie să înceapă cu inima lor și să urmărească îndeaproape lucrarea până sunt câștigate biruințe serioase. Eul trebuie să moară, și Hristos să locuiască în tine, și să fie în tine un izvor de apă, care să țâșnească în viața veșnică. Ți s-au acordat acum prețioase ceasuri de probă spre a-ți forma un caracter bun, chiar la vârsta ta înaintată. Ți s-a alocat acum o perioadă în care să răscumperi vremea. În propria ta putere, nu-ți poți îndepărta erorile și greșelile; timp de ani de zile, ele au fost pe tine în continuă creștere, pentru că tu nu le-ai văzut în hidoșenia lor și, prin puterea lui Dumnezeu, nu le-ai îndepărtat în mod hotărât. Prin credință vie, trebuie să te ții de un braț puternic, care să te salveze. Săraca ta inimă îngâmfată și cu îndreptățire de sine, umilește-o înaintea lui Dumnezeu; cu totul zdrobit în păcătoșenia ta, apleacă-te foarte mult, apleacă-te la picioarele Lui. Consacră-te pentru lucrarea de pregătire. Nu te opri până ce nu poți spune sincer: Răscumpărătorul meu trăiește și, pentru că El trăiește, voi trăi și eu.

Dacă pierzi cerul, pierzi totul; dacă câștigi cerul, câștigi totul. Te implor, să nu faci o greșală în această privință. Aici sunt în joc interese veșnice. Fii credincios. Fie ca Domnul oricărui har să lumineze priceperea ta, ca să poți discerne lucrurile veșnice, ca, prin lumina adevărului, greșelile tale, care sunt multe, să-ți fie descoperite așa cum sunt, pentru ca să poți face efortul necesar spre a le îndepărta, și, în locul acestui rod rău și amar, să poată fi adus rod care este prețios, viața veșnică. „După roadele lor îi veți cunoaște“ (**Matei 7, 20**). Fiecare pom este cunoscut după rodul lui. Ce fel de rod va fi găsit de aici înainte în acest pom?

[89]

Rodul pe care-l aduci va hotărî dacă ești un pom bun sau unul despre care Hristos va zice îngerului Lui: „Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?“

O conștiință pătată

Iubite frate N: Mă văd constrânsă dintr-un simțământ al datoriei să-ți adresez câteva rânduri. Mi-au fost arătate unele lucruri cu privire la situația ta, pe care nu pot să nu ți le spun. Mi s-a arătat că Satana s-a folosit de tine, pentru că soția ta n-a primit adevărul. Ai fost aruncat în societatea unei femei stricate, ai cărei pași merg spre iad. Ea a pretins că nutrește o mare simpatie pentru tine, din cauza împotrivirii pe care ai primit-o din partea soției tale. Asemenea șarpelui din Eden, ea a luat o înfățișare fermecătoare. A imprimat în mintea ta impresia că ai fost maltratat, că soția ta nu ți-a prețuit simțămintele și că n-a răspuns iubirii tale; că s-a făcut o greșeală în relația voastră de căsătorie; până când ai ajuns să-ți închipui că jurămintele tale de căsătorie, de a-i rămâne toată viața credincios celei pe care ai luat-o de soție, sunt asemenea unor lanțuri chinuitoare. Tu ai căutat înțelegere la acest înșelător inger în vorbire. Ai turnat în urechile ei ceea ce ar fi trebuit să fie încredințat numai soției tale, pe care ai jurat s-o iubești, s-o cinstești și s-o ajuți atâta timp cât veți trăi amândoi. Însă ai uitat să veghezi și să te rogi mereu, ca nu cumva să cazi în ispită. Sufletul tău a fost pătat de o neînțelegere. Ți-ai pecetluit raportul vieții tale din cer cu o pată îngrozitoare. Totuși, umilința și pocăința adâncă înaintea lui Dumnezeu vor fi acceptate de El. Sângele lui Hristos poate să slujească la înlăturarea acestor păcate.

[90] Tu ai căzut, ai căzut îngrozitor. Satana te-a prins în lațul lui, apoi te-a lăsat să te descurci cum ai putut mai bine. Ai fost hărțuit, încurcat și îngrozitor de ispitit. Te tulbură o conștiință vinovată. Te îndoiești de tine și îți închipui că toți se îndoiesc de tine. Ești neîncredător în tine, și îți închipui că și în alte inimi există neîncredere față de tine. Adesea, Satana îți prezintă trecutul și îți spune că nu mai are nici un rost să încerci să trăiești adevărul, calea este prea strâmtă pentru tine. Ai fost biruit. Acum Satana profită de purtarea ta păcătoasă, ca să te facă să crezi că nu mai poți fi mântuit. Ești pe câmpul de luptă al lui Satana, angajat într-un conflict crâncen. Bariera care înconjoară

fiecare familie, și care o face sacră ai dăruit-o. Acum, Satana te chinuiește aproape continuu. N-ai odihnă. N-ai liniște și încerci să-i faci răspunzători pe frații tăi de simțămintele tale contradictorii, de nesiguranță și de îndoielile tale. Crezi că ei greșesc, căci nu te bagă în seamă. Problema e la tine. Dorești să ai propria ta cale. Nu vrei să-ți frângi inima înaintea lui Dumnezeu și să te încredințezi îndurării Sale, cu pocăință și inimă zdrobită, așa cum ești, cu totul distrus, păcătos și murdar. Dacă vei căuta în continuare să obții mântuirea prin eforturi proprii, vei fi cu siguranță pierdut.

Nu te mai îndoii și nu mai căuta greșeli. Îndreaptă-ți atenția asupra situației și, pocăindu-te sincer și încrezându-te numai în sângele lui Hristos, salvează-ți sufletul. Fă o lucrare completă pentru veșnicie. Dacă te îndepărtezi de adevăr, ești un om distrus, la fel și familia ta. Este greu să le reclădești. Dar, prin puterea lui Dumnezeu și numai prin puterea Lui, tu poți face acest lucru. Adevărul sacru este ancora ta, care te va ajuta să nu fii purtat de val spre păcat și nimicire.

Conștiința, odată călcată, este foarte mult slăbită. Este nevoie de puterea continuă a vegherii și rugăciunii necurmate. Te afli pe un teren nesigur și ai nevoie de întreaga putere pe care ți-o poate da adevărul, ca să te întărești și să te salvezi. În fața ta, se află viața și moartea; ce vei alege? Dacă ai fi înțeles nevoia de a fi ferm întemeiat pe principiul, da a nu acționa din impuls și de a nu te descuraja cu ușurință, pregătit să înduri greutățile, n-ai fi fost biruit. Tu ai acționat din impuls. N-ai fost dispus să fii asemenea Modelului nostru desăvârșit și să înduri împotrivirea păcătoșilor. Suntem îndemnați să ne aducem aminte de El, care a îndurat această împotrivire, ca nu cumva să obosim și să devenim neputincioși în sufletele noastre. Tu ai fost slab ca un copil, neopunând nici un fel de rezistență. N-ai simțit nevoia de a fi întemeiat, întărit, stabilit, sprijinit și clădit în credință.

Ai considerat că ar fi de datoria ta să-i înveți adevărul pe alții, în loc să-l înveți tu însuși. Dar trebuie să fii dispus să înveți să primești adevărul de la alții. Trebuie să pui capăt criticii, bănuielilor, nemulțumirii și să primești cu modestie cuvântul sădit, care poate să-ți salveze sufletul. Depinde de tine dacă vei avea parte de fericire sau de nenorocire. Tu ai cedat odată ispitei și acum nu te mai poți încrede în purtarea ta. Satana are o mare putere asupra minții tale, și nimic nu

[91]

te va susține, când vei fugi de influența constrângătoare a adevărului. Aceasta a fost pentru tine ca o protecție, ca să te rețină de la păcat și nelegiuire. Singura ta speranță este să urmărești o schimbare totală și să răscumperi trecutul printr-o viață bine ordonată și o comportare evlavioasă.

[92] Tu ai acționat din impuls. Excitarea a fost plăcută organismului tău. Acum singura ta speranță este să te pocăiești sincer de călcările din trecut ale Legii lui Dumnezeu și să-ți curățești sufletul, prin ascultare de adevăr. Cultivă curăția cugetului și curăția vieții. Harul lui Dumnezeu te va ajuta să-ți înfrângi pasiunile și apetitul. Rugăciunea sinceră, alături de veghere, va aduce Duhul Sfânt în ajutorul tău, ca să desăvârșească lucrarea, ca să te facă asemenea Modelului tău infailibil.

Dacă alegi să respingi influența sfântă și constrângătoare a adevărului, vei ajunge robul lui Satana, la dispoziția lui. Vei fi în pericol să dai amplexare poftelor și pasiunilor tale, dând frâu liber plăcerilor trupesti, dorințelor rele și dezgustătoare. În loc să porți pe chipul tău o seninătate calmă, în încercare și suferință, asemenea credinciosului Enoh, cu fața radiind de nădejde și de acea pace care depășește puterea de înțelegere, vei întipări pe chipul tău gânduri senzuale și dorințe desfrânate. Vei purta amprenta satanică în locul celei divine.

„Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca, prin ele, să vă faceți părtași firii dumnezeiești după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte“. Acum este privilegiul tău ca, prin mărturisire smerită și pocăință sinceră, să iei hotărârea de a te întoarce la Domnul. Sângele prețios al lui Hristos te poate curăți de toate necurățiile, îți poate îndepărta toate păcatele și te poate face desăvârșit în El. Îndurările lui Hristos îți sunt încă la îndemână, dacă le vei accepta. De dragul soției tale nedreptățite și al copiilor tăi, rod al trupului tău, încetează să mai faci răul și învață să faci binele. Ceea ce semeni, aceea vei secera. Dacă semeni în firea pământească, vei secera din firea pământească stricăciunea. Dacă semeni în Duhul, din Duhul vei secera viața veșnică.

[93] Trebuie să-ți învingi excitabilitatea și spiritul de critică acută. Tu ești invidios, pentru că alții nu-ți dau toată atenția care socotești că ar trebui să ți-o dea. Nu trebuie să aderi la experiența întemeiată pe ceea ce aduce fanatism. Acționează din principiu, din convingere serioasă.

Cercetează Scripturile, ca să fii în stare să-i prezinți oricui te întreabă motivele nădejdi care este în tine, cu blândețe și evlavie. Fă ca înălțarea de sine să moară. „Curățiți-vă ticăloșia, tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru se va preface în tânguire, și bucuria voastră în întristare“ (**Iacov 4, 8.9**). Când ești chinuit de ispite și gânduri rele, există numai Unul la care poți alerga după mângâiere și sprijin. În slăbiciunea ta, aleargă la El. Când te apropii de El, săgețile lui Satana sunt frânte și nu-ți pot face rău. Cu ajutorul lui Dumnezeu, încercările și ispitele tale te vor curăți și te vor smeri, dar nu te vor nimici sau pune în primejdie.

Avertizări și muștrări

Iubite frate O: Mi-a fost arătat că erai învăluit în întuneric, care n-a fost împrăștiat de razele de lumină de la Isus. Se părea că nu-ți dădeai seama de pericolul tău, ci erai într-o stare de indiferență apatică, insensibil și nepăsător. Am întrebat despre cauza acestei stări mult prea înspăimântătoare și, prezentându-mi-se anii din trecut, mi-a fost arătat că, de când ai îmbrățișat adevărul, n-ai fost sfințit prin el. și-ai satisfăcut pofta și pasiunile senzuale spre nimicirea spiritualității tale. Am văzut că Dumnezeu a dat lumină prin darurile din biserică, care aveau să instruiască, să sfătuiască, să călăuzească, să mustre și să avertizeze. Deși ți-ai mărturisit credința, că mărturiile acestea erau de la Dumnezeu, totuși nu le-ai acordat atenție, ca să le pui în practică. A nu ține seamă de lumină înseamnă a o lepăda. Respingerea luminii îi face pe oameni robi, legându-i cu lanțurile întunericului și ale necredinței.

[94] Mi-a fost arătat că ți-ai mărit familia, fără să-ți dai seama de responsabilitatea pe care o aduci asupra ta. Era imposibil pentru tine să fii drept cu partenera ta de viață sau cu copiii tăi. Prima ta soție n-ar fi trebuit să moară, dar tu ai adus asupra ei griji și poveri, care s-au sfârșit prin sacrificarea vieții ei. Actuala ta soție are o soartă grea; vitalitatea ei este aproape epuizată. Prin înmulțirea atât de rapidă a familiei tale, ai rămas într-o stare de sărăcie, iar mama, angajată în creșterea tinerilor membri ai familiei, n-a avut șanse bune pentru viața ei. Ea și-a hrănit copiii în cele mai defavorabile împrejurări, înfierbântată deasupra mașinii de gătit. Ea n-a putut să-i instruiască cum ar fi trebuit, nici să le reglementeze obiceiurile de alimentație și lucru. Rezultatul consumării de hrană nu din cea mai sănătoasă, și al călcării, de altfel, a legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit în ființa noastră, a adus boală și moarte prematură asupra copiilor tăi mai mari. Boala a fost transmisă urmașilor tăi și folosirea fără restricții a mâncării de carne a înmulțit dificultățile. Mâncarea cărnii de porc a trezit și a întărit una dintre cele mai mortale tumori care era în organism. Urmașii tăi sunt jefuiți de vitalitate înainte de a se naște.

Tu nu ți-ai instruit suficient cunoștința, iar copiii tăi n-au fost învățați cum să se păstreze în cea mai bună stare de sănătate. Niciodată n-ar trebui să se găsească pe masa voastră vreo bucată de carne de porc.

Copiii tăi au crescut de capul lor, în loc să fie crescuți și educați în scopul de a putea deveni creștini. În multe privințe, vitele tale au primit un tratament mai bun decât copiii tăi. Nu ți-ai făcut datoria față de copiii tăi, ci i-ai lăsat să crească în ignoranță. Nu ți-ai dat seama de responsabilitatea pe care ți-ai luat-o, aducând pe lume atât de mulți copii, de a căror mântuire ești responsabil, într-o mare măsură. Nu poți scăpa de această responsabilitate. I-ai jefuit pe copiii tăi de drepturile lor, prin faptul că nu te-ai interesat de educația și instruirea lor, cu răbdare și credincioșie, privind formarea de caractere pentru ceruri. Purtarea ta a contribuit mult la nimicirea încrederii lor în tine. Tu ești sever, autoritar, tiranic; necăjești, cerți și critici.

[95]

Făcând așa, ei vor înceta să te iubească. Tu îi tratezi ca și când ei n-ar avea drepturi, ca și când ar fi mașini mânuite de tine, după buna ta plăcere. Îi provoci la mânie, și, adesea, îi descurajezi. Nu le arăți iubire și afecțiune. Iubirea naște iubire, afecțiunea naște afecțiune. Spiritul pe care-l manifesti față de copiii tăi se va răsfrânge asupra ta.

Te afli într-o situație critică și nu-ți dai cu adevărat seama de ea. Este imposibil pentru un om necumpătat să fie răbdător. Mai întâi cumpătare, apoi răbdare. Tu ai trăit timp atât de îndelungat pentru tine însuși și te-ai lăsat călăuzit de născocirile propriei tale inimi, încât nu poți pătrunde lucrurile sfinte. Pofa și pasiunile tale senzuale te stăpânesc. Conducerea superioară a intelectului a fost slăbită și controlată de organele inferioare. Au crescut în putere înclinațiile senzuale. Când rațiunea este lăsată în stăpânirea poftei, se pierde înaltul simțământ al lucrurilor sfinte. Minte se degradează, sentimentele sunt nesfințite, iar cuvintele și faptele mărturisesc despre ceea ce este în inimă. Dumnezeu este nemulțumit și dezonorat de conversația și comportamentul tău. Cuvintele tale n-au fost bine alese; cuvinte josnice și vulgare, ies, în mod natural de pe buzele tale, chiar în prezența copiilor și a tinerilor. În privința aceasta, influența ta este rea.

Exemplul tău n-a fost bun, și ai stat chiar în calea copiilor tăi și a copiilor păzitorilor Sabatului, care-L caută pe Domnul. Umblarea ta, în privința aceasta, nu poate fi prea sever criticată. „Căci din prisosul

[96]

inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui. Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care l-au rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit“. Inima ta are nevoie să fie purificată, curățită și sfințită prin ascultare de adevăr. Nimic nu te poate salva decât o convertire completă — un adevărat simțământ al căilor tale păcătoase și o schimbare completă, prin înnoirea minții tale.

Ai invocat foarte sârguincios necesitatea de a nu ne tăgădui credința prin fapte. Ai făcut din credința ta o scuză de a nu acorda copiilor tăi posibilitatea obținerii unei educații, nici măcar în domeniile de bază. Lucrul de care ai nevoie este cunoașterea cu privire la tine însuși și va trebui să înțelegi însă necesitatea de a o obține. Copiii tăi au nevoie de educație, dar nu au avut prilejul să o primească. Având această mare lipsă, ei nu pot deveni membri folositori ai societății și nu vor avea o educație religioasă suficientă. Pe umerii tăi apasă o grea responsabilitate. Îi scurtezi viața soției tale. Cum poate ea să-L slăvească pe Dumnezeu în trupul și duhul care sunt ale Lui?

Dumnezeu ți-a dat lumină și cunoștințe, iar tu ți-ai mărturisit credința, că ele au venit direct de la El și că te-au învățat să respingi pofta. Tu știi că folosirea cârnii de porc este contrară poruncii Sale speciale, date nu pentru că a dorit în mod special să-Și demonstreze autoritatea, ci pentru că aceasta este dăunătoare pentru cei care o consumă. Folosirea ei face ca sângele să devină impur, așa încât scrofula și alte tumori infectează sistemul, și întregul organism suferă. În mod deosebit, nervii fini și sensibili ai creierului ajung slăbiți și atât de încețoșați, încât lucrurile sfinte nu vor mai fi văzute ca atare, își vor pierde valoarea și vor fi puse la un loc cu lucrurile obișnuite. Lumina care arată că boala este produsă de folosirea acestui articol de hrană dăunător a venit de îndată ce poporul lui Dumnezeu a putut s-o primească. Ai luat în seamă lumina?

[97]

Tu ai mers fățiș împotriva luminii pe care a binevoit Dumnezeu s-o dea cu privire la folosirea tutunului.

Satisfacerea poftei a întunecat lumina dată de cer, și ai făcut un zeu din această îngăduință vătămătoare. Ea este idolul tău. Te-ai închinat ei și nu lui Dumnezeu, pretinzând că crezi în viziuni, dar acționând într-un tot împotriva lor. Ani de zile, n-ai făcut nici un

pas în plus în viața spirituală, ci ai devenit din ce mai slab, din ce în ce mai rău. Ai fost foarte mâhnit de atitudinea fratelui P., care s-a împotrivit adevărului. Tu ai atribuit poziției lui starea slabă, descurajată a bisericii. Este adevărat că el a fost o mare piedică pentru avansarea cauzei lui Dumnezeu în..... Dar calea pe care ai urmat-o, deși pretindeai că ești cunoscător al adevărului și că ai experiență în cauza lui Dumnezeu, a fost o piedică și mai mare decât calea lui. Dacă ai fi rămas la sfatul lui Dumnezeu și ai fi fost sfințit prin adevărul care pretindeai că-l crezi, fratele P. n-ar fi avut toate îndoielile pe care le-a avut. Poziția ta, ca apărător al viziunilor, a fost o piatră de poticnire pentru cei care nu credeau. Mi-a fost arătat că fratele tău a încercat să se ridice sub poverile grele pe care le-a adus asupra lui starea tristă a bisericii, până când aproape că a căzut sub greutatea pe care o purta și și-a continuat viața în felul lui. Am văzut că purtarea de grijă a lui Dumnezeu era asupra fratelui și sorei R. și, dacă credința lor va rămâne neșovăielnică, ei vor vedea mântuirea lui Dumnezeu în căminul lor și în biserică.

Mi-a fost arătat cazul fratelui și sorei S. Ei au trecut prin ape tulburi și talazurile aproape că au trecut peste capetele lor. Totuși, Dumnezeu i-a iubit și, dacă I-ar încredința numai Lui căile lor, El i-ar scoate curați din cuptorul suferinței. Fratele S. a văzut partea întunecată și s-a îndoit de faptul că era copilul lui Dumnezeu, s-a îndoit de mântuirea lui. Am văzut că nu trebuie să se străduiască prea tare ca să creadă, ci să se încreadă în Dumnezeu așa cum se încrede un copil în părinții lui. El se îngrijorează prea mult, se îngrijorează în afara brațelor lui Isus și-i dă vrăjmașului șansa să-l ispitească și să-l tulbure. Dumnezeu cunoaște slăbiciunea trupului și a sufletului și nu-i va cere mai mult decât îi va da putere să aducă la îndeplinire. El a încercat să fie credincios față de declarația lui. În viața sa, a dat greș în unele privințe, din neștiință. În privința disciplinării copiilor săi, el a socotit de datoria sa să fie sever și această disciplină a dus prea departe. A tratat abateri mici cu prea mare asprime. Aceasta a făcut ca fiul să nu mai simtă, într-o oarecare măsură, dragostea tatălui. În timpul bolii sale, fratele S. a avut o imaginație bolnăvicioasă. Sistemul lui nervos a fost complet deranjat și se gândea că copiii lui nu simțeau împreună cu el și nu-l iubeau cum ar fi trebuit; dar acesta era rezultatul bolii. Satana dorea să-l nimicească să-i deprime și să-i descurajeze pe sărmanii lui copii. Dar Dumnezeu nu a aruncat vina

[98]

asupra lui pentru acest lucru. Copiii lui au de purtat poveri mai grele decât mulți dintre cei mai mari decât ei, și merită disciplină atentă, instruire chibzuită, amestecată cu milă, iubire și multă gingășie.

[99] Mama a avut de la Dumnezeu o tărie și o înțelepciune deosebite pentru a-l încuraja și ajuta pe soțul ei și pentru a-i lega pe copii de inima ei, și unul față de altul. Am văzut că îngerii îndurării planau deasupra acestei familii, deși perspectivele păreau așa de întunecate și prevestitoare de rău. Cei care au avut o inimă miloasă față de fratele S. nu vor avea niciodată vreun motiv să regrete acest lucru, pentru că el este copilul lui Dumnezeu, care îl iubește. Starea apatică a bisericii a fost foarte dăunătoare pentru sănătatea lui. L-am văzut privind partea întunecată a lucrurilor, neîncrezător în sine și uitându-se în jos spre mormânt. El nu trebuie să stăruiască asupra acestor lucruri, ci să privească la Isus, un model fără greșală. Trebuie să promoveze optimismul și curajul în Domnul — să vorbească despre credință, despre speranță și odihnă în Dumnezeu și să nu considere că se cere din partea lui un efort strict și impus. Tot ceea ce cere Dumnezeu este simpla încredere — să te arunci în brațele Sale cu toată slăbiciunea, nedesăvârșirea și zdrobirea de inimă — iar Isus îi va ajuta pe cei neajutorați și-i va întări și clădi pe cei care simt că sunt foarte slabi. Prin această suferință, Dumnezeu va fi slăvit, prin răbdarea, credința și supunerea manifestate de el. Aceasta va dovedi puterea adevărului pe care-l mărturisim. Aceasta este mângâiere când avem nevoie de ea, este sprijin. Orice ajutor de natură pământească, ce fusese un reazăm vremelnic, a fost îndepărtat.

Mi-a fost arătat, de asemenea, cazul fratelui T. El s-a așezat într-o stare de robie, la care Dumnezeu nu l-a chemat. Dumnezeu nu este bucuros când părinții în vârstă își predau bunurile în mâinile copiilor lor neconsacrați, chiar dacă aceștia mărturisesc despre adevăr. Dar când mijloacele pe care Domnul le-a încredințat poporului Său sunt puse în mâinile copiilor necredincioși, care sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, El este dezonorat, pentru că ceea ce ar trebui să fie păstrat în rândurile poporului Domnului este pus în rândurile vrăjmașului.

Pe de altă parte, fratele T. a jucat rolul unui înșelător. El folosea tutun, dar ar fi vrut ca frații lui să creadă că nu-l folosea. Am văzut că păcatul acesta a împiedicat înaintarea lui în viața spirituală. La vârsta lui înaintată, el are de făcut o lucrare, să se abțină de la plăcerile trupesti, care se luptă împotriva sufletului. A iubit adevărul

și a suferit pentru adevăr. Acum, el trebuie să prețuiască atât de mult răsplata veșnică, comoara din cer, moștenirea nepieritoare, cununa slavei care nu se ofilește, încât să poată sacrifica cu bucurie satisfacerea poftelor stricate, oricât de grea ar fi urmarea sau suferința, pentru ca să împlinească lucrarea de curățire a trupului și a spiritului.

Apoi, mi-a fost arătată nora lui. Ea este iubită de Dumnezeu, dar este ținută într-o dependență servilă, de teamă, neliniște, descurajare, îndoială și foarte tensionată. Sora aceasta n-ar trebui să considere [100] că este obligată să-și supună voința unui tânăr necredincios. Ea trebuie să-și aducă aminte că viața ei de căsătorie nu nimicește individualitatea. Dumnezeu are asupra ei drepturi mai înalte decât orice pretenție pământească. Hristos a răscumpărat-o cu sângele Său. Ea nu-și aparține. Nu reușește să-și pună toată încrederea în Dumnezeu și consimte să renunțe la convingerile ei, la conștiința ei, în fața unui bărbat autoritar și tiranic, instigat de Satana ori de câte ori maiestatea sa satanică poate lucra prin el, cu eficacitate, asupra acestui suflet sfios, care tremură de frică. A fost adusă de atâtea ori în stare de agitație, încât sistemul ei nervos este zdruncinat, iar ea a ajuns aproape o epavă. Este oare voia Domnului ca sora aceasta să se afle în această stare, și Dumnezeu să fie lipsit de slujirea ei? Nu. Căsătoria ei a fost o înșelăciune a diavolului. Totuși, ea trebuie să îmbunătățească relația de căsătorie cât mai mult, să-l trateze pe soțul ei cu tandrețe, și să-l facă cât de fericit poate, fără să-și calce conștiința, pentru că, dacă el rămâne în răzvrătirea lui, lumea aceasta va fi tot cerul pe care-l va avea. Dar a se priva de privilegiul adunărilor, pentru ca să-i facă pe plac unui soț arogant, care are spiritul balaurului, aceasta nu este în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca acest suflet tremurând să alerge la El. Domnul va fi un adăpost pentru el. Va fi ca umbra unei mari stânci într-o regiune aridă. Doar să aibă credință, să se încreadă în Dumnezeu și El o va întări și o va binecuvânta. Toți cei trei copii ai ei sunt sensibili la influența adevărului și a Duhului lui Dumnezeu. Dacă acești copii ar putea fi puși într-o situație tot atât de favorabilă, precum sunt mulți copii ai păzitorilor Sabatului, toți ar fi convertiți și înrolați în armata Domnului.

Apoi, mi s-a arătat o tânără din același loc, care se depărtase de Dumnezeu și era înfășurată de întuneric. Îngerul a spus: „Pentru un timp, ea a alergat bine; ce a deranjat-o?” M-am uitat în urmă, și am

[101]

văzut că a existat o schimbare a împrejurărilor. Ea s-a împrietenit cu tineri asemenea ei, care erau plini de haz, de veselie, orgoliu și iubire de lume.

Dacă ar fi ținut seamă de cuvintele lui Hristos, nu ar fi fost nevoie să se supună vrăjmașului. „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită“ (**Marcu 14, 38**). Ispita poate fi peste tot în jurul nostru, dar aceasta nu înseamnă să cădem obligatoriu în ispită. Adevărul merită oricât. Influența lui nu tinde să degradeze, ci să înalțe, să perfecționeze, să curețe, să înalțe la nemurire și la tronul lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Vrei să ai pe Hristos sau lumea?“ Satana prezintă lumea cu cele mai ademenitoare și măgulitoare atracții ale ei pentru sărmanii muritori, și ei privesc uimiți la ea, iar strălucirea ei amăgitoare eclipsează slava cerului și acea viață care durează ca și tronul lui Dumnezeu. O viață de pace, fericire, nespusă bucurie, care nu va cunoaște deloc durerea, tristețea, suferința și nici moartea, este sacrificată pentru o scurtă perioadă de viață păcătoasă. Toți cei care vor renunța la plăcerile lumii și, împreună cu Moise, vor alege să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile vremelnice ale păcatului, socotind ocara lui Hristos o mai mare bogăție decât comorile lumii, vor primi, împreună cu credinciosul Moise, cununa care nu se vestejește, a nemuririi, și o cu mult mai mare și veșnică greutate de slavă.

[102]

Mama acestei fete a fost, în diverse momente, sensibilă la influența adevărului, dar, fiind nehotărâtă, curând s-a pierdut. Ei îi lipsește o voință fermă. Este prea șovăielnică și prea mult influențată de necredincioși. Ea trebuie să promoveze hotărârea, tăria morală, statornicia în urmărirea de scopuri, care nu se va clătina la dreapta sau la stânga, după împrejurări. Ea nu trebuie să fie într-o astfel de stare șovăielnică. Dacă nu se schimbă în această privință, ea va fi prinsă cu ușurință în cursă și luată captivă de Satana, după placul lui. Ca să învingă, va trebui să fie perseverentă și constantă. Dacă nu, va fi învinsă și-și va pierde sufletul. Lucrarea mântuirii nu este un joc de copii, de care să te ții când vrei și să-l părăsești când îți place. Prin statornicie în urmărirea scopului și prin efort neobosit, se va câștiga, în cele din urmă, biruința. Cel care va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Cei care continuă, cu răbdare, să facă binele sunt cei care vor avea parte de viață veșnică și răsplată nemuritoare. Dacă această scumpă soră ar fi fost credincioasă convingerilor ei și

ar fi manifestat statornicie în urmărirea scopului, ar fi putut exercita o influență salvatoare în familia ei, asupra soțului și ar fi putut fi de un deosebit ajutor pentru fica ei. Toți cei care sunt angajați în această luptă cu Satana și cu oștirea lui au în fața lor o lucrare susținută. Ei nu trebuie să fie așa de ușor de modelat ca ceara, pe care căldura o poate turna în orice formă. Ei trebuie să îndure lipsurile, ca niște ostași credincioși, să stea la postul lor și să fie devotați în orice vreme.

Duhul lui Dumnezeu se luptă cu toată familia aceasta. El îi va salva, dacă sunt dispuși să fie salvați, așa cum a stabilit El. Acum este ceasul încercării. Acum este ziua mântuirii. Acum este timpul lui Dumnezeu. În numele lui Hristos, îi implorăm să se împace cu Dumnezeu, o mai pot face, și, în umilință, cu frică și cutremur, să-și ducă până la capăt mântuirea. Mi s-a arătat că lucrarea lui Satana era de a menține biserica într-o stare de nepăsare, pentru ca tinerii să poată fi prinși în rândurile armatei lui. Am văzut că tinerii erau sensibili față de influența adevărului. Dacă părinții s-ar fi consacrat lui Dumnezeu și ar fi lucrat cu interes pentru convertirea copiilor lor, Dumnezeu li s-ar fi descoperit și ar fi preamărit Numele Lui printre ei.

Apoi, mi-a fost arătat cazul fratelui U. Satana a strâns în jurul fratelui U. bandele sale și l-a îndepărtat de Dumnezeu și de frații lui. Fratele V. l-a influențat cu necredința lui, întunecând, într-o anumită măsură, puterea de discernământ a fratelui U. Privirea mi-a fost îndreptată înapoi și mi s-a arătat că, în cazul acestui frate, n-a fost urmată calea cea mai înțeleaptă. Nu au existat destule motive, ca să fie lăsat în afara bisericii. El ar fi trebuit încurajat și chiar îndemnat să se unească cu frații lui, în calitate de membru al bisericii. El se afla într-o stare mai potrivită de a intra în biserică decât unii dintre cei care erau uniți cu ea.

[103]

El n-a înțeles clar lucrurile și vrăjmașul a folosit această înțelegere greșită spre paguba lui. Dumnezeu, care privește la inimă, era mai mulțumit de viața și comportarea fratelui U. decât de viața unora care erau uniți cu biserica. Voia Domnului este ca acest frate să se apropie de frații lui, ca să poată fi tărie pentru ei și ei tărie pentru el.

Soția fratelui U. pare mișcată de adevăr. În multe privințe, comportamentul ei nu este atât de îndoielnic, ca cel al unora care măr-

turisesc a crede tot adevărul. Totuși, ea nu trebuie să privească la abaterile și greșelile celor care mărturisesc despre lucruri mai bune, ci să întrebe cu toată seriozitatea: Ce este adevărul? Ea poate să exercite o influență spre bine împreună cu tovarășul ei. Sufletele acestea, sfințite prin adevăr, pot fi, prin puterea lui Dumnezeu, stâlpi în biserică și să aibă asupra altora o influență salvatoare. Aceste suflete scumpe sunt răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru influența pe care o exercită. Ele pot, fie să adune cu Hristos, fie să risipească. Dumnezeu cere ca importanța influenței lor în cauza Lui să fie de partea adevărului. Isus i-a răscumpărat prin sângele Său. Ei nu-și aparțin, pentru că au fost cumpărați cu un preț. De aceea, lucrarea care le stă în față este de a-L slăvi pe Dumnezeu în trupul și duhul lor, care sunt ale Sale. Noi facem o lucrare pentru veșnicie. Este de cea mai mare importanță ca fiecare ceas să fie folosit în slujba lui Dumnezeu, și astfel să se asigure o comoară în cer.

[104] Mi s-a arătat cazul tău, frate V., în legătură cu comunitatea din..., cu doi ani în urmă. Vedenia se referea la trecut, prezent și viitor. Atunci când călătorim, și eu stau în fața oamenilor din diferite locuri, Duhul Domnului îmi prezintă în mod clar cazurile care mi-au fost arătate, reîmprospătând problema prezentată anterior. Mi s-a arătat că ai primit Sabatul, în timp ce te opuneai unor adevăruri importante, legate de Sabat. Tu nu erai întărit cu întregul adevăr, apoi, am văzut că mintea ta a fost îndreptată pe făgașul necredinței, al îndoielii și neîncrederii, și căutai să obții acele lucruri care erau destinate să întărească necredința și întunericul. În loc să cauți dovadă necesară întăririi credinței, ai mers în sens invers, iar Satana ți-a îndreptat mintea pe calea urmăririi propriilor lui scopuri. Ție îți place să te lupți, și, când intri pe terenul de luptă, nu mai știi când să depui armele. Îți place să discuți în contradictoriu și ți-ai îngăduit să faci aceasta până când ai fost condus de la lumină, de la adevăr și de la Dumnezeu, acolo unde ai fost înfășurat de întuneric, iar necredința a pus stăpânire pe mintea ta. Ai fost orbit de Satana.

Ca și Toma necredinciosul, tu ai considerat o virtute să te îndoiești până când ai putea avea o dovadă clară, care să-ți îndepărteze din minte orice pricină de îndoială. L-a lăudat Isus pe necredinciosul Toma când i-a prezentat dovada despre care el a declarat că dorea s-o aibă înainte de a crede? Isus i-a spus: „Nu fii necredincios, ci credincios.“ Toma i-a răspuns: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“

Acum el este constrâns să creadă; nu este loc pentru îndoială. Atunci Isus i-a spus: „Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut“ (**Ioan 20, 27-29**). Tu mi-ai fost prezentat ca unindu-te cu conducătorul răzvrătit și oștirea lui, ca să tulburi, să încurci, să descurajezi, să deprimi și să-i nimicești pe cei care luptă pentru dreptate, care se află sub steagul pătat de sânge al Prințului Emanuel. Mi-a fost arătat că influența ta i-a abătut pe oameni de la păzirea Sabatului poruncii a patra. Ți-ai folosit talentele și dibăcia, ca să născocești arme și să le pui în mâinile vrăjmașilor lui Dumnezeu, ca să-i combată pe cei care încearcă să asculte de Dumnezeu, prin păzirea poruncilor Sale. În timp ce îngerii au fost însărcinați să întărească lucrurile care rămân, ca să se împotrivească influențelor tale și să o contracareze, ei priveau cu cea mai adâncă mâhnire la lucrarea ta de descurajare și distrugere. Tu ai făcut ca îngerii curați, fără păcat și sfinți să plângă. [105]

Cei care trăiesc în mijlocul pericolelor zilelor din urmă, zile care sunt caracterizate prin întoarcerea mulțimilor de la adevărul lui Dumnezeu la povești, vor avea o lucrare grea de făcut: să se întoarcă de la născociri omenești, care sunt pregătite pentru ei peste tot, și să aibă dorința să se înfrupte din adevărul nepopular. Cei care se întorc de la aceste povești la adevăr sunt disprețuiți, urâți și persecutați de către cei care prezintă oamenilor tot felul de născociri pentru a fi primite spre acceptarea lor. Satana este în război cu rămășița, care se străduiește să păzească poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Îngerii răi sunt însărcinați să folosească oameni de pe pământ, ca agenți ai lor. Aceștia pot să-și exercite cu foarte mare succes influența spre a face ca atacurile lui Satana să fie eficiente împotriva rămășiței, pe care Dumnezeu o numește „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat, ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“. Satana este hotărât să împiedice această lucrare și va folosi pe oricine se va angaja în slujba lui, spre a-l împiedica pe poporul ales al lui Dumnezeu să vestească puterile minunate ale Celui ce i-a chemat pe oameni din întuneric la lumina Sa minunată. Lucrarea marelui rebel și a oștirii lui acoperă de tot această lumină și face ca poporul ales să nu aibă încredere în ea. În timp ce Isus îi curățește pentru Sine pe copiii Săi, mântuindu-i de toată nelegiuirea lor, Satana își va folosi forțele, ca

[106]

să oprească lucrarea și să împiedice desăvârșirea sfinților. El nu-și exercită puterea asupra celor ce sunt complet acoperiți de înșelăciune și împrejmuiți cu zidurile poveștilor și rătăcirii, și care nu fac nici un efort să primească și să asculte de adevăr. El știe că este sigur pe ei. Dar cei care caută adevărul, ca să poată asculta de el din iubire, sunt cei care-i trezesc răutatea și îi stârnesc mânia. Niciodată Satana nu îi poate slăbi atâta timp cât ei stau aproape de Isus; de aceea el (Satana) este mulțumit când îi poate conduce pe calea neascultării.

Când păcătuim împotriva lui Dumnezeu, există dispoziția de a rămâne în urma lui Isus cu o călătorie de o zi; căutăm să ne separăm de grupa Lui pentru că acest lucru este neplăcut, deoarece fiecare rază de lumină a prezenței Sale divine arată spre păcatul de care suntem vinovați. Satana se bucură foarte mult de păcatele pe care le-au săvârșit oamenii, la îndemnul lui, și face foarte mare caz de toate aceste eșecuri și păcate. El le enumeră în fața îngerilor lui Dumnezeu și își bate joc de ei cu aceste slăbiciuni și eșecuri. El este din toate punctele de vedere un învinuitor al fraților și se bucură foarte mult de fiecare păcat și greșeală, pe care poporul lui Dumnezeu este ispitit să le facă. Tu, frate V., ești angajat, în mare măsură, chiar în această lucrare. Ai luat ceea ce ți s-a părut ție drept greșeli, slăbiciuni și rătăcirii în rândurile adventiștilor păzitori ai Sabatului și le-ai dus în atenția vrăjmașilor credinței noastre, care duceau război împotriva acelei grupe căreia îi slujesc îngeri din cer și pentru a căror cauză Isus, Avocatul lor, pledează înaintea Tatălui Său. El strigă: „Cruță-i, Tată, cruță-i, ei sunt cumpărați cu sângele Meu“, și ridică înaintea Tatălui Său mâinile Sale rănite. Tu ești vinovat înaintea lui Dumnezeu de un mare păcat. Ai profitat de acele lucruri care mâhnesc, care provoacă suferință celor din poporul lui Dumnezeu, când îi văd pe unii dintre ei neconsacrați și, adesea, biruiți de Satana. În loc să ajuți aceste suflete greșite să se îndrepte, tu ai scos triumfător în evidență greșelile lor în fața celor care îi urau, pentru că au mărturisit că păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Ai pus o povară în plus pe umerii celor care s-au angajat în lucrarea de salvare a celor greșiți, de căutare a oilor pierdute ale casei lui Israel.

Din cauza neascultării și a îndepărtării de Dumnezeul lui Israel, i-a fost îngăduit să fie dus în locuri de strâmtorare și să sufere împotrivire; vrăjmașilor li s-a îngăduit să facă război cu credincioșii,

să-i umilească și să-i facă să-L caute pe Dumnezeu, în necazul și nenorocirea lor. „Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim“ (**Exodul 11, 8**). Aceasta a avut loc imediat după ce copiii lui Israel s-au dedat la cârtiri pline de răzbunare și la plângeri nedrepte și raționale împotriva conducătorilor lor, pe care Dumnezeu îi pregătise și îi alesese să-i conducă prin pustiuri, spre țara Canaanului. Dumnezeu i-a condus pe drumul unde nu era apă, ca să-i încerce, să vadă dacă, după ce au primit atâtea dovezi ale puterii Lui, au învățat să se întoarcă spre El, în suferința lor, și dacă s-au pocăit de cârtirile lor și de răzvrătirea din trecut împotriva Lui. Ei îi învinuiseră pe Moise și pe Aaron că, din motive egoiste, i-a adus din Egipt ca să-i omoare prin înfometare, pe ei și pe copiii lor, pentru ca să se poată îmbogăți cu averea lor. Făcând acest lucru, israeliții au atribuit omului ceea ce au primit, o dovadă evidentă că era numai de la Dumnezeu, a cărui putere este nemărginită. Dumnezeu dorea ca aceste manifestări ale puterii Sale să-I fie atribuite numai Lui și ei să slăvească Numele Lui pe pământ. Domnul i-a dus de repetate ori pe același teren al necazului spre a-i pune la încercare dacă au învățat procedeele Lui și dacă s-au pocăit de neascultarea lor păcătoasă și de cârtirile lor răzvrătite. La Refidim, când sufereau de sete, au manifestat din nou mândria și au dovedit că încă mai aveau o inimă rea, în care sălășluiau necredința, murmurarea și răzvrătirea, ceea ce dovedea că încă nu era prudent să-i stabilească în țara Canaanului. Dacă ei nu aveau să-L slăvească pe Dumnezeu în necazurile și restriștea lor, în călătoriile prin pustie spre Canaanul în perspectivă, în timp ce Dumnezeu le dădea în continuu dovada de netăgăduit a puterii și slavei Lui, și a purtării Sale de grijă față de ei, ei nu aveau să slăvească Numele Lui și să-L glorifice nici când urmau să fie stabiliți în țara Canaanului, înconjurați de binecuvântări și prosperitate. Din cauza setei, ei s-au infuriat, astfel că Moise s-a temut pentru viața lor.

Când Israel a fost atacat de amaleciți, Moise i-a dat instrucțiuni lui Iosua, să se lupte cu vrăjmașii lor, în timp ce el avea să stea cu toiagul lui Dumnezeu în mână ridicată spre cer, în văzul poporului, arătând israeliților răzvrătiți, care murmurau, că tăria și puterea lor erau la Dumnezeu. În acel toiag nu era nici o putere, Dumnezeu lucra prin Moise. Moise avea să primească toată puterea lui de sus. Când își ținea mâinile ridicate era mai tare Israel; când își lăsa mâinile în jos, era mai tare Amalec. Când Moise a obosit, era necesar să se

facă pregătiri, ca mâinile lui istovite să fie continuu ridicate spre cer. Aaron și Hur au pregătit un loc pe care l-au așezat pe Moise și, apoi, amândoi s-au angajat să țină mâinile lui obosite în sus până la asfințitul soarelui. Acești bărbați au arătat în felul acesta israeliților datoria lor de a-l sprijini pe Moise în această lucrare grea, în timp ce el avea să primească Cuvântul de la Dumnezeu spre a-l comunica lor. Faptul acesta mai trebuia să le arate că numai Dumnezeu le ținea destinul în mâinile Sale, că El era conducătorul lor, ca autoritate recunoscută. „Domnul a zis lui Moise: «Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea-aminte și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri» El a zis: «Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam»“. „Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum; la ieșirea voastră din Egipt; cum te-a întâlnit pe drum și, fără nici o teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri. Când îți va da Domnul Dumnezeul tău odihnă, după ce te va izbăvi de toți vrăjmașii care te înconjoară, în țara pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți-o dă ca moștenire și spre stăpânire, să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri; să nu uiți lucrul acesta“ (*Exodul 17, 14.16; Deuteronom 25, 17-19*).

[109] Când îngerul lui Dumnezeu a prezentat aceste fapte din călătoriile și experiența copiilor lui Israel, am fost adânc impresionată, mai ales în ceea ce privește grija lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Cu toate greșelile, neascultarea și răzvrătirea lor, ei erau încă poporul ales al lui Dumnezeu. El i-a onorat în mod deosebit prin coborârea din sfântul Său locaș pe muntele Sinai și în maiestate, slavă și cutremurătoare splendoare, a rostit Cele Zece Porunci în auzul întregului popor, scriindu-le cu degetul Lui pe tablele de piatră. Domnul spune despre poporul Său, Israel: „Domnul, Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri“ (*Deuteronom 7, 6-8*).

Mi-a fost arătat că cei care încearcă să asculte de Dumnezeu și să-și curețe sufletele prin ascultare de adevăr sunt poporul lui

Dumnezeu, Israelul Lui cel modern. Dumnezeu spune despre ei, prin Petru: „Voi sunteți însă o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a ales ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (**1 Petru 2, 9**). După cum a fost o crimă pentru Amalec să profite de copiii lui Israel, în slăbiciunea și oboseala lor, ca să-i hărțuiască, să-i încurce și a-i descurajeze, tot așa este un păcat și pentru tine să supraveghezi îndeaproape, să descoperi slăbiciunea, ezitățile, greșelile și păcatele năpăstuitului popor al lui Dumnezeu, și să le expui în fața vrăjmașilor. Tu ai făcut lucrarea lui Satana, nu lucrarea lui Dumnezeu. Mulți adventiști păzitori ai Sabatului din..... au fost foarte slabi. Ei au fost reprezentanți jalnici ai adevărului. Ei n-au făcut cinste cauzei adevărului prezent, iar cauza ar fi fost mai câștigată fără ei. Tu ai prezentat viața neconsacrată a păzitorilor Sabatului drept scuză pentru poziția pe care o ocupi, de îndoială și necredință. De asemenea, necredința ta a fost întărită, văzând că unii dintre cei neconsacrați mărturiseau cu tărie credința în viziuni, apărându-le când erau atacate și susținându-le cu căldură. În timp ce mărturiseau cu atâta zel credința lor, ei nesocoteau învățăturile date prin viziuni și acționau direct împotriva lor. În această privință, ei au fost pietre de poticnire pentru fratele U., și, prin cursul acțiunii lor, au compromis viziunile.

[110]

Frate V., mi s-a arătat că ai avut o inimă îngâmfată. Când ai socotit că scrierile tale au fost desconsiderate la biroul Review, mândria ta a fost atinsă și ai început lupta care este ca și cea a lui Saul, care lovește cu piciorul în țepuș. Ai dat mâna cu cei care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună. Ai întărit mâinile păcătoșilor și te-ai opus sfatului lui Dumnezeu împotriva sufletului tău. Te-ai luptat împotriva a ceea ce nu cunoști. N-ai știut ce lucrare fac. Am văzut-o pe soția ta luptându-se cu Dumnezeu în rugăciune, credința ei prinzându-te ferm pe tine și, în același timp, fixându-se de tronul lui Dumnezeu, implorând făgăduințele Sale, care niciodată nu dau greș. A durut-o când a văzut că tu stăruiești în lupta împotriva adevărului. Am văzut că faci aceasta din neștiință, orbit de Satana. Cât timp ești angajat în această luptă, nu crești în spiritualitate și consacrare față de Dumnezeu. Tu n-ai dovada că umblările tale sunt plăcute lui Dumnezeu. Ai zel, dar nu în acord cu cunoștința.

Nu cunoști chemarea mea, abia m-ai văzut și n-ai nici o cunoștință despre lucrarea mea.

[111] Frate V., ai calități care te-ar face să fii de un folos special în biserica din.... sau în oricare altă biserică, dacă talentele tale ar fi consacrate clădirii cauzei lui Dumnezeu. Am văzut că copiii tăi sunt acum gata să primească adevărul, iar Isus pledează pentru tine, frate V: „Mai cruță-l puțin.“ Am văzut că dacă ai fi convertit la adevăr, ai fi un stâlp în biserică și L-ai putea onora pe Dumnezeu, prin influența ta, sfințită prin adevăr.

Am văzut îngerii îndurării, planând în jurul fratelui V. Mi-a fost arătat că el a fost înșelat, în mare măsură, în privința valorii morale și s-a aflat înaintea lui Dumnezeu în acea clasă care s-a retras din cadrul organizației. Printre ei sunt și câțiva cinstiți; aceștia vor fi salvați; dar cei mai mulți dintre ei sunt de mult timp neconsacrați cu inima, iar mărturiile discrete erau, în drumul lor, ca un jug al robiei. Ei au aruncat jugul și au reținut căile lor stricate. Dumnezeu te cheamă să te desparți de ei. Desprinde-te de aceștia, a căror plăcere este să lupte împotriva adevărului lui Dumnezeu. Puțini dintre ei vor dezvolta un caracter adevărat. Ei fac parte din acea clasă care iubește și fabrică minciuna.

[112] Dacă tot interesul tău este pentru adevăr și lucrarea pregătitoare pentru acest timp, vei fi sfințit prin adevăr și vei primi destoinicie pentru nemurire. Ești în pericol să fii prea pretențios cu copiii tăi și nu atât de răbdător cât este necesar să fii. Lucrarea completă de pregătire trebuie să continue alături de toți cei care mărturisesc adevărul, până când vom sta înaintea tronului lui Dumnezeu, fără vină, fără pată sau zbârcitură, sau orice lucru de felul acesta. Dumnezeu te va curăți, dacă te vei supune procesului de curățire.

Mărturii pentru comunitate — Numărul 16

Scopul mărturiilor personale

Iubiți frați și surori: Domnul mi S-a arătat din nou. La 12 iunie 1868, în timp ce vorbeam fraților în casa de rugăciune din Battle Creek, Michigan, Duhul lui Dumnezeu a venit asupra mea și într-o clipă am fost luată în viziune. Priveliștea a fost vastă. Eu începusem să scriu al cincilea volum din Daruri Spirituale, dar când am avut mărturii de natură practică, pe care voi trebuia să le aveți de îndată, am părăsit acea lucrare pentru a pregăti această mică foaie volantă.

În această ultimă viziune, mi s-a arătat ceea ce justifică pe deplin procedeul meu de a publica mărturiile personale. Când Domnul alege cazuri individuale și specifică greșelile lor, alții, care n-au fost arătați în vedenie, iau ca de la sine înțeles faptul că ei stau bine, sau aproape bine. Dacă cineva este muștrat pentru vreo greșală specială, frații și surorile trebuie să se cerceteze pe ei înșiși, ca să vadă în ce au greșit și în ce sunt vinovați de același păcat. Ei ar trebui să aibă un spirit de umilită mărturisire. Dacă alții îi cred drepti, aceasta nu-i face să fie drepti. Dumnezeu privește la inimă. El încearcă și probează în felul acesta sufletele. Muștrând greșelile unuia, El urmărește să-i îndrepte pe mulți.

[113]

Dar, dacă nu acceptă muștrarea pentru ei înșiși și le place să creadă că Dumnezeu trece cu vederea greșelile lor, pentru că nu-i alege în mod deosebit, își înșală sufletele și vor fi închiși în întuneric și lăsați pe căile lor, să urmeze după închipuirea inimii lor.

Mulți își tratează în mod fals sufletele și se înșală cu privire la adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. El folosește căi și mijloace spre a sluji cel mai bine scopul Lui și spre a proba ce se află în inimile preținșilor Săi urmași. Domnul descoperă lămurit greșelile unora, ca astfel alții să poată fi avertizați, să le fie frică și să evite greșelile acelea. Prin cercetarea de sine, pot să afle că fac aceleași lucruri pe care Dumnezeu le condamnă la alții. Dacă doresc să-i slujească într-adevăr lui Dumnezeu și se tem să păcătuiască împotriva Lui, ei nu vor aștepta ca păcatele lor să fie specificate înainte de a le mărturisi și, cu pocăință smerită, să se întoarcă la

Domnul. Ei vor părăsi lucrurile care n-au plăcut lui Dumnezeu, conform cu lumina dată altora. Dacă, dimpotrivă, ei văd că sunt vinovați exact de aceleași păcate care au fost mustrate la alții, și totuși continuă pe aceeași cale neconsacrata, pentru că n-au fost numiți în mod special, își pun în pericol propriile lor suflete și vor fi luați de Satana robi, după buna lui vrere.

Mutare la Battle Creek

[114] În vedenia dată mie la 12 iunie 1868, mi s-a arătat că ar putea fi făcută o mare lucrare în a aduce suflete la cunoștința adevărului, dacă s-ar face eforturi adecvate. În fiecare oraș, comună și sat, există persoane care ar îmbrățișa adevărul, dacă acesta ar fi prezentat într-o manieră adecvată. În mijlocul nostru, este nevoie de misionari, de misionari jertfitori de sine, care, ca și marele nostru Model, nu-și vor place lor, ci vor trăi să facă bine altora.

Mi s-a arătat că noi, ca popor, suntem deficitari. Cuvintele noastre nu sunt în acord cu credința noastră. Credința noastră mărturisește că trăim sub influența vestirii celei mai solemne solii, care a fost dată vreodată muritorilor. Totuși, cu toate că acest fapt este evident, eforturile noastre, zelul nostru, spiritul nostru de sacrificiu de sine nu se compară cu caracterul lucrării. Trebuie să ne trezim din morți și Hristos ne va da viață.

La mulți dintre frații și surorile noastre există o puternică înclinație de a locui în Battle Creek. Vin familii din toate părțile, să locuiască acolo, și multe altele au privirea îndreptată în același sens. Unii dintre cei care au venit la Battle Creek au deținut slujbe în micile comunități de unde s-au mutat, și unde ajutorul și vigoarea lor erau necesare. Când unii ca aceștia sosesc la Battle Creek și se unesc cu atât de mulți păzitori ai Sabatului de acolo, adesea, ei simt că mărturiile lor nu sunt necesare și de aceea, talentul lor este îngropat.

Unii aleg Battle Creek din cauza privilegiilor religioase pe care le oferă, totuși, se miră că spiritualitatea lor descrește după o ședere de câteva luni acolo. Nu există o cauză? Scopul multora a fost să fie avantajați din punct de vedere bănesc — să se angajeze în afaceri care să le aducă profituri mai mari. Așteptările lor în această privință pot fi realizate, în timp ce sufletul flămânzește și devine pipernicit în cele spirituale. Nu iau asupra lor nici o sarcină specială, pentru că socotesc că ar fi nepotrivită. Ei nu știu unde să se apuce de lucru într-o comunitate așa de mare, și de aceea devin leneși în via Stăpânului lor. Toți cei care urmează pe această cale nu fac decât să mărească

munca celor care au sarcina lucrării din comunitate. Ei sunt, ca mulți, încărcătură moartă. În Battle Creek sunt mulți care devin repede ramuri vestejite.

Unii, care au fost lucrători și care au experiențe în cauza adevărului prezent, se mută la Battle Creek și își abandonează sarcina. În loc să simtă nevoia de a dubla energia, vegherea, rugăciunea și zeloasa îndeplinire a datoriei, ei aproape că nu fac nimic. Aceia care au de dus poveri la serviciu și nu au timp pentru îndatoriri în afară de lucrul lor, sunt obligați să ocupe poziții de răspundere în biserică și să îndeplinească importanta lucrare cerută, pe care, dacă nu o vor face, va rămâne nefăcută, pentru că alții nu vor să ia povara. [115]

Frații care doresc să-și schimbe reședința, care au în vedere slava lui Dumnezeu și simt că asupra lor zace răspunderea individuală de a face altora bine, de a salva suflete pentru care Hristos nu Și-a cruțat viața, ar trebui să se mute în orașe și sate unde există doar puțină lumină sau deloc, și unde pot fi de un real folos și binecuvântare pentru alții cu lucrarea și experiența lor. Este de dorit ca misionarii să se ducă în orașe și sate, și să înalțe steagul adevărului, pentru ca Dumnezeu să poată avea martori de-ai Lui, răspândiți peste tot în țară, pentru ca lumina adevărului să poată pătrunde acolo unde până acum n-a ajuns, iar stindardul adevărului să fie înălțat acolo unde el nu este încă cunoscut. Frații nu trebuie să se adune la un loc, pentru că acesta este mai agreabil pentru ei, ci să caute să îndeplinească înalta lor chemare spre a face bine altora, spre a contribui la salvarea a cel puțin un suflet. Dar pot fi salvați chiar mai mulți.

Unicul scop al acestei lucrări nu trebuie să fie doar spre a mări răsplata noastră din cer. În privința acesta, unii sunt egoiști. Având în vedere ceea ce a făcut Hristos pentru noi și cât a suferit El pentru păcătoși, ar trebui, ca, din iubire curată și dezinteresată pentru suflete, să imităm exemplul Lui, prin sacrificarea plăcerii și a comodității noastre pentru binele lor. Bucuria pusă înaintea lui Hristos, care L-a susținut în toate suferințele Sale, a fost mântuirea sărmanilor păcătoși. Aceasta ar trebui să fie și bucuria noastră și stimulentele ambiției noastre, cauza Stăpânului nostru. Făcând așa, Îi facem plăcere lui Dumnezeu și ne manifestăm iubirea și consacrarea față de El, ca slujitori ai Săi. El ne-a iubit întâi și n-a reținut de la noi pe iubitul Său Fiu, ci L-a dat din inima Lui să moară, pentru ca noi să putem avea viață. Iubirea, adevărata iubire pentru semenii noștri, [116]

dovedește iubire față de Dumnezeu. Putem face mare caz de mărturisirea noastră de credință, totuși, fără această iubire, nu înseamnă nimic. Credința noastră ne poate face să ne dăm chiar trupurile să fie arse, totuși, fără iubirea jertfitoare de sine, așa cum a existat în inima lui Isus și cum a fost exemplificată în viața Lui, noi suntem ca o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor.

Sunt familii care primesc putere spirituală, mutându-se la Battle Creek. Acesta este exact locul spre a-i ajuta pe unii, în timp ce el este un loc rău pentru alții. Fratele și sora A. sunt un exemplu al celor care vor beneficia prin mutarea lor în acest loc. Domnul i-a îndrumat să urmeze această cale. Battle Creek a fost exact locul care le era spre binele lor și s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru toată familia. Venind aici, ei au câștigat tărie să pună picioarele în mod hotărât pe platforma adevărului, și, dacă ei continuă pe calea ascultării smerite, se pot bucura de ajutorul pe care l-au primit la Battle Creek.

În atenția predicatorilor

În vedenia pe care am avut-o la 12 iunie 1868, am fost adânc impresionată de marea lucrare, care trebuie adusă la îndeplinire pentru a pregăti un popor pentru venirea Fiului omului. Am văzut că secerișul este mare, dar că secerătorii sunt puțini. Mulți, dintre cei care sunt acum în câmp, care muncesc spre a salva suflete, sunt slabi. Ei au purtat poveri grele, care i-au obosit și epuizat. Totuși, mi-a fost arătat că la unii dintre pastorii noștri era o prea mare cheltuială de energie, care, în realitate, nu era necesară. Unii se roagă prea lung și prea tare, epuizându-și vitalitatea, fără să fie nevoie; alții, în mod obișnuit, țin cuvântări cu o treime sau cu jumătate mai lungi decât ar trebui.

[117]

Făcând astfel, ei devin excesiv de plictisitori, interesul poporului descrește înainte de a se termina cuvântarea, și se pierde mult pentru că nu poate fi reținut. O jumătate din ceea ce a fost spus ar fi fost de ajuns. Cu toate că tot subiectul putea fi important, succesul ar fi fost mult mai mare, dacă rugăciunea și vorbirea ar fi fost mai scurte. Rezultatul ar fi fost atins fără o oboseală atât de mare. Ei își folosesc, fără să fie nevoie, toată puterea și vitalitatea, care, pentru binele cauzei, este necesar să fie cruțată. Ceea ce obosește și ruinează sănătatea este efortul îndelungat, peste pragul de oboseală.

Am văzut că această muncă suplimentară, când organismul era epuizat, a consumat viața iubitului frate Sperry și l-a dus prematur la mormânt. Dacă și-ar fi menajat sănătatea, ar fi putut trăi să muncească până în ziua de azi. De asemenea, tot această muncă a fost cea care a epuizat puterea de viață a iubitului frate Cranson și a făcut ca viața lui utilă să se stingă.

Cântatul excesiv, ca și rugăciunea și vorbirea mult prelungită, sunt extrem de obositoare. În cele mai multe cazuri, pastorii noștri n-ar trebui să-și continue eforturile mai mult de o oră. Ei trebuie să lase la o parte introducerile și să revină de îndată la subiect, căutând să încheie cuvântarea când este interesul cel mai mare. Ei nu trebuie să-și continue efortul până ce ascultătorii lor doresc ca vorbirea

să se termine odată. Mare parte din această lucrare suplimentară este pierdută pentru popor, care adesea, este prea obosit spre a mai beneficia de ceea ce mai putea auzi; și cine poate spune cât de mare este pierderea creată de pastorii care lucrează în felul acesta? În final, nu se câștigă nimic prin acest concept privind vitalitatea.

[118] Adesea, puterea este epuizată la începutul unui efort prelungit. Și chiar în monumentul când există mult de câștigat sau de pierdut, pastorul consacrat lui Hristos, care are interes și vrea să lucreze, nu mai poate dispune de putere. El a folosit-o toată la cântat, în rugăciuni lungi și predică prelungită și biruința este pierdută din lipsă de lucrare serioasă și bine orientată la timpul potrivit. Momentul de aur este pierdut. Nu s-a stăruit asupra impresiilor făcute. Ar fi fost mai bine să nu se fi trezit nici un interes; pentru că, dacă convingerile au fost înăbușite, este foarte greu să impresionezi mintea din nou cu adevărul.

Mi-a fost arătat că, dacă pastorii noștri ar avea grijă să-și păstreze puterea, în loc să fie cheltuită inutil, lucrarea lor chibzuită și bine dirijată ar realiza într-un an mai mult decât s-ar realiza prin vorbire, rugăciune și cântat îndelungat, care sunt atât de obositoare și epuizante. În cazul din urmă, adesea, poporul este lipsit de lucrarea de care are multă nevoie, la timp potrivit, pentru că lucrătorul are nevoie de odihnă și își va periclita sănătatea și viața, dacă își continuă efortul.

Iubiții noștri frați, Matteson și T. Bourdeau, au greșit, și ar trebui să facă o reformă în felul lor de a lucra. Ei trebuie să vorbească scurt și să se roage scurt. Trebuie să vină de îndată la subiect și să se oprească brusc înainte să se extenueze în munca lor. Amândoi pot să realizeze mult bine, făcând acest lucru fără a se epuiza și păstrând putere spre a continua lucrările pe care le iubesc, fără a fi extenuați.

Privește la Isus

În vedenia pe care am avut-o la 12 iunie 1868, mi-a fost arătat pericolul ca poporul lui Dumnezeu să privească la fratele și sora White și să creadă că trebuie să vină la dâșii cu poverile lui pentru a căuta sfat la ei. N-ar trebui să fie așa. Ei sunt invitați de milostivul și iubitorul lor Mântuitor să vină la El, când sunt trudiți mult și împovărați și îi va ușura. La El vor găsi odihnă. Aducând încurcăturile și necazurile lor la Isus, făgăduința pentru ei se va împlini. Când în adâncă lor întristare, simt ușurarea, care se găsește numai la Isus, ei obțin o experiență care este de cea mai mare valoare. Fratele și sora White se străduiesc pentru curățirea vieții, și să aducă roadele sfințirii, totuși, ei sunt numai muritori care greșesc. Mulți vin la noi cu întrebarea: Să fac aceasta? Să mă angajez în acea întreprindere? Sau, cu privire la îmbrăcăminte, s-o port pe asta sau pe aceea? Eu le răspund: Voi mărturisiți că sunteți ucenicii lui Hristos. Studiați Biblia voastră. Citiți cu atenție și cu rugăciune despre viața scumpului nostru Mântuitor, când a locuit printre oameni, pe pământ. Imitați viața Lui și nu vă veți abate de la calea îngustă. Noi refuzăm cu desăvârșire să fim conștiință pentru voi. Dacă vă spunem exact ce să faceți, veți privi la noi spre a vă călăuzi, în loc să vă duceți direct la Isus pentru voi înșivă. Experiența voastră se va afla în noi. Trebuie să aveți o experiență pentru voi înșivă, care să se afle în Dumnezeu. Atunci puteți sta în mijlocul pericolelor zilelor din urmă și să fiți curățiți, iar nu consumați de focul suferinței, prin care trebuie să treacă toți sfinții, pentru ca să le fie îndepărtate toate impuritățile din caracterul lor înainte de primirea atingerii finale a nemuririi. [119]

Mulți dintre iubiiții noștri frați și surori cred că nu pot avea o adunare mare, dacă nu sunt prezenți acolo fratele și sora White. În multe locuri, ei își dau seama că ceva trebuie făcut spre a pune în mișcare poporul, pentru o mai serioasă și mai hotărâtă acțiune în lucrarea și cauza adevărului. Ei aveau în mijlocul lor pastori care au lucrat printre ei. Totuși, înțelegeau că trebuia făcută o lucrare mai mare, și priveau spre fratele și sora White s-o facă. Am văzut că

[120]

aceasta nu era așa cum dorea Dumnezeu să fie. În primul rând, există o deficiență la unii dintre pastorii noștri. Lor le lipsește cunoașterea temeinică. Ei nu iau asupra lor sarcina lucrării și nu se dezvoltă spre a fi la înălțime chiar acolo unde poporul are nevoie de ajutor. Nu posedă discernământ spre a vedea și simți unde anume este nevoie ca poporul să fie corectat, mustrat, clădit și întărit.

Unii dintre ei lucrează într-un loc săptămâni și luni și, constată că există mai mult de făcut când pleacă decât atunci când au început. Dărnicia sistematică este înceată. O parte a lucrării pastorului este aceea de a susține această ramură a lucrării; dar, pentru că aceasta nu este ceva plăcut, unii își neglijează însărcinarea. Ei prezintă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu imprimă poporului necesitatea de a asculta. De aceea, mulți sunt auzitori, dar puțini ascultători. Poporul simte lipsa. Lucrurile nu le sunt puse în ordine, și ei privesc la fratele și la sora White să îndrepte deficiența.

Unii dintre frații noștri lucrători s-au fofilat, fără să se adâncească în lucrare spre a câștiga inima poporului. Ei s-au scuzat cu gândul că fratele și sora White vor pune la punct lucrurile care lipseau, că ei erau în mod special potriviți pentru lucrare. Bărbații aceștia au lucrat, dar nu în felul corect. Ei n-au purtat povara. N-au ajutat acolo unde era nevoie de ajutor. N-au corectat lipsurile care necesitau îndreptare. N-au pătruns cu toată inima, cu totul sufletul și cu toată puterea în lipsurile poporului. Timpul a trecut, și ei n-au ajuns la nici un rezultat. Povara deficiențelor lor cade asupra noastră. Și ei încurajează oamenii să privească spre noi, prezentând ideea că nimic nu va putea îndeplini lucrarea, afară de mărturia noastră specială. Cu aceasta, Dumnezeu nu este mulțumit. Pastorii trebuie să-și ia răspunderi mai mari și să nu întrețină ideea că ei nu pot duce mesajul, care va ajuta oamenilor acolo unde au nevoie. Dacă nu pot face aceasta, ei trebuie să rămână în Ierusalim până vor fi înzestrați cu putere de sus. Ei nu trebuie să se angajeze într-o lucrare pe care n-o pot îndeplini. Trebuie să pornească, plângând, ducând sămânța prețioasă și să se întoarcă cu bucurie de la efortul lor, aducând și snopii lor cu ei.

[121]

Pastorii ar trebui să imprime asupra poporului necesitatea efortului individual. Nici o comunitate nu poate înflori, dacă membrii ei nu sunt lucrători. Poporul trebuie să se ridice la înălțimea pastorilor. Am văzut că nimic durabil nu poate fi adus la îndeplinire

pentru comunitățile din diferite locuri, dacă nu sunt trezite să simtă răspunderea care zace asupra lor. Fiecare membru al obștii trebuie să simtă că mântuirea sufletului lui depinde de efortul său individual. Sufletele nu pot fi mântuite fără efort. Pastorul nu poate mântui poporul. El poate fi un canal prin care Dumnezeu va împărtăși lumină pentru poporul Său, dar după ce a fost dată lumina, este partea poporului să-și însușească acea lumină și, la rândul lui, s-o lase să lumineze pentru alții. Poporul ar trebui să simtă că asupra lui zace o responsabilitate individuală, nu numai pentru mântuirea sufletului celor din popor, ci și pentru a se angaja în mod serios, pentru mântuirea celor care rămân în întuneric. În loc să privească spre fratele și sora White, ca să-i ajute să iasă din întuneric, ei ar trebui să se angajeze serios spre a se ajuta ei înșiși. Dacă ar începe să-i caute pe cei mai răi decât ei și ar încerca să-i ajute, s-ar ajuta pe ei înșiși spre lumină mai curând decât pe orice altă cale. Dacă poporul se sprijină pe fratele și pe sora White, și se încred în ei, Dumnezeu îi va smeri în mijlocul vostru și îi va îndepărta de la voi. Voi trebuie să vă încredeți în Dumnezeu și să priviți la El. Sprijiniți-vă pe El, și El nu vă va părăsi. El nu vă va lăsa să pieriți. Prețios este Cuvântul lui Dumnezeu. „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică“ (**Ioan 5, 32**). Acestea sunt cuvintele lui Hristos. Cuvintele inspirației, studiate cu atenție și rugăciune, și ascultate în practică, vă vor face destoinici pentru orice faptă bună. Atât pastorii , cât și poporul trebuie să privească la Dumnezeu.

Noi trăim într-un veac rău. Pericolele zilelor de pe urmă se înmulțesc în jurul nostru. Pentru că nelegiuirea abundă, iubirea celor mulți se răcește. Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. Scurtimea timpului pare să fie un imbold pentru căutarea îndreptăririi. Să fie oare necesar ca grozăviile zilei lui Dumnezeu să ne fie puse în față spre a ne constrânge la acțiune dreaptă? Cazul lui Enoh ne stă în față. El a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. A trăit într-o epocă stricăță, când poluarea morală se înmulțea peste tot în jurul lui; totuși, el și-a educat sufletul spre consacrare, spre a iubi curăția. Conversația lui era despre lucrurile cerești. El și-a educat sufletul să alerge pe această cale și a purtat amprenta divină. Înfățișarea lui era luminată de lumina care strălucea pe fața lui Isus. Enoh a fost ispitit întocmai ca și noi. El a fost înconjurat de o societate nu mai prietenoasă față de dreptate decât este cea care ne înconjoară.

[122]

Atmosfera pe care o respira era pătată de păcat și stricăciune, ca și noastră; totuși, el a trăit o viață de sfințenie. El n-a fost întinat de păcatele predominante ale epocii în care a trăit. Tot așa putem rămâne și noi curați și neîntinați. El era un reprezentant al sfinților care locuiesc în mijlocul pericolelor și stricăciunilor zilelor de pe urmă. Pentru ascultarea credincioasă față de Dumnezeu, el a fost mutat. Tot așa, credincioșii care rămân în viață, vor fi mutați. Ei vor fi mutați dintr-o lume păcătoasă și stricată în bucuriile curate ale cerului.

Calea poporului lui Dumnezeu trebuie să fie în sus și înainte spre biruință. Unul mai mare decât Iosua conduce oștile lui Israel. Cineva este în mijlocul nostru. Este chiar Căpetenia mântuirii noastre, care, spre încurajarea noastră, a spus: „Și, iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (**Matei 28, 20**). „Dar îndrăzniți, eu am biruit lumea“ (**Ioan 16, 33**). El ne va conduce la biruință sigură. Ceea ce făgăduiește, Dumnezeu este în stare să și aducă la îndeplinire în orice timp. Și lucrarea pe care o dă poporului Său s-o facă, El este în măsură să o și împlinească prin ei. Dacă trăim o viață de perfectă ascultare, făgăduințele vor fi împlinite față de noi.

[123] Dumnezeu îi cere poporului Său să lumineze ca lumini în lume. Nu li se cere numai pastorilor să facă acest lucru, ci fiecărui ucenic al lui Hristos. Conversația lor trebuie să fie cerească. Și în timp ce se bucură de părtășie cu Dumnezeu, ei vor dori să aibă legături cu semenii lor, cu scopul de a exprima, prin cuvintele și faptele lor, iubirea lui Dumnezeu, care le însuflețește inimile. În felul acesta, ei vor fi lumini în lume, și lumina transmisă prin ei nu se va stinge sau nu va fi îndepărtată. Ea va deveni, într-adevăr, întuneric pentru cei care nu vor să umble în ea, dar va străluci cu intensitate crescândă pe calea celor ce vor să asculte și să umble în lumină.

Spiritul, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu, descoperite în Cuvântul Său, trebuie să fie exemplificate de către ucenicii lui Hristos, și astfel lumea urmează să fie condamnată. Dumnezeu cere de la poporul Său, în raport cu harul și adevărul care le-au fost date. Toate cerințele Lui drepte trebuie să fie împlinite pe deplin. Ființele responsabile trebuie să umble în lumina care strălucește pe calea lor. Dacă nu fac așa, lumina lor devine întuneric, și întunericul lor este mare, în raport cu abundența luminii lor. Asupra poporului lui Dumnezeu a strălucit lumină acumulată; dar mulți au neglijat

să urmeze lumina, și din această cauză sunt într-o stare de mare slăbiciune spirituală.

Poporul lui Dumnezeu nu pierde acum din lipsă de cunoștință. Ei nu vor fi condamnați pentru că n-au cunoscut calea, adevărul și viața. Adevărul pe care au ajuns să-l înțeleagă și lumina care a strălucit asupra sufletului lor, dar care a fost neglijată sau refuzată, îi vor condamna. Aceia care niciodată n-au avut lumină spre a o respinge nu se vor afla sub condamnare. Ce ar fi putut fi făcut mai mult pentru via lui Dumnezeu, decât a fost făcut? Lumină, lumină prețioasă strălucește asupra poporului lui Dumnezeu; dar ea nu-i va mântui, decât dacă consimt să fie mântuiți prin ea, s-o trăiască pe deplin, și s-o transmisă altora din întuneric. Dumnezeu îl cheamă pe poporul Său să acționeze. Este necesară o lucrare individuală, de mărturisire și părăsire a păcatelor și de întoarcere la Domnul. Nimeni nu poate face această lucrare pentru altul. Cunoștința religioasă s-a acumulat și [124] aceasta a mărit corespunzător obligațiile. Asupra bisericii a strălucit multă lumină și, prin ea, ei sunt condamnați, pentru că au refuzat să umble în ea. Dacă ar fi robi, ar fi fără păcat. Dar ei au văzut lumina și au auzit mult adevăr, totuși nu sunt înțelepți și sfinți. Mulți n-au avansat, timp de ani de zile, în cunoștință și sfințire. Ei sunt pitici spiritual. În loc să înainteze spre desăvârșire, merg înapoi spre întuneric și robia din Egipt. Mințile lor nu sunt exersate spre evlavie și sfințire adevărată.

Vrea Israelul lui Dumnezeu să se trezească? Vor toți cei care mărturisesc evlavia să caute să îndepărteze fiecare greșală, să-I mărturisească lui Dumnezeu orice păcat ascuns, și să-și mâhnească sufletul înaintea Lui? Vor ei să cerceteze, cu cea mai mare smerenie, motivele fiecărei acțiuni și știu ei că ochiul lui Dumnezeu citește totul și cercetează fiecare lucru ascuns? Fie ca lucrarea să fie completă, iar consacrarea față de Dumnezeu, totală. El cheamă la o predare deplină a tot ceea ce avem și suntem. Pastori și popor au nevoie de o nouă convertire, o schimbare a minții, fără de care nu sunt o mireasmă de viață spre viață, ci de la moarte spre moarte. Poporului lui Dumnezeu îi aparțin privilegii mari. Lui i-a fost dată o lumină mare, ca să poată ajunge la înalta lui chemare în Isus Hristos; totuși, credincioșii nu sunt ceea ce a dorit Dumnezeu să fie și ceea ce intenționează El ca ei să fie.

Despărțirea de lume

[125] Iubiți frați și surori: Dumnezeu a intenționat ca lumina bisericii să sporească și să devină strălucitoare și tot mai strălucitoare, până la miezul zilei. Poporului lui Dumnezeu îi sunt făcute făgăduințe prețioase, cu condiția ascultării. Dacă L-ați fi urmat întru-totul pe Domnul, asemenea lui Caleb și Iosua, El și-ar fi mărit puterea în mijlocul vostru. Păcătoșii s-ar fi convertit, și cei apostaziați s-ar fi îndreptat prin influența voastră; și chiar vrăjmașii credinței noastre, deși ar fi putut să se opună și să vorbească împotriva adevărului, nu ar fi putut decât să admită că Dumnezeu era cu voi.

Mulți dintre cei care mărturisesc a fi poporul deosebit al lui Dumnezeu sunt atât de asemănători cu lumea, încât caracterul lor deosebit nu este sesizat și este dificil să faci deosebirea între „cel ce slujește lui Dumnezeu și cel nu nu-I slujește“ (**Maleahi 3, 18**). Dumnezeu ar face mari lucrări pentru poporul Lui dacă credincioșii ar ieși din lume și ar fi despărțiți de ea. Dacă ei s-ar preda să fie conduși de El, i-ar lăuda peste tot pământul. Martorul Credincios spune: „Știu faptele tale“ (**Apocalipsa 3, 1**). Îngeri ai lui Dumnezeu, care slujesc celor ce vor fi moștenitori ai mântuirii, sunt la curent cu situația tuturor și cunosc exact câtă credință are fiecare individ. Necredința, mândria, lăcomia și iubirea de lume, care continuă să existe în inimile poporului care mărturisește a fi al lui Dumnezeu, i-a îndurerat pe îngerii fără păcat. Când au văzut că în inimile multora dintre cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos există păcate grele și impertinente, și că Dumnezeu a fost dezonorat prin umblarea lor nestatornică și strâmbă, îngerii au început să plângă. Și totuși, cei mai greșiți, cei care pricinuiesc cea mai mare slăbiciune în biserică și aduc o pată pe sfânta lor mărturisire, nu par să fie alarmați sau convinși că sunt vinovați, ci par să simtă că ei cresc în Domnul.

Mulți cred că se află pe temelia cea bună, că au adevărul. Ei se bucură de claritatea lui și se laudă cu puternicele argumente, ca dovadă a corectitudinii poziției noastre. Unii ca aceștia se cred printre cei aleși, poporul ales al lui Dumnezeu, totuși ei nu au experiența

prezenței Sale și puterea de a-i salva de cedarea la ispită și nebunie. Aceștia mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu și, totuși, faptele lor Îl tăgăduiesc. Cât de mare este întunericul lor! Iubirea de lume la mulți și înșelăciunea bogățiilor la alții, au redus la tăcere Cuvântul și ei au ajuns neroditori. [126]

Mi-a fost arătat că biserica din..... s-a împărtășit de spiritul lumii și a devenit rece, într-o măsură alarmantă. Când sunt făcute eforturi pentru a pune lucrurile în ordine în biserică și a aduce poporul pe poziția pe care Dumnezeu dorește ca el s-o ocupe, o grupă va fi influențată de lucrare și va face eforturi serioase de a trece prin întuneric spre lumină. Dar mulți nu stăruie îndeajuns în eforturile lor spre a-și da seama de influența sfințitoare a adevărului asupra inimii și vieții lor. Grijile lumii ocupă în așa măsură mintea, încât cercetarea de sine și rugăciunea în taină sunt neglijate. Armura este abandonată și Satana are acces liber la ei, amortindu-le sensibilitățile și făcându-i să fie nebănuitori față de vicleniile lui.

Unii nu manifestă nici o dorință să-și cunoască starea și să scape de cursele lui Satana. Ei sunt bolnăvicioși și muribunzi. Uneori, sunt încălziți de focul altora, totuși, sunt aproape înghețați de formalism, mândrie și de influența lumii, încât nu simt nevoia de ajutor.

Sunt mulți care duc lipsă de spiritualitate și haruri creștine. O responsabilitate solemnă ar trebui să apese zilnic asupra lor, când văd vremurile periculoase în care trăim și influențele stricătioase care abundă în jurul nostru. Pentru a fi părtași la natura divină, ei trebuie să scape de stricăciunea care este în lume. Frații aceștia au nevoie de o adâncă și temeinică experiență în lucrurile lui Dumnezeu, iar aceasta poate fi obținută numai printr-un efort din partea lor. Poziția lor le cere să aibă seriozitate și stăruință neabătută, ca să nu fie găsiți dormind la posturile lor. Satana și îngerii lui nu dorm.

Urmașii lui Hristos trebuie să fie unelte ale dreptății, lucrători, pietre vii, transmițători de lumină, ca să poată încuraja prezența îngerilor cerești. Lor li se cere să fie canale, prin care să curgă spiritul adevărului și al dreptății. Mulți s-au împărtășit în așa de mare măsură de spiritul și influența lumii, încât procedează ca lumea. Ei au simpatiile și antipatiile lor și nu discern frumusețea de caracter. Comportamentul lor nu este îndrumat după principiile curate al creștinismului; de aceea ei se gândesc numai la ei înșiși, la plăcerile și bucuriile lor, cu desconsiderarea altora. Ei nu sunt sfințiți prin [127]

adevăr, de aceea nu înțeleg unitatea urmașilor lui Hristos peste tot în lume. Cei care sunt cel mai mult iubiți de Dumnezeu sunt cei care posedă cea mai mică încredere de sine și sunt împodobiți cu un spirit blând și liniștit; ale căror vieți sunt curate și neegoiste și ale căror inimi sunt, prin bogata măsură a spiritului lui Hristos, înclinate spre ascultare, dreptate, curăție și sfințire adevărată.

Dacă toți ar fi consacrați lui Dumnezeu, de la ei ar străluci o lumină prețioasă, care ar avea o influență directă asupra tuturor celor ce vin în contact cu ei. Dar toți au nevoie de o lucrare pentru ei. Unii sunt departe de Dumnezeu, schimbători și ca apa de nestatornici; ei nu înțeleg ce înseamnă sacrificiul. Când își doresc vreo satisfacție specială sau plăcere, ori îmbrăcăminte, ei nu stau să cugete dacă pot sau nu pot să se lipsească de acel articol, sau să-și refuze plăcerea spre a face un dar de bunăvoie lui Dumnezeu. Cât de mulți au luat în considerare faptul că Dumnezeu le cere să facă vreun sacrificiu? Deși acesta ar putea fi de mai mică valoare decât acela al omului bogat, care dispune de miile lui, totuși, ceea ce înseamnă într-adevăr lepădarea de sine va fi un sacrificiu prețios, o jertfă pentru Dumnezeu. Acesta va fi o mireasmă plăcut mirositoare și se va înălța de pe altarul lui ca parfumul de tămâie.

[128] Tinerii nu sunt îndreptățiți să facă exact ce le place cu banii lor, fără să țină seamă de cerințele lui Dumnezeu. Ei ar trebui să spună împreună cu David: „Nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi de tot, care să nu mă coste nimic“ (**2 Samuel 24, 24**). O grămadă de bani au fost cheltuiți spre a face copii după portretele lor. Dacă s-ar putea socoti suma dată pictorului în acest scop, aceasta s-ar ridica la o sumă destul de mare. Și acesta nu este singurul fel în care banii sunt cheltuiți, investiți pentru satisfacerea de sine, de la care nu se primește nici un câștig. Prin această cheltuială, ei n-au îmbrăcat sau hrănit pe văduve, nu i-au ajutat pe orfanii, nu i-au hrănit pe cei flămânzi și nu i-au îmbrăcat cei goi.

În timp ce banii sunt cheltuiți fără sens, în satisfacerea de sine, lui Dumnezeu Îi sunt aduse daruri mici, aproape cu neplăcere. Cât de mult din salariul câștigat de cei tineri își găsește drum spre tezaurul lui Dumnezeu, spre a ajuta la înaintarea lucrării de câștigare de suflete? Ei dau o para în fiecare săptămână, și socotesc că dau mult. Dar n-au simțământul că sunt tot atât de mult ispravnici ai lui Dumnezeu asupra puținului lor, cum sunt și cei bogați asupra mari-

lor lor averi. Dumnezeu a fost jefuit și s-au lăsat în voia pasiunilor lor, au ținut seamă de plăcerea lor, și-au satisfăcut gustul, fără a se gândi că El va face o cercetare amănunțită despre cum au folosit ei bunurile Lui. Când unii ca aceștia satisfac fără ezitare presupusele lor lipsuri și rețin de la Dumnezeu darul pe care ar trebui să-l facă, El nu va accepta mica sumă pe care o pun ei în vistieria Lui, mai mult, decât a acceptat darul lui Anania și al lui Safira, soția lui, care și-au propus să-L jefuiască prin darurile lor.

În general, tinerii din mijlocul nostru sunt aliați cu lumea. Dar câțiva susțin o luptă deosebită împotriva vrăjmașului lăuntric, câțiva au o dorință serioasă, nerăbdători să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Sunt puțini cei ce sunt flămânzi și însetați după neprihănire, și cei care cunosc ceva despre Duhul lui Dumnezeu, ca unul care mustră și mângâie. Unde sunt misionarii? Unde sunt cei care se leapădă de sine, cei care se sacrifică pe sine? Unde sunt purtătorii de cruce? Eul și interesele personale au înghițit principiile înalte și nobile. Lucrurile de importanță veșnică nu apasă ca greutate specială asupra minții. Dumnezeu le cere să-și vină în mod individual în fire și să facă o predare completă. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“ (**Matei 6, 24**). Voi nu puteți sluji eului și în același timp să fiți și slujitori ai lui Hristos. Trebuie să muriți față de eu, să muriți față de iubirea voastră de plăceri, și să învățați să întrebați: Va fi Dumnezeu mulțumit cu obiectivele pentru care îmi propun să cheltuiesc acești bani? Îl voi slăvi pe El?

[129]

Ni se poruncește, fie că mâncăm, fie că bem sau facem altceva, să facem totul spre slava lui Dumnezeu. Câți au acționat, în mod conștient, mai degrabă din principiu decât din impuls și au ascultat, la literă, de această poruncă? Câți dintre ucenicii cei tineri din..... au încredere în Dumnezeu și au căutat serios să cunoască și să facă voia Lui? Sunt mulți care sunt slujitori ai lui Hristos, doar cu numele dar nu și cu faptele. Unde stăpânește principiul religios, pericolul de a comite greșeli mari, este mic, pentru că egoismul care totdeauna orbește și înșală, este subordonat. Dorința sinceră de a face bine altora predomină în așa măsură, încât eul este uitat. A avea principii religioase ferme este o comoară de neprețuit. Aceasta este influența cea mai curată, cea mai înaltă și superioară pe care o pot avea muritorii. Unii ca aceștia au o ancoră. Fiecare acțiune este bine chibzuită, pentru ca efectele ei să nu fie dăunătoare pentru

altul și să-l îndepărteze de Hristos. Întrebarea constantă a minții este: Cum să-Ți slujesc cel mai bine, și să slăvesc Numele Tău pe pământ? Cum să-mi conduc viața spre a aduce laudă Numelui Tău pe pământ și să-i conduc pe alții să Te iubească, să-și slujească și să Te onoreze? Fă-mă să doresc și să aleg voia Ta. Cuvintele și exemplul Mântuitorului meu să fie lumina și tăria inimii mele. Cât timp Îl urmez și mă încred în El, nu mă va lăsa să pier. El va fi cununa bucuriei mele.

[130] Dacă confundăm înțelepciunea omului cu înțelepciunea lui Dumnezeu, suntem induși în eroare de nebunia înțelepciunii omului. Aici este marele pericol al multora din..... Ei n-au o experiență a lor. Ei n-au avut obiceiul rugăciunii, la care să mediteze pentru ei înșiși, fără idei preconcepute, cu judecată nepărtinitoare, cu întrebări și subiecte care sunt noi și care totdeauna este posibil să apară. Ei așteaptă să vadă ce vor gândi alții. Dacă aceștia nu sunt de acord, ei sunt convinși că subiectul în discuție n-are nici o importanță. Deși această grupă este mare, ei sunt neexperimentați, slabi la minte, prin îndelungă supunere față de vrăjmaș, și totdeauna vor fi slabi ca bebelușii, umblând în lumina altora, trăind prin experiența altora, simțind cum simt alții, și făcând ce fac alții. Ei acționează ca și cum n-ar avea individualitate. Identitatea lor este cufundată în alții, ei sunt umbre simple ale celor pe care îi socotesc drepti. Dacă nu devin conștienți de caracterul lor șovăitor și nu-l corectează, vor fi lipsiți de viața veșnică; nu vor fi în stare să se lupte cu pericolele zilelor din urmă. Nu vor avea vigoare să reziste diavolului, pentru că nu știu că este el. Alături de ei trebuie să fie cineva care să-i informeze dacă cel care se apropie este un dușman sau un prieten. Nu sunt spirituali, de aceea nu discern lucrurile spirituale. Ei nu sunt înțelepți nici în acele lucruri care sunt în legătură cu Împărăția lui Dumnezeu. Nici cei tineri, nici cei bătrâni nu sunt scuzați că se încred în altcineva în loc să aibă experiențe creștine pentru ei. Îngerul a spus: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor“ (**Jeremia 17, 5**). În lupta și experiența creștină este necesară independență.

Bărbați, femei și tineri, Dumnezeu vă solicită să aveți curaj moral, voință statornică, tărie morală și perseverență, dispoziții sufletești, care nu se pot baza pe afirmațiile altora. El vrea ca, înainte să primiți sau să respingeți aceste afirmații, să le studiați, să le cântăriți

și să le aduceți înaintea Lui în rugăciune. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată“. Și acum condiția: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc; pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul“ (**Iacov 1, 5-7**). Această cerere pentru înțelepciune nu trebuie să fie o rugăciune fără înțeles, uitată de îndată ce s-a încheiat. Ea este o rugăciune care exprimă puternica și serioasa dorință a inimii, spre a stabili voința lui Dumnezeu, și se naște dintr-o lipsă de înțelepciune. [131]

După ce rugăciunea a fost făcută, dacă răspunsul nu este înțeles imediat, nu obosi să aștepti și nu deveni nestatornic. Nu te îndoii. Prinde-te de făgăduința: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta“ (**1 Tesaloniceni 5, 24**). Ca și văduva stăruitoare, susține-ți cazul, urmărindu-ți ferm scopul. Este obiectul important și cu mare consecință pentru tine? Hotărât că este. Atunci nu te îndoii, pentru că credința ta poate fi încercată. Dacă lucrul pe care îl dorești are valoare, atunci merită un efort puternic și serios. Tu ai hotărârea, veghează și roagă-te. Fii statornic și rugăciunea va primi răspuns; pentru că nu este, oare, Dumnezeu Cel care a făgăduit? Dacă te costă ceva spre a-l obține, îl vei prețui mai mult după ce-l vei obține. Ți se spune clar că, dacă te îndoiești nu te poți aștepta să primești ceva de la Domnul. Aici se dă un avertisment spre a nu obosi, ci spre a te întemeia ferm pe făgăduință. Dacă ceri, El îți va da cu mână largă și fără mustrare.

Aici este punctul unde greșesc mulți. Ei se îndoiesc cu privire la scopul lor, și credința le slăbește. Acesta este motivul pentru care nu primesc nimic de la Domnul, care este Izvorul tăriei. Nimeni nu trebuie să umble în întuneric, poticnindu-se ca un om orb; pentru că Domnul le va da lumină, dacă vor s-o accepte în felul hotărât de El, și nu să aleagă propria lor cale. El cere de la toți o îndeplinire atentă a îndatoririlor zilnice. El cere aceasta mai ales de la cei care sunt angajați în solemnă și importanta lucrare de publicații — atât de la cei asupra cărora se află grele responsabilități ale lucrării, cât și de la cei care poartă responsabilitățile cele mai mici. Această lucrare poate să fie făcută numai căutând îndemânare la Dumnezeu [132] pentru a-i face în stare să îndeplinească cu credincioșie ceea ce este

drept înaintea lui Dumnezeu, făcând toate lucrurile, ca și cum ar fi îndrumate de motive neegoiste, ca și cum ochiul lui Dumnezeu ar fi vizibil pentru toți, privind asupra tuturor și cercetând faptele tuturor.

Păcatul, care este nutrit în cea mai mare măsură și care ne desparte de Dumnezeu și dă naștere la atâtea tulburări contagioase, este egoismul. Nu poate exista o întoarcere la Domnul decât prin lepădarea de sine. Prin noi înșine, nu putem face nimic; dar, prin Dumnezeu, care ne întărește, putem trăi să facem bine altora și să evităm în felul acesta răul egoismului. Nu este nevoie să mergem în țările păgâne spre a ne manifesta dorința de a-I consacra totul lui Dumnezeu, într-o viață folositoare și neegoistă. Aceasta trebuie s-o facem în cercul căminului, în biserică, printre cei cu care ne asociem și cu care facem afaceri. Tocmai în umblarea obișnuită a vieții, este locul unde eul trebuie să fie respins și ținut în supunere. Pavel putea să spună: „Eu mor în fiecare zi“ (**1 Corinteni 15, 31**). Ceea ce ne face să fim biruitori este omorârea zilnică a eului în micile tranzacții ale vieții. Trebuie să uităm eul în dorința de a face bine altora. La mulți există o hotărâtă lipsă de iubire pentru alții. În loc să-și îndeplinească cu credincioșie sarcina, ei caută, mai degrabă, propria lor plăcere.

[133] Fără îndoială, că Dumnezeu pune asupra tuturor urmașilor Săi datoria de a-i binecuvânta pe alții cu influența și mijloacele lor, și spre a avea acea înțelepciune de la El, care îi va face în stare să facă tot ce le stă în putere, ca să înalțe cugetele și simțămintele celor care se află sub influența lor. Lucrând pentru alții, se va instala un simțământ de mulțumire, o pace launtrică, ceea ce va fi o răsplată suficientă. Mânați fiind de o înaltă și nobilă dorință de a face bine altora, ei vor găsi fericirea adevărată într-o credincioasă îndeplinire a multiplelor sarcini ale vieții. Aceasta va aduce mai mult decât răsplată pământească, pentru că fiecare îndeplinire credincioasă și neegoistă a datoriei este notată de îngeri și strălucește în raportul vieții. În cer, nimeni nu se va gândi la eu, nici nu vor căuta propria lui plăcere; ci toți, din iubire curată și adevărată, vor căuta fericirea ființelor cerești din jurul lor. Dacă dorim să ne bucurăm de societatea cerească pe pământul nou creat, trebuie să fim conduși aici de principiile cerești.

Fiecare faptă a vieții noastre îi influențează pe alții fie în bine, fie în rău. Influența noastră tinde fie în sus, fie în jos; ea este simțită,

acționează și, într-o măsură mai mare sau mai mică, este reprodusă de alții. Dacă, prin exemplul nostru îi ajutăm pe alții la dezvoltarea principiilor bune, le dăm putere să facă binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influență binefăcătoare asupra altora, și în felul acesta, sute și mii se află sub influența noastră fără să ne dăm seama. Dacă, prin fapte, întărim sau forțăm la acțiune puterile răului, aflate de cei din jurul nostru, ne împărtășim de păcatul lor și vom avea de dat socoteală pentru binele pe care li l-am fi putut face și nu l-am făcut, pentru că n-am făcut ca Dumnezeu să fie tăria noastră, călăuza noastră și sfetnicul nostru.

Iubirea adevărată

Iubirea adevărată nu este o pasiune puternică, înflăcărată și impetuoasă. Dimpotrivă, în natura ei, ea este calmă și profundă. Ea privește dincolo de înfățișarea exterioară a lucrurilor și este atrasă numai de calități. Este înțeleaptă și plină de discernământ, iar consacrarea ei este reală și statornică. Dumnezeu ne încearcă și ne pune la probă prin obișnuitele întâmplări ale vieții. Lucrurile mici sunt cele care descoperă detaliile inimii. Atențiile mici, numeroasele mici incidente și micile amabilități sunt cele care formează totalul unei vieți fericite; iar neglijarea însemnată a cuvintelor politicoase, încurajatoare, afectuoase și a micilor amabilități din viață, constituie suma nenorocirilor vieții. În cele din urmă, se va descoperi că lepădarea de sine pentru binele și fericirea celor din jurul nostru constituie o mare parte a raportului vieții din ceruri. Și se va descoperi și faptul

[134] că îngrijirea eului, fără a ține seamă de binele și fericirea altora, nu scapă atenției Tatălui nostru ceresc.

Frate B., Domnul lucrează pentru tine și te va binecuvânta și întări pe calea cea dreaptă. Tu înțelegi teoria adevărului și trebuie să obții toată cunoștința pe care o poți obține despre voia și lucrarea lui Dumnezeu, ca să poți fi pregătit să ocupi o poziție de răspundere, dacă El ți-ar cere acest lucru, văzând că poți să slăvești, prin acesta, cel mai bine Numele Său. Dar mai ai de câștigat o experiență. Ești prea impulsiv, prea ușor influențat de împrejurări. Dumnezeu este gata să te întărească, să te stabilizeze, să te fixeze, dacă vei căuta serios și smerit înțelepciunea de la El, care nu greșește, și care a făgăduit că n-o vei căuta în zadar.

Învățându-i pe alții adevărul, ești în pericol de a vorbi prea tare, într-o manieră care nu ține pasul cu lipsa ta de experiență. Tu înțelegi lucrurile la prima vedere și poți vedea repede legătura dintre subiecte. Nu sunt toți alcătuiți ca tine, și nu pot face acest lucru. Nu vei fi pregătit pentru a aștepta răbdător și calm, pentru ca aceia să cântărească dovada pe care n-o pot înțelege așa de repede cum poți tu. Vei fi în pericol să-i îndemni prea mult pe alții să înțeleagă de

îndată, așa cum înțelegi tu și să simți toți zelul și nevoia de acțiune, așa cum simți tu. Dacă așteptările tale nu se realizează, vei fi în pericolul de a te descuraja și îngrijora, dorind o schimbare. Trebuie să eviți dispoziția de a critica și acuza. Păzește-te de tot ceea ce aduce a spirit denunțator. Nu este plăcerea lui Dumnezeu ca acest spirit să se manifeste la nici unul dintre slujitorii Săi cu experiență îndelungată. Este potrivit pentru tineri să dea pe față ardoare și zel, dacă sunt dăruți cu umilință și podoabă lăuntrică, dar, când un zel necugetat și un spirit denunțator sunt manifestate de un tânăr care nu are decât puțini ani de experiență, este cel mai nepotrivit și, desigur, cel mai dezgustător. Nimic nu poate nimici influența lui atât de curând ca acest lucru. Blândețea, delicatețea, abținerea, îndelunga răbdare, a nu te lăsa ușor provocat, a suferi totul, a nădăjdui totul, a îndura totul — acestea sunt roadele care cresc în prețiosul pom la iubirii, care este de origine cerească. Dacă acest pom este hrănit, se va dovedi a fi totdeauna verde. Ramurile lui nu se vor usca, frunzele lui nu se vor ofili. El este nemuritor, veșnic, în continuu udat de roua cerească.

[135]

Iubirea este putere. Tăria intelectuală și cea morală sunt cuprinse în acest principiu, și nu pot fi despărțite de el. Puterea bogăției are tendința de a corupe și de a nimici; puterea forței este tare spre a răni; dar, superioritatea și valoarea iubirii curate constă în capacitatea ei de a face bine, nimic altceva decât bine. Orice este făcut din iubire curată, fie cât de puțin sau de neînsemnat în fața oamenilor, este întru-totul roditor; pentru că Dumnezeu privește mai mult nu la cât a făcut cineva, ci cu câtă iubire a făcut. Iubirea este de la Dumnezeu. Inima neconvertită nu poate da naștere, nici să producă această plantă de origine cerească, care trăiește și înflorește numai unde stăpânește Hristos.

Iubirea nu poate trăi fără activitate, și fiecare acțiune o crește, o întărește și o extinde. Iubirea va câștiga biruința când argumentul și autoritatea sunt fără putere. Iubirea nu lucrează pentru profit sau răsplată; totuși, Dumnezeu a rânduit ca un câștig mare să fie rezultatul sigur al fiecărei lucrări făcute din iubire. Prin natura ei, ea se poate răspândi și este tăcută în lucrarea ei, totuși, tare și puternică, în scopul de a birui mari rele. Ea topește și transformă prin influența sa, va pune stăpânire pe viețile păcătoase și va umili inimile lor, când orice alte mijloace s-au dovedit fără succes. Oriunde este folosită puterea intelectului, a autorității sau a forței, este limpede că iubirea

[136] nu-i prezentă, atașamentul și voința celor la care căutăm să ajungem adoptă o poziție defensivă, de respingere, și puterea lor de rezistență este mărită. Isus a fost Prințul păcii. A venit în lume să aducă rezistența și autoritatea în subordine față de El. Putea să dispună de înțelepciune și putere, însă mijloacele folosite de El, prin care să învingă răul, au fost înțelepciunea și puterea iubirii. Nu îngădui ca ceva să te despartă de interesul tău față de actuala ta lucrare, până ce Dumnezeu va socoti potrivit să-ți dea o altă parte de lucrare, în același domeniu de activitate. Nu căuta fericirea, pentru că ea nu este niciodată de găsit, căutând-o. Vezi-ți de datoria ta. Credincioșia să marcheze toate acțiunile tale și fii îmbrăcat cu smerenie.

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel“ (**Matei 7, 12**). Urmând o astfel de cale, vor apărea, ca rod, rezultate binecuvântate. „Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura“ (**Matei 7, 2**). Aici sunt motive puternice, care să ne constrângă să ne iubim unii pe alții cu o iubire curată și înfocată. Hristos este pilda noastră. El a căutat să facă bine. A trăit ca să-i binecuvânteze pe alții. Iubește toate acțiunile Lui înfrumusețate și înnobilate. Ni se poruncește să ne facem nouă înșine ceea ce vrem ca alții să ne facă; noi trebuie să facem altora ceea ce dorim ca ei să ne facă nouă, în împrejurări asemănătoare. Măsura cu care măsurăm este totdeauna măsura cu care ni se măsoară. Iubirea curată este simplă în acțiunile ei și se deosebește de orice alt principiu de acțiune. Dorința de a avea influență și a fi respectați poate da naștere la o viață bine rânduită și adesea la o conversație nevinovată. Respectul pentru sine poate să ne facă să evităm aparența răului. O inimă egoistă poate să îndeplinească acțiuni generoase, să recunoască adevărul prezent și să manifeste umilință și afecțiune într-o manieră exterioară, totuși, motivele pot fi înșelătoare și necurate; acțiunile care decurg dintr-o astfel de inimă pot fi lipsite de mireasma de viață și de roadele adevăratei sfințiri, fiind lipsite de principiile adevăratei iubiri. Iubirea trebuie să fie

[137] îndrăgită și cultivată, pentru că influența ei este divină.

Distracții la institut

Când au fost introduse distracțiile la Institut, unii din... și-au manifestat caracterul lor superficial. Lor le-a plăcut și au fost încântați, căci se potrivea întocmai cu mentalitatea lor ușuratică. Lucrurile recomandate pentru bolnavi le socoteau bune pentru ei înșiși și dr. C. nu este răspunzător de toate rezultatele provenite din sfatul dat pacienților lui. Unii din diferite comunități, care nu erau consacrați, și-au însușit prima prezentare ca scuză pentru a se angaja în plăcere, veselie și nebunie. De îndată ce s-a aflat că medicii de la Institut au recomandat jocuri și distracții, pentru ca să abată mintea pacienților de la ei înșiși spre un șir de gânduri mai vesele, aceasta s-a răspândit ca focul în miriște; tinerii din... și din alte comunități au socotit că au nevoie exact de astfel de lucruri și armura dreptății a fost pusă deoparte de către mulți. Când n-au mai fost ținuti de zăbală și frâu, ei s-au angajat în aceste lucruri cu atâta seriozitate și stăruință, ca și cum viața veșnică depindea de zelul lor din acest domeniu de activitate. Aici era ocazia de a vedea deosebirea dintre urmașii conștiincioși ai lui Hristos și cei care se înșelau. Unii n-aveau pe inimă cauza lui Dumnezeu. N-aveau lucrarea adevăratei sfințenii, realizate în sufletul lor. Ei nu și-au pus încrederea în Dumnezeu, erau nestatornici și nu trebuia decât un gest spre a-i ridica în picioare și a fi azvârliți încoace și încolo. Unii ca aceștia dovedesc că au doar puțină stabilitate și independență morală. Ei n-au experiența lor proprie și de aceea umblă în licărirea de lumină a altora. Ei n-au pe Hristos în inima lor spre a da mărturie lumii. Mărturisesc a fi urmașii lui Hristos, dar lucruri pământești și vremelnice le țin subjugate inimile ușurate și egoiste. [138]

Erau însă și alții, care nu păreau să fie dornici să se distreze. Ei simțeau o astfel de încredere, că Dumnezeu va face totul bine, încât pacea lor sufletească să nu fie tulburată. Ei au hotărât că o rețetă pentru cei bolnavi nu era pentru ei, de aceea n-aveau de ce să fie tulburați. Orice ar fi făcut alții în comunitate sau în lume, pentru ei, nu conta; pentru că, spuneau ei, pe cine trebuie să urmărim decât

pe Hristos? Ne-a dat o poruncă să umblăm cum a umblat El. Noi trebuie să trăim ca și când L-am vedea pe Cel nevăzut, și ceea ce facem să facem din toată inima ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.

Când apar astfel de lucruri, caracterul este dezvoltat. Valoarea morală poate fi atunci exact evaluată. Nu este greu de constatat unde se află cei ce mărturisesc evlavie, totuși, au plăcerea și fericirea în această lume. Plăcerea lor nu este pentru lucrurile de sus, ci pentru lucrurile de pe acest pământ, unde stăpânește Satana. Ei umblă în întuneric, și nu pot iubi și avea bucurie de lucrurile cerești, pentru că nu le pot discerne. Ei sunt înstrăinați de viața lui Hristos, priceperea lor fiindu-le întunecată. Lucrurile Duhului, pentru ei, sunt o nebunie. Preocupările lor sunt în conformitate cu evoluția acestei lumi, iar interesele și planurile lor sunt potrivite cu lumea și cu lucrurile pământești. Dacă pot merge pe cale, purtând numele de creștini, dar servind atât lui Dumnezeu cât și lui Mamona, ei sunt mulțumiți. Dar vor avea loc evenimente care vor descoperi inimile acestora, că ei nu sunt decât o povară și un blestem pentru comunitate.

[139] Spiritul existent în biserică este de așa natură, încât îndepărtează de Dumnezeu și de calea sfințeniei. Mulți din biserică au atribuit starea lor de orbire influenței crescânde a spiritului principiilor predate lor la Institut. Acesta nu este într-un tot corect. Dacă biserica ar fi stat alături de sfatul lui Dumnezeu, Institutul ar fi fost bine controlat. Lumina bisericii ar fi fost răspândită la acea ramură de lucrare și n-ar fi existat erori, așa cum există acum. Întunecimea morală a bisericii a avut cea mai mare influență în crearea întunericului moral și a morții spirituale din Institut. Dacă biserica ar fi fost într-o stare sănătoasă, ea ar fi putut trimite un impuls sănătos, vitalizant, acestui mădular al trupului. Dar biserica era bolnavă și nu s-a bucurat de favoarea lui Dumnezeu, nici de lumina feței Sale. O influență bolnăvicioasă și mortală a circulat prin tot corpul până ce boala a apărut peste tot.

Iubitul frate D. n-a înțeles starea propriei lui inimi. Egoismul și-a găsit un locaș acolo, și pacea, sănătoasa pace blândă a dispărut. Ceea ce vă lipsește tuturor este elementul iubirii — iubire față de Dumnezeu și iubire față de aproapele vostru. Viața pe care o trăiți acum nu o trăiți prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Există o lipsă de încredere fermă, o teamă de a încredința totul în mâinile lui Dumnezeu, ca și cum El n-ar putea păstra ceea ce i-a fost dat în grijă.

Vă temeți ca nu cumva un rău predestinat că vă aducă daune, dacă nu vă asumați apărarea și nu începeți o luptă în favoarea voastră. Copiii lui Dumnezeu sunt înțelepți și puternici, în raport cu încrederea lor în înțelepciunea și puterea Lui. Ei sunt puternici și fericiți, în funcție de despărțirea lor de înțelepciunea și ajutorul omului.

Daniel și tovarășii lui au fost robi într-o țară străină, dar Dumnezeu n-a îngăduit ca invidia și ura vrăjmașilor să domine asupra lor. Cei dreپți au primit totdeauna ajutor de sus. Cât de adesea vrăjmașii lui Dumnezeu și-au unit puterea și înțelepciunea spre a nimici caracterul și influența unor persoane simple, care s-au încrezut în Dumnezeu. Dar pentru că Domnul era de partea lor, nimeni n-a putut reuși împotriva lor. Fie numai ca urmașii lui Hristos să fie uniți și vor reuși. Fie ca ei să se despartă de idoli lor și de lume, și lumea nu-i va despărți de Dumnezeu. Hristos este acum Mântuitorul nostru, atotîndestulător. În El locuiește toată plinătatea. Este privilegiul creștinilor, la drept vorbind, să știe că Hristos este într-adevăr în ei. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră“ (**1 Ioan 5, 4**). Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede; și orice lucru pe care îl dorim când ne rugăm, dacă credem că îl primim, îl vom avea. Credința aceasta va străbate norul cel mai întunecos și va aduce raze de lumină și speranță pentru sufletul deprimat și abătut. Absența acestei credințe și încrederi aduce încurcătură, temeri chinuitoare și bănuieli rele. Dumnezeu va face lucruri mari pentru poporul Său, dacă își pune toată încrederea în El. „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig“ (**1 Timotei 6, 6**). Religia curată și neîntinată va fi exemplificată în viață. Hristos Se va dovedi un izvor de putere, care nu lipsește niciodată, un ajutor prezent în fiecare vreme de necaz.

[140]

Lipsă de considerație pentru Hannah More

În cazul sorei Hannah More, mi-a fost arătat că neglijența față de ea a fost o neglijență față de Isus, în persoana ei. Dacă Fiul lui Dumnezeu ar veni în felul smerit și nepretențios în care călătorea din loc în loc, când era pe pământ, El n-ar avea parte de o primire mai bună. De aceea, ceea ce este nevoie constituie principiul profund al iubirii care a sălășluit în inima Omului de pe Golgota. Dacă biserica ar fi trăit în lumină, ea ar fi apreciat această misiune smerită, a cărei ființă întreagă ardea spre a fi angajată în slujba Învățătorului ei. Cel mai serios interes al ei a fost greșit interpretat. Înfrățirea ei exterioară n-a fost chiar așa, încât să obțină aprobarea unui ochi cu gust estetic, pentru că obișnuința cu economia strictă și sărăcia și-au lăsat pecetea pe îmbrăcămintea ei. Banii ei, câștigați cu greu, s-au epuizat de îndată ce au fost utilizați pentru folosul altora, spre a duce lumină celor pe care ea spera să-i conducă la crucea adevărului.

[141]

Chiar biserica ce mărturisește a fi a lui Hristos, cu înaltele ei privilegii și mărturisiri, nu distinge chipul lui Hristos în acest umil copil al lui Dumnezeu, pentru că membrii ei erau atât de îndepărtați de Hristos, încât nu reflectau chipul Lui. Ei au judecat după aparența exterioară și nu s-au străduit cu atenție să discearnă podoaba lăuntrică. Iată o femeie ale cărei resurse de cunoștință și a cărei adevărată experiență în tainele evlaviei întreceau cu mult pe ale oricărui dintre cei care locuiau la..... și al cărei fel de a se adresa tinerilor și copiilor era plăcut, instructiv și folositor. Ea nu era aspră, ci corectă și simpatcă, și s-a dovedit a fi una dintre cele mai de folos sfătuitoare pentru mame. Ea putea să ajungă la inimi prin serioasa prezentare practică a întâmplărilor din viața ei religioasă, care a fost consacrată în serviciul Răscumpărătorului ei. Dacă biserica ar fi ieșit din întuneric și înșelăciune la lumina cea clară, inimile oamenilor ar fi fost atrase de străina singuratică. Rugăciunile, lacrimile și profunda ei întristare, nevăzând deschizându-se nici o cale de lucrare pentru ea, au fost văzute și auzite în ceruri. Domnul i-a oferit poporului Său un ajutor talentat; dar erau bogați și nu duceau lipsă de nimic. Ei

s-au întors și au refuzat o foarte prețioasă binecuvântare, căreia îi vor simți în curând nevoia. Dacă pastorul E. ar fi stat în lumina clară a lui Dumnezeu și ar fi fost îmbibat de Spiritul Lui, când această slujitoare a lui Isus, singuratică, lipsită de adăpost și însetată să facă o lucrare pentru Învățătorul ei, i-a fost prezentată, spiritul ar fi răspuns spiritului, precum îi răspunde feței fața din oglindă; inima lui ar fi fost atrasă de această ucenică a lui Hristos, și el ar fi înțeles. Tot așa și comunitatea. Membrii ei au fost într-o astfel de orbire spirituală, că au uitat sunetul glasului Adevăratului Păstor și au urmat glasul [142] unui străin care îi conducea afară din staulul lui Hristos.

Mulți privesc spre lucrarea cea mare de adus la îndeplinire pentru poporul lui Dumnezeu, și rugăciunile lor se înalță spre El după ajutor la secerișul cel mare. Dar, dacă ajutorul nu vine exact în felul așteptat de ei, este pentru că nu vor să-l primească, ci se întorc de la el cum s-a întors și națiunea iudaică de la Hristos, pentru că a fost dezamăgită de felul apariției Lui. Venirea Lui a fost marcată de prea multă sărăcie și umilință și, în mândria lor, iudeii L-au refuzat pe Cel care venise să le dea viață. De aceea Dumnezeu ar vrea ca membrii bisericii să-și umilească inimile și să vadă nevoia cea mare, de îndreptare a căilor lor înaintea Lui, ca nu cumva să-Și abată judecata asupra lor. Mulți dintre cei care mărturisesc evlavie fac ca podoaba din afară să fie mult mai importantă decât podoaba lăuntrică. Dacă toți membrii bisericii s-ar umili înaintea Domnului și și-ar îndrepta greșelile din trecut, astfel încât să corespundă gândului Lui, nu ar fi atât de lipsiți de pricepere în prețuirea meritului moral al caracterului.

Lumina sorei Hannah More s-a stins, în timp ce ea ar fi putut să ardă strălucitor, să lumineze calea multora care umblă pe căile întunecoase ale greșelii și răzvrătirii. Dumnezeu cheamă biserica să se trezească din somnolența ei, și, cu cea mai profundă seriozitate, să cerceteze cauza acestei auto-înșelăciuni printre cei care mărturisesc credința și al căror nume se află în registrul comunității. Satana îi înșală și îi induce în eroare cu privire la marea preocupare a mântuirii. Nu este nimic mai perfid decât înșelăciunea păcatului. Acesta este zelul acestei lumi care înșală, orbește și conduce la nimicire. Satana nu vine cu o mulțime de ispitiri deodată. El ascunde aceste ispitiri sub masca a ceva bun; amestecă unele mici îmbunătățiri cu nebulie și distracție și îndeamnă sufletele înșelate să se angajeze în acestea, pe motivul că urmează să se obțină un mare bine. Aceasta

[143] este numai latura înșelătoare; vicleșugurile diabolice ale lui Satana sunt mascate. Sufletele ispitite fac un pas, apoi sunt pregătite pentru al doilea. Este mult mai plăcut să urmeze înclinația propriei lor inimi decât să stea în apărare și să reziste primei insinuări a dușmanului cel viclean, și astfel să-i oprească intrările. O, cum pândește Satana să vadă cât de repede este înghițită momeala lui, să vadă sufletele mergând exact pe calea pe care a pregătit-o el! El nu dorește ca ei să renunțe la rugăciune și la păstrarea formei îndatoririlor religioase, pentru că, în timp ce fac acestea, el îi poate face mai folositori în slujirea lui. El unește sofisme și capcanele lui cu experiența și mărturisirea lor, și astfel face să înainteze, în mod minunat, cauza lui. Fariseii ipocriți se rugau, posteau și respectau formele de evlavie, și în timp ce inima le era stricată, Satana era prezent ca să-și bată joc de Hristos și de îngerii Lui, prin insulte, spunând: „Sunt ai mei! Sunt ai mei! Mi-am pregătit înșelăciunea pentru ei. Aici sângele Tău n-are valoare. Mijlocirea Ta, puterea și lucrurile cele minunate pot, de asemenea, să înceteze; Sunt ai mei! Sunt ai mei! Cu toată înalta lor mărturisire, ca supuși ai lui Hristos, cu toate că s-au bucurat cândva de iluminarea prezenței Lui, îi voi lua sub paza mea, în plin văz al cerului despre care vorbesc ei. Supuși ca aceștia sunt cei pe care îi pot folosi să-i nimicesc pe alții.“

Solomon spune: „Cine se încrede în inima lui este un nebun“ (**Proverbe 28, 26**) și dintre aceștia se găsesc cu sutele printre cei ce mărturisesc a fi evlavioși. Apostolul spune: „Căci nu suntem în neștiință despre planurile lui“ (**2 Corinteni 2, 11**). O, ce dibăcie, ce măiestrie, ce viclenie este exercitată spre a-i conduce pe pretenșii urmași ai lui Hristos să se unească cu lumea în căutarea fericirii, prin distracțiile lumii, sub înșelăciunea că este vreun bine de câștigat! Și astfel, umblarea nesupravegheată duce exact în plasă, măgulindu-se că pe cale nu există nimic rău. Sentimentele și simpatiile acestora

[144] continuă mai departe și aceasta pune o temelie șubredă pe care își clădesc încrederea că sunt copii ai lui Dumnezeu. Ei se compară cu alții și constată satisfacți că sunt chiar mai buni decât mulți creștini adevărați. Dar unde este profunda iubire a lui Hristos și razele lui luminoase care să strălucească în viața lor spre binecuvântarea altora? Unde este Biblia lor, și cât de mult este studiată? Încotro se îndreaptă gândurile lor? Se îndreaptă spre cer și spre cele cerești? Pentru mintea lor, nu este natural să se îndrepte în direcția aceea.

Studierea Cuvântului lui Dumnezeu este neinteresantă pentru ei. El nu are nimic care să excite și să înflăcăreze mintea și inima firească, nerenăscută și preferă alte cărți în locul Cuvântului lui Dumnezeu. Atenția lor este absorbită de eu. Ei n-au o profundă și serioasă dorință după influența Duhului lui Dumnezeu asupra minții și inimii lor. Dumnezeu nu Se află în toate cugetele lor.

Cum pot eu suporta gândul că cei mai mulți dintre tinerii acestui veac vor pierde viața veșnică! O, fie ca sunetul muzicii instrumentale să înceteze și ca ei să nu mai irosească timpul atât de prețios după plăcerea imaginației lor. O, fie ca ei să dedice mai puțin timp pentru îmbrăcăminte și conversație fără rost, și să înalțe către Dumnezeu rugăciuni serioase și disperate, pentru o experiență sănătoasă. Este mare nevoie de o îngrijită cercetare de sine, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu; fiecare să-și pună întrebarea: „Sunt eu sănătos sau stricat cu inima? Sunt eu renăscut în Hristos sau mai sunt încă cu o inimă firească, cu o haină nouă pusă pe deasupra”? Oprește-te la tribunalul cel mare și, în lumina lui Dumnezeu, cercetează să vezi dacă există vreun păcat tainic pe care-l îndrăgești, vreun idol pe care nu l-ai sacrificat. Roagă-te, da, roagă-te cum niciodată mai înainte nu te-ai rugat, ca să nu fii înșelat de trucurile lui Satana, astfel încât să nu poți renunța la un spirit nepăsător, ușuratic și amăgitor și să participi la îndatoririle religioase doar spre a-ți liniști conștiința.

Este nepotrivit pentru creștinii din orice epocă, să fie iubitori de plăceri, dar cu atât mai mult acum, când scenele istoriei acestui pământ urmează să se încheie în curând. Cu siguranță că temelia speranței tale în viața veșnică nu poate fi prea sigură. Prosperitatea sufletului tău și fericirea ta veșnică depind de faptul dacă temelia ta este clădită pe Hristos. În timp ce alții își doresc mult bucuriile pământești, fie ca voi să doriți mult asigurarea evidentă a iubirii lui Dumnezeu, strigând serioși și cu înfocare: Cine îmi va arăta cum să fac sigură chemarea și alegerea mea? Unul dintre semnele zilelor din urmă este că preținșii creștini sunt mai mult iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. Ocupați-vă sincer de propriul vostru suflet. Cercetați cu atenție. Cât de puțini sunt cei care, după o serioasă cercetare, pot privi spre cer și să spună: „Eu nu sunt unul dintre cei care sunt descriși astfel! Eu nu sunt un iubitor de plăceri mai mult decât iubitor de Dumnezeu!” Cât de puțini pot spune: „Eu sunt mort față de lume; viața pe care o trăiesc acum este trăită prin

[145]

credință în Fiul lui Dumnezeu! Viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, când Se va arăta El, care este viața mea, atunci și eu mă voi arăta împreună cu El în slavă“. Iubirea și harul lui Dumnezeu! O, har nespus, mult mai de valoare decât aurul cel fin! El înalță și înobilează spiritul mai presus de toate celelalte principii și îndreaptă simțămintele spre cer. În timp ce cei din jurul nostru pot fi ușuratici și în căutare după plăceri și nebunii, conversația noastră este în cer, de unde noi Îl așteptăm cu nerăbdare pe Mântuitorul; sufletul nostru ajunge până la Dumnezeu, pentru iertare și pace, pentru îndreptățire și sfințire. Conversația cu Dumnezeu și contemplarea lucrurilor de sus schimbă sufletul în asemănarea lui Hristos.

Rugăciune pentru bolnavi

În cazul sorei F., este necesar să se aducă la îndeplinire o mare lucrare. Cei care s-au unit în rugăciune pentru ea au nevoie de o lucrare pentru ei înșiși. Dacă Dumnezeu ar fi ascultat rugăciunile lor, aceasta ar fi fost spre ruina lor. În astfel de cazuri de suferință, [146] în care Satana stăpânește asupra minții, mai înainte de a ne angaja în rugăciune trebuie să aibă loc o amănunțită cercetare de sine, spre a descoperi dacă nu cumva există păcate care trebuie să fie regretate, mărturisite și părăsite. Este nevoie de o adâncă umilință a sufletului înaintea lui Dumnezeu și de hotărâtă și smerită încredere numai în meritele sângelui lui Hristos. Postul și rugăciunea nu vor îndeplini nimic, atâta timp cât inima este înstrăinată de Dumnezeu printr-o cale greșită de acțiune. „Oare acesta este postul plăcut Mie? Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci luminata va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă“ (**Isaia 58, 5-7, 9-11**).

Ceea ce cere Domnul este o lucrare a inimii, fapte bune, izvorând dintr-o inimă plină de iubire. Toți ar trebui să mediteze cu atenție și rugăciune asupra textelor de mai sus, și să cerceteze motivele și acțiunile lor. Făgăduința lui Dumnezeu pentru noi este condiționată de ascultare și conformare cu toate cerințele Lui. „Strigă în gura mare“ zice profetul Isaia, „nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță, și vorbește porului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei! În toate zilele, Mă întreabă și vor să afle căile Mele, ca un neam care

[147] ar fi înfăptuit neprihănirea, și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu. — «La ce ne folosește să postim» — zic ei — «dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seamă de lucrul acesta?» (*Isaia 58, 1-3*).

Aici El se adresează unui popor care face mare caz de mărturisirea sa de credință, care obișnuiește să se roage și care are plăcere de practicile religioase; totuși, lipsește ceva. Credincioșii au văzut că rugăciunile lor nu primesc răspuns; eforturile lor serioase și zeloase nu sunt văzute în ceruri și se întreabă serios de ce nu le răspunde Dumnezeu. Aceasta nu este din cauză că există neglijență din partea lui Dumnezeu. Dificultatea este la popor. În timp ce mărturisesc a fi evlavioși, dar nu aduc rod spre slava lui Dumnezeu, lucrările lor nu sunt cele care ar trebui să fie. Ei trăiesc, neglijând îndatoririle lor pozitive. Dacă acestea nu sunt îndeplinite, Dumnezeu nu poate răspunde rugăciunilor lor, în conformitate cu slava Sa. În cazul înălțării de rugăciuni pentru sora F., a fost o confuzie de sentimente. Unii au fost fanatici și au acționat din impuls. Ei aveau zel, dar nu în acord cu cunoștința. Unii au privit la fapta cea mare de adus la îndeplinire în cazul acesta, și au început să triumfe înainte ca biruința să fie câștigată. S-a manifestat mult din spiritul lui Iehu: „Vino cu mine, și vei vedea râvna mea pentru Domnul“ (*2 Împărați 10, 16*). În locul acestei siguranțe de încredere în sine, cazul ar fi trebuit să fie prezentat lui Dumnezeu, într-un spirit de umilință și de neîncredere în sine și cu o inimă frântă și plină de căință.

[148] Mi-a fost arătat că, în caz de boală, unde direcția este clară spre a se înălța rugăciune pentru bolnavi, cazul trebuie să fie încredințat Domnului, cu credință calmă. Numai El singur cunoaște trecutul vieții celui în cauză și știe care va fi viitorul lui. El, care cunoaște inima tuturor oamenilor, știe dacă, în caz de vindecare, persoana va slăvi Numele Său sau Îl va necinsti prin cădere și apostazie. Tot ceea ce ni se cere să facem este să-I cerem lui Dumnezeu să-l vindece pe bolnav, dacă este conform cu voința Sa, crezând că El aude motivele prezentate de noi și rugăciunile arzătoare, înălțate. Dacă Domnul vede că aceasta va fi spre cea mai bună cinstire a Lui, El va răspunde rugăciunilor noastre. Dar a insista asupra vindecării, fără supunere față de voința Sa, nu este corect.

Ceea ce făgăduiește Dumnezeu poate oricând să aducă la îndeplinire, și lucrarea pe care o dă poporului Său să o facă, El o poate împlini prin ei. Dacă vor trăi în acord cu fiecare cuvânt spus de El, fiecare cuvânt bun și făgăduință vor fi împlinite pentru ei. Dar, dacă nu vor da ascultare desăvârșită, făgăduințele cele mari și prețioase sunt departe și nu pot ajunge la împlinire.

Tot ce se poate face, rugându-ne pentru cei bolnavi, este să-L implorăm pe Dumnezeu în favoarea lor și, în deplină încredere, să lăsăm problema în mâinile Lui. Dacă ținem la un păcat din inima noastră, Domnul nu ne va asculta. El poate face ce vrea cu ce este al Lui. El Se va slăvi pe Sine, lucrând în și prin cei care Îl urmează întru-totul, astfel că va fi cunoscut că El este Domnul și că faptele lor sunt lucrate în Dumnezeu. Hristos a spus: „Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti“ (**Ioan 12, 26**). Când venim la El, trebuie să ne rugăm spre a putea să intrăm în relație cu El și să împlinim scopul Său, și ca dorințele și interesele noastre să poată fi pierdute în ale Lui. Trebuie să recunoaștem acceptarea de către noi a voinței Lui, nu să ne rugăm ca El s-o recunoască pe a noastră. Este mai bine pentru noi că Dumnezeu nu răspunde întotdeauna la rugăciunile noastre exact când dorim și întocmai în felul dorit de noi. El va face pentru noi mai mult bine decât să împlinească toate dorințele noastre, pentru că înțelepciunea noastră nu este bună.

Noi ne-am unit în rugăciune serioasă, în jurul patului bărbatilor, femeilor și copiilor bolnavi, și am simțit că ne-au fost restituiți din morți, ca răspuns la rugăciunile noastre serioase. În aceste rugăciuni, ne-am gândit că trebuie să fim pozitivi și, dacă exercităm credință, nu trebuie să cerem nimic mai puțin decât viața. N-am îndrăznit să spunem: „Dacă aceasta va fi spre slava lui Dumnezeu“, temându-ne că aceasta ar putea cuprinde o formă de îndoială. Am urmărit cu îngrijorare pe cei care ne-au fost redați, ca să zic așa, din morți. Am văzut pe unii dintre aceștia, mai ales tineri, care, după ce și-au recăpătat sănătatea, L-au uitat pe Dumnezeu, au devenit desfrânați, pricinuind durere și chin părinților și prietenilor, și rușine celor care au fost credincioși să se roage. Ei n-au trăit pentru a-L cinsti și slăvi pe Dumnezeu, ci pentru a-L blestema, prin viața lor de viciu.

N-ar mai trebui să ne trasăm un drum, nici să mai căutăm să-L facem pe Dumnezeu conform cu dorințele noastre. Dacă viața bolnavilor Îl poate slăvi, să ne rugăm ca ei să poată trăi; totuși, nu

cum vrem noi, ci cum vrea El. Credința noastră poate fi tot atât de hotărâtă și încrezătoare, dacă, fără îngrijorare agitată, Îi încredințăm Lui totul, cu desăvârșită încredere. Noi avem făgăduința. Știm că El ne aude, dacă cerem în conformitate cu voința Sa. Cererile noastre nu trebuie să ia forma unei porunci, ci să fie de mijlocire, ca Domnul să ne dea lucrurile pe care le dorim de la El. Când biserica este unită, ea va avea tărie și putere; dar când parte din ea este unită cu lumea, și mulți se dedau la lăcomie, de care Dumnezeu are oroare, El poate face doar puțin pentru ei. Necredința și păcatul îi îndepărtează de Dumnezeu. Noi suntem atât de slabi, încât nu putem purta multă prosperitate spirituală, fără ca să nu ne atribuim slava și să considerăm că bunătatea și dreptatea noastră proprie sunt motivele meritei binecuvântării a lui Dumnezeu, când totul a fost din cauza marii îndurări și a iubitoarei bunătăți a milostivului nostru Tată ceresc, și nu din cauză că s-a găsit ceva bun în noi.

Noi întotdeauna trebuie să exercităm o influență care va fi sfințitoare pentru cei din jurul nostru. Această influență salvatoare, înnobitoare a fost foarte slabă la..... Mulți s-au amestecat cu lumea și au luat parte la spiritul și influența ei, iar prietenia ei i-a despărțit de Dumnezeu. Isus a trecut înaintea lor cât o călătorie de o zi. Ei nu mai pot auzi sfatul și avertizarea Lui, și urmează după propria lor înțelepciune și judecată. Ei merg pe o cale care, în ochii lor, pare a fi bună, dar care, după aceea, se dovedește a fi o nebunie.

[150] Dumnezeu nu va îngădui ca lucrarea Lui să fie amestecată cu politică lumească. Bărbații dibaci și calculați ai lumii nu sunt bărbați care să ocupe poziții de răspundere în această solemnă și sfântă lucrare. Ei trebuie să se convertească sau să se angajeze în acea profesie care este potrivită cu înclinațiile lor iubitoare de lume și care nu implică astfel de consecințe veșnice. Niciodată Dumnezeu nu va intra în asociație cu cei lumești. Hristos lasă pe fiecare să aleagă: Mă vrei pe Mine sau lumea? Vrei să înduri reproș și rușine, să fii deosebit, și zelos pentru fapte bune, chiar dacă ești urât de lume și să iei Numele Meu, sau vrei să alegi stima, onoarea, aplauzele și profiturile pe care are să le dea lumea, și n-ai parte cu Mine? „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.“

Curaj în slujire

Iubite frate G: Mi-a fost arătat că ți-ai îndeplinit foarte defectuos sarcinile, ca pastor. Îți lipsesc calificări esențiale. Nu ai un spirit misionar. Tu nu ai dispoziția de a-ți sacrifica comoditatea și plăcerea pentru a câștiga suflete. Sunt bărbați, femei și tineri de adus la Hristos, care ar fi îmbrățișat adevărul, dacă ar fi putut avea lumina prezentată lor. În vecinătatea ta, sunt dintre aceia care au urechi de auzit.

Am văzut că ai căutat să-i instruiești pe unii; dar tocmai în timpul când aveai nevoie de stăruință, curaj și energie, ai devenit slab de inimă, neîncrezător, descurajat și ai părăsit lucrarea. Și-ai dorit propria ta comoditate și ai lăsat să scadă un interes care putea fi dezvoltat. Acolo putea fi un seceriș de suflete; dar ocazia de aur din acel timp a trecut din cauza lipsei tale de energie. Am văzut că, dacă nu te hotărăști să te încingi cu toată armura și să fii dispus să înduri greutatea, ca un bun ostaș al crucii lui Hristos, ar trebui să renunți la profesiunea de pastor, și să-ți alegi altă chemare. [151]

Sufletul tău nu este sfințit pentru lucrare. Nu iei povara lucrării asupra ta. Tu ai ales o parte mai ușoară decât cea care este hotărâtă pentru un slujbaș al lui Hristos. Lui nu i-a fost dragă viața pentru Sine Însuși. El nu Și-a plăcut Sieși, ci a trăit pentru binele altora. El nu Și-a făcut nici o faimă, ci a luat asupra Lui chipul de rob. Nu este de-ajuns să fii în stare să prezinți argumentele poziției noastre în fața oamenilor. Slujitorul lui Hristos trebuie să posede o iubire nepieritoare pentru suflete, un spirit de lepădare de sine, de sacrificiu de sine. Ar trebui să fii dispus să-ți dai viața la nevoie, în lucrarea de salvare a semenilor tăi, pentru care a murit Hristos.

Tu trebuie să te convertești pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ai nevoie de înțelepciune și judecată spre a te apuca de lucrare și a-ți dirija munca. Nu în comunități este nevoie de lucrarea ta. Tu trebuie să ieși în afară să-ți îndeplinești lucrarea. Pornește cu un spirit de a lucra pentru convertirea sufletelor la adevăr. Dacă ai pe inimă valoarea sufletelor, cel mai mic semn de bine îți va bucura inima ta,

și vei stăruia, chiar dacă efortul cere muncă și oboseală. După ce o dată ai dezbătut subiectul adevărului, nu părăsi locul, dacă există cel mai neînsemnat semn de bine. Te aștepți la un seceriș fără muncă? Te aștepți ca Satana să fie dispus să îngăduie ca supușii lui să treacă din rândurile lui în rândurile lui Hristos? El va depune efort spre a-i păstra legați în cătușele întunericului, sub steagul lui cel negru. Te poți aștepta să fii biruitor în câștigarea de suflete pentru Hristos, fără efort serios, când ai de înfruntat și de luptat cu un astfel de vrăjmaș?

[152] Trebuie să ai mai mult curaj, mai mult zel și să depui eforturi mai mari, sau va trebui să hotărăști că ți-ai greșit chemarea. Un pastor care se descurajează ușor produce stricăciune cauzei pe care dorește s-o promoveze, și este nedrept față de sine însuși. Toți cei care mărturisesc a fi slujitori ai lui Hristos trebuie să afle înțelepciune, studiind istoria Omului din Nazaret, și, de asemenea, istoria lui Martin Luther și viețile celorlalți reformatori. Munca lor a fost grea, dar ei au îndurat greutățile, ca ostași credincioși ai crucii lui Hristos. Nu trebuie să fugi de răspunderi. Cu modestie, trebuie să fii gata să primești sfat și să fii instruit. După ce ai primit sfat de la cei înțelepți, cei judicioși, mai este încă un Sfetnic a cărui înțelepciune este fără greș. Nu uita să prezinți cazul tău înaintea lui Dumnezeu și să implori îndurarea Lui. El a făgăduit că, dacă îți lipsește înțelepciunea și o ceri, El ți-o va da cu mână largă, și fără mustrare. Lucrarea sacră, solemnă, în care ne-am angajat, cere bărbați sinceri, întru-totul convertiți, ale căror vieți sunt întreșute cu viața lui Hristos. Ei își trag seva și se hrănesc din Via cea vie, și cresc în Domnul. Cu toate că își dau seama de mărimea lucrării, și sunt făcuți să exclame: „Și cine este de-ajuns pentru aceste lucruri“ (**2 Corinteni 2, 16**), totuși ei nu se dau înapoi de la lucrare și muncă grea, ci vor munci serios și neegoist spre a salva suflete. Dacă subpăstorii sunt credincioși în toată lucrarea lor, vor intra în bucuria Domnului lor și vor avea satisfacția să vadă în ceruri suflete mântuite prin eforturile lor credincioase.

Zgârcenie în afaceri

Iubite frate H: Am așteptat ocazia să-ți scriu, dar am fost împiedicată. După ultima mea viziune, am simțit că este de datoria mea ca, fără întârziere, să prezint înaintea ta ceea ce a avut plăcere Domnul să-mi prezinte. Privirea mi-a fost îndreptată spre trecut și mi s-a arătat că, ani de zile, chiar înainte de căsătorie, a fost în tine o dispoziție de a înșela în comerț. Ai avut un spirit de lăcomie, o înclinație pentru zgârcenie, care a fost păgubitoare pentru înaintarea ta spirituală și ți-a prejudiciat, în mare măsură, influența. Familia tatălui tău a văzut problemele acestea din punct de vedere al lumii, mai degrabă decât din punctul de vedere nobil și înalt, citat de divinul nostru Domn: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (**Marcu 12, 30.31**). În această privință ai greșit. A face comerț zgârcit și nedrept este neplăcut pentru Dumnezeu. El nu va trece cu vederea erorile și păcatele în privința aceasta, fără a le mărturisi și părăsi pe deplin.

[153]

Am fost dusă departe, în trecut, și mi s-a arătat maniera ușuratică în care ai privit aceste lucruri. Domnul a notat tranzacția de a duce la piață acea încărcătură de animale care erau de o calitate atât de proastă, încât nu era avantajos să mai fie păstrate, și de aceea au fost pregătite pentru hrană și duse la piață spre a fi vândute și introduse în stomacul uman. Una dintre acestea fost pusă pe masa noastră pentru un timp, spre a hrăni marea noastră familie, în zilele de sărăcie. Tu nu erai singur de învinuit în această privință. Alții din familia voastră erau tot așa de vinovați. N-are importanță dacă ele trebuie să fie cumpărate și mâncate de noi sau de cei din lume. Este principiul procedurii care Îi displace lui Dumnezeu; ai călcat porunca Lui. N-ai iubit pe semenul tău ca pe tine însuși, pentru că n-ai fi fost dispus să ți se facă același lucru ție. Te-ai fi considerat insultat. Un spirit avar te-a condus la această îndepărtare de principiile creștine, și te-a făcut să te cobori la un gen de negustorie care te-a avantajat în defavoarea altora.

[154]

Când mi-a fost prezentată problema mâncării de carne acum cinci ani, descoperindu-mi-se cât de puțin știau oamenii ce mâncau ca hrană când mâncau carne, mi-a fost arătată această tranzacție a ta. Mâncarea cărnii acestor animale nesănătoase are ca efect un sânge bolnav, boli și febră. Mi-au fost arătate multe cazuri de felul acesta, ca fiind făcute zilnic de către cei din lume. Tu, iubitul meu frate, n-ai văzut acest lucru ca fiind rău, așa cum îl vede Domnul.

Niciodată n-ai socotit că acesta era un mare păcat din partea ta. Multe lucruri de aceeași natură, le vei găsi înregistrate cu credincioșie de către îngerul raportor, și le vei întâlni din nou, afară numai dacă, prin pocăință și mărturisire, vei îndrepta aceste greșeli care au sălășluit în viața ta.

Mi s-a poruncit să aștept și să văd. Am fost îndrumată să vorbesc lămurit, să prezint principii generale și să te las pe tine să faci aplicația. Mi-a fost arătat că Dumnezeu n-avea să arate des greșelile făcute de poporul Său, ci va face să fie prezentate în auzul copiilor Săi principii generale și adevăruri pregnante, toate fiind descoperite pentru convingere, spre a vedea, simți și înțelege dacă sunt sau nu condamnați. Tu n-ai tratat cu atenție și credincioșie propriul tău suflet. Îngerul a spus: „Îl voi încerca, îl voi pune la probă, voi merge împotriva lui, până va recunoaște mâna lui Dumnezeu care îl tratează astfel.“

[155]

Am văzut că, deși în.... cei în legătură cu familia ta n-au acționat corect, tu ai manifestat un spirit închis, care aducea șiretenie și necinste. Tu nu puteai să ai o bună influență în acel loc până ce n-ai răscumpărat trecutul, printr-o totală schimbare a modului de a-i trata pe semenii tăi. Lumina ta a fost întuneric pentru oameni, și influența ta, în timp ce erai acolo, a fost o mare pagubă pentru cauza adevărului prezent. Tu ai adus ocară asupra adevărului, și comportarea ta ascunsă a făcut ca numele tău să fie de răs printre oameni. Adesea, ai căzut sub nivelul multora din cei din lume, cât privește comportamentul cinstit. Prezbiterul nu poate face o lucrare bună în..... Cuvintele lui sunt ca apa împrăștiată pe pământ, pentru motivul că el a fost în legătură cu tine și a luat parte la acest comerț, pe ascuns. În multe privințe, el a ajuns, în tranzacțiile de afaceri, ca unul din lume. Era ascuns și repede a devenit egoist. În multe lucruri, conduita lui a fost calculată să-i nimicească influența și să nu devină un slujbaş al lui Hristos. În vedenia avută la Rochester, New York, în

1866, îngerul a spus: „Mâna mea va aduce împotrivire. El poate să adune, dar eu voi împrăști până când el răscumpără trecutul și face o lucrare curată pentru veșnicie“. Fiecare creștin adevărat trebuie să cultive bunăvoință față de cei de jos, combătând spiritul negustoresc al celor din lume.

Tu nu ești un avar; ție îți place să fii generos, darnic, nepărtinitor, cu mână largă; dar ceea ce este rău la tine este spiritul amintit în această scrisoare, de a nu-l iubi pe semenul tău ca pe tine însuși; este neglijența de a vedea greșelile tale și de a le îndrepta când lumina clară, convingătoare a adevărului ți-a spus foarte lămurit care este datoria ta. ție îți place ospitalitatea, și Dumnezeu nu te va părăsi spre a fi înșelat de marele înșelător al omenirii, ci va veni direct la tine să-ți arate unde greșești, ca să te poți întoarce pe același drum. El te cheamă acum să răscumperi trecutul, să vii la un nivel mai înalt de acțiune și să faci ca raportul tău să nu fie pătat din nou de avariție sau iubire egoistă.

Judecata ta în lucrurile lumești va deveni nebunie, dacă nu ți consacri totul lui Dumnezeu. Tu și soția ta nu sunteți consacrați. Spiritualitatea voastră nu este ceea ce ar dori Dumnezeu să fie. Se pare că s-a abătut paralizia asupra voastră; totuși, amândoi sunteți capabili să exercitați o influență puternică pentru Dumnezeu și pentru adevărul Lui, dacă vă înfrumusețați mărturisirea cu vieți bine orânduite și conversație evlavioasă. Adesea, voi sunteți prea grăbiți și deveniți nerăbdători și agitați, și vă organizați ajutorul într-o manieră grăbită. Aceasta este în detrimentul înaintării voastre spirituale.

Timpul este scurt, și nu mai puteți să amânați pregătirea inimii, necesară spre a a lucra serios și cu credincioșie pentru propriul suflet, și pentru salvarea prietenilor, a vecinilor voștri și a tuturor celor care se află sub influența voastră. Să aveți totdeauna ca țintă să trăiți în așa fel în lumină, încât influența voastră să fie sfințitoare pentru cei cu care sunteți asociați în afaceri sau relații comune. În Isus [156] este plinătate. De la El puteți obține puterea care vă va califica să umblați exact cum a umblat El, dar nu trebuie să fie nici o despărțire de simțămintele față de El. El cere omul întreg: sufletul, trupul și spiritul. Când vă faceți toată partea pe care o cere, El va lucra pentru voi și vă va binecuvânta și întări prin bogăția harului Său.

Asuprind pe simbriaș

Dragă frate J : O mare greutate s-a lăsat asupra minții mele de când cu vedenia din seara zilei de vineri, 12 iunie 1868. Mi-a fost arătat că tu nu te cunoști. Tu nu te-ai împăcat cu mărturia care a fost dată în cazul tău și n-ai făcut o lucrare completă spre a te îndrepta. Am fost îndrumată la Isaia: „Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului? Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău“ (**Isaia 58, 5-7**). Dacă faci aceste lucruri, binecuvântările făgăduite îți vor fi date.

[157] Pot pune întrebarea: „La ce ne folosește să postim, dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seamă de lucrul acesta?“ (**Isaia 58, 3**). Dumnezeu a arătat motivele pentru care rugăciunile tale n-au primit răspuns. Ai crezut că ai aflat motivele în alții și ai dat vina pe ei. Dar eu am văzut că sunt motive suficiente la tine însuși. Ai o lucrare de făcut spre a-ți pune în regulă inima. Trebuie să înțelegi că lucrarea trebuie să înceapă cu tine. I-ai asuprit pe nevoiași și ai beneficiat, profitând de sărăcia lor. Cât privește banii, ai fost zgârcit și ai procedat nedrept. N-ai avut acel fel de spirit nobil și generos, care ar trebui să-l caracterizeze totdeauna pe adevăratul urmaș al lui Hristos. Ai asuprit pe simbriaș în ce privește leafa ei. Ai văzut o persoană sărăcăcios îmbrăcată și știai că era conștiincioasă și temătoare de Dumnezeu; totuși, ai profitat de ea, pentru că puteai face astfel. Am văzut că neglijența de a vedea și a înțelege nevoia ei, și leafa mică plătită, toate sunt scrise în ceruri, ca făcute lui Isus în persoana uneia dintre sfinții Lui. Ori de câte ori ai făcut acestea unuia din cei mai neînsemnați ucenici ai lui Hristos, Lui le-ai făcut. Cerul a privit la toată zgârcenia față de cei care au lucrat în casa ta, și aceasta va sta înregistrată cu credincioșie împotriva ta, dacă nu are loc pocăință și restituire. O acțiune greșită face mai mult rău decât poate fi făcut ani de zile; dacă făcătorul

de rele ar putea să vadă întinderea răului, din sufletul lui ar izbucni strigăte de groază. Cât privește banii, ești egoist. În cazul fratelui K., îngerul lui Dumnezeu a arătat spre tine și a zis: „Ori de câte ori ai făcut acestea unuia dintre ucenicii lui Hristos, le-ai făcut persoanei lui Isus.“

Cazurile pe care le-am amintit nu sunt singurele cazuri. Aș dori să poți vedea lucrurile pe care Cerul le-a prezentat înaintea mea. Există o tristă înșelăciune asupra minții. Tu ai nevoie de religia lui Hristos. El nu Ți-a plăcut Lui Însuși, ci a trăit pentru folosul altora. Ai o lucrare de făcut și nu trebuie să pierzi timp. Începe umilirea inimii tale înaintea lui Dumnezeu, și, prin mărturisiri smerite, îndepărtează petele de pe caracterul tău creștin. Atunci te poți angaja în solemna muncă de a lucra pentru salvarea altora, fără să mai faci atât de multe greșeli.

La ce s-a redus timpul tău irosit, așa cum a fost irosit pe când erai angajat într-o lucrare pe care Dumnezeu n-a pus-o asupra ta? Mintea a fost marcată și s-au acumulat experiențe, care vor cere multă muncă spre a fi șterse.

[158]

Sufletele vor pibegi prin întuneric, încurcătură și necredință, iar unii nu vor mai reveni niciodată. Cu post și rugăciune serioasă, cu o adâncă cercetare a inimii și cu o severă examinare de sine, descoperă sufletul; cercetării tale critice nu lăsa să-i scape nici o acțiune. Apoi, cu eul omorât și cu viața ta ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, prezintă cererile tale smerite. Dacă ții la un păcat din inima ta, Domnul nu te va asculta. Dacă El ar fi ascultat rugăciunile tale, tu te-ai fi înălțat. Satana a stat alături, pregătit, ca să facă tot ce poate mai bine din avantajul pe care l-a câștigat.

O, cât de important este faptul că credința în lucrurile mici caracterizează viața noastră, că integritatea adevărată marchează tot cursul activității noastre, și totdeauna să ținem minte că îngerii lui Dumnezeu iau cunoștință de fiecare faptă! Ceea ce măsurăm noi altora, aceea ni se va măsura și nouă. Totdeauna să te însoțească o teamă, ca nu cumva să te porți nedrept, egoist. Prin boală și adversitate, Domnul ne va lua mult mai mult decât obținem prin exploatarea săracilor. Un Dumnezeu drept cântărește toate motivele și acțiunile noastre.

Mi-au fost arătați fratele și sora L. Iubirea de lume a consumat adevărata evlavie și a amortit atât de mult puterile minții, încât

[159]

adevărul nu reușește să aibă o influență transformatoare asupra vieții și caracterului. Iubirea de lume a închis inimile lor, ca să poată simți împreună și să țină seamă de nevoile altora. Spiritul ei i-a despărțit de Dumnezeu. Frate și soră, voi aveți o lucrare de făcut, și anume să ieșiți de sub jugul lumii; trebuie să faceți eforturi serioase spre a birui iubirea de lume, egoismul și zgârcenia. Acestea sunt păcate care îl blestemă pe poporul lui Dumnezeu. Privirea mi-a fost îndreptată înapoi, la localitatea în care ați locuit înainte de a vă muta în..... Erați zgârciți și exigenți în afacerea de acolo, profitând ori de câte ori puteați face așa ceva. Am încercat să găsesc în viața voastră fapte de nobilă jertfire de sine și de binefacere, dar n-am putut, atât erau de rare. Lumina voastră a strălucit înaintea altora într-o așa manieră, încât ei s-au simțit dezgustați de voi și de credința voastră. Adevărul a fost făcut de rușine prin zgârcenia și neîntrecuta voastră șiretenie în afaceri. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să le vedeți pe toate și să aveți față de răul acesta aceeași ură pe care o are El. Lumina voastră să strălucească în așa fel, încât alții, văzând faptele voastre bune, să fie conduși să-L slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri. Dumnezeu a fost nemulțumit de umblarea voastră, pentru că ea a fost marcată de urmărirea intereselor personale. El încă mai este nemulțumit de ea, și Se va ocupa de voi la judecată, dacă nu vă debarasați de această micime de spirit și nu căutați să fiți sfințiți prin adevăr. Credința fără fapte este moartă în ea însăși. Credința niciodată nu te va mântui, dacă nu este dovedită prin fapte. Dumnezeu cere de la voi să fiți bogați în fapte bune, gata să împărțiți, dispuși să comunicați, adunându-vă o bună temelie pentru timpul viitor, spre a putea apuca viața veșnică.

Mi s-a arătat că i-ați asuprit pe simbriași, cu privire la leafa lor. Ați profitat de circumstanțe și v-ați asigurat ajutorul la prețul cel mai scăzut. Aceasta n-a plăcut lui Dumnezeu. Trebuia să vă plătiți ajutoarele în mod generos, să le dați tot ceea ce meritau. Dumnezeu vede și știe. Cercetătorul de inimi cunoaște gândurile, intențiile și scopurile inimii. Fiecare bănuț pe care l-ați câștigat în felul acesta, dacă este reținut, va fi risipit prin suferință și nenorocire. Lumea, lumea, lumea a fost la ordinea zilei la voi. Salvarea sufletului a ajuns pe planul al doilea. O, dacă ați putea vedea în lumina veșniciei aceste lucruri, exact așa cum le vede Dumnezeu! V-ați alarma și n-ați mai avea odihnă până când n-ați face restituirea.

Ați avut lumină în legătură cu reforma sanitară, dar n-ați primit-o și nici n-ați trăit-o. V-ați satisfăcut pofta și ați predat băiatului vostru o lecție rea, îngăduindu-i să mănânce când vrea și ce vrea. În iubirea voastră de lume, ați continuat să lucrați după un plan forțat. Mâna lui Dumnezeu a fost îndepărtată și ați fost lăsați în propria voastră slăbiciune. Apoi, amândoi vă clătinați cu un picior în groapă, totuși, n-ați învățat lecțiile pe care Dumnezeu ar fi dorit să le învățați în multe lucruri. Ați menținut iubirea voastră pentru lume. Iar iubirea egoistă după câștig, și comportarea voastră meschină și ascunsă nu le-ați îndepărtat. N-ați apreciat simpatia, amabila purtare de grijă, a-tenta delicatețe a aceleia care a avut grijă de voi, în timp ce erați bolnav. Dacă ați fi apreciat-o, aceasta v-ar fi făcut să manifestați un spirit de bunăvoință, mai presus de orice tratament înjositor, față de cea care a fost așa de sinceră cu voi. I-ați exploatat pe cei săraci și ați procedat nedrept. „Unul care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească“ (**Proverbe 11, 24**). [160]

Când aceste lucruri au fost prezentate înaintea mea, mi s-a părut că Satana avusese o așa putere de a orbi mințile prin iubire de lume, încât chiar și preținșii creștini au uitat sau au pierdut orice simț al faptului că Dumnezeu trăiește și că îngerii Săi înregistrează toate faptele fiilor oamenilor; că fiecare faptă neînsemnată, orice afacere, cât de mică, este inclusă în raportul vieții. Fiecare zi duce povara ei, cu rapoartele sarcinilor neîmplinite, cu neglijență, egoism, înșelăciune, fraudă, și șiretenie. Ce mulțime de lucruri rele se adună pentru judecata finală! Când va veni Hristos, „iată că plata este cu El, și răsplătirea vine înaintea Lui“ (**Isaia 40, 10**), ca să dea fiecăruia după cum au fost faptele lui. Ce descoperire va fi făcută atunci! Ce uluire pe fața unora, când faptele vieții lor vor fi date la iveală de pe paginile istoriei!

„Ascultați prea iubiții mei frați: nu i-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? Și voi îl înjosiți pe cel sărac! Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!», fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce [161]

le-ar folosi? Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși“ (**Iacov 2, 5.6.14-17**). Puteți crede întreg adevărul; totuși, dacă principiile lui nu sunt împlinite în viața voastră, mărturisirea de credință nu vă va mântui. Satana crede și tremură. El lucrează. Știe că timpul lui este scurt și a coborât cu putere mare să facă lucrările cele rele, conform cu credința lui. Dar pretinsul popor al lui Dumnezeu nu-și sprijină credința prin faptele sale. El crede în scurtimea timpului, totuși se prinde tot atât de dornic de bunurile acestei lumi, ca și cum lumea ar dăinui o mie de ani, așa cum este acum.

Umblarea multora este marcată de egoism. „Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui, ori în ce ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, și cunoaște toate lucrurile. Prea iubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea lui“ (**1 Ioan 3, 17-22**).

Dezbrăcați-vă de egoism și faceți o lucrare conștiincioasă pentru veșnicie. Răscumpărați trecutul și nu reprezentați sfântul adevăr pe care-l mărturișiți unde locuiți acum, așa cum l-ați reprezentat unde ați locuit până acum. Lumina voastră să strălucească în așa fel, încât alții, văzând faptele voastre bune, să fie conduși să-L slăvească pe Tatăl nostru din ceruri. Stați pe platforma înaltă a adevărului veșnic. Orându-iți-vă toate tranzacțiile de afaceri, în strictă conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Combativitate condamnată

Iubite frate M: Când ne-am întâlnit la..., eram doritori să te ajutăm și ne-a fost teamă că nu vei primi acolo ajutorul de care aveai nevoie. Am propus să vii la noi și să te asociezi cu noi și cu alți copii scumpi ai lui Dumnezeu, ca să poți învăța lecții atât de importante, înainte de a putea fi puternic și să înduri ispitele și pericolele acestor zile de pe urmă. Mi-am amintit de înfățișarea ta, pe care mi-o arătase Domnul; era a unuia care se lupta pentru stăpânirea puternicelor obiceiuri rele, care duceau nu numai la nimicirea trupului tău, ci la pierderea vieții veșnice de dincolo. Ai câștigat biruințe, dar mai ai de câștigat biruințe și mai mari; ai de dus lupte cu vrăjmașii lăuntrici care, dacă nu sunt biruiți, vor ruina în mare măsură fericirea ta și a tuturor celor care se asociază cu tine.

Trăsăturile rele din caracterul tău trebuie să fie biruite. Trebuie să te apuci de lucrare, cu rugăciune serioasă și cu umilință înaintea lui Dumnezeu, simțindu-ți neputința fără harul Lui special. Credința adevărului a produs deja o reformă în viața ta, totuși, această reformă nu este atât de completă cât ar trebui să fie, pentru ca să corespunzi standardului lui Dumnezeu. Tu iubești adevărul, dar el trebuie să pătrundă mai adânc în viața ta, să-ți influențeze cuvintele și toată purtarea. Ai o mare lecție de învățat, și nu trebuie să pierzi timp spre a o învăța. Tu nu te-ai educat pentru stăpânire de sine. Iată o biruință specială, pe care o ai de câștigat. În organismul tău sunt mai multe elemente de război decât de pace. Ai nevoie să cultivi curtoazie și politețe. „În cinste, fiecare să dea întâietate altuia“. „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși“ (**Romani 12, 10; Filipeni 2, 3**).

[163]

Combativitatea ta este mare și tu stai gata încins, pregătit, să respingi totul, oriunde ai ocazia. Nu te străduiești să vezi cât te poți apropia spre a-ți armoniza ideile și vederile cu cele ale altora, ci stai pregătit să te deosebești, dacă există o șansă posibilă pentru tine să faci astfel. Aceasta păgubește propriul tău suflet, întârzie

înaintarea ta spirituală, și nu numai că întristează și îi rănește pe cei care ar fi cei mai sinceri prieteni ai tăi, ci, uneori, și dezgustă, așa că societatea ta nu este agreabilă și plăcută, ci supărătoare. Pentru tine, este tot atât de normal, ca și respirația, să consideri vederile și opiniile altora inferioare față de ale tale. În privința aceasta, greșești adesea, pentru că nu ai toată acea înțelepciune și cunoștință pe care ți-o arogi. Adesea, pui opiniile tale mai presus de cele ale bărbaților și femeilor care au mai mulți ani de experiență decât tine și care sunt mai calificați să spună cuvinte de judecată înțeleaptă, decât tine. Dar n-ai văzut toate aceste asalturi permanente și de aceea nu ți-ai dat seama de fructul cel rău și amar pe care l-au produs. Timp îndelungat, ai nutrit un spirit de controversă, de război. Spiritul tău de contradicție te face să jubilezi în contradicții.

Educația ta a fost deplorabilă; ea n-a fost favorabilă, pentru ca să ai acum o experiență religioasă corectă. Tu trebuie să te dezveți aproape de toate și să înveți din nou. Ai un temperament iute, care îi supără pe prietenii tăi și pe sfinții îngeri, și îți rănește propriul suflet. Acesta este cu totul contrar spiritului adevărului și adevăratei sfințiri. Tu trebuie să înveți cultivarea modestiei în vorbire. Eul trebuie învins și ținut în supunere. Un creștin nu trebuie să se țină de ciorovăială și controversă nici chiar cu cei mai răi și mai necredincioși. Ce rău este să nutrești un astfel de spirit față de cei care cred adevărul și caută pace, iubire și armonie! Pavel spune: „Trăiți în pace între voi“ ([164] (**1 Tesaloniceni 5, 13**). Acest spirit de controversă este împotriva tuturor principiilor adevărului. În predica Sa de pe Munte, Hristos a spus: „Ferice de cei împăciuitori, că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“. „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul“ (**Matei 5, 9.5**). Tu vei avea necaz oriunde vei merge, dacă nu înveți lecția pe care Dumnezeu intenționează s-o înveți. Tu trebuie să fii mai puțin sigur și încrezut în propria ta opinie și să ai un spirit ascultător, acela al unui învățăcel. „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți“. „Cine este încet la mânie are multă pricepere, dar cine se aprinde iute, face multe prostii“ (**Proverbe 16, 32; 14, 25**). Iacov spune: „Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu“ (**Iacov 1, 19.20**).

În experiența ta se menține un spirit de încredere în sine. Dacă ai avea o experiență completă în lucrurile lui Dumnezeu, ai înțelege că roadele pe care le aduci sunt rele. Ele nu conțin hrană, ci îi umplu cu amărăciune pe toți cei ce au parte de ele. Tu trebuie să-ți învingi spiritul arogant și dictatorial. Am o puternică speranță, iubitul meu frate, că tu, care ai dovedit că ai curaj moral pentru a-l înfrunta pe vrăjmașul din tine și tăria morală de a lupta cu vrăjmașul poftei și cu puternicele obiceiuri rele, care te-au încercuit asemenea unor legături de fier, te vei apuca de îndată să lucrezi și să câștigi biruința. Ai avut un spirit nepăsător; ți s-a părut că nimeni nu-ți poartă de grijă, că aproape fiecare era dușmanul tău și că n-are nici o importanță ce se alege de tine.

Adevărul te-a găsit nenorocit. Ai văzut în el o putere care avea să te ridice și să-ți dea forța și tăria pe care nu le aveai. Ai apucat razele de lumină care au strălucit asupra ta; și dacă te vei supune acum pe deplin influenței adevărului, acesta te va converti pe deplin, te va sfinți și te va pregăti pentru ajungerea, în final, la nemurire. Tu ai multe trăsături bune de caracter; ai o inimă largă. Dumnezeu dorește să fii drept, foarte drept. Tu nu ești dispus să ți se dicteze sau să fii îndrumat. Vrei ca toată îndrumarea să ți-o dai tu însuși. Dar trebuie să ai un spirit umil, de învățăcel și să fii amabil, stăruitor, îndelung răbdător, plin de gentilețe și îndurare.

[165]

Noi ne interesăm de tine și dorim să te ajutăm. Te rog să primești aceste rânduri în spiritul cel bun, și fie ca ele să schimbe în mod corespunzător inima și viața ta.

Răspuns

Soră White: Mărturia pe care am primit-o ieri, am privit-o ca pe o binemerită mustrare, pentru care vă mulțumesc sincer. Sper, cu toată seriozitatea, că am să fiu un biruitor. Sunt pe deplin conștient de mărimea lucrării pe care o am de făcut, totuși sunt încredințat că, prin harul lui Dumnezeu care mă ajută, voi fi în stare să biruiesc.

Purtători de poveri în biserică

Iubite frate și soră N: La 12 iunie 1868, mi-au fost arătate unele lucruri cu privire la voi. Aveți o lucrare de făcut, dar n-o vedeți; voi n-ați fost purtători de poveri. Ar trebui să aveți un interes mai mare pentru lucrarea și cauza lui Dumnezeu decât acela pe care-l aveți. Sunteți atât de orbiți de iubirea de lume, încât nu vedeți cât de mare este influența pe care o are lumea asupra voastră. Nu simțiți că asupra voastră apasă o greutate specială, de responsabilitate, și nici nu vă dați seama de importanța timpului și de lucrarea care este de adus la îndeplinire. Sunteți asemenea persoanelor adormite. Unitatea este putere. În biserică, există multă slăbiciune, pentru că există în ea atât de mulți șovăielnici, care nu poartă poveri. Voi nu sunteți împreună lucrători cu Hristos. Spiritul lumii înlătură din inimile voastre impresiile pe care ar trebui să le facă adevărul.

[166] Este important ca acum să se ridice toți pentru lucrare și să acționeze ca și când ar fi ființe vii, care lucrează pentru salvarea sufletelor care pier. Dacă toți din biserică s-ar ridica în ajutorul Domnului, am vedea o astfel de reînviere a lucrării Sale la care până acum n-am fost martori. Dumnezeu cere aceasta de la voi și de la fiecare membru al bisericii. Nu este lăsat pe seama voastră să hotărâți dacă este cel mai bine pentru voi să ascultați de chemarea lui Dumnezeu. Se cere ascultare; și dacă nu ascultați, veți sta pe un teren mai rău decât neutru. Dacă nu sunteți favorizați de binecuvântarea lui Dumnezeu, aveți blestemul Lui. El cere de la voi să fiți serviabili și ascultători, și spune că veți mânca din roadele cele bune ale țării. Asupra celor care nu vin în ajutorul Domnului, este pronunțat un blestem amar. „Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului. În ajutorul Domnului, printre oamenii viteji“ (**Judecatori 5, 23**). Satana și îngerii lui sunt pe teren spre a se împotrivi oricărui pas de înaintare pe care-l întreprinde poporul lui Dumnezeu, de aceea se cere ajutorul fiecăruia.

Frate și soră N., influența prietenilor necredincioși vă afectează mai mult decât vă dați seama. Ei nu vă aduc putere, ci întuneric și necredință. Aveți o lucrare individuală în via Domnului. Ați cugetat și v-ați îngrijit prea mult de voi înșivă. Puneți-vă inimile în ordine, și apoi stați de vorbă serios. Întrebați: „Doamne, ce vrei să fac?” (**Faptele Apostolilor 9, 6**). Dumnezeu cere de la voi o serioasă stăruință spre a ajunge la El. El vă poruncește să vă cercetați cu atenție inimile spre a descoperi tot ceea ce vă împiedică să aduceți rod mult, care va rămâne. Motivul pentru care voi nu aveți mai mult din Duhul lui Dumnezeu este faptul că nu purtați cu bucurie crucea lui Hristos. În ultima viziune, am văzut că ați fost înșelați cu privire la puterea iubirii voastre pentru această lume. Grijile acestei vieți și înșelăciunea bogățiilor înăbușă Cuvântul și ajungeți neroditori. Dumnezeu cere de la noi să aducem acum mult rod. El nu va da porunci fără să ne dea și putere pentru a le împlini. El nu va face partea noastră de lucru și nici nu cere ca noi s-o facem pe a Lui. Dumnezeu este Cel care lucrează în noi, dar noi trebuie să lucrăm la propria noastră mântuire, cu frică și cutremur. „Credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși” (**Iacov 2, 17**). Credința trebuie sprijinită pe fapte; făcătorii de fapte sunt îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Voi nemulțumiți pe Dumnezeu, vorbind despre sărăcia voastră, în timp ce aveți din belșug. Tot ceea ce posedați Îi aparține Lui, totuși, a vrut să vă facă ispravnici pentru un scurt timp; El vă încearcă și vă pune la probă. Cum veți trece proba? El va cere cu dobândă ce este al Lui.

[167]

V-ați îndreptat privirea la ceea ce ați dat diferitelor întreprinderi și vi se pare mult. Dar, dacă ați fi făcut mult mai mult, dacă v-ați fi deschis inimile, și mâinile voastre ar fi fost pentru cauza lui Dumnezeu și pentru cei săraci, v-ați fi făcut mai mult decât datoria și ați fi fost cu mult mai fericiți. Domnul vă cheamă să vă aduceți darul la altar și să nu-l țineți numai la îndemână, ci să-l puneți pe altar. Altarul sfințește darul când este pus pe el, și nu înainte.

Voi nu sunteți atât de despărțiți de lume cât cere Dumnezeu să fiți; nu vedeți și nu vă dați seama de pericolul în care vă aflați. Sunteți induși în eroare prin iubirea de lume. Amândoi aveți nevoie de o sorbitură mai adâncă din Fântâna adevărului. Dacă nu vă veți afla într-o situație diferită, de unde să-L puteți onora pe Dumnezeu cu influența și averea voastră, blestemul Lui va rămâne asupra voastră.

[168]

Puteți aduna, dar El va risipi. În loc ca sănătatea voastră să apară repede, veți ajunge ca o ramură ofilită. Domnul cheamă lucrători — bărbați care pot și vor să caute salvarea sufletelor și să sacrifice orice, ca să poată fi salvați. Nimeni nu poate face aceste lucruri pentru voi; darurile altora, oricât de generoase ar fi, nu le pot înlocui pe ale voastre. Ceea ce trebuie să faceți este să vă predați lui Dumnezeu, ceea ce nimeni nu o poate face pentru voi. Numai puterea Duhului este cea care, lucrând prin credință puternică, vă poate face în stare să rezistați cu succes multelor capcane puse de Satana pentru picioarele voastre. Cuvintele și exemplul Răscumpărătorului vor fi lumină și putere pentru inimile voastre. Dacă Îl urmați și vă încredeți în El, El nu vă va lăsa să pieriți. Voi vă temeți prea mult de neplăcerea celor care nu-L iubesc și nu-I servesc lui Dumnezeu. De ce să doriți să păstrați prietenia vrăjmașilor Domnului vostru sau să fiți influențați de părerile lor? „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu“ (**Iacov 4, 4**). Dacă inima ar fi în regulă, ar fi o mult mai hotărâtă despărțire de lume.

Domnul ar fi făcut o mare și bună lucrare în aceste locuri, în primăvara trecută, dacă toți ar fi simțit nevoia acestei lucrări și ar fi venit în ajutorul Domnului. N-a fost unitate de acțiune. Nu toți au simțit necesitatea lucrării și nu s-au angajat cu toată inima în ea. N-a fost o predare a tuturor înaintea lui Dumnezeu. Voi mi-ați fost arătați ca fiind tulburați și încurcați, adunându-vă asupra voastră un nor de întunecime. Erați îndoielnici și nu vă găseați în poziția de a primi putere pentru voi înșivă și nici de-a o împărți altora. Acesta este un timp solemn și înfricoșat. Acum nu este timpul de a îndrăgi idoli, nici un loc pentru înțelegere cu Belial sau prietenie cu lumea. Aceia pe care îi acceptă Dumnezeu și îi sfințește pentru Sine sunt chemați să fie harnici și credincioși în slujba Sa, fiind puși deoparte și consacrați pentru El. Nu o formă de evlavie, și nici numele trecut în registrul comunității sunt cele care constituie o „piatră vie“ în clădirea spirituală. Să fii reînnoit în cunoștință și sfințenie adevărată, fiind răstignit față de lume și făcut viu în Hristos, aceasta este ceea ce unește sufletul cu Dumnezeu. Urmașii lui Hristos au un țel conducător în vedere și o mare lucrare: salvarea semenilor lor. Oricare alt interes trebuie să fie mai prejos față de acesta; acesta trebuie să angajeze cel mai serios și mai profund interes.

Dumnezeu cere mai întâi inima, simțămintele. El cere urmașilor Lui să-L iubească și să-I slujească cu toată inima, cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor.

[169]

Poruncile și harul Lui sunt adaptate nevoilor noastre, și, fără ele, nu putem fi mântuiți, orice am putea noi să facem. El cere ascultare acceptată. Dăruirea de bunuri, sau orice slujire, nu va fi acceptată, fără dăruirea inimii. Voința, trebuie adusă la supunere. Dumnezeu cere de la voi o consacrare mai mare față de El, și o mai mare despărțire de spiritul și influența lumii.

„Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (**1 Petru 2, 9**). Hristos v-a chemat să fiți urmașii Lui, să imitați viața Lui, de sacrificiu și de lepădare de sine, să fiți interesați de marea lucrare de răscumpărare a neamului omenesc căzut. Voi nu aveți un simțământ just al lucrării pe care vă cere s-o aduceți la îndeplinire. Hristos este exemplul vostru. Ceea ce vă lipsește, este iubirea. Principiul acesta curat și sfânt deosebește caracterul și purtarea creștinilor de cei lumești. Iubirea divină are o influență puternică, purificatoare. Ea se află numai în inimile reînnoite, și curge în mod natural spre semenii lor.

„Să vă iubiți unii pe alții“, zice Mântuitorul nostru, „cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (**Ioan 15, 12.13**). Hristos ne-a dat o pildă de iubire curată și dezinteresată. În această privință, voi nu v-ați văzut lipsa și marea voastră nevoie de această realizare cerească, fără de care toate țințele voastre bune și zelul vostru, chiar dacă ar fi de natură să vă puteți da toate bunurile spre a-i hrăni pe cei săraci și trupul vostru să fie ars, nu sunt nimic. Aveți nevoie de acea iubire care este îndelung răbdătoare, nu se mânie, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Fără spiritul iubirii, nimeni nu poate fi asemenea lui Hristos. Cu acest principiu viu în suflet, nimeni nu poate fi asemenea lumii.

Puterea creștinilor este ca aceea a Domnului lor. El

[170]

a înălțat stindardul și este lăsat pe seama noastră să spunem dacă vrem să ne adunăm în jurul lui sau nu. Domnul și Mântuitorul nostru Și-a lăsat deoparte suveranitatea, bogățiile și slava Sa, și ne-a căutat pe noi, ca să ne poată mântui din nenorocire și să ne facă asemenea

Lui. El S-a umilit și a luat firea noastră, ca să putem fi în stare să învățăm de la El, imitând viața de binefacere și lepădare de sine a Lui, urmându-L pas cu pas spre ceruri. Voi nu puteți egala Modelul; dar puteți semăna cu El și, după capacitatea voastră, să faceți la fel. „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (**Luca 10, 27**). O astfel de iubire trebuie să sălășluiască în inima voastră, ca să puteți fi gata să renunțați la comoara voastră și la onorurile acestei lumi, dacă prin aceasta, puteți influența un singur suflet să se angajeze în slujirea lui Hristos.

Dumnezeu vă oferă cu o mână credință — prindeți-vă de brațul Lui cel puternic — iar cu cealaltă mână vă oferă iubire — întindeți-vă mâna spre sufletele care pier. Hristos este calea, adevărul și viața. Urmați-L pe El. Nu umblați după firea pământească, ci după Duhul. Umblați așa cum a umblat El. Voia lui Dumnezeu este chiar sfințirea voastră. Lucrarea pe care o aveți de îndeplinit este să faceți voia Aceluia care vă susține viața spre slava Lui. Dacă munciți pentru voi înșivă, aceasta nu vă folosește la nimic. A munci pentru binele altora, a vă purta de grijă vouă înșivă mai puțin și a consacra mai serios totul lui Dumnezeu va fi bine primit de El, iar prin bogăția harului Său vă va fi răsplătit.

Dumnezeu nu v-a repartizat lotul de pământ numai pentru a vă îngriji de voi înșivă. Vi se cere să slujiți și să aveți grijă și de alții, și, în felul acesta, veți cunoaște acele rele din caracterul vostru, care au nevoie de corectare, și veți întări acele părți slabe, care au nevoie de întărire. Aceasta este partea de lucrare pe care trebuie s-o aducem la îndeplinire; nu cu lipsă de răbdare, cu iritare, în silă, ci binevoitor și bucuros, pentru a ajunge la desăvârșirea creștină. A îndepărta de la noi tot ceea ce nu este tocmai plăcut nu înseamnă imitarea lui Hristos.

[171]

Voi trebuie să fiți foarte geloși pentru onoarea lui Dumnezeu. Cât de precaut trebuie să umblați acum, când calea voastră nu este cum ar trebui să fie. Dacă ați putea să-i vedeți pe îngerii cei curați, cu strălucitoarea lor privire cercetătoare, concentrată asupra voastră, veghind să înregistreze cum Îl slăvește creștinul pe Învățătorul lui; sau dacă ați putea observa triumful îngerilor răi, care jubilează și rânjesc batjocoritor, când trasează fiecare cale strâmbă, și apoi citează Scriptura care este călcată, și compară viața cu această Scriptură, pe care tu pretinzi că o urmezi, dar de la care te-ai abătut, ați fi uimiți

și alarmați. E nevoie de întreaga ființă pentru a deveni un creștin curajos. Oh, ce creaturi oarbe, scurte la vedere, mai suntem! Cât de puțin discernem lucrurile sfinte și cât de slab înțelegem bogățiile harului Său!

Aș dori să imprim un singur lucru asupra minții voastre. Voi aveți strânse legături cu mediumuri ale lui Satana, iar puterea și influența lor au un vădit efect asupra voastră, pentru că nu rămâneți destul de aproape de Dumnezeu, spre a vă asigura ajutorul special al îngerilor care excelează în putere. Unirea voastră cu vrăjmașii Domnului este prea puternică și nu vă dați seama că sunteți în pericolul de a suferi naufragiul credinței voastre. Dacă încurajați, în cea mai mică măsură, ispitirile lui Satana, vă așezați pe câmpul de bătaie al lui, și atunci lupta va fi îndelungată și dureroasă, înainte de a obține biruința și triumful în Numele lui Isus, care l-a învins.

Satana are mari avantaje. El posedă minunata putere intelectuală a unui înger, despre care puțini au o idee justă. Satana era conștient de puterea lui, altfel nu s-ar fi angajat în luptă cu puternicul Dumnezeu, Tatăl veșnicilor, și Prințul păcii. Satana supraveghează îndeaproape evenimentele, și când află pe cineva care are în mod special un duh de împotrivire față de adevărul lui Dumnezeu, el îi va descoperi acestuia evenimente viitoare, pentru ca să-și poată asigura mai hotărât un loc în inima lui. El, care n-a ezitat să înfrunte o luptă [172] cu Cel care ține creațiunea în mâna Sa, are răutatea să persecute și să înșele. În timpul de față, el îi ține pe muritori în cursa lui. În timpul experienței sale de aproape șase mii de ani, el n-a pierdut nimic din istețimea și dibăcia lui. În tot acest timp, el a fost un observator atent a tot ce interesează neamul omenesc.

Pe cei care s-au împotrivit vehement adevărului lui Dumnezeu, Satana îi folosește ca mediumuri ai lui. Acestora el le va apărea în persoana și îmbrăcămintea altuia, care poate fi un prieten al mediumului. El le va întări credința, folosind cuvintele prietenului acestuia și relatând despre împrejurări care sunt pe punctul de a avea loc sau care au avut într-adevăr loc, și despre care mediumul nu știa nimic. Uneori, înainte de deces sau de accident, el dă un vis, sau, personificându-l pe un altul, conversează cu mediumul, împărtășindu-i chiar cunoștințe prin mijloacele sugestiilor. Dar aceasta este înțelepciunea de jos și nu de sus. Înțelepciunea predată de Satana este potrivnică adevărului, afară de cazul că, spre a servi

scopului lui, aparent, se îmbracă cu lumina care îi înconjoară pe îngeri. La o anumită clasă de oameni, el va veni aprobând o pară din adevărul crezut de urmașii lui Hristos, în timp ce îi avertizează să respingă cealaltă parte, ca eroare fatală și periculoasă.

[173] Satana este un muncitor maestru. Își folosește cu succes înțelepciunea lui diabolică. El este gata și în măsură să-i învețe pe cei care resping sfatul lui Dumnezeu împotriva sufletelor lor. Momeala găsită de el va servi la aducerea sufletelor în plasa lui. Ca să-și poată manifesta strânsoarea lui diabolică asupra lor, el se va îmbrăca cu orice bun posibil, făcându-se cât mai atrăgător cu putință. Toți cei care sunt prinși astfel în cursă vor descoperi cu un preț înfricoșător nebunia de a vinde cerul și nemurirea pentru o înșelăciune care este fatală în consecințele ei. Vrajmașul nostru, diavolul, nu este lipsit de înțelepciune și putere. El umblă ca un leu care răcnește, căutând pe cine să sfâșie. El va face „tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți“ (**2 Tesaloniceni 2, 9.10**). Pentru că au respins adevărul, „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți“ (**2 Tesaloniceni 2, 11.12**). Noi avem de luptat cu un vrăjmaș puternic, înșelător și unica noastră siguranță este în Cel care are să vină, care va mistui pe acest arhiînșelător cu suflarea gurii Lui, și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale.

Aceasta vă încredințez vouă, în temere de Dumnezeu, și vă implor să vă treziți din morți, și Hristos vă va da viață.

Mândrie la tineret

Iubită soră O: Am avut de gând să am o convorbire cu tine înainte de a pleca din..., dar am fost împiedicată de multe lucruri. Nu scriu cu simțăminte prea pline de speranță, că această scrisoare va produce vreo schimbare deosebită în felul tău de purtare, în măsura în care este vorba de experiența ta religioasă.

Am fost foarte întristată cu privire la tine. În adunările ținute la..., eu am insistat asupra principiilor generale și am căutat să ajung la inimi, aducând o mărturie care am sperat să producă o schimbare în viața ta religioasă. Am încercat să scriu, așa cum a fost arătat în Mărturia 12, cu privire la pericolele care-i pândesc pe cei tineri. Acea privire generală a fost dată în Rochester. Acolo, am arătat că s-a făcut o greșală în instruirea ta încă din timpul copilăriei tale. Părinții tăi au gândit și au discutat în auzul tău că erai o creștină din fire. Surorile tale aveau pentru tine o iubire care aducea mai mult o idolatrie decât o sfințire. Părinții tăi avuseseră o iubire nesfințită pentru copiii lor, ceea ce i-a orbit ca să nu vadă defectele lor. Uneori, când se mai trezeau cumva, vedeau diferit. Dar tu ai fost răsfățată și lăudată până ce interesul tău veșnic a fost pus în pericol. [174]

Am văzut că nu te cunoști pe tine însuși. Tu ai o îndreptățire de sine care te ține în înșelăciune cât privește aptitudinile tale spirituale. Din când în când, ai simțit ceva din influența Duhului lui Dumnezeu. Dar față de schimbarea prin înnoirea minții, ești o străină. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi voia lui Dumnezeu; cea bună, plăcută și desăvârșită“ (**Romani 12, 2**). Tu n-ai avut această experiență, de aceea nu ai ancoră. Tu nu ești o creștină și totuși ți s-a spus toată viața că erai o creștină din fire. Tu ai considerat că erai în regulă cu toate, când, de fapt erai foarte departe de a fi acceptată de Dumnezeu. Această înșelăciune a crescut o dată cu creșterea ta și s-a întărit o dată cu întărirea ta și amenință să se dovedească a fi ruina ta. Părinții tăi au fost geloși pentru copiii lor, și dacă ajungeau la ei zvonuri de presupus dispreț față de copiii lor, erau părținitori

și se aprindeau de îndată, simpatizau cu ei și stăteau direct în calea binelui lor spiritual.

Tu și sora P. aveți o mare cantitate de mândrie, care va fi ca miriștea în ziua lui Dumnezeu. Iubirea de sine, orgoliul, mândria în îmbrăcăminte și înfățișare au triumfat. Egoismul v-a împiedicat de la a face bine. Amândouă trebuie să vă convertiți complet; este nevoie de o completă reînnoire a minții, de o schimbare completă, altfel nu veți avea parte de Împărăția lui Dumnezeu. Înfațișarea, frumusețea, îmbrăcăminte voastră nu vă vor aduce favoarea lui Dumnezeu. Este meritul moral de care ține seamă marele EU SUNT. Nu există adevărată frumusețe a persoanei sau a caracterului fără Hristos, nici adevărate maniere perfecte sau comportament, fără darurile sfințitoare ale spiritului umilinței, simpatiei și a adevăratei sfințenii.

[175]

Mi-a fost arătat că se vor pierde suflete prin influența și exemplul vostru. Ați avut lumină și privilegii și veți da socoteală de ele. Voi nu sunteți religioase sau evlavioase din fire, ci trebuie să faceți un efort special pentru a vă păstra mintea asupra lucrurilor religioase. La voi, egoismul este pronunțat. Prețuirea de sine este foarte mare; dar aduceți-vă aminte că Cerul privește la valoarea lăuntrică, la frumusețea unui spirit blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Găteală costisitoare, podoabă exterioară, atracții personale, toate își pierd însemnătatea în comparație cu această valoroasă realizare a unui spirit blând și liniștit. Iubirea voastră după delectare și satisfacție, lipsa voastră de consacrare și evlavie, au fost spre paguba multora. Celor care s-au abătut de la credință, voi nu le-ați putut fi de folos, pentru că, în general, viața voastră a fost asemenea celor din lume.

Cei care vizitează... duc cu ei impresia lăsată de voi și de alți tineri, care nu se bucură de o religie trăită, că nu există, de fapt, nici o realitate în religie. Mândria s-a întărit în ei, iubirea de etalare, iubirea de ușurătate și de plăcere au crescut, și lucrurile sacre nu sunt sesizate. Ei au avut impresia că au fost prea conștiincioși și deosebiți. Pentru că, dacă cei care se află chiar în centrul marii lucrări, sunt influențați atât de puțin de solemnele adevăruri prezentate atât de des, de ce să fie ei așa de deosebiți? De ce să se teamă ei să se desfăteze, când aceasta părea să fie ținta celor care aveau experiență mai îndelungată în...?

Influența tineretului din... se întinde tot atât de departe cât sunt cunoscuți, și viața lor neconsacrată este proverbială; și nimeni n-a avut o influență în direcția cea rea mai mare decât voi. Ați necinstit mărturisirea voastră de credință și ați fost reprezentante nefericite ale adevărului. Martorul Adevărat spune: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot.

[176]

O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea“ (**Apocalipsa 15, 16**). Dacă ai fi rece ar fi vreo speranță că ai să te convertești; dar când cineva este cuprins de îndreptățire de sine, în loc de îndreptățirea lui Hristos, înșelăciunea este atât de greu să fie văzută, și îndreptățirea de sine atât de greu de îndepărtat, încât cazul este cel mai greu de câștigat. Un neconvertit, un păcătos necredincios, se află într-o situație mai favorabilă decât unul ca acesta.

Voi sunteți o piatră de poticnire pentru păcătoși. Lipsa voastră de consacrare este evidentă. Voi îndepărtați de la Hristos în loc să adunați împreună cu El. Dacă Dumnezeu îmi va ajuta să smulg de la voi îmbrăcămintea mulțumirii de sine, voi avea speranță că mai puteți răscumpăra încă timpul și să duceți o viață exemplară. Ați fost adesea treziți, dar atât de adesea ați recăzut în fosta voastră lenevie, stare de mulțumire de sine, având numele că trăiți în timp ce sunteți morți. Mândria amenință să fie ruina voastră. Dumnezeu v-a vorbit în privința aceasta. Dacă nu veți face nici o reformă, vă va ajunge suferința, și bucuria voastră se va transforma în tristețe, până ce inimile voastre se vor smeri sub mâna lui Dumnezeu. El nu primește rugăciunile voastre, pentru că ele vin din inimi pline de mândrie și egoism. Tu, iubita mea soră, ești îngâmfată, ai trăit o viață fără rost, când, dacă ai fi fost smerită și ai fi trăit o viață spre a-i binecuvânta pe alții, ar fi fost o binecuvântare pentru tine și pentru toți cei din jurul tău. Fie ca Dumnezeu să-i ierte pe părinții și pe surorile tale pentru partea pe care au avut-o, de a face din tine ceea ce ești — exact ceea ce Dumnezeu nu poate să accepte, exact ceea ce, dacă rămâi aceeași, va fi miriște pentru focul care va mistui în ziua lui Dumnezeu.

Când mi s-a arătat cele cu privire la spiritul egoist, care există în cei care lucrau la birou, că acolo erau unii care lucrau numai pentru leafă, ca și când ar fi angajați în vreo întreprindere obișnuită, voi

[177]

amândouă vă găseați printre ei. Amândouă erați egoiste și vă purtați vouă înșivă de grijă.

Preocuparea voastră era să vă plăceți vouă înșivă și să obțineți o leafă mai mare. Spiritul acesta a blestemat, într-o mare măsură, slujba, și cerul și-a exprimat nemulțumirea față de ea. Mulți au fost dornici să pună mâna pe bani. Toate acestea sunt rele. Și-a făcut apariția un spirit lumesec, iar Hristos a fost dat afară. Dumnezeu să aibă milă de poporul Său. Iar eu sper că voi vă veți pocăi.

Voi ați avut un spirit de frivolitate și v-ați dedat la conversație ușuratică și fără rost. Ah, cât de rar a fost amintit Isus! Iubirea Lui răscumpărătoare n-a dat naștere la recunoștință și laudă și la expresii potrivite spre a preamări Numele Lui și nemuritoarea Lui iubire jertfitoare de sine. Care a fost subiectul conversației voastre? Asupra căror gânduri ați insistat cu cea mai mare plăcere? Poate fi spus, în adevăr, că Isus și viața Lui de sacrificiu, harul Lui îmbelșugat și mântuirea pe care El a câștigat-o atât de scump pentru voi, aproape că n-au existat în toate cugetările voastre, ci lucrurile ușuratic v-au ocupat mintea. A vă plăcea vouă înșivă, a împlini în viață scopuri care să vă satisfacă plăcerea, aceasta este povara minții. Nu pot decât să doresc să nu fi mărturisit că ați înviat împreună cu Hristos, pentru că voi nu v-ați conformat cerinței: „Dacă, deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (**Coloseni 3, 1-3**). Puneți-vă întrebările: M-am conformat eu cerințelor puse aici de apostolul inspirat? Am dovedit, prin viața mea, moartea mea față de lume, că viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu? Sunt eu scufundat în Hristos? Găsesc eu întreținere și sprijin la El, care a făgăduit să fie pentru mine un ajutor prezent în orice vreme de nevoie? Voi aveți o religie formală, dar n-aveți simțământul special al slăbiciunii voastre, al stricăciunii și răutății voastre din fire.

[178]

„Un creștin din fire!“ Această idee înșelătoare a servit multora ca o haină a îndreptăririi de sine, și i-a condus pe mulți, care n-aveau o cunoaștere din experiență a Lui, a experienței Lui, a suferințelor Lui, a vieții Lui de lepădare de sine și de sacrificiu de sine, la o presupusă speranță în Hristos. Îndreptățirea lor, pe care contau atât de mult, era numai ca niște cârpe murdare. Hristos, Învățătorul iubit,

a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“ (**Marcu 8, 34**). Da, urmați-L atât în timpuri rele, cât și în timpuri bune. Urmați-L în ajutorarea celor mai nevoiași și singuratici. Urmați-L, uitând de voi, fiind bogați în fapte de lepădare de sine și sacrificiu de sine spre a face bine altora; când sunteți insultați, să nu răspundeți cu insultă; arătați iubire și împreună simțire pentru neamul omenesc, căzut. Lui nu I-a fost scumpă viața, ci a renunțat la ea pentru noi toți. Urmați-L pe El de la ieslea cea umilă până la cruce. El este pilda noastră, El vă spune că, dacă vreți să fiți ucenicii Lui, trebuie să vă luați crucea, crucea cea disprețuită și să-L urmați. Puteți voi bea paharul? Puteți fi botezați cu botezul Lui?

Faptele voastre mărturisesc că sunteți străini față de Hristos. „Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? Frații mei, poate oare un smochin să facă măslina, sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească, căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace“ (**Iacov 3, 11-18**).

Aici sunt enumerate roadele care scot în evidență dovezile că cel [179]
ce umblă în puterea vieții a suferit o schimbare — o schimbare așa de evidentă, ca și când ar fi reprezentată prin moarte. De la o viață activă, la moarte! Dacă această transformare n-a fost experimentată de voi, nu stați liniștite. Căutați pe Domnul cu toată inima. Faceți din aceasta cea mai importantă preocupare a vieții voastre.

Voi aveți de dat socoteală pentru binele pe care l-ați fi putut face în timpul vieții voastre, dacă ați fi fost în poziția pe care Dumnezeu o cerea de la voi să fiți și pentru care El a luat ample măsuri, ca voi să o puteți ocupa. Dar voi n-ați ajuns să-L slăviți pe Dumnezeu pe pământ și să salvați sufletele din jurul vostru, pentru că nu v-ați folosit de acel mare har, putere, înțelepciune și cunoștință, pe

care le-a procurat Hristos pentru voi. Voi ați cunoscut voia Sa, dar n-ați făcut-o. Va trebui să aibă loc cea mai vădită reformă în voi amândouă, altfel niciodată nu veți auzi din partea lui Isus: „Bine, rob bun și credincios“ (**Matei 25, 21**).

În seara de 12 iunie, după citirea celor anterioare pentru comunitate, mi s-a arătat că, în timp ce voi sunteți nepăsătoare, mândre, egoiste și indiferente spre a salva suflete, moartea își face lucrarea ei. Unul după altul, semenii vă părăsesc și trec în mormânt. Care a fost influența voastră asupra celor care se adunau la întâlnirile voastre sociale? Ce s-a spus sau ce s-a făcut spre a conduce sufletele la Hristos? V-ați făcut toată datoria la timp și ne la timp? Sunteți voi gata să vă întâlniți, la bara de judecată a lui Dumnezeu, cu cei cu care v-ați întâlnit la adunările voastre sociale, mai ales cu acea grupă care s-a aflat sub influența voastră și ai cărei membrii, au decedat fără Hristos? Sunteți pregătite să spuneți că rochiile voastre sunt curate de sângele lor? Am să amintesc un singur caz, acela al lui Q. Oare nu va cădea asupra voastră nici un reproș din partea ei, asupra voastră care ați fost înconjurată de bune influențe în cămin, care ați avut fiecare ocazie favorabilă să dezvoltați caractere creștine bune, dar care n-ați simțit povara pentru suflete? Ați nutrit mândrie, vanitate și iubire de plăceri, și v-ați făcut partea spre ocara mărturisirii voastre de credință, și ați condus acest suflet sărman, care fusese azvârlit și lovit de Satana, să se îndoiască de realitatea adevărului și de autenticitatea religiei creștine.

[180]

Conversația voastră ușuratică și a celorlalți tineri era dezgustătoare. N-a fost nimic nobil și înălțător în turnura luată de mintea voastră. A fost vorbărie obișnuită, clevetire, râs stupid și fără rost, bătaie de joc și glume. Îngerii au înregistrat scenele pe care le-ați făcut de mai multe ori. Deoarece cele mai solemne apeluri v-au fost făcute vouă și ați fost mustrate și avertizate, voi sunteți mai vinovate decât ceilalți tineri. Ați avut o experiență mai îndelungată și o mai mare cunoaștere a adevărului. Ați locuit cel mai mult timp la... Ați fost printre cei dintâi în a mărturisi că credeți adevărul și că sunteți urmașe ale lui Hristos, și cursul vanității și al mândriei voastre a făcut mai mult decât oricărui altora spre a forma experiența tinerilor din acel loc. Pe cei care au fost convertiți la adevăr, voi i-ați luat de mână, cum s-ar zice, și i-ați unit cu lumea.

Mare vină apasă asupra voastră și asupra părinților voștri, care v-au măgulit mândria și nebunia. Ei au simpatizat cu voi când erați mustrate și v-au dat să înțelegeți că aceasta era nepotrivit. Tu, soră O., te-ai crezut frumoasă. Părinții tăi te-au flatat. Tu ai căutat să faci cunoștință cu necredincioșii. În afară de mărturisirea ta de credință, acțiunile tale au fost nepotrivite unei fete cu bun simț, modeste. Dar având în vedere mărturisirea ta, de a fi o urmașă a blândului și smeritului Isus, tu ai făcut de ocară mărturisirea ta. O, sora mea, nu te-ai gândit că acei vânzători n-au putut să vadă prin aparența înșelătoare în care te-ai înfășurat? Ai crezut că ei au fost așa de captivați de înfățișarea ta plăcută, încât n-au putut să vadă dedesubtul suprafeței și să citească adevăratul caracter superficial? Când ți-ai pus pe cap podoaba luată cu împrumut din magazinul sorei R, și apoi te-ai expus ca la expoziție în fața acelor funcționari, ai crezut că aceasta n-a fost sesizat? Ai uitat că îngerii lui Dumnezeu erau de față și că privirea lor curată citea gândurile tale, intențiile și scopurile inimii, și că luau cunoștință de fiecare faptă, descriind în mod amănunțit adevăratul tău caracter frivol? În timp ce erai absorbită de mica ta discuție cu funcționarul de care erai fascinată, pentru că el îți măgulise vanitatea, dacă ai fi putut sta în fața unei oglinzi, ai fi putut vedea gesturile și șoptirile celor care te observau și râdeau, pentru că prezentai un spectacol atât de nebunesc. Tu aduceai și o pată asupra cauzei adevărului. Dacă ai fi putut intra în acel magazin neobservată, la scurt timp după ce-ai ieșit, și ai fi auzit conversația, rămânând atât de mult cât avea să-ți îngăduie buna cuviință, ai fi învățat unele lucruri la care nu te-ai fi gândit niciodată mai înainte. Ai fi fost rănită și umilită să afli cum erai văzută chiar de vânzătorii cei ușuratici. Chiar și cel care te-a măgulit s-a alăturat râsului și bătăii de joc a tovarășilor lui, privind umblarea ta amăgitoare.

[181]

Tu ai fi putut avea o influență bună în... și ai fi putut să-L onorezi pe Răscumpărătorul tău. În loc de aceasta, ai ajuns în gura vânzătorilor și adolescenților lingușitori. Această umblare nepotrivită a fost observată de foarte mulți, și cei care au observat aceste consecvențe, chiar dacă puteau să fie necredincioși și-și exprimau respectul față de tine, în inima lor te disprețuiau. Urmezi pe urmele lui S. și, dacă părinții tăi nu se trezesc și nu deschid ochii să-și vadă nebunia, ei se vor împărtăși de vinovăția ta. Păcatul este asupra lor și asupra

[182]

surorilor tale pentru calea pe care au apucat, de a hrăni mândria și a-ți măguli orgoliul. Dacă tu și surorile tale ați fi mântuite, toate ați simți situația periculoasă a celor nemântuiți. Dacă nu are loc o mare schimbare în voi, va veni ziua, când veți auzi de pe multe buze spunându-se: „Eu m-am alăturat acestor creștine, totuși, ele niciodată nu mi-au spus despre pericolul în care mă aflam. Ele nu m-au avertizat niciodată. Eu mă gândeam că, dacă aș fi fost în pericol de a fi pierdută, ele n-aveau să aibă odihnă nici zi, nici noapte, fără să mă trezească să-mi văd starea pierdută. Acum sunt pierdută. Dacă aș fi fost în locul lor, și aș fi văzut pe cineva într-o stare asemănătoare, eu n-aș fi avut odihnă până când nu le-aș fi făcut să simtă starea lor și le-aș fi îndrumat numai către Acela care le poate mântui“. Voi erați bune și plăcute slujitoare ale lui Satana, în timp ce mărturiseați a fi slujitoarele lui Hristos.

Soră O., tu ai fost atât de înflăcărată de aprecierea pe care o aveai despre tine, încât nu aveai nici o bănuială despre evaluarea pe care observatorii au făcut-o asupra superficialității caracterului tău. Ei te socotesc o cochetă și îți meriți, pe drept cuvânt, reputația. Ar fi fost mult mai convenabil pentru tine să fi ținut seamă de îndemnul apostolului: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“ (**1 Petru 3, 3.4**).

[183]

Părinții voștri au greșit mult în educarea copiilor. Ei le-au îngăduit să fie liberați de poverile pe care era foarte important pentru ei să le poarte. Pentru că au ales să-și placă lor înșiși, li s-a permis să stea în pat, pierzând prin moțăială cele mai dulci și plăcute ceasuri ale dimineții, în timp ce părinții lor îngăduitori erau sculați, și se trudeau cu poverile vieții. Copiii aceștia n-au învățat să reziste înclinațiilor lor, să lupte împotriva dorințelor lor; ei n-au învățat să îndure greutățile. În mare măsură, ei au fost scutiți de poverile căminului, și aceasta a fost spre paguba lor. Ei n-au fost învățați niciodată să acționeze cu lepădare sau sacrificiu de sine. Niciodată ei n-aveau să se supună spre a pune în practică o sarcină care nu le era pe gust. Educația lor este deficitară în mare măsură. Totuși, mândria — mândrie vanitoasă, lăudăroasă — umple inimile lor. Sora O. s-a socotit pe sine superioară asociatelor ei și consideră că ele nu meritau multă atenție și curtoazie din partea ei. Mai avea și o voință

încăpățânată, de a face ce-i place, indiferent de dorințele, avantajele și nevoile altora. Temperamentul ei este unul nefericit, care, dacă nu este întru-totul biruit, va pricinui multă umbră, întunecând-i drumul ei și amărând viața celor mai buni prieteni ai ei.

Spiritul lumesc în biserică

Iubiți frații și surori din....: La 12 iunie 1868, mi s-a arătat că iubirea de lume, în mare măsură, a luat locul iubirii de Dumnezeu. Voi sunteți așezați într-o regiune plăcută, una care este favorabilă pentru prosperitate lumească. În aceste locuri, sunteți într-un continuu pericol ca interesul vostru să fie înghițit de lume, strângându-vă comori pe pământ. Inima voastră va fi acolo unde este comoara voastră. Sunteți așezați acolo unde există ispita de a vă afunda mai adânc și tot mai adânc în lume, fiind într-o continuă goană după agoniseală; și, în timp ce sunteți angajați în felul acesta, mintea devine absorbită de îngrijorările acestei vieți, în așa măsură, încât să înlăture adevărata evlavie. Dar puțini își dau seama de natura înșelătoare a bogățiilor. Aceia care sunt dornici să adune bani sunt atât de concentrați asupra acestui singur scop, încât fac din religia lui Hristos o problemă secundară. Lucrurile spirituale nu sunt prețuite și nu sunt căutate, pentru că iubirea de câștig a eclipsat comoara cerească. Dacă prețul vieții veșnice ar fi evaluat după zelul, stăruința și seriozitatea arătată de cei care mărturisesc a fi creștini, n-ar avea nici pe jumătate valoarea averilor pământești. Comparați efortul serios de a obține lucrurile acestui pământ, cu efortul apatic, slab și ineficace, de a câștiga spiritualitatea și comoara cerească. Nu e de mirare că experimentăm așa de puțină influență, care luminează din sanctuarul ceresc. Dorințele noastre nu sunt îndreptate spre acest loc; ele sunt îndreptate mai ales spre cele pământești, care caută după lucrurile lumești și care le neglijează pe cele veșnice. Prosperitatea orbește ochii și înșală sufletul. Dumnezeu poate vorbi, dar fleacurile pământului ne împiedică să auzim glasul Lui.

[184]

Bătrânul nostru frate T. are pasiune pentru lucrurile acestui pământ, când ele ar trebui să fie înlăturate și el să fie copt pentru cer. Viața pe care o trăiește acum ar trebui s-o trăiască prin credință în Fiul lui Dumnezeu; pasiunile lui ar trebuie să fie pentru o țară mai bună; el ar trebui să aibă un interes din ce în ce mai mic pentru comorile acestui pământ, în timp ce lucrurile veșnice, care

sunt de cea mai mare importanță, ar trebui să-i atragă tot interesul. Zilele acestei puneri la probă sunt aproape încheiate. O, cât de puțin timp rămâne pentru consacrare față de Dumnezeu! Puterile lui sunt măcinate, mintea lui este ruinată și, în cel mai bun caz, serviciile lui trebuie să fie slabe; totuși, dacă sunt predate sincer și pe deplin, ele sunt pe deplin acceptate. O dată cu vârsta, frate T., ți-a crescut tot mai mult egoismul și o tot mai hotărâtă și serioasă iubire pentru comorile acestei sărmâne lumi.

Sora T. iubește această lume. Ea este din fire egoistă. A suferit mult de infirmități corporale. Dumnezeu a îngăduit să vină asupra ei această suferință, totuși nu-i va îngădui lui Satana să-i ia viața. Dumnezeu a intenționat ca prin cuptorul suferinței să rupă legăturile cu comorile pământești. Aceasta se putea face numai prin suferință. Ea este una dintre cei al căror organism a fost otrăvit de medicamente. Luându-le, ea a făcut din sine, fără să știe, ceea ce este. Dumnezeu n-a îngăduit să-i fie luată viața, dar a prelungit anii de suferință și de punere la probă a ei, ca să poată ajunge sfințită prin adevăr, curățită, albită și încercată, și, prin cuptorul suferinței, să-și piardă zgura și să devină mai prețioasă decât aurul cel fin, chiar decât aurul fin din Ofir. Iubirea de lume a ajuns atât de adânc înrădăcinată în inimile acestui frate și soră, încât va fi nevoie de o încercare severă pentru îndepărtarea ei. Iubite frate și soră, vouă vă lipsește consacrarea față de Dumnezeu. Sunteți nesăbuiți în ceea ce privește lucrurile lumești. Lumea are putere să vă facă în ce să vă adaptați mintea după ea, în timp ce cele spirituale și cerești nu pot aduce suficientă influență spre a schimba mintea.

[185]

Bărbați și femei din..., care mărturisiți a fi urmași ai lui Hristos, de ce nu-L urmați pe El? De ce depuneți atâta nesăbuință spre a dobândi comori pământești, pe care nenorocirea le poate îndepărta atât de ușor, și neglijați bogățiile cerului, comorile nemuritoare, nepieritoare?

Mi-a fost arătat cazul soției fratelui U. Ea are dorința de a face bine, dar are defecte care i-au pricinuit necaz, ei și prietenelor ei. Ea vorbește prea mult. Ei îi lipsește experiența în lucrurile lui Dumnezeu și, dacă nu se convertește și nu se schimbă prin înnoirea minții, ea nu va putea să stea în picioare în mijlocul pericolelor zilelor din urmă. Este nevoie de o lucrare în inimă. Atunci limba va fi sfințită. Există multă vorbărie, care este păcătoasă și trebuie evitată. Ea ar trebui

să-și pună o strajă strictă înaintea ușii buzelor ei și să-și țină limba în frâu, pentru ca cuvintele ei să nu facă rău. Ea ar trebui să înceteze să mai vorbească despre greșelile altora, să stăruie asupra ciudățeniilor altora și să descopere infirmitățile altora. Astfel de conversație este condamnabilă la oricare persoană. Ea nu este folositoare și, în mod categoric, e păcătoasă. Ea tinde numai spre rău. Vrăjmașul știe că, dacă este urmată această cale de cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, se deschide ușa ca el să lucreze.

[186] Am văzut că atunci când surorile au de vorbit și se adună împreună, în general, Satana este prezent, pentru că își găsește de lucru. El stă alături să excite mintea și să scoată cât mai mult din avantajul pe care l-a câștigat. El știe că toată clevetirea aceasta, pălăvrăgeala și descoperirea secretelor și disecarea caracterului separă sufletul de Dumnezeu. Aceasta este moarte pentru spiritualitate și o nesimțită influență religioasă. Sora U. păcătuiește mult cu limba. Prin cuvintele ei, ar trebui să aibă o influență spre bine, dar adesea vorbește la întâmplare. Uneori, cuvintele ei dau o înfățișare diferită lucrurilor decât sunt ele, iar alteori, exagerează. Și apoi, mai există și afirmații false. Nu există intenția de a face afirmații false, dar obiceiul de a vorbi și a vorbi mult despre lucruri care sunt nefolositoare a fost îndrăgit timp atât de îndelungat, încât ea a devenit nepăsătoare și indiferentă în vorbirea ei, și adesea, nu știe ea însăși ceea ce afirmă. Aceasta nimicește orice influență spre bine, pe care ea poate s-o aibă. Este timpul ca, în privința aceasta, să aibă loc o reformă totală. Societatea ei n-a fost prețuită cum ar fi trebuit, dacă ea nu s-ar fi dedat la această vorbărie păcătoasă.

Creștinii trebuie să fie atenți cu privire la cuvintele lor. Niciodată nu trebuie să ducă rapoarte nefavorabile de la unul din prietenii lor la altul, mai ales dacă își dau seama că între ei există dezbinare. Este ceva crud a lăsa să se înțeleagă sau a insinua ceva, ca și cum ai cunoaște multe în legătură cu acest prieten sau acea cunoștință despre care alții nu cunosc nimic. Astfel de aluzii merg mai departe, și creează impresii mai nefavorabile, decât a relata sincer faptele într-o manieră neexagerată. Câtă pagubă n-a suferit biserica lui Hristos din cauza acestor lucruri! Umblarea capricioasă și necontrolată a membrilor ei a făcut-o slabă ca apa. Încrederea a fost trădată de unii membri ai aceleiași comunități, și totuși, cei vinovați n-au intenționat să facă rău. Lipsa de înțelepciune în alegerea subiectelor

de conversație a făcut mult rău. Conversația trebuie să fie despre lucrurile spirituale și divine, dar a fost altfel. Dacă asocierea cu prietenii creștini este consacrată, în principal, îmbunătățirii minții și a inimii, nu vor avea loc regrete, și ei vor putea privi înapoi, asupra întrevederii, cu satisfacție plăcută. Dar, dacă ceasurile sunt petrecute fără rost și în discuție ușuratică, iar timpul prețios este folosit spre a diseca viața și caracterele altora, relațiile prietenești se vor dovedi o sursă a răului, iar influența voastră va fi o mireasmă de moarte spre moarte.

[187]

Nu-mi pot aminti, în mod distinct, de toate persoanele din comunitatea voastră, care mi-au fost arătate; dar am văzut că mulți au o mare lucrare de îndeplinit. Aproape toți vorbesc prea mult și există prea puțină meditație și rugăciune. La mulți de acolo există prea mult egoism. Mintea este devotată eului și nu spre binele altora. Asupra voastră se află, în mare măsură, puterea lui Satana. Cu toate acestea, între voi există lumini prețioase și dintre cei care caută să umble în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Mândria și iubirea de lume sunt capcane și sunt o mare piedică pentru spiritualitate și creștere în har.

Lumea aceasta nu este cerul creștinului, ci numai atelierul lui Dumnezeu, unde urmează să fim ajustați spre a ne uni cu îngerii fără păcat din cerul cel sfânt. Trebuie să ne educăm mintea noastră, în mod continuu, cu gânduri nobile, neegoiste. Educația aceasta este necesară spre a pune astfel în funcție puterile date nouă de Dumnezeu, ca Numele Lui să fie cel mai slăvit pe pământ. Noi suntem răspunzători de toate calitățile nobile, pe care ni le-a dat Dumnezeu, și a da acestor aptitudini o folosire, pe care El niciodată n-a intenționat ca noi s-o dăm, înseamnă a-I aduce o nerecunoștință infamă. Slujirea față de Dumnezeu reclamă toate puterile ființei noastre, și noi nu reușim să venim în întâmpinarea planului lui Dumnezeu, dacă nu aducem toate aceste puteri la o stare înaltă de dezvoltare și de educare a minții, încât să-i placă să contemple lucrurile cerești, să întărească și să înnobileze energiile sufletului prin acțiuni drepte, care să-I aducă slavă lui Dumnezeu.

Femei care mărturisesc a fi evlavioase, în general, nu reușesc să-și educe mintea. Ele o lasă să meargă necontrolată încotro vrea. Aceasta este o mare greșeală. Se pare că mulți n-au putere mintală. Ei nu și-au educat mintea să cugete; și, pentru că n-au făcut acest

[188]

lucru, presupun că nu pot. Meditația și rugăciunea sunt necesare spre a crește în har. Motivul pentru care nu există o stabilitate mai mare printre femei este lipsa cultivării minții și a meditației. Lăsând mintea într-o stare de inactivitate, ele lasă pe seama altora să facă munca intelectuală, să plănuiască, să cugete și să-și amintească în locul lor, și astfel devin din ce în ce mai incapabile. Unele au nevoie să-și instruiască mintea prin exercițiu. Ele trebuie să se forțeze să cugete. Cât timp depind de cineva care să cugete pentru ele, să le rezolve dificultățile și refuză să determine mintea să cugete, incapacitatea de aducere aminte, de a privi înainte și de a face deosebire va continua. Fiecare ins trebuie să facă eforturi spre a-și educa mintea.

Am văzut că fratele V. ar trebui să dorească mai multă spiritualitate. Tu nu ai acea încredere liniștită în Dumnezeu, pe care El cere s-o ai. Tu nu-ți instruiești mintea în direcția spiritualității. Te dedai la prea multe discuții zadarnice și nenecesare, care fac rău sufletului tău și influenței tale. Trebuie să încurajezi liniștea sufletească și tăria morală. Te iriți ușor; ai simțăminte puternice și-ți exprimi în termeni tari simpatiile și antipatiile. Ai nevoie de mai multă religie bună, care să aibă asupra ta o influență alinătoare. Ai fost invitat să înveți de la Hristos, care este blând și smerit cu inima. Lecție prețioasă! Dacă este bine învățată, ea va transforma întreaga viață. Vorbirea ușuratică și ieftină este păgubitoare, pentru înaintarea ta spirituală. Tu trebuie să dorești desăvârșirea caracterului și să lași ca influența ta să vorbească despre Dumnezeu în cuvintele și faptele tale. Trebuie să-L cauți serios pe Domnul și să iei o sorbitură mai adâncă din fântâna adevărului, pentru ca influența lui să-ți poată sfinți viața. Mintea ta are prea mult de-a face cu lumea. Tu ar trebui să te interesezi de o viață mai bună decât aceasta. N-ai timp de pierdut, grăbește-te și folosește cele câteva ceasuri de punere la probă.

[189]

Soția ta are prea multă mândrie și egoism. Dumnezeu o trece prin cuptorul suferinței pentru a îndepărta aceste pete din caracterul ei. Ea trebuie să fie foarte atentă, ca focul suferinței să nu se aprindă zadarnic asupra ei.

El trebuie să îndepărteze zgura și s-o aducă mai aproape de Dumnezeu, făcând-o mai spirituală. Iubirea ei de lume trebuie să moară. Iubirea de sine trebuie biruită și voința ei să fie înghițită de voința lui Dumnezeu.

Mi s-a arătat că iubirea de lume L-au despărțit pe Isus de biserică, în mare măsură. Dumnezeu cheamă la o schimbare, o predare a tuturor față de El. Dacă mintea nu este educată să stăruie asupra subiectelor religioase, ea va fi, în acest domeniu de activitate, slabă și plăpândă. Dar în acest timp, stăruind asupra întreprinderilor lumești ea va fi puternică; pentru că în acest domeniu a fost cultivată și s-a întărit prin exercițiu. Cauza pentru care este atât de greu pentru bărbați și femei să trăiască o viață religioasă este aceea că ei nu-și exersează mintea în ceea ce privește evlavia. Ea este educată să acționeze în direcție opusă. Dacă mintea nu este exersată în mod continuu, spre a obține cunoștință spirituală și să caute să înțeleagă taina evlaviei, ea este incapabilă să aprecieze lucrurile veșnice, pentru că ea nu are experiență în privința aceasta. Aceasta este cauza pentru care aproape toți consideră grea lucrarea de a-I sluji Domnului.

Când inima ta este împărțită, stăruind, în principal, asupra lucrurilor lumii, și numai puțin asupra lucrurilor lui Dumnezeu, acolo nu poate fi o creștere a puterii spirituale. Întreprinderile lumești reclamă participarea cea mai mare a minții, care solicită exersarea puterilor ei, de aceea, în această privință, există tărie și putere spre a revendica din ce în ce mai mult interesul și atașamentul, în timp ce este rezervat din ce în ce mai puțin timp pentru a ne consacra lui Dumnezeu. Este imposibil ca sufletul să prospere, în timp ce rugăciunea nu este exercițiul special al minții. Numai rugăciunea familială sau publică nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă; în singurătate, sufletul este dezvăluit pentru ochiul cercetător al lui Dumnezeu, și fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciune tainică! Ce prețioasă este! Sufletul, comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Auzitorul de rugăciune. Nici o ureche curioasă nu trebuie să primească povara [190] unor astfel de cereri. În rugăciunea în taină, sufletul este liber de influența din jur, liber de emoție. Liniștită, dar fierbinte, ea se va înălța tinzând după Dumnezeu. Rugăciunea în taină este adesea denaturată, și scopul ei plăcut este pierdut prin rugăciune cu voce tare. În loc de încredere calmă, liniștită și credință în Dumnezeu, în loc ca sufletul să se prezinte cu glas încet și smerit, vocea este ridicată la mare înălțime, excitarea este încurajată și rugăciunea în taină își pierde sacra ei influență. Există o furtună de simțăminte, o furtună

de cuvinte, ceea ce face imposibil să se discearnă vocea slabă și liniștită, care vorbește sufletului, în timp ce este angajat în adevărată consacrare tainică și sinceră. Rugăciunea în taină, îndeplinită cum trebuie, aduce mult bine. Dar rugăciunea care este făcută în public pentru familia întreagă și pentru vecinătate nu este rugăciunea în taină, chiar dacă se crede a fi, și prin ea nu se primește putere divină. Dulce și constantă va fi influența care emană de la El, care vede în ascuns și a Cărui ureche este deschisă să răspundă rugăciunii care se înalță din inimă. Prin credință calmă și simplă, sufletul ține legătura cu Dumnezeu și adună pentru sine raze de lumină spre a-l întări și sprijini, ca să reziste luptelor lui Satana. Dumnezeu este turnul tăriei noastre.

Isus ne-a lăsat Cuvântul: „Vegheați, dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei, sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: «Vegheați!»“ (**Marcu 13, 35-37**). Noi veghem și așteptăm revenirea Stăpânului, care trebuie să aducă dimineața, ca nu cumva, venind pe neașteptate, să ne găsească dormind. La ce timp se face referire aici? Nu la arătarea lui Hristos pe norii cerului spre a găsi pe poporul Lui adormit. Nu, ci la revenirea Lui de la slujirea Sa în locul prea sfânt al Sanctuarului ceresc, când Se dezbracă de îmbrăcămintea Sa preoțească, și Se îmbracă cu hainele răzbunării, și când se dă porunca: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!“ (**Apocalipsa 22, 11**).

[191]

Când Isus încetează să mai mijlocească pentru om, cazurile tuturor sunt hotărâte pentru totdeauna. Acesta este timpul socotelii cu slujitorii Săi. Pentru cei care au neglijat pregătirea curăției și sfințeniei, care-i face în stare să fie cei care așteaptă să spună bun venit Domnului lor, soarele apune mohorât în întuneric și nu mai răsare din nou. Punerea la probă se încheie; mijlocirea lui Hristos din ceruri încetează. În final, timpul acesta vine pe neașteptate asupra tuturor, și cei care au neglijat să-și curețe sufletele, prin ascultare de adevăr, sunt găsiți dormind. Ei au obosit, așteptând și veghind, au ajuns nepăsători cu privire la venirea Stăpânului lor. Ei nu mai doreau arătarea Lui și credeau că nu mai era nevoie de o astfel de

continuă și stăruitoare veghere. Au fost dezamăgiți în așteptările lor și ar putea să fie din nou. Ei au conchis că mai era suficient timp spre a se trezi. Voiau să fie siguri că nu pierd ocazia spre a-și asigura o comoară pământească. Ar fi mai ușor să se obțină tot ce se poate de la această lume. Și asigurându-și acest obiectiv, ei au pierdut orice dorință fierbinte și interes față de arătarea Stăpânului lor. Au devenit indiferenți și fără grijă, ca și cum venirea Lui ar fi încă în depărtare. Dar, în timp ce interesul lor este adâncit în câștigurile lor lumești, lucrarea din Sanctuarul ceresc este încheiată, și ei sunt nepregătiți.

Dacă aceștia ar fi știut că lucrarea lui Hristos din Sanctuarul ceresc se va încheia în curând, cât de diferit s-ar fi comportat și cât de serioși ar fi vegheat! Stăpânul, anticipând toate acestea, le dă la timp avertizarea, poruncindu-le să vegheze. El vorbește deslușit despre caracterul neașteptat al revenirii Sale. El nu măsoară timpul, ca nu cumva noi să neglijăm pregătirea de fiecare clipă și, în indolența noastră, să privim înainte spre timpul când credem că El va veni și să amânăm pregătirea. „Vegheați, deci; pentru că nu știți“ (**Marcu 13, 35**). Totuși, această nesiguranță și neașteptare prezisă nu reușește să ne trezească, în sfârșit, din amorțeală la veghere serioasă și să ne stimuleze vegherea, pentru Stăpânul cel așteptat. Cei care n-au fost găsiți așteptând și veghind, în cele din urmă, sunt surprinși în necredincioșia lor. Stăpânul vine și, în loc ca ei să fie gata să-I deschidă imediat, sunt cuprinși de ațipeală lumească și, în cele din urmă sunt pierduți.

[192]

Mi-a fost prezentată o grupă în contrast cu cea descrisă. Ei așteptau și vegheau. Privirea lor era îndreptată spre ceruri și cuvintele Stăpânului erau pe buzele lor: „Ce vă zic vouă, zic tuturor: «Vegheați!»“ (**Marcu 13, 37**). „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei, sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind“ (**Marcu 13, 35-37**). Domnul sugerează o amânare înainte ca, în cele din urmă, să se arate zorii dimineții. Dar El n-avea să le dea cale liberă pentru oboseală, nici să slăbească în vegherea lor serioasă, pentru că dimineața nu s-a arătat așa de curând cum o așteptau ei. Unii dintre așteptători mi-au fost arătați ca privind în sus. Ei se încurajau unul pe altul, repetând aceste cuvinte: „Prima și a doua strajă au trecut. Suntem în straja a treia, așteptând și veghind pentru revenirea Stăpânului. Acum mai rămâne doar o

mică perioadă de veghere“. Pe unii i-am văzut că oboseau; privirea lor era îndreptată în jos, și erau absorbiți de lucrurile pământești, și au fost necredincioși în veghere. Ei spuneau: „Am așteptat Stăpânul în prima strajă, dar am fost dezamăgiți. Am crezut că, cu siguranță, El va veni în straja a doua, dar ea a trecut și El n-a venit. Noi putem fi dezamăgiți din nou. Nu trebuie să fim atât de meticuloși. El poate să nu vină în straja următoare. Noi suntem în straja a treia, și acum credem că cel mai bine este să strângem comoara noastră pe pământ, ca să putem fi siguri în caz de lipsă.“ Mulți dormeau, amorțiți de îngrijorările acestei vieți și ademeniți de înșelăciunea bogățiilor din poziția lor de așteptare și veghere.

[193]

Mi-au fost prezentați îngeri care priveau cu deosebit interes să observe cu grijă înfățișarea celor obosiți, dar veghetori credincioși, ca nu cumva să fie prea greu încercați și să se prăpădească sub povara și greutățile dublate puternic din cauză că frații lor s-au abătut de la vegherea lor și au ajuns îmbibați de grijile lumești și ispitiți de prosperitatea lumească. Îngerii cerești sunt îndurerați de faptul că cei care mai înainte vegheau, prin indolența și necredincioșia lor, măreau necazul și poverile celor care se străduiau, în mod serios și stăruitor, să-și păstreze poziția de așteptare și veghere.

Am văzut că era imposibil să ai sentimentele și interesele absorbite de grijile lumești spre a fi înmulțite bogățiile pământești și totuși să fii în poziția de așteptare și veghere, așa cum a poruncit Mântuitorul nostru. Îngerul a spus: „Ei își pot asigura numai o singură lume. Pentru ca să dobândească comoara cerească, ei trebuie s-o sacrifice pe cea pământească. Ei nu pot avea amândouă lumile.“ Am văzut cât de necesară era continuarea vegherii credincioase pentru a scăpa de cursele amăgitoare ale lui Satana. El îi conduce pe cei care trebuie să aștepte și să vegheze, să înainteze un pas spre lume; ei n-au intenția să meargă mai departe, dar acel singur pas i-a îndepărtat mult de Isus și a făcut să fie mai ușor de făcut pasul următor; și astfel se face spre lume pas după pas, până când deosebirea dintre ei și lume este doar o mărturisire, numai cu numele. Ei și-au pierdut specificul lor, caracterul sfânt, și nu mai este nimic de așteptat ca mărturisirea să-i deosebească de iubitorii de lume din jurul lor.

Am văzut că veghere după veghere aparțineau trecutului. Să existe din cauza aceasta o lipsă de vigilență? O, nu! Este mare nevoie de veghere continuă, pentru că acum clipele sunt mai puține decât

înainte de trecerea primei străji. Acum, perioada de așteptare este în mod necesar mai scurtă decât la început. Dacă am vegheat atunci cu vigilență neabătută, cu cât mai mult este nevoie de o îndoită veghere [194] în cea de a doua strajă. Trecerea de a doua strajă ne-a adus la a treia, și acum este de neiertat ca vegherea noastră să slăbească. Straja a treia ne cheamă la o întreită seriozitate. A deveni acum nerăbdători ar însemna să ne pierdem toată vegherea serioasă și stăruitoare de mai înainte. Îndelunga noapte întunecoasă este apăsătoare; dar dimineța este amân timer din îndurare, pentru că, dacă Stăpânul ar veni, atât de mulți ar fi găsiți nepregătiți. Dorința lui Dumnezeu ca poporul Lui să nu piară este cauza pentru o amân timer de îndelungată. Dar venirea dimineții pentru cei credincioși sau a nopții pentru cei necredincioși este gata să se arate. Prin așteptare și veghere, poporul lui Dumnezeu trebuie să-și arate caracterul lui deosebit, despărțirea lui de lume. Prin poziția noastră de așteptare, trebuie să arătăm că suntem, într-adevăr, străini și călători pe pământ. Deosebirea dintre cei care iubesc lumea și cei care-L iubesc pe Hristos este atât de clară, încât este evidentă. În timp ce cei din lume au cu toții dorința și ambiția de a-și asigura comori pământești, copiii lui Dumnezeu nu se conformează lumii, ci, prin poziția lor de serioși veghetori și așteptători, dovedesc că ei sunt schimbați. Deoarece căminul lor nu este în această lume, ei sunt în căutarea unei patrii mai bune, chiar a celei cerești.

Sper, iubiții mei frați și surori, că nu veți trece cu privirea peste aceste cuvinte, fără să țineți întru-totul seamă de importanța lor. Când bărbații din Galileea stăteau și priveau hotărâți spre cer, spre a vedea pentru o clipă, dacă era posibil, pe Mântuitorul lor înălțându-Se, doi bărbați îmbrăcați în alb, îngeri cerești, trimiși să-i mângâie pentru pierderea prezenței Mântuitorului lor, stăteau alături de ei și-i întrebau: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“ (**Faptele Apostolilor 1, 11**).

Dumnezeu intenționează ca poporul Său să-și îndrepte privirea spre cer, așteptând arătarea în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. În timp ce atenția celor lumești este îndreptată spre diferite întreprinderi, a noastră trebuie să fie îndreptată spre ceruri. Credința noastră trebuie să fie departe și tot mai departe, în mărețele taine ale comorii cerești, atrăgând prețioasele raze de [195]

lumină divină din Sanctuarul ceresc să lumineze în inimile noastre, așa cum strălucesc pe fața lui Isus. Batjocoritorii râd de cei care așteaptă, veghează și întreabă: „Unde este făgăduința venirii Lui? Voi ați fost dezamăgiți. Angajați-vă acum cu noi și veți prospera în lucrurile lumești. Veți avea câștig, veți obține bani și veți fi onorați de lume.“ Așteptătorii privesc în sus și răspund: „Noi veghem“. Și întorcându-se de la plăcerile pământești și faimă lumească, și de la înșelăciunea bogățiilor, ei se arată a fi în acea poziție. Prin veghere, ei ajung puternici; biruiesc nepăsarea, egoismul și iubirea de comoditate. Asupra lor se aprinde focul suferinței și timpul de așteptare pare lung. Uneori, se întristează și credința le șovăie, dar se reînsuflețesc din nou, biruiesc temerile și îndoielile lor: „Eu veghez, eu aștept revenirea Domnului meu. Mă voi bucura în necaz, suferință și în nevoi.“

[196] Dorința Domnului nostru este ca noi să veghem astfel ca atunci când El va veni și va bate, să-I putem deschide imediat. Asupra celor pe care El îi găsește veghind, este pronunțată o binecuvântare: „El se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească“ (*Luca 12, 37*). În aceste zile de pe urmă, cine dintre noi va fi onorat atât de deosebit de către Stăpânul celor adunați? Suntem pregătiți ca, fără întârziere, să-I deschidem imediat și să-L invităm să intre? Vegheați, vegheați, vegheați. Aproape toți au încetat vegherea și așteptarea lor. Noi nu suntem gata să-I deschidem de îndată. Iubirea de lume ne-a ocupat într-atât cugetele, încât privirea noastră nu este îndreptată în sus, ci în jos, către pământ. Noi ne grăbim și ne angajăm cu zel și seriozitate în diferite întreprinderi, dar Dumnezeu este uitat și comoara cerească nu este prețuită. Nu suntem într-o poziție de așteptare și veghere. Iubirea de lume și înșelăciunea bogățiilor ne-au întunecat credința și nu dorim cu înfocare, și nici nu iubim arătarea Mântuitorului nostru. Noi încercăm prea tare să îngrijim de eul nostru. Suntem neliniștiți și, în mare măsură, ne lipsește o încredere fermă în Dumnezeu. Mulți se îngrijorează și lucrează, nascocesc și plănuiesc, temându-se că s-ar putea să sufere lipsuri materiale. Ei nu-și pot permite să-și ia timp pentru rugăciune sau să ia parte la adunări religioase și, în purtarea lor de grijă pentru ei înșiși, nu-i lasă lui Dumnezeu nici o șansă să le poarte de grijă. Și Domnul nu face mult pentru ei, pentru că ei nu-I dau nici o ocazie. Ei fac prea mult pentru ei înșiși și cred și se încred în Dumnezeu prea puțin.

Iubirea de lume are o putere teribilă asupra poporului căruia Domnul i-a poruncit să vegheze și să se roage tot timpul, ca nu cumva, venind pe neașteptate, să-i găsească dormind. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac“ (**1 Ioan 2, 15-17**).

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu, care mărturisește a crede adevărul prezent, nu așteaptă și nici nu veghează. Credincioșii își măresc averile și își strâng comori pe pământ. Ajung bogați în lucruri lumești, dar nu bogați în Dumnezeu. Ei nu cred în scurtimea timpului; nu cred că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, că Hristos este la ușă. Ei pot mărturisi multă credință; dar își înșală propriile suflete, pentru că vor consuma toată credința pe care o posedau în realitate. Lucrările lor le arată caracterul credinței și mărturisesc celor din jurul lor că venirea lui Hristos nu are să aibă loc în această generație. După cum este credința lor, așa vor fi și faptele lor. Ei sunt pregătiți să rămână în această lume. Ei adaugă casă lângă casă și țarină lângă țarină și sunt cetățeni ai acestei lumi. [197]

Situația săracului Lazăr, care se hrănea cu fărâmiturile de la masa omului bogat, este preferabilă acestor mărturisiri. Dacă ar fi mărturisit credință adevărată, în loc să-și înmulțească averile pe pământ, ei le-ar vinde la preț scăzut, eliberându-se de lucrurile stânjenitoare ale pământului și ar transfera averea din fața lor în ceruri. Atunci interesul și inimile lor vor fi acolo, pentru că inima omului va fi acolo unde este cea mai mare comoară a lor. Mulți dintre cei ce mărturisesc a crede adevărul mărturisesc că ceea ce prețuiesc ei cel mai mult este în această lume. De aceea au ei griji, neliniște obositoare și trudă. A păstra și a adăuga în plus la averea pe care o au este studiul vieții lor. Ei au transferat în cer atât de puțin, au în depozitul comorii cerești atât de puțin, încât sufletele lor nu sunt atrase, în mod special, spre acea patrie mai bună. Ei au depus mari stocuri în întreprinderile acestui pământ, și aceste investiții, ca și magnetul, le atrag mintea în jos, de la cele cerești și nepieritoare la cele pământești și stricăcioase. „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (**Matei 6, 21**).

[198]

Egoismul îi încinge pe mulți ca și cu o cingătoare de fier. Aceasta este „ferma mea“, „bunurile mele“, „negustoria mea“, „marfa mea“. Chiar și cerințele obișnuitei binefaceri sunt tratate cu nepăsare de către ei. Bărbați și femei care mărturisesc că așteaptă și iubesc revederea Domnului lor sunt predați eului. Ei s-au despărțit de ce este nobil și divin. Iubirea de lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții s-au alipit atât de mult de ei, încât sunt orbiți. Lumea i-a corupt și nu mai pot să vadă. Discută despre iubirea față de Dumnezeu, dar roadele lor nu lasă să se vadă iubirea exprimată de ei. Ei Îl jefuiesc cu zecimile și darurile, iar blestemul nimicitor al lui Dumnezeu este asupra lor. Adevărul le-a luminat calea pe fiecare latură. Dumnezeu a lucrat, în mod minunat, la salvarea sufletelor din casele lor, dar unde le sunt darurile prezentate Lui, drept mulțumiri de recunoștință pentru toate semnele de îndurare față de ei?

Mulți dintre ei sunt tot atât de nerecunoscători, ca și ființele fără rațiune. Sacrificiul pentru om a fost nemărginit de mare, peste ceea ce înțelege cel mai puternic intelect, totuși, oameni care pretind că sunt părtași la aceste beneficii cerești, care au fost cumpărate cu un preț atât de mare, sunt din cale-afară de egoiști spre a face vreun sacrificiu adevărat pentru Dumnezeu. Mintea lor este la lume. În **Psalmii 49**, citim: „Ei se încred în avuțiile lor, și se fălesc cu bogăția lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să-I dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului este așa de scumpă, că nu se va face niciodată“ (**Psalmii 49, 6-8**). Dacă ar ține seama și ar putea să aprecieze, într-o mică măsură, sacrificiul imens făcut de Hristos, toți s-ar simți muștrați pentru teama și egoismul lor cel mare. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: «Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine, prin jertfă»“ (**Psalmii 50, 3-5**). Din cauza egoismului și a iubirii de lume, Dumnezeu este uitat și mulți au sărăcie sufletească și strigă: „Sărăcia mea, sărăcia mea“. Dumnezeu a împrumutat mijloace poporului Său spre a-i pune pe credincioși la încercare, spre a le testa adâncimea mărturisitei lor iubiri față de El. Unii vor pleca de la El și, mai degrabă, vor renunța la comoara lor cerească decât să micșoreze averile pământești, spre a face un legământ cu El, prin jertfă. El îi

cheamă la jertfă; dar iubirea de lume le astupă urechile și nu vor să audă.

M-am uitat să văd care dintre cei care au mărturisit că așteaptă venirea lui Hristos au bunăvoința de a jertfi daruri lui Dumnezeu din belșugul lor. Am putut să văd câțiva dintre cei umili și săraci, care, ca și văduva săracă, s-au restrâns la maximum și au dăruit bănuțul lor. Fiecare astfel de dar este socotit de Dumnezeu ca o comoară [199] prețioasă. Dar cei care procură bani și-i adaugă la averea lor sunt mult rămași în urmă. Ei nu fac nimic în comparație cu ceea ce ar putea face. Ei se abțin și-L jefuiesc pe Dumnezeu, pentru că le este teamă să nu ajungă să ducă lipsă. Ei nu îndrăznesc să se încreadă în Dumnezeu. Aceasta este una dintre cauzele pentru care, ca popor, suntem așa de bolnăvicioși și atât de mulți coboară în morminte. Lacomii sunt printre noi. Oameni, care n-au nimic în această lume, care sunt săraci și depind de munca lor, au fost și sunt tratați zgârcit și nedrept. Iubitorii de lume, cu o față aspră și o inimă și mai împietrită, au plătit în silă mica sumă câștigată prin muncă grea. Exact așa fac și cu Stăpânul lor, ai cărui slujitori mărturisesc că sunt. Exact cu același fel de părere de rău pun ei și în tezaurul lui Dumnezeu. Omul din parabolă nu mai avea unde să-și păstreze bunurile, și Domnul a scurtat viața lui nefolositoare. Tot așa îi va trata pe mulți. Cât de greu este, în acest veac stricat, să te abții să devii lumesc și egoist. Cât de ușor este să devii nerecunoscător față de Dătătorul tuturor îndurărilor noastre. Este nevoie de multă veghere și multă rugăciune, spre a păzi sufletul cu toată străduința. „Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea“ (**Marcu 13, 33**). [200]

Mărturii pentru comunitate — Numărul 17

Suferințele lui Hristos

Pentru a înțelege pe deplin valoarea mântuirii, este necesar să înțelegem cât a costat ea. Ca urmare a ideilor limitate despre suferințele lui Hristos, mulți pun un preț mic pe marea lucrare de ispășire. Mărețul plan de mântuire a omului se datorează nemărginitei iubiri a lui Dumnezeu Tatăl. În acest plan divin, se vede cea mai minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu față de neamul omenesc căzut. O astfel de iubire, ca cea manifestată în darul iubitului Fiu al lui Dumnezeu, i-a uimit pe sfinții îngeri. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (**Ioan 3, 16**). Mântuitorul acesta era strălucirea slavei Tatălui Său și expresia chipului persoanei Lui. El poseda maiestate divină, perfecțiune și desăvârșire, era egal cu Dumnezeu. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El“ (**Coloseni 1, 19**). „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși, n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare, a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“ (**Filipeni 2, 6-8**).

[201] Hristos a consimțit să moară în locul păcătosului, pentru ca omul, prin viața de ascultare, să poată scăpa de pedeapsa Legii lui Dumnezeu. Moartea Lui n-a făcut fără efect Legea; El n-a omorât Legea, n-a micșorat sfintele ei cerințe, n-a scăzut din sfânta ei demnitate. Moartea lui Hristos a proclamat dreptatea Legii Tatălui Său în pedepsirea păcătosului, în aceea că a consimțit să sufere El Însuși pedeapsa Legii, pentru ca să-l salveze din blestem pe omul căzut. Moartea pe cruce a iubitului Fiu al lui Dumnezeu dovedește că Legea lui Dumnezeu nu poate fi schimbată. Moartea Sa preamărește Legea, o cinstește și-i dovedește omului caracterul ei neschimbător. De pe sfintele Lui buze se aud cuvintele: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“ (**Matei 5, 17**). Moartea lui Hristos a îndreptățit cerințele Legii.

În Hristos erau unite umanul și divinul. Misiunea Lui a fost să-l împace pe om cu Dumnezeu, să unească finitul cu infinitul. Aceasta era singura cale prin care oamenii căzuți puteau fi ridicați prin meritele sângelui lui Hristos și să fie părtași de natură divină. Asemenea naturii umane, L-a făcut pe Hristos să înțeleagă necazurile și durerile omului și toate ispitirile cu care era copleșit. Îngerii care erau străini față de păcat nu puteau simpatiza cu omul, în necazurile lui specifice. Hristos a coborât să ia natura omului și a fost ispitit în toate privințele ca și noi, pentru ca să poată ști cum să-i poată ajuta pe toți cei care aveau să fie ispitiți.

În timp ce avea natură umană, El simțea nevoia de putere de la Tatăl Său. El și-a ales locuri de rugăciune. Îi plăcea să aibă legătură cu Tatăl Său în singurătatea muntelui. Sfântul Lui suflet uman era întărit pentru îndatoririle și necazurile zilei. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre, astfel că a devenit un implorator, un petiționar nocturn, cerând de la Tatăl Său provizii proaspete de putere pentru a veni, întărit și reînviat, fortificat pentru datorie și necaz. El este exemplul nostru în toate privințele. El ne este frate în slăbiciunile noastre, dar nu în al le avea ca patimi. Ca Singurul fără păcat, natura Lui s-a ferit de rău. El a îndurat lupte și chin sufletesc într-o lume a păcatului. Natura Lui umană a făcut din rugăciune o necesitate și un privilegiu. El solicita puternicul sprijin divin și mângâierea pe care Tatăl Său era gata să I le împărtășească Lui, care, pentru folosul omului, a părăsit bucuriile cerului și Și-a ales căminul într-o lume rece și nerecunoscătoare. Hristos a găsit mângâiere și bucurie în legătura cu Tatăl Său. Aici putea El să-și descarce inima de durerile care Îl zdrobeau. El a fost un om al durerilor și obișnuit cu necazul.

[202]

În cursul zilei, El muncea cu zel să facă bine altora, să salveze oameni de nimicire. Îi vindeca pe bolnavi, îi mângâia pe cei întristați și aducea bucurie și nădejde celor sperați. Pe morți i-a adus la viață. După ce-și termina lucrarea de peste zi, El pleca, seară de seară, departe de învălmășeala orașului, și făptura Lui era aplecată în vreun crâng retras în rugăciune fierbinte către Tatăl Său. Uneori, razele luminoase ale lunii străluceau asupra făpturii Lui aplecate. Și apoi, din nou, norii și întunericul îndepărtau toată lumina. În timp ce se găsea în poziție de rugăciune fierbinte, roua și bruma nopții se așezau pe capul și barba Sa. Adesea, continua cu cererile Lui

pe parcursul nopții întregi. El este pilda noastră. Dacă ne-am putea aduce aminte de acest lucru și l-am imita, am fi mult mai puternici în Dumnezeu.

[203] Dacă Mântuitorul oamenilor, cu puterea Lui divină, a simțit nevoia de rugăciune, cu cât mai mult ar trebui să simtă nevoia de rugăciune muritorii slabi și păcătoși — rugăciune fierbinte, constantă! Când Hristos a fost atacat de cea mai feroce ispită, El n-a mâncat nimic. El S-a predat lui Dumnezeu și, prin rugăciune serioasă și supunere desăvârșită față de voința Tatălui Său, a ieșit biruitor. Cei care mărturisesc adevărul în aceste zile de pe urmă, mai presus de oricare altă grupă de presupuși creștini, trebuie să-L imite pe Marele Model în rugăciune.

„Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și robului să fie ca domnul lui“ (**Matei 10, 25**). Mesele noastre sunt adesea pline cu obiecte de lux, nici sănătoase, nici necesare, pentru că iubim aceste lucruri mai mult decât iubim lepădarea de sine, liberarea de boală și starea sănătoasă a minții. Isus a căutat în mod serios putere de la Tatăl Său. Fiul divin al lui Dumnezeu a socotit aceasta, chiar pentru Sine, de mai mare valoare decât să stea la cea mai îmbelșugată masă. El ne-a prezentat dovada că rugăciunea este importantă ca să primim putere spre a ne lupta cu puterile întunericului și să facem lucrarea atribuită nouă. Puterea noastră este slăbiciune, dar cea care este dată de Dumnezeu este puternică și pe fiecare dintre cei care o obțin îi va face mai mult decât biruitori.

Când Fiul lui Dumnezeu era aplecat în rugăciune, în grădina Ghetsemani, din porii Lui a curs sudoare, asemenea unor mari stropi de sânge. Aici L-a împresurat grozăvia marelui întuneric. Păcatele lumii erau asupra Lui. El suferea în locul omului, ca un călcător al Legii Tatălui Său. Aici a fost scena ispitirii. Lumina divină a lui Dumnezeu se retrăgea din viziunea Lui și El trecuse în mâinile puterilor întunericului. În agonia sufletului Său, zăcea prosternat pe pământul cel rece. Înțelegea încruntarea Tatălui Său. Luase paharul suferințelor de la buzele omului păcătos, și S-a oferit să-l bea El Însuși, iar în locul lui să-i dea omului paharul binecuvântării. Mânia, care ar fi căzut asupra omului, cădea acum asupra lui Hristos. Acesta a fost momentul în care tainicul pahar a tremurat în mâna Lui.

Isus frecventase adesea Ghetsemani împreună cu ucenicii Săi pentru meditație și rugăciune. Și cu toții erau bine familiarizați cu

acest loc sacru, de retragere. Chiar și Iuda știa unde să conducă gloata ucigașă, ca să-L poată preda pe Isus în mâinile lor.

[204]

Niciodată mai înainte, Mântuitorul nu vizitase acel loc cu inima plină de atâta durere. Nu de la suferința omenească se sustrăgea Fiul lui Dumnezeu, care a rostit, în prezența ucenicilor Lui, aceste cuvinte jalnice: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte. Rămâneți aici“, a zis El, „și vegheați împreună cu Mine“ (**Matei 26, 38**).

Lăsându-i pe ucenicii Săi la o depărtare de la care I se auzea glasul, El a mers puțin mai departe de ei, a căzut cu fața la pământ și S-a rugat. Sufletul Său era chinuit și El s-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu“ (**Matei 26, 39**). Păcatele unei lumi pierdute erau asupra Lui și L-au copleșit. Era un simțământ al încruntării Tatălui, ca urmare a păcatului care I-a frânt inima cu un chin atât de sfâșietor și a stors din fruntea Lui picături mari de sânge, care se I prelingeau pe obraji palizi, căzând și umezind pământul.

Rdicându-Se din poziția Sa de prosternare, a venit la ucenicii Săi și i-a găsit dormind. El i-a zis lui Petru: „Ce, un ceas n-ai putut să vegheați împreună cu Mine! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă“ (**Matei 26, 40.41**). În cel mai important timp — timpul în care Isus le-a făcut o cerere specială, să vegheze împreună cu El — ucenicii au fost găsiți dormind. El știa că înaintea lor erau lupte și ispitiri teribile. El îi luase cu Sine, ca să poată fi o întărire pentru El și ca evenimentele la care aveau să fie martori în acea noapte, lecțiile și instrucțiunile pe care aveau să le primească, să poată fi imprimate în memoria lor. Acest lucru era necesar, pentru ca credința lor să nu slăbească, ci să fie întărită pentru încercarea care era chiar în fața lor.

Dar în loc să vegheze împreună cu Hristos, fiind împovărați de întristare, au adormit. Chiar și aprigul Petru, care, numai cu câteva ceasuri mai înainte, declara că va suferi și, la nevoie, va muri pentru Domnul lui, dormea și el.

[205]

În momentul cel mai critic, când Fiul lui Dumnezeu avea nevoie de simpatia și rugăciunile lor sincere, ei au fost găsiți dormind. Ei au pierdut mult, ațipind. Mântuitorul nostru a intenționat să-i întărească pentru aspra încercare a credinței lor, la care aveau să fie supuși în

curând. Dacă și-ar fi petrecut timpul de jale în veghere, împreună cu iubitul Mântuitor, și în rugăciune către Dumnezeu, Petru n-ar fi fost lăsat, în puterea lui slabă, să se lepede de Domnul său, în timpul procesului.

Fiul lui Dumnezeu S-a îndepărtat pentru a doua oară și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!“ (**Matei 26, 42**). Și din nou a venit la ucenicii Lui și i-a găsit dormind. Ochii lor erau îngreunați. Prin acești ucenici care dorm este reprezentată o biserică adormită, când ziua cercetării lui Dumnezeu este aproape. Acesta este un timp de înnoare și întineric des, când a fi găsit adormit este cel mai periculos.

Isus ne-a lăsat această avertizare: „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei; sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind“ (**Marcu 13, 35-37**). Bisericii lui Dumnezeu i se cere să împlinească noaptea vegherii ei, chiar dacă este periculoasă, lungă ori scurtă. Durerea nu-i nici o scuză pentru ea, ca să fie mai puțin veghetoare. Suferința nu trebuie s-o facă să fie nepăsătoare, ci îndoit de vigilentă. Hristos Și-a îndrumat biserica, prin propriul Lui exemplu, spre Izvorul tăriei ei la vreme de nevoie, suferință și pericol. Atitudinea de veghere trebuie să arate biserica ca fiind într-adevăr poporul lui Dumnezeu. Prin acest semn, cei care așteaptă se deosebesc de lume și dovedesc că sunt străini și călători pe pământ.

[206] Mântuitorul întristat S-a întors din nou de la ucenicii Săi adormiți și S-a rugat pentru a treia oară, spunând aceleași cuvinte. Apoi, a venit la ei și le-a spus: „Dormiți de acum și odihniți-vă! Destul! A venit ceasul! Iată că Fiul omului este dat în mâinile păcătoșilor“ (**Matei 26, 45**). Ce cumplit ca ucenicii să îngăduie ca somnul să le închidă ochii, iar picoteala să le încătușeze simțămintele, în timp ce divinul lor Domn îndura un chin sufletesc de neînchipuit! Dacă ar fi rămas să vegheze, ei nu și-ar fi pierdut credința când L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu murind pe cruce. Această importantă noapte de veghere trebuia să fi fost marcată de lupte sufletești, generoase, și rugăciuni care le-ar fi adus putere să mărturisească despre chinul de nespus al Fiului lui Dumnezeu. Acea stare i-ar fi pregătit ca, atunci când aveau să vadă suferințele Lea pe cruce, să înțeleagă

ceva despre natura copleșitoare a chinului pe care l-a îndurat El în grădina Ghetsemani. Și ar fi fost mai în măsură să-și aducă aminte de cuvintele spuse de El cu referire la suferințele, moartea și învierea Sa; și, în acel ceas greu de întuneric teribil, unele raze de speranță ar fi străbătut întunericul și le-ar fi susținut credința.

Hristos le spusese mai înainte că lucrurile acestea aveau să aibă loc, dar ei nu L-au înțeles. Scena suferințelor Sale avea să fie pentru ucenicii Lui o încercare groaznic de grea, de unde și nevoia de veghere și rugăciune. Credința lor avea nevoie să fie sprijinită de o putere nevăzută, când aveau să experimenteze triumful puterilor întunericului. Noi putem avea doar slabe idei despre chinul de nepus al Fiului lui Dumnezeu în Ghetsemani, când Și-a dat seama de despărțirea dintre El și Tatăl Său ca urmare a purtării păcatului omului. El a devenit păcat pentru neamul omenesc căzut. Simțământul retragerii iubirii Tatălui Său a scos din sufletul Lui chinuit aceste cuvinte de jale: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte. Dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta.“ Apoi, în deplină supunere față de voința Tatălui Său, El adaugă: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu“ (**Matei 26, 38.39**).

Isus leșinase. Tatăl a trimis un sol de la fața Sa să-L întărească pe divinul Suferind și să-L sprijine să pășească pe calea Lui, pătată de sânge.

[207]

Dacă muritorii ar fi putut să vadă oastea îngerească uimită și întristată, în timp ce privea cu adâncă mâhnire la Tatăl, care îndepărta razele Lui de lumină, iubirea și slava Sa de la iubitul Fiu al inimii Lui, ei ar fi înțeles mai bine cât de dezgustător este păcatul în fața lui Dumnezeu. Sabia dreptății era acum activă împotriva iubitului Său Fiu. Isus a fost trădat printr-o sărutare, dat în mâinile vrăjmașilor Lui și dus în grabă în sala de judecată a unui tribunal pământesc, ca acolo să fie luat în răs și condamnat la moarte de muritorii păcătoși. Acolo, slăvitul Fiu al lui Dumnezeu a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre“ (**Isaia 53, 5**). El a îndurat insultă, batjocură, jignire nerușinată, până când, „atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor“ (**Isaia 52, 14**).

Cine poate pricepe iubirea manifestată aici! Oastea îngerească privea cu uimire și adâncă mâhnire la El, care fusese Maiestatea cerului și care purtase coroana slavei, purtând acum cununa de spini,

o victimă sângerândă pentru mânia unei gloate înfuriate, înflăcărate până la furie nebună de ura lui Satana. Priviți la răbdătorul Suferind! Pe capul Lui se află cununa de spini. Puterea Lui de viață se scurge din fiecare venă sfâșiată. Toate acestea ca urmare a păcatului! Nimic altceva nu L-ar fi putut convinge pe Hristos să părăsească onoarea Sa și maiestatea Lui din cer, și să vină într-o lume păcătoasă, spre a fi neluat în seamă, disprețuit și lepădat de către cei pe care venise să-i salveze și, în cele din urmă, să sufere pe cruce, decât veșnica iubire mântuitoare care va rămâne pentru totdeauna o taină.

[208] Minunați-vă ceruri și rămâi uimit, pământule! Priviți la asupritor și asuprit! O mulțime imensă înconjoară pe Mântuitorul lumii. Batjocuri și zeflemele erau amestecate cu înjurături grosolane și blasfemie. Nașterea Lui umilă și viața Sa smerită sunt comentate de nemernici nesimțiți. Afirmția Lui că este Fiul lui Dumnezeu este luată în răs de către bătrâni și mai marii preoților, iar glume vulgare și insulte batjocoritoare trec din gură în gură. Satana avea stăpânire deplină asupra minții acestor slujitori ai lui. Pentru a face această lucrare cât mai eficientă, el începe cu mai marii preoților și cu bătrânii și îi inspiră cu delir religios. Ei sunt mânați de același duh satanic, care-i însuflețește pe cei mai josnici și mai înrăiți nemernici. Este o stricăcioasă unitate de vederi în simțămintele tuturor, de la preoții și bătrânii ipocriți până la cei mai josnici. Hristos, scumpul Fiu al lui Dumnezeu, a fost dus în față, și pe umerii Lui a fost pusă crucea. La fiecare pas, rămânea sânge care curgea din rănilor Lui. Înconjurat de o gloată imensă de vrăjmași înverșunați și spectatori nemiloși, El este dus la răstignire. „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura“ (*Isaia 53, 7*).

Ucenicii Lui îndurerați Îl urmau de la distanță, în urma gloatei criminale. El este pironit pe cruce și atârână suspendat între cer și pământ. Inimile lor sunt sfâșiate de chin când privesc la Învățătorul lor, suferind ca un criminal. Aproape de cruce, sunt preoții și bătrânii cei orbi, bigoți și perfizi, care Îl zeflemesc și își bat joc de El și-L iau în răs: „«Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!» Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau joc de El și ziceau: «Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El împăratul

lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu“»“ (**Matei 27, 40-43**).

Isus n-a răspuns la toate acestea cu nici un singur cuvânt. În timp ce piroanele Îi străpungeau mâinile, iar stropii de sudoare ai agoniei erau storși din porii Lui, de pe buzele palide și tremurânde ale nevinovatului Suferind a fost șoptită o rugăciune a iubirii iertătoare pentru ucigașii Lui: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!“ (**Luca 23, 34**). Tot cerul privea cu adânc interes asupra scenei. Slăvitul Răscumpărător al unei lumi pierdute suferea pedeapsa pentru călcarea de către om a Legii Tatălui. El îl răscumpăraseră pe poporul Său cu propriul Lui sânge. Plătea pretențiile îndreptățite ale sfintei Legi a lui Dumnezeu. Acesta era mijlocul prin care, în cele din urmă, trebuia să se pună capăt păcatului și lui Satana și oștirea lui să fie înfrântă.

[209]

A existat oare vreodată o suferință sau o durere ca cea îndurată de Mântuitorul nostru! Ceea ce a făcut să fie paharul Lui atât de amar a fost simțământul neplăcerii Tatălui Său. Nu suferința trupească a fost cea care a pus capăt atât de repede vieții lui Hristos pe cruce, ci greutatea zdrobitoare a păcatelor lumii și simțământul mâniei Tatălui Său. Slava Tatălui și prezența susținătoare a Tatălui Său L-au părăsit, iar disperarea a apăsător asupra Lui cu greutatea zdrobitoare a întunericului și a stors de pe buzele Lui palide și tremurânde strigătul chinuit: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (**Matei 27, 46**).

Isus Se unise cu Tatăl la facerea lumii. În mijlocul suferințelor chinuitoare ale Fiului lui Dumnezeu, numai robii și cei înșelați au rămas fără milă. Preoții cei mai de seamă și bătrânii Îl înjurau pe scumpul Fiu al lui Dumnezeu, în timp ce agonia Lui era pe sfârșite. Totuși, natura neînsuflețită gema în simpatia ei pentru însângerațul ei Autor, care era pe moarte. Pământul se cutremură. Soarele refuză să privească scena. Pe cer se adună întunericul. Îngerii au fost martori la scena suferinței până ce n-au mai putut privi și și-au ascuns fețele de la priveliștea oribilă. Hristos să moară! El este disperat! Zâmbetul de aprobare al Tatălui s-a îndepărtat și îngerilor nu li se îngăduie să lumineze întunecimea groaznicului ceas. Ei pot doar să privească uimiți la iubitul lor Comandant, Maiestatea cerului, suferind pedeapsa pentru călcarea de către om a Legii Tatălui.

[210]

Chiar și îndoielile L-au asaltat pe muribundul Fiu al lui Dumnezeu. El nu putea să vadă prin porțile mormântului. Speranța cea minunată nu-I putea prezenta ieșirea din mormânt ca biruitor și acceptarea de către Tatăl a sacrificiului Său. Păcatul lumii, cu toată grozăvia lui, a fost simțit de Fiul lui Dumnezeu până la cea mai profundă adâncime a lui. Neplăcerea Tatălui pentru păcat și pedeapsa lui, care este moartea, a fost tot ceea ce a putut El să înțeleagă prin acest uluitor întuneric. Isus a fost ispitit să Se teamă că păcatul era atât de jignitor înaintea Tatălui Său, încât Acesta nu Se putea împăca cu Fiul Său. Cumplita ispită, că Tatăl Său L-a părăsit pentru totdeauna, a pricinuit acel strigăt străpungător de pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (**Matei 27, 46**).

Hristos a simțit profund așa cum vor simți păcătoșii când va fi vărsată mânia lui Dumnezeu asupra lor. Disperarea neagră, ca lințoliul morții, se va aduna în jurul sufletelor lor vinovate și atunci își vor da seama de întinderea deplină a păcătoșeniei păcatului. Mântuirea a fost cumpărată pentru ei prin suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu. Ea putea să fie a lor, dacă ar fi acceptat-o de bună voie și cu bucurie; dar nimeni nu este silit să dea ascultare Legii lui Dumnezeu. Dacă refuză binefacerea cerească și aleg plăcerile și înșelăciunea păcatului, ei pot să aleagă și, la sfârșit, își primesc plata, care este mânia lui Dumnezeu și moartea veșnică. Ei sunt despărțiți pentru totdeauna de prezența lui Isus, a cărui jertfă au disprețuit-o. Ei au pierdut o viață de fericire și au sacrificat o slavă veșnică pentru plăcerile trecătoare ale păcatului.

[211]

Credința și speranța au tremurat în chinurile de moarte ale lui Hristos, pentru că Dumnezeu îndepărtase asigurarea pe care o dăduse mai înainte iubitului Său Fiu, cu privire la aprobarea și acceptarea Sa. Răscumpărătorul lumii S-a bazat atunci pe dovezile care L-au întărit până aici, că Tatăl Său a acceptat lucrările Sale și era mulțumit de munca Lui. În chinul Lui de moarte, când Își dădea prețioasa viață, S-a încrezut pe deplin în Cel care totdeauna a fost bucuria și care Îl asculta. El nu este încurajat de raze de speranță clare și luminoase, nici din dreapta, nici din stânga. Totul este înfășurat în întuneric apăsător. În mijlocul cumplitului întuneric, care este simțit de natura compătimitoare, Răscumpărătorul bea paharul cel tainic până la fund. Lipsit fiind chiar și de strălucita speranță și încredere în triumful care în viitor va fi al Lui, Isus strigă cu glas

tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul“ (**Luca 23, 46**). El cunoaște caracterul Tatălui Său, cu dreptatea, îndurarea și iubirea Lui cea mare, și, în supunere, Se aruncă în brațele Lui. În mijlocul convulsiilor naturii sunt auzite de către spectatorii uluiți cuvintele muribunde ale Omului de pe Golgota.

Natura a simțit cu Autorul ei, suferind. Pământul, care umflă stâncile despicate, a proclamat că Cel care a murit a fost Fiul lui Dumnezeu. A avut loc și un mare cutremur. Perdeaua din Templu s-a rupt în două. Pe executor și pe spectatori i-a cuprins groaza când au văzut soarele învăluit de întuneric. Au simțit pământul de sub ei că se cutremură și au văzut și auzit despicarea stâncilor. Bătaia de joc și zeflemeaua preoților celor mai de seamă și a bătrânilor au încetat când Hristos Și-a predat duhul în mâinile Tatălui Său. Gloata uimită a început să se retragă și au orbecăit prin întuneric pe drum spre cetate. Se băteau în piept și mergeau cuprinși de groază, vorbind ceva mai tare decât în șoaptă: „Cel care a fost omorât este un om nevinovat. Ce se întâmplă dacă El este, în adevăr, ceea ce spunea că este, Fiul lui Dumnezeu?“

Isus nu Și-a dat viața până ce nu Și-a îndeplinit lucrarea pe care a venit s-o facă, și a exclamat o dată cu plecarea suflării Sale: „S-a sfârșit“ (**Ioan 19, 30**). Satana a fost atunci învins. El știa că împărăția lui era pierdută. Când au fost pronunțate cuvintele „S-a sfârșit“, îngerii s-au bucurat. Marele plan de mântuire, care depindea de moartea lui Hristos, a fost astfel categoric adus la îndeplinire. Și în cer a fost bucurie, pentru că astfel fiii lui Adam puteau, prin viața de ascultare, să fie, în cele din urmă, ridicați la tronul lui Dumnezeu. O, ce iubire! Ce iubire minunată, care L-a adus pe Fiul lui Dumnezeu pe pământ spre a fi făcut păcat pentru noi, ca noi să putem fi împăcați cu Dumnezeu și înălțați la viață împreună cu El în locașurile Lui de slavă! O, ce este omul, ca să fie plătit pentru răscumpărarea lui un astfel de preț!

[212]

Când bărbații și femeile pot înțelege mai pe deplin mărimea marelui sacrificiu care a fost făcut de Maiestatea cerului, murind în locul omului, atunci planul mântuirii va fi preamărit și meditații asupra Golgotei vor trezi în inima creștinilor emoții afectuoase, sacre și însuflețitoare. În inimile și pe buzele lor, vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel. Mândria și prețuirea de sine nu pot înflori în inimile care păstrează proaspete în memorie scenele Golgotei.

Lumea aceasta va apărea numai de mică valoare celor care apreciază marele preț de răscumpărate al omului, prețiosul sânge al Fiului lui Dumnezeu. Toate bogățiile lumii nu au valoare suficientă spre a răscumpăra un suflet care piere. Cine poate să măsoare iubirea pe care a simțit-o Hristos pentru o lume pierdută, când era pe cruce, suferind pentru păcatele oamenilor vinovați? Iubirea aceasta era de nemăsurat, fără margini.

Hristos a dovedit că iubirea Sa a fost mai puternică decât moartea. El aducea la îndeplinire mântuirea omului; și, deși El a avut de dus cea mai feroasă luptă cu puterile întunericului, totuși, în mijlocul lor, iubirea Lui a fost din ce în ce mai puternică. El a îndurat ascunderea feței Tatălui Său, până ce a fost adus să exclame în amărăciunea sufletului Său: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (**Matei 27, 46**). Brațul Lui a adus mântuire. Prețul a fost plătit spre a cumpăra răscumpărarea omului, când, în ultima luptă a sufletului Său, au fost pronunțate binecuvântatele cuvinte care s-a părut că răsună prin Creațiune: „S-a sfârșit“.

[213] Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini sunt foarte interesați cu privire la planuri lumești, și interesul lor este trezit pentru distracții noi și excitante, în timp ce au o inimă rece, și apar ca înghețați pentru cauza lui Dumnezeu. Iată un subiect, sărmane formalist, care este de o suficientă importanță spre a te stimula.

Sunt implicate interesele veșnice. Asupra acestui subiect păcatul este cel care trebuie să fie calm și nepătimaș. Scenele Golgotei cheamă la cea mai adâncă emoție. Dacă vei manifesta entuziasm cu privire la acest subiect, va fi scuzabil. Cugetul și imaginația noastră nu vor putea niciodată cuprinde înălțimea și adâncimea unei astfel de iubiri uimitoare, care a făcut ca Hristos Cel atât de minunat să sufere o astfel de moarte dureroasă, purtând greutatea păcatelor lumii. Contemplarea adâncimilor de neegalat ale iubirii Mântuitorului ar trebui să umple mintea, să atingă și să miște sufletul, să curețe și să înalțe simțămintele și să transforme complet caracterul întreg. Vorbirea apostolului este: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit“ (**1 Corinteni 2, 12**). Noi, de asemenea, putem privi spre Golgota și să exclamăm: „În ce mă privește, departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“ (**Galateni 6, 14**).

Având în vedere cu ce preț enorm a fost cumpărată mântuirea noastră, care va fi soarta celor care neglijează o mântuire atât de mare? Care va fi pedeapsa pentru cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, și totuși, nu ajung să se plece în umilă ascultare față de cerințele Mântuitorului lor, care nu-și iau crucea, ca ucenici smeriți ai lui Hristos, și să-L urmeze de la iesle la Golgota? „Cine nu strânge cu Mine“, zice Hristos, „risipește“ (**Matei 12, 30**).

Unii au vederi mărginite despre ispășire. Ei cred că Hristos a suferit numai o mică parte din pedeapsa Legii lui Dumnezeu; ei presupun că, în timp ce mânia lui Dumnezeu era asupra iubitului Său Fiu, Isus, pe parcursul tuturor suferințelor Sale dureroase, avea dovada iubirii Tatălui Său și acceptarea Lui; că porțile mormântului erau luminate în fața Lui de speranță strălucitoare, și că El avea o dovadă statornică a slavei Sale viitoare. Aici este o mare greșeală. Chinul cel mai acut al lui Hristos a fost neplăcerea Tatălui Său. Din cauza aceasta, agonia Lui mintală a fost atât de intensă, încât omul [214] poate să aibă o slabă idee despre ea.

Multora, istoria bunăvoinței, a umilinței și sacrificiului divinului nostru Domn nu le trezește un interes mai adânc, nu le sensibilizează sufletul și nu le afectează viața mai mult decât istoria morții martirilor lui Isus. Mulți au suferit moartea prin chinuri încete; alții au suferit moartea prin răstignire. Prin ce se deosebește moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu de aceștia? Este adevărat că El a murit pe cruce de cea mai crudă moarte; dar alții, de dragul Lui, au suferit la fel, în măsura în care este vorba de chin trupesc. Atunci de ce a fost suferința lui Hristos mai îngrozitoare decât ale celorlalte persoane care și-au dat viața de dragul Lui? Dacă suferințele lui Hristos au constatat numai în durere fizică, atunci moartea Lui n-a fost mai dureroasă decât a unora dintre martiri.

Dar durerea trupească n-a fost decât o mică parte din chinul Fiului lui Dumnezeu. Asupra Lui erau păcatele lumii, și simțământul mâniei Tatălui Său, când suferea pedeapsa Legii călcate. Acestea au fost ceea ce a zdrobit sufletul Său divin. A fost ascunderea feței Tatălui Său — simțământul că și Tatăl Lui Îl părăsise — ceea ce a adus disperarea. Despărțirea pe care o produce păcatul între Dumnezeu și om a fost pe deplin înțeleasă și profund simțită de Omul nevinovat și suferind al Golgotei. El a fost apăsător de puterile întunericului. N-a avut nici o rază de lumină care să lumineze viitorul. Și Se lupta

cu puterea lui Satana, care declarase că Îl are pe Hristos în puterea sa, că Îi era superior în putere Fiului lui Dumnezeu, că Tatăl L-a dezmoștenit și că nu Se bucura de mai multă trecere înaintea lui Dumnezeu decât el însuși. Dacă mai era în grația lui Dumnezeu, de ce trebuia să moară? Dumnezeu Îl putea salva de la moarte.

[215] Hristos n-a cedat nici în cea mai mică măsură vrăjmașului care-L chinuia, nici chiar în cea mai amară agonie a Lui. Legiuni de îngeri răi se aflau peste tot în jurul Fiului lui Dumnezeu, cu toate acestea, îngerilor sfinți le-a fost interzisă rupă rândurile spre a se angaja în luptă cu vrăjmașul batjocoritor și insultător. Îngerilor cerești nu le-a fost îngăduit să slujească duhului chinuit al Fiului lui Dumnezeu. Acesta a fost ceasul de întuneric grozav, în care fața Tatălui Său a fost ascunsă, legiuni de îngeri răi L-au înconjurat, păcatele lumii fiind asupra Lui, ceas în care I-au fost smulse de pe buze cuvintele: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (**Matei 27, 46**).

Moartea martirilor nu poate suferi comparație cu chinul îndurat de Fiul lui Dumnezeu. Ar trebui să avem vederi mai largi și mai adânci cu privire la viața, suferințele și moartea iubitului Fiu al lui Dumnezeu. Când ispășirea este privită în mod corect, mântuirea sufletelor va fi simțită că este de o valoare nemărginită. În comparație cu lucrarea pentru viața veșnică, toate celelalte cad în desuetudine. Dar cât au fost de disprețuite sfaturile acestui iubit Mântuitor! Inimile au fost devotate față de lume, și interese egoiste au închis ușa în fața Fiului lui Dumnezeu. Ipocrizie amăgitoare și mândrie, egoism și câștig, invidie, răutate și patimă au umplut atât de mult inimile multora, încât Hristos nu mai poate avea loc.

El a fost din veșnicie bogat, totuși, de dragul nostru, a ajuns sărac, ca noi, prin sărăcia Lui, să ne putem îmbogăți. El era îmbrăcat cu lumină și slavă și înconjurat de oștile îngerilor cerești, care așteptau să împlinească poruncile Lui. Totuși, El a luat firea noastră și a venit să locuiască printre muritorii păcătoși. Iată o iubire pe care nici o limbă n-o poate exprima. Ea depășește cunoștința. Mare este taina evlaviei! Sufletele noastre ar trebui să fie însuflețite, înălțate și încântate de subiectul iubirii Tatălui și a Fiului omului. Urmașii lui Hristos ar trebui să învețe să reflecteze, în oarecare măsură, acea tainică iubire pregătitoare pentru unirea tuturor celor răscumparați, care atribuie „binecuvântarea și cinstea, și slava și puterea Celui care

șade pe scaunul de domnie și Mielului, în vecii vecilor“ (*Apocalipsa 5, 13*).

[216]

Avertizări pentru biserică

Iubiți frați din....: Voi nu vă aflați în lumină, așa cum ar dori Dumnezeu să fiți. Atenția mi-a fost îndreptată înapoi, la recolta de suflete de la... , din primăvara trecută, și mi s-a arătat că mintea voastră nu era pregătită pentru acea lucrare. Nu v-ați așteptat, nici n-ați crezut că avea să fie adusă la îndeplinire o astfel de lucrare printre noi. Dar lucrarea a fost continuată cu toată necredința voastră, și fără conlucrarea multora dintre voi.

Când ați avut astfel de dovezi, că Dumnezeu aștepta să fie îndurător față de poporul Său, că glasul milei îi invita pe păcătoși și apostaziați la crucea lui Hristos, de ce nu v-ați unit cu cei care purtau povara lucrării asupra lor? De ce n-ați venit să-I ajutați Domnului? Unii dintre voi păreau amorțiți, consternați, uimiți și erau nepregătiți să participe din plin la lucrare. Mulți au fost de acord cu ea, dar inimile lor nu erau în ea. Aceasta a fost o puternică dovadă despre starea călduță a bisericii.

Spiritul vostru lumesc nu era înclinat spre a vă face să deschideți larg ușa inimii voastre, împietrite la apelul lui Isus, care căuta să intre acolo. Domnul slavei, care v-a răscumpărat prin sângele Său, a așteptat la ușa voastră, dar voi n-ați deschis-o larg, ca să-L poftiți să intre. Unii au deschis ușa puțin și au îngăduit să intre puțină lumină de la prezența lui Isus, dar n-au urat bun venit Vizitatorului ceresc. Nu exista loc pentru Isus. Locul care ar fi trebuit să fie rezervat pentru El, era ocupat cu alte lucruri. Isus a stăruit pe lângă voi: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine“ (**Apocalipsa 3, 20**). Voi aveți o lucrare de făcut, să deschideți ușa. Pentru un timp, ați fost tentați să ascultați și să deschideți ușa; dar chiar și aceasta s-a depărtat și n-ați reușit să vă asigurați legătura cu Oaspetele ceresc, deși era privilegiul vostru să-L aveți ca oaspete. Totuși, unii au deschis ușa și au urat un sincer bun venit Mântuitorului lor.

Isus nu va forța deschiderea ușii. Voi înșivă trebuie s-o deschideți și să arătați că doriți prezența Lui, prin a-I ura un sincer bun venit.

Dacă toți ați fi făcut o lucrare completă, prin îndepărtarea gunoiului lumii și pregătirea unui loc pentru Isus, El ar fi intrat, ar fi locuit cu voi și ar fi făcut prin voi o mare lucrare de salvare a altora. Dar, deși voi ați fost nepregătiți pentru lucrare, ea a început printre voi cu mare putere. Cei abătuți s-au îndreptat, păcătoșii s-au convertit și știrea s-a răspândit peste tot, în regiune. Localitatea a fost mișcată. Dacă biserica s-ar fi ridicat să-L ajute pe Domnul și dacă ar fi fost întru-totul deschisă calea pentru o muncă în continuare, lucrarea ar fi fost îndeplinită în... și... și peste tot în regiune, așa cum n-ați mai văzut niciodată. Dar mintea fraților n-a fost trezită, și ei au fost în mare măsură nepăsători față de situație. Unii, care întotdeauna căutau propriile lor interese, nu puteau să conceapă ca mintea să le fie îndepărtată de interesele lor, cu această ocazie, deși în joc putea să fie mântuirea sufletelor.

Domnul a pus sarcina asupra noastră. Noi eram dispuși să vă dăm totul pentru un timp, dacă ați fi venit cu noi în ajutorul Domnului. Dar, în această privință, a fost o greșală hotărâtă. S-a arătat o mare nerecunoștință pentru manifestările puterii lui Dumnezeu în mijlocul vostru. Dacă ați fi primit semnele îndurării, ale bunătății iubitoare a lui Dumnezeu, așa cum ar fi trebuit, cu inimi mulțumitoare, și dacă ați fi unit interesul vostru spre a lucra cu Duhul lui Dumnezeu, n-ați fi în situația prezentă. Dar, de când a fost făcută acea lucrare în mijlocul vostru, scădeți și vă ofiliți spiritual.

[218]

N-ați înțeles încă pilda cu oaia pierdută. N-ați învățat lecția pe care divinul Învățător a intenționat s-o învățați. Voi ați fost elevi slabi. Citiți parabola din **Luca 15**: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una dintre ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri, și, când se întoarce acasă, îi cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia, care era pierdută»“ (**Vers. 4-6**).

Aici se află cazurile multora dintre cei apostaziați, care erau în întuneric și care s-au rătăcit de turmă. Dar relevant este mai ales cazul fratelui A. N-au fost făcute toate eforturile care trebuia făcute cu înțelepciune, spre a preveni rătăcirea lui de turmă; și după ce s-a rătăcit, nu s-au depus eforturi stăruitoare spre a-l aduce înapoi. A fost mai multă clevetire asupra cazului lui decât sinceră îndurerare

pentru el. Toate lucrurile acestea l-au ținut departe de turmă și au făcut ca inima lui să fie despărțită din ce în ce mai mult de cea a fraților lui, făcând ca salvarea să fie și mai dificilă. Cât de diferită a fost această cale de cea urmată de păstorul din parabolă, care a mers în căutarea oii pierdute. Toate cele nouăzeci și nouă au fost lăsate în pustie să se îngrijească singure, expuse la pericole; totuși oaia singuratică era în și mai mare pericol, și pentru a o ocroti pe ea, cele nouăzeci și nouă au fost părăsite.

[219] Unii din comunitate n-au nici o dorință fierbinte ca fratele A. să se întoarcă. Ei nu s-au preocupat îndeajuns să se desfacă de rangul și mândria lor și să facă eforturi deosebite, ca să-l ajute să vină la lumină. Din cauza amorului lor propriu, au zis: „Noi nu ne vom duce după el, să vină el la noi“. Văzând simțămintele fraților lui față de el, i-a fost imposibil să facă acest lucru. Dacă ar fi ținut seamă de lecția predată de Hristos, ei ar fi fost dispuși să renunțe la rangul și mândria lor și ar fi mers după cei rătăciți. Ar fi plâns și s-ar fi rugat pentru ei, i-ar fi implorat să fie credincioși față de Dumnezeu și față de adevăr, și să rămână în comunitate. Dar simțământul multora a fost: „Dacă vrea să plece, lasă-l să plece.“

Când Domnul i-a trimis pe servii Săi să facă pentru acești rătăcitori lucrarea pe care ar fi trebuit s-o faceți voi, și chiar când ați avut dovada că Domnul aducea o solie a îndurării, pentru acești sărmani rătăciți, voi ați fost nepregătiți să renunțați la ideile voastre. N-ați simțit nevoia să le lăsați pe cele nouăzeci și nouă și să căutați oaia pierdută până o veți găsi. Și când oaia a fost găsită și adusă înapoi, în staul, cu bucurie, v-ați bucurat? Noi am încercat să vă trezim. Am încercat să vă adunăm, așa cum a chemat păstorul pe vecini și pe prieteni, să vă bucurați împreună cu noi; dar nu păreați a fi dispuși. Ați simțit că oaia a făcut o mare greșeală că a părăsit turma, și, în loc să vă bucurați că s-a întors, erați doritori să o faceți să simtă regrete că a plecat și că ar trebui să se întoarcă exact în conformitate cu ideile voastre. Și, de când cu întoarcerea celui rătăcit, ați avut un simțământ de gelozie față de el. Voi îl țineați sub supraveghere, spre a vedea dacă totul era în regulă. Unii n-au fost prea satisfăcuți; ei arătau un fel de rea-voință, pentru că lucrurile erau așa cum erau.

Voi nu vă cunoașteți. Unii au un egoism care duce la limitarea influenței și a eforturilor lor. Este mai mare bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă

de persoane care n-au nevoie de pocăință. Dacă comunitatea ar fi fost pregătită să aprecieze lucrarea pe care o făcea Domnul în mijlocul lor, începând cu acea recoltă, ei ar fi crescut din ce în ce mai puternici. Dar, în loc să se arunce cu tot sufletul în lucrare și să simtă un deosebit interes sincer, să facă tot ce le stă în putere, să urmărească îndeaproape lucrarea, după ce am lăsat-o noi, ei au acționat foarte mult, ca și când lucrarea nu i-ar fi interesat în mod deosebit, și ca și când ei ar fi numai spectatori neîncrezători și gata spre a găsi greșeală oriunde se ivea ocazia. [220]

Mi-a fost arătat cazul fratelui B. El se simte nefericit. Este nemulțumit de frații lui. Convingerea lui a fost că, pentru un timp, era de datoria lui să poarte mesajul. El avea capacitatea și, cât privește cunoașterea adevărului, el este capabil, dar îi lipsește cultura. El n-a învățat să se stăpânească. Pentru a lucra cu mințile oamenilor se cere multă înțelepciune, iar el nu este calificat pentru această lucrare. El înțelege teoria, dar nu s-a educat pe sine în ce privește toleranța, răbdarea, gentilețea, amabilitatea, și adevărata politețe. Dacă se ivește ceva care nu se potrivește cu părerea lui, nu se oprește să reflecteze dacă este înțelept să se țină seamă de ea sau s-o mai lase până ce va fi analizată mai pe deplin. El se încinge de îndată pentru luptă. Este aspru, sever, acuzator, și, dacă lucrurile nu se potrivesc cu părerea lui, el provoacă de îndată tulburare.

În structura lui, posedă mai degrabă elemente de război decât de pace și armonie plăcută. El n-are înțelepciunea să dea tuturor hrană potrivită la timp potrivit. „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne“ (**Iuda 23**). Fratele B. are puțină pricepere spre a face această deosebire. El este aspru în manierele lui, și indiscret în lucrarea lui cu sufletele. Aceasta îl descalifică a fi un păstor înțelept și grijuliu. Un păstor trebuie să aibă combinate generozitatea nobilă, curajul, tăria morală, iubirea și gingășia.

Fratele B. va fi în pericol mai mult să dărâme decât să clădească. El nu și-a adus puterile în supunere față de voința lui Dumnezeu. El n-a fost schimbat prin înnoirea minții lui. El se bizuie pe propriile sale forțe și nu se încrede întru-totul în harul lui Dumnezeu; lucrările sale nu sunt făcute cu Dumnezeu. A fi păstor înseamnă a ocupa o poziție foarte importantă și responsabilă; a hrăni turma lui Dumnezeu este o lucrare măreață și sacră. Frate B., Domnul nu te [221]

vede potrivit să fii supraveghetorul turmei Sale. Dacă ai fi învățat lecția de stăpânire de sine în experiența ta religioasă și dacă ai fi simțit nevoia de cultivare a minții și de curățire a inimii, prin sfințirea Duhului, și de a aduce toate puterile tale în supunere față de voia lui Dumnezeu, căutând umilința și blândețea, ai fi putut fi într-o situație de a face bine și de a exercita o influență care ar fi fost înălțătoare și mântuitoare.

Frate și soră B., aveți de făcut o lucrare pentru voi înșivă, pe care nimeni n-o poate face pentru voi. Sunteți înclinați să murmurați și să vă plângeți. Aveți ceva de făcut spre a supune simțămintele firii voastre. Trăiți pentru Dumnezeu, știind că nu trebuie să răspundeți pentru greșelile altora. Am văzut, frate B., că tu vei fi sigur biruit de Satana și vei naufragia în credință, dacă nu te vei opri să găsești greșeli și dacă nu urmărești o religie curată și nepătată înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-ți educi cugetele și conversația; ai nevoie de o convertire totală.

Înaintea ta se află viața sau moartea. Ar trebui să meditezi solemn că ai de-a face cu Dumnezeul cel mare și să-ți aduci mereu aminte că El nu este un copil cu care să glumești. Tu nu te poți angaja în serviciul Lui după voie și să-l lași după plăcere. Adâncul sufletului tău are nevoie de convertire. Toți cei care, ca și tine, frate al meu, n-au ajuns să crească în harul lui Dumnezeu, și să-și desăvârșească sfințenia în Numele Lui, vor avea parte de o mare pierdere în aceste zile de pericol și încercare. Temelia lor se va dovedi a fi nisip alunecos, în loc de stânca Isus Hristos.

Tu acționezi din impuls. Te simți a fi neîmpăcat cu frații tăi, pentru că nu ești trimis să predici în afară adevărul. Tu nu ești potrivit pentru această încredere. Ar fi necesar ca, mai mult decât un predicator eficient, să meargă pe urmele tale spre a lega rănila și vânățăile pe care le-ar face tratamentul tău aspru.

[222]

Dumnezeu nu este mulțumit de tine și mă tem că vei fi lipsit de viața cea veșnică.

N-ai timp de pierdut. Fă eforturi puternice spre a te salva de cursa lui Satana. Ai nevoie să înveți de la Isus, care este blând și smerit cu inima, și atunci vei primi odihnă. O, ce lucrare trebuie să faci spre a desăvârși sfințirea în temere de Dumnezeu și spre a fi pregătit pentru societatea îngerilor curați și sfinți! Trebuie să-

ți umilești inima înaintea lui Dumnezeu și să cauți blândețea și dreptatea, ca să poți fi ocrotit în ziua mâniei aprinse a Domnului.

Dar frate B., în primăvara trecută, Dumnezeu a lăsat ca binecuvântar șa Sa să se odihnească asupra ta; dar tu n-ai văzut legătura pe care se sprijină vegherea și rugăciunea spre a prospera în viața divină. Ai neglijat aceste îndatoriri și rezultatul este că te-a înconjurat întunericul. Ai fost într-o stare de nesiguranță și neîncredere, și, adesea, ai ales societatea celor care sunt în întuneric, cei pe care Satana îi folosește pentru a îndepărta de Hristos. Puteai să trăiești în mijlocul celor mai stricați, și să rămâi nepătat, neîntinat, dacă Dumnezeu, în providența Sa, te-a îndrumat astfel. Dar este periculos pentru cei care doresc să-L onoreze pe Dumnezeu să-și afle plăcerea și distracția în compania celor care nu se tem de El. Pe unii ca aceștia Satana îi înconjoară totdeauna cu un mare întuneric; și dacă cei care-L mărturisesc pe Hristos merg fără a fi trimiși într-un astfel de întuneric, ispitesc pe diavol să-i ispitească. Dacă, pentru a face bine și pentru a slăvi Numele Lui, Domnul cere de la noi să mergem printre duhurile infernale, unde este întunericul cel mai întunecos, El ne va înconjura cu îngerii Săi și ne va păstra neîntinați. Dar dacă noi căutăm societatea păcătoșilor, și ne plac glumele lor de proastă calitate, ne distrăm și ne amuzăm cu istorisirile, jocurile și obscenitățile lor, îngerii curați și sfinți îndepărtează ocrotirea lor și ne lasă în întunericul pe care l-am ales.

Frate B., vreau să te alarmez; doresc să te trezesc pentru acțiune. Doresc să te rog stăruitor să-L cauți pe Dumnezeu cât timp te invită să vii la El, ca să poți avea viață. „Veghează, roagă-te și lucrează“, [223] aceasta este lozinca creștinului. Satana este vigilent în eforturile lui; stăruința lui este neobosită, iar zelul lui este serios și neslăbit. El nu așteaptă ca prada să vină la el, ci o caută. Scopul lui hotărât este să răpească suflete din mâna lui Hristos; totuși, presupușii creștini sunt adormiți în orbirea lor, nesăbuiți în scopurile lor. Dumnezeu nu Se află în cugetările lor. Pe urma lor este un vrăjmaș vigilent; totuși, ei nu sunt în pericol atâta timp cât au încredere în Dumnezeu. Dar, dacă nu fac acest lucru, puterea lor va fi slăbiciune și vor fi biruiți de Satana.

Frate B., este periculos pentru tine să cedezi îndoielilor. Nu trebuie să-ți îngădui să mergi mai departe în direcția în care ai mers până acum. Tu ești într-un pericol constant. Satana este pe

urmele tale, sugerând îndoieli și pricinuind necredință. Dacă ai fi stat lămurit lângă sfatul lui Dumnezeu, ai fi putut avea o influență spre bine asupra celor care iubesc acum societatea ta.

Bietul frate C. a simțit influența Duhului lui Dumnezeu, dar a fost deficitar în experimentare. El nu s-a debarasat pe deplin de obiceiurile sale vechi. N-a reușit să facă din Dumnezeu continua lui tărie, și pașii lui au alunecat. Nu există nici o înțelegere între Hristos și Belial. Tu l-ai fi putut ajuta, dacă ai fi fost în legătură cu cerul, cum ar fi trebuit să fii. Dar inactivitatea ta, felul conversației tale, influența ta, l-au întărit în alunecarea lui și au redus la tăcere glasul conștiinței dinlăuntrul lui. Umblarea ta n-a fost o muștrare pentru el, pe drumul lui de coborâre. Tu ai fi putut face bine, dacă ai fi trăit pentru Dumnezeu. Tăria ta este slăbiciune absolută, înțelepciunea ta neînțelepciune; dar tu nu-ți dai seama. Ai fost prea mulțumit cu teoria, cu forma corectă a doctrinei, dar n-ai simțit necesitatea puterii lui Dumnezeu; ai neglijat partea spirituală a religiei. Întreaga ta ființă ar trebui să strige după Duhul lui Dumnezeu — viața și puterea religiei în suflet, care va duce la răstignirea eului și la o hotărâtă încredere în Răscumpărătorul tău.

[224]

Tu ești într-un întuneric teribil, și, dacă nu te ridici în Numele lui Dumnezeu, nu rupi în bucăți cătușele lui Satana și nu-ți revendici liberarea, vei naufragia în credință. Atât de mare este iubirea Domnului față de tine și-I este atât de neplăcut să te părăsească, încât, cu toate că viața ta n-a fost în concordanță cu voința Sa, iar faptele și căile tale I-au fost neplăcute, Maiestatea cerului binevoiește să ceară privilegiul de a-ți face o vizită și de a-ți lăsa o binecuvântare: „Iată Eu stau la ușă și bat“. Lăcașurile din slavă și bucuria acelor sălașuri sunt ale Sale; totuși, El Se smerește pe Sine și caută intrare la ușa inimii tale, ca să te poată binecuvânta cu lumina Lui și să te facă să te bucuri de slava Lui. Lucrarea Sa este să caute și să mântuiască ce este pierdut și gata să piară. El dorește să-i răscumpere pe câți de mulți din păcat și moarte, ca să-i poată înălța la tronul Său și să le dea viață veșnică.

Frater B., ești rugat să te ridici și să-ți lași la o parte îndoielile. Ce te face să te înclini spre îndoială? Cauza este viața ta de despărțire de Dumnezeu, viața ta neconsacrată, de glume și farse. Lipsa ta de sobrietate este cea care-ți periclitizează interesele veșnice. Hristos te invită să te întorci de la aceste nebunii la El. Tu nu crești în harul și

în cunoașterea adevărului. Nu ești o cinste pentru cauză. Nu urci, ci cobori din ce în ce mai mult scara. Nu-ți formezi un caracter pentru cer și viață veșnică.

Ești mulțumit de tine, petrecând în frivolitate timpul pe care ar trebui să-l petreci împreună cu familia, învățându-i pe copiii tăi căile și lucrările lui Dumnezeu. Ceasurile pe care le petreci cu anturajul care nu-ți face decât rău, ar trebui să fie consacrate rugăciunii și studiului Cuvântului lui Dumnezeu. Ar trebui să simți că asupra ta apasă o responsabilitate, fiind cap al familiei tale — să-ți crești copiii în muștrarea și învățătura Domnului. Ce raport vei da tu lui Dumnezeu pentru timpul petrecut fără rost? Ce influență ai asupra celor care n-au înaintea lor temerea de Dumnezeu? „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“ (**Matei 5, 16**). Fie ca Dumnezeu să ungă ochii tăi, ca să poți vedea primejdia. Eu simt mult cu tine. Inima mea tânjește din cauza ta. Doresc să te văd urcând la nivelul cel înalt, care este privilegiul tău să-l ajungi. Tu poți face bine. Influența ta, dacă este exercitată în direcția bună, va vorbi. Frate B., urmele tale duc la vale. „Întoarceți-vă, întoarceți-vă. Pentru ce vreți să muriți?“ (**Ezechiel 33,11**).

[225]

Dacă vei continua să mai urmezi calea pe care o urmezi acum, vei deveni necredincios față de adevăr și față de Cuvântul lui Dumnezeu. Veghează și roagă-te mereu. Consacră-te fără rezerve Domnului și atunci nu va fi greu să-I slujești. Tu ai o inimă împărțită. Acesta este motivul pentru care te înfășoară întunericul în locul luminii. Acum se duce ultima solie de îndurare. Aceasta este o mărturie a îndelungii răbdări și a împreunei simțiri a lui Dumnezeu. Vino, este invitația care se face acum. Vino, pentru că toate lucrurile sunt gata acum. Aceasta este ultima chemare a îndurării. După aceasta, va veni răzbunarea unui Dumnezeu jignit.

Frate B., încurajează simplitatea, iubirea, răbdarea și unirea plăcută cu frații tăi. Dar, ah, să nu vinzi, să nu vinzi viața veșnică atât de ieftin. Dacă pleci de la adevăr niciodată nu vei cunoaște adevărata fericire; vei fi într-adevăr un nenorocit. Cerul merită să faci pentru el totul și orice sacrificiu. Rupe legăturile lui Satana. Acum Isus te invită; vrei să asculți de glasul Lui? Trebuie să ocupi un nivel mai înalt decât ai ocupat până acum. Fă ca prima ta preocupare să fie câștigarea Împărăției cerurilor și îndreptățirea lui Hristos. Tră-

iește pentru Dumnezeu și pentru cer și la sfârșitul istoriei neamului omenesc, răsplata veșnică va fi a ta.

Plănuind căsătoria

Privirea mi-a fost îndreptată înapoi, către luna care a trecut, când Domnul a vizitat... și mi-a arătat cazul fratelui D. El nu era pregătit să ia parte la acea lucrare. Minte și inima lui erau în altă parte. [226]

El plănuia să se căsătorească și nu putea să asculte invitația lui Isus: „Veniți, căci iată toate sunt gata“ (**Luca 14, 17**). Plănuita lui căsătorie i-a absorbit atenția. El n-a avut nici timp, nici înclinația să-și deschidă ușa inimii pentru Oaspetele cel îndurător. Dacă ar fi făcut aceasta, Hristos i-ar fi dat un sfat bun, care, dacă ținea seamă de el, i-ar fi fost de o valoare neprețuită. El ar fi prezentat înaintea lui, în adevărata lui lumină, pericolul lui de a ceda față de directivele unei înclinații nestatornice și darea la o parte a slavei lui Dumnezeu și a hotărârilor unei rațiuni serioase. El l-ar fi îndemnat să se ferească să calce pe urmele celor care au căzut și s-au ruinat. Dar acest frate n-a ținut seamă de faptul că Dumnezeu are pretenții asupra lui — ca să nu facă nici o mișcare fără să-L consulte pe El, care l-a răscumpărat. Noi suntem învățați că orice facem, trebuie să facem totul spre slava Lui.

Frate D., ai mers tu ca ucenic, ca învățăcel al lui Hristos, în rugăciune smerită și sinceră, și i-ai încredințat Lui căile tale? Tu n-ai făcut așa ceva. N-ai cercetat cu atenție toate motivele și acțiunile tale, ca să nu aduci o dezonoare asupra cauzei lui Hristos, Răscumpărătorul tău. N-ai reflectat dacă această acțiune avea să aibă vreun efect care să-ți mărească sensibilitatea spirituală, să-ți stimuleze zelul și să-ți întărească statornicia în adevăr și eforturile tale de a te lepăda de eu. Tu nu ți-ai cunoscut propria inimă. Lucrarea lui Dumnezeu a fost văzută în biserică, dar nu doreai după Duhul divin. Lucrurile cerești erau searbăde pentru tine. Tu erai orbit de noile tale speranțe de a-ți uni interesele cu ale altuia. Tu n-ai ținut seama de faptul că o legătură de căsătorie va afecta, în mod vital, interesul tău pentru viață, oricât de scurtă trebuie să fie acea viață.

Ar fi trebuit să presimți că spre a stăpâni propria ta inimă rea nu puteai fi adus în legătură cu o influență care avea să facă să fie și mai

[227] greu pentru tine să biruiesti eul, să faci să fie calea ta spre cer și mai aspră. Acum ai făcut ca progresul tău religios să fie de zece ori mai greu decât atunci când erai singur. Este adevărat că erai singuratic, pentru că ai pierdut o comoară prețioasă. Dar, dacă te-ai fi sfătuit cu frații tăi și I-ai fi încredințat Domnului căile tale, El ar fi deschis calea pentru tine, spre a te uni cu cineva care putea să-ți fie un ajutor în loc de piedică.

Dacă te vei întoarce acum, în umilință, la Domnul, cu toată inima ta, El va avea milă de tine și te va ajuta. Dar tu te afli acum exact acolo unde ești fără putere și pregătit să compromiți credința și consacrarea ta față de Dumnezeu spre a plăcea noii tale soții. Dumnezeu să aibă milă de tine, pentru că ruina se află în fața ta, dacă nu te trezești ca un adevărat ostaș al lui Hristos și dacă nu te angajezi din nou în lupta pentru viața veșnică. Singura ta siguranță este în a te ține de frații tăi și în a primi de la ei toată tăria pe care o poți obține spre a rămâne în adevăr. Ești gata să sacrifici adevărul de dragul păcii și fericirii de aici. și-ai vândut sufletul pe un preț ieftin. Acum este de datoria ta să faci tot ce poți, ca s-o să faci fericită pe soția ta, și totuși, să nu sacrifici principiile adevărului. Trebuie să exersezi toleranță, răbdare și curtoazie adevărată. Făcând așa, poți arăta puterea adevăratului har și influența adevărului.

Mi-a fost arătat că iubirea de bani este o cursă pentru tine. Banii, în afară de ocazia pe care o oferă de a face bine, de a-i binecuvânta pe cei în nevoie și înaintarea cauzei lui Dumnezeu, sunt în realitate, numai de mică valoare. Puținul pe care-l posezi este pentru tine o cursă, și dacă nu-l folosești ca un ispravnic înțelept și credincios în slujba Stăpânului tău, nu-ți va produce altceva decât mizerie. Tu ești strâns și zgârcit. Trebuie să cultivi un spirit nobil, darnic și să separi afecțiunile tale de lume sau vei fi biruit. Înșelăciunea bogățiilor îți va corupe atât de mult sufletul, încât binele va fi biruit de rău. Va

[228] triumfa egoismul și iubirea de câștig.

Dacă tu, iubite frate, vei fi mântuit, aceasta va fi într-adevăr o minune a harului. La tine sporește iubirea de lume. Meditează cu atenție asupra cuvintelor lui Hristos: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii“ (**Matei**

22, 37-40). Frate al meu, tu n-ai ascultat nici de prima nici de a doua dintre aceste porunci. Tu n-ai ezitat să te îmbogățești, să te avantajezi pe tine, deși știai că aceasta avea să-l dezavantajeze, în mare măsură, pe vecinul tău. Tu privești la propriul tău interes egoist și spui: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?“ (**Geneza 4, 9**).

Tu nu-ți aduni comoară în cer și nu devii bogat față de Dumnezeu. Eul și interesul egoist au consumat adevărata evlavie din sufletul tău. Te pleci înaintea dumnezeului acestei lumi. Inima ta este înstrăinată de Dumnezeu. Un scriitor inspirat spune: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescândă până la miezul zilei“ (**Proverbe 4, 18**). Pașii creștinului pot să pară uneori slabi și șovăitori, totuși, în conștiința lui slăbiciune, el se reazămă de Cel Puternic pentru sprijin. El este susținut și progresează sigur înainte și în sus către desăvârșire. El câștigă zilnic noi biruințe și se apropie din ce în ce mai mult de o sfințire desăvârșită. Privirea lui nu este în jos, spre pământ, ci în sus, având în față Modelul ceresc.

Frate D., strălucirea, amăgirea lucrurilor trecătoare de pe pământ, au întunecat frumusețile cerului și au făcut viața veșnică numai de mică valoare pentru tine. Ca slujitoare a lui Hristos, te rog fierbinte să te trezești ca să poți vedea tu însuși cum ești. Beneficiile pe care le vei obține pe calea pe care o urmezi acum vor fi pierdere veșnică. În cele din urmă, vei descoperi că ai făcut o greșală teribilă, care nu va putea fi remediată niciodată.

[229]

Acum poți să faci o întoarcere bruscă, să iei seamă la chemarea harului și să trăiești. Bucură-te că timpul tău de probă nu s-a terminat, că poți acum, prin perseverență răbdătoare în facere de bine, să cauți slava, cinstea, nemurirea și viața veșnică. Bucură-te că ea, care a fost tovarășa ta credincioasă timp de ani de zile, va învia iarăși, că moartea va fi înghițită de viață. Privește înainte, spre dimineața învierii, când ea, care a avut parte de bucuriile și durerile tale, timp de peste douăzeci de ani, va ieși din închisoarea ei. Te va căuta ea în zadar? Vei lipsi tu atunci, când glasul ei se va înalță în triumf și biruință: „Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte?“ (**1 Corinteni 15, 55**). O, acea zi va aduce cinste pentru cei sfinți! Nu rușine, nici mustrare, nici suferință; ci pace, bucurie și laudă eternă pe limba fiecărui răscumpărat! O, fie ca Dumnezeu să vorbească inimii tale și să întipărească în tine valoarea vieții

veșnice. Și, fie ca tu, frate al meu, să fii adus să ai un spirit de generozitate nobilă, ca să-ți poți îndeplini îndatoririle isprăvniciei tale cu credincioșie, având ca scop numai slava lui Dumnezeu, ca Stăpânul să-ți poată spune: „Bine, rob bun și credincios intră în bucuria stăpânului tău“ (**Matei 25, 21**).

Pericolul bogățiilor

Mi-a fost arătat că unii sunt înșelați cu privire la ei înșiși. Ei privesc la cei care au multă avere și socotesc că aceștia sunt singurii care iubesc lumea și care se află într-un deosebit pericol de lăcomie. Dar nu este adevărat. Cei care au bani sunt într-un pericol continuu și sunt răspunzători pentru toți talanții pe care i-a încredințat Stăpânul în grija lor. Dar cei care au puțin în această lume își poartă adesea de grijă și nu fac ceea ce este în puterea lor să facă și ceea ce le cere Dumnezeu. Adesea, ei au ocazia să facă bine, dar s-au îngrijit atât de mult de eu, și s-au preocupat atât de mult de interesele lor personale, încât cred că nu există o altă cale de a activa. [230]

Mi-a fost arătat că fratele și sora E. sunt în pericol de a avea concentrate gândurile lor prea mult asupra lor înșile; mai ales sora E. este greșită în această privință. Ea are pentru sine aproape o iubire supremă. Tu, sora mea, ești slab pregătită să stai în mijlocul pericolelor zilei lui Dumnezeu. Tu nu imiți Modelul cel adevărat, pe Isus. În toată viața Lui, n-a existat nici o faptă egoistă. Ai de făcut o lucrare pentru tine însuși, pe care n-o poate face nimeni pentru tine. Dezbracă-te de egoism și învață gândul și voința lui Dumnezeu. Silește-te să te prezinți ca aprobată de Dumnezeu. Tu ești impulsivă, și din fire iritabilă și arțăgoasă. Lucrezi mult peste puterile tale. Nu este nici o virtute în aceasta, pentru că Dumnezeu nu cere. La temelie se află o dispoziție egoistă. Motivele tale nu sunt vrednice de laudă. Tu te ferești de răspunderi și purtare de grijă, și ai simțit că trebuie să fii favorizată. Este de regretat faptul că din copilărie ai fost dezmiardată și favorizată și voința ta a rămas nesupusă. Acum, la o vârstă mai avansată, ai de făcut lucrarea care trebuia să fie făcută în copilărie. Soțul tău a cedat dorințelor tale și ți-a tolerat capriciile, spre paguba ta.

Egoismul care se manifestă în diferite feluri, conform cu împrejurările și cu specificul organismului indivizilor, trebuie să moară. Dacă ai avea copii, și gândul tău ar fi obligat să se îndepărteze de la tine, spre a te îngriji de ei, spre a-i instrui, și a fi un exemplu bun

[231]

pentru ei, acesta ar fi un avantaj pentru tine. În căminul tău, ai cerut atenția și răbdarea care se cer a fi exercitate față de copii. Această atenție o ceri și o vei avea. Dar nu te-ai gândit că este o parte din datoria ta să porți de grijă sau să cauți avantaj pentru alții. Tu ești îndărătnică și pusă să aduci la îndeplinire propriile tale planuri. Când totul este liniștit pe calea ta, dai pe față roadele pe care așteptăm să le vedem aduse de o creștină, dar când calea ta este barată, rezultatul este opusul. Când doi alcătuiesc o familie, ca și în cazul vostru, și nu există nici un copil care să ceară exercitarea răbdării, toleranței și adevăratei iubiri, este nevoie de o veghere continuă, pentru ca egoismul să nu obțină supremația, ca să nu devii tu însuși centrul și să pretinzi atenție, îngrijire și interes, pe care nu te simți obligată cu nimic să le acorzi altora. Îngrijirea copiilor în familie face necesar ca o mare parte din timp să fie petrecut în cămin, ceea ce dă ocazie de cultivare a minții și inimii în legătură cu îngrijirile obișnuite ale vieții de familie.

Tu neglijezi să-ți păzești inima și să faci bine cu mijloacele pe care ți le-a dat Dumnezeu. Influența ta putea face bine, dacă ai fi simțit că se cerea ceva din partea ta pentru cei care aveau nevoie de ajutor, care aveau nevoie de încurajare și întărire. Dar tu ai avut grijă atât de mult de propria plăcere, încât ești descalificată să faci bine celor din jurul tău. Trebuie să te disciplinezi, pentru ca afecțiunile și cugetele tale să poată fi aduse la supunere. Ia timp pentru cercetare de sine, ca să-ți poți aduce toate puterile în supunere față de gândul și voința lui Dumnezeu. Tu ți-ai liniștit eul. Este privilegiul fiecărui creștin adevărat să exercite o influență pentru bine asupra fiecăruia cu care se asociază.

[232]

Tu, sora mea, vei fi răsplătită, după cum au fost faptele tale. Cercetează-ți îndeaproape motivele și hotărăște sincer dacă ești bogată în fapte bune. Am fost dusă înapoi, la primăvara trecută, când Domnul făcea o bună lucrare în... și în vecinătate. Îngerii harului planau deasupra poporului Său și inimi care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și adevărul au fost adânc mișcate. Domnul ar fi dus mai departe lucrarea începută de El atât de binevoitor, dacă frații s-ar fi încadrat în ordinul în vigoare. Tu ai ținut seamă de propriile tale dorințe timp atât de îndelungat și ai făcut ca orice să se plece în fața avantajului tău, încât posibilitatea ca tu să poți fi deranjată te-a făcut să închizi ușa pe care puteai s-o deschizi pentru înaintarea cauzei.

Tu ți-ai făcut partea, și câțiva alții s-au retras, temându-se de cheltuială și socotind că aveau să piardă timp, luând parte la adunări, dacă va trebui ca efortul să fie făcut. Lipsea zelul creștin. În fața noastră, o lume zăcea în păcat, expusă mâniei lui Dumnezeu, și bietele suflete erau ținute de prințul întunericului; și totuși, cei care trebuia să fie treziți și angajați în cea mai nobilă dintre toate întreprinderile — salvarea sufletelor care piereau — n-au avut destul interes spre a folosi toate mijloacele pe care le puteau folosi pentru a opri spre nimicire și a întoarce pașii celor șovăitori pe calea spre viață. Viața veșnică ar trebui să angajeze cel mai adânc interes al fiecărui creștin. A fi un împreună lucrător cu Hristos și cu îngerii cerești, în marele plan de mântuire! Ce lucrare poate suporta vreo comparație cu aceasta? Prin fiecare suflet mântuit vine la Dumnezeu o parte din slavă, spre a fi reflectată asupra celui mântuit și, de asemenea, și asupra uneltei care a contribuit la mântuirea lui.

Zel creștin

[233]

Există un zel gălăgios, fără țintă sau scop, care nu este în conformitate cu cunoștința, care este orb în acțiunile lui și nimicitor în rezultatele lui. Acesta nu este zelul creștin. Zelul creștin este stăpânit de principiu și nu este spasmodic. El este serios, profund, puternic, angajează sufletul întreg și ridică pentru a exercita sensibilitățile morale. Salvarea sufletelor și interesele Împărăției lui Dumnezeu sunt probleme de cea mai mare importanță. Ce țintă există, care să reclame un zel mai mare decât salvarea de suflete și slava lui Dumnezeu? Există motive care nu pot fi ușor trecute cu vederea. Ele sunt tot atât de importante ca veșnicia. Este în joc soarta veșnică. Bărbații și femeile hotărăsc pentru fericire sau nenorocire. Zelul creștin nu se va epuiza în discuții, ci va simți și va acționa cu vigoare și eficiență. Totuși, zelul creștin nu va acționa de dragul de a fi văzut. Umilința va caracteriza fiecare efort și va fi văzută în fiecare lucrare. Zelul creștin va duce la rugăciune serioasă și umilire, și la credincioșie în datoriile căminului. În cercul familiei se va vedea gentilețe și iubire, facere de bine și împreună simțire, care întotdeauna sunt roadele zelului creștin.

Mi s-a arătat că trebuie să faceți o mișcare de înaintare. Comoara ta din cer, soră E., nu este mare. Tu nu ești bogată față de Dumnezeu. Fie ca Domnul să-ți deschidă ochii, ca să-ți vezi și inima, și să te facă să dai pe față zelul creștin. O, cât de puțini își dau seama de valoarea sufletelor! Cât de puțini sunt dispuși să sacrifice spre a aduce suflete să-L cunoască pe Hristos! Există multă vorbărie, multă iubire declarată pentru sufletele care pier; dar vorbăria este material ieftin. Ceea ce se dorește este zel creștin serios — un zel care va fi manifestat prin a face ceva. Acum, toți trebuie să lucreze pentru ei înșiși, și când Îl au pe Isus în inimile lor, Îl vor mărturisi și altora. Un suflet care Îl are pe Hristos nu mai poate fi oprit să-L mărturisească, precum nu pot fi oprite apele Niagarei să curgă în cascadă.

Mi-a fost arătat că fratele F. este îngropat în gunoiul lumii. El nu-și poate permite să-și ia timp să-I slujească lui Dumnezeu nici

măcar să studieze serios și să se roage, ca să știe ce ar vrea Domnul să facă. Talantul lui este îngropat în pământ. Grijile acestei vieți i-au înghițit interesul pentru lucrurile veșnice. Împărăția lui Dumnezeu și îndreptățirea lui Hristos sunt secundare. Lui îi plac afacerile; dar am văzut că, dacă nu-și schimbă cursul vieții, Dumnezeu va fi împotriva lui. El poate să adune, dar Dumnezeu va împrăști. Poate face bine. Dar mulți sunt de părere că, dacă viața lor este o viață de muncă și afaceri, ei nu pot face nimic pentru câștigarea de suflete, nimic pentru înaintarea cauzei Răscumpărătorului lor. Ei zic că nu pot face lucruri pe jumătate, și de aceea își părăsesc îndatoririle și exercițiile religioase și se îngroapă în lume. Ei își fac mai întâi afacerile lor, și îl uită pe Dumnezeu, iar El n-are plăcere de ei. Dacă sunt angajați în afaceri în care nu pot să înainteze în viața spirituală și sfințenie desăvârșită, în temere de Dumnezeu, ei ar trebui să schimbe afacerea cu una în care să poată avea cu ei pe Isus în fiecare ceas.

[234]

Frate F., tu nu-ți onorezi mărturisirea de credință. Zelul tău este un zel lumesc, interesul tău este interes lumesc. Tu mori spiritual, nu înțelegi starea ta periculoasă. Iubirea de lume îți înghite religia. Trebuie să te trezești; trebuie să-L cauți pe Dumnezeu și să te pocăiești de abaterile tale. Căiește-te și întoarce-te la Domnul. Îndatoririle tale religioase au devenit o simplă formă. Tu nu te bucuri de religie, pentru că această bucurie depinde de ascultare de bunăvoie. Cel binevoitor și ascultător va mânca din bunurile țării. Tu nu ai o dovadă clară că vei locui cu Dumnezeu în Împărăția Sa. Din când în când, te angajezi în îndeplinirea aparentă a îndatoririlor religioase, dar inima ta nu-i în lucrare. Ocazional, îți mai scapă câte o avertizare pentru păcătoși, sau un cuvânt în favoarea adevărului; dar aceasta este o slujire fără tragere de inimă, ca și cum ar fi făcută pentru un vătaf, în loc să fie o slujire de afecțiune filială, voioasă. Dacă inima ta va arde de zel creștin, sarcina cea mai grea va fi plăcută și ușoară.

Motivul pentru care viața creștină este atât de grea pentru mulți este că au o inimă împărțită. Ei sunt îndoielnici, ceea ce îi face să fie nehotărâți în toate umblările lor. Dacă ar fi bogat îmbibate cu zel creștin, care este totdeauna rezultatul consacrării față de Dumnezeu, în locul jalnicului strigăt „Sunt pierdut! Sunt pierdut!“ (**Isaia 24, 16**), vorbirea inimii ar fi: „Iată, ce lucruri mari a făcut Domnul pentru mine.“ Chiar dacă ești mântuit, ceea ce este foarte îndoielnic, pe calea pe care o urmezi acum, cât de limitat va fi binele pe care

[235]

l-ai îndeplinit! Nici un suflet nu va fi mântuit cu ajutorul tău. Îți va spune Stăpânul: „Bine, rob bun și credincios?” Ce ai făcut tu cu credincioșie? Lucrarea grea în afaceri și îngrijire de viața acesta. Vor aduce acestea de pe buzele lui Hristos cuvinte amabile: „Bine rob bun și credincios?”

Frate al meu, Isus te iubește și te invită să te schimbi de îndată; să-ți iei privirea de la pământ și s-o îndrepti asupra țintei, pentru premiul înaltei tale chemări, care este în Isus Hristos. Încetează cu comportarea ușuratică și cu nimicurile. Fie ca impresionanta greutate a timpului în care trăim să fie suportată de tine până se încheie războiul. Du-te la lucru; dacă ești consacrat față de Dumnezeu, influența ta îți va spune.

Cei mai mulți din familia fratelui G. sunt pe o cale descendentă. H. trăiește o viață fără țintă. Ea este plină de nesăbuință, vanitate și mândrie. Influența ei nu tinde spre înnobilare, nu duce la bunătate și sfîntire. Ei nu-i place restricția impusă de religie; de aceea nu vrea să-și supună inima sacrei ei stăpîniri. Ea iubește eul, iubește plăcerea, și este în căutarea propriei ei bucurii. Rezultatul va fi trist, trist cu adevărat, dacă nu se întoarce și nu caută adevărata evlavie. Ea ar putea exercita o influență liniștitoare, înnobilatoare și înălțătoare asupra fraților ei. Dumnezeu îi iubește pe acești copiii, dar ei nu sunt creștini. Dacă ar încerca să trăiască o viață creștină umilă, ei ar putea deveni copiii ai luminii și lucrători pentru Dumnezeu; ar putea fi misionari în familiile lor și între asociații lor.

Răspunderile tinerilor

Dacă tinerii ar putea să vadă cât de mult bine stă în puterea lor să facă, dacă ar face din Dumnezeu tăria și înțelepciunea lor, ei n-ar merge pe calea nepăsării și a indiferenței față de El; ei n-ar fi dominați de influența celor care sunt neconsacrați. În loc să simtă că asupra lor apasă o responsabilitate individuală, spre a depune eforturi de a face bine altora, și să-i conducă pe alții la îndreptățire, ei renunță la ele pentru a căuta propria lor distracție. Ei sunt membri nefolositori ai societății și trăiesc o viață fără țință, așa cum fac fluturii. Tinerii pot să cunoască adevărul și să-l creadă, dar să nu-l trăiască. Unii ca aceștia au o credință moartă. Inimile lor n-au fost influențate în așa măsură, încât să afecteze purtarea și caracterul lor înaintea lui Dumnezeu și nu sunt mai aproape de a face voia Lui decât sunt necredincioșii. Inimile lor nu se supun voinței lui Dumnezeu; ei sunt dușmani ai Lui. Cei care sunt devotați distracțiilor și iubesc societatea căutătorilor de plăceri, au o aversiune față de practicile religioase. Va spune Stăpânul către acești tineri care mărturisesc Numele Lui: Bine, robi buni și credincioși, dacă ei nu sunt buni și credincioși? [236]

Tinerii sunt în mare pericol. Un mare rău rezultă din lectura lor ușoară. Mult timp, care ar trebui să fie folosit în ocupații folositoare, este pierdut. Unii vor renunța chiar și la somn pentru a termina povestea unei iubiri ridicole. Lumea este inundată de romane de toate felurile. Unele nu au un caracter atât de periculos ca altele. Unele sunt imorale, josnice și vulgare; altele sunt înveșmântate cu mai mult rafinement, dar toate sunt periculoase prin influența lor. O, dacă tinerii ar reflecta asupra influenței pe care o au asupra minții povestirile excitante! Puteți voi, după o astfel de lectură, să deschideți Cuvântul lui Dumnezeu și să citiți cu interes cuvintele vieții? Nu găsiți neinteresantă Cartea lui Dumnezeu? Farmecul acelei povestiri de dragoste este asupra minții, nimicind vigoarea ei și făcând imposibilă direcționarea minții asupra adevărilor solemne și importante, care afectează interesul vostru veșnic. Voi păcătuți împotriva pă-

rinților voștri, devotând unui scop atât de neînsemnat timpul care le aparține, și păcătuți și împotriva lui Dumnezeu folosind în felul acesta timpul care ar trebui să fie petrecut în consacrare față de El.

[237] Este de datoria tinerilor să încurajeze sobrietatea. Ușurătatea, farsa și gluma vor avea ca rezultat sărăcia sufletului și pierderea favoarei lui Dumnezeu. Mulți dintre voi cred că nu exercitați o influență rea asupra altora, și, într-o oarecare măsură, vă simțiți satisfăcuți; dar exercitați voi o influență spre bine? În conversația și faptele voastre, căutați să-i conduceți pe alții la Mântuitorul, sau, dacă mărturisesc pe Hristos, să îi conducă spre o mai strânsă umblare cu El?

Tinerii trebuie să cultive un duh de consacrare și evlavie. Ei nu-L pot slăvi pe Dumnezeu, dacă nu ținesc în mod continuu să ajungă la statura plinătății lui Hristos — desăvârșirea în Isus Hristos. Fie ca harul creștin să fie din belșug în voi. Predați Mântuitorului vostru cele mai bune și mai sfinte simțăminte. Dați deplină ascultare voinței Lui. El nu va accepta nimic mai puțin de atât. Să nu vă lăsați mișcați din statornicia voastră, de batjocurile și ironiile celor ale căror minți sunt predate deșertăciunii. Urmați-L pe Mântuitorul vostru atât în timpuri rele, cât și în cele bune; țineți seamă de toată bucuria și onoarea sacră de a purta crucea lui Hristos. El a murit pentru voi. Dacă nu căutați să-I slujiți Lui cu simțămintele voastre neîmpărțite, nu veți reuși să desăvârșiți sfințirea în temere de El, și veți fi obligați să auziți, în cele din urmă, înspăimântătorul cuvânt: Plecați.

Slujitorii lui Mamona

Cazul fratelui I. este îngrozitor. Lumea aceasta este dumnezeul lui, el se închină banului. El n-a ținut seamă de avertizarea care i-a fost dată cu ani în urmă, ca să biruiască iubirea de lume în timpul exercitării tuturor facultăților lui. Bani pe care i-a câștigat de atunci încoace au fost ca tot atâtea funii spre a-i prinde în plasă sufletul și a-l lega de lume. Mărindu-și averea, a devenit lacom după câștig. Toate puterile ființei lui sunt consacrate unei singure ținte, să facă rost de bani. Aceasta a fost ținta sa, dorința fierbinte a vieții lui. El și-a îndreptat toate puterile ființei lui în această unică direcție, până când, în mod practic, a devenit un închinător al lui Mamona. În această privință, este un nesăbuit. Pilda pe care o dă familiei îi face să creadă că averea trebuie prețuită înainte de cer și nemurire. El și-a educat mintea ani de zile spre a dobândi avere. El își sacrifică [238] interesul veșnic pentru comorile acestui pământ. Crede adevărul, iubește principiile adevărului și îi place să-i vadă pe alții propășind în adevăr; dar el s-a făcut rob atât de conștiincios al lui Mamona, încât se simte legat să-i slujească stăpânului lui cât timp va trăi. Dar cu cât trăiește mai mult, cu atât mai devotat va deveni față de iubirea lui de câștig, dacă nu se îndepărtează de acest zeu teribil, banii. Acest lucru va fi ca și cum i s-ar smulge organele vitale, dar trebuie făcut, dacă prețuiește cerul.

El nu are nevoie de critica nici unuia, ci de compătimirea tuturor. Viața lui a fost o greșeală teribilă. Suferea de nevoi bănești imaginare, în timp ce era înconjurat de belșug. Satana a pus stăpânire pe mintea lui și, excitându-și setea de câștig, a devenit nesăbuit în privința acestui subiect. Puterile mai înalte și mai nobile ale ființei lui au fost aduse foarte mult în supunere față de această înclinație spre zgârcenie și egoism. Singura lui nădejde este să rupă legăturile lui Satana și să biruiască acest rău din caracterul lui. El a încercat să facă astfel, acționând asupra conștiinței lui, dar nu îndeajuns. A face doar un efort puternic, a te despărți numai puțin de acest Mamona, și a socoti tot timpul că ți-ai liniștit sufletul, nu este roada adevăratei

religii. Trebuie să-ți educi mintea pentru fapte bune, să-ți aduni toate forțele împotriva înclinației de a agonisi și să ții fapte bune în toată viața. Trebuie să cultivi iubire pentru a face bine și să te ridici deasupra duhului mic și zgârcit pe care l-ai nutrit.

[239] Făcând comerț cu negustorii de la..., fratele și sora I. n-au urmat o cale plăcută lui Dumnezeu. Ei vor să se tocmească spre a obține lucrurile cât pot mai ieftin, discută prea mult despre o diferență de câțiva bănuți și stau de vorbă cu privire la ei, ca și cu cum banii ar fi totul pentru ei — zeul lor. Dacă ar putea să se întoarcă, neobservați, ca să audă observațiile care sunt făcute după plecarea lor, ar avea o idee mai clară despre influența zgârceniei. Credința noastră este dezonorată și Dumnezeu este hulit de către unii pe socoteala acestei comportări zgârcite, privind niște bănuți. Îngerii se întorc, îndepărtându-se cu dezgust. În cer, totul este nobil și înălțător. Cu toții caută interesul și fericirea altora. Nimeni nu se consacră înfățișării sale și nu se îngrijește de eu. Culmea bucuriei tuturor ființelor sfinte este să fie martore la bucuria și fericirea celor din jurul lor.

Când îngerii aceștia vin să slujească celor care vor fi moștenitori ai mântuirii, și sunt martori la arătarea egoismului, lăcomiei, șireteniei, și a satisfacerii eului în dezavantajul altora, se îndepărtează mâhniți. Când îi văd pe cei care pretind a fi moștenitorii unei moșteniri nepieritoare că sunt atât de zgârciți în afacerea lor cu cei care nu mărturisesc nici o ambiție mai înaltă decât aceea de a aduna comori pe pământ, de rușine, ei se îndepărtează, pentru că adevărul sacru este defăimat.

În nici un alt fel, Domnul n-ar putea fi slăvit mai bine și adevărul mai mult onorat decât ca necredincioșii să vadă că adevărul a făcut o lucrare mare și bună asupra vieții oamenilor, din fire lacomi și zgârciți. Dacă s-ar putea vedea că credința unora ca aceștia a avut influența de a le modela caracterele, de a-i schimba din oameni avari, egoiști, șireți și iubitori de bani, în oameni cărora le place să facă binele, să caute ocazii să-și folosească mijloacele spre a-i binecuvânta pe cei care trebuie să fie binecuvântați, care vizitează pe văduvă și pe orfan în suferința lor, și care se păstrează nepătați de lume. Aceasta ar fi o dovadă că religia lor este adevărată. Aceștia ar face ca lumina lor să strălucească în așa fel, încât alții, văzând faptele lor bune, să fie conduși să-L slăvească pe Tatăl lor care este

în ceruri. Roadă aceasta ar fi spre sfințire și ei ar fi reprezentanții vii ai lui Hristos pe pământ. Păcătoșii ar fi convinși că este o putere în adevăr față de care ei sunt străini. Aceia care mărturisesc că așteaptă și veghează în vederea arătării Domnului lor n-ar trebui să dezonoreze mărturisirea lor de credință prin comportament zeflemist și tocmindu-se până la ultimul bănuț. Un astfel de rod nu crește în pomul creștin.

[240]

Frate I., Domnul nu vrea ca tu să pieri, ci, mai degrabă, vrea să te prinzi de tăria Lui și să faci pace cu El prin a pune voința ta de acord cu voința Lui divină. Dacă s-ar putea prezenta în fața ta un tablou fidel al felului în care obții bani, ai fi îngrozit. Ai fi dezgustat de meschinăria, avariția și iubirea ta de bani. Ai face efort pentru a obține harul transformator al lui Dumnezeu, care te-ar face un om nou. Mijloacele materiale, care au ajuns la tine din partea rudelor, au fost un blestem pentru tine. Ele n-au făcut decât să mărească înclinația ta spre iubirea de bani și au fost o greutate în plus în a te afunda spre pierzare.

„Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (**1 Timotei 6, 10**). Când oamenii își folosesc puterile minții și ale trupului spre a obține bogății și se mulțumesc cu plăcerea de a strânge avere pe care ei niciodată n-o pot folosi, care se va dovedi o pagubă pentru copiii lor, atunci abuzează de puterile date lor de Dumnezeu. Ei dovedesc că, prin urmărirea captivantă a câștigului, caracterele lor au devenit meschine. În loc să realizeze fericirea, ei sunt nenorociți. Ei și-au închis sufletele față de lipsurile nevoiașilor și au dovedit că n-au nici o compătimire față de cei suferinzi.

Frate al meu, inima ta nu este nemiloasă față de lipsurile și nevoile altora. Tu ai impulsuri generoase și îți place să faci cuiva un serviciu. Adesea, ești gata să faci o faptă amabilă pentru un frate sau un vecin; dar tu faci din bani zeul tău, și ești în pericol de a prețui cerul mai puțin decât îți prețuiești banii. În strângerea de bani, există întotdeauna pericol, dacă harul lui Dumnezeu nu este principiul conducător al sufletului. Când creștinii sunt stăpâniți de principiile cerului, ei distribuie cu o mână, în timp ce cealaltă câștigă. Aceasta este singura poziție rațională și sănătoasă, pe care o poate ocupa un creștin, în timp ce are și încă mai face bani.

[241]

Pe fratele I., noi l-am întrebat: Ce ai de gând să faci cu banii? Tu ești ispravnicul lui Dumnezeu. Ai talente și mijloace și poți face

mult bine cu ele. Poți să le depui în banca cerului fiind bogat în fapte bune. Binecuvântează-i pe alții cu viața ta. „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (**Matei 6, 19-21**).

Adu-ți aminte, comorile strânse în cer nu sunt pierdute. Ele sunt asigurate pentru voi prin folosirea judicioasă a mijloacelor pentru care Cerul v-a făcut ispravnici. „Îndeamnă-i pe bogații veacului acestuia“, zice apostolul, „să nu se îngâmfe, și să nu-și pună nădejdea în niște bogații nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață“ (**1 Timotei 6, 17-19**).

Există pericolul, frate I., ca viața ta să fie pierdută și ca darurile pe care ți le-a dat Dumnezeu să fie predate diavolului, iar tu să fii condus ca un sclav, după cum vrea el. Poți suporta ideea? În această viață scurtă, poți alege să-ți slujești eul și să iubești banii și apoi să te desparți de toate, să n-ai titlul pentru cer, nici dreptul la viața veșnică? Ai în fața ta o luptă: să-ți desparți sentimentele de bogăția acestui pământ. Unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. Veghează, roagă-te, lucrează, este lozinca creștinului. Trezește-te, te implor. Caută acele lucruri care sunt durabile. Lucrurile acestui pământ trebuie să treacă în curând. Ești tu gata să schimbi lumile?

[242] **Îți formezi tu un caracter pentru viața veșnică? Dacă**

în cele din urmă vei fi pierdut, vei ști ce s-a dovedit a fi ruina ta — iubirea de bani. Tu vei striga în groază amară: „O, înșelăciunea bogățiilor! Mi-am pierdut sufletul. L-am vândut pentru bani. Sufletul și trupul meu le-am vândut pentru câștig. Am sacrificat cerul de teamă că trebuia să-mi sacrific banii spre a-l obține“. Din partea Stăpânului, se va auzi: Luați-l pe slujitorul neproductiv, legați-l de mâini și de picioare și aruncați-l în întunericul de afară. Sperăm că nu aceasta va fi soarta ta. Noi nădăjduim că îți vei muta comoara în cer, îți vei transfera afecțiunile și te vei prinde de Dumnezeu și de comoara cea nepieritoare.

Am văzut că întreaga familie era în pericolul de a participa, într-o măsură, la spiritul tatălui. Soră I., tu ai participat deja la acest spirit.

Dumnezeu să-ți ajute să-l vezi și să faci o schimbare totală. Cultivă iubirea de a face bine; caută să fii bogată în fapte bune. În multe privințe, poți face mai mult decât faci. Tu ai înaintea lui Dumnezeu o responsabilitate individuală. Ai o sarcină de îndeplinit, de care nu poți fi scuzată. Păstrează o îndeaproape umblare cu Dumnezeu; roagă-te neîncetat. Dacă îți vei salva sufletul, vei avea o importantă lucrare. Încearcă să ai o influență neutralizantă în familia ta. Ia o atitudine nobilă pentru Dumnezeu. Structura ta nu se aseamănă cu a soțului tău, și vei fi condamnată de Dumnezeu, dacă nu acționezi pentru tine însuși. Fă o lucrare sânguincioasă pentru a-ți salva sufletul și a exercita o influență spre a-ți salva familia. Fă ca pilda ta să arate că comoara îți este în cer și că ai investit totul într-un cămin mai bun și o viață mai bună, care este veșnicia. Educă-ți mintea, ca să prețuiască lucrurile cerești, să fie înălțată, să-L iubească pe Dumnezeu și să manifeste o ascultare de bunăvoie de voința Lui.

Tu poți fi pusă la încercare; poți fi probată spre a se vedea cât de puternic este atașamentul tău față de lucrurile acestei lumi. Poți fi făcută să înțelegi o pagină a inimii tale de care până acum n-ai cunoștință. Dumnezeu îți cunoaște încercările când vezi starea soțului tău și a copiilor, care au o așa mare lipsă de credință mântuitoare. [243]

De tine depinde mai mult decât îți dai seama. Trebuie să îmbraci armura. Nu folosi prețioasa ta putere cu munca extenuantă, pe care o poate face un altul. Încurajează-o pe fiica ta să se angajeze în ocupații folositoare și să te ajute în purtarea poverilor vieții. Ea are nevoie de disciplinare. Mintea ei este deșartă. Are nevoie să-I dea totul lui Dumnezeu; atunci poate fi folositoare și plăcută Răscumpărătorului ei.

Sora mea, lucrează mai puțin, și roagă-te și meditează mai mult. La tine ar trebui să primeze interesele veșnice. Să ferească Dumnezeu să-ți fie transformați copiii în iubitori de bani. Adevărata finețe și gentilețe a manierelor nu se poate găsi niciodată într-un cămin unde stăpânește egoismul. Cei fini cu adevărat, totdeauna au minte și inimă, totdeauna au considerație pentru alții. Adevărata finețe nu găsește satisfacție pentru împodobirea și expunerea trupului. Adevărata finețe și noblețe a sufletului se va vedea în eforturile de a-i binecuvânta și înălța pe alții. Greutatea lucrurilor veșnice apasă foarte puțin asupra copiilor tăi. Fie, ca Dumnezeu să-i trezească înainte de a fi prea târziu, și ei să exclame îngroziți: „Secerișul a

trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți“ (**Ieremia 8, 20**).

[244]

Frate I, cazul tău mi-a fost prezentat. Tu ocupi o poziție de răspundere. Ți s-au încredințat talanții banilor și ai influenței. Fiecărui om îi este dată o lucrare — să facă ceva, nu numai să-și angajeze creierul, oasele și mușchii în muncă obișnuită și aceasta înseamnă mai mult decât atât. Tu ești obișnuit cu această lucrare din punct de vedere omenesc și ai ceva experiență în ea, în competența religioasă. Dar în trecut, timp de câțiva ani ți-ai pierdut timpul și acum va trebui să lucrezi repede spre a răscumpăra trecutul. Nu-i suficient să ai talente, trebuie să le folosești în așa fel, încât să nu te avantajezi numai pe tine, ci și pe Cel care ți le-a dat. Tot ceea ce ai este un împrumut din partea Domnului tău. El ți-l va cere din nou, cu dobândă.

Hristos are un drept asupra serviciilor tale. Ai devenit slujitorul Lui prin har. Tu nu trebuie să servești intereselor tale, ci intereselor Celui care te-a angajat. Ca unul care mărturisești a fi creștin, ai obligații față de Dumnezeu. Ceea ce îți este încredințat pentru investiție nu este proprietatea ta. Dacă ar fi așa, le-ai fi putut folosi după propria ta plăcere. Capitalul este al Domnului, și tu ești răspunzător pentru utilizarea sau folosirea abuzivă a lui. Există metode după care poate fi investit acest capital — dă-l la schimbător — ca să aducă câștig pentru Domnul. Dacă i se îngăduie să fie îngropat în pământ, nici Domnul, dar nici tu nu vei beneficia, ci vei pierde tot ce ți s-a încredințat. Fie ca Domnul să-ți ajute, frate al meu, să-ți înțelegi adevărata poziție, ca slujitor tocmit al lui Dumnezeu. Prin suferințele și moartea Sa, El a plătit prețul, ca să-ți asigure o slujire binevoitoare și gata de a asculta.

În timpul încercărilor din ultimii ani, ai suferit sufletește, și ai socotit ca ușurare să-ți îndrepti atenția mai pe deplin spre lucrurile acestei lumi, să lucrezi pentru agonisirea de avere. În marea Sa iubire și îndurare față de tine, Dumnezeu te-a adus din nou în staulul Lui. Acum, asupra ta sunt puse îndatoriri și răspunderi noi. Tu ai o iubire puternică pentru lumea aceasta. și-ai adunat comori pe pământ. Isus te invită acum să-ți transferi comoara în cer; pentru că unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. În tot comportamentul tău cu frații și cu necredincioșii, veghează asupra ta. Fii credincios față de mărturisirea ta de credință și păstrează adevărata noblete de suflet, care trebuie să fie un credit al adevărului pe care-l mărturisești.

Ocupi o poziție și alții privesc la tine. Ai un intelect mai mult decât obișnuit. Ești un om al înțelegerii rapide și simți profund. Unii dintre frații tăi n-au evoluat în înțelepciune. Ei au privit la tine, au gândit asupra cazului tău și au dorit să te vadă mai liberal cu mijloacele tale. Datorită cazului tău, ei sunt nefericiți. Toate acestea sunt de prisos la ei.

[245]

Chiar acestora le lipsesc multe lucruri și, dacă sunt credincioși în slujirea umilă pe care o cere Stăpânul de la ei, vor avea tot ceea ce pot să facă. Ei nu-și pot permite să-și piardă timpul, temându-se îngrijorați ca nu cumva vecinul lor, căruia i s-a încredințat o mare lucrare, să nu reușească să-și facă bine lucrarea. În timp ce ei sunt atât de interesați de cazul altuia, propria lor lucrare este neglijată și sunt, într-adevăr, slujitori leneși. Ei erau neliniștiți să facă lucrarea vecinului lor, în locul celei care le-a fost încredințată s-o facă. Ei cred că, dacă ar avea cei cinci talanți să-i negustorească, ar putea face mult mai bine decât cel căruia i-au fost încredințați acești talanți. Dar Stăpânul știa mai bine decât ei. Nimeni nu trebuie să se văicărească, pentru că nu poate să-L slăvească pe Dumnezeu prin talanții pe care El niciodată nu li i-a dat și pentru care ei nu sunt răspunzători. Ei nu trebuie să spună: „Dacă aș avea o altă poziție în viață, aș face o mulțime de lucruri bune cu capitalul meu“. Dumnezeu nu cere mai mult de la ei decât să îmbunătățească ceea ce au, ca ispravnici ai harului Său.

Acel singur talant, slujba cea mai umilă, dacă este pe deplin consacrat și exercitat spre a promova slava lui Dumnezeu, va fi tot atât de bine primit, ca și îmbunătățirea celui mai valoros talant. Diferitele daruri sunt proporționale cu diferitele noastre capacități. Fiecărui ins îi este dat în acord cu capacitatea lui. Nimeni să nu disprețuiască lucrarea sa, socotind-o așa de neînsemnată, încât nu-i nevoie să fie grijuliu s-o facă bine. Dacă face acest lucru, el tratează ușuratic responsabilitățile sale morale și disprețuiește lucrurile cele mici. Cerul le distribuie tuturor lucrarea, și ar trebui să aibă ambiția să facă bine acea lucrare, după capacitățile lor. Dumnezeu cere ca toți, atât cei mai slabi, cât și cei mai tari, să împlinească lucrarea care le-a fost repartizată. Dobânda așteptată va fi în proporție cu cantitatea încredințată.

Fiecare să ia parte sânguincios și interesat la lucrarea lui, lăsându-i pe ceilalți în grija Stăpânului lor, să stea sau să cadă. Sunt prea

[246] mulți băgăcioși în..., prea mulți care sunt interesați să-i supravegheze pe frații lor, și din această cauză, sunt slabi în mod continuu. Ei vor să depună mărturie în adunare, și pentru că n-au pe Isus în inimile lor, vor să încerce să-și impună sarcina asupra fraților lor. Aceste suflete sărmene nu-și cunosc datoria, și totuși își iau răspunderea să-i lumineze pe alții cu privire la datoria acelora. Dacă unii ca aceștia s-ar îngriji de propria lor lucrare și ar avea harul lui Dumnezeu în inimile lor, în comunitate ar fi o putere care acum lipsește.

Frate I., tu poți face bine. Ai judecată bună și Dumnezeu te conduce din întuneric la lumină. Folosește-ți talanții spre slava lui Dumnezeu. Pune-i la schimbător, ca atunci când vine Stăpânul să poată primi ce este al Lui cu dobândă. Desfă cărceii tăi de lucrurile lipsite de valoare ale pământului și ridică-i să-i înfășori în jurul lui Dumnezeu. Salvarea sufletelor este de mai mare importanță decât lumea întreagă. Un suflet salvat, ca să trăiască în decursul veacurilor veșnice spre a-L lăuda pe Dumnezeu și pe Miel, este de mai mare valoare decât foarte mulți bani. Averea nu mai are nici o însemnătate când este comparată cu valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos. Ești un bărbat prudent și nu vei acționa pripit. Sacrifică pentru adevăr, ca să devii bogat față de Dumnezeu. Fie ca Domnul să-ți ajute să acționezi atât de repede cât ar trebui să acționezi și să prețuiești corect lucrurile veșnice.

Copiii tăi au nevoie de o mai adâncă lucrare a harului în inimile lor. Ei trebuie să încurajeze sobrietatea și tăria de caracter. Dacă sunt consacrați față de Dumnezeu ei pot face mult bine și să exercite o influență care va fi mântuitoare pentru tovarășii lor.

[247] Nu lăsați ca cei săraci să socotească că ei nu pot face nimic din cauză că nu dispun de averea fraților lor. Ei pot face sacrificii în multe feluri. Pot să se lepede de eu. Pot trăi o viață consacrată, și, prin cuvintele și faptele lor, Îl pot onora pe Răscumpărătorul lor. Mai ales surorile pot exercita o puternică influență, dacă vor să înceteze cu pălăvrăgeala și să-și consacre timpul pentru veghere și rugăciune. Ele Îl pot onora pe Dumnezeu. Pot face ca lumina lor să lumineze în așa fel, încât alții, văzând faptele lor bune, vor fi aduși să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri.

Ca o ilustrare a greșelii voastre de a veni în lucrarea lui Dumnezeu, așa cum aveți privilegiul, mi s-a făcut referire la aceste cuvinte: „Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului. Blestemați, bles-

temați pe locuitorii lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului. În ajutorul Domnului printre oamenii viteji“ (**Judecători 5, 23**). Ce-a făcut Meroza? Nimic. Și acesta a fost păcatul locuitorilor lui. N-au venit să-i ajute Domnului împotriva celor puternici.

Sentimentalism și pețitorie

Iubită soră K: În vedenia care mi-a fost dată în iunie trecut, mi s-a arătat că tu ai o fermitate a caracterului, o strictă determinare a scopurilor, care aduce oarecum o îndărătnicie. Tu nu ești dispusă să fii condusă, totuși ești nerăbdătoare să cunoști și să faci voia lui Dumnezeu. Ai fost înșelată în sinea ta; nu ți-ai cunoscut inima. Ai crezut că voința ta era supusă față de voința lui Dumnezeu, dar în această privință n-ai judecat corect. Ai avut de-a face cu necazuri și ai îngăduit ca mintea ta să stăruie asupra speranțelor dezamăgite. Cu câțiva ani în urmă, viața ta a luat o întorsătură deosebită. Se părea că te stăpânește un spirit de neliniște. Nu erai fericită, deși nu exista nimic în jurul tău care să fi aruncat o umbră atât de întunecoasă. Tu nu ți-ai educat mintea să stăruie asupra subiectelor vesele. Tu ești capabilă să exerciți o influență puternică în favoarea adevărului, numai dacă ți-ai educa mintea să meargă în direcția cea bună. Toate cuvintele și faptele tale trebuie să fie în așa fel, încât să-L onoreze pe Răscumpărătorul tău, să slăvească iubirea Lui și să înalțe farmecul Său.

[248]

Tu ai căzut într-o regretabilă greșeală, care este atât de generală în acest veac degenerat, mai ales la femei. Ție îți place prea mult sexul opus. Iubești societatea lor, atenția ta față de ei este măgulitoare, și încurajezi sau îngădui o familiaritate care nu este întotdeauna în acord cu îndemnul apostolului: „Feriți-vă de orice se pare rău“ (**1 Tesaloniceni 5, 22**).

Nu te cunoști cu adevărat. Umbli în întuneric. Tu ai ceva de-a face cu pețitoria. Aceasta este treaba cea mai nesigură, pentru că nu cunoști inima și poți face o lucrare foarte rea, ajutându-l prin aceasta pe marele răzvrătit în lucrarea lui de pețitorie. El este foarte angajat și ocupat ca cei care sunt cu totul nepotriviți unul cu altul, ca să-și unească interesele. El jubilează în această lucrare, pentru că prin ea poate produce mai multă mizerie și nenorocire, fără speranță de mai bine, familiei umane decât exercitarea iscusinței lui în oricare altă direcție.

Ai scris scrisori, care te-au costat mult. Scrisorile acestea stăruiau oarecum asupra subiectelor credinței și speranței noastre; dar amestecate cu acestea erau și întrebări discrete și presupuneri cu privire la unul sau altul dacă are de gând să se căsătorească și sugestii referitoare la căsătorie. Ți se pare că cunoști destul de mult despre viitoarele căsătorii, și scrii și discuți despre aceste lucruri. Aceasta produce numai sărăcie pentru sufletul tău. „Căci din prisosul inimii vorbește gura“ (**Matei 12, 34**). Tu ți-ai făcut o mare nedreptate, îngăduind ca mintea și conversația ta să stăruie asupra iubirii și căsătoriei. N-ai fost fericită, pentru că ești în căutarea fericirii. Aceasta nu este o ocupație profitabilă. Când cauți în mod serios să-ți faci datoria și te ridici să slujești altora, atunci vei găsi odihnă pentru spiritul tău. Mintea stăruie asupra ta însăși. Este necesar ca ea să fie abătută de la tine. Încercând să ușurezi grijile altora și făcându-i fericiți pe ei, vei găsi fericire și voieșie în Duhul.

Tu ai o imaginație bolnavă. Te-ai crezut bolnavă, dar această boală a fost mai mult imaginară decât reală. N-ai fost corectă cu tine însăși. Ai conversat cu tineri și ți-ai permis în prezența lor o libertate permisă numai în prezența unui frate. Mi-a fost arătat că influența ta la... n-a fost ceea ce putea să fie. Ai îngăduit ca cugetul tău să coboare la un nivel josnic. Tu puteai să stai la taifas, să râzi și să ai discuții ieftine, nevrednice pentru o creștină. Comportarea ta n-a fost cum ar fi trebuit să fie. Ai apărut ca o persoană fără șira spinării. Tu te-ai sprijinit pe jumătate de alții, ceea ce este o poziție greșită pentru o doamnă în prezența altora. Numai dacă ai fi cugetat în felul acesta, puteai să umbli și să stai tot atât de dreaptă ca mulți alții. Starea minții tale te duce spre indolență și spre o teamă de exercițiu, când acest exercițiu avea să se dovedească unul dintre cele mai minunate mijloace ale însănătoșirii tale. Tu nu te vei însănătoși niciodată, dacă nu vei înlătura această stare apatică, visătoare a minții și nu vei lucra cât mai este ziuă. Lucrează și, de asemenea, imaginează-ți și plănuiește. Îndepărtează-ți mintea de la proiectele romantice. Tu amesteci cu religia ta un sentimentalism romantic, bolnav de dragoste, care nu înalță, ci numai înjosește. Nu ești singura care ești afectată; prin exemplul și influența ta sunt păgubiți și alții.

Din fire, ești devoțională. Dacă ți-ai educa mintea să stăruie asupra subiectelor înălțătoare, care n-au nimic de-a face cu tine, ci sunt de natură cerească, ai putea să mai fii de folos. Dar mare parte

[249]

[250]

din viața ta a fost irosită, visând să faci o mare lucrare în viitor, în timp ce sarcina prezentă, așa mică cum ți-ar putea părea ție, a fost neglijată. Ai fost necredincioasă. Domnul nu-ți va încredința o lucrare mai mare până ce lucrarea care se află acum în fața ta nu va fi văzută și adusă la îndeplinire cu bucurie. Dacă inima nu este pusă la lucru, orice lucrare va merge greu. Domnul ne pune la încercare capacitatea, dându-ne mai întâi mici îndatoriri de adus la îndeplinire. Dacă ne îndepărtăm de acestea cu nemulțumire și murmurare, nu ne va mai fi nimic încredințat până ce nu ne vom îndeplini cu bucurie și bine acele mici îndatoriri; apoi ne vor fi încredințate răspunderi mai mari.

și-au fost încredințate talente nu pentru a fi risipite, ci pentru a fi puse la schimbător, pentru ca la venirea Sa, Domnul să poată primi ceea ce este al Lui, cu dobândă. Dumnezeu n-a împărțit aceste talente de-a valma, fără a ține seamă de nimic. El a repartizat aceste răspunderi în conformitate cu aptitudinea cunoscută a slujitorilor Lui. „Arată fiecăruia care este datoria lui“ (**Marcu 13, 34**). El dă fără părtinire și așteaptă o returnare corespunzătoare. Dacă toți își îndeplinesc sarcina, potrivit cu măsura răspunderii lor, cantitatea încredințată lor, fie mare sau mică, va fi dublată. Fidelitatea le este testată, pusă la încercare, iar credincioșia este dovada pozitivă a isprăvniciei lor înțelepte, și a vredniciei lor de a li se încredința adevăratele bogății, chiar și darul vieții veșnice.

[251]

La conferința de la New York, din octombrie 1868, mi-au fost arătați mulți care puteau face binele, dar care acum nu fac nimic. Mi-a fost prezentată o clasă care era conștientă de faptul că membrii ei posedau impulsuri generoase, simțăminte devoționale și o plăcere de a face binele; totuși, în același timp, ei nu făceau nimic. Ei aveau un simțământ de automulțumire, măgulindu-se că, dacă ar avea o ocazie sau ar fi într-o situație mai favorabilă, ar putea și ar fi gata să facă o lucrare mare și bună; dar ei așteaptă ocazia. Disprețuiesc judecata strâmbă a sârmanului zgârcit, care dă cu greu mica bucațică celor nevoiași. Ei văd că el trăiește pentru eu, că nu există în el pornirea să facă bine altora, să-i binecuvânteze cu talentele, influența și mijloacele care i-au fost încredințate spre folosire, și nu să abuzeze de ele, nici să le lase să ruginască sau să le îngroape în pământ. Cei care se predau în fața zgârceniei și a egoismului lor au de dat socoteală pentru faptele lor zgârcite și sunt răspunzători pentru

talentele de care abuzează. Dar și mai răspunzători sunt cei care, deși au impulsuri generoase și sunt ageri, ca să discearnă lucrurile spirituale, rămân inactivi, așteptând o ocazie care presupun că n-a venit, punând în contrast dispoziția lor de a fi gata să facă binele cu lipsa de bunăvoință a celui zgârcit, și care chibzuiesc că situația lor este mai favorabilă decât aceea a vecinilor lor, mici la suflet. Unii ca aceștia se înșeală. A avea calități care nu sunt folosite nu face decât să le mărească responsabilitatea; și, dacă ei păstrează nefolosite talentele date de Domnul, sau le acumulează, situația lor nu este mai bună decât aceea a vecinilor, pentru care sufletele lor simt un astfel de dispreț. Lor li se va spune: Voi ați cunoscut voia Domnului și, totuși, n-ați făcut-o.

Dacă v-ați fi educat mintea să stăruie asupra subiectelor înălțătoare, meditănd asupra lucrurilor cerești, ați fi putut face mai mult bine. Ați fi putut avea o influență asupra minții altora, ca să-și schimbe gândurile egoiste și dispozițiile iubirii de lume, îndreptându-se pe calea spiritualității. Dacă afecțiunile și cugetele voastre ar fi fost aduse în supunere față de voința lui Hristos, ați fi fost capabili să faceți binele. Imaginația voastră este bolnavă, pentru că i-ați îngăduit să apuce pe o cale interzisă, să devină visătoare. Visarea cu ochii deschiși și clădirea de castele romantice v-au făcut incapabili pentru a fi folosiți. Voi ați trăit într-o lume imaginară, ați fost și sunteți martiri imaginari și creștini imaginari.

Mare parte din acest sentimentalism banal este amestecat cu experiența religioasă a tinerilor din această generație a lumii. Sora mea, Dumnezeu cere să te schimbi. Înnobilează-ți simțămintele, te implor. Consacră-ți puterile mintale și fizice slujirii Răscumpărătorului tău. Sfintește-ți gândurile și simțămintele, pentru ca toate lucrările tale să poată fi făcute în Dumnezeu.

[252]

Tu ai avut o decepție. Dumnezeu dorește să-ți cercetezi îndeaproape fiecare cuget și țință a inimii tale. Ocupă-te sincer de propriul tău suflet. Dacă simțămintele tale ar fi fost concentrate asupra lui Dumnezeu, așa cum cere El, n-ai fi trecut prin încercările prin care ai trecut. La tine, există o neliniște sufletească ce nu va fi potolită până ce nu

îți schimbi cugetul, până ce nu încetează visarea cu ochii deschiși și construirea de castele și până nu faci lucrarea timpului de față.

Când scrii scrisori, lasă-te de pețitorie și apreciere cu privire la căsătoriile prietenelor tale. Legătura căsătoriei este sfântă, dar în această generație degenerată, ea acoperă răutatea de toate felurile. Se abuzase de ea și devenise o crimă, care acum constituie unul dintre semnele zilelor din urmă, chiar ca legături de căsătorie, încheiate la fel înainte de potop. Satana este foarte ocupat să-i grăbească pe tinerii fără experiență să intre în legătura căsătoriei. Dar cu cât ne lăudăm mai puțin cu căsătoriile care au loc acum, cu atât mai bine. Când natura sacră și cerințele căsătoriei sunt înțelese, ea va fi aprobată chiar acum de cer și rezultatul va fi fericire pentru ambele părți, iar Dumnezeu va fi proslăvit. Fie ca Domnul să te facă în stare să faci lucrarea pe care o ai de făcut.

Am de gând să scriu despre această lucrare rea și înșelătoare, care este adusă la îndeplinire sub masca religiei. Pofta cărnii stăpânește asupra bărbaților și a femeilor. Minte este stricată prin pervertirea gândurilor și a simțămintelor și, totuși, puterea înșelătoare a lui Satana a orbit atât de mult ochii, încât bietele suflete înșelate se măgulesc că sunt spirituale, deosebit de consacrate. Când experiența lor religioasă este compusă din sentimentalism bolnav după dragoste, mai mult decât din curăție, evlavie adevărată și smerenie de suflet, mintea nu este îndepărtată de eu, nu este exersată și înălțată prin binecuvântarea altora, prin facerea de fapte bune. „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe văduve și pe orfani în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume“ (**Iacov 1, 27**). Adevărata religie înnobilează mintea, purifică gustul, sfințește judecata și-l face pe posesor părtaș al curăției și influențelor cerești; ea aduce îngerii aproape și-l desparte din ce în ce mai mult pe credincios de spiritul și influența lumii.

Battle Creek, Michigan.

Severitate în conducerea familiei

Frate L: În iunie trecut, mi-a fost arătat că în fața ta se află o lucrare de corectare a căilor tale. Tu nu te vezi. Viața ta a fost o greșeală. Nu urmezi o cale înțeleaptă și îngăduitoare în familia ta. Ești sever. Dacă continui să mergi pe calea pe care ai urmat, zilele soției tale vor fi scurtate, și copiii tăi se vor teme, dar nu te vor iubi. Socotești că umblarea ta este după înțelepciune creștină, și în privința aceasta te înșeli.

Ai vederi speciale cu privire la conducerea familiei. Tu practici o putere independentă și arbitrară, care nu permite nici o libertate de voință împrejurul tău. Te socotești capabil să fii capul familiei tale și presupui că este suficient capul tău spre a-l pune în mișcare pe fiecare membru, așa cum este acționată o mașină de mâinile unui muncitor. Dictezi și îți asumi autoritate. Aceasta nu-i place cerului și îi întristează pe îngerii milostivitori. Te-ai comportat în familia ta ca și cum tu singur ai fi fost capabil de conducere independentă. Te supără faptul ca soția ta îndrăznește să se opună părerii tale sau să pună la îndoială hotărârile tale.

După îndelungată și multă suferință din partea ei, și stând cu răbdare la dispoziția capriciilor tale, ea s-a revoltat împotriva autorității nedrepte, a devenit nervoasă și înfuriată și a arătat dispreț față de felul tău de a fi. Tu ai provocat cele mai multe dintre manifestările ei și ai învinuit-o pe ea de păcat și că e condusă de duhul diavolului, când, de fapt, tu erai singurul vinovat. Tu ai dus-o la disperare și după aceea i-ai reproșat ei acest lucru.

[254]

Cât de ușor ar fi fost să-i faci viața veselă și plăcută. Dar viața ei a fost contrariul.

Ai fost mai degrabă delăsător. N-ai avut ambiția să-ți pui în practică puterea dată de Domnul. Acesta este capitalul tău. O folosire judicioasă a puterii și o stăruință în deprinderi harnice te-ar fi făcut în stare să dobândești mângâierile vieții. Tu ai greșit și ai crezut că mândria a fost cea care a făcut-o pe soția ta să dorească să aibă lucruri mai confortabile în jurul ei. I s-au pus restricții și ai tratat-o

cu strictețe. Ea are nevoie de o dietă mai bogată, de o cantitate mai mare de hrană pe masă; și, în casa ei, are nevoie de lucruri atât de confortabile și de convenabile cât le poți face tu să fie, lucruri care să-i facă munca cât mai ușoară posibil. Dar tu ai văzut problema dintr-un punct de vedere greșit. Ai crezut că aproape tot ce putea fi mâncat era destul de bun, dacă se putea trăi și dacă păstra puterea. Ai insistat asupra necesității de hrană sărăcăcioasă pentru soția ta. Dar organismul ei nu poate produce sânge și țesuturi sănătoase cu dieta sărăcăcioasă, pe care i-o oferi tu. Unele persoane nu se pot întreține cu aceeași hrană care altora le poate face bine, chiar dacă este preparată în același fel.

Tu ești în pericolul de a deveni un extremist. Organismul tău poate transforma o alimentație foarte slabă și sărăcăcioasă în sânge bun. Organismul tău este sănătos. Dar soția ta are nevoie de o alimentație mai aleasă. Dacă o lași să mănânce aceeași hrană pe care organismul tău ar putea să o transforme în sânge bun, organismul ei nu va putea face la fel. Ei îi lipsește vitalitatea și are nevoie de o bogată alimentație întăritoare. Ar trebui să aibă o bună provizie de fructe și să nu fie limitată la aceleași lucruri zi de zi. Ea are o slabă putere de viață. Este bolnăvicioasă și nevoile organismului ei sunt mult diferite de cele ale unei persoane sănătoase.

[255] Frate L., ai o demnitate considerabilă, dar ai câștigat tu această demnitate prin merit? O, Nu! Tu ți-ai atribuit-o. Ți-a plăcut comoditatea. Tu și munca grea nu v-ați împăcat. Dacă n-ai fi fost leneș la treabă, ai fi putut avea mult din confortul vieții de care acum nu poți dispune. Tu ai nedreptățit-o pe soția ta și pe copiii tăi prin deprinderile tale indolente. Ceasuri întregi, care ar fi trebuit să fie ocupate cu muncă serioasă, au fost irosite prin discuție și lectură, și spre comoditatea ta.

Ești tot atât de răspunzător de capitalul tăriei tale ca și omul bogat pentru bogățiile lui. Ambii sunteți ispravnici. Fiecăruia i s-a încredințat o lucrare. Nu trebuie să abuzezi de puterea ta, ci s-o folosești spre a dobândi ceea ce este necesar, ca să poți răspunde lipsurilor familiei tale și prin care să-I restitui lui Dumnezeu ce-i al Lui, ajutând astfel cauza adevărului prezent. Tu ai fost conștient de existența mândriei, a înfățișării și a vanității din... și te-ai hotărât ca exemplul tău să nu încurajeze această mândrie și extravaganta. În efortul tău de a face acest lucru, păcatul tău a fost tot atât de mare?

Tu ai greșit în mare măsură și în experiența ta religioasă. Ai stat deoparte ca un observator, ca un spectator, urmărind deficiențele și greșelile altora și întărindu-te pe tine, pentru că vezi greșeli în ei. Erai atent și cinstit la treabă, și, când ai văzut în privința aceasta o slăbire la alții, care făceau mare mărturisire de credință, tu puneai în contrast greșeala lor cu principiile tale, referitoare la comportament, și ziceai în inima ta: „Eu sunt mai bun decât ei“, când în același timp tu ai stat deoparte de biserică, urmărind și găsind greșeli, și nefăcând nimic spre a veni în ajutorul Domnului, ca să se îndrepte răul. Tu ai un etalon cu care i-ai măsurat pe alții. Dacă ei nu reușeau să corespundă ideii tale, nu simpatizai cu ei și aveai un simțământ de mulțumire de sine.

Ai fost exigent în experiența ta religioasă.

[256]

Dacă Dumnezeu te-ar trata pe tine cum i-ai tratat tu pe cei pe care îi presupuneai greșiți în biserică, și cum ți-ai tratat familia, situația ta ar fi într-adevăr o situație rea. Dar un Dumnezeu milos, care este de-o îndurare iubitoare, a cărui iubire amabilă nu se schimbă, te iartă, și nu te înlătură, nici nu te exclude pentru abaterile tale, pentru numeroasele tale erori și alunecări. O, nu! El încă te mai iubește. Ai luat, într-adevăr, în considerație faptul că „cu ce măsură măsuști, cu aceea vi se va măsura?“ Tu ai văzut mândrie, vanitate și un spirit iubitor de lume la unii care mărturisesc a fi creștini în... Acesta este un mare rău și, pentru că spiritul acesta este îngăduit, îngerii sunt întristați. Cei care urmează pilda celor neconsacrați exercită o influență de depărtare de la Hristos, și își adună pe îmbrăcămintea lor sângele sufletelor. Dacă continuă pe aceeași cale își vor pierde sufletele și vor cunoaște într-o zi ce înseamnă să simți greutatea teribilă a altor suflete care au fost duse pe un drum greșit, prin neconsacrarea lor, în timp ce mărturiseau că sunt conduși de principii religioase.

Ai motive întemeiate să fii întristat din cauza mândriei și a lipsei de simplitate la cei care mărturisesc lucruri mai bune. Dar tu i-ai urmărit pe alții, ai discutat despre erorile și greșelile lor, și ai neglijat sufletul. Tu nu răspunzi pentru nici unul dintre păcatele fraților tăi, afară numai dacă exemplul tău i-a făcut să se poticnească, a făcut ca pașii lor să se abată de la calea cea strâmtă. Tu ai în fața ta o lucrare mare și solemnă: să te stăpânești și să te supui, să devii blând și smerit cu inima, să te autoeduci, să fii delicat, milos în familia ta

și să posezi acea noblețe de spirit și adevărată generozitate de suflet, care disprețuiește tot ce seamănă a zgârcenie.

[257] Ai socotit că s-a lucrat prea mult la casa de rugăciune și ai atras atenția asupra cheltuielilor de care nu era nevoie. Este inutil să ai aceste scrupule deosebite.

Nu este nimic în acea casă care să fie pregătit cu prea multă grijă, îndemânare sau ordine. Lucrarea nu-i nicidecum fină. Aranjamentul nu este extravagant. Au în vedere pentru cine a fost clădită cei care sunt gata să se plângă de această casă de rugăciune? Ea a fost făcută să fie în mod deosebit casa lui Dumnezeu; spre a fi consacrată Lui; spre a fi un loc unde să se adune poporul spre a se întâlni cu Dumnezeu. Mulți acționează ca și când Creatorul cerului și al pământului, care a făcut tot ce este plăcut și frumos în lumea noastră, ar fi mulțumit să vadă o casă construită pentru El, fără ordine sau frumusețe. Unii clădesc case mari și confortabile pentru ei, dar nu-și pot îngădui să cheltuiască mult pentru o casă pe care urmează s-o dedice lui Dumnezeu. Fiecare ban din mâna lor este al Domnului. El i-a împrumutat pentru puțin timp spre a fi folosiți pentru slava Sa; totuși, ei dau aceste mijloace pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, ca și când fiecare dolar cheltuit astfel ar fi complet pierdut.

Dumnezeu n-ar vrea ca poporul Său să cheltuiască exagerat de mult pentru înfățișare sau ornament, dar ar vrea ca ei să țină seamă de simplitate, ordine, gust și frumusețe simplă în pregătirea unei case în care El urmează să Se întâlnească cu poporul Său. Cei care construiesc o casă pentru Dumnezeu ar trebuie să arate un interes, grijă și gust cu atât mai mare în aranjarea ei cu cât scopul pentru care este pregătită este mai mare și mai sfânt decât acela pentru care sunt pregătite locuințele obișnuite.

[258] Domnul citește intențiile și scopurile oamenilor. Cei care au vederi înalte despre caracterul Lui vor simți cea mai mare plăcere a lor ca orice are legătură cu El să fie de cea mai bună calitate și să arate ca având gustul cel mai bun. Dar cei care pot să construiască în silă o casă sărăcăcioasă, mai degrabă pentru a fi dedicată lui Dumnezeu decât pentru a locui ei în ea, dovedesc lipsă de respect pentru Dumnezeu și pentru lucrurile sfinte. Lucrarea lor arată că întreprinderile lor vremelnice sunt de mai mare valoare în ochii lor decât problemele de natură spirituală.

Lucrurile cele veșnice sunt pe planul al doilea. Nu se consideră a fi esențial să aibă lucruri bune și adecvate spre a fi folosite în serviciul lui Dumnezeu, dar sunt considerate de mare importanță în treburile acestei vieți. Oamenii vor descoperi adevărata înfățișare morală a principiilor din inima lor.

Mulți dintre cei din poporul nostru au vederi înguste. Ordinea, execuția bună, gustul și comoditatea sunt considerate mândrie și iubire de lume. Aici se face o greșeală. Mândria inutilă, care este prezentată în găteală bătătoare la ochi, și ornamentele nefolositoare nu-I plac lui Dumnezeu. Dar El, care a creat pentru om o lume frumoasă și a sădit o grădină plăcută în Eden, cu fiecare varietate de pomi pentru fructe și frumusețe, și care a decorat pământul cu cele mai frumoase flori de fiecare fel și nuanță, a dat dovezi clare că Îi place frumosul. Totuși, El va accepta și cel mai smerit dar din partea celui mai sărac și mai slab copil al Lui, dacă n-are să dăruiască unul mai bun. Ceea ce Dumnezeu acceptă este sinceritatea persoanei. Omul care-L păstrează cu evlavie pe Dumnezeu în inima lui, înălțat mai presus de orice, va fi adus la o totală supunere a voinței lui față de Dumnezeu și la o completă predare a lui față de hotărârea și stăpânirea Sa.

Muritorii miopi nu înțeleg căile și lucrările lui Dumnezeu. Privirea lor nu este îndreptată în sus, spre El, cum ar trebui să fie. Ei n-au vederi înalte despre lucrurile veșnice, ci privesc la aceste lucruri cu o vedere întunecată. Ei nu au o plăcere deosebită în contemplarea iubirii lui Dumnezeu, a slavei și splendorii cerului, a înaltului caracter al îngerilor sfinți, a maiestății și nespusei frumuseți a lui Isus, Răscumpărătorul nostru. Ei au avut în fața lor lucrurile pământești un timp atât de îndelungat, încât scenele veșnice sunt vagi și nedeslușite pentru ei. Ei au vederi mărginite despre Dumnezeu, cer și veșnicie.

Lucrurile sacre sunt coborâte la același nivel cu cele obișnuite, de aceea în comportarea lor față de Dumnezeu ei manifestă același spirit avar și sărăcăcios, ca și în comportarea cu semenii lor.

[259]

Darurile lor pentru Domnul sunt șchioape, bolnave sau cu cusur. Ei continuă să facă, față de El, același jaf pe care-l fac cu semenii lor. Judecata lor nu ajunge să se ridice la un înalt nivel moral, ci rămâne la nivelul de jos; ei respiră în continuu miasma impură a ținuturilor joase ale pământului.

Frate L., tu conduci cu un toiag de fier în familia ta. Ești sever în conducerea copiilor tăi. Prin acest fel de conducere, nu le vei câștiga iubirea. Nu ești delicat, iubitor, afectuos și curtenitor față de soția ta, ci ești aspru, o umilești, o învinuiești și o blamezi. O familie bine pusă la punct, ordonată, este o priveliște plăcută pentru Dumnezeu și pentru îngerii slujitori. Tu trebuie să înveți cum să faci un cămin ordonat, confortabil și plăcut. Apoi, împodobește acel cămin cu demnitatea cuvenită, și spiritul va fi primit de copiii, iar ordinea, disciplina și ascultarea vor fi mai ușor asigurate de către voi amândoi.

Frate L., ai ținut seamă de ceea ce este un copil și încotro merge? Copiii tăi sunt membri mai tineri ai familiei Domnului — frați și surori dați de către Tatăl ceresc în grija ta pentru a-i instrui și educa pentru cer. Când îi tratezi atât de aspru, cum ai făcut adesea, ții tu seamă că Dumnezeu îți va cere socoteală pentru acest comportament? Tu nu trebuie să te porți atât de aspru cu copiii tăi. Un copil nu este un cal sau un câine pentru a li se porunci după voința ta dictatorială, sau a fi stăpânit în toate împrejurările de un baston sau bici, ori prin loviri cu palma. Unii copii au o fire atât de vicioasă, încât este necesară aplicarea unei pedepse, dar prin acest fel de disciplină foarte multe cazuri devin și mai rele.

[260] Ar trebui să te stăpânești. Niciodată să nu-ți corectezi copiii în timp ce ești fără răbdare, agitat sau sub influența patimei. Pedepsește-i cu iubire, arătându-ți sila pe care o simți pentru ceea ce au făcut. Niciodată să nu ridici mâna să le dai o bătaie, dacă nu te poți pleca cu conștiința curată înaintea lui Dumnezeu și să ceri binecuvântarea Lui asupra pedepsei pe care ești gata s-o aplici. Încurajează iubirea în inimile copiilor tăi. Prezintă înaintea lor motive înalte și corecte pentru cumpătare. Să nu lași impresia asupra lor că ei trebuie să se supună autorității, pentru că aceasta este voința ta despotică, pentru că ei sunt slabi, iar tu ești puternic, pentru că tu ești tatăl, iar ei copiii. Dacă vrei să-ți ruinezi familia, continuă s-o conduci prin forța brută și vei reuși cu siguranță.

Soția ta este sensibilă și agitată. Ea simte asprimea disciplinei tale și aceasta o face să treacă în extrema opusă. Ea încearcă să contracareze severitatea ta, și numești aceasta ca o mare lipsă a ei și o consideri ca nefăcându-și datoria și necontrolându-i pe copii. Tu o crezi indulgentă, prea îngăduitoare și iubitoare. În privința aceasta,

nu o poți ajuta până nu te corectezi pe tine și nu arăți acea delicatețe pe care trebuie s-o arăți în familia ta. Conducerea ta greșită este cea care o face pe soție să fie delăsătoare în disciplină. Tu trebuie să-ți domolești firea. Trebuie să fii purificat prin influența Duhului lui Dumnezeu. Tu ai nevoie de o pocăință totală; atunci poți lucra din punctul de vedere corect. Trebuie să lași ca iubirea să intre în sufletul tău și să-i permiți să ocupe locul demnității de sine; eul trebuie să moară.

Soția ta are nevoie de gingășie și iubire. Domnul o iubește și ea este mult mai aproape de Împărăția cerurilor decât tine. Dar ea moare încetul cu încetul, și tu ești cel care îi iei lent viața. Dacă vrei, îi poți face viața fericită. O poți încuraja să se sprijine pe marea ta afecțiune, să se încreadă în tine și să te iubească. Tu ai îndepărtat inima ei de tine. Ea se abține să-și deschidă față de tine emoțiile sufletului, pentru că i-ai tratat simțămintele ei cu dispreț, ți-ai bătut joc de temerile ei și ți-ai exprimat cu emfază părerea fără drept de apel. Respectul ei pentru tine va muri cu siguranță, dacă continui pe calea pe care ai început, și când a dispărut respectul, iubirea nu va mai dura mult.

[261]

Te implor, să-ți schimbi de îndată atitudinea și, în umilință, să mărturisești că ți-ai nedreptățit soția. Ea nu este desăvârșită. Are greșeli, dar dorește sincer să-I slujească lui Dumnezeu și să îndure cu răbdare felul tău de a te comporta față de ea și față de copiii tăi. Tu descoperi repede greșelile soției tale, și când vrei să-i găsești o meteahnă i-o vei descoperi. Ea este slabă, totuși, cu puterea ei slabă, ea Îl slăvește pe Dumnezeu mai bine decât o faci tu, cu putere mai tare.

Battle Creek, 17 ian. 1869.

O scrisoare de ziua nașterii

Iubitul meu frate: Scriu aceasta pentru a nouăsprezecea aniversare a ta. A fost o plăcere să te avem în mijlocul nostru cu câteva săptămâni în urmă. Tu ești pe punctul de a ne părăsi, totuși, rugăciunile noastre te vor urma.

Astăzi se încheie un alt an din viața ta. Cum poți privi înapoi spre el? Ai făcut progrese în viața spirituală? Ai crescut în spiritualitate? Ai răstignit eul împreună cu patimile și poftele lui? Ai un interes crescând în studierea Cuvântului lui Dumnezeu? Ai câștigat biruințe decisive asupra simțămintelor și capriciilor tale? O, care este raportul vieții tale pentru anul care acum a trecut în veșnicie și care nu se va mai întoarce niciodată?

[262] La intrarea în noul an, fă ca aceasta să fie o serioasă hotărâre de a merge pe calea ta înainte și în sus. Fă ca viața să-ți fie mai înălțată și mai înflăcărată decât a fost până acum. Fă ca țința ta să nu fie căutarea după interesul și plăcerea ta, ci înaintarea cauzei Răscumpărătorului tău. Să nu rămâi mereu într-o poziție în care să ai nevoie de ajutor, și în care alții trebuie să te păzească și să te mențină pe calea cea strâmtă. Tu poți fi tare spre a exercita o influență sfințitoare asupra altora. Poți fi acolo unde sufletul tău va fi trezit să facă bine altora, să-i mângâie pe cei întristați, să-i întărească pe cei slabi și să depună mărturie pentru Hristos oriunde se oferă ocazia. Urmărește să-L slăvești pe Dumnezeu în toate, întotdeauna și oriunde. Poartă religia ta în orice. Fii conștiincios în tot ce întreprinzi.

Tu n-ai experimentat puterea salvatoare a lui Dumnezeu, precum este privilegiul tău, pentru că n-ai făcut ca marea țință a vieții tale să fie slăvirea lui Hristos. Caută ca fiecare plan pe care-l făurești, fiecare lucrare în care te angajezi și fiecare plăcere de care te bucuri, să fie spre slava lui Dumnezeu. Caută ca vorbirea inimii tale să fie aceasta: Eu sunt al Tău. O, Dumnezeule, fă să trăiesc, să lucrez și să sufăr pentru Tine.

Mulți mărturisesc a fi de partea Domnului, dar nu sunt; toată greutatea acțiunilor lor se află de partea lui Satana. Prin ce mijloace trebuie să determinăm de a cui parte suntem? Cine are inima? Cu cine sunt cugetele noastre? Despre cine ne place să conversăm? Cine are cele mai calde afecțiuni și cele mai bune energii ale noastre? Dacă suntem de partea Domnului, gândurile noastre sunt la El, și cele mai plăcute cugetări sunt în legătură cu El. Noi n-avem prietenie cu lumea, noi I-am consacrat Lui tot ce avem și ce suntem. Dorim mult să purtăm chipul Lui, să respirăm Duhul Lui, să facem voia Lui, și să-I plăcem Lui în toate lucrurile.

Trebuie să mergi atât de hotărât pe cale, încât nimeni să nu fie nevoit să se înșele asupra ta. Nu poți exercita o influență asupra lumii, fără hotărâre. Hotărârile tale pot fi bune și sincere, dar ele se vor dovedi un eșec dacă nu-L iei pe Dumnezeu ca tărie a ta și nu înaintezi spre un scop bine determinat. Tu trebuie să te predai cu totul cauzei și lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să fii serios spre a obține o experiență în viața creștină. Să-L exemplifici pe Hristos în viața ta.

[263]

Tu nu Îi poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. Ești întru totul de partea Domnului sau de partea vrăjmașului. „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește“ (**Matei 12, 30**). Unele persoane fac din viața lor un eșec, pentru că totdeauna șovăiesc și nu iau o hotărâre. Adesea ele sunt vinovate și vin până aproape de punctul de a-I preda totul lui Dumnezeu; dar temându-se să satisfacă hotărârea, cad din nou. În timp ce se află în această stare, conștiința se împietrește și devine din ce în ce mai puțin sensibilă față de impresiile Duhului lui Dumnezeu. Duhul i-a avertizat, i-a convins de vinovăție și n-a fost luat în seamă, până când a plecat întristat. Cu Dumnezeu nu-i de glumit. El arată lămurit datoria, și, dacă se neglijează a urma lumina, ea devine întuneric.

Dumnezeu te invită să devii lucrător împreună cu El în via Sa. Începe chiar acolo unde te afli. Vino la cruce și acolo renunță la eu, la lume și la orice idol. Ia-L pe Isus întru-totul în inima ta. Tu te afli într-un loc greu de menținut consacrarea și de exercitat o influență care să-i conducă pe alții de la păcat, plăcere și nebie pe calea cea strâmtă, pe care să umble cei răscumpărați de Domnul.

Predă-te pe deplin lui Dumnezeu; părăsește fără rezerve totul și caută acea pace care întrece orice pricepere. Tu nu te poți hrăni de

la Hristos dacă tu nu ești în El. Și, dacă nu ești în El, ești o ramură veștejită. Nu-ți simți lipsa de curăție și sfințire adevărată. Trebuie să simți o dorință serioasă după Duhul Sfânt și să te rogi serios spre a-L obține. Nu te poți aștepta la binecuvântarea lui Dumnezeu, fără a o căuta. Dacă folosești mijloacele la îndemâna ta, vei experimenta o creștere în har și te vei ridica la o viață mai înaltă.

[264]

Pentru tine nu este firesc să iubești lucrurile spirituale; dar poți dobândi acea iubire prin exercitarea minții, a puterilor ființei tale în acea direcție. Puterea de a face este ceea ce ai nevoie. Adevărata educație este puterea de folosire a capacităților noastre în așa fel, încât să obținem rezultate folositoare. Cum se face că religia ocupă atât de puțin atenția noastră, în timp ce lumea are putere asupra creierului, oaselor și a mușchilor? Aceasta se datorează faptului că toată forța ființei noastre este aplecată în acea direcție. Noi ne-am format să ne angajăm cu seriozitate și tărie în treburile lumești, până când este ușor ca mintea să ia acea întorsătură. Din cauza aceasta creștinii găsesc că viața religioasă este atât de grea, iar viața lumească, atât de ușoară. Capacitățile au fost formate să-și exercite forța în acea direcție. În viața religioasă, există un simțământ față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, dar nu există o ilustrare practică a lor în viață.

Cultivarea cugetelor religioase și a simțămintelor devoționale alcătuiesc o parte a educației. Acestea ar trebui să influențeze și să stăpânească întreaga ființă. Obiceiul de a face bine lipsește. Există acțiuni de elan, sub influențe favorabile, dar a cugeta în mod natural și bucuros asupra lucrurilor divine nu este principiul conducător al minții.

Vom crește spiritual, dacă mintea va fi continuu ocupată cu lucrurile spirituale. Dar numai a te ruga pentru aceasta, și cu privire la aceasta, nu va satisface nevoile celui în cauză. Tu trebuie să-ți obișnuiești mintea să se concentreze asupra lucrurilor spirituale. Exercițiul va aduce putere. Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini au șanse să piardă ambele lumi. A fi jumătate creștin și jumătate lumesc înseamnă unu la sută creștin și restul lumesc.

Ceea ce cere Dumnezeu este viețuire spirituală, totuși sunt mii care strigă: „Eu știu care este problema, eu n-am putere spirituală, nu mă bucur de Duhul lui Dumnezeu“. Totuși, aceiași oameni vor deveni activi și vorbăreți, și chiar elocvenți, când discută despre

probleme lumești. Ascultați la unii ca aceștia din adunare. Cam vreo duzină de cuvinte sunt spuse cu un glas de-abia auzibil. Aceștia sunt bărbați și femei care aparțin lumii. Ei au cultivat înclinații lumești [265] până când aptitudinile lor au ajuns puternice în această direcție. Totuși, ei sunt tot așa de slabi cu privire la lucrurile spirituale, ca și copilașii, când ar trebui să fie puternici și inteligenți. Lor nu le place să stăruie asupra tainei evlaviei. Nu cunosc limba cerului și nu-și educă mintea în așa fel, încât să fie pregătiți să cânte cântările cerului sau să se delecteze în exerciții spirituale, care, acolo, vor atrage atenția tuturor.

Pretinșii creștini, creștinii lumești nu sunt familiarizați cu lucrurile cerești. Ei nu vor fi niciodată aduși la porțile Noului Ierusalim spre a se angaja în exerciții care până acum nu i-au interesat în mod special. Ei nu și-au format mintea să se delecteze în consacrare și meditație asupra lucrurilor lui Dumnezeu și a cerului. Atunci, cum se pot ei angaja în slujirea cerului? Cum să se delecteze cu cerul spiritual, curat și sfânt, când aceasta n-a fost plăcerea lor pe pământ? Chiar și atmosfera va fi curățită acolo. Dar ei toți nu sunt obișnuiți cu ea. Când erau în lume, urmărind vocațiile lor lumești, ei știau exact de ce să se țină și ce să facă. Clasa mai de jos a aptitudinilor fiind exersată constant, a crescut, în timp ce puterile mai înalte și nobile ale minții, nefiind întărite prin folosire, sunt incapabile să trezească deodată exercițiile spirituale. Lucrurile spirituale nu sunt sesizate, pentru că sunt văzute cu ochii iubitori de lume, care nu pot evalua valoarea și slava celor divine mai presus de cele vremelnice.

Mintea trebuie educată și disciplinată să iubească curăția. Iubirea trebuie să fie încurajată pentru lucruri spirituale da, trebuie să fie încurajată, dacă vrei să crești în harul și cunoștința adevărului. Dorințele de bunătate și sfințire sunt în stare bună, în măsura în care sunt active, dar dacă se opresc aici, nu mai folosesc la nimic. Planurile bune sunt binevenite, dar se vor dovedi de nici un folos, dacă nu sunt hotărât aduse la îndeplinire. Mulți vor fi pierduți, în timp ce speră și doresc să fie creștini, dar nu fac nici un efort serios, de aceea [266] vor fi cântăriți în balanță și găsiți ușori. Voința trebuie exersată în direcția cea bună. Eu vreau să fiu un creștin sincer. Vreau să cunosc lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii desăvârșite. Ascultă la cuvintele lui Isus: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați“ (**Matei 5, 6**). Hristos a făcut

provizii bogate spre a satisface sufletul care flămânzește și însetează după dreptate.

Elementul curat al iubirii va dezvolta sufletul pentru realizări mai înalte, pentru creșterea cunoștinței despre lucrurile divine, așa încât el nu va fi satisfăcut cu puțină plinătate. Mulți preținși creștini n-au simțământul puterii spirituale, pe care ar putea-o dobândi, dacă ar fi tot atâta de ambițioși, zeloși și stăruitori să câștige cunoștință despre lucrurile divine, precum sunt spre a obține lucrurile fără valoare și pieritoare ale acestei vieți. Mulțimile de oameni, care mărturisesc a fi creștini, se mulțumesc a fi pitici spirituali. Ei nu sunt dispuși să-și ia ca țință mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. În consecință, evlavia este o taină ascunsă pentru ei și nu o pot înțelege. Ei nu-L cunosc pe Hristos prin cunoaștere experimentală.

[267] Dacă acești bărbați și femei, care sunt mulțumiți cu situația lor pipernicită și schiloadă, cu privire la lucrurile divine, ar fi transportați deodată în ceruri și, pentru o clipă, ar fi martori la înalta și sfânta stare desăvârșită, care se află acolo — fiecare suflet umplut cu iubire, fiecare față strălucind de bucurie, muzică încântătoare, în sunete melodioase, care se înalță spre onoarea lui Dumnezeu și a Mielului, neîncetate fluvii de lumină, curgând asupra sfinților, de la fața Celui care șade pe tron și de la Miel și ar fi lăsați să înțeleagă că există bucurie mai înaltă și mai mare pentru a fi experimentată, pentru că, cu cât primesc mai mult din bucuria lui Dumnezeu, cu atât mai mult este sporită aptitudinea lor de a mări și mai mult bucuria veșnică, și astfel să primească provizii noi și mai mari de la izvoarele nesecate ale slavei și fericirii de nespus — ar putea astfel de persoane, întreb eu, să se amestece cu mulțimea cerească, să participe la cântările lor, să suporte slava cea curată, înălțătoare și transportatoare de bucurie, care emană de la Dumnezeu și de la Miel? O, nu! Timpul lor de probă a fost prelungit cu ani, ca ei să poată învăța limba cerului, să poată deveni „părtași ai firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte“ (**2 Petru 1, 4**). Dar ei au avut o preocupare egoistă, în care au angajat puterile minții și energiile ființei lor. Ei nu și-au putut îngădui să-I slujească lui Dumnezeu fără rezerve și să facă din aceasta o preocupare. Primul loc trebuia să-l ocupe întreprinderile lumești și să consume cele mai bune puteri ale lor, iar lui Dumnezeu Îi era consacrat doar un gând în treacăt. Urmează, oare, ca aceștia să mai fie schimbați după decizia finală:

„Cine este sfânt, să se sfințească și mai departe, cine este întinat să se întineze și mai departe“? Un astfel de timp va veni.

Aceia care și-au antrenat mintea cu exerciții spirituale vor fi schimbați spre a nu fi copleșiți de slava transcendentă a cerului. Tu poți fi un bun cunoscător al artelor, poți face cunoștință cu științele, poți excela în muzică și arta caligrafiei, manierele tale pot să placă asociaților tăi, dar ce au de-a face aceste lucruri cu pregătirea pentru cer? Ce fac ele ca să te pregătească să stai înaintea tribunalului lui Dumnezeu?

Să nu fii înșelat. Dumnezeu nu poate fi batjocorit. Nimic altceva decât sfințirea te va pregăti pentru cer. Numai evlavia experimentală, sinceră, este cea care îți poate da un caracter curat și înălțat și te poate face în stare să intri în prezența lui Dumnezeu, care locuiește în lumina de neapropiat. Caracterul ceresc trebuie să fie obținut pe pământ, sau nu mai poate fi obținut deloc. Atunci începe de îndată. Nu te legăna în speranța că va veni un timp când vei putea face un efort serios, mai ușor decât acum. Fiecare zi mărește distanța [268] dintre tine și Dumnezeu. Pregătește-te pentru veșnicie cu un astfel de zel, cum nu l-ai manifestat încă. Educă-ți mintea să-i placă Biblia, să-i placă adunarea de rugăciune, să-i placă ora de meditație și, mai presus de toate, ora când sufletul comunică cu Dumnezeu. Caută să ai înclinații cerești, dacă dorești să te unești cu corul ceresc în locașurile de sus.

Pentru viața ta începe acum un an nou. În cartea îngerului raportor, este întoarsă o pagină nouă. Care va fi raportul înregistrat pe paginile ei? Să fie el pătat de neglijență față de Dumnezeu, de sarcini neîmplinite? Ferească Dumnezeu! Fă ca acolo să fie înregistrat un raport de care nu-ți va fi rușine să fie descoperit spre a fi văzut de oameni și de îngeri.

Greenville, Michigan, 27 iulie 1868.

Natura înșelătoare a bogățiilor

Iubită soră M: Când Domnul mi-a arătat cazul tău, am fost dusă înapoi cu mulți ani în urmă, când ai devenit o credincioasă, în apropiata revenire a lui Hristos.

Soțul tău era un bărbat afectuos, cu înclinații nobile; dar el s-a încrezut în propria lui putere, care era slăbiciune. El nu simțea nevoia de a face din Dumnezeu tăria lui. Băuturile alcoolice i-au amorțit creierul și în cele din urmă, i-au paralizat puterile superioare ale minții. Și-a sacrificat maturitatea evlavioasă spre a-și satisface setea după băuturi alcoolice.

Tu ai suferit împotrivire și abuz, dar Dumnezeu a fost izvorul tăriei tale. Cât timp te-ai încrezut în El, El te-a sprijinit și n-a fost îngăduit să fii copleșită de toate necazurile tale. Cât de adesea te-au întărit îngerii cerești când erai descurajată, prezentând minții tale minunate texte din Scriptură, care vorbesc despre iubirea lui Dumnezeu, nelipsită niciodată, și care sunt dovada că bunătatea Lui nu se schimbă.

[269]

Sufletul tău s-a încrezut în Dumnezeu. Mâncarea și băutura ta erau să faci voia Tatălui tău din cer. Uneori, aveai o încredere fermă în făgăduințele lui Dumnezeu, iar apoi, din nou, credința ta avea să fie încercată la maximum. Comportarea lui Dumnezeu părea misterioasă, totuși, cea mai mare parte din timp ai avut dovada că El privea asupra suferinței tale și că n-avea să îngăduie ca poverile tale să fie mai mari decât puteai să le porți.

Domnul a văzut că aveai nevoie de o destoinicie pentru cereasca Lui Împărăție. El nu te-a lăsat în cuptor pentru ca focul suferinței să te consume. În calitate de rafinator și purificator de argint, El Își va păstra privirea asupra ta, supraveghind procesul de purificare, până ce va discerne chipul Său reflectat în tine. Deși ai simțit adesea flacăra încinsă a suferinței asupra ta, și uneori credeai că are să te mistuie, totuși, bunătatea lui Dumnezeu a fost tot atât de mare față de tine în acest timp, ca și atunci când erai liberă în spirit și triumfătoare

în El. Cuptorul era pentru a purifica și curăți și nu pentru a consuma și nimici.

Te-au văzut luptându-te cu sărăcia, căutând să te susții pe tine și pe copiii tăi. De multe ori, nu știai ce să faci; viitorul arăta întunecos și nesigur. În necazul tău, ai strigat către Domnul și El te-a mângâiat și te-a ajutat, iar în jurul tău, au strălucit raze de lumină, pline de speranță. Cât de prețios a fost Dumnezeu pentru tine în astfel de vremuri! Cât de plăcută a fost iubirea Lui mângâietoare! Simțeai că aveai o comoară a lui Dumnezeu, care suferă. Ce mângâiere trebuie să fi simțit că poți să-L chemi ca Tată al tău!

Cazul tău a fost, în realitate, mai rău decât dacă ai fi fost văduvă. Inima ți-a fost rănită de cursele întinse de soțul tău, dar persecutările, amenințările și violența lui, nu te-au făcut să te încrezi în propria ta înțelepciune și să-L uiți pe Dumnezeu. Departe de aceasta, ți-ai simțit, în mod apreciabil, slăbiciunea și că erai incapabilă să-ți porți poverile.

[270]

În slăbiciunea de care îți dădeai seama, ai fost ușurată, aducând poverile tale grele la Isus, marele Purtător de poveri. Cât de mult te-a înveselit fiecare rază de lumină a prezenței Lui și cât de puternică te-ai simțit în tăria Lui! Când furtuna persecuției și a cruzimii a izbucnit, nu ai fost doborâtă; ci, în acele vremuri de necaz, ți-ai dat bine seama de puterea, calmul și pacea, care au fost o minune pentru tine.

Când acuzații injurioase și reproșuri mai crude decât săgețile și sulițele s-au abătut asupra ta, influența Duhului lui Dumnezeu asupra inimii tale te-a făcut să vorbești calm și nepătimaș. Nu-ți era în fire să faci acest lucru. Acesta era rodul Duhului lui Dumnezeu. Acesta a fost harul lui Dumnezeu care ți-a întărit credința în mijlocul tuturor amărăciunilor de speranță amânată. Harul te-a întărit pentru luptă și suferință și te-a făcut biruitoare. Harul te-a învățat să te rogi, să iubești și să te încrezi în ciuda anturajului tău nefavorabil. Când ai înțeles de repetate ori că rugăciunile tale au primit răspuns într-un fel deosebit, n-ai socotit că acesta s-a datorat vreunui merit al tău, ci datorită mării tale nevoi. Necesitatea ta a fost ocazia lui Dumnezeu. În acele zile de necaz, viața ta trebuia să se încreadă în Dumnezeu. Și manifestările Lui de eliberare specială, când erai în cele mai grele situații, erau ca oazele din deșert pentru călătorul slab și obosit.

[271]

Domnul nu te-a lăsat să pieri. El a ridicat adesea prieteni să te ajute când te așteptai cel mai puțin. Îngerii lui Dumnezeu ți-au slujit când te-au condus pas cu pas pe calea accidentată. Erai apărată de sărăcie, dar aceasta era cea mai mică dintre dificultățile cu care aveai de luptat. Când nu Ți-a exercitat puterea, ai simțit că paharul pe care trebuia să-l bei era într-adevăr mai amar; și când S-a înjosit să urmeze pe calea păcatului, și tu ai fost batjocorită și insultată în propria ta casă, a creat între El și tine o prăpastie care nu putea fi trecută niciodată. Atunci, în dureroasa și profunda ta întristare și în încurcătură, Domnul Ți-a ridicat prieteni. El nu te-a lăsat singură, ci tăria Lui a fost împărtășită și ai putut să spui: „Domnul este ajutorul meu.“

În toate necazurile tale, care niciodată n-au fost cunoscute pe deplin de alții, ai avut un Prieten sigur, care a spus: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (**Matei 28, 20**). Cât a fost pe pământ, El era întotdeauna mișcat de nenorocirea omului. Deși acum este înălțat la Tatăl Său, și este adorat de îngeri, care ascultă grabnic de poruncile Sale, inima Lui, care a iubit, a avut milă și a simpatizat, nu s-a schimbat. Ea mai rămâne încă o inimă afectuoasă, neschimbătoare. Același Isus a cunoscut toate necazurile tale și nu te-a lăsat să lupți singură cu ispitele, să duci bătălia cu cel rău, și, în final, să fii zdrobită de poveri și durere. Prin îngerii Săi, El Ți-a șoptit: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor“ (**Geneza 26, 24; Apocalipsa 1, 18**). Eu cunosc durerile tale; Eu le-am îndurat. Sunt familiarizat cu luptele tale; Eu le-am experimentat. Cunosc ispitirile tale. Eu am avut de luptat cu ele. Am văzut lacrimile tale. Am plâns și Eu. Speranțele tale sunt zdrobite; dar lasă ca ochiul credinței să fie ridicat să străbată perdeaua și ancorează-ți acolo speranțele. Asigurarea veșnică este că ai „Un Prieten care ține mai mult la tine decât un frate“ (**Proverbe 18, 24**).

O, iubita mea soră, dacă ai putea numai să vezi, cum am văzut eu, căile și lucrările lui Dumnezeu, manifestate toate prin încurcăturile și necazurile din prima parte a experienței tale, când erai apăsată de sărăcie, nu L-ai putut uita niciodată, ci iubirea și zelul tău ar crește spre a promova neobosita Sa slavă.

[272]

Ca urmare a suferințelor și necazurilor tale speciale, sănătatea ta a slăbit. Prietenii cauzei lui Dumnezeu au fost doar câțiva, și mulți

dintre ei erau săraci; și tu puteai să vezi doar puțină speranță la dreapta sau la stânga. Priveai la copiii tăi și la situația ta lipsită și neajutorată, și inima ta era gata să leșine. În acest timp, prin influența adventiștilor, care s-au unit cu tremurătorii, și în care aveai încredere, pentru că ei fuseseră prietenii tăi în timp de nevoie, ai fost convinsă să mergi la acea sectă, pentru un timp. Dar îngerii lui Dumnezeu nu te-au părăsit. Ei ți-au slujit și au fost ca un zid de foc în jurul tău. În mod deosebit, îngerii cei sfinți te-au ocrotit de influențele înșelătoare, care predomină la acei oameni. Tremurătorii au crezut că tu îți vei uni interesul cu al lor; și că, dacă te vor putea convinge să devii unul dintre membrii lor, vei fi un mare ajutor pentru cauza lor, pentru că tu vei fi o membră înflăcărată a grupării lor. Ei ți-ar fi dat o poziție înaltă în mijlocul lor. Unii dintre tremurători au primit manifestări spiritiste, care le-au spus că erai plănuită de Dumnezeu să fii o membră de frunte în gruparea lor, dar că nu trebuie să fii constrânsă, că amabilitatea avea să aibă o influență puternică acolo unde forța sau constrângerea ar fi dat naștere la un eșec al speranțelor lor.

Hipnotismul era practicat la ei într-o manieră puternică. Prin puterea aceasta, lor le plăcea să creadă că vei fi adusă să vezi lucrurile în aceeași lumină în care le văd ei. Tu nu-ți dădeai seama de toate artificiile și înșelăciunea, folosite spre a-și atinge scopul. Domnul te-a apărat. Se părea că în jurul tău era un cerc de lumină, care provenea de la îngerii slujitori, așa că întunericul care exista în jurul tău n-a întunecat cercul de lumină. Domnul ți-a deschis calea să părăsești acea comunitate înșelată și ai lăsat nevătămate principiile credinței tale, tot așa de curate ca și atunci când ai mers în mijlocul lor.

Brațul tău bolnav a fost o mare suferință. Ai încercat în dreapta și-n stânga după ajutor. Ai consimțit să lași o femeie să-și încerce asupra ta iscusința cu care se fălea. Femeia aceasta era un agent special al lui Satana. Prin experiențele ei, aproape că ți-ai pierdut viața. Otrava introdusă în organismul tău era suficientă să omoare o persoană cu cea mai robustă constituție. Aici, Dumnezeu a intervenit din nou, altfel viața ta ar fi fost sacrificată.

Orice mijloc la care ai recurs pentru recâștigarea sănătății a dat greș. Nu doar brațul ți-a fost bolnav, ci tot corpul. Plămânii ți-au au fost afectați și te îndreptai grăbită spre moarte. De data aceasta,

[273]

ai socotit că numai Dumnezeu te poate scăpa. Mai puteai face un singur lucru; puteai să urmezi instrucțiunea apostolului Iacov din capitolul cinci. Tu ai făcut un legământ cu Dumnezeu că, dacă El îți va cruța viața, ca să mai poți sluji nevoilor copiilor tăi, te vei devota Domnului, și numai Lui îi vei sluji; îți vei consacra viața pentru slava Lui; îți vei folosi puterea spre înaintarea cauzei Lui și pentru a face binele pe pământ. Îngerii au înregistrat făgăduința făcută lui Dumnezeu.

Noi am venit la tine în marea ta suferință și am cerut făgăduința lui Dumnezeu în favoarea ta. Noi n-am îndrăznit să privim la aparențe, pentru că, făcând așa, am fi fost ca Petru, pe care Domnul l-a invitat să vină la El pe apă. El ar fi trebuit să-și țină privirea spre Isus; dar a privit în jos, la valurile tulburate, și credința lui a slăbit. Noi ne-am prins liniștiți și hotărâți numai de făgăduințele lui Dumnezeu, indiferent de aparențe și, prin credință, am cerut binecuvântarea. Mie mi-a fost arătat, în mod deosebit, că Dumnezeu a lucrat în mod minunat și tu ai fost salvată printr-o minune a îndurării, spre a fi un monument viu al puterii Lui vindecătoare, și a mărturisirii fiilor oamenilor despre minunatele Lui lucrări.

[274] În timpul când ai simțit o schimbare atât de hotărâtă, captivitatea ta s-a schimbat și, în locul îndoielii și al profundei întristări, inima ta a fost umplută cu bucurie și veselie.

Laudă lui Dumnezeu a fost în inima ta și pe buzele tale. „Ah, ce-a lucrat Domnul!“, a fost simțământul sufletului tău. Domnul a auzit rugăciunile slujitorilor Lui și te-a ridicat să mai trăiești și să mai înduri necazuri, să veghezi și să aștepti arătarea Sa, și să slăvești Numele Lui.

Sărăcia și grijile apăsau greu asupra ta. Uneori, te împresurau nori negri și, nemaiputând suporta, întrebai: „O, Dumnezeule, m-ai lepădat?“ Dar nu erai lepădată, deși nu puteai vedea o cale deschisă înaintea ta. Domnul dorea să te încrezi în iubirea și îndurarea Lui, în mijlocul norilor și al întunericului, ca și în timp cu lumină. Uneori, norii aveau să se despartă, și raze de lumină aveau să strălucească printre ei spre a-ți întări inima descurajată și pentru a-ți mări încrederea șovăitoare, iar tu aveai să-ți fixezi din nou credința tremurândă asupra făgăduințelor sigure ale Tatălui tău ceresc. Fără să vrei, aveai să strigi: „O, Dumnezeule, vreau să cred; vreau să mă încred în Tine. Până acum, Tu ai fost ajutorul meu, și acum nu mă vei părăsi.“

Când ai câștigat biruința, și asupra ta a strălucit lumina din nou, nu puteai găsi cuvinte spre a-ți exprima recunoștința sinceră față de milostivul tău Tată ceresc; și te-ai gândit că niciodată nu te vei mai îndoi de iubirea Lui și nu vei mai fi încrezătoare în purtarea Lui de grijă. Tu n-ai căutat comoditate. N-ai socotit munca grea ca o povară, dacă se deschidea doar calea ca să poți purta de grijă copiilor tăi și să-i ocrotești de nelegiuirea existentă în acest veac al lumii. Povara inimii tale era ca să-i poți întoarce la Domnul. Ai mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru copiii tăi, cu strigăte și lacrimi. Ai dorit atât de mult convertirea lor. Uneori, inima ta avea să fie descurajată și slăbită, și te temei că rugăciunile tale n-aveau să fie ascultate; apoi, din nou, aveai să-i consacri lui Dumnezeu pe copiii tăi, și dorința fierbinte a inimii tale avea să-i pună iarăși pe altar.

[275]

Când au plecat la armată, rugăciunile tale i-au urmat. Au fost în mod minunat ocrotiți de rele. Ei au numit aceasta noroc; dar rugăciunile unei mame, pornite dintr-un suflet îngrijorat și împovărat, când a simțit pericolul și primejdia în care se aflau copii ei, fiind izolați în tinerețea lor fără speranță în Dumnezeu, aveau mult de-a face cu ocrotirea lor. Cât de multe rugăciuni au fost primite în cer, ca acești fii să poată fi apărați, ca să asculte de Dumnezeu, să-și consacre viața spre slava Sa! În neliniștea ta pentru copii, ai pledat la Dumnezeu să-i aducă din nou la tine, și vei căuta și mai serios să-i conduci pe calea spre sfințire. Credeai că vei munci cu mai multă credincioșie decât ai făcut vreodată.

Domnul a îngăduit să fii instruită prin adversitate și suferință, ca să poți obține o experiență care avea să fie folositoare pentru tine și pentru alții. În zilele de sărăcie și necaz, tu L-ai iubit pe Domnul, și ți-au plăcut privilegiile religioase. Mângâierea ta era apropierea revenirii lui Hristos. Aceasta era o speranță vie, că în curând aveai să găsești odihnă față de muncă și sfârșitul tuturor necazurilor tale; când vei afla că n-ai muncit și n-ai suferit prea mult; căci apostolul Pavel declară: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă“ (**2 Corinteni 4, 17**).

A te întâlni cu poporul lui Dumnezeu ți se părea aproape ca și cum ai vizita cerul. Obstacolele nu te-au împiedicat. Puteai să suferi oboseala și foamea după hrană vremelnică, dar nu puteai fi lipsită de hrana spirituală. Ai căutat serios harul lui Dumnezeu și n-ai căutat

în zadar. Participarea împreună cu poporul lui Dumnezeu era cea mai bogată binecuvântare de care te puteai bucura.

[276] În experiența ta creștină, sufletul tău avea oroare de vanitate, mândrie și etalare extravagantă. Când ai fost martoră la cheltuirea de mijloace printre pretinșii creștini, spre a se etala și a hrăni mândria, inima și buzele tale au spus: „O, dacă aș avea eu mijloacele mânuite de cei necredincioși în isprăvnicia lor, aș socoti ca unul dintre cele mai mari privilegii să-i ajut pe cei nevoiași și să contribui la înaintarea cauzei lui Dumnezeu!”

Adesea îți dădeai bine seama de prezența lui Dumnezeu în timp ce căutai, în felul tău umil, să-i luminezi pe alții, cu privire la adevăr, pentru aceste zile de pe urmă. Ai experimentat pentru tine însăși adevărul. Ceea ce ai văzut, auzit, experimentat și mărturisit, știai că nu era o născocire. Erai încântată să prezinți înaintea altora, în conversație particulară, calea minunată pe care l-a condus Dumnezeu pe poporul Său. Povesteai procedeele Lui cu atâta siguranță, încât să inspire convingere în inimile celor care te ascultau. Vorbeai ca și când aveau cunoștință despre lucrurile pe care le afirmai. Când vorbeai altora cu privire la adevărul prezent, doreai ocazii și mai mari și o mult mai întinsă influență, ca să poți aduce la cunoștința multora din întuneric lumina care ți-a luminat cărarea. Uneori, priveai la sărăcia ta, la influența ta limitată, și la cele mai bune străduințe ale tale, adesea greșit interpretate de presupușii tăi prieteni ai cauzei adevărului și erai aproape descurajată.

[277] Uneori, în starea ta îndoielnică, ai judecat greșit, și acolo erau cei care ar fi putut să aibă acea iubire care nu se gândește la rău, care au vegheat și au intuit răul, și au făcut cele mai multe dintre greșelile pe care ei au crezut că le-au găsit la tine. Dar iubirea și mila delicată ale lui Isus n-au fost retrase; ele au fost sprijinul tău în mijlocul necazurilor și persecuțiilor vieții tale. Pentru tine erau esențiale Împărăția cerurilor și îndreptățirea lui Hristos. Viața ta era vătămată de imperfecțiuni, pentru că a greși este omenesc, dar din câte a avut Domnul plăcere să-mi arate despre anturajul descurajator din timpul sărăciei și necazului tău, nu cunosc pe nici unul care, dacă ar fi pus în situația în care ai fost tu, în sărăcie și necazuri stânjenitoare, ar fi mers pe această cale, făcând mai puține greșeli decât ai făcut tu. Este ușor pentru cei care sunt cruțați de încercări grele, la care sunt supuși alții, să privească și să se îndoiască, să

bănuiască răul și să găsească greșeli. Unii sunt mult mai gata să-i cenzureze pe alții pentru urmarea pe o anumită cale decât să-și ia răspunderea și să le spună ce-ar fi trebuit făcut sau să indice o cale mai corectă.

Tu ai devenit confuză. Nu mai știai în cine să te încrezi. În... și prin împrejurimi, erau numai puțini păzitori ai Sabatului, care exercitau o influență salvatoare. Unii care mărturiseau credința nu făceau cinste cauzei adevărului prezent. Nu adunau cu Hristos, ci împrăștiau. Puteau să vorbească tare și îndelungat, cu toate acestea, inimile lor nu erau cu lucrarea. Nu erau sfințiți prin adevărul pe care-l mărturiseau. Aceștia, neavând rădăcină în ei înșiși, au renunțat la credință. Dacă ar fi făcut acest lucru mai devreme, ar fi fost mai bine pentru cauza adevărului. Ca urmare a acestor lucruri, Satana a profitat de tine și a pregătit calea pentru apostazia ta.

Atenția mi-a fost atrasă de dorința ta de a avea mijloace. Simțământul inimii tale era: „O, de-aș avea și eu mijloace, nu le-aș risipi! Aș da o pildă celor care sunt strânși și zgârșiți. Le-aș arăta marea binecuvântare care există în a fi primit spre a face bine“. Suflul tău a simțit oroare față de lăcomie. Când i-ai văzut pe cei care posedau din belșug din bunurile acestei lumi, închizând ușa inimii lor față de strigătele celor în nevoie, ai spus: „Dumnezeu le va răsplăti; El le va răsplăti după faptele lor.“ Când i-ai văzut pe cei bogați, umblând în îngâmfarea lor, inimile lor fiind înconjurată de egoism, ca și cu legături din fier, ți-ai dat seama că ei erau mai săraci decât tine, deși tu te aflai în lipsă și suferință. Când i-ai văzut pe acești oameni mândri de averea lor, comportându-se cu îngâmfare, din cauza că banii au putere, ți-a fost milă de ei, și cu nici un chip n-ai fi vrut să fii convinsă să schimbi locul cu ei. Totuși, ai dorit să ai mijloace [278] pe care să le poți folosi în așa fel, încât să fie o mustrare pentru cei lacomi.

Domnul a spus îngerului Său, care te-a slujit: „Eu am pus-o la încercare în sărăcie și suferință și ea nu s-a despărțit de Mine, nici nu s-a revoltat împotriva Mea. Acum o voi pune la încercare în prosperitate. Am să-i descopăr o pagină a inimii umane, cu care n-a făcut cunoștință. Îi voi arăta că banii sunt cel mai periculos vrăjmaș pe care l-a întâlnit vreodată. Am să-i descopăr înșelăciunea bogățiilor, că ele sunt o cursă, chiar pentru cei care socotesc că

sunt siguri față de egoism și se dovedesc a fi împotriva înălțării, extravagantei, mândriei și plăcerii de a fi lăudați de oameni.“

Mi-a fost arătat că s-a deschis o cale pentru tine, aceea de a-ți îmbunătăți viața și, în cele din urmă, și de a obține bani, pe care tu ai crezut că îi vei folosi cu înțelepciune și spre slava lui Dumnezeu. Cu câtă îngrijorare a supravegheat îngerul tău slujitor, ca să vadă cum vei face față încercării. Pe măsură ce ai început să câștigi, am văzut că, în mod gradat și aproape pe neobservate, te-ai despărțit de Dumnezeu. Banii care ți-au fost încredințați i-ai cheltuit pentru propriul tău avantaj, spre a te înconjura cu lucrurile bune ale acestei vieți. I-am văzut pe îngeri privind la tine cu profundă tristețe, cu fețele lor pe jumătate întoarse în altă parte, nevoind să te părăsească. Totuși, prezența lor n-a fost observată de tine și ți-ai urmat cursul fără să ții seamă de îngerul păzitor.

Ocupația și grijile în noua ta poziție reclamau timpul și atenția ta, și datoria ta față de Dumnezeu n-a fost luată în considerare. Isus te-a cumpărat cu propriul Lui sânge. Tu nu-ți aparțineai. Timpul tău, puterea ta și mijloacele pe care le mânuiai aparțineau Răscumpărătorului tău. El a fost Prietenul tău constant, tăria și sprijinul tău când fiecare dintre ceilalți prieteni s-au dovedit a fi o trestie frântă. Tu ai răsplătit iubirea și mărinimia lui Dumnezeu cu nerecunoștință și uitare.

[279]

Unica ta siguranță era în încredere absolută în Hristos, Mântuitorul tău. Nu exista nici o siguranță pentru tine departe de cruce. Cât de slabă a apărut puterea omenească în cazul acesta! O, cât de evident este faptul că nu există putere reală, ci numai aceea care este dată de Dumnezeu celor care se încred în El! O cerere înălțată către Dumnezeu, prin credință, are mai mare putere decât de priceperea umană.

În prosperitatea ta, n-ai adus la îndeplinire hotărârile luate în vreme de restriște. Înșelăciunea bogățiilor te-a schimbat față de hotărârile tale. Te-au năpădit grijile. Influența ta s-a extins. Când cei îndurerați au simțit ușurarea suferinței, ei te-au slăvit, și te-ai deprins să-ți placă lauda de pe buzele sărmanilor muritori. Tu erai într-un oraș cu o populație accesibilă și ai socotit aceasta ca fiind necesar pentru succesul afacerilor tale, cât și pentru a-ți menține influența, pentru ca anturajul tău să fie oarecum în concordanță cu afacerea ta. Dar ai împins lucrurile prea departe. Ai fost prea mult influențată de

părerile și judecata altora. Ai cheltuit bani fără să fie nevoie numai pentru a satisface ochiul și mândria altora. Ai uitat că mânuiai banii Domnului. Când banii erau cheltuiți de tine numai pentru a încuraja vanitatea, n-ai ținut seamă că îngerul raportor înregistra un raport cu care ți-ar fi fost rușine să te mai întâlnești. Îngerul, arătând spre tine, a spus: „Tu te slăvești pe tine, dar n-ai preamărit pe Dumnezeu“. Tu ai slăvit chiar și faptul că ți-a stat în putere să cumperi lucrurile acelea.

O mare sumă a fost cheltuită pentru lucruri nenecesare, care se potriveau numai pentru etalare și încurajarea vanității și a mândriei, care îți vor pricinui remușcări și rușine. Dacă ai fi ținut minte pretențiile pe care cerul le are asupra ta și ai fi făcut o distribuire corectă a mijloacelor date ție în grijă, prin ajutorarea celor în nevoie și înaintarea cauzei adevărului prezent, ți-ai fi adunat o comoară în ceruri și ai fi fost bogată față de Dumnezeu. Gândește-te cât de mulți bani au fost investiți unde n-au folosit în realitate nimănui; nici unul n-a fost hrănit sau îmbrăcat și nimeni n-a fost ajutat să vadă umblările lui greșite, ca să se poată întoarce la Hristos și să trăiască.

[280]

Ai făcut investiții mari în întreprinderi nesigure. Satana ți-a orbit în așa fel ochii, încât să nu poți vedea că aceste întreprinderi nu-ți vor produce nici un venit. Întreprinderea de asigurare a vieții veșnice nu ți-a trezit interesul. Aici ai fi putut cheltui bani, fără nici un risc, fără dezamăgire și, la sfârșit, ai fi primit profituri enorme. Aici ai fi putut investi în banca cerului, care nu dă greș niciodată. Aici ai fi putut pune la păstrare comorile tale, unde hoțul nu le fură și rugina nu le strică. Întreprinderea aceasta este veșnică și este cu atât mai nobilă decât o întreprindere pământească, cu cât sunt mai înalte cerurile decât pământul.

Copiii tăi n-au fost ucenici ai lui Hristos. Ei erau prieteni cu lumea și inimile lor firești au dorit să fie ca cei din lume. Pofta ochilor și mândria vieții i-a stăpânit și te-au influențat și pe tine într-o anumită măsură. Ai căutat mai serios să placi și să-i mulțumești pe copiii tăi decât să placi și să-L slăvești pe Dumnezeu. Ai uitat pretențiile lui Dumnezeu și nevoile cauzei Sale. Egoismul te-a făcut să cheltuiești bani pentru ornamente spre a te satisface pe tine și pe copiii tăi. Nu te-ai gândit că banii aceia nu erau ai tăi; că ți-au fost dați cu împrumut spre a fi pusă la încercare și a se vedea dacă vei evita relele pe care le-ai observat la alții. Dumnezeu te-a făcut

ispravnicul Lui, și când va veni să Se socotească cu slujitorii Săi, ce raport poți să prezinți despre isprăvnicia ta?

[281]

Credința și încrederea ta simplă în Dumnezeu au început să descrească, de îndată ce banii s-au revărsat din abundență asupra ta. Nu te-ai îndepărtat de Dumnezeu cu totul deodată. Apostazia ta a fost pe etape. Ai încetat consacrarea de dimineată și de seară pentru că nu era totdeauna convenabilă. Soția fiului tău ți-a pricinuit necazuri de un caracter deosebit de grav, care au contribuit considerabil de mult la descurajarea ta de a nu mai continua devoțiunile familiale. Căminul tău a ajuns un cămin fără rugăciune. Pe locul dintâi se aflau afacerile tale, iar Domnul și adevărul Lui au ajuns pe locul al doilea. Privește spre înapoi la zilele de început ale experienței tale. Te-ar fi sustras pe tine aceste necazuri de la rugăciunea familială?

Neglijând rugăciunea cu glas tare ai pierdut o influență în căminul tău, pe care ai fi putut s-o păstrezi. Era de datoria ta să-L mărturisești pe Dumnezeu în familia ta, indiferent de consecințe. Cererile tale ar fi trebuit să fie prezentate lui Dumnezeu dimineța și seara. Tu ar fi trebuit să fii ca preot al cauzei tale, mărturisindu-ți păcatele tale și ale copiilor tăi. Dacă ai fi fost credincioasă, Dumnezeu, care a fost călăuza ta, nu te-ar fi lăsat în propria ta înțelepciune.

Au fost cheltuite mijloace pentru etalare fără nici un folos. Din cauza acestui păcat al altora ai simțit o mâhnire adâncă. Folosind astfel banii, tu Îl jefuiai pe Dumnezeu. Atunci Domnul a spus: „Eu am să împrăștii. Am să-i permit să meargă pentru un timp pe calea aleasă de ea. Îi voi întuneca judecata și îi voi îndepărta înțelepciunea. Îi voi arăta că tăria ei este slăbiciune și înțelepciunea ei nebunie. O voi smeri, și-i voi deschide ochii să vadă cât de mult s-a îndepărtat de Mine. Și dacă nu va vrea să se întoarcă la Mine cu toată inima ei, și să Mă recunoască în toate căile ei, mâna Mea va împrăștia și mândria mamei și a copiilor săi, va fi doborâtă, și soarta lor va fi din nou sărăcia. Numele Meu va fi înălțat. Trufia omului va fi doborâtă și mândria omului va fi înjosită.“

[282]

Vedenia de mai sus a fost dată la 25 decembrie 1865, în orașul Rochester, New York. În iunie trecut, am văzut că Domnul te-a tratat cu iubire, că acum te-a invitat să te întorci la El, ca să poți trăi. Mi-a fost arătat că timp de ani de zile ai simțit că te aflai într-o stare de apostazie. Dacă ai fi fost consacrată față de El, ai fi putut face o lucrare bună și mare, lăsând ca lumina ta să-i lumineze și pe alții.

Fiecăruia îi este dată o lucrare de făcut pentru Domnul. Fiecăruia din slujitorii Săi le sunt încredințate daruri sau talanți. „Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul; fiecăruia după puterea lui“ (**Matei 25, 15**). Fiecare slujitor are o parte de credit pentru care este răspunzător și diferitele credite sunt proporționale după diferitele capacități. În repartizarea darurilor Sale, Dumnezeu n-a lucrat cu părtinire. El a împărțit talanții conform cu puterile cunoscute ale slujitorilor Lui, și El așteaptă venit corespunzător.

În experiența ta mai timpurie, Dumnezeu ți-a făcut parte de talente de influență, dar nu ți-a dat talente în bani, și de aceea n-a așteptat de la tine, în sărăcia ta, să dai ceea ce nu aveai. Ca și văduva, ai dat ce-ai putut, deși dacă ai fi avut în vedere împrejurările, te-ai fi putut socoti scuzată de a face chiar și atât cât ai făcut. În boala ta, Dumnezeu n-a solicitat de la tine acea energie activă de care te-a depozat boala. Deși ai fost limitată în influența și mijloacele tale, totuși Dumnezeu a acceptat eforturile tale de a face bine și de a înainta cauza Sa în conformitate cu ceea ce aveai, nu conform cu ceea ce nu aveai. Domnul nu disprețuiește nici cel mai smerit dar, dăruit cu bunăvoință și sinceritate.

Tu ai un temperament înflăcărat. Zelul pentru o cauză bună este vrednic de laudă. În încercările și încurcăturile tale de mai înainte, ai obținut o experiență care a fost în avantajul altora. Tu erai zeloasă în serviciul lui Dumnezeu. Îți plăcea să aduci dovezile poziției tale celor care nu credeau adevărul prezent. Puteai să vorbești cu certitudine pentru că aceste lucruri erau o realitate pentru tine. Adevărul era o parte din ființa ta, și cei care au ascultat la apelurile tale serioase nu aveau nici o îndoială cu privire la onestitatea ta, ci erau convinși că lucrurile acelea erau așa.

[283]

Prin providența lui Dumnezeu, influența ta a fost extinsă și, ca adaus la aceasta, Dumnezeu a găsit potrivit să te încerce, dându-ți talanți sub formă de mijloace. Prin aceasta, ai fost pusă să ai o responsabilitate dublă. Când situația ta a început să se îmbunătățească, ai spus: „De îndată ce voi putea obține o casă, o voi dăruia pentru cauza lui Dumnezeu“. Dar când ai avut o casă, ai văzut atât de multe îmbunătățiri de făcut spre a avea totul convenabil și plăcut în jurul tău, încât L-ai uitat pe Domnul și drepturile Lui asupra ta, și ai fost mai puțin înclinată să ajuți cauza lui Dumnezeu decât în zilele sărăciei și suferințelor tale.

Căutai prietenie cu lumea, despărțindu-te din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Ai uitat îndemnul lui Hristos: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“ (**Luca 21, 34; 1 Corinteni 10, 12**).

În viața creștină sunt trei devize, de care trebuie să ținem seamă, dacă vrem ca Satana să nu ne atace pe furiș, și anume: „Veghează, roagă-te și lucrează.“ În afară de aceasta, rugăciunea și vegherea sunt necesare pentru înaintarea în viața spirituală. Niciodată n-a fost în viața ta un timp mai important decât cel prezent. Singura ta siguranță este aceea de a trăi ca un veghetor. Veghează și roagă-te mereu. O, ce mijloc de apărare împotriva cedării la ispită și a căderii în cursele lumii! Cât de zeloasă ar fi trebuit să fii la lucru în cei câțiva ani trecuți, când influența ta era întinsă.

[284]

Iubită soră, lauda oamenilor și lingușirea curentă din lume au avut o mai mare influență asupra ta decât ți-ai dat seama. Nu ți-ai îmbunătățit talentele, punându-le la schimbători. Din fire, tu ești afectuoasă și generoasă. Aceste trăsături de caracter au fost exercitate într-o oarecare măsură, dar nu atât de mult cât pretindea Dumnezeu. Numai posedarea acestor excelente daruri nu este suficientă; Dumnezeu solicită ca ele să fie puse la lucru mereu; pentru, că prin ele, El îi binecuvântează pe cei care trebuie să fie ajutați și Își duce mai departe lucrarea pentru mântuirea omului.

Domnul nu va depinde de sufletele zgârcite, ca să poarte de grijă săracilor merituoși, nici să sprijine cauza Sa. Unii ca aceștia sunt prea mărginiți; ei vor da cu greu cea mai mică sumă celor nevoiași, lipsiți de bani. Ei doresc, de asemenea, să limitezi cauza spre a corespunde cu ideile lor mărginite. Ideea principală la ei ar fi să economisească mijloace. Banii lor sunt de o mai mare valoare pentru ei decât sufletele prețioase pentru care a murit Hristos. Viața unora ca aceștia, în măsură în care privește pe Dumnezeu și cerul, este mai rea decât dacă ar fi lipsită de conținut. Dumnezeu nu le va încredința lucrarea Lui cea importantă.

„Blestemați pe Meroza, a zis Îngerul Domnului. Blestemați, blestemați pe locuitorii lui, căci n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji“ (**Judecatori 5, 23**).

Ce a făcut Meroza? Nimic. Acesta a fost păcatul lor. Blestemul lui Dumnezeu a venit asupra lor pentru ceea ce n-au făcut. Omul cu judecată strâmtă și egoistă este răspunzător pentru zgârcenia lui; dar cei care au impulsuri afectuoase și generoase, și iubire pentru suflete, se află sub o răspundere mai grea; pentru că, dacă lasă ca aceste talente să rămână nefolosite și irosite, ei sunt puși alături de servii necredincioși. Simpla posedare a acestor daruri nu este suficientă. Cei care le au ar trebui să-și dea seama că obligațiile și răspunderile lor sunt sporite.

Domnul va cere fiecăruia dintre slujitorii Săi să dea socoteală de isprăvnicia lui, să arate ce a câștigat cu talanții care i-au fost încredințați. Cei cărora li se dă răsplata nu-și vor atribui nici un merit pentru harnica lor negustorie; ei vor da toată slava lui Dumnezeu. Ei vorbesc despre ceea ce le-a fost dat, ca fiind „capitalul Tău“, nu al lor. Când vorbesc despre câștigul lor, ei sunt atenți să spună de unde a venit. Capitalul a fost avansat de Domnul. Ei au făcut negoț cu el, cu succes, și I-au înapoiat Dătătorului capitalul și dobânda. El le răsplătește eforturile, ca și când meritul le-ar aparține, când ei datorează totul harului și îndurării generosului Dătător. Cuvintele Lui de aprobare categorică ajung în urechile lor: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău“ (**Matei 25, 21**) și-au fost încredințați talanți de influență și talanți de bani, și răspunderea ta este mare. Tu trebuie să acționezi cu grijă și în temere de Dumnezeu. Înțelepciunea ta este slăbiciune, dar înțelepciunea de sus este puternică. Domnul intenționează să-ți lumineze întunericul și să-ți dea din nou posibilitatea să privești comoara cerească, ca să-ți poți da seama de valoarea comparativă a celor două lumi, și apoi să te lase să alegi între această lume și moștenirea veșnică. Am văzut că mai există încă ocazia de întoarcere la turmă. Isus te-a răscumpărat cu sângele Lui, și El cere de la tine să-ți folosești talanții în slujba Lui. Tu n-ai devenit împietrită față de influența Duhului Sfânt. Când este prezentat adevărul lui Dumnezeu, el primește în inima ta un răspuns.

Am văzut că trebuie să studiezi fiecare mișcare. N-ar trebui să faci nimic în grabă. Lasă ca Dumnezeu să fie sfetnicul tău. El îți iubește copiii, și este numai drept ca și tu să-i iubești; dar nu este drept să le dai, în afecțiunile tale, locul care este solicitat de Domnul.

[285]

[286]

Ei au impulsuri amabile și scopuri generoase. Posedă trăsături de caracter nobile. Dacă ar vedea nevoia lor după un Mântuitor și s-ar pleca la picioarele crucii, ar putea să exercite o influență spre bine. Acum, ei sunt mai mult iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. Ei se află acum în rândurile vrăjmașului, sub steagul cel negru al lui Satana. Isus îi invită să vină la El, să părăsească rândurile vrăjmașului și să stea sub steagul pătat de sânge al crucii lui Hristos.

Aceasta li se va părea ca o lucrare pe care n-o pot aduce la îndeplinire, pentru că ea va cere prea multă lepădare de sine. Ei n-au o cunoaștere experimentală a căii. Aceia care au fost angajați în război, și au fost supuși la greutățile, muncile și pericolele vieții unui soldat, ar trebui să fie ultimii care să ezite și să arate lașitate în această mare luptă pentru viața cea veșnică. În acest caz, ei se vor lupta pentru o coroană a vieții și o moștenire nepieritoare. Răsplata va fi sigură, și când lupta va fi trecut, câștigul lor va fi viața veșnică, fericirea desăvârșită și o greutate veșnică de slavă.

Satana se va opune fiecărui efort pe care ei îl pot face. El le va prezenta lumea în cea mai atractivă lumină, cum a făcut cu Mântuitorul lumii când L-a ispitit patruzeci de zile în pustie. Hristos a biruit toate ispitele lui Satana, și tot așa pot și copiii tăi. Ei slujesc unui stăpân aspru. Plata păcatului este moartea. Ei nu-și pot permite să păcătuiască. Ei vor descoperi că aceasta este o afacere prea costisitoare. La sfârșit, vor avea de-a face cu o pierzare veșnică. Vor pierde locașurile pe care Isus S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc, și vor pierde acea viață care se măsoară cu lungimea vieții lui Dumnezeu. Și aceasta nu este totul. Va trebui să sufere mânia unui Dumnezeu ofensat, pentru că s-au ferit să-L slujească și au depus toate eforturile în slujba celui mai rău vrăjmaș al Lui. Copiii tăi n-au avut încă lumina cea clară și condamnarea ce urmează numai după refuzarea luminii.

[287]

Dacă presupușii creștini ar fi toți sinceri și serioși în eforturile lor de a promova slava lui Dumnezeu, ce agitație s-ar produce în rândurile vrăjmașului. Satana este zelos și sincer în lucrarea lui. El nu dorește suflete mântuite. El nu dorește să fie frântă puterea lui asupra lor. Satana nu simulează doar. El este serios. El privește la Hristos, care invită suflete să vină la El, ca să poată avea viață, iar el este zelos și sincer în eforturile lui de a-i împiedica să accepte

invitația. El nu va lăsa nici un mijloc neîncercat spre a-i împiedica să părăsească rândurile lui spre a intra în rândurile lui Hristos. Cândva, el a fost un înger onorat în cer, și, cu toate că și-a pierdut sfințenia, el nu și-a pierdut puterea. El își exercită puterea cu un efect teribil. Nu așteaptă ca prada să vină la el, ci o caută. Merge încolo și înapoi pe pământ, ca un leu care răcnește, care caută pe cine să înghită. Nu totdeauna are înfățișarea feroce a unui leu, ci când poate lucra cu un efect mai bun, se schimbă într-un înger de lumină. El poate de îndată să schimbe răcnetul leului cu cele mai convingătoare argumente sau cu cea mai melodioasă șoaptă. Are legiuni de îngeri care să-l ajute în lucrare. Adesea, își ascunde capcanele și ademeneste prin înșelăciuni plăcute. El farmecă și înșală pe mulți, prin măgulirea vanității lor. Prin agenții lui, prezintă plăcerile lumii într-o lumină atrăgătoare și presară pe calea spre iad flori ispititoare, și astfel sufletele sunt fermecate și ruinate. După fiecare pas de înaintare pe cale în jos, Satana are vreo ispită specială spre a-i conduce mai departe pe drumul greșit.

Dacă copiii tăi ar fi stăpâniți de principii religioase, ar putea fi întăriți împotriva viciului și a stricăciunii care-i înconjoară în acest veac degenerat. Dumnezeu va fi pentru ei un turn puternic, dacă vor să-și pună încrederea în El. „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine“ (**Isaia 27, 5**). Domnul va fi călăuza tinereții lor, dacă vor crede și se vor încrede în El.

[288]

Iubita mea soră, Domnul a fost foarte îndurător față de tine și familia ta. Este obligația față de Tatăl tău cel ceresc să slăvești Numele Lui pe pământ. Pentru ca să continui în iubirea Lui, trebuie să lucrezi, în mod constant, pentru umilirea minții și a acelui spirit blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Tăria ta în Dumnezeu va crește, în timp ce Îi consacră Lui totul; încât să poți spune cu încredere: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtoarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia... Căci sunt bine încredințat că nici moartea nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru“ (**Romani 8, 35.38.39**).

Tineret autoînșelat

Frate O: Am văzut în vedenie pericolele tinerilor. Mi-a fost prezentat cazul tău. Am văzut că tu n-ai învățat mărturisirea de credință. Ai fi putut face mult bine, și exemplul tău ar fi putut fi o binecuvântare pentru tinerii cu care te-ai asociat; dar, vai! în adâncul sufletului tău, tu n-ai fost convertit la Dumnezeu. Dacă ai fi luat calea pe care ar fi trebuit s-o ia un creștin consecvent, rudele și prietenii tăi ar fi fost influențați de umblarea ta evlavioasă spre a merge pe urmele tale. Frate, inima ta nu este predată în întregime lui Dumnezeu; cugetele tale nu sunt înălțate; tu permiți ca mintea ta să apuce pe o cale greșită. Purtarea ta nu s-a ridicat la un nivel curat. Obiceiurile îți sunt de așa natură, încât fac rău sănătății tale fizice și sunt moarte pentru spiritualitate. Tu nu poți prospera în cele religioase până nu te convertești.

[289]

Când realizezi influența transformatoare a puterii lui Dumnezeu asupra inimii tale, aceasta va fi văzută în viața ta. Ție ți-a lipsit experiența religioasă, dar nu este prea târziu pentru tine să-L cauți acum pe Dumnezeu cu strigăt sincer și serios: „Ce să fac ca să fiu mântuit?“ Tu nu poți fi un creștin adevărat până ce nu te convertești complet. Ești mai mult un iubitor de plăceri decât un iubitor de Dumnezeu. Ești în căutare de plăceri, dar ai găsit pe această cale bucuria adevărată? Ai căutat să te faci agreabil pentru fete tinere fără experiență. Atât de mult a fost ocupată mintea ta cu ele, încât n-ai putut s-o îndrepti în sus, către Dumnezeu și cer. „Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor, curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită“ (**Iacov 4, 8**). Îndemnul acesta îți este aplicabil ție. Trebuie să înveți căile, voința și lucrările lui Dumnezeu. Ai nevoie de o religie curată, nepângărită; ai nevoie să cultivi simțăminte devoționale. Încetează să mai faci răul și învață să faci binele. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate rămâne asupra ta până ce nu devii asemenea lui Hristos.

Mă doare când văd lipsa de evlavie la tineri. Satana le ia mintea și o îndreaptă într-o direcție care este stricată. Asupra multor tineri planează o autoînșelare. Ei cred că sunt creștini, dar n-au fost nicio-

dată convertiți. Atâta timp cât această lucrare nu va fi împlinită în ei, nu vor înțelege taina evlaviei. Nu există pace pentru cei păcătoși. Dumnezeu cere cinstea și sinceritatea inimii. El te vede și Îi este milă de tine și de toți tinerii care sunt dornici după jucării copilărești și pierd timpul scurt și prețios pentru lucruri fără nici o valoare. Hristos te-a cumpărat cu un preț scump, și îți oferă har și slavă, dacă vrei să le primești, dar tu te întorci de la prețioasa făgăduință a darului vieții veșnice, către plăcerile săracăcioase și nesatisfăcătoare ale pământului.

Munca în această direcție nu-ți va aduce nici un profit, ci numai o mare pierdere. Plata păcatului este moartea. În fața ta se află viața și cerul, dar se pare că tu nu cunoști valoarea lor. Tu n-ai meditat asupra prețioaselor lucruri din cer. Dacă te întorci de la iubirea de nespus a lui Hristos, dacă cerul, slava și viața cea veșnică sunt socotite de mică valoare, ce motiv putem prezenta spre a mișca? Ce îndemn spre a încânta? Sporturile nebunești și suita de plăceri ne vor captiva mintea și ne vor despărți de Dumnezeu, vor face insensibilă inima față de teama de Dumnezeu.

[290]

O, te rog pe tine, care ai un interes atât de mic față de lucrurile sfinte, să-ți cercetezi îndeaproape inima. Ce scuză vei invoca înaintea lui Dumnezeu, pentru viața ta lumească, neconsacrată? În acea zi înfricoșătoare nu vei avea de prezentat nici o scuză. Vei fi mut. Gândește-te, oh, gândește-te, în ceasurile tale de căutare după plăceri, că toate lucrurile au un sfârșit. Dacă ai fi avut vederi corecte despre viață, viața fără sfârșit cu Dumnezeu, cât de repede te-ai fi întors de la viața de plăcere și păcat. Cât de repede ți-ai fi schimbat hotărârea, calea, societatea, iar puterea plăcerilor tale ai fi întors-o spre Dumnezeu și spre lucrurile cerești. Cât de hotărât ai fi respins cu dispreț să cedezi ispitirilor care te-au înșelat și captivat. Ce zeloase ar fi fost eforturile tale pentru viața binecuvântată; cât de serioase și stăruitoare ar fi fost rugăciunile tale către Dumnezeu, pentru ca harul Său să rămână cu tine, ca puterea Sa să te sprijine și să te ajute să rezisti diavolului. Cât de silitor ai fi să îmbunătățești fiecare privilegiu religios spre a cunoaște căile și voia lui Dumnezeu. Cât de cu grijă ai fi meditat la Legea lui Dumnezeu, și la compararea vieții tale cu cerințele ei. Câtă teamă ai avea să nu păcătuiești cu cuvântul sau cu fapta, și cât de serios să crești în har și sfințenie adevărată. Conversația ta n-ar fi despre lucruri mărunte, ci despre cer. În fața

[291] ta s-ar deschide atunci lucruri slăvite și veșnice, și n-ai avea odihnă până n-ai crește din ce în ce mai mult în spiritualitate. Dar lucrurile pământești îți atrag atenția și Dumnezeu este uitat.

Eu te implor să-ți schimbi de îndată părerea și să-L cauți pe Domnul. Ca să-L poți găsi, cheamă-L câtă vreme este aproape.

Convertire adevărată

Iubite frate P: În timp ce acum un an eram la..., am lucrat pentru interesul tău. Mi-au fost arătate primejdiile tale, și noi eram doritori să te salvăm, dar vedem că n-ai avut puterea să aduci la îndeplinire hotărârile luate acolo. Sunt tulburată cu privire la această problemă, și mi-e teamă că n-am fost așa de credincioasă cum ar fi trebuit ca să-ți prezint tot ce știam despre cazul tău. Am reținut unele lucruri față de tine. În timp ce eram în Battle Creek, în iunie, mi-a fost arătat din nou că n-ai făcut nici un progres și că motivul pentru care n-ai făcut este că n-ai lăsat o cale curată în urma ta. Tu nu te bucuri de religie. Te-ai îndepărtat de Dumnezeu și dreptate. Ești în căutare de fericire pe un drum greșit, în plăceri interzise, și n-ai curajul moral să mărturisești și să-ți părăsești păcatele, ca să poți găsi îndurare.

Tu n-ai văzut păcatul ca fiind hidos în fața lui Dumnezeu și nu l-ai îndepărtat. N-ai reușit să faci o lucrare completă și, când inamicul a venit cu ispitele lui, nu i-ai rezistat. Dacă ai fi văzut cât de scârbos este păcatul înaintea lui Dumnezeu, n-ai fi cedat ispitei atât de ușor. Tu n-ai fost convertit atât de deplin, încât să ai oroare de viața ta de păcat și nebunie. Păcatul mai apărea ca o plăcere pentru tine și erai puțin înclinat să părăsești pentru totdeauna plăcerile lui înșelătoare. În adâncul sufletului tău, nu erai convertit și, în curând, ai pierdut ceea ce ai câștigat.

În cazul tău, cât și în cel al multor alora, vanitatea personală a fost o piedică specială pentru tine. Ți-a plăcut totdeauna lauda. Aceasta a fost o cursă pentru tine. Pretinșii tăi prieteni au arătat o plăcere specială în societatea ta, și aceasta te satisfăcea. Femei simpatice, slabe de minte te lăudau și păreau încântate de societatea ta, iar tu simțeai asupra ta o putere fascinantă în compania lor. Nu ți-ai dat seama că, în timp ce erai în căutare de plăceri, în acele ore care aparțineau familiei tale, Satana își țesea plasa în jurul picioarelor tale.

Satana are ispite întinse pentru fiecare pas din viața ta. Tu n-ai fost atât de economic cu banii, cum ar fi trebuit să fii. Ție nu-ți place

[292]

zgârcenia. Asta este foarte bine; dar tu treci în extrema opusă, și umblarea ți-a fost marcată de risipă. Hristos i-a învățat pe ucenicii Lui o lecție în hrănirea celor cinci mii. El a făcut o mare minune și a hrănit o mulțime mare cu cinci pâini și doi peștișori. Când au fost toți săturați, El n-a privit cu nepăsare la fărâmituri, ca și când ar fi fost sub demnitatea Lui să ia seama la ele. El, care a avut putere să facă o minune atât de remarcabilă și să dea hrană la o mulțime atât de mare, a zis ucenicilor Lui: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic“ (**Ioan 6, 12**). Aceasta este o învățătură pentru noi toți, și una pe care nu trebuie s-o disprețuim.

Ai în fața ta o mare lucrare și nu-ți poți îngădui să pierzi un alt moment fără a ține seamă de ea. Frate P., eu sunt neliniștită din cauza ta, dar știu că Dumnezeu încă te mai iubește, deși calea ta este nestatornică. Dacă n-ar fi avuto iubire deosebită pentru tine, El nu mi-ar fi prezentat primejdiile tale, așa cum a făcut. Tu te-ai angajat în glume și bătaie de joc cu bărbați și femei care n-au în fața lor temerea de Dumnezeu. Femei slabe de minte și fără principii te-au reținut în prezența lor, și tu erai ca o pasăre fermecată. Tu păraai fascinat de aceste persoane superficiale. Îngerii lui Dumnezeu erau pe urma ta și înregistrau cu credincioșie fiecare faptă rea, fiecare caz de îndepărtare de pe calea virtuții.

[293] Da, fiecare faptă, oricât de tainic ai putut crede că erai în comiterea ei, este cunoscută lui Dumnezeu, lui Hristos și sfinților îngeri. Pentru toate înfăptuirile fiilor oamenilor se scrie o carte. Nici o parte din acest raport nu poate fi anulată. Există o singură prevedere făcută pentru călcătorul de lege. Pocăi Lă cinstită, mărturisire de păcat, și credință în sângele curățitor al lui Hristos, care va aduce iertare și în dreptul numelui lui va fi scris iertat.

O, frate al meu, dacă ai fi făcut acum un an o lucrare completă, nu ar fi fost nevoie ca prețiosul an care a trecut să fie pentru tine mai rău decât o goliciune sufletească. Tu cunoșteai voia Stăpânului tău, dar n-ai făcut-o. Ești într-o situație periculoasă. Sensibilitățile tale au fost tocite față de lucrurile spirituale; ți-ai călcat conștiința. Influența ta nu este spre a aduna, ci pentru a împrăști. Tu nu ai nici un interes pentru practicile religioase. Nu ești un om fericit. Soția ta și-ar uni interesul cu poporul lui Dumnezeu, dacă te-ai da la o parte din calea ei. Ea are nevoie de ajutorul tău. Vrei să faceți această lucrare împreună?

În iunie trecut, am văzut că singura ta speranță de a rupe lanțul robiei tale era îndepărtarea de asociații tăi. Ai cedat ispitirilor lui Satana până când ai ajuns un om slab. Erai un iubitor de plăceri mai mult decât un iubitor de Dumnezeu și mergeai repede pe drum la vale. Eu sunt dezamăgită că ai continuat în aceeași stare de nepăsare, în care ai fost timp de ani de zile. Ai cunoscut și ai experimentat iubirea lui Dumnezeu și era plăcerea ta să faci voia Lui. Tu ai avut plăcere de studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Erai punctual la adunările de rugăciune. Mărturia ta era dintr-o inimă care a simțit influența reînviătoare a iubirii lui Hristos. Dar ți-ai pierdut iubirea dintâi.

Acum, Dumnezeu te cheamă să te pocăiești, să fii zelos în lucrare. Fericirea ta veșnică va fi determinată de cursul pe care-l vei urma acum. Poți să refuzi invitația harului oferită acum? Poți să alegi propria ta cale? Vei îmbrățișa mândria și vanitatea, ca să-ți pierzi, în final, sufletul? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune lămurit că puțini vor fi mântuiți, și că un mare număr, chiar din cei care sunt chemați se vor dovedi nevrednici de viața veșnică. Ei nu vor avea parte de cer, ci vor avea partea lor împreună cu Satana, făcând cunoștință cu moartea a doua.

[294]

Bărbați și femei pot să scape de această osândă, dacă vor să scape. Este adevărat că Satana este marele autor al păcatului; totuși, aceasta nu-l scuză pe nici un om de păcătuire, pentru că el nu poate forța pe oameni să facă rău. El îi ispitește să-l facă și face ca păcatul să pară atrăgător și plăcut, dar trebuie să lase la voia lor să-l facă sau să nu-l facă. El nu-i forțează pe oameni să devină bețivi și nici nu-i obligă să nu ia parte la adunări religioase, dar prezintă ispitele în așa fel, încât să ademenească la rău, și omul este o ființă morală liberă să accepte sau să refuze.

Convertirea este o lucrare pe care cei mai mulți nu o apreciază. Nu este o lucrare mică să transformi o minte pământească de păcat și să o faci să înțeleagă iubirea de nespus a lui Hristos, farmecul harului Său și desăvârșirea lui Dumnezeu, așa încât sufletul să fie îmbibat cu iubire divină și captivat de tainele cerești. Când înțelege aceste lucruri, viața lui de mai înainte apare dezgustătoare și odioasă. El urăște păcatul și, zdrobindu-și inima înaintea lui Dumnezeu, Îl îmbrățișează pe Hristos, viața și bucuria sufletului său. El renunță la plăcerile lui de mai înainte. Are o judecată nouă, plăceri noi, interes

nou, voință nouă. Măhnirile, dorințele și iubirea lui sunt noi. Pofta trupului, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, care mai înainte erau preferate în locul lui Hristos, s-au schimbat, și Hristos este încântarea vieții lui, coroana bucuriei lui. Cerul, care mai înainte nu avea nici un farmec, este acum văzut în bogăția și slava lui, și el privește la el ca la viitorul lui cămin, unde va vedea, va iubi și va preamări pe Cel care l-a răscumpărat prin sângele Lui cel prețios.

[295] Lucrările sfințirii, care păreau plictisitoare acum sunt plăcerea lui. Cuvântul lui Dumnezeu, care era searbăd și neinteresant, acum este ales ca studiu al lui, sfetnicul lui. Cuvântul este o epistolă scrisă pentru el de Dumnezeu, care poartă inscripția Celui veșnic. Gândurile, cuvintele și faptele lui sunt aduse la acest etalon și testate. El tremură la ordinele și amenințările pe care acesta le conține, în timp ce se prinde ferm de făgăduințele lui și își întărește sufletul prin aceea că și le însușește. El caută acum societatea cea mai evlavioasă, iar cei păcătoși, a căror companie o iubea mai înainte, acum nu-i mai fac plăcere. Deplânge în ei acele păcate de care cândva s-a bucurat. A renunțat la iubirea de sine și vanitate și acum trăiește pentru Dumnezeu și este bogat în fapte bune. Aceasta este sfințirea pe care o cere Dumnezeu. El nu va accepta nimic mai puțin.

Te rog, frate al meu, să-ți cercetezi cu atenție inima și să te întrebi: „Pe ce drum călătoresc și unde se va termina?” Ai un motiv să te bucuri că vieții tale nu i s-a pus capăt când nu aveai siguranța nădejzii vieții veșnice. Să te ferească Dumnezeu să continui să neglijezi această lucrare și să pieri în păcatele tale. Nu-ți înșela sufletul cu nădejdi false. Tu nu vezi nici o cale pe care să apuci din nou, iar una așa de umilă, nu poți consimți să-o accepți. Hristos îți prezintă, chiar ție, greșitul meu frate, o solie de îndurare: „Vino, căci toate lucrurile sunt gata”. Dumnezeu este gata să te primească și să-ți ierte toate fărădelegile numai dacă vrei să vii. Deși ai fost un fiu risipitor, te-ai despărțit de Dumnezeu și ai stat departe de El atâta timp, El te va primi chiar acum. Da, Maiestatea cerului te invită să vii la El, ca să poți avea viață. Hristos este gata să te curățească de păcat, dacă te sprijinești pe El. Ce beneficiu ai câștigat slujind păcatului? Ce beneficiu este în slujirea firii pământești și a diavolului? Plata primită nu este ea o nimica toată? O, întoarce-te, întoarce-te, de ce

[296] vrei să mori?

Tu ai avut multe vinovății și muștrări chinuitoare de conștiință. Ai avut atât de multe planuri, și ai făcut atât de multe făgăduințe și totuși stai la îndoială și nu vrei să vii la Hristos, ca să poți avea viață. O, dacă inima ta ar putea fi impresionată de semnificația acestui timp, ca să te poți întoarce acum și să trăiești! Nu poți auzi glasul Bunului Păstor în acest mesaj? Cum poți fi neascultător? Nu glumi cu Dumnezeu, ca să nu te lase pe căile tale strâmbe. În fața ta este viața sau moartea. Pe care vrei s-o alegi? Este un lucru înspăimântător să te lupți împotriva lui Dumnezeu și să te opui rugămintelor Lui stăruitoare. Poți avea iubirea lui Dumnezeu, arzând pe altarul inimii tale, așa cum ai simțit-o cândva. Poți avea legături strânse cu Dumnezeu, așa cum ai avut în trecut. Dacă vrei să lași o cale curată în urma ta, poți experimenta din nou bogățiile harului Său, și înfățișarea ta va exprima din nou iubirea Sa.

Nu ți se cere să-ți mărturisești păcatul și greșelile celor care nu le cunosc. Nu ai datoria să publici o mărturisire care îi va face pe necredincioși să triumfe, ci mărturisește, în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, celor cărora se cuvine, care nu vor profita de greșeala ta, și ei să se roage pentru tine, iar Dumnezeu îți va accepta lucrarea și te va ierta. De dragul sufletului tău, roagă-te și stăruiește să faci o lucrare completă pentru veșnicie. Lasă la o parte mândria și fă o lucrare sinceră. Vino înapoi la turmă. Păstorul este gata să te primească. Pocăiește-te, fă primele tale lucrări, și intră din nou în favoarea lui Dumnezeu.

Îndatoriri ale soțului și ale soției

[297] Frate R: În iunie trecut, mi-a fost prezentat cazul tău în vedenie. Dar am fost atât de continuu presată de muncă, încât n-a fost posibil să scriu lucrurile care mi-au fost arătate cu privire la cazuri individuale. Doresc să scriu ceea ce trebuia să scriu înainte de a auzi vreun raport al problemelor în legătură cu cazul tău, pentru că Satana ar putea sugera îndoieli pentru mintea ta. Aceasta este lucrarea lui. Am fost dusă înapoi în viața ta din trecut și am văzut că Dumnezeu a fost foarte îndurător față de tine, în luminarea ochilor tăi, ca să vezi adevărul Lui, și în salvarea ta din situația periculoasă de îndoială și nesiguranță, în stabilirea credinței tale și în fixarea minții tale asupra adevărilor veșnice ale Cuvântului Său. El ți-apus picioarele pe Stâncă. Pentru un timp, ai fost recunoscător și umil, dar de câțva timp te-ai despărțit de Dumnezeu. Când erai mic în ochii tăi, erai iubit de Dumnezeu.

Muzica a fost pentru tine o cursă. Ai probleme cu prețuirea de sine. Pentru tine este ceva firesc să ai idei înalte despre priceperea ta. A fost un prejudiciu pentru tine să predai muzică. Multe femei ți-au mărturisit dificultățile familiilor lor. Aceasta a fost, de asemenea, o pagubă pentru tine. Te-a înălțat și te-a condus la o și mai mare prețuire de sine.

În familia ta, ai luat o poziție de demnitate și mai degrabă înfumurată. Soția ta are defecte de care tu îți dai seama. Ele au dat naștere la rezultate rele. Ea nu este din fire o gospodină. În această privință, trebuie să se educe. Și-a îmbunătățit unele aspecte, dar trebuie să-și dea serios silința să facă îmbunătățiri și mai mari. Ei îi lipsesc ordinea, gustul și simplitatea în gospodărie și în îmbrăcăminte. Lui Dumnezeu i-ar plăcea dacă ea și-ar educa mintea privitor la aceste lucruri care-i lipsesc. Ea nu-și conduce bine familia. Este prea îngăduitoare și nu reușește să se țină de hotărâri. Este stăpânită de dorințele și pretențiile copiilor ei și cedează în fața lor. În loc să încerce să se îndrepte în aceste privințe, cum este de datoria ei să facă, ea este bucuroasă că are o ocazie sau o scuză să se elibereze

de grijile și răspunderile căminului și îngăduie altora să aducă la îndeplinire în familia ei ceea ce ar trebui să facă ea. Ea nu poate să-și facă partea ca soție și mamă, până când nu-și face educația în această direcție. Îi lipsește încredere în sine. Este timidă, retrasă și neîncrezătoare în sine. Are o părere foarte proastă despre ceea ce face și această o descurajează să facă mai mult. Are nevoie să fie încurajată; are nevoie de cuvinte delicate și afectuoase. Ea are un spirit bun. Este blândă și liniștită și Domnul o iubește. Totuși, trebuie să facă eforturi depline spre a corecta aceste rele care tind să-i facă nefericită familia. Practicarea acestor lucruri îi va da o încredere în propria ei pricepere de a aduce la îndeplinire îndatoririle așa cum trebuie.

[298]

Tu și soția ta sunteți opuși în mentalitate. Tu iubești ordinea și buna rânduială și ai un gust bun și o destul de bună conducere. Ca soț, ești aspru și rigid. Nu reușești să întreprinzi o acțiune de a-i încuraja încrederea și familiaritatea. Lipsurile ei te-au făcut s-o privești ca fiindu-ți inferioară și, de asemenea, ai făcut ca ea să simtă că o privești în felul acesta. Dumnezeu o prețuiește mult mai mult decât pe tine; pentru că umblările tale sunt strâmbe înaintea Lui. De dragul soțului și al copiilor ei, și din alte motive, ea trebuie să-și corecteze lipsurile și să îndrepte acele lucruri care acum îi lipsesc. Ea poate să facă acest lucru, dacă vrea să încerce în mod hotărât.

Lui Dumnezeu nu-I place dezordinea, neglijența și lipsa de perfecțiune la nimeni. Deficiențele acestea sunt rele, serioase și tind să facă să înceteze afecțiunea soțului față de soție, când soțului îi place ordinea, copiii bine disciplinați și casa pusă bine la punct. O soție și mamă nu poate face căminul plăcut și fericit, dacă nu-i place ordinea, dacă nu-și păstrează demnitatea și dacă n-are o conducere bună; de aceea, toate cele cărora le lipsesc aceste puncte ar trebui să înceapă de îndată să-și facă educația în această direcție și să cultive chiar acele lucruri de care au cea mai mare nevoie. Disciplina va face mult pentru cele cărora le lipsesc aceste calități de seamă. Sora R., se dă bătută în fața acestor lipsuri, și crede că nu poate face altfel decât face. După ce a făcut o încercare și nu reușește să vadă o îmbunătățire hotărâtă la ea, se descurajează. Nu trebuie să fie așa. Fericirea ei și a familiei sale depinde de trezirea ei, de lucrarea și zelul serios de a face o reformă hotărâtă în aceste lucruri. Ea trebuie să se îmbrace cu încredere și hotărâre; să îmbrace caracterul de femeie. Este firea

[299]

ei de a se sustrage de la orice este neîncercat. Nimeni nu poate fi gata și mai dispusă decât ea să facă ceea ce ea crede că poate face cu succes. Dacă dă greș în noul ei efort, trebuie să încerce din nou. Ea poate câștiga respectul soțului și al copiilor ei.

Am văzut că înălțarea de sine a făcut ca fratele R. să se poticnească. El a exercitat o oarecare demnitate, cu nuanță de severitate în familia lui și față de soția sa. Aceasta a făcut-o să se închidă față de el. Ea a simțit că nu se poate apropia de el, și viața ei de căsătorie a fost mai mult ca a unui copil care se teme de un tată aspru și impunător decât ca soție. Ea l-a iubit, l-a respectat și l-a idolatrizat pe soțul ei, cu toată lipsa lui de a-i încuraja încrederea. Frate al meu, tu trebuie să ai un comportament care să o încurajeze pe soția ta timidă și retrasă să se sprijine pe marea ta iubire, și aceasta îți va da o șansă ca, într-un fel delicat și afectuos, să-ți corectezi greșelile pe care le ai, în măsura în care ești în stare să faci astfel, și să-i inspire încredere în ea însăși.

Am văzut că n-ai avut acea iubire pentru soția ta, pe care ar fi trebuit s-o ai. Satana a profitat de defectele ei și de erorile tale spre a lucra pentru nimicirea familiei tale. Ți-a fost rușine ca soția să-ți între în inimă, iar respectul tău a scăzut din ce în ce mai mult față de ea, căreia tu i-ai făgăduit solemn iubire și că o vei păstra în suflet până când moartea vă va despărți.

[300]

Pericolul destăinuirilor familiale

La 25 octombrie 1868, cazul vostru mi-a fost prezentat din nou. Mi s-a arătat că gânduri rele și dorințe ilicite au dus la fapte nepotrivite și la călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Tu te-ai ne-cinstit pe tine, pe soția ta, și cauza lui Dumnezeu. Ai fi putut exercita o bună influență pentru cauza lui Dumnezeu. Dar urmarea unui curs greșit în chestiuni pe care le-ai socotit de mică importanță a dus la rele mai mari.

Frate R., ești acum în primejdia de a suferi un naufragiu total al credinței tale. Tu ai păcătuit foarte mult. Dar păcatul tău a fost de zece ori mai mare, încercând să-l acoperi complet și să orbești ochii celor care te-au bănuțit de fapte rele. N-au lucrat toți așa de prudent și cu atât de multă iubire și grijă cum i-ar fi plăcut Domnului spre a te salva. Dar când ai încercat să ieși un aer de nevinovăție jignită,

te-ai gândit că Dumnezeu nu putea să vadă umblarea ta cea rea? Crezi că El, care l-a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață, nu putea discerne intențiile și planurile inimii? Tu ai crezut că, dacă aveai să-ți mărturisești păcatul, îți vei pierde onoarea — viața. Ai crezut că frații tăi nu vor mai avea încredere în tine. N-ai văzut problema în adevărata ei lumină. Este o rușine să păcătuiești, dar totdeauna este o cinste să mărturisești păcatul.

Îngerii lui Dumnezeu țin un raport fidel despre fiecare faptă, oricât de tainică ai putut crede că era în săvârșirea ei. Dumnezeu discerne scopurile omului și toate faptele lui. Fiecare om va fi răsplătit după cum au fost faptele lui, fie bune sau rele. Ceea ce seamănă omul aceea va și secera. Nu va exista recoltă slabă. Secerișul este sigur și bogat.

[301]

Tu ai încercat să-i orbești pe frații tăi cu privire la umblarea ta. Cu mai putut să faci așa ceva, când știai că ești vinovat înaintea lui Dumnezeu? Dacă prețuiești mântuirea sufletului tău, fă o lucrare totală pentru veșnicie.

Trebuie să cureți calea din urmata printr-o mărturisire completă. Ai nevoie de convertire totală — o transformarea eului prin înnoirea minții. Prețuirea ta de sine trebuie biruită. Trebuie să înveți să-ți prețuiești pe alții mai mult decât pe tine. Trebuie să renunți la părerea ta înaltă despre realizările tale și să capeți un duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Tu ai avut un duh care te-a abătut de pe calea corectitudinii și acum ai dat de necaz. Te-au cuprins îndoielile, temerile și disperarea. Nu există decât o singură cale de ieșire și aceasta este calea mărturisirii. Singura ta speranță este în căderea pe Stâncă și zdrobirea în bucăți; dacă nu o faci, ea va cădea cu siguranță asupra ta și te va face praf și pulbere. Acum îți poți îndrepta greșelile, poți răscumpăra trecutul. Printr-o viață de bunătate și adevărată umilință, mai poți avea o primire binevoitoare înaintea lui Dumnezeu în familia ta. Fie ca Domnul să-ți ajute să lucrezi în vederea judecății, ca pentru viața ta. Iubite frate, simt un interes adânc pentru tine. Pentru un timp ai umblat în întuneric. Tu n-ai ajuns la actuala ta stare de întuneric dintr-o dată. Ai părăsit în mod gradat lumina. Mai întâi, te-ai înălțat, și apoi, când ai socotit că este suficientă propria ta putere, Domnul a îndepărtat puterea Lui de la tine.

[302]

Pe tine te-a interesat muzica. Aceasta a dat ocazia femeilor imprudente și neînțelepte și ele ți-au destăinuit din necazurile lor. Prin aceasta, mândria ta a fost satisfăcută, dar a fost o cursă pentru tine. Ea a deschis ușa pentru sugestiile lui Satana. Tu n-ai procedat cum ar fi trebuit. N-aveai dreptul să auzi din familii ceea ce ți-a fost spus.

Comunicările acestea ți-au stricat mintea, au amplificat prețuirea ta de sine și au dat naștere la cugete rele. Tu ți-ai îngăduit să fii confesorul unor femei sentimentale, care doreau simpatie și înclinare spre alții. Dacă ar fi avut o judecată sănătoasă și ar fi fost sigure pe ele, având o țință în viață, plăcându-le să facă bine altora, n-ar fi fost în situația să aibă nevoie să vină la cineva pentru simpatie.

Tu nu cunoști înșelăciunea inimii omenești. Nu cunoști procedeele lui Satana. Unele care erau atrase în mare măsură spre simpatia ta, aveau o imaginație nesănătoasă, bolnavă, erau sentimentale, și tânjeau după dragoste, totdeauna doritoare să creeze senzație și să facă o mare agitație. Unele, nu sunt mulțumite cu viața lor de căsătorie. Nu există destul romantism în ea. Citirea de romane a stricat tot bunul simț pe care l-au avut cândva. Ele trăiesc într-o lume închipuită. Imaginația lor le creează un astfel de soț cum există numai în romanele găsite în romane. Ele discută despre iubirea neîmpărtășită. Niciodată nu sunt mulțumite sau fericite pentru că imaginația lor le zugrăvește o viață care nu este reală. Când dau față cu realitatea, coborând la simplitatea vieții reale și luând asupra lor îndatoririle familiilor lor, care sunt partea femeii, atunci ele vor afla mulțumirea și fericirea.

Tu ai nutrit cugete care nu erau corecte. Aceste cugete au adus rod. „Din prisosul inimii vorbește gura“ (**Luca 6, 45**). Cuvintele tale nu sunt totdeauna caste, curate și înălțătoare. „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură“ (**Efesenii 4,29**). Prea adesea se află șiretenia în gura ta — expresii josnice care ies dintr-o inimă care nutrește gânduri stricate și dorințe rele.

[303]

De câțva timp, picioarele tale s-au abătut de pe calea corectitudinii și a curăției. Știi că umblarea ta este neplăcută lui Dumnezeu, deoarece calci sfânta Lui Lege; tu știi că lucrurile acestea nu pot fi ascunse. Dumnezeu nu va lăsa ca poporul Său să fie înșelat în cazul tău. Păcatul tău cel mare atrage simpatiile celor care nu înțeleg umblarea ta strâmbă și, prin aceasta, împarte judecata poporului care

mărturisește adevărul. Nouă ne este milă de tine. Mă doare inima pentru tine. Înaintea ta nu văd altceva decât pierzare, nimic altceva decât naufragiu total al credinței.

Vrei să-ți acoperi păcatele tale și să sfidezi situația? Dumnezeu spune că nu vei propăși. Dar cel care își mărturisește păcatele și le părăsește capătă îndurare. Vei alege tu moartea? Vrei să închizi în fața ta Împărăția cerurilor, pentru că nu vrei să renunți la mândria ta păcătoasă? Singura ta speranță se află în mărturisirea abaterilor tale. Dumnezeu a lăsat să strălucească lumina pe calea ta. Vei alege propria ta cale de stricăciune? Vrei să arunci adevărul în spatele tău, pentru că el nu te va sprijini pe calea nelegiurii? O, fii stăruitor să-ți „rupi inima, nu hainele“ (**Ioel 2, 13**). Fă o lucrare totală pentru veșnicie. Dumnezeu va fi îndurător cu tine. El va stăruii serios pe lângă tine în favoarea ta. Nu va disprețui un duh zdrobit și pocăit. Vrei să te întorci? Sufletul tău merită să fie salvat; el este prețios. Noi dorim să te ajutăm.

Am văzut că tu nu ești fericit. N-ai odihnă. Te simți profund mâhnit și totuși refuzi să apuci pe singura cale care îți va aduce ușurare și speranță. Cel care își mărturisește păcatele și le părăsește va găsi îndurare. Starea ta este de plâns, și tu ai prejudiciat în mare măsură cauza lui Dumnezeu. Influența ta îi va nimici și pe alții , nu numai pe tine.

Dacă refuzi să vii la Dumnezeu și să-ți mărturisești abaterile, pentru ca El să te poată vindeca, nu mai există nimic de sperat pentru tine și pentru viitorul sărmanei tale familii. De pe urma păcatului va urma mizeria. Mâna lui Dumnezeu va fi împotriva ta și El te va lăsa să fii stăpânit de Satana spre a fi luat rob de către el, după cum voiește. Tu știi până unde vei merge.

[304]

Vei fi ca un om pe mare, fără ancoră. Adevărul lui Dumnezeu este o ancoră. Te-ai desfăcut de ancoră. Interesele tale veșnice, au fost sacrificate pentru plăcerea trupului, pentru pofta ochilor și lăudăroșenia vieții. Tu ești pe punctul de a rupe legăturile care te-ar salva de la nimicire totală. Căutând să-ți salvezi viața prin ascunderea greșelilor tale, o pierzi. Dacă acum te umilești înaintea lui Dumnezeu, îți mărturisești greșelile, și te întorci la El cu toată inima, ai tăi ar mai putea fi o familie fericită. Dacă nu vrei să faci acest lucru, ci alegi propria ta cale, fericirea a ajuns la capăt.

Tu ai o mare lucrare de făcut. Ai fost prea slab în comportarea ta. Cuvintele n-au fost alese, caste și pure. Te-ai despărțit de cele sacre și ai cultivat pasiunile josnice. Puterile nobile ale intelectului au fost aduse în supunere față de patimile animalice. Pentru un timp, n-ai urmat o cale dreaptă. Nu te-ai abținut de la tot ce pare rău. Nu este sănătos pentru tine să mai mergi pe această cale.

Tu nu ți-ai iubit soția, cum ar fi trebuit. Ea este o femeie bună. Într-o mică măsură, ea a văzut primejdia ta. Dar tu ți-ai închis urechile la avertismentele ei. Ai crezut-o geloasă, dar aceasta nu-i în firea ei. Ea te iubește și te suportă, te iartă și te iubește cu tot răul cel mare pe care i l-ai făcut, doar dacă te vei apropia de lumină și vei curăța lucrarea din trecut. Tu trebuie să te convertești pe deplin. Dacă n-o faci, toate eforturile tale din trecut de a asculta de adevăr nu te vor salva nici nu-ți vor acoperi greșelile. Isus cere de la tine o reformă totală; atunci El te va ajuta, te va binecuvânta și iubi și va șterge toate păcatele tale cu sângele Lui atât de prețios. Poți răscumpăra trecutul. Îți poți îndrepta căile și să mai fii încă o cinste pentru cauza lui Dumnezeu. Poți face bine când te prinzi de puterea lui Dumnezeu și lucrezi în Numele Lui — lucrezi pentru mântuirea sufletului tău și pentru binele altora.

Ai tăi mai pot fi încă o familie fericită. Soția ta are nevoie de ajutorul tău. Ea este ca o viță-de-vie agățătoare; dorește să se sprijine de tăria ta. Tu poți s-o ajuți și s-o conduci tot timpul. N-ar trebui s-o critici niciodată. Niciodată să nu o mustri dacă eforturile ei nu sunt ceea ce tu socotești că ar trebui să fie. Mai degrabă, încurajează-o prin cuvinte de tandrețe și de iubire. O poți ajuta să-și mențină demnitatea și respectul de sine. Niciodată să nu lauzi lucrarea sau faptele altora în fața ei, pentru ca s-o faci să-și simtă lipsurile. În această privință, tu ai fost aspru și insensibil. Tu ai arătat mai multă curtoazie față de ajutoarele tale angajate decât față de ea și pe ele le-ai pus în fața ei în casă.

Dumnezeu o iubește pe soția ta. Ea a suferit, și El a văzut totul, a notat totul și nu te va socoti nevinovat pentru rănilor pe care le-ai pricinuit. Ceea ce îl face fericit pe om nu este nici bogăția, nici intelectul. Este valoarea morală. Bunătatea adevărată este socotită de cer ca adevărata noblețe sufletească. Starea simțămintelor morale determină valoarea unui om. O persoană poate să aibă avere și intelect, și totuși, să fie fără valoare, pentru că focul înflăcărat al

bunătații n-a ars niciodată pe altarul inimii lui, pentru că conștiința lui a fost ofilită, înnegrită și înăsprită de egoism și păcat. Când pofta trupului îl stăpânește pe om și când patimile rele ale firii pământești sunt lăsate să conducă, este încurajată îndoiala cu privire la realitățile religiei creștine, și îndoielile sunt exprimate ca și când ar fi o virtute specială să te îndoiești.

Viața lui Solomon putea să fie remarcabilă până la încheierea ei, dacă ar fi fost apărată virtutea. Dar el a supus acest har special patimei păcătoase. În tinerețea lui, el a privit la Dumnezeu pentru călăuzire și s-a încrezut în El, iar Dumnezeu l-a ales și i-a dat înțelepciune care a uimit lumea. Puterea și înțelepciunea lui au fost laudate pe tot cuprinsul țării. Dar păcatul lui a fost iubirea femeilor. Patima aceasta el n-a putut-o stăpâni în maturitatea lui, și s-a dovedit a fi o cursă pentru el. Femeile lui l-au dus la idolatrie și, când a început să coboare pe povârnișul vieții, înțelepciunea pe care i-o dăduse Dumnezeu a fost îndepărtată; el și-a pierdut tăria de caracter și a devenit asemenea unui tânăr nestatornic, care oscilează între bine și rău. Renunțând la principiile lui, s-a așezat în curentul răului și, în felul acesta, s-a despărțit de Dumnezeu, temelia și izvorul puterii lui. El s-a îndepărtat de principiu. Înțelepciunea fusese mai prețioasă pentru el decât aurul din Ofir. Dar, Ah! Pasiunea păcătoasă a câștigat biruința. El a fost înșelat și ruinat de femei. Ce lecție pentru veghere! Ce mărturie pentru nevoia de putere de la Dumnezeu, chiar până la sfârșit!

[306]

În lupta cu stricăciunile lăuntrice și ispitirile din afară, chiar și înțeleptul și puternicul Solomon a fost învins. Nu există siguranță în a permite nici cea mai mică îndepărtare de cea mai strictă integritate. „Feriți-vă de orice se pare rău“ (**1 Tesaloniceni 5, 22**). Când o femeie povestește despre necazurile ei familiale, sau se plânge de soțul ei unui bărbat, ea calcă legământul căsătoriei, îl dezonoarează pe soțul ei și dărmă zidul care a fost ridicat spre a apăra sfințenia legăturii de căsătorie; ea deschide larg ușa și îl invită pe Satana să intre cu perfidele lui ispitiri. Aceasta este exact ceea ce a dorit Satana. Dacă o femeie vine la un frate creștin cu o relatare a nenorocirilor ei, a dezamăgirilor și încercărilor ei, el trebuie totdeauna s-o sfătuiască că, dacă trebuie să spună cuiva necazurile ei, să aleagă surori drept confidente ale ei, și atunci nu va fi nici o aparență de rău, prin care cauza lui Dumnezeu să sufere vreo rușine.

[307]

Adu-ți aminte de Solomon. Între multele națiuni, n-a fost nici un rege asemenea lui, iubit de Dumnezeu lui. Dar el a căzut. El a fost îndepărtat de la Dumnezeu și a devenit corupt prin îngăduința patimilor păcătoase. Acesta este păcatul care predomină în acest veac, și înaintarea lui este înfricoșătoare. Cei care se declară păzitori ai Sabatului nu sunt curați. Există printre acei care mărturisesc a crede adevărul unii care sunt stricați cu inima. Dumnezeu îi va pune la încercare, iar nebunia și păcatul vor fi dat pe față. Nimeni, în afară de cei curați și smeriți, nu poate locui în prezența Sa. „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, și cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele“ (**Psalmii 24, 3.4**). „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată“ (**Psalmii 15, 1-5**).

Scrisoare către un băiat orfan

Dragă prietene: În ultima vedenie pe care am avut-o, am văzut că ai greșeli de corectat. Este necesar să le vezi înainte de a face efortul cerut spre a le corecta. Tu ai multe de învățat înainte de a putea să-ți formezi un caracter creștin, pe care-l poate aproba Dumnezeu. Din copilărie, ai fost un băiat capricios, hotărât să ai propria ta cale și să urmezi după propria-ți judecată. Nu ți-a plăcut să-ți supui dorințele și voința față de cei care ți-au purtat de grijă. Aceasta este experiența pe care trebuie s-o obții.

Primejdia ta este mărită prin spiritul tău de independență și de încredere în sine, în legătură cu — așa cum desigur trebuie să fie — lipsa de experiență, pe care tinerii de vârsta ta înclină să și-o asume când n-au pe iubiții lor părinți, ca să vegheze asupra lor și să pună în mișcare delicatele corzi de afecțiune din suflet. Crezi că este timpul să cugeți și să acționezi tu însuși. „Eu sunt un tânăr și nu mai sunt un copil. Sunt capabil să fac deosebirea între bine și rău. Am drepturi și vreau să le apăr. Sunt în stare să-mi fac propriile mele planuri de acțiune. Cine are autoritatea să mă împiedice?“ Acestea sunt unele dintre gândurile tale, și tu ești încurajat în ele de tinerii care sunt cam de vârsta ta.

[308]

Tu presupui că îți poți afirma libertatea și să acționezi ca un bărbat. Simțămintele și cugetările acestea te-au condus la acțiuni rele. Nu ai un spirit supus. Înțelept este acel tânăr mult binecuvântat, care simte a fi de datoria lui, dacă are părinți, să-i respecte, iar dacă nu are, să respecte pe cel pe care îl consideră tutorele lui, sau pe cei cu care locuiește — ca fiind sfetnici, mângâietori și, în unele privințe, conducători ai lui — și care admite să se supună restricțiilor căminului lui. Un anumit fel de independență este vrednic de lăudat. Dorința de a-ți purta propria greutate și de a nu mânca pâinea dependenței este bună. Este o ambiție nobilă, generoasă, care inspiră dorința de a fi de sine stătător. Obiceiul de a fi harnic și cumpătat este necesar.

[309]

Ai fost plasat în împrejurări nefavorabile pentru dezvoltarea unui bun caracter creștin, dar acum te afli într-un loc unde îți poți forma o reputație sau s-o distrugi. Nu credem că o vei face pe ultima. Dar nu ești sigur față de ispită. Într-un singur ceas poți apuca pe o cale, care, după aceea, te va costa lacrimi amare de pocăință. Cedând ispitei, poți înstrăina inimile față de tine, să pierzi respectul și stima pe care ai dobândit-o din partea celor din jurul tău, și, de asemenea, să-ți pătezi caracterul creștin. Trebuie să înveți lecția supunerii. Socotești că nu te aranjează să îndeplinești sarcini în jurul casei — lucrări mărunte de gospodărie și mici comisioane. Ai o neplăcere categorică pentru aceste cerințe mărunte; dar trebuie să cultivi plăcere chiar pentru aceste lucruri față de care ești atât de potrivnic. Până nu faci acest lucru, nu vei fi un ajutor acceptabil nicăieri. Când ești angajat în aceste lucruri necesare, dar mici, faci un serviciu mai folositor decât atunci când ești angajat în îndeletniciri mari și în lucrare grea.

Mi-aduc aminte de un caz care mi-a fost prezentat în viziune, care a neglijat aceste lucruri mărunte și nu se putea interesa de îndatoririle cele mici, spre ușurarea lucrării celor din casă; acestea erau treburi prea mici. Acum are o familie, dar are aceeași indispoziție de a se angaja în aceste mici, dar importante servicii. Rezultatul este că o mare grijă apasă asupra soției lui. Ea trebuie să facă multe lucrări, altfel rămân nefăcute, și mulțimea de griji care o apasă, din cauza lipsei pe care o are soțul ei, îi ruinează sănătatea. El nu poate birui acum acest rău așa de ușor cum l-ar fi putut birui în tinerețea lui. El neglijează micile îndatoriri și nu reușește să păstreze totul ordonat și plăcut, de aceea nu poate avea o gospodărie reușită. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari, și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari“ (**Luca 16, 10**).

Naaman, Sirianul, l-a consultat pe profetul lui Dumnezeu cum ar putea să se vindece de o boală respingătoare, de lepră. I s-a spus să meargă să se scalde de șapte ori în Iordan. De ce n-a urmat el de îndată instrucțiunile lui Elisei, profetul lui Dumnezeu? De ce a refuzat să facă cum i-a ordonat profetul? El a mers la slujitorii lui murmurând. În jignirea și dezamăgirea sa, a devenit pătimaș și, în mânia, a refuzat să urmeze calea arătată de profetul lui Dumnezeu. „Eu credeam“, a zis el „că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe

locul răni, și va vindeca lepra. Nu sunt oare râurile din Damasc și Parpar mai bune decât apele din Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele, și să mă fac sănătos?

[310]

Și s-a întors și a plecat plin de mânie“. Slujitorii lui i-au spus: „Părinte, dacă proorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu cât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: «Scaldă-te și vei fi curat»“ (**2 Împărați 5, 11-13**). Da, acest mare bărbat a socotit că este sub demnitatea lui să meargă să se spele în modestul râu al Iordanului. Râurile dorite și amintite de el erau împodobite, de o parte și de alta, cu pomi și crânguri, și în aceste crânguri erau așezați idoli. Mulți se adunau la aceste râuri, ca să se închine zeilor lor; de aceea, aceasta nu l-ar fi costat nici o umilință. Dar, urmând instrucțiunile specifice ale profetului, acestea ar fi umilit mândria și spiritul lui orgolios. Ascultarea cu dragă inimă avea să aducă rezultatul dorit. El s-a spălat și s-a făcut sănătos.

Cazul tău este în unele privințe asemănător cu al lui Naaman. Nu ai în vedere că, în scopul de a-ți desăvârși un caracter creștin, trebuie să fii credincios față de lucrurile mici. Cu toate că lucrurile pe care ești chemat să le faci pot să conteze puțin în fața ta, totuși, ele sunt sarcini pe care va trebui să le îndeplinești atâta timp cât trăiești. Neglijarea acestor lucruri va pricinui o mare deficiență în caracterul tău. Tu, dragul meu băiat, trebuie să-ți faci educația pentru credincioșie în lucrurile cele mici. Tu nu poți fi plăcut lui Dumnezeu dacă nu faci acest lucru. Tu nu poți câștiga iubire și afecțiune, dacă nu faci exact cum ți se spune, cu voie bună și plăcere. Dacă dorești ca cei cu care locuiești să te iubească, trebuie să le arăți iubire și respect.

Este de datoria ta să faci tot ce-ți stă în putere să ușurezi sarcinile sorei cu care locuiești. Tu o vezi palidă și slabă, pregătind mâncare pentru o familie mare. Fiecare sarcină în plus, pe care o are de îndeplinit îi sleiește puterile și-i micșorează vitalitatea. Ea n-are mâni și picioare tinere spre a îndeplini comisioane mărunte. Te-au primit în familia lor, așa după cum ți-au spus ție și nouă la timp, în mod expres, pentru a face aceste lucrări. Acum, dacă neglijezi să faci exact lucrurile care îi vor ajuta foarte mult, și alegi să urmezi voința ta pe o cale independentă, la propria-ți alegere, îți vei pierde locul, iar ei trebuie să aleagă pe unul care va face exact lucrurile pe care le socotești a fi prea mici spre a fi făcute de tine. Tu faci acum o lucrare

[311]

mai mare și mai grea decât îți îngăduie puterea ta. Ție îți place să faci lucrarea unui bărbat. Ai o voință fermă, la care trebuie să renunți. Trebuie să mori față de eu, răstignește eul și câștigă biruință asupra lui. Tu nu poți fi adevărat urmaș al lui Hristos, dacă nu te ții de lucrarea aceasta în mod hotărât.

Am văzut că nu ai, în mod natural, stimă și respect față de cei mai în vârstă decât tine. Trebuie să fii credincios în micile comisioane și îndatoriri care ți se cer a fi aduse la îndeplinire, și nu să mergi, cârtind împotriva lor, ca și cum ar fi o otravă. Tu nu-ți poți da seama cât de neplăcut și de neiubit te faci. În felul acesta, nu poți fi fericit, nici să-i faci fericiți pe cei din jurul tău. Trebuie să ții minte că Dumnezeu cere de la tine, ca slujitor al Lui, să fii credincios, răbdător, amabil, afectuos, ascultător și respectuos. Nu poți ajunge la desăvârșire creștină, dacă nu ai stăpânire perfectă asupra spiritului tău. Tu îngădui să apară în inima ta simțăminte care sunt păcătoase, care sunt foarte păgubitoare pentru tine și care tind să încurajeze un spirit aspru și disprețuitor, total diferit de spiritul lui Hristos, a cărui viață ți se poruncește s-o imiți.

[312] Dragul meu băiat, începe din nou să urmărești hotărât, cu ajutorul lui Dumnezeu, lucrurile care sunt adevărate, plăcute și cu nume bun. Teama de Dumnezeu, umilă, unită cu iubire și afecțiune față de toți cei din jurul tău, trebuie să fie văzute în toate acțiunile tale. Fii credincios și conștiincios; scapă-te de tot ce este asemenea le-neviei. Să ai un loc pentru orice, și orice să fie pus la locul lui. Fii serviabil, amabil, bine dispus, și agreabil. Atunci ai să câștigi calea de întoarcere în inimile celor cu care ești asociat. Un lucru să-l ții minte totdeauna: Nici un tânăr nu poate avea un spirit bun, dacă nu respectă femeile și nu caută să ușureze îngrijorările lor. Este semnul cel mai rău, care poate fi găsit într-un tânăr care consideră că este înjositor pentru el să ușureze munca femeilor. Un astfel de om este suspect. Nici o femeie nu-și va încredința paza vieții ei unui astfel de bărbat; pentru că niciodată el nu va fi un soț tandru, grijuliu și politicos.

Băiatul este un prototip al bărbatului. Eu te rog stăruitor să-ți schimbi total atitudinea. Fă tot ce este nevoie să fie făcut în cadrul micilor sarcini, chiar dacă pot fi neplăcute. Atunci vei avea aprobarea celor din jurul tău, și, ceea ce este de și mai mare preț, vei avea aprobarea lui Dumnezeu. Nu poți fi creștin, dacă nu ești un serv

credincios în lucrurile cele mici. Dacă te rogi și te străduiești să faci tot ce poți mai bine, ca să îndeplinești fiecare sarcină, Dumnezeu te va binecuvânta și te va ajuta. Când Isus va veni să ia la Sine pe cei credincioși ai Săi, dorești tu ca El să-ți spună: „Bine serv bun și credincios?” Dorești să ai toate nedesăvârșirile îndepărtate din caracterul tău, ca să poți fi găsit fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu? Dacă da, ai o lucrare de făcut pentru tine, pe care nimeni altul nu o poate face pentru tine. Ai o răspundere personală înaintea lui Dumnezeu. Poți umbla în lumină și zilnic să primești tărie de la Dumnezeu spre a birui fiecare nedesăvârșire și, în cele din urmă, să fii printre cei credincioși, fideli și sfinți din Împărăția lui Dumnezeu. Nu ceda ispitei. Satana vrea să te hărțuiască și caută să pună stăpânire pe mintea ta, ca să te poată face să păcătuiești. „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi“ (**Iacov 4, 7.8**).

Amintește-ți că ochiul lui Dumnezeu este mereu asupra ta. Când răspunzi nerescușit, Dumnezeu te vede și te aude. Vine timpul când toți vor fi judecați după faptele făcute în trup. Tu vei avea o parte de acțiune în judecată. Isus te va primi sau te va refuza. Aleargă la El pentru putere și har. El dorește să te ajute, să fie călăuză tinereții tale și să te întărească în așa măsură, încât să-i poți binecuvânta și pe alții cu influența ta. Dumnezeu te iubește și vrea să te salveze, dacă mergi pe calea hotărâtă de El; dar, dacă te răzvrătești și alegi să mergi pe propria ta cale, aceasta va fi spre pierderea ta veșnică. Roagă-te mult, pentru că rugăciunea este cea mai importantă dintre îndatoriri. Fără ea, nu te menții în umblarea creștină. Ea înalță, întărește și înobilează; ea este convorbirea sufletului cu Dumnezeu.

[313]

Să nu crezi că poți înceta eforturile sau vegherea ta pentru un moment. Studiază cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu fii în necunoștință față de înșelăciunile lui Satana și să poți învăța mai desăvârșit calea mântuirii. Voința ta trebuie să fie afundată în voința lui Dumnezeu. Nu căuta propria ta plăcere, ci pe aceea a celor din jurul tău; și, făcând așa, nu vei putea să fii altfel decât fericit. Vino la Isus cu toate nevoile și lipsurile tale, și cu încredere simplă, imploră binecuvântarea Lui. Încrede-te în Dumnezeu și caută să acționezi din principiu, întărit și înnobilit prin hotărâri mari și o fermitate de scop găsită numai în Dumnezeu.

Nu trebuie să te lași provocat ușor. Să nu lași ca inima ta să devină egoistă, ci las-o să fie larg deschisă pentru iubire. Ai o lucrare de făcut pe care nu trebuie s-o neglijezi. Îndură restriștea, ca un bun ostaș. Isus e familiarizat cu orice conflict, cu orice chin. El te va ajuta pentru că a fost ispitit în toate privințele cum suntem și noi, totuși El n-a păcătuit. Du-te la El, dragul meu, cu poverile tale. Să nu iei pe nimeni drept confident și să nu spui nimănui despre dificultățile tale, ci numai Lui. Fă ca Isus să fie Purtătorul tău de poveri, și caută o mai profundă experiență în lucrurile religioase. Rugăciunea mea sinceră este ca Dumnezeu să te ajute și să te binecuvânteze.

[314] Cele mai delicate simpatii ale mele sunt stârnite de orfani. Tu n-ai, într-adevăr, cămin. Mormântul i-a luat pe tatăl tău și pe mama ta și căminul copilăriei tale este locuit de alții. Tu nu poți avea despre tatăl tău evlavios amintiri distincte, ca despre mama ta. Tu nu ai învățat supunerea. Îți amintești că, uneori, ai întristat-o învățând numai parțial lecția. Dar rugăciunile părinților tăi, ca tu să fii printre cei care-L iubesc și se tem de Dumnezeu, au găsit loc în ceruri.

Ah, aceasta este o lume rece și egoistă! Rudele tale, care ar fi putut să te iubească și să se împrietenească cu tine, de dragul părinților tăi, dacă nu de dragul tău, s-au închis în egoismul lor și n-au un interes special pentru tine. Dar Dumnezeu va fi mai aproape și mai scump pentru tine decât pot fi oricare alte rude de-ale tale, de pe pământ. El va fi prietenul tău și niciodată nu te va părăsi. El este Tată pentru cei fără tată. Prietenia Lui se va dovedi o pace dulce pentru tine și te va ajuta să suporti cu curaj marea ta pierdere. Caută să faci ca Dumnezeu să fie Tatăl tău, și niciodată nu vei dori un prieten. Vei fi expus la necazuri; totuși fii ferm și străduiește-te să înfrumusețezi mărturisirea ta. Vei avea nevoie de har pentru a sta în picioare, dar ochiul milostiv al lui Dumnezeu este asupra ta. Roagă-te mult și serios, crezând că Dumnezeu te va ajuta. Ferește-te de iritabilitate, de nervozitate și de un spirit chinuitor. Răbdarea este o virtute pe care trebuie să o încurajezi. Caută evlavia inimii. Fii un creștin constant. Să ai iubirea curăției și a simplității smerite și lasă ca acestea să fie întrețesute împreună cu viața ta.

Educându-te spre a te teme de Dumnezeu, și a-i iubi pe toți cei din jurul tău, viața ta poate fi onorabilă și fericită și exemplul tău poate fi în așa fel, încât să-i conducă și pe alții să aleagă calea smereniei și a sfințirii. Să ai tot timpul curajul moral să faci ce este

bine și să-L onorezi pe Răscumpărătorul tău. Te implor, dragul meu, să cauți adevărata sfințire.

Membrul nedisciplinat

[315] Iubită soră S: Cu privire la tine, mi-au fost arătate unele lucruri. Tu n-ai simțământul adevăratei tale situații. Ai nevoie de o profundă și completă lucrare a harului în inima ta. Trebuie să-ți pui inima și casa în ordine. Pilda ta din familie nu merită să fie imitată. Ai ajuns la un nivel scăzut, și nu la nivelul înălțat de divinul nostru Domn. Îți place să faci vizite, să stai de vorbă și spui multe lucruri care nu se potrivesc unei creștine. Afirmatiile tale sunt exagerate și adesea sunt departe de adevăr. Cuvintele și faptele tale te vor judeca la ziua de apoi. Prin ele, vei fi îndreptățită sau condamnată. Educația ta n-a avut un caracter înnobilitor, de aceea, acum cea mai mare nevoie a ta este nevoia de instruire și de educare pentru curățirea cugetelor și acțiunilor. Exersează-ți în așa fel gândurile, încât să le fie ușor să stăruiască asupra lucrurilor curate și sfinte. Cultivă iubirea pentru spiritualitate și evlavie adevărată.

Adesea, conversația ta este de un nivel scăzut. Tu îți înșeli propriul tău suflet, și această înșelare se va dovedi fatală, dacă nu te trezești să te vezi așa cum ești și să te întorci la Dumnezeu cu adevărată umilință în suflet. Ești înclinată să induci în eroare. Fiul tău n-are o cunoaștere experimentală despre Dumnezeu sau despre cereințele sacre ale adevărului. El este flatat de voi că este un creștin, dar este cel mai nenorocit reprezentant al creștinilor care păzesc Sabatul. Ferească Dumnezeu ca noi să-l recunoaștem ca fiind asemenea lui Hristos. Tu nu-ți instruiesti fiul. El este încăpățânat și ipocrit. Are un simț foarte slab al adevăratei curtoazii sau măcar al politeții obișnuite. Este grosolan, incult, neplăcut și antipatic. Voi îl prezentați altora ca fiind creștin, și, făcând așa, faceți de ocară cauza lui Hristos. Băiatul acesta se află pe cale de a deveni un ipocrit educat. El n-are stăpânire de sine și, totuși, voi îl flatați că este un creștin.

Lucrarea de reformă trebuie să înceapă cu tine. Trebuie să devii curată în conversație și o gospodină în cămin, căreia să-i placă îndatoririle căminului, să-și iubească soțul și pe copilul său. Trebuie să

înveți să economisești timpul, ca să nu-ți împovărezi puterea. Sarcinile ușoare ale îndatoririlor căminului, pe care le ai de îndeplinit, le poți purta fără să te împovărezi prea mult, dacă exersezi perseverența și hărnicia potrivită. Dar tu ai o lucrare de făcut, aceea de a-ți stăpâni limba. Ea este un mădular mic și se laudă cu lucruri mari, dar ea are nevoie de frâul harului și de zăbala stăpânirii de sine, spre a o feri să alerge la întâmplare. Conversația ta este de un nivel scăzut, și te dedai la conversație ieftină. „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud“ (**Efesenii 4,29**).

[316]

Fie ca Domnul să te convingă de aceste lucruri când citești aceste rânduri. Te rog stăruitor să te îmbraci cu demnitatea blândă a unei soții și mame. Și asupra tatălui apasă o responsabilitate. Eforturile voastre să fie unite spre a vă controla fiul, care alunecă repede pe calea spre pierzare. Voi trebuie să căutați, în mod serios, podoaba lăuntrică, chiar podoaba unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Cu răbdare, har și plăcută smerenie, îl puteți învăța pe sărmanul și înșelatul vostru băiat primele principii ale creștinismului și buna cuviință sau curtoazie creștină. Sunteți adesea asprii și violenți. O, cât de important este să vedeți lucrarea pe care o aveți de făcut, înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu! Acum Isus vă invită să veniți la El și să învățați de la El pentru că este blând și smerit cu inima. Făgăduința pe care v-a dat-o, că la El veți găsi odihnă, este singură. Aveți o mare lucrare de făcut. Să nu vă înșelați sufletele, ci cercetați-vă ca în lumina veșniciei. Este imposibil să fiți mântuiți așa cum sunteți.

Soră S., soțul tău ar putea fi de folos în biserică, dacă influența ta ar fi ceea ce trebuie să fie. Dar exemplul și influența ta îl descalifică să exercite o influență sfințitoare în biserică. Viața din căminul vostru face ca eforturile lui spre bine să fie zadarnice. Tu ești întru-totul necalificată să fii soția unui prezbiter al comunității. Dumnezeu te cheamă la reformă.

[317]

Soțul tău are o lucrare de făcut — să-și pună inima și casa sa în ordine. Când va fi convertit, atunci îi va putea întări și pe frații lui.

Ca familie, voi aveți nevoie să fiți sfințiți prin adevăr. Iubită soră, vrei tu să vezi lucrarea pe care o ai de făcut și să te ții de ea, fără întârziere, pentru ca influența ta să fie salvatoare? Du-ți până la capăt mântuirea, cu frică și cutremur. Umblă cu înțelepciune față de cei

care sunt în afară, răscumpărând vremea. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia“ (**Coloseni 4, 6**). „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinstit, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“ (**Filipeni 4, 8**).

Există destule subiecte folositoare asupra cărora să se mediteze și să se discute. Conversația creștinului trebuie să fie în ceruri, de unde Îl așteptăm pe Mântuitorul. Meditația asupra lucrurilor cerești este folositoare și întotdeauna va fi însoțită de pace și de mângâierea Duhului Sfânt. Chemarea noastră este sfântă, mărturisirea noastră slăvită. Dumnezeu își curăță pentru Sine un popor deosebit, zelos pentru fapte bune. El șade ca un curățător și purificator de argint. Când zgura și cositorul sunt îndepărtate, chipul Lui va fi atunci perfect reflectat în noi. Atunci rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi va primi răspuns în noi: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul“ (**Ioan 17, 17**). Când adevărul are o influență sfințitoare asupra inimilor și vieților noastre, Îi putem sluji cu adevărat lui Dumnezeu și putem să-L slăvim pe pământ, fiind părtași la natura divină și scăpați de stricăciunea care este în lume, prin poftă.

[318] Ah, cât de mulți vor fi găsiți nepregătiți când va veni Stăpânul să se socotească cu slujitorii Săi! Mulți au slabe idei de ceea ce este un creștin. Îndreptățirea de sine nu va mai folosi atunci la nimic. Vor putea să treacă proba numai aceia care vor fi găsiți îmbrăcați cu îndreptățirea lui Hristos, care vor fi plini de spiritul Lui și vor umbla chiar așa cum a umblat El, cu curăție în inimă și viață. Conversația trebuie să fie sfântă, și atunci cuvintele vor fi îmbibate cu har.

Fie ca Domnul să vă ajute, ca familie, să fiți gata, să fiți deosebiți în viață, și, prin toate faptele voastre, să onorați mărturisirea voastră de credință.

Mângâiere în suferință

Iubită soră T: Am aflat despre suferința ta, și mă grăbesc să-ți scriu câteva rânduri. Draga mea soră, am cea mai bună dovadă că Domnul te iubește. În ultima mea vedenie care mi-a fost dată, mi s-a arătat printre altele, și cazul tău. Am văzut că, în trecut, ai fost pe calea greșită pe care umblau alții, dar, fiind strict conștiincioasă și totdeauna dornică să cunoști ce este drept, ai fost extrem de sensibilă și ai văzut cazul tău mai rău decât era.

Ai fost bolnavă destul de mult timp. Tu ești o melancolică nervoasă. Creierul este în strânsă legătură cu stomacul, și puterea lui a fost atât de des solicitată să ajute organele digestive că, la rândul lui, este și el slăbit, deprimat, congestionat. Cât timp se află în starea aceasta, mintea ta este întunecată, stăruie în mod natural asupra părții întunecoase, închipuindu-și că neplăcerea lui Dumnezeu este asupra ta. Ai crezut că viața ta a fost nefolositoare, plină de greșeli și fapte rele. Soră dragă, starea de boală te duce la mâhnire și descurajare. Dumnezeu nu te-a părăsit. Iubirea Lui este îndreptată spre tine. Am văzut că trebuie să te încrezi în El, după cum se încrede un copil în brațele mamei lui. Dumnezeu este îndurător și binevoitor, plin de milă afectuoasă și împreună simțire. El nu Și-a întors fața de la tine. [319]

Tu ești extrem de sensibilă. Simți profund, și n-ai putere să respingi îngrijorarea, încurcătura și descurajarea sufletului. Am văzut că Dumnezeu ți-ar fi un mare ajutor, dacă te-ai încrede pur și simplu în El; dar te îngrijorezi, neaflându-te în brațele scumpului și iubitului tău Mântuitor. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ (**Romani 8, 32**). Ce făgăduință prețioasă este aceasta! Noi putem cere multe de la binevoitorul nostru Tată ceresc. Pentru noi sunt rezervate binecuvântări mari. Putem crede în Dumnezeu, ne putem încrede în El, și făcând astfel, proslăvim Numele Lui. Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmaș, nu suntem lepădați, părăsiți și respinși de Dumnezeu. Nu. Hristos este la dreapta lui Dumnezeu,

care mijlocește pentru noi. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“ (**1 Ioan 2, 1**).

Doresc să-ți spun, sora mea, că tu nu trebuie să-ți părăsești încrederea. Sufletul sărman și tremurător se odihnește în făgăduințele lui Dumnezeu. Făcând așa, cătușele vrăjmașului vor fi frânte, insinuările lui vor fi fără putere. Nu da atenție șoaptelor vrăjmașului. Du-te liber, suflet oprimat! Fii plin de curaj! Spune sărmanei tale inimi întristate: „Nădăjduiește în Dumnezeu, că iarăși Îl voi lăuda. El este mântuirea mea și Dumnezeuul meu“ (**Psalmii 42, 11**). Eu știu că Dumnezeu te iubește. Pune-ți încrederea în El. Nu te gândi la acele lucruri care aduc tristețe, și mâhnire, întoarce-te de la orice gând neplăcut și gândește-te la Isus cel scump. Stăruie asupra puterii Sale de a mântui, asupra nemuritoarei Lui iubiri fără egal pentru tine, chiar pentru tine. Eu știu că Domnul te iubește. Dacă nu te poți bizui pe credința ta, bizuiește-te pe credința altora. Noi credem și nădăjduim pentru tine. Dumnezeu primește credința noastră în favoarea ta.

[320] Tu ai încercat să faci bine și Dumnezeu este milostiv și binevoitor față de tine. Fii bine dispusă, și ia-ți adio de la melancolie și îndoieli. Îngăduindu-ți acele îndoieli, Îl dezonorezi pe Dumnezeu. În a crede este pace și bucurie în Duhul Sfânt. Credința aduce pace și încredere în Dumnezeu, aduce bucurie. Crede, crede, sufletul meu spune crede! Sprijinește-te pe Dumnezeu. El poate să păstreze ceea ce I-ai încredințat. El te va face mai mult decât biruitoare prin Cel care te-a iubit. Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze și să-ți întărească credința tremurătoare, aceasta este rugăciunea noastră. Îți încredințăm aceste puține rânduri, încredințați că ele îți pot face bine.

Un spirit dictatorial, egoist

Iubite frate U: În ultima viziune, mi-a fost arătat că ar trebui să veghezi asupra ta cu îngrijire zeloasă, altminteri temperamentul tău ciudat te va stăpâni. Tu ai greșit angajându-te în rugăciune pentru sora V., și luând asupra ta același spirit arogant și dictatorial, care a fost blestemul vieții tale. Tu l-ai umilit pe fratele W. când, ținând seamă de greșelile tale din trecut, ar fi trebuit să fii rezervat și modest. Va fi foarte greu pentru tine să birui obiceiul de a-i pândi pe alții să observi lucruri mici și să vorbești aspru și muștrător. Tu n-ar trebui să ai de-a face cu toate acestea. Exact așa de sigur cum ești biruit într-o mică măsură în această direcție, ușa este deschisă pentru o greșală și mai mare. Pentru tine nu există siguranță decât stăpânindu-te în mod continuu și stăpânindu-ți sufletul cu răbdare. Tu nu poți îndeplini nici o lucrare mare, ci, dacă ești în regulă, poți face un pic de bine în cauza lui Dumnezeu. Dar influența ta nu trebuie să nedreptățească; dacă îți măsoară cuvintele și ești sfințit pentru Dumnezeu poți fi în stare să spui un cuvânt pașnic de mângâiere și să dai mărturie despre bogățiile cele mari ale lui Dumnezeu, și despre nemuritoarea iubire a lui Isus.

Lasă ca inima să-ți fie muiată și topită sub influența divină a Duhului lui Dumnezeu. Tu n-ar trebui să vorbești atât de mult despre tine însuși, pentru că aceasta nu va întări pe nimeni. N-ar trebui să faci din tine un centru, și să-ți închipui că trebuie să te îngrijești de tine și să-i faci și pe alții să-ți poarte de grijă. Îndreaptă-ți gândul de la tine într-o direcție mai sănătoasă. Vorbește despre Isus și lasă eul să dispară; lasă-l să fie afundat în Hristos, și fie ca aceasta să fie vorbirea inimii tale: „Trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (**Galateni 2, 20**). Isus va fi pentru tine un ajutor prezent în orice vreme de nevoie. El nu te va lăsa să lupți singur cu puterile întunericului. O, nu, El a atribuit ajutor Unuia care este puternic să mântuiască în mod desăvârșit.

Nu fii grijuliu de tine însuși. Învinge-ți concepțiile și micile tale ciudățenii, și caută să-L reprezinti numai pe Isus. Când vorbești sau

[321]

te rogi în adunare, nu fi prea lung. Aici ai greșit. Poți îndrepta acest lucru. A vorbi și a te ruga lung este păgubitor pentru tine și de nici un folos pentru cei care te aud. Va trebui să lupți din greu, ca să fii biruitor. Totuși, o poți face dacă te angajezi calm în lucrare. Aici trebuie să te păzești. Tu ești neliniștit, grăbit, nervos. Și pe acestea le poți birui.

Ai o serioasă și nerăbdătoare dorință să faci ce-i drept și să primești aprobarea lui Dumnezeu. Continuă cu eforturile tale serioase și stăruitoare și nu fi descurajat. Fii răbdător. Niciodată să nu critici. Nu te lăsa niciodată abătut, prin înșelăciune, de la veghere. Veghează și, de asemenea, roagă-te. După ce te rogi, veghează din nou. Efortul îți aparține, nimeni nu poate face această lucrare pentru tine. Ține-te de tăria lui Dumnezeu, și, de îndată ce vezi greșelile tale din trecut, răscumpără vremea.

Un ascultător uituc

Iubite frate Y: În ultima vedenie primită, mi s-a arătat că tu însuși nu te înțelegi. Ai de făcut o lucrare pentru tine, pe care nimeni altul nu ți-o poate face. Experiența ta, într-adevăr, este scurtă, și [322] tu n-ai fost convertit pe deplin. Te supraapreciezi mai mult decât poți suporta. Mi-a fost arătată viața ta din trecut. Mintea nu ți-a fost înălțată, ci a stăruit asupra subiectelor care nu erau menite să conducă la curăție de acțiune. Ai avut obiceiuri care erau stricate și care ți-au pătat purtarea. Tu ai fost prea familiar cu sexul opus și n-ai fost modest în comportament. Ai fi, pe bună dreptate, potrivit dacă ar fi încurajată o mare familiaritate între bărbați și femei, în mare măsură după teoria doctorului A. Influența ta la... n-a fost bună. N-ai fost o persoană potrivită pentru acel loc. Conversația ta ușuratică și neserioasă te-a descalificat spre a exercita o influență bună. Calitatea muzicii tale nu era așa încât să încurajeze simțăminte și cugete înalte, ci mai degrabă să le degenereze.

În trecut, timp de câteva săptămâni, influența ta se îmbunătățise, dar îți lipsește fermitatea față de principii. Ești deficitar în multe privințe, și în unele lucruri trebuie să știi unde greșești. Nebuniile tinereții au lăsat urme asupra ta. Niciodată nu poți recăștiga ceea ce ai pierdut prin obiceiuri necurate. Lucrurile acestea ți-au amorțit în așa măsură sensibilitățile, încât lucrurile sacre nu sunt clar deslușite. Cu actuala ta experiență nu poți rezista ispitei. Nu poți suporta necazuri. Tu nu ești sfințit prin adevăr. Te-ai prins de adevăr, dar acesta nu s-a prins de tine spre a te schimba, prin înnoirea minții tale. Ești un om autoînșelat. Ah, te rog, fierbinte, să nu rămâi înșelat cu privire la starea ta adevărată! Tu nu ai simțit o adâncă condamnare, din cauza păcatelor tale, și nu L-ai căutat pe Domnul în umilință și cu inimă zdrobită, ca păcatele să-ți poată fi șterse. Nu puteai să vezi că umblările tale erau atât de păcătoase înaintea lui Dumnezeu. De aceea lucrarea de reformațiune n-a fost făcută în sufletul tău.

Tu te-ai îmbrăcat cu haina îndreptățirii de sine pentru a acoperi [323] urâtenia păcatului tău; dar nu acesta este remediul. Tu nu știi ce

este adevărata convertire. În tine, omul cel vechi nu a murit. Ai o formă de evlavie, dar nu ai puterea curățătoare a lui Dumnezeu. Poți să vorbești și să scrii plăcut, și cât privește conținutul cuvintelor tale, este posibil ca ele să fie corecte; dar limbajul adevărat al inimii nu este exprimat. Tu te cunoști destul de bine ca să știi acest lucru. Cazul tău este periculos; totuși, Dumnezeu are milă de tine și vrea să te salveze, dacă cazi zdrobit la picioarele Sale, simțindu-ți necurăția și ticăloșia, stricăciunea sufletului tău, fără puterea transformatoare a lui Dumnezeu.

Frate al meu, eu nu doresc să te descurajezi, ci să te fac să-ți cercetezi motivele și faptele în lumina veșniciei. Evadează din cursa lui Satana. Te rog să nu faci ca vreo persoană să creadă despre tine că ești într-o lumină mai înaltă decât poți purta, pentru că atunci când această înșelăciune va dispărea și vei apărea în adevărata lumină, așa cum ești de fapt, va avea loc o reacție. Tu ai convingeri din partea Duhului lui Dumnezeu și simți forța adevărului când asculți la el, dar aceste impresii sacre și alinătoare dispar, și tu ești un ascultător uituc. Nu ești întemeiat, întărit și stabil în adevăr. Ai crezut că, pentru interesul tău, cel mai bine este să adopți adevărul, dar n-ai experimentat încă influența lui sfințitoare. Acum noi te-am ruga să devii creștin, dar să nu acționezi din impuls. Cântărește bine fiecare mișcare și nu-ți înșela sufletul.

Remediu pentru sentimentalism

Iubită soră B: În vedenia care mi-a fost dată la 12 iunie, mi-a fost arătat cazul tău. Tu te afli într-o situație tristă, nu atât din cauza actualei tale boli, deși nu ești bine, ci din cauza închipuitei [324] incapacități de a lucra. Cu câțiva ani în urmă, mi-a fost arătat că ai îngăduit ca mintea ta să se preocupe prea mult de băieți. Adesea ai făcut din ei subiectul conversației și mintea ta a apucat pe o cale nefolositoare progresului tău spiritual. Ai căzut într-un lanț de gânduri, care au dus la rezultate rele. Ai prejudiciat și abuzat de trupul tău și ai adus asupra ta o stare de spirit proastă. Tu ți-ai îngăduit un lanț de gânduri și simțăminte amoroase, până ce ești aproape ruinată, trupește și sufletește. Indispoziția ta de a îndeplini ceva este foarte rea pentru tine. Ocupația folositoare, de a purta poverile din cămin, și angajarea în muncă folositoare ar birui această bolnăvicioasă stare de simțăminte sentimentale mai curând decât oricare alte mijloace.

Tu ai simpatizat cu prea multe. A te scuti de orice responsabilitate a fost o foarte mare greșeală. Numeroase gânduri te frământă, iar mintea ta stăruie asupra lucrurilor triste și zugrăvește starea ta, ca fiind foarte rea. Consideri că nu te vei face bine niciodată, afară de cazul că te căsătorești. În actuala ta stare de spirit, nu ești potrivită pentru a te căsători. Nu există nici unul care să te dorească așa cum ești acum: neajutorată și nefolositoare. Dacă unul și-ar închipui că te iubește, ar fi un om de nimic, pentru că nici un bărbat cu judecată n-ar putea să se gândească, nici un moment, să-și îndrepte afecțiunile asupra unei persoane atât de nefolositoare.

Starea tristă și întunecoasă a minții tale, care te face să plângi și să simți că viața nu este de dorit, este rezultatul faptului că ai îngăduit gândurilor tale să alunece pe un făgaș murdar, cu subiecte interzise, timp în care îți permiți obiceiuri care-ți subminează ferm și sigur organismul și te pregătesc pentru ruină prematură. Ar fi fost cu mult mai bine pentru tine să nu fi mers niciodată la.... Rămânerea ta acolo, ți-a fost spre pagubă. Tu ai stăruit asupra infirmităților

[325] tale și te-ai amestecat în societatea care avea o influență strică. Domnișoara C. era o femeie strică, rău intenționată.

Asocierea ei cu tine a făcut să crească răul, care era deja în tine. „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune“ (**1 Corinteni 15, 33**). În timpul de față, situația ta nu este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Îți închipui că n-ai dorința să trăiești. Dar dacă ai fi luată după dorința ta exprimată, și viața ta ar înceta, cazul tău ar fi într-adevăr fără nădejde. Tu nu ești pregătită aici pentru această lume, nici pentru cea viitoare.

Îți închipui că nu poți umbla, călări și nici măcar să faci exerciții și zaci într-o apatie rece, moartă. Ești un necaz și o grijă pentru indulgenții tăi părinți și n-ai nici o mângâiere. Tu te poți reface, poți lucra, te poți descotorosi de această indiferență teribilă. Mama ta are nevoie de ajutorul tău, tatăl tău are nevoie de mângâierea pe care i-o poți da, frații tăi au nevoie de binevoitoarea purtare de grijă din partea sorei lor mai în vârstă, surorile tale au nevoie de instrucțiunile tale. Dar, iată că tu te-ai așezat pe scaunul indolenței, visând la o dragoste neîmpărtășită. Dar, de dragul sufletului tău, termină cu această nebunie. Citește Biblia cum n-ai citit-o niciodată mai înainte. Angajează-te în îndatoririle din cămin și ușurează grijile părinților tăi, peste măsură de împovărați și istoviți. La început, n-ai să fii în stare să faci prea mult, dar în fiecare zi trebuie să-ți mărești sarcina pe care ți-ai luat-o. Acesta este leacul cel mai sigur pentru un spirit bolnav și un trup de care s-a abuzat.

[326] Dacă ești serioasă și statornică în planul tău, dispoziția ta sufletească va reveni treptat spre a stăruia asupra unor subiecte mai sănătoase și mai curate. Îngăduința de sine a degenerat treptat într-o voință atât de strică, încât nu mai știe cum să-și placă sieși. În loc de a reglementa acțiunile tale din rațiune și principiu, tu ți-ai îngăduit să fii călăuzită de orice impuls superficial și de moment. Aceasta te face să apari ca schimbătoare și nestatornică. Este zădărnice pentru alții să încerce să te mulțumească, pentru că tu însăși nu te-ai putut mulțumi, chiar dacă ți-au fost satisfăcute toate dorințele. Ești o copilă capricioasă și ai ajuns, prin egoism, să-ți fie scârbă de tine însăși.

Această stare nefericită este rezultatul unei simpatii și măguliri neînțelepte. Tu ai avut o minte foarte bună, dar ea a devenit dezechilibrată, fiind îndreptată pe o cale greșită. Valoarea ta în societate este

acum cât a unei foi albe. Nu trebuie să fie așa. Tu poți face pentru tine ceea ce nimeni altul nu poate face. Ai sarcini de îndeplinit, dar ai acceptat, timp atât de îndelungat o stare de neputință, încât îți închipui că nu le poți îndeplini. De vină este voința; tu ai putere, dar n-ai voință.

Tânjești după iubire. Isus îți cere simțăminte; dacă vrei să le consacri Lui, El te va elibera de toată iubirea aceasta bolnăvicioasă, impusă și sentimentală, care se află în paginile unui roman. Pe Isus Îl poți iubi cu înflăcărare și seriozitate. Iubirea aceasta poate crește în adâncime și se poate extinde fără limită, și nu pune în pericol sănătatea trupului sau puterea minții. Ai nevoie de iubire față de Dumnezeu și față de aproapele tău. Trebuie să te trezești și să scapi de această înșelăciune în care te afli, și să cauți o iubire curată.

Singura ta speranță a acestei vieți și a uneia mai bune este să cauți serios adevărata religie a lui Isus. Tu n-ai o experiență religioasă. Trebuie să fii convertită. Apoi tristețea ta apatică, indolentă și egoistă va face loc bunei dispoziții, care va fi spre folosul corpului și ai spiritului. Iubirea față de Dumnezeu va asigura iubire față de semenul tău și tu te vei angaja în îndatoririle vieții cu un interes profund și neegoist. La baza acțiunilor tale trebuie să stea principii curate. Pacea lăuntrică va aduce chiar gândurile tale pe o cale sănătoasă. Consacră-te lui Dumnezeu, sau altfel nu vei câștiga niciodată o viață mai bună.

Ai de îndeplinit sarcini pentru părinții tăi. Să nu fii descurajată dacă, la început, vei fi obosită. Aceasta nu se va dovedi a fi un prejudiciu de lungă durată. Adesea, părinții tăi ajung extrem de obosiți. Ca să obosești muncind cu folos, aceasta nu va fi nici pe jumătate atât de păgubitoare pentru tine cât este pentru ca mintea ta să stăruie asupra ta însăși, hrănindu-se cu indispoziție și cedând în fața descurajării. Îndeplinirea cu credincioșie a sarcinilor din cămin, ocupând poziția pe care o poți ocupa cât mai avantajos, fie ea oricât de simplă și umilă, este într-adevăr înălțătoare. Influența aceasta divină este necesară. În ea este pace și bucurie sfântă. Ea are putere vindecătoare și va alina tainic și pe nesimțite rănilor sufletului și chiar suferințele trupului. Pacea sufletească, care vine din motive și acțiuni curate și sfinte, va da tuturor organelor corpului un elan nestânjenit și viguros.

[327]

Pacea lăuntrică și o conștiință lipsită de păcat față de Dumnezeu vor înviora și vor întări intelectul, ca și roua picurată pe plantele delicate. Atunci voința este dirijată și stăpânită cum trebuie și este mai hotărâtă și totuși liberă de perversitate. Meditațiile sunt plăcute, pentru că sunt sfințite. Calmul sufletesc, pe care-l poți avea, îi va binecuvânta pe toți cei cu care te asociezi. Această pace și liniște vor deveni cu timpul naturale și vor reflecta prețioasele lor raze asupra tuturor celor din jurul tău, spre a se reflecta din nou asupra ta. Cu cât guști mai mult din această liniște sufletească, cu atât ea va crește mai mult. Este o însuflețită plăcere vie, care nu aruncă toate energiile morale într-o amorțeală, ci le trezește pentru activitate crescândă. Pacea desăvârșită este un atribut pe care-l posedă îngerii. Fie ca Dumnezeu să-ți ajute să devii o posesoare a acestei păci.

Datorie față de orfani

Iubite frate și soră D: Ultima voastră vizită și conversație cu noi a sugerat multe gânduri și nu mă pot abține să nu aștern câteva pe hârtie. Mi-a părut foarte rău că E. nu s-a purtat tot timpul corect, totuși, când stai să cugeți, nu poți aștepta perfecțiune de la tineri de vârsta lui. Copiii fac greșeli și au nevoie de multă instruire răbdătoare. [328]

Ca el să aibă simțăminte nu totdeauna corecte, nu este mai mult decât se poate aștepta de la un băiat de vârsta lui. Trebuie să-ți aduci aminte că el n-are nici tată, nici mamă, nici unul căruia să-i poată încredința simțămintele, durerile și ispitirile. Oricine recunoaște că el trebuie să aibă pe cineva care să-l simpatizeze. Băiatul acesta a fost aruncat înapoi și încolo, de la Ana la Caiafa, și poate să aibă multe greșeli, multe umblări ușurate, cu considerabilă independență, și, de asemenea, poate să-i lipsească respectul. Dar el este foarte întreprinzător, iar cu instruire corectă și tratament amabil, am cea mai deplină încredere că nu ne va dezamăgi speranțele, ci va răsplăti pe deplin toată munca depusă cu el. Ținând seamă de dezavantajele lui, eu cred că este un băiat foarte bun.

Cândv-am rugat să-l luați, am făcut-o, pentru că am crezut că aceasta era datoria voastră și că, făcând așa, veți fi binecuvântați. N-am așteptat ca voi să faceți acest lucru numai pentru a beneficia de ajutorul pe care urma să-l primiți de la băiat, ci și pentru a vă face datoria față de orfan — o datorie pe care fiecare creștin ar trebui să o caute și, cu veghere, s-o aducă la îndeplinire, o datorie care cere sacrificiu, pe care noi am crezut că vă va face bine s-o acceptați, dacă ați fi făcut aceasta cu bună dispoziție, ca fiind unealta din mâinile lui Dumnezeu a salvării unui suflet din cursele lui Satana, a salvării unui suflet al cărui tată și-a consacrat prețioasa lui viață pentru îndrumarea sufletelor la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

Din cele ce mi-a fost arătat, adventiștii care păzesc Sabatul au doar o slabă înțelegere despre cât de mare este locul pe care-l ocupă lumescul și egoismul în inimile lor. Dacă aveți dorința de a face bine și a-L slăvi pe Dumnezeu, există multe căi prin care puteți face

[329]

acest lucru. Dar voi n-ați simțit că acesta era rezultatul adevăratei religii. Acesta este rodul pe care-l va aduce orice pom bun. N-ați simțit că se cerea de la voi să fiți interesați de soarta altora, să luați asupra voastră cazurile lor și să manifestați un interes neegoist chiar pentru cei care se află în cea mai mare nevoie de ajutor. N-ați ajuns să-i ajutați pe cei mai nevoiași, pe cei mai neajutorați. Dacă propriii voștri copii v-ar fi cerut să exercitați față de ei îngrijire, afecțiune și iubire, nu v-ați fi închis atât de mult în voi înșivă și față de interesele voastre. Dacă cei care n-au copii, și pe care Dumnezeu i-a făcut ispravnici ai bunurilor, și-ar lărgi inimile lor spre a se îngriji de copiii care au nevoie de iubire, îngrijire, afecțiune și de ajutor din bunurile acestei lumi, ei ar fi mult mai fericiți decât sunt astăzi. Atâta timp cât tineri care n-au purtarea de grijă compătimitoare a tatălui, nici delicata iubire a mamei sunt expuși la influențe stricătioase ale acestor zile de pe urmă, este de datoria cuiva să suplinească locul tatălui și al mamei pentru unii dintre ei. Învățați să le arătați iubire, afecțiune și simpatie. Toți cei care mărturisesc că au un Tată în ceruri, care speră că le va purta de grijă și, în cele din urmă, îi va lua în căminul pe care El L-a pregătit pentru ei, au datoria morală de a simți solemna obligație care apasă asupra lor, de a fi prieteni pentru cei fără prieteni și tați pentru orfani, să ajute pe văduvă și să fie de vreun folos practic în această lume în beneficiul omenirii. Mulți n-au văzut aceste lucruri în adevărata lor lumină. Dacă trăiesc numai pentru ei înșiși, nu vor avea o putere mai mare decât cere aceasta.

Tinerii care cresc în mijlocul nostru nu sunt îngrijiți cum ar trebui să fie. Unii frați trebuie să aibă sarcini pe care nu sunt dispuși și gata să le vadă și să le aducă la îndeplinire. Pentru mulți, teama de a nu se deranja pe ei înșiși este o scuză suficientă. Ziua lui Dumnezeu va descoperi datorii neîmplinite — suflete pierdute, pentru că egoismul n-a vrut să-și ia necazul de a se interesa în favoarea lor.

[330]

Mi-a fost arătat că, dacă cei care mărturisesc a fi creștini ar cultiva mai multă afecțiune și amabilă considerație în purtarea de grijă pentru alții, ei ar fi răsplătiți împătrit. Dumnezeu observă. El știe pentru ce scop trăim, și dacă viața noastră este pusă în slujba săracii omeniri decăzute, sau dacă privirea noastră este întunecată față de orice, în afară de propriul nostru interes, și față de oricine, în afară de sărmanul nostru eu. Vă rog fierbinte, în Numele lui Hristos, în

interesul sufletelor voastre, în interesul tinerilor, să nu tratați cu ușurință această problemă, așa cum fac mulți. Aceasta este o problemă gravă, serioasă, și vă afectează interesul pentru Împărăția lui Hristos, având în vedere că este vorba de mântuirea prețioaselor suflete. De ce nu este aceasta o sarcină pe care Dumnezeu poruncește s-o luați asupra voastră, care sunteți în stare să cheltuiți ceva în folosul celor fără cămin, chiar dacă ei pot fi neștiutori și nedisciplinați. Să vă dați silința să munciți numai în direcția în care veți primi profitul și plăcerea cea mai egoistă? Pentru voi nu este potrivit să neglijați favoarea divină, pe care v-o oferă cerul, dacă veți purta de grijă celor care au nevoie de îngrijirea voastră, și astfel să-L lăsați pe Dumnezeu să bată în zadar la ușa voastră. El stă acolo în persoana celor săraci, a orfanilor fără cămin și a văduvelor în suferință, care au nevoie de iubire, simpatie, afecțiune și încurajare. Dacă nu faceți aceasta unuia dintre aceștia, voi n-ați face-o nici lui Hristos, dacă ar fi pe pământ.

Aduceți-vă aminte de starea voastră nenorocită, de orbirea voastră spirituală și de întunericul care v-a înconjurat înainte ca Hristos, grijuliul și iubitorul Mântuitor, să vină în ajutorul vostru și să ajungă la voi, acolo unde sunteți. Dacă lăsați să treacă aceste ocazii, fără să dați dovezi palpabile despre recunoștința voastră pentru această minunată și uimitoare iubire pe care un Mântuitor compătitor a arătat-o față de voi, care erați străini de comunitatea lui Israel, există motiv de teamă ca asupra voastră să vină un întuneric și o nenorocire și mai mare. Acum este timpul semănatului pentru voi. Voi veți secera ceea ce semănați. Folosiți-vă cât puteți de fiecare privilegiu de a face binele. Aceste privilegii folosite sunt ca o ploaie torențială trecătoare, care vă va uda și vă va reînvia. Folosiți fiecare ocazie, cât vă stă în putință, să faceți binele. Mâini leneșe vor secera recoltă slabă. Pentru ce altceva trăiesc persoanele mai în vârstă decât pentru a se îngriji de cei tineri și a-i ajuta pe cei fără ajutor? Dumnezeu ni i-a încredințat nouă, care suntem mai în vârstă și avem experiență, și ne va cere socoteală dacă ne-am neglijat în această privință sarcinile. Și ce importanță are dacă munca noastră poate nu este apreciată! Ce dacă ea se dovedește de multe ori un eșec, și numai o dată succes! Această singură dată va compensa toate descurajările apărute mai înainte.

Dar puțini înțeleg cu adevărat ce se cuprinde în cuvântul creștin. Aceasta înseamnă a fi asemenea lui Hristos, a face bine altora, a fi

dezbrăcat de tot egoismul și a avea viața noastră marcată de fapte de bunăvoință dezinteresată. Răscumpărătorul nostru pune sufletele în brațele noastre, ale bisericii, pentru ca să îngrijim de ele dezinteresat și să le educăm pentru cer, și astfel să fim conlucrători cu El. Dar biserica, prea adesea, îi alungă pe câmpul de luptă al diavolului. Un membru va spune: „Asta nu-i sarcina mea“, și apoi prezintă vreo scuză fără importanță. „Ei bine“, spune un altul, „aceasta nu este nici de datoria mea“ și până la urmă ea nu-i datoria nici unuia, și sufletul este lăsat neîngrijit pentru a pieri. Este de datoria fiecărui creștin să se angajeze în această acțiune curajoasă de lepădare de sine și sacrificiu de sine. Nu poate Dumnezeu să umple grânarele lor și să înmulțească turmele lor astfel ca, în loc de pierdere, să fie creștere? „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat, și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească“ (**Proverbe 11, 24**).

Dar lucrarea fiecărui om trebuie să fie probată și adusă la judecată, iar el să fie răsplătit după cum au fost faptele lui. „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cele dintâi roade din tot venitul tău; căci atunci grânarele tale vor fi pline de belșug“ (**Proverbe 3, 9.10**). „Iată postul plăcut Mie; dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu-i întoarce spatele semenului tău“.

[332]

Citește versetul următor și observă ce răsplată bogată este făgăduită celor care fac acest lucru. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede“ (**Isaia 58, 6.7**). Aici este o prețios de bogată făgăduință pentru toți cei care vor să se intereseze de cazurile celor care au nevoie de ajutor. Cum poate Dumnezeu să vină să-i binecuvânteze și să-i facă să prospere pe cei care n-au nici o grijă specială pentru nimeni, cu excepția lor, și care nu folosesc ceea ce le-a încredințat El pentru a slăvi Numele Lui pe pământ?

Sora Hannah More este moartă și a murit ca martir al egoismului unor oameni care mărturisesc a fi în căutarea slavei, onoarei, a nemuririi și vieții veșnice. Izgonită de către credincioși în timpul iernii friguroase, care a trecut, această misionară jertfitoare de sine a murit din cauză că nici o inimă n-a fost destul de generoasă s-o primească. Eu nu învinuiesc pe nimeni. Nu sunt judecător. Dar când Judecătorul

a tot pământul va face cercetări, cineva va fi găsit vinovat. Noi toți suntem mărginiți și mistuiți de egoismul nostru. Fie ca Dumnezeu să îndepărteze acel blestem care ne acoperă și să ne dea inimi de îndurare, inimi de carne, de afecțiune și compasiune, aceasta este rugăciunea mea, adusă de un suflet apăsător și chinat. Eu sunt sigură că trebuie făcută o lucrare pentru noi sau vom fi găsiți cu lipsuri în ziua lui Dumnezeu.

În legătură cu E., vă rog să nu uitați că este un copil, cu experiență numai de copil. Să nu-l măsurați pe el, un biet băiat slab, debil, cu voi înșivă și să așteptați de la el în consecință. Eu cred într-un tot că vă stă în putere să faceți ceva ce este drept pentru acest orfan. Voi îi puteți prezenta stimulente, așa ca el să nu simtă că munca lui este monotonă și neluată în seamă de nici o rază de speranță. Voi, frate și sora a mea, vă puteți bucura de încredere reciprocă, puteți simpatiza unul cu altul, să vă interesați unul de altul, să vă amuzați și să vă spuneți unul altuia necazurile și poverile. Voi aveți ceva de care să vă veseliți, în timp ce el este singur. El este un băiat cuminte, dar n-are în cine să se încreadă sau să-i spună un cuvânt de mângâiere în mijlocul descurajărilor lui și al grelelor lui încercări, pe care eu știu că le are asemenea celor mai înaintați în vârstă. [333]

Dacă vă închideți în centrul vostru, aceasta este o iubire egoistă, neînsoțită de binecuvântarea cerului. Eu nădăjduiesc cu tărie că voi îi veți iubi pe orfani de dragul lui Hristos, că veți socoti că averea voastră n-are nici o valoare, dacă nu este folosită în facerea de bine. Faceți binele; fiți bogați în fapte bune, gata să distribuiți, dispuși să comunicați, adunându-vă în tezaur o bună temelie împotriva timpului ce vine, ca să puteți apuca viața veșnică. Nimeni nu va recolta răsplata vieții veșnice în afară de jertfitorii de sine. Un tată și o mamă pe moarte au lăsat mărgăritarele lor în grija bisericii, ca să fie educate în lucrările lui Dumnezeu și făcute să corespundă pentru cer. Când acești părinți vor căuta în jur după cei iubiți ai lor și vor afla că unul este pierdut din cauza neglijenței, ce va răspunde biserica? Ea este în mare măsură responsabilă pentru mântuirea acestor copii orfani.

După toate probabilitățile voi n-ați reușit să câștigați încrederea și afecțiunea băiatului, deoarece nu i-ați dat dovezi palpabile despre iubirea voastră, prin oferirea unor stimulente. Dacă nu-l puteți ajuta cu bani, cel puțin îl puteți încuraja, făcându-i cunoscut că nu sunteți

[334]

nepăsători față de cazul lui. Iubirea și afecțiunea nu trebuie să fie numai de o singură parte. Cât de multă afecțiune v-ați învățat să manifestați? Voi v-ați închis prea mult în voi înșivă și nu simțiți nevoia de a vă înconjura cu o atmosferă de delicatețe și gentilețe, care vine din adevărata noblete de suflet. Fratele și sora F., i-au lăsat pe copiii lor în grija bisericii. Ei aveau destule rude bogate, care doreau copii, dar care erau necredincioase și, dacă li s-ar fi îngăduit să aibă copiii în grijă sau să devină tutorii copiilor, inimile copiilor ar fi fost îndepărtate de adevăr și duse în rătăcire, punând în primejdie mântuirea lor. Pentru că nu li s-a îngăduit acestor rude să-i ia pe copii, ele au fost nemulțumite și n-au făcut nimic pentru ei. Trebuie să se țină seama de încrederea părinților în biserică, și să nu fie uitată din cauza egoismului.

Noi avem cel mai profund interes pentru acești copii. O tânără și-a format deja un caracter creștin, frumos și s-a măritat cu un pastor al Evangheliei. Și acum, ca răspuns la îngrijirea ei și a poverilor purtate pentru ea, este o adevărată purtătoare de poveri în biserică. Ea este căutată pentru sfat de către cei cu mai puțină experiență și nu în zadar. Ea are o adevărată umilință creștină, ca podoabă a demnității care nu poate decât să inspire respect și încredere în toți cei care o cunosc. Acești copii îmi sunt tot așa de apropiați ca și propriii mei copii. N-am să-i pierd din vedere, nici să încetează mă îngriji de ei. Eu îi iubesc în mod sincer și afectuos.

Apel către pastori

La 2 octombrie 1868, mi s-a arătat lucrarea cea mare și solemnă din fața noastră, de a avertiza lumea despre venirea judecății. Exemplul nostru, dacă este în conformitate cu adevărul pe care-l mărturisim, îi va salva pe câțiva și-i va condamna pe cei mulți, lăsându-i fără scuză în ziua când cazurile tuturor vor fi hotărâte. Cei drepti trebuie să fie pregătiți pentru viața veșnică, iar păcătoșii, care nu vor să facă cunoștință cu voia și căile lui Dumnezeu sunt hotărâți pentru nimicire.

Nu toți cei care predică adevărul pentru alții sunt sfințiți prin el. Unii au doar idei palide despre caracterul sacru al lucrării. Ei nu reușesc să se încreadă în Dumnezeu și să facă în El toate lucrărilor lor. Lăuntrul lor n-a fost convertit. În viața zilnică, ei n-au experimentat taina evlaviei. Ei se ocupă cu adevăruri nemuritoare, cu greutate, ca veșnicia, dar nu sunt grijulii și zeloși să aibă întipărite aceste adevăruri în sufletul lor, să facă parte din ei înșiși, ca ele să-i influențeze în tot ceea ce fac. Ei sunt uniți cu principiile pe care aceste adevăruri li le tipăresc în minte, încât să fie imposibil să fie desprinsă vreo parte a adevărului de la ei.

[335]

Numai sfințirea inimii și a vieții este primită de Dumnezeu. Arătând spre pastorii care nu sunt în regulă, îngerul a spus: „Curățiți-vă mâinile păcătoșilor, curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită“ (**Iacov 4, 8**). „Curățiți-vă cei ce purtați vasele Domnului“ (**Isaia 52, 11**). Dumnezeu cere integritatea sufletului; cere adevărul lăuntric, ce-l schimbă pe om în întregime, prin înnoirea minții, sub influența Duhului Sfânt. Nu toți pastorii sunt consacrați lucrării, nu toți și-au pus inima în ea. Ei se mișcă cu atâta nepăsare, ca și când li s-ar fi acordat un mileniu în care să lucreze pentru suflete. Ei fug de poveri și responsabilități, de griji și privațiuni. Lepădarea de sine, suferința și oboseala nu sunt plăcute, nici convenabile. Preocuparea unora este de a se scuti pe ei de muncă obositoare. Ei se ocupă de propria lor comoditate și de felul cum să-și placă lor, soțiilor lor, și copiilor lor, iar lucrarea la care s-au alăturat este aproape pierdută din vedere.

Dumnezeu cere umilirea sufletului și mărturisiri smerite din partea pastorilor ale căror lucrări n-au fost în El. Mi-au fost amintiți oameni care se angajează în întreprinderi lumești. Ei știu că, dacă vor să realizeze câștig, trebuie să sufere oboseală. Ei sacrifică comoditatea și iubirea căminului și îndură privațiuni, sunt stăruitori, energici și înflăcărați. Pastorii noștri nu manifestă nici jumătate din zelul arătat de cei care-și asigură un câștig vremelnice. Ei nu sunt atât de pasionați după obiectivul lor, nici atât de serioși în eforturile lor; nu sunt atât de stăruitori și nici atât de dispuși să se lepede de sine ca cei care se angajează în ocupații pământești.

[336] Comparați aceste două lucrări. Una este sigură, veșnică, dăinuitoare, ca și viața lui Dumnezeu, cealaltă este un obiectiv al acestei vieți, schimbător, perisabil și, dacă oamenii au succes în ocupațiile lor ambițioase, ceea ce câștigă ei adesea înțeapă ca o viperă și-i înecă spre pierzare. O, de ce să fie un contrast atât de mare între eforturile celor care sunt angajați — unii într-o întreprindere lumească, ceilalți în una cerească? Unii muncind pentru o comoară pieritoare de aici, și în efortul depus, suferind multă durere pentru ceea ce adesea este sursa unui mare rău; ceilalți depunând eforturi pentru salvarea de suflete prețioase, care vor fi aprobate de cer și răsplătite cu bogății cerești. În această alergare, nu există riscuri, nici pierderi de suportat, profiturile sunt sigure și enorme.

Cei care sunt în locul lui Hristos, implorând sufletele să se împace cu Dumnezeu, ar trebui să manifeste, prin învățătură și exemplu, un interes nepieritor pentru salvarea de suflete. Zelul, perseverența, lepădarea de sine și spiritul de sacrificiu ar trebui să întreacă cu atât mai mult hărnicia și zelul celor care caută să-și asigure un câștig pământesc, cu cât sufletul este mai de valoare decât rebutul pământesc și subiectul mai înalt decât întreprinderile pământești. Toate ocupațiile lumești sunt de importanță neînsemnată comparate cu lucrarea de salvare de suflete. Lucrurile pământești nu sunt durabile, deși costă atât de mult. Dar un suflet salvat va străluci în Împărăția cerurilor pe parcursul veacurilor veșnice.

Unii dintre pastori sunt adormiți, și poporul este și el adormit. Pastorii trebuie să dea exemplu. În lucrarea lor, ei trebuie să arate că prețuiesc lucrurile veșnice, ca fiind de o nemărginită valoare și, în comparație cu ele, lucrurile pământești sunt o nimica toată. Sunt pastori care predică adevărul prezent și care trebuie să fie

convertiți. Discernământul lor trebuie să fie înviorat, inimile lor curățite, afecțiunile lor concentrate asupra lui Dumnezeu. Ei trebuie să prezinte adevărul într-o manieră care să trezească mintea, să aprecieze calitatea lui deosebită, curăția și sfințenia lui. Pentru a face acest lucru, ei trebuie să păstreze în fața minții lor ținte înalte și care au o influență purificatoare, înviorătoare și înălțătoare asupra minții. Ei trebuie să aibă focul curățitor al adevărului care arde pe altarul inimilor lor, care să influențeze și să le caracterizeze viața, apoi, oriunde merg, în mijlocul întinericului, ei vor ilumina pe cei de aici cu lumina care este în ei și care strălucește în jurul lor.

[337]

Pastorii trebuie să fie umpluți cu același spirit cu care a fost umplut Domnul lor când era pe pământ. El umbla, făcând bine și îi binecuvânta pe alții cu influența Sa. A fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Pastorii trebuie să aibă concepții clare despre lucrurile veșnice și pretențiile lui Dumnezeu asupra lor, atunci ei pot întipări și stimula puternic în alții o iubire pentru contemplarea lucrurilor cerești.

Pastorii trebuie să devină studenți în Biblie. Sunt puternice adevărurile pe care le tratează ei? Atunci trebuie să caute a le trata cu îndemânare. Ideile lor trebuie să fie clare și puternice și spiritul lor înfocat, altfel vor slăbi forța adevărului pe care-l tratează. Prin prezentarea monotonă a adevărului, repetând numai teoria adevărului, fără să fie ei înșiși mișcați de el, niciodată nu-i pot converti pe oameni. Și, dacă ar fi să trăiască atâta timp cât a trăit Noe, eforturile lor ar fi fără efect. Iubirea lor pentru suflete trebuie să fie intensă și zelul lor înfocat. Un mod nepăsător, fără tragere de inimă, de prezentare a adevărului, niciodată nu-i va trezi pe bărbați și femei din adormirea lor asemenea cu moartea. Prin manierele lor, prin faptele și cuvintele lor, și prin predicarea și rugăciunea lor, ei trebuie să arate că cred că Hristos este la uși. Bărbați și femei sunt în ultimele lor ceasuri de probă, și totuși sunt fără grijă și amorțiți, iar pastorii n-au putere să-i trezească; ei înșiși sunt adormiți. Predicatori adormiți, predicând unor oameni adormiți!

Trebuie adusă la îndeplinire o mare lucrare pentru pastori, pentru ca ei să facă un succes din predicarea adevărului. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie studiat în mod amănunțit. Toate lecturile celelalte sunt inferioare acestuia. Un studiu ordonat al Bibliei nu va exclude în mod necesar toate celelalte lecturi de natură religioasă, dar, dacă

[338]

Cuvântul lui Dumnezeu este studiat cu rugăciune, orice lectură care va avea tendința să abată mintea de la el va fi exclusă. Dacă studiem cu interes Cuvântul lui Dumnezeu, și ne rugăm spre a-l înțelege, în fiecare verset vor fi văzute frumuseți noi. Dumnezeu va descoperi adevăr prețios, așa de clar, încât sufletul va dobândi o satisfacție sinceră și va avea o delectare continuă, pe măsură ce sunt desfășurate adevărurile lui mângâietoare și sublime.

Vizita din casă în casă formează o parte importantă din munca pastorului. El va căuta să stea de vorbă cu toți membrii familiei, fie că mărturisesc adevărul sau nu. Este de datoria lui să constate starea spirituală a tuturor; și el să trăiască atât de aproape de Dumnezeu, încât să poată sfătui, îndemna și muștra, cu atenție și înțelepciune. El trebuie să aibă harul lui Dumnezeu în inima lui și, în mod continuu, să aibă în vedere Cuvântul lui Dumnezeu. Orice ușurătate și neglijență este, în mod hotărât, interzisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Conversația lui trebuie să fie din cer, iar cuvintele lui îmbibate cu har. Orice lingușire trebuie înlăturată, pentru că a linguși este lucrarea lui Satana. Bieții oameni slabi și căzuți, în general, se cred îndeajuns în privința aceasta și n-au nevoie de ajutor. Lingușirea pastorilor voștri nu-și are locul. Aceasta pervertește mintea și nu duce la blândețe și umilință, totuși, femeilor și bărbaților le place să fie lăudați, și prea adesea este cazul că aceasta le place și pastorilor. Prin aceasta, le este satisfăcută vanitatea, dar ea s-a dovedit a fi o cursă pentru mulți. Muștrarea trebuie să fie prețuită mai mult decât lingușirea.

[339] Nu toți care predică adevărul își dau seama că mărturia și exemplul lor hotărăsc destinul sufletelor. Dacă sunt necredincioși în misiunea lor și devin nepăsători în lucrarea lor, drept rezultat, sufletele vor fi pierdute. Dacă sunt jertfitori de sine și credincioși în lucrarea dată lor de Domnul, ei vor contribui la salvarea multora. Unii

permit lucrurilor de nimic să-i abată de la lucrare. Drumuri rele, vreme ploioasă sau mici chestiuni de acasă sunt scuze suficiente spre a părăsi lucrarea muncitorului pentru suflete. Și adesea, aceasta se face în cel mai important timp al lucrării. Când a fost trezit un interes și sufletele oamenilor sunt mișcate, interesul este lăsat să moară, pentru că pastorul a ales un domeniu mai plăcut și mai ușor. Cei care urmează o astfel de cale arată lămurit că nu au asupra lor sarcina lucrării. Ei doresc ca aceasta să fie dusă de popor. Nu sunt

dispuși să îndure lipsurile și greutatea care din totdeauna sunt partea adevăratului păstor.

Unii n-au experiența de a se ține de lucrare, cu toate că aceasta era de o importanță vitală. Ei nu s-au angajat în ea cu acel zel și seriozitate, care ar fi arătat că fac lucrarea care va avea de suportat proba judecății, ci lucrează prea mult în propria lor putere. Ei nu-și pun încrederea în Dumnezeu, și de aceea, eforturile lor sunt marcate de greșeli și nedesăvârșiri. Nu-I dau lui Dumnezeu nici o ocazie să facă ceva pentru ei. Nu umblă prin credință, ci prin vedere. Nu vor să meargă mai departe sau mai repede decât pot să vadă. Ei nu par să înțeleagă că a risca ceva de dragul adevărului face parte din experiența lor religioasă.

Unii pleacă de la casele lor la lucru în ogorul Evangheliei, dar nu acționează, ca și când adevărurile despre care vorbesc ar fi o realitate pentru ei. Acțiunile lor dovedesc că n-au experimentat pentru ei înșiși puterea mântuitoare a adevărului. Când nu sunt la amvon, lasă impresia că n-au nici o sarcină privind adevărul. După cât s-ar părea, uneori muncesc cu profit, dar mai adesea, fără nici un profit. Unii ca aceștia se socotesc atât de îndreptățiți la salariile pe care le primesc, ca și când le-ar fi câștigat prin muncă, cu toate că neconsacrarea lor a costat mai multă muncă, grijă și durere de inimă pentru acei muncitori care au povara lucrării asupra lor, decât binele pe care l-au adus toate eforturile lor. Aceștia nu sunt lucrători cu folos. Dar va trebui să poarte ei înșiși această responsabilitate. [340]

Adesea, sunt situații când pastorii sunt înclinați să viziteze aproape toate comunitățile, consacrandu-și timpul și puterea acolo unde lucrarea lor nu va face nici un bine. Adesea, comunitățile sunt înaintea pastorelor care lucrează printre ei și ar fi într-o situație mai prosperă, dacă acei pastori nu le-ar sta în cale, dându-le ocazia să lucreze. Efortul unor astfel de pastori de a clădi comunitățile nu face decât să le dărâme. Teoria adevărului este prezentată iar și iar, dar ea nu este însoțită de puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu. Ei manifestă o indiferență nepăsătoare, spiritul este contagios și comunitățile își pierd interesul și sarcina pentru salvarea altora. În felul acesta, prin predicarea și exemplul lor, pastorii îi fac pe oameni să se ocupe de siguranța trupească. Dacă ar lăsa comunitățile și ar merge în câmpuri noi, și ar munci pentru a înființa comunități, ar înțelege capacitatea lor și cât costă să aduci suflete la adevăr. Ei

și-ar da seama cât de atenți trebuie să fie ca exemplul și influența lor să nu-i poată descuraja sau slăbi niciodată pe cei pentru care s-a depus, cu rugăciune, o muncă atât de grea spre a-i converti la adevăr. „Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește și nu cu privire la alții“ (*Galateni 6, 4*).

[341] Comunitățile dau din banii lor spre a-i susține pe pastori în lucrare. Ce fac ei, ca să-i încurajeze în dărnicia lor? Unii pastori muncesc lună după lună și realizează atât de puțin, încât comunitățile se descurajează, ele nu pot vedea că s-a făcut ceva spre a converti suflete la adevăr nici spre a-i face pe cei care sunt membri ai bisericii mai spirituali sau mai înfocați în iubirea lor față de Dumnezeu și adevărul Lui. Cei care se ocupă cu lucruri sacre trebuie să fie consacrați pe deplin lucrării. Ei trebuie să aibă un interes neegoist și o iubire fierbinte pentru sufletele care pier. Dacă nu au acestea, înseamnă că și-au greșit cariera și ar trebui să înceteze munca de a-i învăța pe alții, pentru că fac mai mult rău decât un posibil bine. Unii pastori se scot în evidență pe ei, dar nu hrănesc turma care piere din lipsă de hrană la vreme potrivită.

Există o dispoziție la unii de a se da înapoi în fața opoziției. Ei se tem să meargă în locuri noi din cauza întunericului și a conflictelor la care se așteaptă. Aceasta este lașitate. Cu oamenii trebuie să faci cunoștință acolo unde sunt. Ei au nevoie de apeluri mișcătoare și practice, precum și de discuții doctrinale. Porunca susținută prin exemplu va avea o influență puternică.

Un pastor nu va căuta propriul lui avantaj și comoditate, ci va lucra pentru interesul turmei. În această mare lucrare, el va uita de sine; în căutarea lui după oaia pierdută, el nu-și va da seama că el însuși este obosit, îi este frig și foame. El are în față numai o singură țintă: să salveze oile pierdute și pribege, oricât l-ar costa aceasta. Salariul nu-l va influența în lucrarea lui, nici nu-l va întoarce de la sarcina lui. El și-a primit mandatul de la Maiestatea cerului și-și așteaptă răsplata când va fi făcută lucrarea care i s-a încredințat.

Cei care se angajează în lucrarea de a preda la școală trebuie să se pregătească pentru lucrare. Ei se califică prin frecventarea școlii și participarea la studii, afară de cazul că sunt în stare să-i învețe. După ce au făcut o cerere pentru postul de profesor, trebuie să treacă printr-o examinare în fața persoanelor competente. Este o lucrare importantă să te ocupi cu minți tinere și să-i înveți corect științele.

Dar de cât mai mare importanță este lucrarea de slujire! Totuși, mulți bărbați și femei sunt interesați să intre în școala lui Hristos, unde trebuie să învețe cum să-și formeze caractere pentru cer; deci ei înșiși au nevoie să devină elevi. Unii, care intră în lucrarea de slujire, nu simt povara lucrării asupra lor. Ei au primit idei greșite despre calificările unui pastor. Cred că se cere un studiu limitat al științei sau al Cuvântului lui Dumnezeu spre a fi pastor. Unii dintre cei care învață adevărul prezent nu sunt familiarizați cu Biblia. Ei sunt așa de deficitari în cunoașterea Bibliei, încât le este greu să citeze corect, din memorie, un text al Scripturii. Greșind mereu în felul neîndemânatic în care greșesc, ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. Ei denaturează Scriptura, și fac ca Biblia să spună lucruri care nu sunt scrise în ea. [342]

Unii, care toată viața lor s-au condus după impulsuri, au crezut că educația sau deplina cunoaștere a Scripturilor n-avea nici o importanță dacă doar aveau Duhul. Dar Dumnezeu nu trimite Duhului Lui niciodată pentru a încuraja ignoranța. Cei care nu au cunoștință și care sunt în situația că le este imposibil s-o obțină, Domnul poate, și are milă și binecuvântă, iar uneori binevoiește să-și facă desăvârșită tăria în slăbiciunea lor. Dar El consideră că e de datoria lor să studieze Cuvântul Său. Lipsa de cunoaștere a științelor nu este o scuză pentru neglijarea studiului Bibliei, pentru că cuvintele inspirației sunt așa de lămurite, încât și cei neînvățați le pot înțelege.

Dintre toți oamenii de pe fața pământului, cei care se ocupă cu adevăruri solemne pentru aceste vremuri periculoase trebuie să înțeleagă Biblia și să fie familiarizați cu dovezile credinței noastre. Dacă nu posedă o cunoaștere a Cuvântului vieții ei n-au nici un drept să se apuce să-i învețe pe alții în calea vieții. Pastorii trebuie să-și dea toată silința, ca să unească cu credința lor „fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința, înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavia, cu evlavie dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni“ (**2 Petru 1, 5-7**).

Unii dintre pastorii noștri au absolvit când de-abia au învățat primele principii ale învățaturii lui Hristos. Cei care sunt ambasadori pentru Hristos, care se află în locul Lui, cerând cu stăruință sufletelor să se împace cu Dumnezeu, trebuie să fie calificați să prezinte, în mod inteligent, credința noastră și să fie în stare să arate motivele speranței lor cu blândețe și teamă. Hristos a spus: „Cercetați Scripturile, pentru [343]

că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine“ (**Ioan 5, 39**).

Pastorii care învață adevăruri nepopulare vor fi asaltați de oameni care sunt îmboldiți de Satana, și care, ca și stăpânul lor, pot să citeze ușor Scriptura. Să fie, oare, slujitorii lui Dumnezeu mai prejos decât slujitorii lui Satana în mânuirea cuvintelor Inspirației? Întocmai ca și Hristos, ei trebuie să întâmpine Scriptura cu Scriptura. O, fie ca cei care slujesc lucrurilor sfinte să se trezească și, ca și cei din Berea, să cerceteze Scripturile zilnic! Fraților din lucrare, vă rog fierbinte să studiați Scripturile cu rugăciune smerită pentru o inimă înțelegătoare, ca să-i puteți învăța pe alții calea vieții, în mod desăvârșit. Sfatul, rugăciunile și exemplul vostru trebuie să fie o mireasmă de viață pentru viață, altfel sunteți necalificați să arătați altora calea vieții.

Stăpânul cere tuturor slujitorilor Lui să-și îmbunătățească talentele care le-au fost încredințate. Dar cu cât mai mult va cere El celor care mărturisesc a cunoaște calea vieții și care își iau asupra lor responsabilitatea de a-i călăuzi și pe alții pe ea. Apostolul Pavel l-a îndemnat pe Timotei: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“ (**2 Timotei 2, 1.2**).

[344] Rezultatele strălucite, care au însoțit lucrarea ucenicilor aleși ai lui Hristos, au fost efectul purtării în trupurile lor a morții Domnului Isus. Unii dintre cei care au mărturisit despre Hristos au fost oameni neînvățați; dar în inimile lor era harul și adevărul, care le-au inspirat și curățit viața și le-au stăpânit toate acțiunile. Ei au fost reprezentanții vii ai gândului și duhului Lui. Ei erau epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Erau urâți și persecutați de toți cei care nu voiau să primească adevărul pe care îl predica ei, și care disprețuiau crucea lui Hristos.

Oamenii păcătoși nu sunt împotriva unei forme de evlavie, nici nu resping o lucrare populară, care nu prezintă pentru ei nici o cruce de purtat. Inima firească nu va ridica nici o obiecție serioasă față de o religie în care nu există nimic care să-l facă pe călătorul de lege să tremure sau să asalteze inima și conștiința cu teribilele realități ale judecății de apoi. Arătarea Duhului și a puterii lui Dumnezeu este cea care provoacă opoziția și face ca inima firească să se răzvrătească. Adevărul care salvează sufletul nu trebuie doar să vină de

la Dumnezeu, ci comunicarea lui către alții trebuie însoțită de Duhul Său, altfel el cade fără putere înaintea influențelor care se opun. O, fie ca adevărul să cadă de pe buzele slujitorilor lui Dumnezeu cu așa putere, încât să-și croiască drum spre inimile oamenilor!

Pastorii trebuie să fie îmbrăcați cu putere de sus. Când adevărul în simplitatea și puterea lui, așa cum este în Isus, este adus să mărturisească împotriva spiritului lumii, condamnând plăcerile captivante și farmecele stricătioase, atunci se va vedea clar că nu există nici o legătură între Hristos și Belial. Inima firească nu poate discerne lucrurile Duhului lui Dumnezeu. Un pastor neconsacrat, care prezintă adevărul într-o manieră neînflăcărată, propria lui inimă nefiind mișcată de adevărurile despre care vorbește altora, nu va face decât rău. Orice efort pe care-l face doar coboară stindardul.

Interesul egoist trebuie să fie înghițit de dorința fierbinte pentru salvarea de suflete. Unii pastori au lucrat, nu pentru că nu puteau face altfel, nu pentru că asupra lor era un vai, ci doar pentru salariul pe care aveau să-l primească. Îngerul a spus: „Cine din voi va închide porțile, ca să n-aprindeți focul pe altarul Meu? N-am nici o plăcere de voi, zice Domnul oștirilor, și darurile de mâncare din mâna voastră nu-Mi sunt plăcute“ (**Maleahi 1, 10**).

[345]

Este cu totul greșit să cumperi fiecare misiune care este făcută pentru Domnul. Vistieria Domnului a fost golită de către cei care n-au fost decât pagubă pentru lucrare. Dacă pastorii se predau pe deplin lucrării lui Dumnezeu și își consacră toate energiile pentru clădirea cauzei Sale, ei nu vor duce nici o lipsă. Cât privește lucrurile vremelnice, ei au o parte mai bună decât Domnul lor și mai bună decât a ucenicilor aleși, pe care El i-a trimis să-l salveze pe omul care piere. Marele nostru Exemplu, care a fost în strălucirea slavei Tatălui Său, a fost disprețuit și lepădat de oameni. L-au urmărit reproș și minciună. Aleșii Săi, ucenicii, erau exemple vii ale vieții și spiritului Domnului lor. Ei au fost onorați cu biciuiri și închisoare; și în final, a fost partea lor de a-și pecetlui lucrarea cu propriul lor sânge.

Când pastorii sunt interesați de lucrarea pe care o iubesc, ca de o parte a existenței lor, atunci pot să spună: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: «Din pricina ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși, în toate aceste lucruri,

noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru»“ (**Romani 8, 35-39**).

[346] „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtăș al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei“ (**1 Petru 5, 1-4**).

Poluare morală

Mi-a fost arătat că trăim în mijlocul pericolelor zilelor din urmă. Pentru că nelegiuirea abundă, iubirea multora se răcește. Cuvântul „multora“ se referă la cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Ei sunt influențați de nelegiuirea care există și de abaterea de la Dumnezeu, dar n-ar trebui să fie influențați astfel. Cauza acestei decăderi este că ei nu sunt întru-totul despărțiți de această nelegiuire. Faptul că iubirea lor față de Dumnezeu se răcește din cauza nelegiurii care abundă arată că, în vreun fel, ei sunt părtași la această nelegiuire, altfel ea n-ar fi influențat iubirea lor față de Dumnezeu și zelul și înflăcărea lor pentru cauza Lui.

În fața mea, a fost prezentat un tablou despre starea lumii. Imoralitatea abundă peste tot. Păcatul special al acestui veac este destrăbălarea. Niciodată viciul nu și-a ridicat capul lui sluțit cu atâta îndrăzneală ca acum. Oamenii par să fie amețiți, iar iubitorii de virtute și de adevărata bunătate sunt aproape descurajați de îndrăzneala, puterea și răspândirea lui. Nelegiuirea care abundă nu este limitată numai la necredincioșie și batjocuri. Ar fi bine să fie așa, dar nu este. Mulți bărbați și femei care mărturisesc religia lui Hristos sunt vinovați. Chiar și unii dintre cei care mărturisesc că așteaptă arătarea Lui nu sunt pregătiți pentru acel eveniment mai mult decât Satana însuși. Ei se curăță de toată poluarea. Și-au slujit poftelor lor timp atât de îndelungat, încât este natural ca cugetele lor să fie necurate și închipuirile lor stricate. Este imposibil să faci ca mintea lor să stăruie asupra lucrurilor curate și sfinte, cum este imposibil să întorci cursul Niagarei și să-i trimiți apele în susul cascadei.

[347]

Tineri și copii de ambele sexe se angajează în poluare morală și practică acest viciu dezgustător, care nimicește sufletul și trupul. Mulți preținși creștini sunt atât de amețiți de aceeași practică, încât sensibilitățile lor morale nu pot fi trezite să înțeleagă că aceasta este păcat și că, dacă este continuat, rezultatul sigur va fi degradarea completă a trupului și sufletului. Omul, ființa cea mai nobilă de pe pământ, creat după chipul lui Dumnezeu, se transformă în fiară! Se

murdărește și se strică singur. Fiecare creștin trebuie să învețe să-și înfrâneze pasiunile și să fie stăpânit de principii. Dacă nu face acest lucru, nu este vrednic de numele de creștin.

Unii dintre cei care fac mare caz de mărturisirea lor nu-și dau seama de păcatul masturbației și de rezultatele lui inevitabile. Obiceiul practicat timp îndelungat le-a întunecat înțelegerea. Ei nu-și dau seama de păcătoșenia excesivă a acestui păcat degradant, care molește organismul și nimicește puterea sistemului nervos. Principiul moral este extrem de slab, când se află în conflict cu un obicei înrădăcinat. Solii solemne din ceruri nu pot impresiona cu forța inima care nu este întărită împotriva satisfacerii acestui viciu degradant. Nervii senzitivi ai creierului și-au pierdut vigoarea lor sănătoasă, prin excitarea lor morbidă spre a satisface o dorință senzuală nefirească. Nervii care comunică cu organismul întreg sunt sigurul mijloc prin care cerul poate comunica cu omul și-i poate influența viața lăuntrică. Tot ceea ce tulbură circulația curenților electrici din sistemul nervos micșorează vigoarea puterilor vitale, și rezultatul este paralizarea sensibilităților minții. Ținând seamă de aceste fapte, cât de important este ca pastorii și poporul, care mărturisesc evlavie, să se păstreze curați și nepătați de acest viciu degradator de suflet.

[348] Sufletul meu s-a aplecat chinuit când mi-a fost arătată starea slabă a poporului care mărturisește a fi al lui Dumnezeu. Nelegiuirea abundă și iubirea multora se răcește.

Sunt numai puțini care mărturisesc a fi creștini, care consideră această problemă în lumina cea bună și care se mențin sub o conducere potrivită când opinia publică și datina nu-i condamnă. Cât de puțini își înfrânează pasiunile, pentru că se simt sub obligația morală să facă astfel și pentru că țin cont de frica de Domnul! Capacitățile superioare ale omului sunt înrobite de poftă și de patimi stricacioase.

Unii vor recunoaște răul îngăduinței păcătoase, totuși, se vor scuza, spunând că nu-și pot birui patimile. Aceasta este o recunoaștere teribilă pentru orice persoană care rostește Numele lui Hristos. „Oricine rostește numele Domnului, să se despartă de fărădelege“ (**2 Timotei 2, 19**). De ce există această slăbiciune? Există pentru că înclinațiile animalice au fost întărite prin practicare până ce au câștigat ascendența asupra capacităților lor mai înalte. Bărbaților și femeilor le lipsește principiul. Ei mor spiritual, pentru că și-au satisfăcut timp îndelungat poftele firești, încât puterea lor de autoconducere pare să

fi dispărut. Frânele au fost luate de patimile josnice ale naturii lor și ceea ce ar fi trebuit să fie putere conducătoare a devenit sclavul patimii corupte. Sufletul este ținut în cea mai josnică robie. Senzualitatea a stins dorința după sfințenie și a nimicit prosperitatea spirituală.

Sufletul meu plânge pentru tinerii care își formează caracterele în acest veac degenerat. Mă cutremur și pentru părinții lor, pentru că mi-a fost arătat că, în general, ei nu și-au înțeles obligațiile de a-i educa pe copii pentru calea pe care trebuie să meargă. Sunt avute în vedere datina și moda, și în curând copiii învață să fie conduși de acestea și sunt corupți, în timp ce părinții lor îngăduitori sunt ei înșiși apatici și adormiți spre pericolul lor. Dar foarte puțini tineri sunt liberi de obiceiuri stricate. Ei sunt scutiți în mare măsură de exerciții fizice, de teamă să nu fie surmenați. Părinții poartă poverile pe care ar trebui să le poarte copiii lor. A munci excesiv este rău, dar rezultatul leneviei este și mai de temut. Lenea duce la îngăduință față de obiceiuri stricate. Hărnicia nu obosește și nu extenuază nici a cincea parte atât de mult cât obiceiul vătămător al masturbației. Dacă munca simplă, bine organizată, îi istovește pe copiii voștri, fiți siguri, părinților, că există ceva, în afară de munca lor, care le moleștește organismul și produce un simțământ de continuă oboseală. Puneți-i pe copiii voștri la muncă fizică, care le va solicita nervii și mușchii. Oboseala care însoțește o astfel de muncă va micșora înclinația lor spre a-și îngădui obiceiuri vicioase. Lenea este o cursă. Ea dă naștere la obiceiuri păcătoase.

[349]

Multe cazuri au fost prezentate în fața mea, și când mi s-a arătat viața lor lăuntrică, sufletul meu a fost bolnav și dezgustat de stricăciunea de inimă a ființelor umane care mărturisesc evlavia și vorbesc despre mutare în ceruri. Adesea m-am întrebat: În cine mă pot încrede? Cine este fără păcat?

Soțul meu și cu mine am luat odată parte la o adunare, unde simpatiile noastre au fost atrase spre un frate care suferea grav de tuberculoză. El era palid și slăbit. A solicitat rugăciunile poporului lui Dumnezeu. A spus că familia lui era bolnavă și că a pierdut un copil. A vorbit cu simțământul mării lui pierderi. A spus că de un timp așteaptă să-i vadă pe fratele și pe sora White. Credea că, dacă ei se vor ruga pentru el, avea să fie vindecat. După ce s-a încheiat adunarea, frații ne-au atras atenția asupra cazului. Ei au spus

că biserica îi ajuta, că soția lui era bolnavă, iar copilul lor murise. Frații s-au adunat la casa lui și s-au unit în rugăciune pentru familia suferindă. Noi eram obosiți peste măsură, resimțind povara muncii din timpul adunării, așa că am dorit să fim scuzați.

[350] Eu mă hotărâsem să nu mă angajez pentru nimeni în rugăciune afară numai dacă Duhul Domnului va hotărî asupra chestiunii. Mie îmi fusese arătat că exista atât de multă fărădelege, chiar printre mărturisitorii păzitori ai Sabatului, încât nu doream să mă unesc în rugăciune pentru cei despre a căror istorie n-aveam nici o cunoștință. Mi-am spus motivul. Am fost asigurată de către frați că, după câte cunosc ei, el era un frate merituos. Am schimbat câteva cuvinte cu cel care solicitase rugăciunile noastre ca să fie vindecat, dar nu m-am putut simți liberă. El a plâns, și a spus că a așteptat ca noi să venim, și că era sigur că, dacă ne-am ruga pentru el, și-ar recăpăta sănătatea. I-am spus că noi nu-i cunoaștem viața, și că am dori să se roage pentru el cei care-l cunosc, dar el ne-a solicitat atât de serios, încât am hotărât să ținem seamă de cazul lui și să-l prezentăm înaintea Domnului, în acea seară; și dacă totuși calea va părea calea curată, ne vom conforma cerinței lui.

În acea seară, ne-am plecat în rugăciune și am prezentat cazul lui înaintea Domnului. Ne-am rugat stăruitor, ca să putem cunoaște voia lui Dumnezeu cu privire la el. Tot ceea ce doream era ca Dumnezeu să poată fi slăvit. Vroia Domnul să ne rugăm pentru acest om suferind? Am lăsat povara la Domnul și ne-am retras pentru odihnă. Cazul acelui om mi-a fost clar prezentat într-un vis. A fost prezentată umblarea lui, începând din copilărie până acum și că, dacă ne-am ruga pentru el, Domnul n-avea să ne asculte; pentru că el prețuia păcatul în inima lui. În dimineața următoare, omul a venit să ne rugăm pentru el. L-am luat de o parte și i-am spus că regretăm, pentru că suntem nevoiți să-i refuzăm cererea. I-am povestit visul meu, pe care l-a recunoscut că era adevărat. El a practicat masturbația din timpul copilăriei lui și a continuat s-o practice și în timpul vieții de căsătorie, dar a spus că va încerca să termine cu ea.

[351] Bărbatul acesta avea de învins un obicei de mult timp înrădăcinat. El era de vârstă mijlocie. Principiile lui morale erau atât de slabe, încât atunci când veneau în conflict cu satisfacerea unei dorințe de mult timp înrădăcinată, ele erau învinse. Patimile josnice au câștigat ascendență asupra naturii mai înalte. L-am întrebat cu

privire la reforma sanitară. A spus că nu poate trăi astfel. Soția lui avea să arunce pe ușă afară făina graham, dacă ar fi adusă în casă. Familia aceasta a fost ajutată de comunitate. S-au înălțat rugăciuni în favoarea lor. Copilul lor a murit, soția era bolnavă, și soțul vroia să lase cazul lui asupra noastră, pentru ca noi să-l prezentăm înaintea lui Dumnezeu cel curat și sfânt, ca El să facă o minune, spre a-l face bine. Sensibilitățile morale ale acestui om erau tocite.

Când tinerii adoptă practici josnice, în timp ce spiritul este fraged, ei nu vor obține niciodată forța pentru a dezvolta pe deplin și corect un caracter moral, fizic și intelectual. Aici era un om care se înjosea pe sine zilnic și totuși îndrăznește să se aventureze în prezența lui Dumnezeu și să ceară o creștere a puterii pe care el a risipit-o în mod josnic, și care, dacă i-ar fi fost acordată, ar fi consumat-o în patima lui truască. Câtă îndurare are Dumnezeu! Dacă ar fi ca El să-l trateze pe om conform cu căile lui stricătioase, cine ar putea trăi în fața ochilor Lui? Ce s-ar întâmpla dacă am fi fost mai puțin prudenți și am fi adus cazul acestui om înaintea lui Dumnezeu, în timp ce el practica păcatul, ne-ar fi auzit Domnul? Ne-ar fi răspuns El? „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-i placă răul. Nebunii nu pot să stea în preajma ochilor Tăi. Tu îi urăști pe cei ce fac fărădelegea“ (**Psalmii 5, 4.5**). „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul“ (**Psalmii 66, 18**).

Acesta nu este un caz izolat. Nici chiar legătura de căsătorie n-a fost suficientă spre a-l apăra pe acest bărbat de obiceiul stricat al tinereții lui. Aș dori să pot fi convinsă că astfel de cazuri, ca cel pe care l-am prezentat, sunt rare, dar știu că ele sunt numeroase. Copiii născuți din părinți care sunt stăpâniți de patimi corupte sunt fără valoare. Ce se poate aștepta de la astfel de copii decât că se vor afunda și mai jos pe scara patimilor decât părinții lor?

[352]

Ce se poate aștepta de la generația care se ridică? Cu miile sunt lipsiți de principii. Aceștia sunt cei care le transmit urmașilor patimile lor mizerabile și corupte. Ce moștenire! Mii își duc viața fără principii, infectându-i pe asociații lor și perpetuând patimile lor josnice prin transmiterea acestora copiilor lor. Ei își iau răspunderea de a le da pecetea caracterelor lor.

Revin din nou la creștini. Dacă toți cei care mărturisesc că ascultă de Legea lui Dumnezeu ar fi liberi de păcat, sufletul meu ar fi ușurat; dar ei nu sunt. Chiar și cei care mărturisesc că păzesc toate

poruncile lui Dumnezeu sunt vinovați de păcatul adulterului. Ce pot să spun pentru a trezi sensibilitățile lor amorțite? Principiul moral, strict, adus la îndeplinire, devine unica pază a sufletului. Dacă a fost vreodată un timp când dieta să fie de felul cel mai simplu, el este acum. Carnea nu trebuie pusă în fața copiilor. Influența ei este de a excita și întări pasiunile josnice, și are tendința de a micșora puterile morale. Cerealele și fructele trebuie să fie hrana pentru mesele tuturor celor care pretind că se pregătesc pentru a fi mutați în ceruri. Cu cât dieta e mai puțin excitantă, cu atât mai ușor pot fi stăpânite pasiunile. Satisfacerea gustului nu trebuie să fie luată în considerare, indiferent de sănătatea fizică, intelectuală sau morală.

[353] Îngăduința față de pasiunile josnice va face ca mulți să închidă ochii față de lumină, pentru că se tem că vor vedea păcatele pe care nu sunt dispuși să le părăsească. Toți pot vedea, dacă vor. Dacă aleg întunericul mai degrabă decât lumina, vinovăția lor nu va fi nicidecum mai mică. De ce nu citesc bărbații și femeile să fie la curent cu aceste lucruri care afectează atât de hotărât puterea lor fizică, intelectuală și morală? Dumnezeu v-a dat un lăcaș de care să vă îngrijiți și să-l păstrați în starea cea mai bună pentru slujirea și slava Lui. Trupurile voastre nu vă aparțin. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu. Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți și voi“ (1 Corinteni 6, 19.20; 3,16.17).

[354]

Mărturii pentru comunitate — Numărul 18

Cumpătare creștină

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“ (**1 Corinteni 6, 19.20**).

Noi nu suntem ai noștri. Noi am fost cumpărați cu un preț scump, chiar cu suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu. Dacă am putea înțelege acest lucru și dacă ne-am da pe deplin seama de el, am simți că asupra noastră apasă o mare responsabilitate, aceea de a ne păstra în cea mai bună stare de sănătate, pentru ca să-I putem aduce lui Dumnezeu o slujire desăvârșită. Dar, dacă urmăm pe o cale pe care vitalitatea noastră se cheltuiește, puterea noastră descrește sau întunecă intelectul, păcătuim față de Dumnezeu. Urmând pe această cale, noi nu-L slăvim pe El în trupul și duhul nostru, care sunt ale Lui, ci comitem o mare greșală în fața Lui.

Nu s-a dat Isus pe Sine pentru noi? N-a fost plătit un preț scump spre a ne mântui? Și nu este așa că noi nu suntem ai noștri? Este adevărat că toate puterile ființei noastre, trupul nostru, duhul nostru, tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem aparțin lui Dumnezeu? Cu siguranță că așa este. Și când înțelegem acest lucru, ce obligații ne revin față de Dumnezeu pentru a ne păstra în acea stare în care să-L putem onora pe pământ, în trupul și în duhul nostru, care sunt ale Sale?

[355]

Noi credem fără pic de îndoială că Hristos va veni în curând. Pentru noi, aceasta nu este o fabulă, ci o realitate. Noi nu avem nici o îndoială și nici n-am avut vreo îndoială, de-a lungul anilor, că doctrinele pe care le avem astăzi sunt adevăr prezent și că ne apropiem de judecată. Noi ne pregătim să-L întâmpinăm pe El, care, escortat de o suită de îngeri, are să apară pe norii cerului, pentru a face legătura finală a celor credincioși și drepti cu nemurirea. Când va veni, El nu va veni să ne curățească de păcatele noastre, să îndeparteze defectele din caracterele noastre, sau să vindece infirmitățile

temperamentului și firii noastre. Dacă, totuși, va face această lucrare pentru noi, ea trebuie adusă la îndeplinire înainte de acel timp. Când va veni Domnul, cei care sunt sfinți vor fi sfinți și mai departe. Cei care și-au păstrat trupul și duhul lor în sfințenie și cinste vor face legătura finală cu nemurirea. Dar cei care sunt nedrepti, nesfințiți și murdari vor rămâne așa pentru totdeauna. Nici o lucrare nu va fi făcută atunci pentru a îndepărta defectele lor și spre a le da caractere sfinte. Curățitorul nu va sta atunci să continue procesul Lui de curățire și să îndepărteze păcatele și stricăciunea lor. Toate acestea trebuie făcute în acest timp de probă. Acum este timpul să se aducă la îndeplinire această lucrare pentru noi.

Noi îmbrățișăm adevărul lui Dumnezeu cu diferitele noastre aptitudini și, pe măsură ce ne aflăm sub influența adevărului, el va îndeplini pentru noi lucrarea care este necesară spre a ne da destoinicia morală pentru Împărăția slavei și pentru societatea îngerilor cerești. Acum suntem în atelierul de lucru al lui Dumnezeu. Mulți dintre noi sunt pietre brute din carieră. Dar, dacă ne prindem de adevărul lui Dumnezeu, influența lui ne va înrăuri. El ne înalță și îndepărtează de la noi orice nedesăvârșire și păcat de orice natură. În felul acesta, suntem pregătiți să-L vedem pe Împăratul în toată frumusețea Lui și în final, să ne unim cu îngerii cerești cei curați din Împărăția slavei. Aici trebuie să fie adusă la îndeplinire această lucrare pentru noi, aici trebuie ca trupul și duhul nostru să fie destoinice pentru nemurire.

[356]

Noi suntem într-o lume care se opune îndreptățirii și curăției de caracter și creșterii în har. Ori încotro privim, vedem corupție, pângărire, slughenie și păcat. Și care este lucrarea pe care trebuie s-o întreprindem aici, tocmai înainte de a primi nemurirea? Trebuie să păstrăm trupul nostru sfânt și duhul nostru curat, ca să putem sta nepătați în mijlocul stricăciunilor care abundă în jurul nostru, în aceste zile de pe urmă. Și dacă această lucrare este adusă la îndeplinire, noi trebuie să ne angajăm în ea de îndată, cu toată inima și în mod înțelept. Egoismul nu are ce căuta aici, să ne influențeze. Duhul lui Dumnezeu trebuie să aibă control desăvârșit asupra noastră, care să ne influențeze în toate acțiunile noastre. Dacă ne ținem cum trebuie de Cer, și ne prindem cum trebuie de puterea care este de sus, vom simți influența sfințitoare a Duhului lui Dumnezeu asupra inimilor noastre.

[357]

Când am încercat să prezentăm reforma sanitară fraților și surorilor noastre, și le-am vorbit despre importanța mâncării și a băuturii, spunându-le să facă totul spre slava lui Dumnezeu, mulți au spus: „Nu-i treaba nimănui dacă mâncăm asta sau aceea“. Pentru tot ceea ce facem, consecințele le suportăm noi înșine. Iubiți prieteni, greșiți foarte mult. Voi nu sunteți singurii care suferiți de pe urma unei umblări greșite. Cei cu care sunteți împreună suportă consecințele greșelilor voastre, în mare măsură, ca și voi. Dacă suferiți de necumpătare în mâncare sau băutură, noi care suntem în jurul vostru sau asociați cu voi, suntem afectați, de asemenea, de infirmitățile voastre. Noi trebuie să suferim din cauza căii voastre rele. Dacă aceasta are influența de a micșora puterile minții sau trupului vostru, noi simțim că ne aflăm în societatea voastră și că suntem afectați de ea. Dacă, în loc să ai un spirit optimist, ești mohorât, arunci o umbră asupra tuturor celor din jurul tău. Dacă noi suntem triști, deprimați și în necaz, tu ai putea, iar tu ai o sănătate bună, ai putea să ai o minte clară spre a ne arăta calea de ieșire și a ne spune un cuvânt de mângâiere. Dar, dacă mintea ta este atât de amețită de cursul greșit al vieții tale, încât nu ne poți da un sfat bun, nu ne alegem noi cu o pierdere? Nu ne afectează serios influențata? Într-o bună măsură, putem avea încredere în judecata noastră, totuși, dorim să avem și sfetnici, pentru că „prin marele număr al sfetnicilor, ai biruința“ (**Proverbe 11, 14**). Dorim ca umblarea noastră să arate consecvență pentru cei pe care îi iubim, și dorim să căutăm sfatul lor și ca ei să fie în stare să-l dea cu o minte clară. Dar ce grijă să avem de judecata voastră, dacă puterea sistemul nervos a fost împovărată până la extrem și vitalitatea a fost dirijată de la creier spre a se îngriji de hrană nepotrivită, pusă în stomacul vostru sau de o enormă cantitate de hrană chiar din cea sănătoasă? De ce să ne îngrijorăm noi de astfel de persoane? Ele caută continuu o cantitate mare de hrană indigestă. De aceea, felul vostru de trai ne afectează și pe noi. Este imposibil ca voi să mergeți pe o cale greșită, fără să pricinuiți suferință altora.

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel, ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta, ca să capete o cunună, care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg.

Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (**1 Corinteni 9, 24-27**). Cei care se angajau să alerge la concursuri spre a obține cea cunună, care era considerată ca o onoare specială, erau cumpătați în toate lucrurile, așa încât mușchii, creierul și orice parte din ei să poată fi în cea mai bună stare pentru alergare. Dacă n-ar fi fost cumpătați în toate lucrurile, n-ar fi avut cea elasticitate pe care o aveau, fiind cumpătați. Dacă erau cumpătați, puteau să alerge cu mai mult succes; erau mult mai siguri de câștigarea cununii.

[358]

Dar cu toată cumpătarea lor -și cu toate eforturile lor de a se supune la o dietă îngrijită, pentru ca să fie în cea mai bună stare — cei care alergau la concursul pământesc de alergare, alergau la risc. Ei puteau să facă tot ce puteau mai bine, și totuși, până la urmă, să nu primească semnul de onoare; pentru că un altul putea să aibă un mic avans și să ia premiul. Numai unul singur primea premiul. Dar la concursul ceresc toți putem alerge și toți putem primi premiul. Nu există nici o nesiguranță, nici un risc în această privință. Noi trebuie să ne îmbrăcăm cu harurile cerești, și cu privirea îndreptată în sus spre coroana nemuririi, să avem Modelul totdeauna în fața noastră. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Trebuie să avem în continuu în fața noastră viața smerită, de lepădare de sine a divinului nostru Domn. Și apoi, să căutăm să-L imităm, și, păstrând în fața noastră ținta premiului, putem alerge în această întrecere cu siguranță, știind că, dacă facem tot ce putem mai bine, în mod sigur ne vom asigura premiul.

Oamenii se supun la abnegație și disciplină spre a alerge și a obține o cunună pieritoare, una care va pieri după o zi, și care era numai un semn de onoare pentru muritorii de aici. Dar noi trebuie să alergăm în întrecerea la capătul căreia este o coroană a nemuririi și a vieții veșnice. Da, o mult mai infinită și veșnică greutate de slavă va fi răsplata pentru noi, ca premiu, când alergarea va fi terminată. „Noi“, spune apostolul, alergăm „pentru una care nu se poate veșteji“. Dacă cei care se angajează în alergare aici pe pământ pentru o cunună vremelnică pot fi cumpătați în toate lucrurile, noi, care avem în față o coroană nepieritoare, o veșnică greutate de slavă și o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu, să nu putem? Când avem acest mare stimulent în față, să nu putem să „alergăm cu stăruință în alergarea

[359]

care ne stă în față, să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus?“ (**Evrei 12, 1.2**). El ne-a arătat calea și a marcat-o pe toată lungimea ei cu urmele pașilor Lui. Aceasta este calea pe care a călătorit El și noi putem experimenta, împreună cu El, lepădarea de sine și suferința, și să mergem pe această cale imprimată cu propriul Lui sânge.

[360]

„Eu, deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg, mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire“ (**1 Corinteni 9, 26.27**). Există aici o lucrare de făcut pentru fiecare bărbat, femeie și copil. Satana caută continuu să câștige stăpânire asupra trupului și duhului vostru. Dar Hristos v-a cumpărat și voi sunteți proprietatea Sa. Și acum este rândul vostru să lucrați, în unire cu Hristos și cu îngerii sfinți, care vă slujesc. Este partea voastră să vă purtați aspru cu trupul vostru și să-l țineți în stăpânire. Dacă nu faceți aceasta, veți pierde cu siguranță viața veșnică și coroana nemuririi. Și totuși, unii vor spune: „Ce treabă are cineva ce mănânc sau ce beau eu?“ V-am arătat ce legătură are calea voastră cu alții. Ați văzut că aceasta are mult de-a face cu influența pe care o exercitați în familiile voastre. Are mult de-a face cu modelarea caracterului copiilor voștri. Așa cum am spus mai înainte, noi trăim într-un veac stricat. Este un timp când Satana pare să aibă aproape un control perfect asupra sufletelor care nu sunt pe deplin consacrate lui Dumnezeu. De aceea, este o foarte mare răspundere care apasă asupra părinților și a tutorilor care au de crescut copii. Părinții și-au luat răspunderea să dea naștere acestor copii; și acum care este datoria lor? Este oare să-i lase să crească așa cum pot și cum vor ei? Dați-mi voie să vă spun că asupra acestor părinți zace o grea răspundere. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva; să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“ (**1 Corinteni 10, 31**). Faceți voi acest lucru când pregătiți hrana pentru masă și chemați familia să ia parte la ea? Puneți voi în fața copiilor voștri numai acea hrană despre care știți că va produce sângele cel mai bun? Este ea acea hrană care va păstra organismul lor în cea mai slabă stare de agitație? Este ea aceea care îi va pune în cea mai bună legătură cu viața și sănătatea? Este aceasta acea hrană pe care o pregătiți voi și o puneți în fața copiilor voștri? Sau, fără a ține seamă de binele viitorului lor, procurați pentru ei hrană nesănătoasă excitantă și iritantă?

Dați-mi voie să vă spun că acești copii s-au născut pentru rău. Satana se pare că are stăpânire asupra lor. El ia în stăpânire mintea lor tânără și îi corupe. De ce acționează tații și mamele ca și când ar fi cuprinși de amorțeală? Ei nu bănuiesc că Satana seamănă sămânța rea în familia lor. Ei sunt atât de orbi, de neglijenți și de nepăsători cu privire la aceste lucruri cât le este în putință să fie. De ce nu se trezesc, nu citesc și nu studiază aceste subiecte? Apostolul a spus: „Uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea răbdarea, etc.“ (**2 Petru 1, 5.6**). Iată o lucrare care revine oricui mărturisește a fi urmaș al lui Hristos; ea constă în a trăi dezvoltându-se.

Mi-a fost dezvăluit subiect după subiect. Pot să aleg din această comunitate un număr de familii cu copii, fiecare dintre ele tot atât de stricate ca iadul. Unii dintre ei mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, și voi, părinții lor, sunteți așa de nepăsători ca și cum ați fi paralizați.

Am spus că unii dintre voi sunteți egoiști. Voi n-ați înțeles ce-am vrut să spun. Ați cercetat care hrană ar fi cea mai gustoasă. Gustul și plăcerea au stăpânit în loc de slava lui Dumnezeu și o dorință de înaintare în viața spirituală, și de sfințire desăvârșită în temere de Dumnezeu. Voi v-ați luat după plăcerea și apetitul vostru și, în timp ce faceți aceasta, Satana câștigă marșul asupra voastră, și după cum este cazul, în general, zădărnicește eforturile voastre de fiecare dată.

Unii dintre voi i-ați dus pe copiii voștri la medic, să vadă ce-i cu ei. Eu puteam să vă spun în două minute care era necazul. Copiii voștri sunt corupți. Satana a obținut stăpânire asupra lor. El a venit de îndată în urma voastră, în timp ce voi, care sunteți ca Dumnezeu pentru ei, spre a-i păzi, erați liniștiți, amorțiți și adormiți. Dumnezeu v-a poruncit să-i creșteți în frica și educația Domnului. Dar Satana a intrat pe fir înaintea voastră și a țesut în jurul lor legături puternice. Și totuși, continuați să dormiți. Fie ca Cerul să aibă milă de voi și de copiii voștri, pentru că fiecare dintre voi aveți nevoie de îndurarea Lui.

Dacă ați fi luat poziție față de reforma sanitară, dacă ați fi adăugat la credința voastră, fapta, la fapta cunoștința, la cunoștință înfrânarea, lucrurile ar fi putut fi diferite. Dar voi ați fost treziți numai în parte de nelegiuirea și corupția care există în casele voastre. Voi v-ați deschis ochii doar puțin și apoi v-ați liniștit spre a adormi din nou. Credeți că îngerii pot să vină în locuințele voastre? Credeți că copiii

[361]

voștri sunt sensibili la influențele cele sfinte cu aceste lucruri în mijlocul vostru? Pot să enumăr, familie după familie, pe cele care sunt aproape întru-totul sub stăpânirea lui Satana. Eu știu că lucrurile acestea sunt adevărate și doresc ca poporul să se trezească înainte să fie pentru totdeauna prea târziu și ca sângele sufletelor, chiar sângele sufletelor propriilor lor copii, să fie găsit pe hainele lor.

[362] Mintea unora dintre acești copii este atât de slăbită, încât ei n-au decât jumătate sau o treime din strălucirea intelectuală pe care ar fi putut s-o aibă, dacă ar fi fost virtuoși și curați. Ei au risipit-o prin masturbație. Chiar aici, în această comunitate, stricăciunea abundă peste tot. Din când în când, are loc o oră de cântec sau vreo adunare de plăcere. De fiecare dată când aud despre aceasta, mă simt ca și când m-aș îmbrăca în sac. „O, de mi-ar fi capul plin de apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi!“ (**Ieremia 9, 1**). „Doamne, îndură-Te de poporul Tău!“ (**Ioel 2, 17**). Mă simt adânc întristată. Am un chin sufletesc care este peste puterea mea, ca să vi-l pot descrie. Voi sunteți adormiți. Oare fulgerul și tunetul de pe Sinai are să trezească biserica aceasta? Vă vor trezi ele pe voi, tați și mame, spre a începe lucrarea de reformă în casele voastre? Trebuie să-i educați pe copiii voștri. Trebuie să-i instruiți cum să se ferească de viciile și corupția acestui veac. În loc de aceasta, mulți caută să obțină ceva bun de mâncat. Voi puneți pe masă unt, ouă și carne și copiii voștri au parte de ele. Ei sunt hrăniți chiar cu acele lucruri care vor excita pasiunile lor animalice, și apoi veniți la adunare și cereți ca Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă salveze copiii. Până la ce înălțime urcă rugăciunile voastre? Mai întâi, voi aveți de făcut o lucrare. Când ați făcut pentru copiii voștri tot ceea ce a lăsat Dumnezeu pe seama voastră să faceți, atunci puteți solicita cu toată încrederea ajutorul special pe care Dumnezeu a făgăduit să vi-l dea.

Voi trebuie să căutați cumpătarea în toate lucrurile. Trebuie s-o căutați în ceea ce mâncați și în ceea ce beți. Și totuși, spuneți: „Nu este treaba nimănui ce mănânc, ce beau sau ce pun eu pe masa mea“. Este treaba cuiva, afară de cazul că vă luați copiii și-i închideți sau mergeți în pustie, unde nu aveți nici o sarcină pentru alții și unde copiii voștri neascultători și vicioși nu vor strica societatea în care sunt amestecați.

Mulți dintre cei care au adoptat reforma sanitară au părăsit tot ce era vătămător, dar oare, din cauză că au părăsit aceste lucruri

pot să mănânce atât de mult cât le place? Se așează la masă, și, în loc să se gândească cât trebuie să mănânce, se dedau apetitului și mănâncă peste măsură de mult. Și stomacul face tot ce poate, sau ce ar trebui să facă în restul zilei, spre a scăpa de povara care i-a fost impusă. Toată hrana care este băgată în stomac, și de care organismul nu se poate folosi, este o povară pentru el. Ea îngreunează această mașinărie vie. Organismul este împovărat și nu-și poate aduce la îndeplinire cu succes lucrarea. Organele vitale sunt împovărate fără să fie necesar, iar puterea sistemului nervos este solicitată de stomac, ca să ajute organelor digestive să aducă la îndeplinire lucrarea lor de a scăpa de mulțimea de hrană care nu face bine organismului.

[363]

În felul acesta, puterea creierului este micșorată prin atragerea lui atât de puternică să ajute stomacul să se descurce cu povara lui grea. Și după ce sarcina a fost adusă la îndeplinire, care sunt senzațiile experimentate ca rezultat a acestei nenecesare cheltuieli de forță vitală? O senzație de epuizare, de slăbiciune, ca și cum ar trebui să mâncați. Poate că acest simțământ vine chiar înainte de timpul mesei. Ce îl generează? Forța vitală a fost istovită de lucrarea ei și este complet extenuată, iar urmarea este că aveți această senzație de slăbiciune. Iar voi credeți că stomacul spune: „mai multă hrană“, când în slăbiciunea lui, el spune clar: „dă-mi odihnă“.

Stomacul are nevoie de odihnă, ca să-și adune energiile istovite. Dar, în loc să i se îngăduie o perioadă de odihnă, voi credeți că are nevoie de hrană mai multă, și astfel se încarcă organismul cu o altă povară și i se refuză odihna necesară. Aceasta este ca un om care lucrează în câmp în timpul primei părți a zilei până obosește. La amiază intră în casă și spune că este obosit și epuizat, dar tu îi spui să meargă din nou la lucru și va obține alinare. Acesta este felul în care vă tratați stomacul. El este complet epuizat. Dar, în loc să-l lăsați să se odihnească, îi dați mai multă mâncare, și apoi se solicită vitalitatea altor părți ale organismului să ajute la digestie.

Mulți dintre voi ați simțit uneori o amețeală în jurul creierului. Ați simțit o aversiune să vă apucați de vreo muncă ce cerea efort fizic sau mintal, până nu v-ați odihnit de simțământul acestei poveri impuse organismului vostru. Apoi, din nou, apare un simțământ de slăbiciune, dar voi spuneți că se dorește mâncare mai multă, și băgați în stomac o cantitate dublă, de care să se îngrijească. Chiar dacă sunteți stricți în ce privește calitatea hranei voastre, slăviți voi pe

[364]

Dumnezeu în trupul și duhul vostru, care sunt ale Lui, îmbuibându-vă cu o astfel de cantitate de hrană? Cei care încarcă stomacul cu atât de multă mâncare, împovărând astfel organismul, nu pot aprecia adevărul pe care l-ar auzi și nu pot stăruia asupra lui. Ei nu pot trezi sensibilitățile creierului pentru a-și da seama de valoarea ispășirii și marea jertfă care a fost adusă pentru omul căzut. Este imposibil pentru unii ca aceștia să aprecieze marea, prețioasa și nespus de bogata răsplătire care este păstrată pentru credincioșii biruitori. Partea animală a naturii noastre nu trebuie să fie lăsată niciodată să stăpânească partea morală și intelectuală.

[365] Și ce influență are prea multa mâncare asupra stomacului? Acesta ajunge slăbit, organele digestive sunt slăbite, și boala, cu toată suita ei de rele, este rezultatul. Dacă persoanele erau bolnave mai dinainte, ele își măresc astfel dificultățile și își micșorează vitalitatea în fiecare zi cât trăiesc. Ei apelează la puterile lor vitale pentru acțiuni care nu sunt necesare, să poarte de grijă hranei puse în stomacul lor. Ce teribil este să te afli în situația aceasta! Noi cunoaștem ceva despre dispepsie, din experiență. Am avut-o în familia noastră și socotim că ea este o boală de temut. Când o persoană devine complet dispeptică, ea suferă mult, mintal și fizic, iar prietenii ei trebuie să sufere și ei, dacă nu sunt tot atât de nesimțitori ca animalele. Și totuși, voi veți spune: „Nu este nicidecum treaba ta ce mănânc sau ce cale urmez eu“. Suferă cineva din jur de dispepsie? Fă doar ceva care să-l irite în vreun fel. Ce natural este să fii irascibil! Aceștia se simt rău și li se pare că copiii lor sunt foarte răi. Ei nu pot vorbi calm cu ei, nici fără un har special, să acționeze calm în familia lor. Toți din jurul lor sunt afectați de boala pe care o au; toți trebuie să sufere consecințele infirmităților lor. Ei aruncă o umbră întunecoasă. Atunci, obiceiurile voastre de mâncare și băutură nu-i influențează pe alții? Cu siguranță că da. Și voi trebuie să fiți foarte atenți, să vă păstrați în cea mai bună stare de sănătate, ca să-I puteți aduce lui Dumnezeu o slujire desăvârșită și să vă faceți datoria în societate și în familia voastră.

Dar chiar și adepții reformei sanitare pot greși în ceea ce privește cantitatea hranei. Ei pot să mănânce exagerat din hrană de bună calitate. Unii din această comunitate greșesc cu privire la calitate. Ei niciodată n-au luat poziție față de reforma sanitară. Ei au ales să mănânce și să bea ce le place și când le place. În felul acesta, ei își vatăcă organismul. Dar nu numai atât, ci își vatăcă și famili-

ile, punând pe mesele lor o dietă excitantă, care mărește pasiunile instinctuale ale copiilor lor și îi face să se îngrijească prea puțin de lucrurile cerești. În felul acesta, părinții întăresc puterile instinctuale și slăbesc puterile spirituale ale copiilor lor. Ce pedeapsă grea va trebui să plătească ei în cele din urmă! Și apoi se miră de ce copiii lor sunt atât de slabi din punct de vedere moral!

Părinții n-au dat copiilor lor educația cea bună. Adesea ei manifestă aceleași nedesăvârșiri care sunt văzute în copiii lor. Ei mănâncă nepotrivit, și aceasta solicită energiile lor nervoase pentru stomac și n-au vitalitate de folosit în alte direcții. Ei nu pot să-i stăpânească cum trebuie pe copiii lor, din cauza propriei lor nerăbdări, și nici nu-i pot învăța calea cea dreaptă. Poate că se țin de ei cu asprime și le mai dau în grabă și câte-o bătaie. Eu am spus că a-l amenința pe un copil înseamnă a băga două duhuri rele în el, în timp ce pe unul îl gonește afară. Dacă un copil este rău, bătaia îl va face mai rău. Aceasta nu-l va supune. Când organismul nu este în stare bună, când circulația este deranjată, iar puterea nervoasă face tot ce poate hrană de o proastă calitate, sau într-o mare cantitate chiar din cea care este bună, părinții nu au stăpânire de sine. Ei nu pot să judece de la cauză la efect. Acesta este motivul pentru care fiecare mișcare pe care o fac în familia lor produce mai mult necaz decât vindecare. Ei par să nu înțeleagă și să judece de la cauză la efect și merg la lucrarea lor ca orbii. Ei par să acționeze ca și cum, purtându-se ca niște sălbatici și reprimând prin asuprire și violență răul care ar putea apărea în familia lor, L-ar slăvi pe Dumnezeu în mod deosebit.

[366]

Cine sunt copiii noștri? Ei sunt numai frații și surorile mai tineri din familia pe care Dumnezeu o recunoaște ca fiind a Lui. Noi avem de-a face cu membrii familiei Domnului! Și, deoarece grija lor ne-a fost încredințată nouă, cât de atenți trebuie să fim spre a-i crește pentru Domnul, în așa fel ca, atunci când va veni Stăpânul, să putem spune: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul“ (**Isaia 8, 18**). Vom fi noi atunci în stare să spunem: „Am încercat să facem lucrarea noastră, și am încercat s-o facem bine“?

Am văzut mame din familii mari, care nu puteau să vadă lucrarea care era chiar în calea lor, chiar înaintea lor, în propriile lor familii. Ele doreau să fie misionare și să facă o mare lucrare. Căutau pentru ele în afară vreo poziție înaltă, dar neglijau să se îngrijească de lucrarea din cămin, pe care Domnul le-a lăsat-o în seamă. Cât de

important este ca mintea să fie lucidă! Cât de important este ca trupul să fie scutit, pe cât este posibil, de boală, pentru ca să putem face lucrarea pe care cerul ne-a lăsat-o s-o facem și s-o îndeplinim în așa fel, încât Stăpânul să poată spune: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău“ (**Matei 25, 21**). Surorile mele, să nu disprețuiți puținele lucruri pe care Domnul le-a lăsat pentru voi să le faceți. Faceți treburile fiecărei zile să fie în așa fel, încât, în ziua socotelilor, să nu vă fie rușine să dați față cu raportul ținut de îngerul raportor.

[367]

Dar ce se poate spune despre o dietă improvizată? Noi am vorbit despre importanța cantității și a calității hranei. Ea trebuie să fie în strictă conformitate cu legile sănătății. Însă noi nu recomandăm o dietă improvizată. Mi-a fost arătat că mulți au adaptat un punct de vedere greșit despre reforma sanitară și adoptă o dietă prea săracă. Ei se întrețin cu o hrană ieftină, de slabă calitate, pregătită fără atenție sau cu referire la hrănirea organismului. Este important ca hrana să fie pregătită cu grijă, ca apetitul, dacă nu este pervertit, s-o poată savura. Pentru că noi am renunțat din principiu să folosim carnea, untul, tocătura, pateurile, condimentele, untura și ceea ce irită stomacul și distruge sănătatea, niciodată n-ar trebui să fie sugerată ideea că este doar de mică importanță ceea ce mâncăm.

Sunt unii care merg spre extreme. Ei trebuie să mănânce exact numai o astfel de porție și exact o astfel de calitate, iar ei se limitează la două sau trei lucruri. Ei permit să li se pună în față, lor și familiei lor, numai puține lucruri pentru mâncare. Mâncând o mică porție de hrană și aceea nu de cea mai bună calitate, ei nu mănâncă ceea ce va fi hrană potrivită pentru organism. Hrana săracă nu poate fi transformată în sânge bun. O dietă improvizată va improviza sângele. Am să amintesc cazul sorei A. Acel caz mi-a fost prezentat spre a arăta o extremă. În fața mea, au fost prezentate două clase. Prima, cei care nu trăiau după lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Ei au adoptat reforma, pentru că altcineva o începuse, dar n-au înțeles sistemul acesteia pentru ei înșiși. Sunt mulți între voi care mărturisesc adevărul, pe care l-au primit, pentru că altcineva îl primise, dar nu puteți arăta argumente pentru viața voastră. Așa se explică de ce sunteți așa de slabi ca apa. În loc să cântăriți motivele voastre în lumina veșniciei, în loc să aveți o cunoaștere practică a principiilor care stau

la baza tuturor acțiunilor voastre, în loc să săpați până la fund și să clădiți o temelie bună pentru voi înșivă, voi umblați în scânteile aprinse de alții. Astfel veți da greș, după cum ați dat greș în reforma sanitară. Dacă ați fi acționat din principiu, n-ați fi făcut acest lucru.

[368]

Unii nu pot fi făcuți să înțeleagă necesitatea de a mânca și a bea spre slava lui Dumnezeu. Îngăduința apetitului îi afectează în toate relațiile vieții lor. Aceasta se vede în familiile lor, în comunitatea lor, în adunarea de rugăciune și în comportarea cu copiii lor. Acesta a fost blestemul vieții lor. Nu-i poți face să înțeleagă adevărurile pentru aceste zile din urmă. Dumnezeu a dat totul din belșug pentru întreținerea și fericirea tuturor creaturilor Sale; și dacă legile n-ar fi fost niciodată călcate, și toți ar fi acționat în armonie cu voința divină, ar fi fost experimentate sănătatea, pacea și fericirea în locul nenorocirii și al răului continuu.

O altă clasă care a ținut seamă de reforma sanitară este foarte severă. Ea ia o poziție, stă cu încăpățănare în acea poziție și trece peste limită cu aproape orice. Unul dintre aceștia a fost sora A. Ea n-a fost compătimitoare, iubitoare și afectuoasă, asemenea divinului Domn. Tot ce putea ea să vadă era judecata. Ea a împins lucrurile mai departe decât dr. Trall. Pacienții ei a trebuit chiar s-o părăsească, pentru că nu puteau primi destulă mâncare. Dieta ei improvizată i-a dat sânge improvizat.

Mâncărurile cu carne vor scădea valoarea sângelui. Pregătiți hrană cu condimente și mâncați-o cu prăjituri și plăcinte bogate și veți avea un sânge de calitate rea. Organismul este prea greu împovărat cu asimilarea acestui fel de hrană. Plăcinta cu carne și murăturile, care niciodată nu trebuie să fie introduse într-un stomac, vor da sângelui o calitate mizerabilă. Dar și o hrană de slabă calitate, pregătită într-un fel nepotrivit și în cantitate insuficientă, nu poate să dea un sânge bun. Mâncarea cu carne și o hrană bogată, ca și o dietă improvizată, vor avea aceleași rezultate.

Și acum cu privire la lapte și zahăr. Cunosco persoane care s-au speriat de reforma sanitară și au spus că nu vor avea nimic de-a face cu ea, pentru că a vorbit împotriva folosirii libere a acestor lucruri. Schimbarea trebuie făcută cu multă grijă și trebuie să acționăm precaut și în mod înțelept. Noi dorim să urmăm acea cale care se va recomanda pe sine bărbaților și femeilor inteligente ale țării. Mari cantități de lapte și zahăr, mâncate împreună, sunt vătămătoare. Ele

[369]

umplu de impurități organismul. O vacă poate să pară bine dimineața și să moară seara. Ea era bolnavă în acea dimineață, și laptele ei era bolnav, dar voi nu știți acest lucru. Lumea animală este bolnavă. Mâncarea de carne înseamnă boală. Dacă am ști că animalele sunt perfect sănătoase, aș recomanda ca oamenii să mănânce carne, mai degrabă decât mari cantități de lapte și zahăr. Aceasta n-ar produce vătămarea pe care o produce laptele și zahărul. Zahărul umple organismul cu necurăție. El îngreunează lucrarea mașinăriei vii.

A fost un caz în Montcalm Country, Michigan, la care vreau să mă refer. Persoana era un bărbat nobil. Avea înălțimea de peste 1,80 m și înfățișarea plăcută. Eu am fost invitată să-l vizitez pe când era bolnav. În prealabil, am discutat cu el cu privire la felul lui de trai. „Nu-mi place cum arată ochii d-tale“, am spus eu. El consuma o mare cantitate de zahăr. L-am întrebat de ce făcea acest lucru. Mi-a spus că a renunțat la carne și nu știa ce o va înlocui așa de bine ca zahărul. Hrana lui nu-l mulțumea, pur și simplu, pentru că soția lui nu știa să gătească. Unii dintre voi vă trimiteți fiicele, care au crescut până aproape de maturitate, la școală, ca să învețe științele, înainte de a învăța cum să gătească, când aceasta ar trebui să fie de primă importanță. Iată o femeie care nu știa să gătească; ea nu învățase să gătească hrană sănătoasă. Soția și mama aveau lipsuri în această importantă ramură a educației și drept rezultat hrana era slab pregătită, nefiind suficientă spre a întreține cererile organismului. Era consumat zahăr în mod exagerat, care a dat naștere la îmbolnăvirea întregului organism. Viața acestui bărbat a fost sacrificată fără să fie necesar, datorită relei pregătiri a mâncării. Când am mers să-l văd pe acest bărbat, am încercat să-i spun, cum am putut mai bine, cum să facă și, în curând, a început încetișor să se facă bine. Dar, în mod imprudent, el s-a forțat când nu era în stare, a mâncat cantități mici și nu de bună calitate, și a fost doborât din nou. De data aceasta, nu mai avea nici o șansă. Organismul lui părea să fie un putregai de masă vie. El a murit ca victimă a unei hrane săracăcios gătită. El a încercat să înlocuiască cu zahăr buna pregătire a mâncării și aceasta n-a făcut decât să înrăutățească mai mult situația.

Adesea iau loc la mesele fraților și surorilor și văd că ei folosesc o mare cantitate de lapte și zahăr. Acestea împovărează organismul, irită organele digestive și afectează creierul. Tot ceea ce împiedică mișcarea activă a mașinăriei vii afectează foarte direct creierul.

Și după lumina care mi-a fost dată, zahărul, când este folosit în exces, este mai vătămător decât carnea. Schimbările acestea trebuie făcute cu prudență și subiectul trebuie tratat în așa fel, încât să nu urmărească să dezguste și să-i prejudicieze pe cei pe care vrem să-i învățăm și să-i ajutăm.

Adesea, surorile noastre nu știu cum să gătească. Acestora le-aș spune: Eu aș merge la cea mai bună bucătăreasă, pe care aș putea s-o găsesc în țară, și aș rămâne acolo, dacă este necesar, timp de o săptămână până ce aș deveni stăpână pe meserie, o bucătăreasă versată și pricepută. Aș urma acest curs chiar dacă aș avea patruzeci de ani. Este de datoria voastră să știți cum să gătiți și este de datoria voastră să le învățați pe ficele voastre cum să gătească. Când le învățați arta gătitului, voi construiți în jurul lor o barieră care le va feri de nebunia și viciul în care s-ar putea, altfel, să se angajeze. Eu o prețuiesc pe croitoreasa mea, o apreciez pe copista mea; dar bucătăreasa mea, care știe bine cum să pregătească hrana spre a întreține viața și a hrăni creierul, oasele și mușchii, ocupă locul cel mai important printre ajutoarele familiei mele.

[371]

Mamelor, nu exisă nimic care să conducă la astfel de rele decât a lua poverile de la ficele voastre și de a nu le da nimic deosebit să facă, de a le lăsa să-și aleagă ele ocupația, poate puțin lucru de croșetat, sau broderie artistică cu care să se ocupe. Lăsați-le să-și exerseze membrele și mușchii. Ce dacă aceasta le obosește? Voi nu obosiți în lucrul vostru? Îi va vătăma oboseala pe copiii voștri, afară de cazul că muncesc excesiv, mai mult decât vă vătămă pe voi? Desigur că nu. Ei pot să se refacă după oboseală printr-o bună odihnă a nopții și să fie pregătiți să se angajeze a doua zi la lucru. A-i lăsa să crească în lenevie este un păcat. Păcatul și ruina Sodomei au fost belșugul de pâine și lenevia.

Noi dorim să lucrăm pentru punctul de vedere corect. Dorim să activăm ca bărbați și femei care urmează să fie aduși la judecată. Și dacă adoptăm reforma sanitară, s-o adoptăm dintr-un simțământ al datoriei, nu pentru că un altcineva a adoptat-o. Eu nu mi-am schimbat deloc calea de când am adoptat reforma sanitară. Nu m-am retras cu nici un pas de când lumina din cer a strălucit asupra acestui subiect, prima dată pe calea mea. Eu m-am despărțit de îndată de orice — de carne, unt și de trei mese — și aceasta când eram angajată în muncă istovitoare cu creierul, scriind de dimineața,

[372]

devreme, până la apus de soare. Coboram la masă de două ori pe zi, fără schimbare în munca mea. Eu am fost o mare suferindă din cauza bolii; am avut cinci șocuri de paralizie. Am avut brațul stâng legat lateral timp de luni de zile, din cauză că durerea din inimă era așa de mare. Când am făcut aceste schimbări în dieta, am refuzat să mă supun gustului și să-l las să stăpânească asupra mea. Să stea acesta în calea asigurării unei puteri mai mari spre a putea prin aceasta să-L slăvesc pe Domnul? Să stea acesta, chiar pentru o clipă, în calea mea? Niciodată! Mi-a fost foarte foame. Am fost o mare consumatoare de carne. Dar când am simțit că sunt sleită, mi-am pus brațele deasupra stomacului și am zis: „Nu vreau să mai gust nici o bucată. Am să mănânc hrană simplă, sau nu voi mânca deloc“. Pâinea era dezgustătoare pentru mine. Rar puteam să mănânc o felie. Cu unele lucruri din reformă, puteam să mă împac foarte bine, dar când era vorba de pâine, eram pornită, în mod deosebit, împotriva ei. Când am făcut schimbările acestea, am avut de dus o luptă specială. N-am putut să mănânc primele două sau trei mâncăruri. I-am spus stomacului meu: „Așteaptă până vei putea mânca pâine“. În scurt timp, am putut mânca pâine, și pâine graham, de asemenea. Mai înainte, pe aceasta n-o puteam suferi, dar acum are gust bun, și nu mi-am pierdut pofta de mâncare.

Când scriam Darurile spirituale, volumele trei și patru, eram extenuată, prin muncă excesivă. Am văzut că trebuia să schimb cursul vieții mele și, odihnindu-mă câteva zile, m-am făcut bine. Am părăsit aceste lucruri din principiu. Am luat poziție pentru reforma sanitară din principiu. Și de atunci, fraților, nu m-ați auzit exprimând o părere extremistă despre reforma sanitară pe care ar fi trebuit s-o retrag. N-am exprimat nimic altceva decât la ceea ce rămân și astăzi. Vă recomand o dietă sănătoasă și hrănitoare.

Eu nu socotesc ca o mare privațiune întreruperea folosirii acelor lucruri care lasă un miros urât în respirație și un gust rău în gură. Este o lepădare de sine să părăsești aceste lucruri și să ajungi într-o situație unde totul este dulce ca mierea; unde în gură nu rămâne un gust rău și nici senzație de slăbiciune în stomac? Mă obișnuisem să consum din acestea mare parte din timp. Mă simțeam slăbită iar și iar, cu copilul meu în brațe. Acuma nu le mai folosesc, și numesc aceasta privațiune, când pot să stau în fața voastră, așa cum fac astăzi? Nu există o femeie dintr-o o sută care să poată suporta

o cantitate de muncă mai mare decât suport eu. Eu acționez din principiu, nu din impuls. Acționez, deoarece cred că cerul va aproba calea pe care am apucat spre a mă aduce în cea mai bună stare de sănătate, ca să-L pot slăvi pe Dumnezeu în trupul și în duhul meu, care sunt ale Lui.

[373]

Noi putem avea o varietate de hrană bună și sănătoasă, gătită într-o manieră sănătoasă, așa încât să poată fi făcută gustoasă pentru toți. Și dacă voi, surorile mele, nu știți cum trebuie să gătiți, vă sfătuiesc să învățați. Pentru voi este de o importanță vitală să știți cum să gătiți. Sunt multe suflete pierdute din cauza slabei pregătiri a mâncării de care nici idee n-aveți. Ea produce boală și proastă dispoziție; organismul devine deranjat, și lucrurile cerești nu pot fi sesizate. Este mai multă religie într-o pâine bună decât își închipuie mulți dintre voi. Este mai multă religie într-o mâncare bine gătită decât aveți idee voi. Noi dorim să vă arătăm ce este o religie bună și să o introduceți în familiile voastre. Când, uneori, eram plecată de acasă, știam că pâinea de pe masă, și hrana, în general, aveau să-mi fie vătămătoare, dar eram obligată să mănânc ceva pentru întreținerea vieții. Este un păcat în fața cerului să aveți astfel de hrană. Eu am suferit din lipsă de hrană potrivită. Pentru un stomac dispeptic, puteți pune pe mesele voastre fructe de tot felul, dar nu prea multe la o masă. În felul acesta, puteți avea o varietate și aceasta va fi gustoasă, iar după ce ați luat masa vă veți simți bine.

Am fost uimită să aflu că, după toată lumina care a fost dată în acest loc, mulți dintre voi mănâncă între mese! Nu trebuie să lăsați să treacă de buzele voastre nici o bucățică de mâncare între mesele regulate. Mâncați ce ar trebui să mâncați, dar mâncați la o masă, și apoi așteptați până la următoarea masă. Eu mănânc destul spre a satisface nevoile organismului, dar când mă ridic de la masă, pofta mea este tot așa de bună ca atunci când m-am așezat la masă. Și, când urmează masa următoare, sunt gata să-mi iau porția, și nimic mai mult. Dacă aș mânca, din când în când, o porție dublă, pentru că are gust bun, cum m-aș putea pleca să-I cer lui Dumnezeu să mă ajute în lucrarea mea de a scrie, când n-aș putea să am nici o idee din cauza lăcomiei mele? Aș putea oare, să-I cer lui Dumnezeu să poarte de grijă acelei neraționale poveri din stomacul meu? Aceasta ar fi o necinstire a Lui. Ar însemna să-I cer să consume timpul din cauza poftelor mele. Acum, eu mănânc numai ceea ce cred că este

[374]

potrivit, și apoi pot să-I cer să-mi dea putere să îndeplinesc lucrarea pe care mi-a dat-o El s-o fac. Și eu știu că cerul a auzit și a răspuns rugăciunii mele când înalț această cerere.

Și, iarăși, când mâncăm exagerat de mult, păcătuim împotriva corpului nostru. În Sabat, în casa lui Dumnezeu, lacomii vor șede și vor dormi sub adevăruri arzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu pot nici să-și țină ochii deschiși și nici să înțeleagă expunerile solemne prezentate. Credeți voi că ei Îl slăvesc în felul acesta pe Dumnezeu în trupul și duhul lor, care sunt ale Lui? Nu. Ei Îl necinstesc. Și dispepticul — ceea ce l-a făcut dispeptic este urmarea acestui mod de viață. În loc să respecte regularitatea, el a lăsat să-l stăpânească apetitul și a mâncat între mese. Poate că, dacă obiceiurile lui sunt sedentare, el nu a beneficiat de aerul vitalizator al cerului, care să-i ajute digestiei; poate că n-a făcut suficient exercițiu pentru sănătatea lui.

Unii socotesc că au nevoie de cineva care să le spună cât să mănânce. Nu aceasta este calea de urmat. Noi trebuie să acționăm dintr-un punct de vedere moral și religios. Noi trebuie să fim cum-pătați în toate lucrurile, pentru că în fața noastră se află o cunună nepieritoare și o comoară cerească. Și acum doresc să spun fraților și surorilor mele, că îmi trebuie curaj moral, ca să iau poziție și să mă stăpânesc. N-aș dori să pun aceasta asupra altuia. Voi mâncați prea mult și apoi regretați, și așa continuați să vă gândiți la ceea ce mâncați și beți. Mâncați numai ceea ce este cel mai bun și plecați imediat cu simțământul clar în fața cerului și neavând nici o muștrare de conștiință. Noi nu credem în îndepărtarea de tot a ispitelor, fie de la copii, fie de la cei maturi. Cu toții, avem o luptă în fața noastră și trebuie să stăm pe poziție spre a rezista ispitelor lui Satana, și dorim să știți că avem puterea să facem acest lucru.

[375]

Și, în timp ce vă avertizăm să nu mâncați peste măsură, chiar din hrana de cea mai bună calitate, dorim să-i avertizăm, de asemenea, și pe cei care sunt extremiști să nu ridice un standard fals și apoi să se străduiască să-l aducă pe fiecare să se încadreze în el. Sunt unii care pornesc ca reformatori ai sănătății, care nu sunt potriviți să se angajeze în vreo altă ocupație, și care simt că nu este îndeajuns să se îngrijească de propriile lor familii sau să-și păstreze locul potrivit în biserică. Și ce fac? Ei bine, ei bat în retragere ca medici de reformă sanitară, ca și când ar putea face din aceasta un succes. Își asumă

responsabilitățile practicii lor și iau viața bărbaților și femeilor în mâinile lor, când, în realitate, nu cunosc nimic despre această lucrare.

Glasul meu se va ridica împotriva novicilor care vor să trateze boala în mod profesional, în conformitate cu principiile reformei sanitare. Să ne ferească Dumnezeu să le fim pacienți și să facă experiment pe noi! Noi suntem prea puțini. Este întru-totul o luptă lipsită de glorie, să murim în ea. Dumnezeu să ne scape de o astfel de primejdie! N-avem nevoie de astfel de învățătură și de astfel de medici. Să încerce să trateze boala cei care cunosc ceva despre organismul omenesc. Medicul ceresc era plin de compasiune. Spiritul acesta este necesar celor care au de-a face cu boala. Unii care încearcă să ajungă medici sunt bigoți, egoiști și încăpățânați. Nu-i poți învăța nimic. Se poate că ei n-au făcut niciodată ceva de valoare. Ei n-au făcut din viața lor un succes. Ei n-au, în realitate, nici o cunoștință de valoare, și totuși s-au apucat să practice reforma sanitară. Noi nu ne putem îngădui să lăsăm astfel de persoane să omoare pe unul și pe altul. Nu, nu putem îngădui acest lucru!

Dorim să fim întru-totul corecți de fiecare dată. Dorim să ridicăm poporul nostru pe poziția corectă, cu privire la reforma sanitară. „Să ne curățim“, zice apostolul, „de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu“ (**2 Corinteni 7, 1**). Trebuie să fim corecți, pentru ca să putem sta în zilele de apoi. Avem nevoie de creier limpede și de minte sănătoasă în corp sănătos. Trebuie să începem să lucrăm serios pentru copiii noștri, pentru fiecare membru al familiei noastre. Să ne apucăm să lucrăm corect. Isus vine și, dacă ne orbim pe noi înșine față de adevărurile înălțătoare de suflete ale acestor zile de pe urmă, cum putem să fim sfințiți prin adevăr? Cum putem fi pregătiți pentru nemurire? Fie ca Domnul să ne ajute să putem începe să lucrăm aici ca niciodată mai înainte.

[376]

Am vorbit să avem o serie de adunări în acest loc și să ne apucăm să lucrăm pentru oameni. Dar nu putem să vă ridicăm pe brațele noastre. Noi dorim să începeți această lucrare de reformă în casele voastre. Dorim ca cei care au stat în umbră să iasă în față. Trebuie să începeți să lucrați. Și, când vom vedea că ați început să lucrați pentru voi înșivă, vom veni să vă ajutăm. Sperăm să-i reformați pe copiii voștri, ca să poată fi convertiți la Hristos, și ca duhul reformei să se poată răspândi în mijlocul vostru. Dar când păreți morți de două ori

și gata să fiți smulși din rădăcini, noi nu îndrăznim să întreprindem lucrarea. Vom merge mai degrabă la o adunare de necredincioși, unde există inimi primitoare de adevăr. Povara adevărului este asupra noastră. Există destui spre a auzi adevărul și noi dorim să fim acolo unde putem să li-l prezentăm. Vreți să ne ajutați, mergând la lucru pentru voi înșivă?

Fie ca Domnul să vă ajute să simțiți cum n-ați simțit niciodată mai înainte. Fie ca El să vă ajute să muriți față de eu, și să aveți un duh de reformă în căminele voastre, ca îngerii lui Dumnezeu să vină în mijlocul vostru să vă slujească și voi să puteți fi buni pentru a fi luați la cer.

[377]

Extreme în reforma sanitară

În timpul Conferințe anuale de la Adams Center, New York, 25 octombrie 1868, mi-a fost arătat că frații din..... erau în mare încurcătură și necaz din cauza cursului urmat de B. și C. Cei care au pe inimă cauza lui Dumnezeu nu pot fi geloși pentru prosperitatea ei. Mi-a fost arătat că acești bărbați nu pot fi vrednici de încredere. Ei erau extremiști și voiau să doboare reforma sanitară la pământ. Ei nu urmau o cale care să ducă la corectarea sau reforma celor care erau necumpătați în dieta lor, ci influența lor avea să-i dezguste pe credincioși și necredincioși și mai mult să-i îndepărteze de reformă, în loc să-i apropie de ea.

Părerile noastre, în general, se deosebesc mult de cele ale lumii. Ele nu sunt populare. Masele vor refuza orice teorie, oricât de rezonabilă ar putea fi, dacă pune restricții asupra apetitului. Se ține seama de gust, în loc de rațiune și sănătate. Toți cei care părăsesc calea obiceiului comun și susțin reforma vor întâmpina opoziție, vor fi socotiți nebuni, radicali, urmând o cale atât de dură. Dar când oamenii care susțin reforma o duc la extreme și nu sunt consecvenți în umblarea lor, oamenii nu sunt de învinuit dacă se dezgustă de reforma sanitară. Extremiștii aceștia fac mai mult rău în câteva luni decât pot să repare în toată viața lor. Prin ei, toată doctrina noastră este adusă în discuție, și niciodată nu-i vor face să creadă că este ceva bun în ea pe cei care insistă la astfel de exhibiții ale așa-zisei reforme sanitare. Oamenii aceștia fac o lucrare pe care Satana dorește s-o vadă că înaintează.

Cei care susțin adevăruri nepopulare trebuie să fie cei mai consecvenți în viața lor și să fie extrem de atenți spre a se feri de orice seamănă a extreme. Ei nu trebuie să lucreze spre a vedea cât de mult se pot îndepărta, prin atitudinea lor, de ceilalți oameni; ci, mai

[378]

bărbaților și femeilor sinceri și cu bun simț. Aceștia vor fi constrânși să recunoască că există consistență în subiectul reformei sanitare.

Mi-a fost arătată comportarea lui B. în familia lui. El era aspru și arogant. A adoptat reforma sanitară așa cum era susținută de fratele C., și, ca și el, a adoptat o părere extremistă față de subiect, dar, neavând o judecată echilibrată, a făcut greșeli teribile, ale căror rezultate timpul nu le va șterge. Ajutat de articole adunate din cărți, el a început să pună în practică teoria pe care o auzise, ca fiind susținută de fratele C., și, ca și el, a făcut o țință din a-i aduce pe toți la standardul pe care îl ridicase el. Și-a adus-o familia la ale lui rigide, dar n-a reușit să-și stăpânească înclinațiile senzuale. El n-a reușit să se aducă pe sine la țință și să-și stăpânească trupul. Dacă ar fi avut o cunoaștere corectă a sistemului reformei sanitare, ar fi știut că soția lui nu era în stare să dea naștere la copii sănătoși. Patimile lui nesupuse au dat naștere unei oscilări necugetate de la cauză la efect.

Înainte de nașterea copiilor săi, el nu și-a tratat soția cum ar fi trebuit să fie tratată o femeie în situația ei. I-a impus ale lui rigide, conform cu ideile fratelui C., care s-au dovedit a fi un mare rău pentru ea. El n-a procurat calitatea și cantitatea de hrană care era necesară pentru două vieți, în loc de una. O altă viață depindea de a ei și organismul ei nu a primit hrană sănătoasă și hrănitoare, necesară pentru susținerea puterii ei. Era o lipsă atât cantitativă, cât și calitativă. Organismul ei cerea schimbări, o varietate și calitate de hrană mai bogată. Copiii ei s-au născut cu puteri digestive slabe și sânge sărac. Din hrana pe care mama era silită s-o primească, ea nu putea să procure un sânge de bună calitate și de aceea a dat naștere la copii plini de tumori.

[379]

Calea urmată de soț, tatăl acestor copii, merită cea mai severă dezaprobare. Soția lui a suferit din lipsă de hrană sănătoasă și hrănitoare. Ea n-a avut hrană suficientă sau îmbrăcăminte comodă. A purtat o povară chinuitoare, iar el a devenit pentru ea dumnezeu, conștiință și voință. Sunt firi care vor să se răzvrătească împotriva unei astfel de pretinse autorități. Ele nu vor să se supună unei astfel de supravegheri. Ajung obosiți de presiunea și ridicarea mai presus de ea. Dar n-a fost cazul aici. Ea a îndurat ca el să fie conștiință pentru ea și a încercat să creadă că așa era cel mai bine. Dar o fire mai independentă n-ar fi putut fi atât de ușor subjugată. Nevoile ei

erau serioase. Dorințele naturale după ceva mai hrănitor au făcut-o să folosească rugămintea stăruitoare, dar fără efect. Dorințele ei au fost puține, dar ele n-au fost luate în considerație. Doi copii au fost sacrificați datorită erorilor lui oarbe și ignoranței bigote. Dacă oameni cu minte sănătoasă ar trata animalele necuvântătoare cum a tratat-o el pe soția lui, în ceea ce privește hrana, l-ar da în judecată.

În primul rând, B. nu trebuia să comită un păcat atât de mare, să aducă pe lume copii, deoarece rațiunea trebuia să-l învețe că ei aveau să fie bolnavi, pentru că aveau să primească o moștenire mizerabilă de la părinții lor. Ei aveau să aibă o moștenire rea, care le-a fost transmisă. Sângele lor avea să fie plin de tumori scrofuloase de la ambii părinți, mai ales de la tată, ale cărui obiceiuri erau de natură să strice sângele și să moleșască întregul lui organism. Copiii aceștia nu numai că trebuia să primească o predispoziție scrofuloasă în sens dublu, dar, ceea ce este și mai rău, ei vor purta deficiențele mintale și morale ale tatălui și lipsa de independență, curaj moral și forță de la mamă. Lumea este deja blestemată prin înmulțirea persoanelor cu această pecete, care trebuie să coboare pe scara tăriei fizice, mintale [380] și morale mai mult decât părinții lor; pentru că situația și cele din jurul lor nu sunt așa de favorabile cum au fost cele ale părinților lor.

B. nu este în stare să poarte de grijă familiei sale. El nu poate întreține pe cineva cum ar trebui și n-ar fi trebuit să aibă niciodată pe cineva în grijă. Căsătoria lui a fost o greșală. El a făcut din viața soției lui o nenorocire, și a acumulat nenorocire prin copiii care li s-au născut.

Cei care mărturisesc a fi creștini n-ar trebui să intre în legături de căsătorie până ce nu s-a meditat cu atenție și rugăciune asupra problemei dintr-un înalt punct de vedere spre a se vedea dacă Dumnezeu poate fi slăvit prin unire. În timp util, ei trebuie să aibă în vedere rezultatul fiecărui privilegiu al legăturii de căsătorie, și la baza fiecărei acțiuni să stea principiul sfințit. Înainte de a înmulți familia lor, ei trebuie să ia în considerare dacă Dumnezeu va fi slăvit sau dezonorat prin aducerea de copii pe lume. Ei trebuie să caute să-L slăvească pe Dumnezeu prin unirea lor din primul și din fiecare an din viața lor de căsătorie. Trebuie să țină seamă de ce fel de aprovizionare pot face rost pentru copiii lor. Ei nu au dreptul să aducă copii pe lume, ca să fie o sarcină pentru alții. Au ei o ocupație pe care se pot întemeia spre a întreține familia așa încât să nu fie nevoie

[381]

să devină o povară pentru alții? Dacă nu au, comit o crimă prin aducerea de copii pe lume spre a suferi din lipsă de grijă potrivită, de hrană și de îmbrăcăminte. În acest veac frivol și stricat, lucrurile acestea nu sunt luate în seamă. Patima desfrânată stăpânește și nu vrea să se supună controlului, cu toate că slăbiciunea, mizeria și moartea sunt rezultatele dominației ei. Femeile sunt forțate la o viață de încercare grea, durere și suferință din cauza patimilor nestăpânite ale bărbaților care poartă numele de soți — mai corect ar putea fi numiți brute. Mamele duc o existență mizerabilă, cu copiii în brațe aproape tot timpul, abia reușind zilnic să le dea o bucată de pâine și o haină. Astfel de mizerie acumulată umple lumea.

Există numai puțină dragoste reală, veritabilă, consacrată și curată. Acest atribut prețios este foarte rar. Patima este socotită iubire. Multe femei au fost jignite în sensibilitățile lor fine și afectuoase, pentru că legătura de căsătorie a îngăduit celui pe care ea îl numește soț să fie brutal față de ea. Ea găsește iubirea lui atât de josnică, încât o dezgustă.

Foarte multe familii trăiesc în cea mai nefericită stare, din cauză că soțul și tatăl îngăduie ca senzualul din natura lui să predominie intelectualul și moralul. Rezultatul este că adesea se simte o moleșală și deprimare, dar cauza este foarte rar bănuită a fi urmarea greșită a propriului lor curs al vieții. Noi avem obligația față de Dumnezeu de a păstra duhul curat și trupul sănătos. Apostolul rostește aceste cuvinte de avertizare: „Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui“ (**Romani 6, 12**). El ne îndeamnă în continuare, spunându-ne că „toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări“ (**1 Corinteni 9, 25**). El îndeamnă pe fiecare, care se numește pe sine creștin, „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu“ (**Romani 12, 1**). El spune: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (**1 Corinteni 9, 27**).

În general, se face o mare greșală de a nu face nici o deosebire în viața unei femei în perioada premergătoare nașterii copiilor ei. În această perioadă importantă, munca mamei ar trebuie să fie ușurată. În organismul ei, au loc schimbări mari. Se cere o mai mare cantitate de sânge, și de aceea, mai multă hrană de cea mai bună calitate spre a fi transformată în sânge. Dacă nu are o bogată provizie de hrană

nutritivă, ea nu-și poate păstra puterea fizică și copilul ei va fi lipsit de vitalitate. Și îmbrăcămintea ei trebuie avută în vedere. Trebuie avut grijă ca trupul să fie ocrotit de senzația de răceală. Dacă mama duce lipsă de hrană abundentă, sănătoasă și nutritivă, îi va lipsi și calitatea și cantitatea de sânge. Circulația ei va fi slabă și copilul ei va duce lipsă de aceleași lucruri. El va fi în imposibilitate de a-și însuși hrana care nu poate fi transformată în sânge bun spre a-i hrăni organismul. Bunăstarea mamei și a copilului depinde mult de îmbrăcămintă bună și caldă și de o alimentație cu hrană nutritivă. Trebuie să se aibă în vedere și să se ia măsuri pentru un plan suplimentar privitor la vitalitatea mamei. [382]

Dar, pe de altă parte, ideea că femeile, datorită situației lor speciale, pot lăsa ca apetitul să le-o i-a razna este o greșeală bazată pe datină, dar nu pe judecată sănătoasă. Apetitul femeilor în această situație poate fi diferit, capricios și greu de satisfăcut; și datina îi îngăduie fiecăreia să aibă tot ce-i place, fără să consulte rațiunea dacă o astfel de hrană poate procura elemente nutritive pentru corpul ei și pentru dezvoltarea copilului ei. Hrana trebuie să fie nutritivă, dar să nu fie excitantă. Datina spune că, dacă ea dorește mâncare de carne, murături, hrană condimentată sau pateu, trebuie să le aibă, să se țină seamă numai de apetit. Aceasta este o mare greșeală și produce multă vătămare. Paguba nu poate fi evaluată. Dacă este vreodată nevoie de simplitate în dietă și de grijă specială în ceea ce privește calitatea hranei consumate, aceasta este în această perioadă importantă.

Femeile care au principii și sunt bine instruite nu se vor îndepărta de simplitate în dietă, în acest timp. Vor ține seamă de faptul că de ele depinde o altă viață și vor fi atente la toate obiceiurile lor, și mai ales la dietă. Ele nu trebuie să mănânce ceea ce este nehrănit și excitant, pentru simplu fapt că este gustos. Sunt prea mulți sfătuitori gata să le convingă să facă lucruri pe care rațiunea le-ar spune că nu trebuie să le facă. [383]

Se nasc copii bolnavi din cauza satisfacerii apetitului din partea părinților lor. Organismul nu cere varietatea de hrană asupra căreia stăruie mintea. Pentru că, o dată în minte, ea trebuie să fie și în stomac este o mare greșeală, pe care femeile creștine trebuie să o respingă. Imaginației nu trebuie să i se îngăduie să stăpânească dorințele organismului. Cei care-i îngăduie gustului să stăpânească

vor suferi pedeapsa călcării legilor ființei lor. Și problema nu se termină aici, odraslele lor nevinovate vor fi de asemenea suferinde.

Organele producătoare de sânge nu pot să transforme în sânge bun condimentele, tocăturile, murăturile și mâncarea de carne bolnavă. Și, dacă se introduce în stomac atât de multă mâncare, încât organele digestive sunt obligate la muncă în plus, pentru a scăpa de ea și a elibera organismul de substanțele iritante, mama își face sieși nedreptate și pune temelia bolilor pentru copilul ei. Dacă ea va alege să mănânce ce-i place și ce-i trece prin minte, fără să țină seamă de urmări, va suporta pedeapsa, dar nu singură. Copilul ei, nevinovat, trebuie să sufere din cauza imprudenței.

Trebuie să se aibă mare grijă ca tot anturajul mamei să fie plăcut și fericit. Soțul și tatăl are o responsabilitate deosebită, să facă tot ce-i stă în putere spre a-i ușura sarcina soției-mamă. În situația ei, el trebuie să poarte, atât cât este cu putință, povara. Trebuie să fie binevoitor și curtenitor, amabil și afectuos și mai ales atent la toate lipsurile ei. În timpul cât sunt însărcinate, unele femei au parte la jumătate din îngrijirea pe care o au animalele din grajd.

[384]

B. a fost foarte deficitar. În cea mai bună stare de sănătate a ei, soției lui nu i s-a procurat hrană sănătoasă îndestulătoare și îmbrăcăminte potrivită. Apoi, când ea a avut nevoie de îmbrăcăminte în plus și de hrană în plus, și aceasta de calitate simplă, dar nutritivă, nu i s-a mai îngăduit să aibă. Organismul ei avea nevoie de material spre a-l transforma în sânge, dar el nu voia să-l procure. Puțin lapte și zahăr, puțină sare, pâine albă dospită cu drojdie pentru schimbare, făină graham, pregătită în diferite feluri de alte mâini decât ale ei, cozonac simplu cu stafide, budincă de orez cu stafide, prune, smochine ocazional și așa putea aminti multe alte feluri de mâncare, care ar fi răspuns dorinței ei. Dacă el nu putea obține unele dintre aceste lucruri, nici puțin vin de casă (nefermentat) nu i-ar fi făcut rău. În unele cazuri, chiar o mică cantitate din carnea cea mai puțin vătămătoare ar fi mai puțin păgubitoare decât să sufere din cauza dorințelor.

Mi-a fost arătat că atât B. cât și C. au dezonorat cauza lui Dumnezeu. Ei au adus asupra ei o pată care nu va fi ștearsă niciodată pe deplin. Mi-a fost arătată familia iubitului frate D. Dacă acest frate ar fi primit ajutorul potrivit la timp potrivit, astăzi fiecare membru al familiei lui ar fi fost în viață. Este o minune că legile țării n-au

fost aplicate în acest caz de maltratare. Familia aceea pierdea din lipsă de hrană, cea mai simplă hrană curată. Ei mureau într-o țară a belșugului. Pe ei făcea practică un începător. Tânărul n-a murit de boală, ci de foame. Hrana ar fi întărit organismul și ar fi păstrat mașinăria în mișcare.

În cazuri de febră, abstenența de la hrană pentru un scurt timp va micșora temperatura și va face ca folosirea apei să fie mai eficace. Dar medicul curant trebuie să-și dea seama de adevărata stare a pacientului și să nu-i permită să se abțină de la mâncare pentru o lungă perioadă de timp, până ce organismul ajunge slăbit. În timpul febrei, hrana poate să irite și să excite sângele, dar de îndată ce temperatura scade, trebuie să se dea hrană într-o manieră atentă și chibzuită. Dacă hrana este reținută prea mult, dorința stomacului după ea va da naștere la temperatură, care va fi potolită printr-o porție de hrană de bună calitate. Organismul primește ceva de care să se ocupe. Dacă senzația de foame este foarte acută, chiar și în timpul temperaturii, a satisface foamea cu o cantitate de mâncare moderată simplă va fi mai puțin vătămător decât dacă i se refuză pacientului acest lucru. Când nu se poate gândi la nimic altceva, organismul nu va fi împovărat cu o mică porțiune de hrană simplă.

[385]

Cei care iau în mâinile lor viețile altora, trebuie să fie oameni care s-au remarcat, având succes în viață. Ei trebuie să fie oameni cu judecată și înțelepciune, oameni care pot să simpatizeze și să simtă profund, a căror ființă întreagă este mișcată când văd suferința. Unii oameni, care n-au avut succes în nici o altă ocupație, în viață, ajung medici. Ei iau în mâinile lor viața bărbaților și a femeilor, neavând nici o experiență. Ei citesc despre un plan pe care cineva l-a urmat cu succes, îl adoptă și apoi îl pun în practică pentru cei care au încredere în ei, în realitate, distrugând ultima scânteie de viață; totuși, după toate acestea, ei nu învață nimic, ci vor să meargă înainte, tot atât de optimiști și la următorul caz, ținându-se de același tratament rigid. Unele persoane, cu un organism sănătos, pot rezista teribilului tratament care le este impus, și să trăiască. Totul se datorează lui Dumnezeu și unui organism puternic.

Fratele C. ocupă o poziție nevrednică, stând ca o proptea pentru fratele B. El a fost minte pentru el și a stat alături să-l susțină și să-l sprijine. Acești doi bărbați sunt fanatici cu privire la subiectul reformei sanitare. Fratele C. cunoaște mult mai puțin decât crede el

[386]

că știe. El s-a înșelat pe sine. În aducerea la îndeplinire a părerilor lui este egoist și bigot; nu se lasă să fie învățat. N-a avut o voință supusă. Nu este un om cu sufletul smerit. Treaba unui astfel de om nu este de a fi medic. El a putut să-și câștige unele cunoștințe prin citit, dar aceasta nu este de ajuns. Este necesară experiența. Poporul nostru este prea mic, ca oamenii să fie sacrificați atât de ușor și de dezonorant, fiind supuși la experimentul unor astfel de oameni. Într-un cuvânt, prea multe persoane prețioase vor cădea victimă părerilor și ideilor lor rigide, mai înainte ca ei să renunțe să-și mărturisească greșelile și să învețe înțelepciunea din experiență.

Fratele C. este prea rigid și încăpățânat, și incapabil de a învăța ceva pentru Domnul, spre a fi folosit să facă vreo lucrare deosebită. El este prea îndărătnic spre a lăsa să sacrifice ceva din viața lui, care să-i schimbe cursul. El își va păstra părerile și ideile cu atât mai serios. Oamenii aceștia vor învăța totuși, spre regretul lor, că se puteau lăsa să fie învățați mai bine, și să nu-și ducă părerile la extrem, oricare ar fi putut fi rezultatele. Colectivitatea ar suporta-o tot atât de bine, și ar fi ceva mai sigură, în ansamblu, dacă bărbații aceștia vor lucra într-un domeniu unde viața și sănătatea nu sunt puse în pericol, prin felul lor de acțiune.

Este o mare responsabilitate să iei în mână viața unei ființe omenеști. Iar a sacrifica acea viață prețioasă prin tratament greșit este înspăimântător. Cazul familiei fratelui D. este teribil. Oamenii aceștia se pot scuza pentru procedeul lor, dar aceasta nu va scuti de reproș cauza lui Dumnezeu, nici nu-l va aduce înapoi pe acel fiu care a suferit și a murit din lipsă de hrană. Puțin must bun și hrană l-ar fi ridicat din patul morții și l-ar fi redat familiei lui. Tatăl s-ar fi numărat de asemenea printre cei morți, dacă ar fi continuat același tratament care a fost aplicat fiului, dar prezența și sfatul la timp al unui doctor de la Institutul de Sănătate l-au salvat.

[387]

Este timpul să fie făcut ceva spre a-i împiedica pe novici să ocupe teren și să împiedice reforma sanitară. Se poate renunța la lucrările și cuvintele lor, pentru că ei aduc mai multă pagubă decât cei mai înțelepți și inteligenți bărbați, cu cea mai bună experiență, care o pot exercita și contracara. Este imposibil pentru cei mai calificați apărători ai reformei sanitare să elibereze mintea publică de prejudecățile primite prin felul greșit al acestor extremiști și să pună importantul subiect al reformei sanitare pe o bază, în localitatea unde au apărut

acești bărbați. În mare măsură, ușa este închisă și astfel nu se poate ajunge la necredincioși cu adevărul prezent despre Sabat și venirea în curând a Mântuitorului nostru. Cele mai importante adevăruri sunt date la o parte de oameni, ca nemeritând să fie auzite. Acești bărbați se prezintă ca reprezentanți ai reformei sanitare și, în general, ca păzitori ai Sabatului. O mare responsabilitate apasă asupra celor care s-au dovedit a fi o piatră de poticnire pentru necredincioși.

Fratele C. are nevoie de convertire completă. Nu trebuie să privească la sine. Dacă ar fi mai puțin plin de sine și ar avea o stare sufletească mai smerită, cunoștința lui ar putea fi de un folos practic. El are de făcut o lucrare pentru sine, pe care nimeni altul nu o poate face pentru el. El nu va supune părerile și judecata lui față de nici o ființă vie, dacă nu este constrâns s-o facă. Are trăsături de caracter foarte nefericite și trebuie biruite. El are o mai mare răspundere decât B., și cazul lui este mai grav decât al lui B., pentru că are minte și cunoștință mai multă. B. este umbra minții lui.

Fratele C. are o voință rigidă; simpatiile și antipatiile lui sunt foarte puternice. Dacă pornește pe o cale greșită și face după capul lui, nelucrând cu înțelepciune, și dacă i se prezintă în față greșeala, chiar dacă își dă seama că nu are dreptate, el opune atâta rezistență în a recunoaște că era greșit și că a mers pe o cale rea, încât va născoci o astfel de scuză pentru a-i face pe alții să creadă că, până la urmă, el are dreptate. Acesta este motivul pentru care el a fost lăsat să urmeze propria lui judecată și înțelepciune, care sunt o nebunie.

În familia tatălui său, el n-a fost o binecuvântare, ci o pricină de neliniște și durere. În copilărie, voința lui n-a fost supusă.

[388]

El avea repulsie să recunoască cinstit că a făcut greșeli și că a făcut rău, iar, spre a ieși din dificultate, mai degrabă își pune la lucru toate puterile minții, ca să nascocască o scuză cu care se mângâia că nu era o minciună directă, decât să se umilească îndeajuns pentru a-și mărturisi greșeala. Acest obicei l-a dus cu sine în experiența lui religioasă. El avea o abilitate personală de a nu mai aduce în discuție un subiect, spunând că l-a uitat.

Rudele și prietenii lui ar fi putut fi aduși la adevăr, dacă el ar fi fost ceea ce Dumnezeu dorea ca el să fie. Dar căile hotărâte de el l-au făcut dezagreabil. El a ales adevărul ca subiect de ceartă. În ciuda opoziției tatălui său, a discutat subiecte biblice în familia tatălui său și a folosit acele subiecte contra cărora se putea ridica

cele mai multe obiecțiuni spre a se certa pe seama lor, în loc să caute cu toată smerenia sufletului și cu o nepieritoare iubire de suflete să le câștige pentru adevăr și să le aducă la lumină. Când mergea pe o cale greșită, evident nedevenind un ucenic al blândului și umilului Isus, știa că nici cuvintele, și nici faptele sale nu erau în concordanță cu influența sfințitoare a adevărului, dar se încapățâna în apărarea lor, până ce cinstea lui a fost pusă la îndoială. Pentru prietenii și rudele sale, el a făcut dezgustător cel mai prețios adevăr al acestor zile de pe urmă; el s-a dovedit a fi pentru ei o piatră de poticnire. Eschivările, bigotismul și păreriile lui extreme au îndepărtat de la adevăr mai multe suflete decât a adus prin cele mai bune eforturi ale lui.

[389] Combativitatea, încapățânarea și prețuirea lui de sine sunt mari. El nu poate binecuvânta cu influența lui nici o comunitate până ce nu se convertește. El poate să vadă greșelile altora și va pune la îndoială umblarea unuia și a altuia, dacă nu sunt pe deplin de acord cu ceea ce poate prezenta el; dar dacă cineva este de acord cu el, el nu poate și nu vrea să vadă greșelile și abaterile acelora. Aceasta nu este corect. El poate să fie corect în multe privințe, dar el n-are gândul care era în Hristos. Când se va vedea pe sine și își va corecta defectele din caracter, atunci va fi în situația de a lăsa lumina să strălucească înaintea oamenilor, ca ei, văzând faptele lui bune, să poată fi aduși să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri. Lumina lui a strălucit în așa fel, încât oamenii au numit-o întuneric și s-au întors cu dezgust de la ea. Eul lui trebuie să moară, și el trebuie să aibă un duh care să-l lase să fie învățat, altfel el va fi lăsat să-și urmeze calea și să fie plin de propriile lui fapte.

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toții; în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului“ (**2 Timotei 2, 24.25**). „Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, (într-o manieră lăudăroasă, triumfătoare), ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii“ (**Tit 3, 2**). „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă“ (**1 Petru 3, 15**).

Fratele C. dorește ca rațiunea lui să o stăpânească pe a altora, și, dacă nu poate avea acest privilegiu, este nemulțumit. El nu este

un făcător de pace. Umblarea lui va pricinui mai multă confuzie și neîncredere în comunitate decât pot să contracareze zece persoane. Temperamentul lui este în așa fel, încât el vrea să adune defecte și să găsească greșeli la toți, în afară de el. El nu va prospera până nu va învăța lecția pe care ar fi trebuit s-o învețe cu ani în urmă — umilirea sufletului. La vârsta lui, el va învăța lecția aceasta, care îl va costa mult. Toată viața lui a încercat să se clădească pe sine, să se salveze pe sine, să-și păstreze propria lui viață; și el a pierdut munca lui de fiecare dată.

Ceea ce fratele C. are nevoie este să-i fie îndepărtată strălucirea amăgitoare de pe ochi, ca să poată privi, cu ochii luminați de Duhul lui Dumnezeu, în propria lui inimă, și să testeze și să cântărească fiecare motiv și să nu-l lase pe Satana să pună o amprentă falsă pe cursul acțiunilor lui. Situația lui este extrem de periculoasă. Ori se va îndrepta în curând, în mod hotărât, ori va continua să-i înșele pe alții și să se înșele pe sine. El are nevoie de convertire în adâncul sufletului său și să fie supus și transformat prin reînnoirea minții lui. Atunci poate să facă binele. Dar el nu poate veni la lumină niciodată până nu încurajează un duh de mărturisire umilă și până nu se ține cu hotărâre de îndreptarea greșelilor lui și, în măsura în care poate, să îndepărteze rușinea adusă asupra cauzei lui Dumnezeu.

[390]

Senzualitate la cei tineri

Iubite frate și soră E.: A trecut un timp de când n-am mai luat condeiul să scriu ceva, afară de scrisorile urgente care nu puteau fi amânate. Timp de luni de zile, am avut asupra duhului meu o grea descurajare, care aproape că m-a zdrobit. Ceea ce mă descurajează cel mai mult este teama că tot ceea ce pot scrie nu va face mai mult bine decât munca serioasă, fierbinte și obositoare din...., din iarna și primăvara trecută. Perspectiva deznădăjduită, pe care am primit-o despre problemele și lucrurile din acel loc a ținut condeiul meu aproape nemișcat și glasul meu aproape amuțit. Mâinile mi-au slăbit și inima mi-a fost deprimată, văzând că nimic n-a fost câștigat prin efortul prelungit de acolo. Eu sunt aproape fără nădejde cu privire la succesul eforturilor noastre de a trezi sensibilitățile poporului nostru păzitor al Sabatului spre a vedea poziția înaltă pe care Dumnezeu i-o cere s-o ocupe. Ei nu văd lucrurile religioase dintr-un punct de vedere înalt. Aceasta este exact situația voastră.

[391] Domnul mi-a dat o privire generală despre unele păcate care există peste tot. Păcătoșenia, crima și senzualitatea există chiar în locurile înalte. Chiar și în bisericile care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu există păcătoși și ipocriți. Nu încercarea și suferința, ci păcatul este ceea ce-L desparte pe Dumnezeu de poporul Său și face sufletul incapabil să se bucure și să-L slăvească.

Păcatul este cel care nimicește sufletele. În familiile păzitorilor Sabatului există păcat și viciu. Pângărirea morală a făcut mai mult decât oricare rău, ca rasa umană să degenereze. Ea este practică pe o întindere alarmantă și aduce boală aproape de toate felurile. Chiar și copiii mici, prunci, fiind născuți cu o excitabilitate naturală a organelor sexuale, găsesc ușurare de moment mânuindu-le, ceea ce nu face decât să mărească excitarea și duce la o repetare a faptei până ce devine un obicei care se dezvoltă împreună cu creșterea lor. Acești copii sunt, în general, slabi și piperniciți și medicii le prescriu un tratament, administrându-le medicamente, dar răul nu este îndepărtat.

În general, părinții nu bănuiesc că copiii lor nu înțeleg nimic în legătură cu acest viciu. În foarte multe cazuri, adevărații păcătoși sunt părinții. Ei au abuzat de privilegiile căsătoriei lor, și, prin îngăduință, au întărit pasiunile lor senzuale. Și când acestea s-au întărit, facultățile intelectuale și morale au slăbit. Spiritualul a fost predominat de animalic. Copiii se nasc cu înclinații senzuale mult dezvoltate, lor fiindu-le dată pecetea caracterului părinților. Acționarea naturală a organelor sensibile produce excitare. Ele sunt excitate cu ușurință și se obține o ușurare de moment prin exercitarea lor. Dar răul crește mereu. Se resimte o epuizare acută a organismului. Forța creierului este slăbită și memoria devine deficitară. Copiii acestor părinți, în mod aproape inevitabil, iau drept naturale dezgustătoarele obiceiuri ale viciului camuflat. Legământul căsătoriei este sacru, dar cât desfrâu și păcat acoperă el! Aceia care se simt liberi, pentru că sunt căsătoriți, să-și degradeze trupurile lor prin îngăduințe animalice ale pasiunilor senzuale vor perpetua umblarea lor degradată în copiii lor. Păcatele părinților se vor transmite copiilor lor, pentru că părinții au dat frâu liber propriilor lor înclinații păcătoase.

[392]

Cei care au devenit obișnuiți cu acest viciu distrugător de trup și suflet, rareori pot găsi tihnă până când subiectul răului ascuns nu este împărtășit celor cu care ei se asociază. Curiozitatea este trezită de îndată și cunoașterea viciului este trecută de la tânăr la tânăr, de la copil la copil până ce cu greu se poate găsi un necunoscător al practicării acestui păcat degradant.

Copiii voștri au practicat masturbația până ce povara asupra creierului a fost atât de mare, mai ales în cazul fiului vostru cel mai mare, încât mintea lor a fost serios vătămată. Strălucirea intelectului tânărului este întunecată. Puterile morale și intelectuale au slăbit, în timp ce partea josnică a firii lor a câștigat ascendență. El își pierde puterea lui de cumpătare și are din ce în ce mai puțin respect față de lucrurile sacre, și mai puțin respect față de orice caracter spiritual. Voi ați dat vina pe mediul înconjurător, dar n-ați cunoscut cauza cea adevărată. Despre fiul vostru se poate spune că poartă chipul satanic în locul celui divin. Lui îi place păcatul și răul, mai degrabă decât bunătatea, curăția și îndreptățirea. Acesta este un tablou de plâns.

Efectul unor astfel de obiceiuri josnice nu este același asupra tuturor tinerilor. Sunt copii care au puterile morale dezvoltate în mare măsură, și care, asociindu-se cu copiii care practică masturbația, se

inițiază în acest viciu. Asupra unora ca aceștia, adesea, efectul va fi să-i facă melancolici, iritabili și geloși. Totuși, aceștia pot să nu-și piardă respectul pentru închinare religioasă, și pot să nu arate o necredință specială cu privire la lucrurile spirituale. Uneori, ei vor suferi adânci simțăminte de remușcare, și se vor simți degradați în propriii lor ochi și își vor pierde respectul de sine.

[393] Frate și soră, voi nu sunteți în regulă înaintea lui Dumnezeu. N-ați ajuns să vă faceți datoria în cămin, în propria voastră familie. V-ați controlat copiii. N-ați reușit, în mare măsură, să cunoașteți și să faceți voia lui Dumnezeu, și binecuvântarea Sa nu s-a oprit asupra familiei voastre. Frate E., tu ești egoist. Ai o mare prețuire de sine. Ai crezut că ai o bună măsură de smerenie, dar nu te-ai înțeles pe tine însuși. Umblările tale înaintea lui Dumnezeu nu sunt drepte. Influența și exemplul tău nu corespund cu mărturisirea ta. Tu ai găsit multe greșeli la alții, vezi la ei abateri de la ceea ce este drept, dar ești orb față de aceleași greșeli la tine.

Sora E. este departe de Dumnezeu. Inima ei n-a fost supusă prin har. Iubirea ei de lume și de lucrurile din lume i-a închis inima față de iubirea lui Dumnezeu. Iubirea de îmbrăcăminte și de înfățișare a atras-o de la ce este bine și a făcut-o să-și dirijeze mintea și afecțiunile asupra acestor lucruri fără valoare. În inima ei s-a întărit necredința, a avut din ce în ce mai puțină iubire pentru adevăr și a putut să vadă doar puțină atracție în simplitatea adevăratei evlavii. Ea n-a încurajat creșterea darurilor creștine. Ei nu-i plăcea smerenia și a făcut din lipsa de spiritualitate a altora, din greșelile și păcatele lor o scuză pentru înclinațiile ei iubitoare de lume. Ea a privit la calea celor care erau în legătură cu..... și care erau dispuși să ia asupra lor poverile bisericii, și a comparat greșelile lor, spunând că ea nu era mai rea decât ei. Cutare și cutare persoană din poziții înalte au făcut asta sau aceea, și ea are tot atât drept ca și ei. Cutare și cutare persoană nu trăiesc reforma sanitară mai bine decât ea; ci au cumpărat și au mâncat carne, și ei se aflau în poziție înaltă în biserică și ea era scuzată, desigur, cu un astfel de exemplu, dacă face și ea același lucru.

[394] Acesta nu este singurul caz unde neglijența de a urma lumina pe care a dat-o Domnul a fost scutul după care se ascundeau greșelile altora. Este spre rușinea bărbaților și femeilor inteligente că n-au un standard mai înalt decât acela al ființelor umane nedesăvârșite.

Umblarea celor din jurul lor, oricât de nedesăvârșită, este considerată de către unii o scuză suficientă ca să urmeze pe aceeași cale. Mulți vor fi clătinați prin influența unui frate conducător. Dacă el se îndepărtează de sfatul lui Dumnezeu, exemplul lui este de îndată sesizat cu bucurie de cei neconsacrați care acum se socotesc liberi de restricții. Acum au o scuză; și inimile lor neconsacrate se bucură de ocazia de a da frâu liber dorințelor lor și de a face un pas mai aproape, de împrietenire cu spiritul lumii, unde se pot bucura de plăcerile ei și-și pot satisface apetitul. De aceea ei pun pe mesele lor acele lucruri care nu sunt cele mai sănătoase și de la care au fost învățați să se abțină, ca să-și poată păstra o stare de sănătate mai bună.

Încă de când a fost prezentată de prima dată reforma sanitară, în inimile lor era o luptă. Ei au simțit aceeași revoltă ca și copiii lui Israel, când pofta le-a fost restrânsă în călătoria din Egipt la Canaan. Presușii urmași ai lui Hristos, care toată viața lor au ținut seamă de plăcerile și de propriile lor interese, de comoditate și de apetitul lor, nu sunt pregătiți să-și schimbe cursul acțiunii și să trăiască spre slava lui Dumnezeu, imitând viața de sacrificiu de Sine a Modelului lor, care nu greșește. Creștinilor le-a fost dat spre imitare un Exemplu desăvârșit. Cuvintele și lucrările urmașilor lui Hristos sunt canalele prin care principiile curate ale adevărului și sfințeniei sunt transmise lumii. Urmașii Lui sunt sarea pământului și lumina lumii.

Soră E., tu nu poți înțelege cât de multe binecuvântări ai pierdut, făcând din greșelile altora un balsam spre a-ți liniști conștiința pentru neglijarea datoriei tale. Tu te-ai măsurat cu alții. Căile lor strâmbe și greșelile lor au fost manualul tău. Dar greșelile, nebuniile și păcatele lor nu fac ca neascultarea față de Dumnezeu să fie mai puțin păcătoasă. Noi regretăm că cei care ar fi trebuit să fie o forță pentru eforturile tale de a birui iubirea eului, mândria inimii, vanitatea și dorința de aprobare a celor lumești, au fost numai o piedică prin lipsa lor de spiritualitate și evlavie adevărată. Nu-ți putem spune ce mult regretăm că cei care trebuia să fie creștini cu lepădare de sine sunt atât de departe de a se ridica până la acest standard. Cei care trebuia să fie statornici, bogați în lucrarea lui Dumnezeu, sunt slăbiți de Satana, și au rămas la o așa depărtare de Dumnezeu. Ei nu reușesc să obțină puterea harului Său, prin care ar putea birui

[395]

slăbiciunile firii lor și, obținând mari biruințe în Dumnezeu, să arate celor slabi în credință calea, adevărul și viața.

Ceea ce ne-a pricinuit cea mai mare descurajare a fost să-i vedem pe cei din...., care au avut ani de experiență în cauza și lucrarea lui Dumnezeu, lipsiți de putere, datorită necredincioșiei lor. Ei au fost învinși de vrăjmaș, aproape în fiecare atac. Dumnezeu le-ar fi făcut puternice pe aceste persoane, ca santinele credincioase la postul lor, să păzească fortăreața, dacă ar fi umblat în lumina pe care le-a dat-o El. Fără îndoială că Satana, prin amăgirile lui, vrea să înșele aceste suflete vinovate și să le facă să creadă că, la urma urmei, stau bine. Ei n-au păcate grave, strigătoare la cer, și trebuie să fie, până la urmă pe temelia cea adevărată, iar Dumnezeu le va accepta lucrările. Ei nu văd păcate deosebite, de care să se pocăiască, nici păcate care să reclame umilință deosebită, mărturisire smerită și sfâșiere de inimă. Amăgirea asupra unora ca aceștia este într-adevăr puternică atunci când confundă forma evlaviei cu puterea acesteia, și se înșeală că sunt bogați și n-au nevoie de nimic. Asupra lor rămâne blestemul lui Meroza: „Blestemați pe Meroza, a zis Îngerul Domnului. Blestemați, blestemați pe locuitorii lui. Căci n-a venit în ajutorul Domnului, în

[396] ajutorul Domnului, printre oamenii viteji“ (**Judecători 5, 23**).

Sora mea, nu-ți scuza defectele, pentru că alții sunt greșiți. În ziua lui Dumnezeu, nu vei îndrăzni să invoci ca scuză pentru neglijența ta de a-ți forma un caracter pentru cer faptul că alții n-au manifestat devoțiune și spiritualitate. Aceeași lipsă pe care ai descoperit-o la alții era și la tine. Și faptul că alții erau păcătoși face ca păcatele tale să fie totuși grave. Atât ei, cât și tu, dacă continui starea ta prezentă, nepotrivită, veți fi despărțiți de Hristos și veți fi pedepsiți împreună cu Satana și îngerii lui, cu nimicire veșnică din prezența Domnului și a slavei puterii Lui.

Domnul a pregătit resurse bogate pentru tine ca, dacă Îl vei căuta și vei urma după lumina pe care ți-o va da El, să nu cazi pe cale. Ți-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu ca o candelă pentru picioarele tale și o lumină pe cărarea ta. Dacă te împiedici, aceasta se va întâmpla, pentru că n-ai consultat călăuza ta, Cuvântul lui Dumnezeu, și n-ai făcut din acest prețios Cuvânt regula vieții tale. Dumnezeu nu ți-a dat pentru viața ta, ca model, pe nici o ființă omenească, oricât de bună și aparent nevinovată poate fi ea. Dacă faci așa cum fac alții, și acționezi cum acționează alții, vei fi lăsată, în cele din urmă, în

afara Cetății Sfinte, împreună cu mulțimea cea mare, care a făcut întocmai cum ai făcut tu, a urmat un model pe care Domnul nu li l-a lăsat, și care sunt pierduți, după cum vei fi pierdută și tu.

Ceea ce au făcut alții, sau pot să mai facă în viitor, nu va micșora responsabilitatea sau vinovăția ta. Ție ți-a fost dat un model, o viață fără pată, caracterizată prin lepădare de sine și binefacere dezinteresată. Dacă te întorci de la acest model corect și desăvârșit și iei unul incorect, care este lămurit prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, ca unul de care să te ferești, cursul acțiunii tale va primi răsplata meritată, iar viața ta va fi un eșec.

Una dintre cele mai mari cauze pentru declinul comunității de la... este că se măsoară ei între ei și se compară unii cu alții. Sunt numai puțini cei care au un principiu viu în sufletul lor și care Îi servesc lui Dumnezeu privind numai spre slava Lui. Mulți de la... nu consimt să fie mântuiți în felul hotărât de Dumnezeu. Ei nu vor să ia greutatea de a lucra la propria lor mântuire cu frică și cutremur. Ei nu experimentează acest model, ci, mai degrabă, se chinuie să obțină o experiență prin efort individual și își iau riscul de a se sprijini de alții, încrezându-se în experiența acestora. Ei nu pot accepta să vegheze și să se roage, să trăiască pentru Dumnezeu, și numai pentru El. Este mult mai plăcut să trăiești în ascultare de eu. [397]

Comunitatea de la... este plină de alunecări de la credință și nu trebuie să viseze la prosperitate până când cei care cheamă Numele lui Hristos nu sunt gata să se despartă de toată nelegiuirea, până când nu învață să refuze răul și să aleagă binele. Nouă ni se cere să veghem și să ne rugăm fără încetare, pentru că pe calea noastră este pusă o cursă, și vom găsi vreo născocire de-a lui Satana, unde și când ne vom aștepta cel mai puțin la ea. Dacă în acel timp special nu veghem cu rugăciune, vom fi luați de vrăjmaș și vom suferi o pierdere categorică.

Ce responsabilitate a apăsas asupra voastră ca părinți! Ce puțin ați simțit voi greutatea acestei poveri! Mândria inimii, iubirea pentru înfățișarea exterioară și frâul liber pentru apetit v-au ocupat mințile. Mai întâi, lucrurile acestea s-au manifestat la voi și intrarea vrăjmașului n-a fost observată. El a înfipt stindardul în casa voastră, și a imprimat chipul lui detestabil asupra caracterelor copiilor voștri. Dar voi ați fost atât de robiți de dumnezeul acestei lumi, atât de amorțiți față de lucrurile spirituale și divine, încât nu ați putut dis-

cerne avantajul câștigat de Satana nici lucrurile lui chiar din familia voastră.

[398] Ați adus pe lume copii care n-au putut să se pronunțe în legătură cu aducerea lor la existență. Voi singuri v-ați făcut răspunzători, în mare măsură, pentru fericirea lor viitoare, pentru bunăstarea lor veșnică. Răspunderea de a-i educa pe acești copii pentru Dumnezeu, de a urmări cu grijă exagerată prima apropiere a vrăjmașului cel viclean și de a fi pregătiți să ridicați steagul împotriva lui, este asupra voastră, fie că o simțiți sau nu. Construiți în jurul copiilor voștri o fortificație de rugăciune și credință și, în plus, exercitați o supraveghere atentă. Voi nu sunteți siguri nici o clipă împotriva atacurilor lui Satana. Voi n-aveți timp să vă odihniți de munca vigilentă și serioasă. Nu trebuie să dormiți în postul vostru nici o clipă. Aceasta este lupta cea mai importantă. Sunt implicate consecințe veșnice. Înseamnă viață sau moarte pentru familia voastră. Singura voastră siguranță este să vă frângeți inimile înaintea lui Dumnezeu și să căutați Împărăția cerurilor ca niște copilași. Nu puteți fi biruitori în luptă, dacă urmați pe aceleași cale pe care ați mers până acum. Voi sunteți foarte departe de Împărăția cerurilor.

[399] Unii dintre cei care L-au mărturisit pe Hristos sunt mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât sunt foarte mulți care mărturisesc a fi păzitori ai Sabatului în.... Voi n-ați rămas în iubire față de Dumnezeu și nu i-ați învățat pe copiii voștri frica de Domnul. Nu i-ați învățat adevărul în mod stăruitor, când vă sculați, și când vă culcați, când veniți și când plecați. Nu i-ați păzit. Vă uitați la alți copii și vă consolați, zicând: „Copiii mei nu sunt mai răi decât ei“. Aceasta poate fi adevărat, dar oare neglijența altora de a-și face datoria micșorează forța cerințelor pe care Dumnezeu le-a pus în mod special asupra voastră ca părinți? El a pus asupra voastră răspunderea de a crește acești copii pentru El și mântuirea lor depinde, în mare măsură, de educația pe care o primesc în copilărie. Răspunderea aceasta nu și-o pot lua alții; dar, după ce ați făcut acest lucru, există o putere, deasupra oricărui fapt omenesc, care va conlucra cu voi prin mijloacele pe care aveți privilegiul să le folosiți. Dumnezeu va veni în ajutorul vostru și vă puteți încrede în puterea Lui. Puterea aceasta este nemărginită. Factorii omenești se pot dovedi fără succes, dar Dumnezeu îi poate face roditori, lucrând în și prin ei.

Aveți o lucrare de făcut, să vă puneți casa în ordine. Îngerii curăți, fără păcat, n-au plăcere să vină într-o locuință unde se practică atâta nelegiuire. Voi dormiți la postul vostru. Minteă voastră a fost ocupată cu lucruri de mică importanță, excluzând astfel problemele mai importante. Cea dintâi preocupare a voastră trebuie să fie aceea de a căuta Împărăția cerurilor și dreptatea ei; aveți făgăduința că atunci toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra. Aici ați greșit în familia voastră. Dacă v-ați fi zbatut ca voi și ai voștri să puteți intra pe poarta cea îngustă a-ți fi adunat zeloși fiecare rază de lumină, pe care Domnul a îngăduit-o să strălucească pe cărarea voastră, ați fi îndrăgit-o și ați fi umblat în ea.

Voi n-ați ținut seamă de lumina pe care Domnul v-a dat-o atât de binevoitor în legătură cu reforma sanitară. Voi ați găsit de cuviință să vă ridicați împotriva ei. N-ați văzut în ea nici o importanță, nici un motiv pentru care s-o primiți. Nu v-ați simțit dispuși să puneți restricții apetitului vostru. N-ați putut vedea înțelepciunea lui Dumnezeu în darea luminii cu privire la stăpânirea apetitului. Tot ce ați putut discerne a fost neplăcerea cu referire la refuzul gustului. Domnul a lăsat să lumineze asupra noastră lumina Lui, în aceste zile de pe urmă, pentru ca întunericul care s-a adunat în generațiile trecute, din cauza îngăduinței păcătoase, să poată fi risipit într-o măsură oarecare, și ca suita de rele, care au rezultat din cauza necumpătării în mâncare și băutură, să poată fi micșorată.

Din înțelepciune, Domnul a plănuț să-i aducă pe copiii Săi în poziția unde aveau să fie despărțiți de lume, în spirit și practică, pentru ca astfel copiii lor să nu fie ușor conduși la idolatrie și să ajungă infectați de stricăciunile acestui veac. Planul lui Dumnezeu este ca părinții credincioși și copiii lor să se prezinte ca reprezentanți vii ai lui Hristos, candidați pentru viața veșnică. Toți cei care sunt părtași ai naturii divine vor scăpa de stricăciunea care este în lume, prin poftă. Este imposibil să ajungă la desăvârșirea creștină cei care cedează apetitului. Voi nu puteți să treziți sensibilitățile morale ale copiilor voștri în timp ce nu dați atenție alegerii hranei lor. Mesele pe care le pregătesc, de obicei, părinții pentru copiii lor sunt o cursă pentru ei. Hrana lor nu este simplă și nici nu este pregătită într-o manieră sănătoasă. Adesea, hrana este bogată și producătoare de temperatură, având tendința să irite și să excite membrana sensibilă a stomacului. Înclinațiile senzuale sunt întărite și au preponderență, în

timp ce puterile morale și intelectuale sunt slăbite și devin slujitoare ale pasiunilor josnice. Trebuie să învățați să pregătiți o hrană simplă, totuși, hrănitoare. Mâncarea de carne și prăjituri bogate, plăcinte pregătite cu condimente de orice fel nu sunt hrana cea mai sănătoasă și mai hrănitoare. Ouăle n-ar trebui puse pe masa voastră. [Vezi Apendice] Ele sunt vătămătoare pentru copiii voștri. Fructe și cereale preparate în felul cel mai simplu, sunt cele mai sănătoase și vor procura cea mai mare cantitate de elemente nutritive pentru corp și, în același timp, nu slăbesc intelectul.

Regularitatea în mâncare este foarte importantă pentru sănătatea corpului și seninătatea minții. Copiii voștri trebuie să mănânce numai la ore regulate. Nu trebuie să li se îngăduie să se abată de la regula stabilită. Când tu, soră E., lipsești de acasă, nu poți controla aceste probleme importante. Deja fiul vostru cel mai mare și-a slăbit întreg organismul și a pus temelia pentru îmbolnăvire permanentă. Al doilea copil al vostru va merge în curând pe urmele lui, și nici unul dintre copiii voștri nu este în siguranță față de acest rău.

[401] Voi nu puteți fi în măsură să obțineți adevărul de la copiii voștri privitor la obiceiurile lor. Cei care practică vicii ascunse vor minți și vor înșela. Copiii voștri pot să vă înșele, pentru că nu sunteți în situația în care să puteți ști, dacă ei încearcă să vă inducă în eroare. Ați fost orbiți timp atât de îndelungat de vrăjmașul, încât de-abia că mai aveți o rază de lumină spre a discerne întunericul. Este o mare, solemnă și importantă lucrare de făcut pentru voi, și anume să puneți inimile și casa voastră în regulă. Unica voastră cale sigură este aceea de a vă apuca de îndată de această lucrare. Să nu vă înșelați cu părerea că, la urma urmei, problema aceasta este pusă în fața voastră într-o lumină exagerată. Eu n-am colorat tabloul, ci am vorbit despre fapte care vor trece testul judecății. Treziți-vă! treziți-vă! vă implor, până nu va fi prea târziu ca relele să mai fie îndreptate, iar voi și copiii voștri să pieriți în nimicirea generală. Apucați-vă de lucrarea cea solemnă, și aduceți în ajutorul vostru orice rază de lumină, pe care o puteți aduna, care a strălucit pe cărarea voastră și pe care n-ați îndrăgit-o, și împreună cu ajutorul luminii care strălucește acum, începeți o cercetare a vieții și caracterului vostru, ca și când ați fi înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu. „Să vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul“, este îndemnul apostolului (**1 Petru 2, 11**). Viciul și stricăciunea abundă peste tot,

și dacă nu aveți o putere mai mare decât cea omenească, în care să vă puteți încrede, spre a vă împotrivi puternicului curent al răului, veți fi biruiți și doborâți de curentul spre pierzare. Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu.

Domnul pune la încercare și probează pe poporul Său. Îngerii lui Dumnezeu veghează asupra dezvoltării caracterului și cântăresc valoarea morală. Timpul de probă este aproape încheiat, și voi nu sunteți gata. O, fie ca cuvântul de avertizare să poată arde în sufletele voastre! Fiți gata! Fiți gata! Lucrați cât mai este ziuă, pentru că vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Va ieși porunca: Cine este sfânt, să se sfințească și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe. Soarta fiecăruia va fi hotărâtă. Puțini, foarte puțini, din [402] imensul număr de oameni care populează pământul, vor fi mântuiți pentru viața veșnică, în timp ce mulțimile care nu și-au desăvârșit sufletele prin ascultare de adevăr vor fi destinați pentru moartea a doua. O, Mântuitorule, salvează ceea ce ai cumpărat cu sângele Tău! este strigătul inimii mele chinuite.

Mă tem mult pentru voi și pentru mulți care mărturisesc a crede adevărul în... O, cercetați-vă, cercetați-vă cu atenție inimile și faceți o lucrare completă pentru judecată! Am o durere în inimă când îmi amintesc cât de mulți copii ai părinților care păzesc Sabatul își ruinează sufletul și trupul cu vicii ascunse. Alături de voi este o familie care destăinuie relele lor obiceiuri din trupurile și din mintea lor. Copiii aceștia se află direct pe calea spre pierzare. Ei s-au înjosit pe ei înșiși și i-au învățat pe mulți alții să practice acest viciu. Băiatul cel mai în vârstă este pipernicit fizic și mental, prin îngăduirea practicării acestui viciu. Puținul intelect care i-a mai rămas este de grad inferior. Dacă continuă cu această practică vicioasă, în cele din urmă va deveni un idiot. Orice îngăduință la copiii care și-au atins creșterea este un rău teribil și va da naștere la rezultate teribile, care moleșesc organismul și slăbesc intelectul. Dar la cei care își permit acest viciu stricat, mai înainte de atingerea creșterii lor, efectele rele sunt mai lămurit marcate și vindecarea efectelor lui este aproape fără speranță. Structura fizică este slabă și pipernicită; mușchii sunt fără vlagă; ochii devin mici și uneori par umflați; memoria este înșelătoare și devine ca un ciur și incapacitatea de a concentra gândurile asupra studiului crește.

[403]

Părinților acestor copii le-aș spune: Voi ați adus copii pe lume numai pentru a fi un blestem pentru societate. Ei sunt neascultători, pătimiși, certăreși și vicioși. Influența lor asupra altora este coruptoare. Ei poartă pecetea caracterului tatălui, a pasiunilor lui josnice. În ei este reflectat temperamentul lui pripit și violent. Părinții aceștia ar fi trebuit de mult să se mute în provincie, despărțindu-se astfel și ei și copiii lor de societatea celor de pe urma cărora n-aveau nimic de câștigat. Hărnicia continuă la o fermă s-ar fi dovedit o binecuvântare pentru acești copii și o continuă ocupație, cât putea să suporte puterea lor, le-ar fi dat puține ocazii să-și corupă corpurile lor prin masturbare și i-ar fi împiedicat de la instruirea multora în această practică diabolică. Munca este o mare binecuvântare pentru toți copiii, mai ales pentru acea categorie ale căror minți sunt din fire înclinate spre viciu și depravare.

[404]

Copiii aceștia au comunicat mai multă cunoștință a viciului în..... decât pot să contracareze toate eforturile unite ale pastorilor și ale oamenilor care mărturisesc evlavia. Mulți dintre cei care au învățat de la copiii voștri vor merge la pierzare mai degrabă decât să-și stăpânească patimile și să înceteze practicarea acestui păcat. O singură minte coruptă poate semăna mai multă sămânță rea, într-o scurtă perioadă de timp, decât pot să scoată din rădăcini, în timpul unei vieți întregi, mulți. Copiii voștri sunt de batjocură în gura blestemătorilor adevărului. Aceștia sunt copiii păzitorilor Sabatului, dar ei sunt mai răi în general, decât copiii lumești. Ei au mai puțină curăție, mai puțin respect de sine. Fratele F. n-a făcut nici o cinste cauzei lui Dumnezeu. Temperamentul lui impetuos și influența lui generală n-au avut tendința de a înălța, ci de a coborî la un nivel inferior. Cauza lui Dumnezeu a fost dezonorată prin lipsă de judecată și curăție. Ar fi fost cu mult mai bine pentru cauza adevărului, dacă această familie s-ar fi mutat cu mult timp înainte la o ocupație mai puțin importantă, unde ar fi fost mult mai izolați și influența lor simțită mai puțin. Copiii lor au trăit în lumina adevărului și au avut privilegii pe care numai puțini copii le-au avut; cu toate acestea, în tot acest timp, nu le-a fost de folos, ci au crescut întărindu-se din ce în ce mai mult în stricăciune. Mutarea lor ar fi fost o binecuvântare pentru comunitate, pentru societate și pentru întreaga familie. Ocupația continuă la țară ar fi o binecuvântare pentru tată și copii, dacă ar vrea să se folosească de avantajele vieții de fermă.

Am văzut că familia fratelui G. are nevoie să facă o mare lucrare pentru ei. H. și I. au împins lucrurile foarte departe cu privire la această patimă a masturbației; aceasta este adevărat mai ales despre H. care a mers cu practicarea acestui păcat atât de departe, încât intelectul lui este afectat, vederea lui este slăbită, și chiar și boala se ține de el. Satana are aproape control deplin asupra minții acestui băiat, dar părinții lui nu se trezesc să vadă răul și rezultatele lui. Mintea lui este degradată, conștiința lui este împietrită, sensibilitățile lui morale amortite și el va fi o victimă ușoară pentru asocieri rele pentru a conduce la păcat și nelegiuire. Frate și soră G., vă rog să vă treziți. Voi n-ați primit lumina reformei sanitare și n-ați procedat în conformitate cu ea. Dacă v-ați fi restrâns apetitul, ați fi economisit multă muncă în plus și cheltuială; și ceea ce are o consecință și mai mare, v-ați fi menținut într-o mai bună stare de sănătate fizică și o mai mare măsură de putere intelectuală pentru aprecierea adevărilor veșnice; ați fi avut un creier mai clar spre a cântări dovezile adevărului și ați fi fost mai bine pregătiți să prezentați altora un temei al nădejzii care este în voi. Hrana voastră nu este de acea calitate simplă și sănătoasă, care să facă cel mai bun fel de sânge. Sângele impur va întuneca cu siguranță puterile intelectuale și morale, și va trezi și întări pasiunile josnice ale firii voastre. Nici unul dintre voi nu-și poate permite o mâncare excitantă, pentru că aceasta este pe seama sănătății trupului, a prosperității sufletelor voastre și a sufletelor copiilor voștri.

Voi puneți pe masă hrană care împovărează organele digestive, excită pasiunile senzuale și slăbește facultățile intelectuale și morale. Hrană bogată și mâncare cu carne nu este spre folosul vostru. Dacă ați putea cunoaște exact natura cărnii pe care o mâncați, dacă ați putea vedea în viață animalele care vă procură hrana, v-ați întoarce cu dezgust de la mâncarea voastră cu carne. Chiar animalele acelea a căror carne o mâncați sunt adesea atât de bolnave, încât, dacă ar fi lăsate în pace, ar muri de la sine; dar în timp ce suflarea de viață mai este în ele, ele sunt ucise și aduse pe piață. Voi luați în mod direct în organismul vostru tumori și otravă și, totuși, nu vă dați seama de ea. Vă place să vă satisfaceți apetitul. Trebuie să învățați lecția aceasta: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“ (**1 Corinteni 10, 31**).

Vă rog stăruitor, de dragul lui Hristos, puneți-vă casa și inimile în ordine. Lăsați ca adevărul de origine cerească să vă înalțe și

să vă sfințească sufletul, trupul și duhul. „Să vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul“ (1 Petru 2, 11). Frate G., mâncarea are tendința de a întări pasiunile josnice. Tu nu-ți stăpânești trupul după cum este datoria ta să faci, pentru ca să desăvârșești sfințirea în temere de Dumnezeu. Trebuie să practici cumpătarea în mâncare, ca să devii răbdător. Adu-ți aminte că ai dat, în mare măsură, copiilor tăi pecetea propriului tău caracter. Tu trebuie să te păzești și să nu fii pripit, sever sau nerăbdător. Tratează-i în mod hotărât, dar răbdător, iubitor, milos, așa cum te-a tratat și Isus pe tine. Fii atent cum tratezi greșelile. Fii îngăduitor cu copiii tăi, totuși, pune-le restricții. Ai neglijat această lucrare prea mult. Tu nu i-ai corectat după maniera cea dreaptă, neavând un control perfect al caracterului tău. Pentru voi amândoi trebuie făcută o mare lucrare. Frate G., dacă ai fi continuat să mergi din putere în putere, urmând după lumina pe care ți-a dat-o Domnul, El te-ar fi ales acum ca pe o unealtă a neprihănirii. Tu ai talente, ai capacitate, poți lucra pentru slava lui Dumnezeu; dar nu te-ai predat pe tine însuși întru-totul lui Dumnezeu. O, măcar acum dacă ai căuta blândețea, neprihănirea lui Hristos, ca să poți fi ascuns în ziua mâniei aprinse a Domnului.

[406]

Iubitul meu frate și soră, voi trebuie să vă apucați ca, în unire stăruitoare, să îndreptați îndrumarea greșită a copiilor voștri. Sora G. este prea îngăduitoare; totuși, în unire și cu iubire, puteți face mult, chiar acum, spre a-i lega pe copiii voștri de inimile voastre și spre a-i instrui pe calea cea bună și dreaptă. Aveți o lucrare de făcut, aceea de a pune în ordine casa și inimile voastre. Trebuie să cultivați o acțiune armonioasă. Influența transformatoare a Duhului lui Dumnezeu poate face o mare lucrare pentru amândoi și va uni inimile și eforturile voastre în lucrarea de reformă a familiei voastre. Orice nemulțumire, murmurare și iritare pripită să înceteze. Efectele acestora sunt să vă slăbească pe amândoi și să nimicească influența pe care trebuie s-o exercitați, dacă este să reușiți în educarea copiilor voștri pentru cer.

Satana este acum pe câmpul de bătaie. Bieții voștri copii sunt prizonierii lui, el le stăpânește mințile și-i face o țintă joasă. Sensibilitățile lor morale par paralizate. Ei au practicat masturbația și se mândresc cu nelegiuirile lor. Astfel de copii sunt capabili să otrăvească o vecinătate întreagă sau o localitate, și influența lor vătămătoare îi va pune în pericol pe toți cei care vin în contact cu ei,

în incinta școlii. Copiii voștri sunt stricați la trup și minte. Viciul și-a pus pecetea asupra copiilor voștri mai în vârstă. Ei sunt pătați, adânc pătați de păcat. Înclinațiile senzuale predomină, în timp ce facultățile intelectuale și morale sunt foarte slabe. Pasiunile josnice au câștigat putere prin exercițiu, în timp ce conștiința a devenit împietrită și veștejită. Aceasta este influența pe care o va avea viciul asupra puterilor mintale. Aceia care se dedau la lucrarea de ruinare a trupului și a minții lor nu se opresc aici. În cele din urmă, ei vor fi gata pentru păcatul de orice fel, pentru că conștiința lor este ofilită. Părinții n-au fost nici pe jumătate treziți, ca să-și dea seama de responsabilitatea lor de a deveni părinți. Ei sunt neglijenți față de datoria lor. Nu-i învață pe copiii lor despre păcătoșenia acestor obiceiuri care nimicesc virtutea. Până când părinții nu se trezesc, nu există nici o speranță pentru copiii lor.

Aș putea aminti și cazul altora, dar mă voi abține, cu excepția câtorva cazuri. I. este un asociat periculos. El este un rob al acestui viciu. Influența lui este rea. Harul lui Dumnezeu n-are influență asupra inimii lui. El are un intelect bun și tatăl lui s-a încrezut mult în acesta spre a-l echilibra; dar puterea mintală singură nu este o garanție pentru o superioritate virtuoasă. Absența principiului religios îl face corupt la inimă și ascuns în faptele lui rele. Influența lui este peste tot periculoasă. El nu este fidel față de principii și se mândrește cu îndoiala lui. Când este împreună cu cei de vârsta lui sau mai tineri decât el, discută cu dibăcie despre lucruri religioase, face glume și își bate joc de adevăr și de Biblie. Această pretinsă cunoștință are influența de a corupe mințile și face ca tinerilor să le fie rușine de adevăr. Astfel de tovarășii trebuie complet evitate, pentru că aceasta este singura cale sigură. Fetele tinere sunt încântate de societatea acestui tânăr; chiar unii dintre cei care mărturisesc că sunt creștini preferă o astfel de societate.

K. este un băiat care poate fi format, dacă este înconjurat de influențe bune. El are nevoie de un exemplu bun. Dacă tinerii care-L mărturisesc pe Hristos l-ar onora cu viața lor, ei ar putea exercita o influență care ar contracara influența vătămătoare a unor tineri ca I. Dar, în general, tinerii n-au mai multă religie decât cei care n-au amintit niciodată numele lui Hristos. Ei nu se îndepărtează de păcat. Un băiat îndemânatic și inteligent ca I. poate avea o puternică influență spre rău. Dacă inteligența aceasta ar fi stăpânită de virtute și

[407]

corectitudine, ea ar fi puternică pentru bine; dar dacă este dominată de depravare, influența ei rea asupra celor întovărășiți cu el nu poate fi evaluată; și ea îl va afunda, cu siguranță, în pierzare. Un bun intelect corupt produce o inimă foarte rea. Un intelect strălucit, sfințit de Duhul lui Dumnezeu, exercită o putere tainică și răspândește lumină și curăție asupra tuturor celor cu care se asociază fericitul posesor.

[408] Dacă un băiat cu o așa capacitate mintală ca I. și-ar preda inima lui Hristos, aceasta ar fi mântuirea lui. Cu ajutorul religiei curate, intelectul lui ar fi adus pe o cale sănătoasă; puterile lui mintale și morale ar deveni viguroase și armonioase; conștiința iluminată de harul divin ar fi ageră și curată, stăpânind voința și dorințele și conducând la sinceritate și integritate în fiecare acțiune a vieții. Fără principiile religiei, băiatul acesta va fi șiret, prefăcut, ascuns pe o cale rea, și-i va otrăvi pe toți cei cu care se asociază. Îi avertizez pe toți tinerii să se ferească de acest tânăr, dacă continuă să disprețuiască religia și Biblia. Voi nu puteți fi prea păziți în societatea lui.

Asociindu-se cu acei băieți care nu exercită o influență bună, L. este și el corupt. I. și K. nu sunt asociați folositori pentru el, pentru că el este ușor influențat în direcția cea rea..... Nu este cel mai bun loc pentru el. Obiceiurile lui nu sunt curate; el practică masturbația. Din cauza aceasta și a iubirii lui față de compania colegilor răi, dorințele care ajută la formarea unui caracter virtuos și care, în cele din urmă, asigură cerul, vor fi slăbite. Tinerii care doresc nemurirea trebuie să se oprească acolo unde sunt și să nu îngăduie nici un cuget sau faptă impură. Cugete murdare duc la fapte murdare. Dacă Hristos ar fi tema meditației, gândurile vor fi mult despărțite de orice subiect care conduce spre acțiuni care nu sunt curate. Stăruind asupra subiectelor înălțătoare, mintea va fi întărită. Dacă este educată să urmeze pe calea curăției și a sfințeniei, ea va deveni sănătoasă și viguroasă. Dacă este educată să stăruie asupra subiectelor spirituale, ea va lua acea direcție în mod natural. Dar această atracție a cugetelor pentru lucrurile cerești nu poate fi obținută fără exercitarea credinței în Dumnezeu și o serioasă și smerită încredere în El pentru acea tărie și har care vor fi suficiente pentru orice caz de urgență.

[409] Curăția vieții și un caracter format după Modelul divin nu se obțin fără efort serios și principii precise. O persoană care se îndoiește nu va reuși să ajungă la desăvârșirea creștină. Unul ca acesta va fi

cântărit în balanță și găsit ușor. Ca un leu care răcnește, Satana își caută prada. El încearcă vicleniile lui asupra fiecărui tânăr nebănuitor; siguranța este numai în Hristos. Numai prin harul Lui, Satana poate fi înfrânt cu succes. Satana spune tinerilor că mai este încă destul timp, că se pot lăsa în voia păcatului și viciului numai de această dată și apoi niciodată mai mult; dar acea singură îngăduință va otrăvi întreaga lor viață. Nu te aventura nici o singură dată pe teren interzis. În aceste periculoase vremuri rele, când ademenirile spre viciu și corupție sunt peste tot, fie ca strigătul serios și sincer al tinerilor să se ridice spre cer: „Cum își va ține tânărul curată cărarea?“ (**Psalmii 119, 9**). Și fie ca urechile lui să fie deschise și inima înclinată spre ascultare de instrucțiunea dată în răspuns: „Îndreptându-se după Cuvântul Tău“. Unica siguranță pentru tinerii din acest veac poluat este să-și pună încrederea în Dumnezeu. Fără ajutor divin, ei nu vor fi în stare să-și stăpânească apetitul și pasiunile omenești. Ajutorul foarte necesar se află în Hristos, dar cât de puțini vor să vină la El după acel ajutor. Când a fost pe pământ, Isus a spus: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!“ (**Ioan 5, 40**). În Hristos, toți pot să biruiască. Puteți spune împreună cu apostolul: „Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori.“ Și iarăși: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire“ (**Romani 8, 37; 1 Corinteni 9, 27**).

Am descris cât se poate de complet cazul fratelui E. și a familiei sale, pentru că acesta ilustrează adevărata situație a multor familii, și Dumnezeu dorește ca ele să-L accepte, ca și când ar fi scris special pentru folosul lor. Mai sunt cazuri pe care le-aș putea numi, dar am numit deja destule. Fetele tinere nu sunt lămurite, în general, cu privire la păcatul masturbației. Ele îl practică și, drept rezultat, organismul lor se ruinează. Unele care tocmai ajung la vârsta căsătoriei, sunt în pericol de paralizie a creierului. Deja puterile intelectuale și morale sunt slăbite și amorțite, în timp ce pasiunile senzuale câștigă ascendență și corup trupul și sufletul. Tineri, bărbați și femei nu pot fi creștini dacă nu încetează cu totul practicarea acestui viciu diabolic, care distruge trup și suflet.

Mulți tineri sunt doritori de cărți. Ei citesc orice pot să obțină. Istorisirile dragostei captivante și descrierile murdare au o influență corupătoare. Romanele sunt citite cu nesaț de mulți și, drept rezultat, imaginația lor devine mânjită. În trenuri, adesea sunt oferite spre

vânzare fotografii cu femei goale. Aceste tablouri dezgustătoare se găsesc și în cârciumi și sunt atârinate pe pereții celor ce se ocupă cu gravuri. Aceasta este o epocă în care corupția abundă peste tot. Pofa ochilor și pasiuni stricate sunt trezite prin privire și lectură. Inima este coruptă prin imaginație. Minte găsește plăcere în contemplarea scenelor care trezesc cele mai josnice pasiuni. Aceste imagini rușinoase, văzute printr-o imaginație mânjită, corup purtarea și pregătesc ființele înșelate și orbite să dea frâu liber patimilor păcătoase. Apoi, urmează păcate și abateri care trag ființele făcute după chipul lui Dumnezeu în jos, la un nivel cu animalele, afundându-le în cele din urmă în pierzare. Evitați să citiți sau să priviți la lucruri care vă vor sugera cugete murdare. Cultivați puterile morale și intelectuale. Nu lăsați ca aceste puteri nobile să ajungă slăbite prin multa citire chiar și a cărților de povești. Eu cunosc minți puternice, care au fost dezechilibrate și amorțite sau paralizate prin necumpătare la citire. Fac apel la părinți să controleze lectura copiilor lor. Cititul mult le aduce numai vătămare. În mod deosebit, să nu permiteți pe mesele voastre reviste și ziare în care se află povești de dragoste. Este imposibil pentru tineri să posede un nivel sănătos al minții și principii religioase corecte, dacă nu le place citirea atentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Cartea aceasta conține cele mai interesante istorisiri, arată calea mântuirii prin Hristos și este călăuza lor pentru o viață mai înaltă și mai bună. Ei ar declara-o cea mai interesantă carte pe care au citit-o vreodată, dacă imaginația lor n-ar fi ajuns pervertită din cauza povestirilor captivante despre personaje fictive. Voi, care așteptați ca Domnul să vină a doua oară, să schimbe trupurile voastre murdare și să vă facă asemenea trupului Său slăvit, trebuie să urcați pe un plan de acțiune mai înalt. Voi trebuie să lucrați dintr-un punct de vedere mai înalt decât ați făcut până acum, altfel nu veți face parte din acel număr care va primi legătura finală cu nemurirea.

[411]

Iubire adevărată în cămin

Frate M.: La Adams Center, mi-a fost arătat că ai avut o mare lipsă de spirit altruist, de când ești la Institut, și că n-ai exercitat influența pe care trebuia s-o exerciți. Ai fi putut lăsa ca lumina ta să lumineze acolo, dar n-ai luminat. Adesea ți-ai neglijat datoria pentru distracție. Tu nu te-ai îngrijit să porți răspunderi. Ție nu-ți place să faci exerciții practice. Îți place comoditatea; tu și munca grea sunteți în dezacord. Acesta este egoism. Ai lăsat ca proprietatea Institutului să se ruineze și să fie distrusă, când era de datoria ta să vezi ca ea să fie păstrată și ca totul să fie în ordine și apărută cu mai mare interes și grijă decât dacă ar fi fost a ta. Ai fost un ispravnic necredincios. De fiecare dată când ți-ai permis să te ocupi cu distracții, jucând crichet sau altceva de felul acesta, foloseai timpul pentru care erai plătit și care nu era al tău. Ai fi tot atât de scuzabil, ca și când ai fi luat bani pe care nu i-ai câștigat prin muncă și ți i-ai fi însușit.

Frații Loughborough, Andrews, Aldrich și alții nu te-au cunoscut. Ei te-au apreciat prea mult. Nu meritai să ocupi locul pe care ei te-au angajat să-l ocupi. Ei au greșit în apreciere, când te-au plătit cu un salariu atât de mare pentru munca ta. Tu n-ai câștigat pe merit banii pe care i-ai primit. Erai foarte încet și îți lipsea în mare măsură energia. Nu erai destul de interesat și treaz ca să vezi și să faci, și lucrurile au fost teribil de neglijate. [412]

Frate al meu, tu ești departe de Dumnezeu; ești într-o stare de cădere. Nu ai un curaj moral nobil. Te supui propriilor tale dorințe, în loc să te lepezi de eu. În căutarea după fericire, ai luat parte la locuri de distracții pe care Dumnezeu nu le aprobă și făcând astfel ți-ai slăbit sufletul. Ai multe de învățat. Tu îți încurajezi apetitul, mâncând o cantitate mai mare de hrană decât poate s-o transforme organismul tău în sânge bun. Este păcat să fii necumpătat în cantitatea de hrană mâncată, chiar dacă nu se poate aduce calității nici o obiecțiune. Mulți socotesc că, dacă nu consumă carne și altă hrană proastă, pot să mănânce până când numai pot din hrana simplă. Aceasta este o greșeală. Mulți dintre cei care mărturisesc că sunt reformatori ai

sănătății nu sunt mai puțin decât gurmanzi. Ei pun asupra organelor digestive o povară atât de mare, încât vitalitatea organismului este extenuată în efortul de a o digera. Aceasta mai are și o influență deprimantă asupra intelectului, pentru că puterea sistemului nervos este solicitată să ajute stomacul. Mâncarea peste măsură, chiar din hrana cea mai simplă, amorțește nervii senzitivi ai creierului și slăbește vitalitatea lui. Mâncarea peste măsură are un efect mai rău asupra organismului decât munca peste măsură, iar energiile sufletului sunt istovite mai eficient prin mâncare necumpătată decât prin muncă necumpătată.

[413]

Organele digestive să nu fie niciodată împovărate cu o cantitate sau calitate de hrană care să suprasolicite organismul să și le însușească. Tot ceea ce este băgat în stomac peste ceea ce poate organismul să transforme în sânge bun, îmbâcsește mecanismul digestiei; pentru că n-o poate face fie carne, fie sânge, și prezența ei împovărează ficatul și produce organismului o stare morbidă. Stomacul este supus la o muncă în plus în eforturile lui de a scăpa de ea, și apoi apare un simțământ de moleșală care este interpretat că înseamnă foame și, fără a îngădui organelor digestive un timp de odihnă, după munca lor spre a-și reface energiile, în stomac este băgată o altă cantitate excesivă spre a pune mașinăria din nou în mișcare. Organismul primește mai puține elemente nutritive de la o mare cantitate de hrană, chiar și de bună calitate decât de la o cantitate moderată, luată la perioade regulate.

Fratele meu, creierul tău este amorțit. Un bărbat care mănâncă atât cât mănânci tu trebuie să fie un om muncitor. Exercițiul este important pentru digestie și o bună stare de sănătate a trupului și sufletului. Tu ai nevoie de exerciții fizice. Tu te miști și acționezi ca și când ai fi de lemn, ca și când n-ai avea elasticitate. Ceea ce ai nevoie este un exercițiu sănătos, activ. Acesta va întări mintea. Imediat după o masă completă, să nu aibă loc nici studiu, nici exercițiu intens. Forța creierului este solicitată la exercițiu activ, ca să ajute stomacul, de aceea, când mintea sau trupul este greu împovărat după mâncare, procesul de digestie este întârziat. Vitalitatea organismului, care este necesară să îndeplinească lucrarea într-o direcție, este sustrasă să lucreze în altă parte.

Trebuie să exersezi cumpătare în toate lucrurile. Cultivă puterile superioare ale minții și atunci va fi puțină putere de dezvoltare a

senzualului. Este imposibil pentru tine să crești în putere spirituală când apetitul și pasiunile tale nu sunt sub control perfect. Apostolul inspirat spune: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9, 27).

[414]

Frate al meu, trezește-te, te rog, și lasă ca lucrarea Duhului lui Dumnezeu să pătrundă mai adânc decât la suprafață, lasă-L să coboare până la motivele adânci ale fiecărei acțiuni. Ceea ce lipsește este principiul, principiul ferm și vigoarea de acțiune, atât în lucrurile spirituale, cât și în cele vremelnice. Eforturilor tale le lipsește seriozitatea. O, cât de mulți se află la partea de jos, pe scara spiritualității, din cauză că nu vor să renunțe la apetit. Energia sistemului nervos este amortită și aproape paralizată prin mâncare excesivă. Când unii ca aceștia merg în Sabat, la casa lui Dumnezeu, ei nu-și mai pot ține ochii deschiși. Cele mai serioase apeluri nu reușesc să trezească intelectul lor de plumb, insensibil. Adevărul poate fi prezentat cu simțăminte adânci, dar el nu trezește sensibilitățile morale sau să lămurească înțelesul. Au învățat unii ca aceștia să-L slăvească pe Dumnezeu în toate lucrurile?

Este imposibil să ai concepții clare despre lucrurile veșnice, dacă mintea nu este educată să stăruie asupra subiectelor înalte. Toate pasiunile trebuie să fie aduse în supunere perfectă față de puterile morale. Când bărbații și femeile mărturisesc cu tărie despre credință și spiritualitate, eu știu că mărturisirea lor este falsă, dacă n-au adus toate pasiunile lor sub control. Dumnezeu cere acest lucru. Motivul pentru care există astfel de întuneric spiritual este că mintea este mulțumită la un nivel inferior și nu este îndreptată în sus, pe o cale cerească, curată și sfântă.

Am văzut cu privire la familia ta, frate M., că voi n-ați fost fericiți. Soția ta a fost dezamăgită, și tu ai fost dezamăgit. Soția ta se aștepta să afle în tine o persoană mai nobilă, mai delicată. Ea a fost foarte nefericită. Dânsa are o mare cantitate de mândrie. Rudele din partea mamei ei sunt din fire conștiincioase, totuși mândre și aristocrate. Ea împărtășește în mare măsură aceste trăsături de caracter. Nu este comunicativă. Pentru ea nu este natural să facă avansuri și să manifeste afecțiune. Ea privește la manifestarea afecțiunii dintre soț și soție, ca fiind copilărească. Socotește că, dacă încurajează afecțiunea, nu va primi răspuns printr-o iubire delicată, elevată, ci

[415]

prin pasiuni de ordin inferior, că acestea aveau să fie întărite, dar nu prin iubire curată, profundă și sfântă.

Soția ta trebuie să facă eforturi pentru a ieși din rezerva ei, impusă, și să cultive simplitatea în toate acțiunile ei. Și când este trezit nivelul mai înalt a aptitudinilor și întărit prin exercițiu, vei înțelege mai bine dorințele femeilor, vei înțelege că sufletul dorește mult o iubire de natură mai înaltă, mai curată, decât de pasiuni senzuale. Pasiunile acestea au fost întărite în tine prin încurajare și exercițiu. Dacă acum, în temere de Dumnezeu, îți ții trupul în supunere și cauți să o întâmpini pe soția ta cu iubire curată, înaltă, dorințele firii ei vor fi satisfăcute. Ia-o la inima ta; prețuiește-o mult.

Tu te-ai înălțat și ai luat o poziție mai presus de soția ta. Nu te-ai înțeles pe tine însuși. Ai avut o înaltă apreciere a experienței tale religioase și a înaintării în viața spirituală. Lucrurile acestea au împiedicat-o, în loc să o ajute pe soția ta. Ea se temea pentru tine, se temea că, în realitate, nu te-ai înțeles pe tine însuși; și că aveai să mergi prea repede. Unirea voastră n-a fost fericită. Nu vă potriviți unul cu altul. Soția ta are o fire timidă, fricoasă și retrasă. Tu n-ai reușit s-o înțelegi deloc. Ea ezită și se teme să iasă în evidență, pentru că îi este frică să nu meargă prea repede. Are nevoie de încredere în ea însăși și ar trebui încurajată independența.

[416] Frate M., tu n-ai reușit să încurajezi încrederea soției tale. Îți lipsește curtoazia și o considerație amabilă, constantă, față de ea. Uneori, îi arăți iubire, dar aceasta este o iubire egoistă. Tu nu ai principii care să pătrundă în adâncime și care să stea la baza tuturor acțiunilor tale. Nu este iubire egoistă cea care îndeamnă la o meditație constantă pentru ea și o grijă ca s-o ai în societatea ta, arătându-i că preferi compania ei mai presus de a celorlalți. Tu ai căutat propria ta distracție, lăsând-o acasă și adesea tristă. Ai urmat această cale înainte de a te muta în acest loc și ai continuat să faci așa până acum, într-o mai mică măsură, din lipsă de ocazie.

Soției tale i s-ar părea nedemn să te lase să știi că ea a observat deficiențe la tine. Ea se teme de tine. Dacă ai fi avut o iubire autentică, precum cere o fire ca a ei, ai fi găsit o coardă corespunzătoare în inima ei. Tu ești prea rece și rigid. Uneori, ai arătat afecțiune, dar aceasta n-a trezit iubire ca răspuns, pentru că n-ai fost curtenitor și atent, și n-ai manifestat acea considerație față de soția ta, prin care să ții seamă de fericirea ei. Prea de multe ori ți-ai luat libertatea

să hoinărești în urmărirea propriei tale plăceri, fără a lua deloc în considerare plăcerea sau fericirea ei.

Este adevărat, iubirea curată este prețioasă. Influența ei este cerească. Este adâncă și statornică. Nu este intermitentă în manifestări. Nu este o pasiune egoistă. Ea aduce roade și va conduce spre un efort constant de a o face pe soția ta fericită. Dacă ai această iubire, va fi numai firesc să faci acest efort. El nu va apărea ca fiind forțat. Dacă ieși la plimbare sau iei parte la o întâlnire, va fi atât de natural, ca și respirația, s-o alegi pe soția ta să te însoțească și să cauți s-o faci fericită în prezența ta. Tu privești cunoștințele ei spirituale ca fiind inferioare față de ale tale, dar eu am văzut că Dumnezeu are mai mare plăcere de spiritul ei decât de al tău. Nu ești vrednic de soția ta. Ea este prea bună pentru tine. Este o plantă plăpândă, sensibilă; are nevoie de îngrijire afectuoasă. Ea dorește sincer să facă voia lui Dumnezeu. Dar are un spirit mândru, și este timidă și retrasă, rușinoasă. Pentru ea, este egal cu moartea să fie subiect de observație. Fă ca soția ta să fie iubită, cinstită și îndrăgită, spre a împlini solemnă făgăduință a legământului căsătoriei, și ea va ieși din acea poziție retrasă și timidă, care pentru ea este naturală.

Lasă numai ca o femeie să înțeleagă că este apreciată de soțul ei și că este prețioasă pentru el, nu numai pentru că este potrivită pentru casa lui, ci pentru că este o parte din el însuși, și ea va răspunde afecțiunii lui și va reflecta iubirea consacrată ei. Fă ca soția ta să fie ținta atenției tale speciale și sincere. Dacă ai simți cum dorește Dumnezeu să simți, te-ai vedea pierdut fără societatea soției tale. Tu crezi că credința ei n-are valoare, totuși, ea va aduce răspunsuri mai degrabă decât credința pe care o ai tu.

[417]

Frate M., tu nu reușești să înțelegi inima femeii. Nu judeci de la cauză la efect. Tu știi că soția ta nu este așa de bine dispusă și fericită precum dorești s-o vezi tu, dar n-ai cercetat cauza. N-ai analizat comportamentul tău spre a vedea dacă nu cumva dificultatea este chiar la tine. Iubește-ți soția. Ea flămânzește după iubire profundă, adevărată și înălțătoare. Las-o să aibă o dovadă pipăibilă, că grija și interesul ei pentru tine, arătate în atenția ei pentru confortul tău, este apreciată și răsplătită. În tot ceea ce te angajezi, caută părerea și aprobarea ei. Respectă judecata ei. Să nu lași impresia că tu știi tot ceea ce este vrednic de știut.

[418]

Un cămin cu iubire în el, unde iubirea este exprimată în cuvinte, priviri și fapte este un loc unde îngerilor la place să-și arate prezența și să-l sfințească prin raze de lumină de slavă. Acolo, umilele îndatoriri ale gospodăriei au un farmec al lor. Nici una dintre îndatoririle vieții nu va fi neplăcută pentru soția ta în astfel de împrejurări. Ea le va îndeplini cu spirit de bunăvoință și va fi ca o rază de soare pentru toți cei din jurul ei, și în inima ei va cânta Domnului. În prezent, ea simte că nu dispune de afecțiunea inimii tale. Tu nu i-ai dat ocazia să simtă astfel. Tu îndeplinești sarcinile necesare care îți revin în calitate de cap al familiei, dar există o lipsă. Este lipsa serioasă a prețioasei influențe a iubirii care duce la atenții amabile. Iubirea trebuie văzută în priviri și maniere, și auzită în tonalitatea vocii.

Soția ta nu îndrăznește să-și deschidă inima față de tine, pentru că, de îndată ce exprimă un simțământ care diferă de al tău, tu îl respingi. Tu vorbești așa de tare, încât ea nu mai are curaj să mai spună nici un cuvânt. Voi nu sunteți o inimă. Tu iei o poziție mai presus de ea și te menții într-o atitudine, ca și cum judecata și părerea ei ar fi fără nici o importanță. Consideri cunoștințele tale mult mai avansate față de ale ei. Frate al meu, tu nu te cunoști. Dumnezeu privește la inimă, nu la cuvinte, sau la mărturisirea de credință. La Dumnezeu, cele exterioare n-au greutate ca la oameni. La Dumnezeu, are valoare o inimă smerită și un duh pocăit. Mântuitorul nostru este obișnuit cu conflictele vieții fiecărui suflet. El nu judecă după aparențe, ci cu dreptate.

Spiritul tău este puternic. Când iei o poziție, nu cântărești bine problema și nu te gândești care trebuie să fie efectul păstrării punctului tău de vedere și, într-o manieră independentă, le ții în rugăciunile și conversațiile tale, când tu știi că soția ta nu are aceleași păreri ca tine. În loc să respecti simțămintele ei și să eviți amabil, așa cum ar face un gentleman, acele subiecte contradictorii, tu ai fost dispus să stăruie asupra punctelor care pot ridica obiecții, și ai manifestat o stăruință în exprimarea părerii tale, fără a ține seamă de cei din jurul tău. Ai socotit că alții n-aveau dreptul să vadă problemele altfel de cum le vezi tu. Roadele acestea nu cresc în pomul creștin.

În cazul sorei N., tu n-ai văzut lucrurile în adevărata lor lumină. Dacă ea ar fi fost vindecată, ca răspuns la rugăciunile tale și ale altora, aceasta s-ar fi dovedit spre ruina a mai mult de doi sau trei

dintre voi. Un Dumnezeu înțelept a vegheat asupra acestei probleme. El a putut citi motivele și intențiile inimii.

Soția ta are tot atâta drept să-și susțină părerea cât ai și tu. Legătura ei de căsătorie nu-i nimicește identitatea. Ea are o responsabilitate individuală. Tu nu te vei simți bine până nu vei lua din calea ei și până nu vei manifesta față de ea un spirit de răbdare mai generos, asemenea lui Hristos, și până nu-i vei privi pe alții în lumina în care dorești să fii privit tu. Mai trebuie să înveți să „nu faci nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși“. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia“. „În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului“ (**Filipeni 2, 13; Romani 12, 10.11**). [419]

Conducător al adunărilor sociale

Frate M.: Mi-a fost arătat, că ai de făcut o mare lucrare pentru tine, mai înainte ca să poți exercita o influență în biserică spre a corecta greșelile celorlalți și să le faci educație. Tu nu ai acea smerenie a duhului, care poate ajunge la inimile poporului lui Dumnezeu. Ești exaltat. Trebuie să-ți examinezi motivele și acțiunile și să vezi dacă ai în vedere numai slava lui Dumnezeu. Nici fratele O., nici tu, nu sunteți potriviți să veniți în întâmpinarea lipsurilor tineretului și ale comunității, în general. Tu nu cauți ca, în simplitate, să înțelegi cea mai bună modalitate de a-i ajuta. Când atât tu cât și fratele O. vă părăsiți locurile obișnuite și luați loc în fața poporului, pe platformă, acest lucru nu va avea cea mai bună influență. Când stai acolo, socotești că trebuie să spui sau să faci ceva potrivit cu poziția pe care ai luat-o. În loc să mergi sus, să spui câteva cuvinte la subiect, tu faci adesea observații lungi, care rănesc în realitate spiritul adunării. Mulți se simt ușurați când stai jos. Dacă ai fi într-un loc la țară, unde ar fi puțini care să folosească timpul, astfel de observații lungi ar fi mai potrivite.

Lucrarea Domnului este o lucrare mare și în ea este nevoie să se angajeze oameni înțelepți. Sunt căutați bărbați care pot să se adapteze la nevoile oamenilor. Dacă ai de gând să-i ajuți pe oameni, nu trebuie să te așezi pe o poziție mai presus de ei, ci exact în mijlocul lor. Aceasta este greșeala cea mare a fratelui O. El este prea [420]

rigid. Pentru el nu este firesc să folosească simplitatea. El nu judecă de la cauză la efect și nu va câștiga afecțiune și iubire. Nu coboară la nivelul înțelegerii copiilor și nu vorbește de o manieră mișcătoare, care să stingă inimile. El se ridică și vorbește copiilor într-un anume fel, care nu le place și nu le face nici un bine. Observațiile lui sunt, în general, lungi și obositoare. Uneori, dacă s-ar fi spus numai un sfert din ceea ce s-a spus, ar fi rămas o impresie mult mai bună asupra minții.

Cei care îi învață pe copii trebuie să evite observațiile plictisitoare. Remarci scurte și la subiect vor avea o influență benefică. Dacă trebuie să se spună mult, spune puțin în mai multe ocazii. Câteva cuvinte interesante acum, altele mai apoi, vor fi mult mai folositoare decât a le spune toate deodată. Vorbirile lungi împovărează mintea copiilor. Prea multă vorbărie îi face să le fie silă chiar și de învățătura spirituală, exact după cum mâncarea peste măsură împovărează stomacul și micșorează apetitul, care duce chiar la a nu mai putea suferi hrana. Mințile oamenilor pot fi sătule de prea multă vorbărie. Lucrarea pentru biserică, dar mai ales pentru tineret, trebuie să fie învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo. Lasă timp ca mintea să digere adevărurile cu care i-ai hrănit. Copiii trebuie atrași spre cer, nu grăbit, ci încetinel.

[421]

Battle Creek, Michigan, 2 oct. 1868.

Importanța stăpânirii de sine

Iubite frate P.: Am încercat de mai multe ori să-ți scriu, dar tot de atâtea ori am fost împiedicată. N-am să mai amân. De câteva zile, am simțit o neliniște deosebită cu privire la tine. În iunie trecut, mi-au fost arătate unele lucruri în legătură cu tine. Am fost dusă înapoi în trecut și mi s-a arătat viața ta dezorganizată și debusolată. Erai fără Dumnezeu. Viața ta a fost grea și nesăbuită. Totuși, am văzut că Dumnezeu ți-a cruțat, din îndurare, viața de mai multe ori, când ți se părea că nici o putere sau înțelepciune omenească nu putea s-o mențină. Tu ești o minune a îndurării. Când viața ta a fost într-un pericol iminent, Hristos, Avocatul tău, a pledat în favoarea ta: „Tată, mai cruță-i viața puțin. El a fost un pom neroditor, care a făcut umbră pământului; totuși, nu-l tăia. Eu voi mai aștepta puțin cu răbdare, și am să văd dacă nu va aduce rod. Voi impresiona inima lui cu adevărul. Îl voi convinge de păcat.“

Am văzut că Domnul ți-a deschis calea să ascuți și să-I servești. Pașii tăi au fost îndreptați spre vest, unde mediul avea să fie mai favorabil, ca să crești în har și unde avea să fie mai puțin dificil să-ți formezi un caracter pentru cer. Tu ai venit în căminul nostru și ai fost primit în inimile noastre. Toate acestea au fost rânduite de Domnul. Tu n-ai avut experiența care era necesară spre a trăi o viață pe care Dumnezeu s-o aprobe. Tu ai fost așezat acolo unde, în câteva luni, puteai să obții mai multă cunoștință despre adevăr decât ai fi putut obține de-a lungul anilor, dacă ai fi rămas în răsărit.

Îndurătorul nostru Mare Preot cunoștea slăbiciunea și erorile tale și nu te-a lăsat, în lipsa ta de experiență, să lupți cu vrăjmașul cel mare în mijlocul mediului nefavorabil. Dacă ai fi rămas în..., n-ai fi reținut adevărul. Opoziția pe care ai fi primit-o ți-ar fi trezit combativitatea și ai fi dezonorat adevărul prin spiritul tău pripit; și apoi, pe măsură ce apăreau obstacole în călătoria ta creștină, te-ai descurajat și ai fi renunțat la adevăr. Trebuie să fii recunoscător pentru aceasta. Inima ta ar trebui să fie plină de recunoștință față de

[422]

iubitorul Mântuitor, pentru îndurarea Lui față de tine, care ai abuzat atât de mult timp de iubirea Sa.

Mi s-a arătat că tu ai fost o piatră din carieră, în stare brută, care avea nevoie să fie cioplită, ajustată și lustruită mai înainte de a putea fi pusă în clădirea cerească. O parte din această lucrare a fost făcută pentru tine; dar, mai este încă o lucrare și mai mare, care trebuie făcută! Ai fost foarte nefericit. Ai văzut partea aspră a vieții. N-ai avut prea multă fericire, dar erai cel care stăteai în propria ta lumină, lipsindu-te de bine. În tinerețe, ai încurajat un spirit de nemulțumire; nu voiai să fii dirijat; ai ales să mergi pe propria ta cale, indiferent de judecata sau sfatul altora. Nu voiai să te supui controlului tatălui tău vitreg, pentru că doreai să mergi pe propria ta cale. El n-a găsit calea cea mai bună spre a te conduce, și te-ai decis să nu respecti autoritatea. De îndată ce avea să-ți vorbească, tu aveai să iei poziția de apărare. Combativitatea ta era mare și aveai să te lupți cu orice și cu oricine contracara planurile tale. Chiar când erau făcute sugestii pentru o cale mai bună de urmat pentru planurile și lucrările tale, tu aveai să izbucnești într-o clipă. Te credeai cenzurat, te credeai învinuit și te simțeai mâhnit din cauza celor mai buni prieteni ai tăi. Imaginația ta era bolnavă. Credeai că toată lumea era împotriva ta și că soarta era extrem de grea. A fost grea, dar tu ai făcut-o așa.

[423] Purtarea ta față de tatăl tău vitreg a fost nepotrivită. El n-a meritat să fie tratat de tine așa cum a fost tratat. Avea greșeli și a comis erori, dar în timp ce erai atent să le vezi într-o lumină gravă, nu-ți vedeai greșelile tale. În providența lui Dumnezeu, soția ta a fost doborâtă de boală. Ea a fost o femeie îngâmfată, dar s-a pocăit de păcatele sale, și pocăința ei a fost acceptată de Dumnezeu.

Calea a fost barată de o parte și de alta, spre a te împiedica de la pierzare. Domnul a adus duhul tău nesupus și neîmblânzit în supunere față de El. Printr-un amestec de judecată și îndurare, ai fost adus la pocăință. Ca și Iona, tu ai fugit de datoria prezentă, pe mare. Dumnezeu ți-a barat calea prin vizitele Providenței Sale. Nu puteai să prosperi sau să fii fericit, pentru că n-ai vrut să-ți lași eul în urmă. Ai luat cu tine eul și păcatul. Nutreai un spirit de nemulțumire și neastâmpăr și n-aveai să-ți faci datoria. Doreai o schimbare, o lucrare mai mare. Ai devenit un temperament hoinar.

Privirea scumpului Mântuitor a fost asupra ta, altfel ai fi fost lăsat în starea ta de nedescris și în păcatele tale pentru a deveni

stricat în caracter și mizerabil în starea materială. În timp ce erai într-o țară străină și în timpul bolii, ai simțit starea ta tristă, pustie și deznădăjduită. Ai petrecut nopți lungi și zile grele de neliniște și durere, departe de mama și surorile tale, numai cu străini, care-ți făceau un serviciu amabil pentru tine, și fără nici o speranță creștină, care să te întărească.

Tu căutai fericirea, dar n-ai obținut-o. Ai neglijat sfatul mamei tale și rugămințile ei stăruitoare, de a nu călca poruncile lui Dumnezeu. Uneori, neglijența aceasta ți-a pricinuit amărăciune în suflet. Dar nu pot să mă ocup de fiecare amănunt, pentru că nu sunt în putere. Voi stărui asupra celor mai importante lucruri care mi-au fost arătate.

Am văzut că în fața ta este o lucrare pe care tu nu o înțelegi. Este aceea de a muri față de eu, de a răstigni eul. Tu ai un temperament iute, impetuos, pe care trebuie să-l supui. Ai trăsături nobile de caracter, care îți vor asigura prieteni, dacă temperamentul tău pripit nu rănește. Ai un atașament puternic față de cei care se interesează de tine. Când înțelegi bine lucrurile, ești conștiincios; dar adesea, acționezi din impuls, fără să te oprești să cugeți.

[424]

Judeci și comentezi umblările și purtările lor când nu le înțelegi poziția și lucrarea. Tu vezi lucrurile din punctul tău de vedere și apoi ești gata să pui la îndoială sau să condamni calea urmată de ei, fără să vezi fără părtinire problemele pe toate laturile. Tu nu cunoști sarcinile altora și nu trebuie să te simți răspunzător pentru faptele lor, ci să-ți îndeplinești sarcina, lăsându-i pe alții pe seama Domnului. Păstrează-ți sufletul liniștit, cultivă pacea și liniștea interioară și fii recunoscător.

Am văzut că Domnul ți-a dat lumină și experiență, ca să poți vedea caracterul păcătos al unui temperament pripit și să-ți stăpânești pasiunile. Nefăcând acest lucru, în mod sigur vei pierde viața veșnică. Trebuie să învingi această boală a închipuirii. Tu ești extrem de sensibil, și când se spune un cuvânt care favorizează o cale opusă față de cea pe care o urmezi, ești rănit. Te simți muștrat și trebuie să te aperi, să-ți salvezi viața; și în efortul tău de a-ți salva viața, o pierzi. Tu ai o lucrare de făcut, să mori față de eu și să cultivi un spirit de toleranță și răbdare. Renunță la ideea că nu ești tratat cum se cuvine, că ești nedreptățit, că cineva dorește să nu te lase în pace

sau să-ți faci rău. Tu vezi fals lucrurile. Satana te face să ai aceste păreri denaturate.

[425] Iubite frate P., la Adams Center, cazul tău mi-a fost arătat din nou. Am văzut că n-ai reușit mereu să exerciți adevărata stăpânire de sine. Ai făcut eforturi; dar aceste eforturi au influențat numai partea din afară, ele n-au influențat izvorul acțiunii. Temperamentul tău iute ți-a pricinuit adesea regret sincer, dureros și condamnare de sine. Acest temperament pasionat, dacă nu este supus, va deveni un temperament arțăgos, căutător de greșeli, de altfel îl ai deja într-o oarecare măsură. Ești gata să iei totul în nume de rău. Dacă cineva te împinge pe trotuar, ești iritat, și de pe buzele tale va ieși un cuvânt de nemulțumire. Dacă conduci căruța pe stradă și dacă nu ți se eliberează jumătate de drum, te vei revolta într-o clipă. Dacă ți se cere să te dai la o parte din cale, spre a face un serviciu altora, tu te vei mânia și agita și vei socoti că s-a abuzat de demnitatea ta. Vei arăta tuturor păcatul tău caracteristic. Chiar și înfățișarea ta va arăta temperamentul tău nerăbdător, și gura ta va părea întotdeauna gata să rostească un cuvânt mânios. Pentru acest obicei, ca și pentru folosirea tutunului, abținerea totală este singurul leac sigur. În tine trebuie să aibă loc o schimbare totală. Adesea, simți că trebuie să te păzești mai mult. Adesea spui în mod hotărât: „Am să fiu mai calm și mai răbdător“, dar făcând aceasta, atingi răul numai pe latura exterioară; tu consimți să păstrezi eul și să-l supraveghezi. Trebuie să mergi mai departe decât atât. Numai puterea principiului poate alunga acest vrăjmaș nimicitor și să aducă pace și fericire.

Ai spus de repetate ori: „Eu nu-mi pot stăpâni temperamentul. Trebuie să vorbesc“. Îți lipsește un duh blând și smerit. Eul întreg este viu, și tu stai să-l păzești continuu, ca să nu fie jignit sau insultat. Apostolul spune: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (**Coloseni 3, 3**). Cei care sunt morți față de eu nu vor fi așa sensibili și nu vor fi gata să reacționeze la tot ceea ce poate să-i irite. Morții nu pot să simtă. Tu nu ești mort. Dacă ai fi, și viața ta ar fi ascunsă în Hristos, ai trece pe lângă o mie de lucruri pe care le observi acum și care te supără, ca fiind nevrednice de observat; atunci te-ai apuca de cele veșnice și ai fi deasupra acestor mărunte încercări ale vieții.

[426] „Limba este o lume de nelegiuiri“. „Înțelepciunea face pe om răbdător, și este o cinste pentru el să uite greșelile“. „Cine este încet

la mânie, are multă pricepere, dar cine se aprinde iute, face multe prostii“. „Cel încet la mânie, prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine, prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți“. „Prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu“. „Cine își înfrânează vorbele, cunoaște știința, și cine are duhul potolit, este un om priceput“ (**Iacov 3, 6; Proverbe 19, 11; 14, 29; 16, 32; Iacov 1, 19.20; Proverbe 17, 27**).

Marele nostru Exemplu a fost înălțat spre a fi egal cu Dumnezeu. El era mare comandant în ceruri. Toți sfinții îngeri erau încântați să se închine înaintea Lui. „Și când duce în lume pe Cel întâi născut, zice: «Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine»“ (**Evrei 1, 6**). Isus a luat asupra Sa natura noastră. S-a dezbrăcat de slava, maiestatea și bogățiile Sale, pentru a duce la îndeplinire misiunea Lui, să mântuiască pe cel ce era pierdut. El n-a venit să I se slujească, ci să slujească altora. Isus, când a fost batjocorit, ultragiat și insultat, nu s-a răzbunat. „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri“ (**1 Petru 2, 23**). Când cruzimea omului L-a făcut să sufere lovituri de bici să aibă și răni dureroase, El n-a amenințat, ci S-a încredințat Celui care judecă după dreptate. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe frații din Filipi: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat, să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor“ (**Filipeni 2, 5-7**). Este slujitorul mai mare decât stăpânul? Hristos ne-a dat viața Sa ca model, și noi Îl dezonorăm când pentru orice nimic devenim invidioși și suntem gata să ne irităm pentru fiecare vătămare, presupusă sau reală. Nu este o dovadă de spirit mărinimos să fii pregătit să aperi eul spre a-ți păstra demnitatea. Mai bine vom suferi pe nedrept de o sută de ori decât să rănim sufletul printr-un spirit de revanșă, sau printr-o descărcare de mânie. Există putere care trebuie obținută de la Dumnezeu. El poate ajuta. El poate da har și înțelepciune. Dacă vei cere în credință, vei primi; dar trebuie să veghezi în rugăciune. Veghează, roagă-te, lucrează, aceasta să fie lozinca ta.

Soția ta poate fi o binecuvântare, dacă ar lua asupra ei doar răspunderea care este de datoria ei s-o ia. Dar ea a fugit de răspundere toată viața și acum este în pericol de a fi influențată, în loc să te

influențeze pe tine. În loc să aibă asupra ta o influență blândă, înălțătoare, există pericolul pentru ea să gândească cum gândești tu, și să acționeze cum acționezi tu fără să ajungă în adâncime spre a fi călăuzită de principiu în toate acțiunile ei. Voi simpatizați unul cu altul și, din nefericire, vă ajutați unul pe altul să vedeți problemele incorect. Ea poate exercita o influență spre bine, dar are un spirit care aduce indolență spirituală și lenevie. Ea este împotrivă să se angajeze în vreo lucrare bună, dacă nu-i plăcută și agreabilă. Care a fost păcatul lui Meroza? Nefăcând nimic. Ei n-au fost condamnați pentru păcate mari, ci pentru că n-au venit să-L ajute pe Domnul.

Am văzut că soția ta nu se înțelege pe sine. În tinerețea ei, s-a ferit să-și asume răspunderi și nu este dispusă să se angajeze în ele nici acum. Ea este înclinată să se bizuie pe alții, mai degrabă decât pe propriile ei puteri. N-a încurajat o independență mărinimoasă. Trebuia să se fi educat cu ani în urmă, să poarte sarcini. Ea nu este sănătoasă. Este predispusă spre amortirea ficatului și nu este înclinată spre exercițiu. Nu are capacitate de a se apuca de lucru în afară de cazul că se vede obligată. Ea mănâncă aproape o cantitate dublă față de cât ar trebui să mănânce. Tot ce ia în stomac, peste ceea ce organismul ei poate să transforme în sânge bun, devine materie de prisos, care împovărează organismul în asimilarea ei.

[428]

Organismul ei este împovărat cu o grămadă de materie care îl stingherește în lucrarea lui, și-i slăbește forța vitală.

A mânca mai mult decât poate organismul să digere dă naștere unui sânge stricat și suprasolicită vitalitatea într-o mai mare măsură decât munca sau exercițiu fizic. Această mâncare peste măsură dă naștere la o amortire surdă. Nervii creierului sunt solicitați să ajute organele digestive, și în felul acesta sunt continuu suprasolicitați, slăbiți și amortiți. Aceasta lasă în cap un simțământ de slăbiciune, care face ca soția să fie expusă într-o zi unui șoc de paralizie. Ea are nevoie să nu fie încurajată să înceteze exercițiul. Nimic n-ar fi atât de periculos pentru ea ca a nu-și solicita corpul pentru exercițiu fizic activ. Exercițiul fizic este foarte important. Acesta îi va întări corpul și mintea. Când își va da seama de responsabilitatea poziției ei și va vedea folosul care va rezulta din ea, căutând să aibă o țință în viață nu va fi dispusă să se afunde în indolență și să evite greutățile. Ea nu pune inimă în ceea ce face; de aceea se mișcă prea mult întocmai ca o mașină, simțind că munca este o povară. Atâta timp

cât simte în felul acesta, ea nu poate să-și dea seama de acea viață nouă și vigoare, care sunt privilegiul ei să le aibă. Îi lipsește spiritul și energia. Ea este prea mult înclinată să stea pierdută în slăbiciune și insensibilitate de plumb. Toropeala grea, pe care o simte, poate fi biruită numai printr-o dietă chibzuită, stăpânire perfectă asupra apetitului și a tuturor pasiunilor, și în solicitarea voinței ca s-o ajute la exerciții. Ei îi lipsește voința ca să electrizeze puterea nervilor, așa încât să poată rezista indolenței.

Soră P., tu nu poți fi de folos niciodată în lume, dacă hotărârile tale nu sunt puternice spre a te face în stare să birui această indispoziție de a te îngriji și a purta poveri. Pe măsură ce exersezi zilnic forțele din tine, sarcina va deveni mai puțin grea, până ce va ajunge să fie a doua ta natură, să-ți faci datoria, să fii harnică și să porți de grijă. Te poți obișnui să cugeți, când îți împovărezi mai puțin

[429]

stomacul. Povara aceasta îngreunează creierul.

De asemenea, trebuie să ai o țință, un scop în viață. Unde nu există un scop, există o predispoziție spre indolență; dar unde se are în vedere un obiectiv suficient de important, toate puterile minții vor intra într-o activitate spontană. Pentru a avea succes în viață, cugetul trebuie să fie neclintit îndreptat asupra obiectivului vieții, și nu să fie lăsat să rătăcească și să fie ocupat cu lucruri fără importanță sau să fie mulțumit cu contemplare inactivă, care este rodul fugii de răspundere. Proiectele nerealizate strică mintea.

Începe cu ziua de azi. Fă totul cu voință, cu toată inima. Trebuie să te hotărăști să faci ceva care îți va cere atât efort mintal cât și fizic. Inima ta trebuie să fie unde este munca ta. Sarcina care îți este acum în față este tocmai lucrarea pe care dorește cerul s-o îndeplinești. A visa la o lucrare îndepărtată și a-ți imagina un plan cu privire la viitor se vor dovedi fără folos și te vor face nepotrivită pentru o lucrare oricât de mică ar putea să fie, dar pe care cerul ți-o pune astăzi în față. Preocuparea ta să fie nu să faci vreo lucrare mare, ci să faci cu voioșie și bine lucrarea pe care o ai de făcut astăzi. Ție ți-au fost încredințați talanți spre a fi dublați. Răspunzi de folosirea lor corectă sau de irosirea lor. Nu trebuie să aspiți la lucruri mari spre a face serviciu mare, ci să faci lucrul tău cel mic. Îmbunătățește-ți talentele, chiar dacă sunt puține și fie ca simțământul de responsabilitate față de Dumnezeu, pentru folosirea lor corectă, să rămână asupra ta.

[430]

Nu trebuie să te aștepți să eviți durerea și oboseala în muncile grele și în necazurile vieții. Fiul lui Dumnezeu a fost părtaș al naturii umane. Adesea, El a fost obosit cu trup și suflet. El a spus: „Cât este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“ (**Ioan 9, 4**). Tu trebuie să încetezi să mai visezi departe, ci să cugeți la îndatoririle tale prezente, și să le îndeplinești cu voioșie.

Lumea aceasta nu este cerul creștinului. Ea este un simplu loc de ajustare. Este scena luptelor vieții noastre, a conflictelor și a durerilor noastre; și este important ca toți să ne prindem cu hotărâre de acea lume mai bună, unde, când lupta se va încheia, se va găsi pace, bucurie și binecuvântare de care să ne bucurăm pentru totdeauna. Am văzut că amândoi veți fi în mare pericol de a naufragia în credință, din cauză că v-ați unit să priviți problemele într-o lumină falsă. Amândoi aveți de făcut o mare lucrare pentru voi înșivă, dar voi sunteți în pericol să vă orbiți ochii cu greșeli reciproce.

Sora P. trebuie să se păzească să nu stârnească temperamentul iute al soțului ei, povestindu-i presupusele ei motive de nemulțumire spre a obține simpatie. El vede lucrurile într-o lumină puternică și simte adânc cu privire la probleme care nu merită să fie luate în seamă. Ea va trebui să învețe acest lucru și să înțeleagă că este înțelept să tacă. Ea are nevoie de puterea răbdării. Este mult mai ușor să vâri în minte un lucru decât să-l scoți afară după ce se află acolo. Este mai ușor să stăruie asupra unei presupuse greșeli decât să pacifici sau să stăpânești simțămintele o dată ce au fost trezite.

Fratele P. are calități care ar fi excelente, dacă ar fi perfecționate prin influențele înălțătoare ale religiei curate. El poate fi de folos. Numai o evlavie sinceră îl poate califica să-și îndeplinească îndatoririle sale în această lume și să-l facă potrivit pentru cer. Un caracter ceresc trebuie dobândit pe pământ, frate al meu, altfel nu-l vei avea niciodată; de aceea, trebuie să te angajezi de îndată în lucrarea pe care o ai de făcut. Trebuie să lucrezi serios pentru a fi potrivit pentru cer. Trăiește pentru cer. Trăiește prin credință.

[431]

Frate P., tu ești o piatră brută; dar mâna unui meșter iscusit este asupra ta. Vrei să-L lași să te cioplească, să te taie și să te lustruiască pentru acea clădire care este clădită fără zgomotul securii sau ciocanului? Nici o lovitură nu va mai fi dată după încheierea harului. Tu trebuie ca acum, în timpul harului, să-ți învingi temperamentul

tău impetuos, altfel, în cele din urmă, vei fi despărțit de Dumnezeu.

Isus vă iubește pe amândoi și vrea să vă salveze, dacă vreți să fiți salvați în felul hotărât de El. Voi puteți avea religie experimentală, dacă într-adevăr însetați și flămânziți după ea. Mergeți la Dumnezeu cu credință și umilință, cereți și veți primi; dar să vă aduceți aminte că ucenicul nu este mai mare decât Învățătorul, nici slujitorul nu este mai mare decât Domnul lui. Voi trebuie să cultivați acea umilință și smerenie a duhului care era în Hristos.

Battle Creek, Michigan, 9 februarie 1869.

Hărnicie și economie

Iubite frate R: Căutam ocazia să vă scriu, dar am fost bolnavă și n-am fost în stare să scriu nimănui. Dar în această dimineață, am să încerc să scriu câteva rânduri.

Când mi-au fost arătate îndatoririle poporului lui Dumnezeu, cu privire la cei săraci și mai ales cu privire la văduve și orfani, mi s-a arătat că soțul meu și cu mine eram în pericolul de a lua asupra noastră poveri pe care Dumnezeu nu le-a pus asupra noastră, și, prin aceasta, să ne micșorăm curajul și puterea prin creșterea grijilor și a neliniștii noastre. Am văzut că soțul meu a mers, în cazul vostru, mai departe decât era datoria lui să meargă. Interesul lui pentru voi l-a făcut să-și ia o sarcină pe care a purtat-o în afara datoriei lui și care nu v-a fost de nici un folos, ci a încurajat în voi dispoziția de a depinde de frații voștri. Voi priviți la ei, ca să vă ajute, să vă susțină, în timp ce nu munciți așa de greu ca ei, nici nu economisiți deloc timpul, așa cum socotesc ei că este datoria lor să facă.

[432] Mi-a fost arătat, fratele și sora mea, că aveți multe de învățat. Voi n-ați trăit în limita mijloacelor voastre. N-ați învățat să economisiți. Dacă câștigați salarii mari, nu știți cum să faceți să cheltuiți în măsura în care este posibil. Voi vă consultați cu gustul și apetitul vostru, în loc să fiți prudenți. Uneori, cheltuiți bani pentru o calitate de hrană pe care frații voștri nu și-o pot îngădui. Banii alunecă prea ușor din buzunarul vostru.

Sora R. are o sănătate slabă. Ea își satisface apetitul și își împovărează prea mult stomacul. Ea îl împovărează prin mâncare prea multă și de o calitate menită a nu fi cea mai bună pentru organismul ei. Mănâncă mult, și face numai puțin exercițiu; în felul acesta, organismul este sever împovărat. Conform cu lumina pe care ne-a dat-o Domnul, hrana simplă este cea mai bună spre a asigura sănătatea și puterea. Pentru sănătatea ei, este necesar exercițiul fizic.

Lepădarea de sine este o lecție pe care ambii o mai aveți de învățat. Limitează-ți apetitul, frate R. Dumnezeu ți-a dat un capital de putere. Aceasta este de mai mare valoare pentru tine decât banii,

și ar trebui prețuită mult mai mult. Tăria nu poate fi cumpărată cu aur sau argint, cu case sau țarine. Ea este o mare avere pe care o posezi. Dumnezeu cere să folosești cu chibzuință capitalul și puterea cu care te-a binecuvântat. Tu ești tot atât de mult un ispravnic al Lui, ca și cel care are un capital sub formă de bani. Este tot atât de rău pentru tine să nu reușești să folosești puterea ta spre cel mai bun avantaj, precum este pentru un om bogat care cu zgârcenie reține bogățiile lui pentru că îi place să facă așa. Tu nu faci efortul pe care ar trebui să-l faci pentru a-ți întreține familia. Poți lucra, și lucrezi dacă lucrarea este convenabil pregătită pentru a fi efectuată, dar nu te străduiești să te apuci de lucru, simțind că este o datorie să folosești timpul și puterea cât mai avantajos posibil și cu frică de Dumnezeu.

Tu ai avut o ocupație care, uneori, putea să producă profituri mari. După ce ai câștigat bani, n-ai căutat să economisești, având în vedere un timp când banii nu aveau să fie câștigați așa ușor, ci ai cheltuit mult pentru lipsuri imaginare. Dacă tu și soția ta ați fi înțeleși că este o datorie pe care v-a prescris-o Dumnezeu să vă lepădați de gustul și de dorințele voastre și să faceți provizii pentru viitor, în loc să trăiți numai pentru prezent, acum ați fi putut avea o viață imbelșugată, și familia voastră ar fi avut o viață confortabilă. Voi aveți de învățat o lecție, ca să nu fiți înapoiați în învățătură. Este aceea de a privi ceva mai departe.

[433]

Sora R. s-a sprijinit prea mult pe soțul ei. Ea a fost toată viața prea dependentă de alții pentru simpatie, crezându-se și făcând din sine un centru. A fost dezmiardată prea mult și n-a învățat să fie încrezătoare în sine. Ea n-a fost de ajutor pentru soțul ei, așa cum ar fi putut să fie în lucrurile vremelnice sau spirituale. Ea trebuie să învețe să poarte infirmități trupești și nu să stăruie asupra lor așa cum face. Trebuie să ducă luptele vieții pentru ea însăși; asupra ei apasă o responsabilitate individuală.

Soră R., viața ta a fost greșită. Tu te-ai complăcut în a citi orice și de toate. Minte ta n-a profitat de atât de multă lectură. Nervii tăi au fost excitați, în timp ce urmăreai grăbită istorisirea. Dacă copiii tăi te întrerupeau, în timp ce erai ocupată cu cititul, vorbeai agitată și nerăbdătoare. N-ai stăpânire de sine, și de aceea nu reușești să-i ții pe copiii tăi cu o mână fermă, cumpănită. Tu acționezi din impuls. Îi răsfeți și le faci pe voie, apoi te agiți, îi cerți și ești aspră. Această manieră schimbătoare este foarte derutantă pentru ei. Ei au nevoie

de o mână fermă sigură, pentru că sunt nestatornici. Au nevoie de disciplină regulată, înțeleaptă și rațională.

[434] Tu poți scăpa de multă încurcătură, dacă iei atitudinea de femeie și acționezi din principiu, și nu din impuls. Tu ți-ai închipuit că soțul tău trebuie să fie cu tine și că tu nu poți sta singură. Trebuie să înțelegi că datoria lui este să-și întrețină familia. Tu trebuie să ajungi să te lipsești de dorințele tale, și să nu-l faci să simtă că el trebuie să se adapteze după tine. Ai o parte de acțiune în purtarea sarcinilor vieții. Tu trebuie să te înarmezi cu curaj și tărie. Fii femeie, nu un copil capricios. Ai fost răsfățată și poverile tale au fost purtate timp prea îndelungat. Acum este de datoria ta să cauți să renunți la dorințele tale, și să acționezi din principiu pentru binele actual și viitor al familiei tale. Tu nu te simți bine; dar, dacă vei cultiva un spirit mulțumit și vesel, vei înțelege mai bine viața aceasta și, de asemenea, și viața viitoare.

Frate R., este datoria ta să folosești cu atenție și judicios capitalul de putere pe care ți l-a dat Dumnezeu.

Soră R., creierul tău este obosit și împovărat din cauza cititului. Trebuie să renunți la înclinația de a aduna în mintea ta tot ceea ce poate ea să înghită. Nu ți-ai folosit timpul în modul cel mai potrivit. N-ai folosit nici tu, nici cei din jurul tău. Te-ai rezemat de mama ta mai mult decât era spre binele tău. Dacă ai fi depins mai mult de puterile tale, dacă ai fi avut mai multă încredere în tine, ai fi fost mai fericită. Acum trebuie să-ți porți poverile cum poți mai bine și să-l încurajezi pe soțul tău să și le poarte pe ale lui, făcând lucrarea sa. Dacă ai fi renunțat la gustul tău pentru citit și la dorința de a te place pe tine, dacă ai fi consacrat mai mult timp pentru exercițiu fizic și ai fi mâncat ordonat hrană potrivită și sănătoasă, ai fi evitat multă suferință. O parte din această suferință a fost imaginară. Dacă ți-ai fi fortificat mintea să reziste la predispoziția de a ceda infirmităților, n-ai fi avut crize nervoase. Mintea ta trebuie să fie atrasă de la tine spre îndatoririle gospodăriei, ținându-ți casa în ordine, curățenie, și cu gust. Lectura multă și îngăduirea ca mintea să fie abătută spre lucruri mici, te-a făcut să-ți neglijezi datoria față de copii și față de gospodăria ta. Chiar acestea sunt sarcinile pe care ți le-a dat Dumnezeu să le aduci la îndeplinire.

Tu ai avut multă simpatie pentru tine însăși. Mintea ta a fost atrasă asupra ta însăși și ai stăruit asupra sărmanelor tale simță-

minte. Sora mea, mănâncă mai puțin. Angajează-te în muncă fizică și consacră-ți mintea lucrurilor spirituale. Abține-te de a te mai gândi la tine însăși. Cultivă un duh mulțumit și bine dispus.

[435]

Vorbești prea mult despre lucruri fără importanță. Nu câștigi nici o putere spirituală din aceasta. Dacă puterea folosită în discuții ar fi consacrată rugăciunii, ai primi putere spirituală și I-ai cânta lui Dumnezeu în inima ta.

Ești stăpânită de simțământ, nu de datorie și principiu. Ai cedat simțămintelor tale de nostalgie și ți-ai vătămat sănătatea, nutrind un duh de frământare. Obiceiurile tale nu sunt sănătoase. Ai nevoie de reformă. Nici unul dintre voi nu este dispus să lucreze cum lucrează alții, și să măncați cum mănâncă frații voștri. Dacă vă stă în putere să obțineți lucruri, voi le aveți. Este datoria voastră să faceți economie.

În contrast cu cazul vostru a fost prezentat acela al sorei S. Sănătatea ei este șubredă și are de întreținut doi copii, cu acul ei, primind foarte puțin pentru munca ei. Timp de ani de zile, cu greu a primit un ajutor minuscule. Sănătatea ei a avut de suferit din cauza bolii, dar, cu toate acestea, și-a dus poverile. Acesta era într-adevăr un caz de caritate. Și acum priviți la cazul vostru. Un bărbat cu o familie mică și cu un bun capital de putere, totuși, înglodat mereu în datorii și sprijinindu-se pe alții. Aceasta este într-un totuș greșit. Trebuie să învățați niște lecții. La sora S., economia este lupta vieții. Iată un om cu energii puternice și totuși nu se întreține singur. Voi aveți o lucrare de făcut. Trebuie să aveți o regularitate în mâncare. Trăiți tot timpul tot așa de simplu cum trăiesc frații voștri. Trăiți reforma sanitară. Isus a făcut o minune și a hrănit cinci mii, iar apoi i-a învățat o importantă lecție de economie. „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic“ (**Ioan 6, 12**). Îndatoriri, importante îndatoriri rămân asupra voastră. „Să nu datorați nimănui nimic“ (**Romani 13, 8**). Dacă ați fi infirmi, dacă n-ați fi în stare să munciți, frații voștri ar fi fost la datorie să vă ajute. În realitate, tot ce aveți nevoie de la frații voștri când ați schimbat domiciliul vostru a fost un început. Dacă ați fi fost atât de ambițioși, cum ar fi trebuit să fiți, și dacă tu și soția ta ați fi fost de acord să trăiți în limita banilor voștri, nu v-ați fi aflat într-o criză financiară. Va trebui să muncești pentru o leafă mică, ca și pentru una mare. Hărnicia și economia v-ar fi pus familia mai de mult într-o situație mult mai favorabilă. Dumnezeu dorește să fii un ispravnic credincios al puterii tale. El

[436]

dorește ca tu s-o folosești pentru a așeza familia ta deasupra lipsei și dependenței.

Battle Creek, Michigan, 22 martie 1869.

Stârnind opoziție

Iubită soră T: Mi-a fost arătat că, în viața ta religioasă, a existat o greșeală. Tu ai avut prea mult spirit combativ. În timp ce este privilegiul tău să cugeți și să acționezi pentru tine însăși, ai dus lucrul acesta prea departe. Ai avut mai multă independență decât umilință. Ai urmat o cale care mai degrabă irita decât pacifica. Era necesar să posezi fermitate, pentru ca să iei poziție de apărare a adevărului; totuși, adesea ai greșit, neavând acel duh blând și liniștit pe care Dumnezeu îl prețuiește foarte mult. În familia ta, ai avut de întâmpinat opoziție și un dezgust evident față de adevăr, dar tu n-ai reușit să întâmpini aceste necazuri în maniera cea mai bună. Ai vorbit prea mult și ai fost categorică. Ai amestecat prea puțină iubire și delicatețe cu eforturile pentru familia ta, și mai ales pentru soțul tău. Ești în pericol să duci lucrurile la extreme, depășind problema și rănind în loc să vindec. Oriunde poți renunța la judecată, fără să sacrifici principiile adevărului, este cel mai bine pentru tine să faci astfel, chiar dacă socotești că ai dreptate. Tu ai o responsabilitate, o identitate, care nu pot fi absorbite de soțul tău. Totuși, există o legătură care face din voi unul, și în multe lucruri, dacă ai fi fost mai flexibilă, ar fi fost mult mai bine pentru soțul tău, pentru copiii tăi, și pentru tine. Ești

[437]

prea pretențioasă. Tu nu cauți să-i câștigi pe cei care se deosebesc de tine. Îți dai seama repede când ești în avantaj și îl folosești la maximum. Dacă ai avea mai multă răbdare, amestecată cu iubirea cea dulce și, dacă, de dragul lui Hristos, ai trece peste multe lucruri, fără să le iei și să insiști acasă asupra lor, creând astfel simțăminte neplăcute, influența ar fi fost mai bună, mai salvatoare. Tu ai nevoie de iubire, milă delicată și afectuoasă.

Tu sesizezi adevărul și apoi indici unuia și altuia cum să-l pună în practică; și, dacă ei n-au reușit să corespundă indicației date de tine, te distanțezi de ei. Nu te poți întovărăși cu ei, și iubirea pentru ei se stinge în inima ta, când în realitate, ei sunt aproape tot atât de corecți ca și tine. Tu îți faci singură vrăjmași, când ai putea să ai

prieteni. Ai un temperament înflăcărat și categoric, și când sesizezi puncte ale adevărului, duci chestiunea la extreme. În felul acesta, respingi persoanele, în loc să le câștigi și să le legi de inima ta. Tu te uiți la trăsăturile de caracter față de care se poate obiecta, ale celor cu care te asociezi, și stăruie asupra aparentelor nepotriviri și greșeli, trecând cu vederea bunele lor trăsături de caracter. Am fost îndrumată la textul din Scriptură: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească“ (**Filipeni 4, 8**). Asupra acestora, iubită soră, poți să meditezi și să cugeți cu folos. Stăruie asupra calităților bune ale celor cu care vii în contact, și privește cât poți mai puțin la greșelile și scăderile lor. Tu ai prea mult spirit vindicativ și împrăști confuzie și ceartă. Trebuie să-ți schimbi viața și caracterul dacă vrei să fii pusă vreodată alături de cei care aud cuvintele: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“ (**Matei 5, 9**). De pe buzele tale să nu iasă altceva decât cuvinte amabile, iubitoare, cu privire la membrii familiei tale sau la membrii bisericii.

Trebuie să-ți deschizi inima pentru iubire, pentru acea iubire care sălășluiește în inima lui Isus. Dacă Isus te-ar fi tratat pe tine, cum îi tratezi tu pe cei față de care te deosebești, cu siguranță că te-ar găsi într-o stare de profundă întristare. Cazul tău ar fi aproape fără speranță. Dar mulțumesc Domnului că avem un Mare Preot milostiv la care putem ajunge cu simțământul slăbiciunilor noastre. Tu i-ai pus la încercare pe alții și ai mers pe o cale spre ei, pe care Cerul n-o aprobă. Ai o lucrare de făcut, aceea de a lăsa ca influența calmă a harului lui Dumnezeu să intre în inima ta; caută blândețea, caută neprihănirea.

Ești geloasă pentru adevăr. Îl iubești și dorești să investești ceva în el. Aceasta este foarte bine, dar fii atentă ca învățăturile pe care le dai altora să se sprijine pe exemplu. Trebuie să cauți pacea. Poți face aceasta fără să sacrifici vreun principiu al adevărului. Tu ți-ai făcut drum, tunând și fulgerând, și acum trebuie să faci ca influența ta să fie blândă, calmă, plăcută, în loc să stârnească opoziție. Ai avut o prea mare parte de încredere de sine, de prețuire de sine și de înălțare de sine. Acum trebuie să-L înalți pe Isus și să imiți viața Lui inofensivă, a cărei pace L-a urmat peste tot.

Tu, sora mea, te vei dovedi a fi un necaz pentru poporul lui Dumnezeu, dacă nu ești dispusă să înveți și să fii sfătuită. Nu trebuie să continui să crezi că știi totul. Trebuie să mai înveți multe lecții despre a fi desăvârșită înaintea lui Dumnezeu. Cea mai plăcută și mai bună lecție de învățat va fi cea a smereniei. „Învățați de la Mine“, zice umilul Nazarinean, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“ (**Matei 11, 29**). Această lecție de blândețe, toleranță, răbdare și iubire trebuie s-o mai înveți și s-o practici. Poți fi o binecuvântare. Poți să-i ajuți pe cei care au nevoie de ajutor; dar trebuie să renunți la panglica de măsurat, pentru că aceasta nu-ți este dată ție s-o folosești. Există Unul care nu greșește în judecată, care înțelege slăbiciunile firii noastre căzute și stricate, și care reține măsurătoarea pentru Sine. El cântărește în balanța Sanctuarului, și măsurarea lui dreaptă o vom accepta cu toții.

[439]

Greșești în comportamentul față de soțul tău. Trebuie să cultivi față de el mai multă gentilețe și respect. Ești extrem de pretențioasă. Tu duci lucrurile până la extreme și-ți vatămi sufletul și adevărul. Faci ca adevărul să fie respingător și ca sufletele să se teamă de el. Lasă ca iubirea să-ți îndulcească cuvintele și să dea calitate acțiunilor tale, și atunci vei găsi o schimbare în aceia cu care te asociezi. Va fi pace, unire și armonie, în loc de ceartă, gelozie și discordie. Lasă ca iubirea și delicatețea să fie exercitate, mai ales în familia ta, și vei primi o binecuvântare.

Un apel către Biserică

La 2 octombrie 1868, mi s-a arătat starea poporului care mărturisește a fi al lui Dumnezeu. Mulți dintre ei erau în mare întuneric, totuși, păreau a fi nesimțitori față de adevărata lor stare. Sensibilitățile unui mare număr de credincioși păreau a fi amorțite cu privire la lucrurile spirituale și veșnice, în timp ce mintea lor părea să fie trează față de interesele lor lumești. Mulți îndrăgeau idoli în inima lor și practicau păcatul care i-a despărțit de Dumnezeu și i-a făcut să fie trupuri ale întunericului. Am văzut doar câțiva care stăteau în lumină, care aveau discernământ și spiritualitate, ca să descopere aceste pietre de poticnire și să le îndepărteze din cale. Chiar bărbați care stau în posturi de răspundere, în inima lucrării sunt adormiți. Satana i-a paralizat, pentru ca planurile și înșelăciunile lui să nu poată fi întrezărite, în timp ce el este activ spre a prinde în cursă, a înșela și a nimici.

[440]

Unii dintre cei care ocupă postul de străjeri spre a avertiza poporul de pericol, au renunțat la veghere și înclină spre comoditate. Ei sunt santinele necredincioase. Aceștia rămân inactivi, în timp ce vrăjmașul cel viclean intră în fortăreață și lucrează cu succes în domeniul lor spre a dărâma ceea ce Dumnezeu a poruncit să fie clădit. Ei văd că Satana îi înșeală pe cei fără experiență, și nebănuitori; totuși, iau ușor totul, ca și când n-ar avea nici un interes special, ca și când lucrurile acestea nu i-ar privi pe ei. Ei nu sesizează nici un pericol special; nu văd nici un motiv să sune alarma. Lor li se pare că totul merge bine, și nu văd nici o necesitate să înalte sunetele credincioasei trompete de avertizare, pe care le aud aduse de mărturiile cele lămurite spre a arăta poporului călcările lui de lege și lui Israel păcatele lui. Muștrările și avertizările acestea tulbură liniștea acestor santinele adormite și iubitoare de tihnă, și lor nu le place. În inimă, dacă nu în cuvinte, ei spun: „De acesta nu este nevoie. Acesta-i prea sever, prea dur. Oamenii aceștia sunt tulburați și excitați fără să fie nevoie și par să nu fie dispuși să ne dea odihnă sau pace. «Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți»“ (**Numeri 16, 3**). Ei nu mai

sunt dispuși, ca noi să mai avem confort, pace sau fericire. Numai o muncă activă, trudă și vigilență neîncetată vor mulțumi pe acești străjeri neraționali, greu de a-i face potriviți. De ce nu proorocesc lucruri liniștitoare, și să strige: „Pace, pace? Atunci totul ar merge liniștit.“

Acestea sunt adevăratele simțăminte ale multora din poporul nostru. Și Satana tresaltă de bucurie față de succesul lui de a stăpâni mintea celor care mărturisesc a fi creștini. El i-a înșelat, le-a amorțit sensibilitățile și a înfipt steagul lui chiar în mijlocul lor, și ei sunt atât de înșelați, încât nu știu că este chiar el. Oamenii n-au înălțat chipuri cioplite, totuși, păcatul lor nu este mai mic înaintea lui Dumnezeu. Ei se închină lui Mamona. Lor le plac câștigurile lumești. Unii vor să facă orice sacrificiu pentru a-și ajunge scopul.

[441]

Poporul care pretinde a fi al lui Dumnezeu este un popor egoist și purtător de grija eului. Credincioșii iubesc lucrurile din această lume și iau parte la lucrările întunericului. Au plăcere de nedreptate. N-au iubire față de Dumnezeu, nici iubire față de semenii lor. Sunt idolatri și stau mai rău, mult mai rău în fața lui Dumnezeu decât păgânii, închinători la chipuri cioplite, care nu cunosc o cale mai bună.

Urmașilor lui Hristos li se cere să iasă din lume, și să se separe, să nu se atingă de ceea ce este necurat, și ei au făgăduința de a fi fii și fiice ale Celui Prea Înalt, membri ai familiei regale. Dar dacă nu se conformează condițiilor, ei nu vor putea să aibă parte de împlinirea făgăduinței. O mărturisire de credință a creștinismului nu este nimic înaintea lui Dumnezeu; ci ascultarea adevărată, smerită și binevoitoare de cerințele Lui îi identifică pe copiii Lui adoptivi, primitori ai harului Său și părtași ai mării Lui mântuiri. Aceștia vor fi deosebiți, un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Caracterul lor deosebit și sfânt va fi vizibil și îi va deosebi în mod distinct de lume și de pasiunile și poftetele ei.

Am văzut că numai puțini dintre noi corespund acestei descrieri. Iubirea lor față de Dumnezeu este în vorbe, nu în faptă și adevăr. Cursul acțiunii lor, lucrările lor, mărturisesc că ei nu sunt fii ai luminii, ci ai întunericului. Lucrările lor n-au fost făcute în Dumnezeu, ci în egoism și nedreptate. Inimile lor sunt străine față de harul înnoitor al lui Dumnezeu. Ei n-au experimentat puterea transformatoare, care-i face să umble întocmai cum a umblat Hristos. Cei care sunt mlădițe

vii în Vița cerească se vor împărtăși de seva și hrana Viței. Ei nu vor fi mlădițe veștejite și fără rod, ci vor prezenta viață și vigoare, vor înflori și vor aduce rod spre slava lui Dumnezeu. Vor fi atenți să se despartă de orice nelegiuire și să desăvârșească sfințenia în temere de Dumnezeu.

[442] Ca și vechiul Israel, biserica L-a dezonorat pe Dumnezeul ei, prin îndepărtare de la lumină, neglijându-și însărcinările și abuzând de înaltul ei privilegiu de a fi deosebită și curată în caracter. Membrii ei și-au călcat legământul de a trăi pentru Dumnezeu și numai pentru El. Ei s-au unit cu cei egoiști și iubitori de lume. Mândria, iubirea de plăceri, și păcatul au fost îndrăgite și Hristos S-a îndepărtat, iar Duhul Său a fost stins în biserică. Satana lucrează alături de cei care mărturisesc a fi creștini și, totuși, sunt atât de lipsiți de discernământ spiritual, încât ei nu-l descoperă. Ei nu simt povara lucrării. Adevărurile solemne pe care mărturisesc a le crede, nu sunt o realitate pentru ei. Ei n-au credință veritabilă. Bărbați și femei vor da pe față toată credința pe care o au în realitate. După roadele lor îi veți cunoaște. Nu mărturisirea lor de credință, ci roadele aduse de ei arată caracterul pomului. Mulți au doar o formă de evlavie, numele lor se află în registrul comunității, dar în cer au un raport pătat. Îngerul raportor a înregistrat cu credincioșie faptele lor. Fiecare faptă egoistă, fiecare cuvânt urât, fiecare datorie neîmplinită și fiecare păcat ascuns, împreună cu orice prefăcătorie abilă, este înregistrat în cartea de aducere-aminte, ținută de îngerul raportor.

Foarte mulți dintre cei care mărturisesc a fi slujbași ai lui Hristos nu sunt ai Lui. Ei își înșeală sufletele spre propria lor nimicire. În timp ce mărturisesc a fi slujitori ai lui Hristos, nu trăiesc în ascultare de voința Sa. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (**Romani 6, 16**). Mulți dintre cei care mărturisesc a fi slujitori ai lui Hristos ascultă de alt stăpân, lucrând zilnic împotriva Stăpânului pe care mărturisesc că Îl slujesc. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (**Matei 6, 24**).

[443] Interese pământești și egoiste angajează sufletul, mintea și puterea celor care mărturisesc a fi urmași ai lui Dumnezeu. În mod

practic, ei sunt slujitori ai lui Mamona. Ei n-au experimentat răstignirea față de lume, cu atracțiile și poftetele ei. Doar puțini dintre cei mulți, care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, pot să spună în cuvintele apostolului: „În ce mă privește, departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“ (**Galateni 6, 14**). „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (**Galateni 2, 20**). Dacă viața poporului lui Dumnezeu este caracterizată de ascultarea de bunăvoie și de iubire adevărată, lumina lor va lumina lumea cu o strălucire sfântă. Cuvintele adresate de Hristos ucenicilor Săi au fost destinate pentru toți cei care aveau să creadă în Numele Lui: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună de nimic, decât să fie lepădată și călcată în picioare de oameni“ (**Matei 5, 13**). O mărturisire a evlaviei, fără trăirea principiului, este tot atât de categoric fără nici o valoare precum este sarea fără proprietățile ei de gust. Un pretins creștin fără principii este o batjocură, o rușine pentru Hristos, o necinstire a Numelui Său. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci într-un sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“ (**Matei 5, 14-16**).

Faptele bune ale poporului lui Dumnezeu au o influență mai puternică decât cuvintele. Prin viața lor virtuoasă și prin faptele lor neegoiste, cel care privește este făcut să dovedească și el aceeași neprihănire care a produs roade atât de bune. El este încântat de acea putere de la Dumnezeu, care schimbă ființele omenești egoiste după chipul divin, și Dumnezeu este onorat. Numele Lui este slăvit. Dar Domnul este dezonorat și cauza Lui defăimată de poporul Său, care se află în robia lumii. Ei sunt prieteni cu lumea și vrăjmași ai lui Dumnezeu. Singura lor nădejde de mântuire este să se despartă de lume și să-și păstreze separat caracterul lor ales și sfânt. O, pentru ce nu vrea poporul lui Dumnezeu să se conformeze condițiilor puse de El în Cuvântul Său? Dacă ar face aceasta, n-ar da greș în a-și da

seama de excelențele binecuvântări date de Dumnezeu celor smeriți și ascultători.

Am fost uimită când am văzut întunericul teribil al multor membri din comunitățile noastre. Lipsa adevăratei evlavii era astfel, încât ei erau unelte ale întunericului și morții, în loc să fie lumina lumii. Mulți mărturiseau că-L iubesc pe Dumnezeu, dar prin fapte Îl tăgăduiau. Ei nu-L iubeau, nu-L slujeau și nici nu ascultau de El. Interesele lor egoiste aveau prioritate. La mulți părea să fie o alarmantă lipsă de principii. Erau stăpâniți de o influență neconsacrată și păreau să nu aibă nici o temelie în ei. Am întrebat ce înseamnă lucrurile acestea. De ce există o astfel de lipsă de spiritualitate, așa de puțini care aveau o experiență vie în lucrurile religioase? Am fost îndrumată la cuvintele profetului: „Fiul omului, oamenii acești își poartă idolii în inimă, și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să Mă las Eu să fiu întrebat de ei? De aceea vorbește-le și spune-le: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Orice om din casa lui Israel, care își poartă idolii în inimă, și care își pironeste privirile spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui — dacă va veni să vorbească proorocului — Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimii idolilor lui, ca să prind în chiar inima lor pe aceia din casa lui Israel, care s-au depărtat de Mine, din pricina tuturor idolilor»“ (**Ezechiel 14, 3**).

[445]

Poporul lui Dumnezeu mi-a fost arătat ca fiind într-o stare de alunecare. Ei n-au privirea numai spre slava lui Dumnezeu. Importantă este propria lor slavă. Ei caută să se slăvească pe ei înșiși și cu toate acestea se numesc pe ei înșiși creștini. Marele subiect al învățăturilor lui Hristos a fost sfințirea inimii și curăția vieții. În predica Sa de pe munte, după ce a precizat ce trebuie făcut spre a fi binecuvântați, și ce nu trebuie făcut, El a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“ (**Matei 5, 48**).

Desăvârșire, sfințenie, nimic mai puțin decât atât, le va da succes în aducerea la îndeplinire a principiilor pe care li le-a dat El. Fără această sfințire inima omenească este egoistă, păcătoasă și stricată. Sfințirea îl va face pe posesor să fie roditor și bogat în fapte bune. El nu va obosi niciodată în facerea de bine și nici nu va căuta să fie promovat în această lume. El privește înainte la timpul când Maiestatea Cerului îi va înălța pe cei sfințiți la tronul Său. Atunci le va spune: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția

care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“ (**Matei 25, 34**). Apoi, Domnul enumeră faptele de lepădare de sine și de milă, împreună simțire și dreptate, pe care le-au făcut ei. Sfințirea inimii va produce fapte corecte. Lipsa de spiritualitate și de sfințenie este ceea ce duce la fapte nedrepte, la invidie, ură, gelozie, bănuieli rele și fiecare păcat oribil și odios.

Am încercat, în temere de Dumnezeu, să le prezint celor din poporul Său pericolele și păcatele lor, și m-am străduit cu slabele mele puteri, cum am putut mai bine, să-i trezesc. Am prezentat lucruri uimitoare, care, dacă ar fi fost crezute, le-ar fi pricinuit întristare profundă și groază și i-ar fi condus la pocăință zeloasă de păcatele și nelegiuirile lor. Am declarat înaintea lor că, din cele ce mi-au fost arătate, numai puțini din numărul celor care mărturisesc acum a crede adevărul, vor fi, în cele din urmă, mântuiți — nu pentru că nu puteau fi mântuiți, ci pentru că ei n-au vrut să fie mântuiți în felul hotărât de Dumnezeu. Calea arătată de Domnul este prea îngustă și poate prea strâmtă spre a le îngădui să intre atâta timp cât se prind de lume ori îndrăgesc egoismul sau păcatul de orice fel. Acolo nu există loc pentru astfel de lucruri; și totuși, sunt numai puțini cei care consimt să se despartă de ele, ca să poată merge pe calea cea îngustă și să intre pe poarta cea strâmtă.

[446]

Cuvintele lui Hristos sunt clare: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea“ (**Luca 13, 24**). Nu toți cei care mărturisesc a fi creștini sunt creștini cu inima. Ei sunt acum păcătoși în Sion, cum erau în vechime. Isaia, referindu-se la ziua lui Dumnezeu, vorbește despre ei: „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: «Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?» «Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?» Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâna înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să nu audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii să nu vadă răul, acela va locui în locuri înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi“ (**Isaia 33, 14-16**).

Sunt și acum ipocriți care tremură când își fac o cercetare de sine. Propria lor răutate îi va îngrozi în acea zi care are să vină curând asupra noastră, o zi când „Domnul iese din locuința Lui, să pedep-

[447]

sească nelegiuirile locuitorilor pământului“ (**Isaia 26, 21**). O, fie ca acea groază să-i poată apuca acum, ca să poată avea un simțământ viu al stării lor și să se trezească cât timp există îndurare și speranță, să-și mărturisească păcatele, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu, ca El să poată ierta fărădelegile lor și să poată vindeca abaterile lor! Poporul lui Dumnezeu este nepregătit pentru a rămâne curat față de rele și poftă în mijlocul pericolelor și stricăciunilor acestui veac degenerat. Ei n-au îmbrăcat armura neprihănirii și sunt nepregătiți să lupte împotriva nelegiurii existente. Mulți nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu, cu toate că ei mărturisesc a le păzi. Dacă ar fi credincioși să asculte de orânduiriile lui Dumnezeu, ar avea o putere care ar aduce convingere pentru inimile celor necredincioși.

Eu am căutat să-mi fac datoria. Am arătat păcatele speciale ale unora. Mi s-a arătat că, în înțelepciunea lui Dumnezeu, nu vor fi descoperite păcatele și greșelile tuturor. Toți vor avea lumină suficientă spre a-și vedea greșelile și păcatele lor, dacă doresc să facă acest lucru, și să le îndepărteze în mod serios spre a desăvârși sfințirea în temere de Domnul. Ei pot să vadă ce păcate a remarcat și muștră Dumnezeu la alții. Dacă acestea sunt îndrăgite de ei, trebuie să știe că Dumnezeu are oroare față de ele și că sunt despărțiți de El; și dacă nu se apucă cu zel și serios să le îndepărteze, vor fi lăsați în întuneric. Dumnezeu este prea curat spre a privi la nelegiuire. Un păcat este tot atât de grav înaintea Lui într-un caz, ca și în altul. Nici o excepție nu va fi făcută de un Dumnezeu nepărtinitor. Aceste mărturii individuale li se adresează tuturor celor vinovați, cu toate că numele lor nu sunt cuprinse într-o mărturie specială, dată; și dacă persoanele închid ochii și își acoperă păcatele, pentru că numele lor n-au fost arătate în mod special, ele nu vor fi binecuvântate de Dumnezeu. Ele nu pot înainta în viața spirituală, ci vor deveni din ce în ce mai întunecate, până ce lumina cerului va fi complet retrasă.

Cei care mărturisesc evlavia, dar nu sunt sfințiți prin adevărul pe care-l mărturisesc, nu-și vor schimba în mod vital cursul acțiunii lor, despre care știu că este odios înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu sunt supuși față de încercarea de a fi muștrați în mod individual pentru păcatele lor. Ei văd, prin mărturiile altora, că propriile lor cazuri le sunt arătate cu exactitate. Ei îndrăgesc aceleași rele. Prin continuarea trăirii lor în păcat, își calcă conștiința, își împietresc inima, și își întepenesc grumazul, în același fel ca și când mărturia

ar fi fost adusă pentru ei. Trecând mai departe și refuzând să-și înde- [448]
părteze păcatele și să-și corecteze greșelile prin mărturisire smerită,
pocăință și umilință, ei își aleg propria lor cale, se obișnuiesc cu ea
și în cele din urmă sunt conduși captivi de Satana, după voia lui. Ei
pot să devină foarte îndrăzneți, pentru că sunt în stare să-și ascundă
păcatele față de alții și pentru că judecățile lui Dumnezeu nu s-au
abătut asupra lor într-o manieră vizibilă. Aparent, ei pot fi prosperi
în această lume. Ei pot să-i înșele pe bieții muritori, scurți la vedere,
și să fie priviți ca modele de evlavie, în timp ce se află în păcatele
lor. Dar Dumnezeu nu poate fi înșelat. „Pentru că nu se aduce repede
la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este
plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău. Totuși, măcar că
păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el,
eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică
de El. Dar cel rău, nu este fericit, și nu-și va lungi zilele, întocmai ca
umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu“ (**Eclesiastul 8, 11-13**).
Cu toate că viața păcătosului poate fi prelungită pe pământ, totuși, ea
nu va exista și pe pământul nou creat. El va face parte din numărul
celor amintiți de David în psalmul lui: „Încă puțină vreme, și cel rău
nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi. Cei blânzi
moștenesc pământul“ (**Psalmii 37, 10.11**).

Pentru cel smerit și pocăit, este făgăduită îndurare și adevăr, dar
judecățile sunt pregătite pentru cei păcătoși și răzvrătiți. „Dreptatea
și judecata sunt temelia scaunului tău de domnie“ (**Psalmii 89, 14**).
Un popor păcătos și adulter nu va scăpa de mânia lui Dumnezeu
și de pedeapsa pe care o merită pe drept. Omul a căzut; și va fi
lucrarea unei vieți, fie ea mai lungă sau mai scurtă, pentru a-și reveni
din cădere, și a-și redobândi, prin Hristos, chipul divin pe care l-a
pierdut prin păcat și continuă fărădelege. Dumnezeu cere o totală
schimbare a sufletului, trupului și spiritului pentru a recâștiga starea
pierdută prin Adam. Domnul trimite îndurător raze de lumină spre a
arăta adevărata stare a omului. [449]

Dacă el nu umblă în lumină, arată că-i place în întuneric. Nu
vrea să vină la lumină, ca nu cumva să i se mustre păcatele.

Cazul lui N. Fuller mi-a pricinuit multă mâhnire și chin sufletesc.
Este îngrozitor ca el să se supună stăpânirii lui Satana, să comită
nelegiuirea pe care a făcut-o. Eu cred că Dumnezeu a intenționat ca
acest caz de ipocrizie și nemernicie să fie adus la lumină, în felul

cum a fost adus, pentru ca să poată constitui o avertizare pentru alții. El este un bărbat care cunoaște învățăturile Bibliei și care a ascultat la mărturii aduse de mine în prezența lui chiar împotriva păcatelor pe care le practica el. De mai multe ori, m-a auzit vorbind hotărât cu privire la păcatele acestei generații, că stricăciunea abundă peste tot, că patimi josnice îi stăpânesc în general, pe bărbați și pe femei, că în masele populare sunt practicate continuu păcate de cea mai urâcioasă ticăloșie și că ei miros urât în propria lor stricăciune. Bisericele numai cu numele sunt pline de desfrâu și adulter, crimă și ucidere, rezultat al patimilor josnice și desfrânate; dar aceste lucruri se țin acoperite. Slujitori ai altarelor din locuri înalte sunt vinovați; totuși, o mască de evlavie acoperă aceste fapte ascunse și ei merg înainte an după an pe calea fățarniciei lor. Păcatele bisericilor cu numele au ajuns până la cer și cei curați cu inima vor fi aduși la lumină și vor ieși din mijlocul lor.

[450] Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, desfrâul și adulterul sunt socotite de un mare număr de adventiști de ziua întâi ca păcate față de care Dumnezeu închide ochii. Păcatele acestea sunt practicate într-o mare măsură. Ei nu recunosc cerințele Legii lui Dumnezeu asupra lor. Ei au călcat poruncile marelui Iehova și îi învață zeloși pe ascultătorii lor să facă la fel, declarând că Legea lui Dumnezeu este desființată și nu mai are nici o pretenție asupra lor. În concordanță cu această stare de lucruri liberă, păcatul nu mai apare extrem de păcătos, „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“ (**Romani 3, 20**). Ne putem aștepta să găsim în această grupă oameni care vor să înșele, să mintă și să lase frâu liber patimilor desfrânate. Dar bărbații și femeile care recunosc ca obligatorii Cele Zece Porunci, care păzesc porunca a patra a Decalogului, trebuie să aplice în viața lor principiile tuturor Celor Zece Porunci, date într-o excepțională splendoare pe Sinai.

Adventiștii de ziua a șaptea, care mărturisesc că așteaptă și iubesc venirea lui Hristos, nu trebuie să urmeze calea celor din lume. Aceștia nu sunt criterii pentru păzitorii poruncilor. Nici să nu copieze modelul adventiștilor de ziua întâi, care refuză să recunoască cerințele Legii lui Dumnezeu și o calcă în picioare. Această grupă nu trebuie să fie un criteriu pentru ei. Adventiștii, păzitori ai poruncilor, ocupă o poziție înaltă, specială. Ioan i-a văzut în vedenie sfântă și

i-a descris astfel: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ (**Apocalipsa 14, 12**).

Domnul a făcut cu vechiul Israel un legământ special: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei, dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți, și un neam sfânt“ (**Exodul 19, 5.6**). El se adresează poporului care păzește poruncile Sale în aceste zile de pe urmă: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întineric la lumina Sa minunată“. „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul“ (**1 Petru 2, 9.11**).

Nu toți cei care mărturisesc a păzi poruncile lui Dumnezeu își păstrează trupurile lor în sfințenie și cinste. Cel mai solemn mesaj trimis vreodată muritorilor a fost încredințat acestui popor; și ei pot avea influență puternică, dacă vor să fie sfințiți prin el. Ei mărturisesc a sta pe platforma înaltă a adevărului etern, păzind toate poruncile lui Dumnezeu; de aceea, dacă se dedau la păcat și comit curvie și adulter, păcatul lor este de zece ori mai mare decât este cel al grupei pe care am amintit-o, care nu recunoaște că Legea lui Dumnezeu este obligatorie pentru ei. Într-un anumit sens, cei care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu Îl necinstesc și fac de rușine adevărul, prin călcarea preceptelor lui.

[451]

Tocmai răspândirea acestui păcat, desfrâul, în mijlocul vechiului Israel, a fost ceea ce a adus asupra lor semnalul neplăcerii lui Dumnezeu. Curând au urmat judecățile lui Dumnezeu asupra lor în urma acestui păcat odios; au căzut cu miile și trupurile lor stricate au fost lăsate în pustie. „Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace». Să nu curvim, cum au făcut unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu-L ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii dintre ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârtit unii dintre ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept

pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama că nu cadă“ (**1 Corinteni 10, 5-12**).

[452]

Advențiști de ziua a șaptea, mai presus de toate celelalte popoare din lume, trebuie să fie modele de pietate, sfinți în inimă și în conversație. Eu am relatat, în prezența lui N. Fuller, că poporului pe care l-a ales Dumnezeu, ca pe o comoară deosebită a Lui, i s-a cerut să fie înălțat, curățat, sfințit, părtăș la natura divină, fiind scăpat de stricăciunea care este în lume, prin poftă.

Dacă cei care fac o mărturisire de credință așa de importantă se dedau la păcat și nelegiuire, vina lor va fi foarte mare. Domnul muștră păcatele unuia, ca alții să fie avertizați și să le fie frică.

Avertizările și muștrările nu sunt date celor greșiți din mijlocul advenștilor de ziua a șaptea, pentru că viața lor este mai vrednică de condamnat decât viața preinșilor creștini din bisericile cu numele, nici pentru că exemplul lor sau faptele lor sunt mai rele decât ale acelor advenști care nu vor să dea ascultare cerințelor Legii lui Dumnezeu, ci pentru că ei au o mai mare lumină și, prin mărturisirea lor de credință, au ocupat poziția de popor special, ales al lui Dumnezeu, și au Legea lui Dumnezeu scrisă în inima lor. Ei își arată credincioșia față de Dumnezeul cerurilor, dând ascultare legilor stăpânirii Lui. Ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Orice păcat din ei îi desparte de Dumnezeu, și, într-un mod deosebit, Îi necinstesc Numele, dând vrăjmașilor sfintei Sale Legi, ocazia să defăimeze cauza Sa și pe poporul Său, pe care El l-a numit: „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt“, ca ei să vestească puterile minunate ale Celui ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Oamenii care sunt în luptă cu Legea marelui Iehova, care socotesc ca o virtute specială să vorbească, să scrie și să acționeze, pornind de la cele mai amare și odioase lucruri, ca să-și arate disprețul față de acea Lege, pot face o înaltă mărturisire de iubire față de Dumnezeu și, aparent, să aibă mult zel religios, cum au făcut marii preoți și bătrânii Iudeilor; totuși, în ziua lui Dumnezeu, li se va spune de către Maiestatea cerului: „Găsiți prea ușor“. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“ (**Romani 3, 20**). Ei sunt înfuriați împotriva oglinzii care le-ar descoperi defectele caracterului, pentru că ea le arată păcatele. Conducătorii advenști, care

au lepădat lumina sunt înfuriați la nebunie împotriva sfintei Legi a lui Dumnezeu, cum a fost și națiunea iudaică împotriva Fiului lui Dumnezeu. Ei sunt într-o înșelăciune teribilă, înșelându-i și pe alții, fiind ei înșiși înșelați.

[453]

Ei nu vor să vină la lumină, ca să nu le fie mustrate faptele. Unii ca aceștia nu vor să fie învățați. Dar Domnul muștră și corectează pe poporul care mărturisește că păzește Legea Lui. El le arată păcatele și le dezvăluie nelegiuirea, pentru că El dorește să îndepărteze de la ei orice păcat și răutate, pentru ca ei să poată să-și desăvârșească, în temere de El, sfințirea și să fie pregătiți să moară în Domnul sau să fie luați la cer. Dumnezeu îi dojenește, îi muștră și-i corectează, ca ei să poată fi curățiți, sfințiți și ridicați, și, în cele din urmă, înălțați la tronul Lui.

Pastorul Fuller a auzit mărturia adusă în public, că în presupusul popor al lui Dumnezeu nu erau toți sfinți, că unii erau stricați. Dumnezeu a căutat să-i ridice, dar ei au refuzat să vină la un nivel de acțiune mai înalt. Pasiunile senzuale corupte au dominat, iar puterile morale și intelectuale au fost înfrânte și puse în slujba lor. Cei care nu-și stăpânesc patimile lor josnice nu pot aprecia ispășirea sau să prețuiască cum trebuie sufletul. Mântuirea nu este înțeleasă sau experimentată. Cea mai înaltă ambiție a lor este satisfacerea pasiunilor senzuale. Dumnezeu nu va accepta nimic, în afară de curăție și sfințenie; o singură pată, o singură zbârcitură, un singur defect îi va exclude pentru totdeauna din cer, cu toată slava și comorile lui.

Au fost făcute provizii abundente pentru toți cei ce se apucă serios, sincer și atent să lucreze la desăvârșirea sfințirii în temere de Dumnezeu. Prin Hristos, sunt prevăzute să fie aduse de îngerii slujitori, pentru moștenitorii mântuirii, putere, har și slavă. Nimeni nu este atât de decăzut, corupt și de netrebnic, încât să nu poată găsi în Isus, care a murit pentru ei putere, curăție și neprihănire, dacă vor să-și îndepărteze păcatele, să înceteze umblarea pe calea nelegiurii și să se întoarcă cu toată hotărârea inimii la viul Dumnezeu. El așteaptă să-i dezbrace de îmbrăcămintea lor pătată și mânjită de păcat, și să-i îmbrace cu hainele albe, strălucitoare ale îndreptățirii; și El îi invită să trăiască și nu să moară. În El, ei pot să înflorească. Mlădițele lor nu se vor veșteji și nici nu vor fi fără rod. Dacă ei rămân în El, pot să tragă din El sevă și hrană, să fie îmbibați cu Duhul Său,

[454]

să umble chiar cum a umblat El, să biruiască cum a biruit El și să fie înălțați la dreapta Lui.

Pastorul Fuller a fost avertizat. Avertismentele date altora l-au condamnat pe el. Păcatele mustrate în alții l-au muștrat pe el și i s-a dat destulă lumină spre a înțelege cum a considerat Dumnezeu păcatele, pe care le comitea el, și totuși, n-a vrut să se întoarcă de pe calea lui cea rea. El a continuat să facă înfricoșătoarea și nelegiuirea lui lucrare, corupând trupurile și sufletele turmei lui. Satana a întărit pasiunile desfrânate, pe care acest om n-a putut să le supună și l-a angajat în cauza lui spre a conduce sufletele la moarte.

În timp ce mărturisea că păzește Legea lui Dumnezeu, el călca, în modul cel mai josnic, preceptele clare ale ei. El s-a dedat pe sine într-un totuș satisfacerii plăcerilor senzuale. El s-a vândut pe sine să facă lucrarea fărădelegii. Care va fi răsplata unui astfel de om? Indignarea și mânia lui Dumnezeu îl vor pedepsi pentru păcat. Răzbunarea lui Dumnezeu va fi stârnită asupra tuturor celor ale căror patimi desfrânate au fost ascunse sub îmbrăcămintea sacerdotală. În timp ce mărturisea că este păstor al turmei, el conducea turma la ruină sigură. Aceste rezultate îngrozitoare sunt roadele unei minți carnale, care „este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“ (**Romani 8, 7**).

Am fost îndrumată la acest text biblic: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu asculte de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânire păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“ (**Romani 6, 12.13**). Cei care vă pretindeți creștini, chiar dacă nu vi se dă lumină mai multă decât conține acest text, veți fi fără scuză, dacă veți îngădui să fiți stăpâniți de patimi josnice.

[455] Cuvântul lui Dumnezeu este îndeajuns să lumineze mintea cea mai întunecată, și poate fi înțeles de cei care au vreo dorință de a-l înțelege. Dar cu toate acestea, unii dintre cei care mărturisesc a face din Cuvântul lui Dumnezeu obiectul lor de studiu sunt găsiți că trăiesc în opoziție directă cu cele mai lămurite învățături ale lui. Atunci, pentru ca să-i lase pe bărbați și pe femei fără scuză, Dumnezeu le dă mărturii lămurite și pătrunzătoare, aducându-i înapoi la Cuvântul pe

care ei au neglijat să-l urmeze. Totuși, cei care slujesc patimilor lor păcătoase întorc spatele față de toată lumina aceasta. Ei nu vor să înceteze cu umblarea lor păcătoasă, ci continuă să găsească plăcere în fărădelege, în ciuda amenințărilor și a răzbunării lui Dumnezeu împotriva celor care fac astfel de lucruri.

De mult timp, am avut intenția să le vorbesc surorilor mele și să le spun că, din cele ce Domnul a avut plăcerea să-mi arate din timp în timp, în mijlocul lor există o mare greșeală. Ele nu sunt atente să se ferească de orice aparență rea. Ele nu sunt toate precaute în comportamentul lor, așa cum se cuvine femeilor care mărturisesc a fi evlavioase. Cuvintele lor nu sunt atât de selecte și bine alese, cum ar trebui să fie, ca ale acelor femei care au primit harul lui Dumnezeu. Ele sunt prea familiare cu frații lor. Ele își pierd vremea în jurul lor, înclină spre ei, și par să dorească compania lor. Sunt foarte satisfăcute de atenționarea lor.

Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, surorile noastre ar trebui să urmeze o cale cu totul diferită. Trebuie să fie mai rezervate, să arate mai puțină îndrăzneală și să încurajeze în ele „rușine și sfială“ (**1 Timotei 2, 9**). Frații și surorile își permit prea multă conversație veselă când se află fiecare în compania celorlalți. Femeile care mărturisesc a fi evlavioase se dedau la glume, bancuri și râsete. Aceasta nu este potrivit și întristează pe Duhul lui Dumnezeu. Manifestările acestea scot la iveală lipsa adevăratei curății creștine. Ele nu întăresc sufletul în Dumnezeu, ci aduc întuneric mare; ele îi îndepărtează pe îngerii cei cerești și curați și îi duc pe cei care se angajează în aceste lucruri în jos, la un nivel scăzut.

[456]

Surorile noastre trebuie să încurajeze adevărata blândețe; ele nu trebuie să fie necuviincioase, limbate și obraznice, ci modeste, rezervate și încete la vorbire. Ele pot să cultive politețea. A fi amabile, afectuoase, miloase, iertătoare și smerite ar fi potrivit și plăcut lui Dumnezeu. Dacă ele ocupă poziția aceasta, nu vor fi împovărate cu atenție exagerată din partea bărbaților din biserică sau din afara ei. Toți vor simți că există un cerc sacru de curăție în jurul acestor femei temătoare de Dumnezeu, care le va scuti de orice libertăți nepermise.

La unele femei, care mărturisesc a fi evlavioase, se manifestă o nepăsătoare libertate necuviincioasă care duce la greșeli și rele. Dar acele femei evlavioase a căror minte și inimă sunt ocupate cu meditație la subiecte care întăresc curăția vieții și care înalță

sufletul să comunice cu Dumnezeu, nu vor fi abătute ușor de pe calea corectitudinii și a virtuții. Unele ca acestea vor fi fortificate împotriva sofisticărilor lui Satana; ele vor fi pregătite să reziste vicleșugurilor lui seducătoare.

Mândria, moda lumii, pofta ochilor și pofta cărnii sunt în legătură cu căderea celei pierdute. Este îndrăgit ceea ce place inimii firești și minții lumești. Dacă pofta trupului ar fi fost dezdăcinată din inimă lor, ele n-ar fi fost așa de slabe. Dacă surorile noastre simt nevoia de curăție a cugetului, și de a nu-și permite niciodată un comportament neglijent, care duce la fapte nepotrivite, ele nu trebuie să-și păteze deloc curăția. Dacă ele ar vedea problema așa cum mi-a prezentat-o mie Dumnezeu, ar avea o astfel de oroare de fapte murdare, încât n-ar fi găsite printre cele care cad, prin ispitirile lui Satana, indiferent pe cine ar alege el ca medium.

[457] Un predicator poate să se ocupe cu lucruri sacre, sfinte și totuși să nu fie sfânt în inimă. El poate să se predea lui Satana, să facă nelegiuire și să corupă sufletele și trupurile turmei lui.

Totuși, dacă mintea femeilor și a tinerilor care mărturisesc că-L iubesc și se tem de Dumnezeu a fost întărită de Duhul Său, dacă ei și-au format mintea pentru curăție de cuget, și s-au educat să evite orice aparență rea, vor fi la adăpost de orice apropiere și ocrotiți de stricăciunea care se află în jurul lor. Apostolul Pavel a scris cu privire la el: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (**1 Corinteni 9, 27**).

Dacă un slujbaş al Evangheliei nu-și stăpânește pasiunile lui josnice, dacă nu reușește să urmeze exemplul apostolului, și-și dezonorează în felul acesta profesiunea și credința, mergând până acolo, încât să susțină plăcerea păcatului, surorile noastre, care mărturisesc a fi pioase, nu trebuie să creadă cu nici un chip că păcatul sau fărădelegea pierde ceva din păcătoșenia lui, pentru că pastorul lor îndrăznește să se angajeze în el. Faptul că bărbați care sunt în locuri de răspundere se dovedesc a fi familiarizați cu păcatul nu trebuie să micșoreze vinovăția și enormitatea păcatului în mintea nimănui. Păcatul trebuie să apară tot atât de păcătos, tot atât de oribil, cum a fost privit și până acum; și rațiunea celor curați și treji trebuie să deteste și să evite pe cel care se dedă la păcat, ca și când ar fugi de un șarpe a cărui mușcătură este mortală.

Dacă surorile ar fi trezite și ar avea curăția de inimă, orice apropo-uri stricate, chiar și din partea pastorilor lor, ar fi respinse în mod atât de categoric, încât niciodată n-ar mai fi nevoie de repetare. Minte trebuie să fie teribil de înțeșată de Satana, dacă ele pot să asculte la glasul seducătorului, pentru că el este pastor, și de aceea calcă poruncile exprese și clare a lui Dumnezeu, amăgindu-se că nu comit nici un păcat. N-avem noi cuvintele lui Ioan: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el“ (**1 Ioan 2, 4**). Ce zice Legea? „Să nu comiți adulter“ (**Exodul 20, 14**). Când un om, care mărturisește că păzește Legea cea sfântă a lui Dumnezeu și care slujește la lucrurile sfinte, profită de încrederea pe care i-o dă poziția lui și caută să facă pe placul pasiunilor lui josnice, faptul acesta în sine ar trebui să fie suficient pentru a o face în stare pe o femeie care mărturisește a fi evlavioasă, să vadă că, deși ocupația lui este cât cerul de înaltă, o propunere necurată, care vine de la el, este de la Satana, deghizat ca înger de lumină. Eu nu pot crede că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în inima celor care sunt gata să ofere inocența și virtutea lor pe altarul patimilor desfrânate.

[458]

Surorile mele, evitați orice aparență rea. În această epocă libertină, care miroase a stricăciune, nu sunteți în siguranță dacă nu stați de pază. Virtutea și modestia sunt rare. Fac apel la voi, ca urmașe ale lui Hristos, care faceți o mărturisire de înaltă ținută, să cultivați prețiosul și neprețuitul mărgăritar al modestiei. Aceasta vă va păzi virtutea. Dacă aveți vreo speranță să fiți înălțate în cele din urmă spre a vă uni cu societatea curată, fără păcat, a îngerilor și să trăiți într-o atmosferă unde nu există nici cea mai mică pată de păcat, cultivați modestia și virtutea. Nimic altceva decât curăție, sfânta curăție, va face față solemnei revizuirii, va sta în ziua lui Dumnezeu și va fi primită în cerul curat și sfânt.

Cele mai vagi insinuări din orice sursă ar putea să vină, care vă invită să vă dedați păcatului sau să îngăduiți persoanei voastre cea mai mică libertate nepermisă, ar trebui să vă irite, ca fiind cele mai rele insulte pentru demnitatea voastră feminină. Sărutul pe obraz, într-un timp și loc nepotrivit, ar trebui să vă facă să-l respingeți cu dezgust pe emisarul lui Satana. Dacă el este din partea unuia din poziții înalte, care se ocupă cu lucrurile cele sfinte, păcatul are o dimensiune de zece ori mai mare și ar trebui s-o facă pe femeia sau tânăra temătoare de Dumnezeu să se ferească cu oroare, nu numai

[459]

de păcatul pe care el voia să-l comită, ci și de ipocrizia și nemernicia celui pe care poporul îl respectă și-l cinstește ca slujitor al lui Dumnezeu. El se ocupă cu lucruri sfinte și totuși, își ascunde josnicia inimii lui sub masca sacerdotală. Teme-te de orice familiaritate de felul acesta. Fii sigură că cea mai neînsemnată apropiere de ea este dovada unei minți senzuale și a unui ochi pofticios. Dacă în această privință, este arătată cea mai mică încurajare, dacă este tolerată vreuna din libertățile amintite, nu poate fi prezentată o dovadă mai bună că mintea nu este curată și castă, cum ar trebui să fie, și că păcatul și fărădelegea au farmec pentru voi. Voi coborâți stindardul feminității voastre demne și virtuozitate și prezentați dovada fără greș că o patimă și o poftă josnică și scârboasă, care niciodată n-a fost răstignită, a fost îngăduită să trăiască în inima voastră.

În timp ce-mi erau arătate pericolele celor care se ocupau cu lucruri mai bune, și păcatele care există în mijlocul lor — o grupă care nu bănuiește a fi în nici un pericol din partea acestor păcate murdare — am fost îndemnată să întreb: Cine, Doamne, va sta când Te vei arăta Tu? Numai cei care au mâini și inimi curate vor sta în ziua venirii Lui.

M-am simțit îndemnată de Duhul Domnului să le îndemn pe surorile mele, care mărturisesc a fi evlavioase, să cultive modestia în comportament și o rezervă potrivită cu rușine și sfială. Libertățile luate în această epocă coruptă nu trebuie să fie un criteriu pentru urmașii lui Hristos. Aceste manifestări de familiaritate la modă nu trebuie să existe între creștinii potriviți pentru nemurire. Dacă senzualitatea, pângărirea, adulterul, crima și uciderea sunt la ordinea zilei printre cei care nu cunosc adevărul, și care refuză să fie stăpâniți de principiile Cuvântului lui Dumnezeu, cât de important este ca gruparea celor care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, aliați îndeaproape cu Dumnezeu și îngeri, să le arate o cale mai bună, mai nobilă. Cât de important este ca, prin castitate și virtute, ei să stea în contrast vădit cu acea grupă, care este stăpânită de pasiuni josnice.

[460]

Am întrebat: Când vor proceda surorile tinere cu bună-cuviință? Știu că n-are să fie nici o schimbare hotărâtoare spre mai bine până când părinții nu-și vor da seama de importanța unei griji mai mari în educarea corectă a copiilor lor. Învățați-i să procedeze cu rezervă și modestie. Educați-i să fie de folos, să fie ajutoare, să servească altora, mai degrabă decât să aștepte să fie serviți.

În general, Satana stăpânește mințile tineretului. Fiicele voastre nu sunt învățate tăgăduirea de sine și stăpânirea de sine. Ele sunt răsfățate și mândria lor este întreținută. Lor li s-a îngăduit să aibă propria lor cale până ce au devenit încăpățânate și îndărătnice, iar voi ați ajuns la capătul priceperii voastre spre a ști ce cale să urmați, ca să le salvați de la ruină. Satana continuă să le conducă spre a fi de pomină în gura necredincioșilor din cauza impertinenței lor, a lipsei lor de rezervă și modestie feminină. Și băieții sunt lăsați să aibă propria lor cale. Nici n-au ajuns bine la vârsta adolescenței că și sunt alături de fetele de vârsta lor, pe care le însoțesc spre casă și fac dragoste cu ele. Și părinții sunt atât de complet legați de propria lor îngăduință și iubire greșită față de copiii lor, încât nu îndrăznesc să ia o cale hotărâtă spre a face o schimbare și a restrânge pe prea grăbiții lor copii în acest veac grăbit.

Pentru multe fete, băieții sunt subiectul de discuție; pentru băieți, acesta îl constituie fetele. „Căci din prisosul inimii vorbește gura“ (**Matei 12, 34**). Ei discută despre acele subiecte care le trec cel mai mult prin cap. Îngerul raportor înregistrează cuvintele acestor băieți și fete care pretind a fi creștini. Ce încurcați și ce rușinați vor fi ei când se vor întâlni din nou cu ele în ziua lui Dumnezeu! Mulți copiii sunt niște ipocriți pioși. Tineri care nu mărturisesc a fi creștini se poticesc de acești fățarnici și sunt împietriți împotriva oricărui efort care poate fi făcut de către cei interesați de mântuirea lor.

În centrul lucrării trebuie aleși bărbați în care să se poată avea încredere în orice caz de urgență spre a păstra fortăreața, bărbați altruști, bogați în generozitate și în fapte bune, a căror viață este ascunsă în Dumnezeu, și care consideră viața mai bună, de mai mare valoare decât hrana și îmbrăcămintea. „Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?“ (**Matei 6, 25**). Dumnezeu are nevoie, în centrul lucrării, de santinele credincioase, care să iubească sufletele pentru care a murit Hristos și care să poarte sarcina pentru sufletele care pier, privind înainte spre acea răsplată care va fi a lor când vor intra în bucuria Domnului lor și vor privi la sufletele mântuite prin mijlocirea lor, ca să trăiască cât va trăi Dumnezeu și să fie fericiți, veșnic fericiți, în slăvita Sa Împărăție. O, fie ca să putem trezi tații și mamele la simțământul care apasă asupra lor! O, fie ca ei să simtă profund greutatea răspunderii datoriei! Atunci ei ar putea zădărnici planurile vrăjmașului și să

[461]

câștigate biruințe prețioase pentru Isus. În privința aceasta, părinții nu sunt lămurii. Ei ar trebui să-și cerceteze mai îndeaproape viața, să-și analizeze cugetele și motivele, să vadă dacă au fost prudenți în cursul acțiunii lor. Ei ar trebui să urmărească îndeaproape să vadă dacă exemplul lor în conversație și comportament a fost ca cel pe care ar dori să-l vadă imitat de copiii lor. Curăție și virtute ar trebui să strălucească în cuvintele și faptele lor, în fața copiilor lor.

Mi-au fost arătate familii unde soțul-tată n-a păstrat acea rezervă, acea demnă și divină bărbăție, care stă bine urmașului lui Hristos. El n-a reușit să facă acele fapte amabile, afectuoase și curtenitoare, datorate soției lui, deși a făgăduit înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor s-o iubească, s-o respecte și s-o onoreze cât timp vor trăi împreună. Fata angajată în casa lor era liberă ca, oarecum la vedere, să-i pieptene părul și să fie drăgăstos de manierată, și el era mulțumit, nebunește de mulțumit. În iubirea și atenția lui față de soția sa nu mai era atât de demonstrativ, cum era altădată. Fii sigur că acolo Satana era la lucru. Respectă ajutoarele pe care le-ai angajat, tratează-le amabil, politicos, dar nu merge mai departe. Comportamentul tău să fie în așa fel, ca pentru ele să nu existe loc pentru apropiere la familiaritate. Dacă ai cuvinte și fapte de amabilitate de oferit, întotdeauna este sănătos să le dai soției tale. Aceasta va fi pentru ea o mare binecuvântare și va produce o mare fericire în inima ei, spre a se reflecta din nou asupra ta.

[462]

Mi-a fost arătat de asemenea, că soția a lăsat ca simpatiile, interesul și afecțiunea ei să se îndrepte spre alți bărbați, care pot fi membri ai familiei. Ea îi face pe aceștia confidenții ei, arată o preferință pentru societatea lor și le povestește necazurile și poate chiar problemele ei intime.

Aceasta este într-un totuș greșit. În spate se află Satana; și dacă nu te alarmezi și nu te oprești acolo unde ești, el te va duce la ruină. Tu nu poți păstra prea mare precauție și încuraja prea mult rezerva în această problemă. Dacă ai de adresat cuvinte afectuoase, iubitoare și atenții amabile, ele să fie date celui căruia i-ai făgăduit înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor să-l iubești, să-l respecti și să-l onorezi cât timp veți trăi împreună. Ah, cât de multe vieți sunt făcute amare prin dărâmarea zidurilor care îngrădesc intimitatea fiecărei familii și care sunt menite să păstreze curăția și individualitatea vieții private! O a treia persoană apare în intimitatea soției, iar problemele intime ale

familiei ei sunt prezentate înaintea acestui prieten special. Acesta este șiretlicul lui Satana, ca să înstrăineze inima soțului și a soției. O, fie ca aceasta să înceteze! Cât de multe necazuri ar fi evitate! Zăvorâți în propriile voastre inimi cunoașterea greșelilor unuia și ale celuilalt. Spuneți numai lui Dumnezeu necazurile voastre. El vă poate da sfatul cel bun și mângâiere sigură, care va fi curată, neavând nici o amărăciune în ea.

Am cunoscut mai multe femei care au socotit căsătoria lor ca fiind o nenorocire. Ele au citit romane până ce imaginația lor li s-a îmbolnăvit și trăiesc într-o lume creată de ele. Ele se cred femei cu minte sensibilă, cu gândire superioară, rafinată, și își închipuie că soții lor nu sunt așa de rafinați; că ei nu posedă aceste calități superioare, și de aceea, nu pot aprecia presupusa lor virtute și gândire rafinată. În consecință, femeile acestea se socotesc a fi mari suferinde, martire. Ele au discutat și au cugetat asupra acestor aspecte până ce au devenit aproape maniace față de acest subiect. Ele își închipuie că valoarea lor este superioară față de a celorlalți muritori, și că nu este plăcut pentru sensibilitatea lor rafinată să se asocieze cu oameni obișnuți. Femeile acestea se înnebunesc singure; și soții lor sunt în pericol de a crede că ele posedă o minte superioară.

[463]

Din cele ce mi-a arătat Domnul, această grupă de femei și-au pervertit imaginația prin citirea de romane, visare cu ochii deschiși și clădire de castele în Spania, trăind într-o lume imaginară. Ele nu coboară cu gândurile la îndatoririle obișnuite și folositoare ale vieții. Ele nu iau asupra lor poverile vieții, care se află pe calea lor, și nu caută să facă un cămin fericit și plăcut pentru soții lor. Ele lasă toată greutatea asupra soților, neducându-și propria lor povară. Așteaptă ca alții să le preîntâmpine lipsurile și să facă în locul lor, în timp ce ele sunt libere să găsească greșeli și să pună întrebări după cum le place. Femeile acestea au un sentimentalism care tânjește după dragoste, gândindu-se continuu că nu sunt apreciate, că soții lor nu le dau toată atenția pe care o merită. Ele își închipuie că sunt martire.

Realitatea este că, dacă s-ar dovedi folositoare, valoarea lor ar putea fi apreciată; dar când solicită mereu altora simpatie și atenție, în timp ce nu se simt obligate să răspundă cu aceleași sentimente, trecând pe alături rezervate, reci și de neapropiat, nepurtând nici o sarcină pentru alții și neavând nici o simțire pentru nenorocirile lor, în viața lor se poate găsi doar puțin lucru de valoare. Femeile

[464]

acestea s-au educat să creadă și să acționeze, ca și cum a fost o mare bunăvoință din partea lor să se căsătorească cu bărbații cu care s-au căsătorit, și de aceea organismul lor fin n-are să fie niciodată pe deplin apreciat. Ele au văzut toate lucrurile în rău. Ele sunt nedemne de soții lor. Sunt o continuă încercare pentru răbdarea și grija lor, când ar putea fi ajutoare, purtătoare ale poverilor vieții împreună cu ei, în loc să viseze la o viață ireală, găsită în romane și romane de dragoste. Fie ca Domnul să aibă milă de bărbații care sunt legați de astfel de femei-roboți, potrivite numai pentru a fi servite, hrănite și îmbrăcate.

Femeile acestea, care presupun că posedă organisme atât de sensibile și de delicate, sunt soții și mame nefolositoare. Sunt frecvente cazurile când ele își retrag afecțiunea față de soții lor, care sunt bărbați folositori și practici, și arată multă atenție față de alți bărbați, și cu sentimentalismul lor bolnav de dragoste atrag simpatia altora, le spun acestora necazurile, încercările și aspirațiile lor de a face vreo lucrare de seamă, și descoperă că viața lor de căsătorie este o dezamăgire, o piedică spre a face lucrarea pe care ele sperau să o facă.

O, ce nenorocire există în familii care puteau fi fericite! Femeile acestea sunt un blestem pentru ele și un blestem pentru soții lor. Socotindu-se a fi îngeri, ele se fac nebune, și nu sunt nimic decât poveri grele. Sarcinile obișnuite pe care Domnul le-a lăsat pe seama lor să le poarte, ele le lasă tocmai în calea lor, și sunt agitate și plângărețe, căutând tot timpul după o lucrare ușoară, mai deosebită și mai plăcută. Socotindu-se a fi îngeri, până la urmă descoperă că sunt ființe omenești. Ele sunt agitate, arțăgoase, nemulțumite, geloase pe soții lor, pentru că partea cea mai mare a timpului lor nu este petrecută în slujirea acestora. Ele se plâng că sunt neglijate când soții lor fac tocmai lucrarea pe care au obligația s-o facă. În această grupă, Satana găsește ușor acces. Ele n-au iubire adevărată pentru nimeni decât pentru ele însele. Totuși, Satana le spune că, dacă x și y ar fi soții lor, ar fi într-adevăr fericite. Ele sunt victime ușoare pentru planul lui Satana, fiind ușor de condus, ca să-i dezonoreze pe soții lor și să calce Legea lui Dumnezeu.

[465]

Acestor femei, le-aș spune: Voi puteți să realizați sau să nimiciți propria voastră fericire. Puteți face situația voastră fericită sau de nesuportat. Calea pe care o urmați va da naștere la fericire pentru

voi sau la mizerie. Nu s-au gândit niciodată aceste persoane că soții lor sunt plictisiți de inutilitatea lor, de firea lor arțăgoasă, de aflarea de greșeli, de izbucnirile lor în plâns, în timp ce ele își imaginează cazul lor atât de compătimit? Dispoziția lor iritabilă și arțăgoasă face într-adevăr ca afecțiunea soților lor să înceteze față de ele și ei să fie atrași să caute simpatie, pace și confort altundeva decât acasă. În căminul lor, se află o atmosferă strivitoare și este pentru ei orice, afară de un loc de odihnă, pace și fericire. Soțul este supus ispitirii lui Satana, sentimentele lui îndreptate asupra ținutelor interzise, iar el este ademenit spre păcat și, în cele din urmă, pierdut.

Mare este lucrarea și misiunea femeilor, mai ales a celor care sunt soții și mame. Ele pot fi o binecuvântare pentru toți din jurul lor. Pot avea o puternică influență spre bine, dacă vor lăsa ca lumina lor să lumineze în așa fel, încât alții să poată fi conduși să-L slăvească pe Tatăl nostru cel ceresc. Femeile pot să aibă o influență transformatoare doar dacă vor consimți să supună calea și voința lor lui Dumnezeu și să-L lase pe El să le stăpânească mintea, afecțiunile și ființa lor. Ele pot avea o influență care va tinde să-i curețe și să-i înalțe pe cei cu care se asociază. Dar această grupă este, în general, inconștientă de puterea pe care o posedă. Ele exercită o influență de care nu-și dau seama, care pare să rezulte în mod natural dintr-o viață sfințită, dintr-o inimă reînnoită. Acesta este rodul care crește în mod natural în pomul cel bun al plantației divine. Eul este uitat, absorbit în viața lui Hristos. A fi bogat în fapte bune este tot atât de natural ca și respirația. Ele trăiesc spre a face altora bine; și totuși, sunt gata să spună: Noi suntem doar niște slujitoare.

Dumnezeu a prescris femeii misiunea ei; și dacă ea, în felul ei smerit, dar după cea mai bună îndemânare a ei, face un cer din căminul ei, îndeplinindu-și cu credincioșie și cu iubire îndatoririle față de soț și copii, căutând continuu să lase să strălucească o lumină din viața ei folositoare, curată și virtuoasă, spre a lumina totul în jurul ei, ea face lucrarea lăsată ei de Stăpân și va auzi de pe buzele Lui sfinte cuvintele: Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului tău. Aceste femei, care fac cu dragă inimă ceea ce mâinile lor găsesc de făcut, îi ajută cu un duh de voieșie pe soții lor să-și poarte poverile, își educă copiii pentru Dumnezeu și sunt misionare în cel mai înalt sens. Ele sunt angajate într-o importantă ramură a lucrării celei mari, care trebuie făcute pe pământ — de a-i pregăti

[466]

pe muritori pentru o viață mai înaltă — și își vor primi răsplata. Copiii trebuie educați pentru cer și potriviți să strălucească în curțile Împărăției Domnului. Când părinții, și mai ales mamele, au o gândire sănătoasă, nu vor fi angajate în treburi care-i privesc pe vecinii lor, cu care ele n-au nimic de-a face. Ele nu vor merge din casă în casă să se angajeze în vorbărie la modă, stăruind asupra greșelilor, a relelor și a dezacordurilor vecinilor lor. Ele vor simți o atât de mare povară de a purta de grijă copiilor lor, încât nu vor găsi timp să adune învinuiri împotriva vecinilor. Bârfitorii și purtătorii de noutăți sunt un blestem teribil pentru vecinătăți și comunități. Două treimi din toate necazurile comunității apar din această cauză.

[467] Dumnezeu cere tuturor să-și îndeplinească cu credincioșie îndatoririle de astăzi. Acestea sunt mult neglijate de către o mare parte a celor care mărturisesc a fi creștini. Mai ales datoria zilnică este pierdută din vedere de cele din grupa pe care am amintit-o, care își închipuie că ele sunt dintr-o categorie mai distinsă de ființe, decât ființele omenești din jurul lor. Faptul că mintea lor se îndreaptă pe această cale este dovada că sunt inferioare, mărginite, încredute și egoiste. Ele se simt mult deasupra celor sărmani și smeriți, ca cei pe care Isus i-a chemat. Ele încearcă veșnic să-și asigure o poziție, să câștige aplauze, să obțină credit, ca să facă o lucrare mare pe care alții n-o pot face. Dar aceasta deranjează capacitatea delicatului lor organism să se asocieze cu cei umili și nenorociți. Motivele lor sunt cu desăvârșire greșite. Motivul pentru care ele evită unele dintre aceste îndatoriri, nu atât de agreabile, se află în egoismul lor suprem. Eul cel scump se află în centrul tuturor acțiunilor și motivațiilor lor.

Mi-a fost arătat Maiestatea cerului. Când El, căruia îngerii îi aduceau închinare, și care era bogat în cinstire, splendoare și slavă, a venit pe pământ și S-a făcut om, n-a invocat distinsa Lui natură ca o scuză spre a Se ține la distanță de cei nenorociți. În lucrarea Lui, El S-a aflat printre cei suferinzi, săraci, necăjiți și nevoiași. Hristos a fost întruparea perfecțiunii și a curăției. Caracterul și viața Lui au fost slăvite; cu toate acestea, El nu S-a aflat printre oameni cu titluri înalte și răsunătoare, nici printre cei mai onorabili din această lume, ci împreună cu cei disprețuiți și nevoiași. „Eu am venit“, spune divinul Învățător, „să salvez ce era pierdut“ (**Matei 18, 11**). Da, Maiestatea cerului a lucrat Întotdeauna pentru a-i ajuta pe cei care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Fie ca exemplul lui Hristos să

facă de rușine scuzele celor din această grupă, care sunt atât de atrași de sărmanul lor eu, încât consideră ca fiind sub gustul lor rafinat și sub înalta lor chemare să-i ajute pe cei neajutorați. Unii ca aceștia au luat o poziție mai înaltă decât Domnul lor, și în final, vor fi uimiți să se afle mai jos decât cei mai de jos din acea grupă cu care natura lor delicată și sensibilă a fost revoltată să se amestece și să lucreze pentru ei. Este adevărat, se poate ca nu totdeauna să fie plăcut să te unești cu Domnul și să devii conlucrător cu El în ajutorarea chiar a acelei grupe care se află în cea mai mare nevoie de ajutor; dar aceasta este lucrarea pe care S-a umilit s-o facă El Însuși. Este slujitorul mai mare decât Domnul lui? El ne-a dat exemplul și ne poruncește să-l imităm. Aceasta poate să fie neplăcut, totuși, datoria cere ca tocmai o astfel de lucrare să fie adusă la îndeplinire.

În fruntea lucrării e nevoie de bărbați credincioși și vrednici de încredere. Cei care n-au avut experiență în purtarea de poveri și care nu doresc să aibă acea experiență, cu nici un chip nu trebuie să se afle acolo. Sunt de dorit bărbați care vor să vegheze asupra sufletelor ca unii care trebuie să dea socoteală. La acest post important sunt de dorit tați și mame din Israel. Lăsați ca sufletele egoiste, preocupate de sine, zgârcite și lacome, să-și găsească un loc, unde mizerabilele lor trăsături de caracter nu vor fi atât de frapante. Cu cât mai izolați sunt unii ca aceștia, cu atât mai bine este pentru cauza lui Dumnezeu. Apelez la poporul lui Dumnezeu, oriunde s-ar putea găsi: Treziți-vă la datoria voastră. Aveți această lucrare pe inimă, pentru că trăim, într-adevăr, în mijlocul pericolelor zilelor din urmă.

[468]

Nădăjduiesc că întâmplarea cu N. Fuller vă va trezi, tați și mame, ca să vedeți necesitatea unei lucrări complete în casele voastre, în mijlocul vostru și al copiilor voștri, ca nici unul dintre voi să nu poată fi așa de înșelat de Satana, încât să socotească păcatul așa cum l-a socotit acest bărbat sărman, vrednic de multă compătimire. Aceia care au participat cu el la acest păcat nu s-ar fi lăsat niciodată să fie înșelați și ruinați, dacă ar fi avut un înalt simț de virtute și curăție, și ar fi nutrit o oroare constantă și viguroasă față de păcat și nelegiuire. În timp ce trăiesc și proclamă cea mai solemnă solie adusă vreodată ființelor omenești, prezentând Legea lui Dumnezeu ca un test al caracterului și ca sigiliul viului Dumnezeu, ei calcă sfintele ei porunci. Conștiința celor care au făcut acest lucru a devenit închistată și împietrită. Ei s-au opus influenței Duhului lui Dumnezeu până ce

au putut folosi adevărul sacru ca o mască spre a ascunde diformitatea sufletelor lor corupte. Omul acesta a fost teribil de înșelat de Satana. El slujea pasiunilor vicioase, în timp ce mărturisea că este consacrat lucrării lui Dumnezeu, slujind lucrurilor sfinte. El se socotea pe sine sănătos, în timp ce în el nu era nici o sănătate.

[469] Am fost adânc mâhnită când am văzut puternica influență a pasiunilor senzuale, stăpânindu-i pe bărbați și pe femei cu o inteligență și capacitate peste medie. Ei ar fi fost în stare să se angajeze într-o lucrare bună, să exercite o influență puternică, dacă n-ar fi fost înrobiți de pasiuni josnice. Încrederea mea în omenire a fost teribil de zdruncinată. Mi s-a arătat că anumite persoane, aparent cu un comportament bun, neîngăduindu-și libertăți nepermise față de celălalt sex, erau vinovate de practicarea în taină a viciului aproape în fiecare zi din viața lor. Ele nu s-au abținut de la acest păcat teribil nici în timpul celei mai solemne adunări în sesiune. Au ascultat la cele mai solemne și impresionante cuvântări despre judecată, care păreau să le aducă în fața tribunalului lui Dumnezeu, făcându-le să se teamă și să se cutremure; totuși, continuau păcatul lor vrăjit și favorit, pângărindu-și trupurile. Erau atât de înrobite de acest păcat îngrozitor, încât păreau lipsite de puterea de a-și stăpâni patimile. Noi am lucrat serios pentru unii, i-am rugat stăruitor, am plâns și ne-am rugat pentru ei; totuși, aveam cunoștință că în mijlocul tuturor eforturilor noastre serioase și al profundei întristări, forța obiceiului păcătos a obținut supremația și păcatele acestea erau comise.

Prin boli grave sau printr-o convingere puternică, conștiința unora dintre acești vinovați a fost trezită și i-a chinuit atât, încât i-a făcut să mărturisească lucrurile acestea în adâncă umilință. Alții sunt tot atât de vinovați. Ei au practicat acest păcat aproape întreaga lor viață, iar organismul lor distrus și memoria lor ca ciurul sunt rezultatul acestui păcat dăunător; totuși ei sunt prea mândri spre a mărturisi. Sunt discreți și n-au arătat remușcări de conștiință pentru acest păcat. Încrederea mea în experiența creștină a unora ca aceștia este foarte mică. Ei par să fie insensibili față de influența Duhului lui Dumnezeu. Pentru ei, sacru și profan e același lucru. Practica obișnuită a acestui viciu degradant și pângărirea trupurilor lor nu i-a condus la lacrimi amare și pocăință sinceră. Socotesc că păcatul lor este numai împotriva lor și greșesc în aceasta. Dacă ei se îmbolnăvesc la trup și minte, alții sunt făcuți să simtă, să sufere. Imaginația

este greșită, memoria este deficitară, se fac greșeli și peste tot există o deficiență care îi afectează serios pe cei cu care locuiesc și se asociază cu ei. Regretul și umilirea amorului propriu sunt simțite, pentru că lucrurile acestea sunt cunoscute de alții. [470]

Am amintit aceste cazuri spre a ilustra puterea acestui viciu distrugător de suflet și trup. Minteă întreagă este predată pasiunii vulgare. Facultățile intelectuale și morale sunt învinse de puterile cele mai josnice. Trupul este moleșit, creierul slăbit. Materialul depus spre a hrăni organismul este risipit. Epuizarea organismului este mare. Nervii cei fini ai creierului, fiind excitați pentru o acțiune nenaturală, devin amorțiți și aproape întru-totul paralizați. Puterile intelectuale și morale slăbesc, în timp ce pasiunile senzuale se întăresc și sunt mult mai dezvoltate prin exercițiu. Appetitul pentru hrană nesănătoasă strigă spre a i se face pe plac. Când persoanele sunt robite de obiceiul onaniei, este imposibil să le fie trezite sensibilitățile morale pentru a aprecia lucrurile veșnice sau să se delecteze cu exerciții spirituale. Gânduri necurate cuceresc și stăpânesc imaginația și fascinează mintea, apoi urmează o dorință aproape nestăpânită pentru îndeplinirea faptelor necurate. Dacă mintea ar fi educată să mediteze la subiecte înalte, și imaginația să fie antrenată să reflecteze asupra lucrurilor curate și sfinte, ea ar fi întărită împotriva satisfacerii acestei teribile și josnice dorințe distrugătoare de suflet și trup. Prin educare, aceasta s-ar obișnui să stăruie asupra a ceea ce este înalt, ceresc, curat și sacru, și n-ar mai putea fi atrasă de această dorință josnică, stricată și dezgustătoare.

Ce putem spune despre cei care trăiesc în lumina strălucitoare a adevărului, și cu toate acestea, practică și urmează pe calea păcatului? Plăcerile excitante interzise au un farmec și o putere asupra lor și le stăpânește ființa întreagă. Aceștia găsesc plăcere în nedreptate și nelegiuire, și trebuie să piară în afara cetății lui Dumnezeu, împreună cu orice lucru scârbos. [471]

Am căutat să-i trezesc pe părinți la datoria lor și, cu toate acestea, ei continuă să doarmă. Copiii voștri practică viciul în taină și vă înșeală. Voi aveți în ei o încredere atât de mare, încât îi socotiți prea buni și nevinovați spre a fi capabili să practice păcatul în secret. Părinții îi mângâie și-i răsfăță pe copiii lor, și le permit mândria, dar nu-i înfrânează cu fermitate și hotărâre. Ei au o frică așa de mare de spiritul lor îndărătnic și încăpățânat, încât se tem să vină în contact

cu ei; păcatul neglijenței, care a fost notat împotriva lui Eli, va fi păcatul lor. Îndemnul lui Petru este de cea mai mare valoare pentru toți care se luptă pentru nemurire. El se adresează celor care au o credință de același preț:

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume, prin poftă. De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alergarea voastră; căci, dacă faceți

[472] lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.

În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1, 1-11).

Noi suntem într-o lume în care lumina și cunoștința abundă, totuși, mulți, care pretind o credință de același preț, sunt ignoranți de bună voie. Lumina este în jurul lor, totuși, ei nu și-o însușesc. Părinții nu văd necesitatea de a se informa, de a obține cunoștință și de a o pune în practică în viața lor de căsătorie. Dacă ar urma după îndemnul apostolului și ar trăi după planul adaosului, ei n-ar fi neroditori în cunoașterea Domnului Isus Hristos. Dar mulți nu înțeleg lucrarea de sfințire. Ei par să creadă că au atins-o, când ei au învățat numai prima lecție de adunare. Sfințirea este o lucrare progresivă; la ea nu se ajunge într-o oră sau o zi, și apoi să fie menținută fără nici un efort special din partea noastră.

Mulți părinți nu obțin cunoștința pe care ar trebui s-o obțină în viața lor de căsătorie. Ei nu se păzesc ca Satana să nu profite de ei și să le stăpânească mintea și viața. Nu înțeleg că Dumnezeu le cere să-și stăpânească viața de căsătorie față de orice excese. Doar foarte puțini socotesc că este o datorie religioasă să-și stăpânească pasiunile. Ei s-au unit în căsătorie pentru scopul ales de ei, și de aceea, conchid că legătura căsătoriei sfințește satisfacerea pasiunilor josnice. Chiar bărbați și femei care mărturisesc evlavie dau frâu liber pasiunilor păcătoase și nu se gândesc deloc că Dumnezeu le cere socoteală pentru cheltuirea energiei vitale, care le slăbește puterea vieții și le moleștește organismul întreg.

Legământul căsătoriei acoperă păcate de cea mai întunecată nuanță. Bărbați și femei care mărturisesc evlavie își degradează trupurile prin satisfacerea celor mai stricăcioase pasiuni, și astfel se înjosesc sub nivelul animalelor. Ei abuzează de puterile pe care li le-a dat Dumnezeu spre a fi păstrate în sfințenie și cinste. Sănătatea și viața sunt sacrificate pe altarul pasiunii josnice. Puterile superioare și nobile sunt aduse în supunere față de înclinațiile senzuale. Cei care păcătuiesc astfel nu cunosc rezultatul umblării lor. Dacă toți ar putea să vadă toată suferința pe care și-o atrag asupra lor prin satisfacerea dorințelor lor păcătoase, s-ar alarma, și cel puțin unii ar evita calea păcatului care aduce o răsplată atât de înspăimântătoare. Pentru o mare grupă este lăsată ca moștenire o astfel de existență mizerabilă, încât pentru ei ar fi mai preferabilă moartea decât viața; și mulți mor prematur, viața lor fiind sacrificată într-o rușinoasă lucrare de satisfacere excesivă a pasiunii lor senzuale. Dar pentru că sunt căsătoriți, ei socotesc că nu comit nici un păcat.

[473]

Bărbați și femei, într-o bună zi veți afla ce este pofta carnală și rezultatul satisfacerii ei. Patimă tot atât de josnică poate fi găsită în legătura de căsătorie, ca și în afara ei. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe soți să-și iubească soțiile „cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea“. „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica“ (**Efesenii 5,24.25.28.29**). Nu iubirea curată este cea care îl stimulează pe un bărbat să facă din soția lui o unealtă care să slujească acestei pofte desfrânate. Este pasiunea senzuală care țipă după satisfacerea dorinței. Cât de puțini

[474]

bărbați dovedesc iubirea lor în felul specificat de apostol: „Cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească (nu s-o pângărească) și s-o curețe ca să fie sfântă și fără prihană“ (*Efesenii 5, 26.27*). Aceasta este calitatea iubirii din legământul căsătoriei, pe care Dumnezeu îl recunoaște ca fiind sfânt. Iubirea este un principiu sfânt și curat; dar pasiunea desfrânată nu vrea să admită înfrânare și să i se dicteze sau să fie stăpânită de rațiune. Ea este oarbă față de urmări; ea nu vrea să judece de la cauză la efect. Multe femei suferă de mare debilitate și de boala instalată, pentru că nu s-a ținut seamă de legile ființei lor; au fost călcate legile naturii. Puterea sistemului nervos a fost risipită de bărbați și femei, fiind solicitată de acțiuni nenaturale spre a satisface pasiuni josnice; și această pasiune vulgară, josnică, hidoasă, monstruoasă, pretinde delicatul nume de iubire.

Mulți dintre pretenșii creștini care au trecut prin fața mea păreau lipsiți de restricții morale. Ei aveau mai multe caracteristici animalice decât onorabile. De fapt, ei toți erau aproape ca animalele. Bărbați de felul acesta își degradează soțiile pe care au făgăduit că le vor hrăni și îndrăgi. Ele sunt considerate niște unelte puse în slujba satisfacerii înclinațiilor josnice, desfrânate. Și foarte multe femei se supun să devină roabe ale înclinațiilor desfrânate; ele nu-și păstrează trupurile lor în cinste și sfințenie. Soția nu-și păstrează demnitatea și respectul de sine, pe care l-a avut înainte de căsătorie. Această orânduire divină ar trebui să-i păstreze și să-i mărească respectul ei femeiesc și demnitatea ei sacră; dar feminitatea ei castă, demnă și pioasă, a fost consumată pe altarul patimei josnice; ea a fost sacrificată spre plăcerea soțului ei. În curând, ea pierde respectul față de soț, care nu ține seamă de legile cărora se supun animalele. Viața de căsătorie devine un jug amar; pentru că iubirea moare și adesea locul ei îl ia neîncrederea, gelozia și ura.

Nici un bărbat nu o poate iubi cu adevărat pe soția lui când vrea să se supună răbdătoare, să devină sclava lui și să slujească pasiunilor lui depravate. Prin supunerea ei pasivă ea pierde valoarea pe care a avut-o altădată în ochii lui. El o vede trasă în jos de la tot ce-i înălțător, la un nivel josnic; și în curând, el bănuiește că tot așa de ușor se va supune să fie degradată de un altul, ca și de el însuși. El se îndoiește de fidelitatea și curăția ei, se plictisește de ea, și caută ca altcineva să-i trezească și să-i intensifice pasiunile lui diabolice.

Nu se ține seama de Legea lui Dumnezeu. Bărbații aceștia sunt mai răi decât brutele; ei sunt demoni în formă de oameni. Ei nu cunosc principiile înălțătoare și înnobilitoare ale adevăratei iubiri sfințite. [475]

Soția devine și ea geloasă pe soțul ei și bănuiește că, dacă i s-ar ivi ocazia, el ar fi tot atât de gata să-i facă curte alteia, ca și ei. Ea vede că el nu este stăpânit de conștiință sau de teama de Dumnezeu; toate aceste bariere sacre sunt doborâte la pământ de către pasiuni desfrânate; tot ceea ce este cucernic în soț este robit poftelor brute și josnice.

Lumea este plină de bărbați și femei de acest fel; și chiar case mari, elegante și cu gust, conțin în ele un iad. Închipuiți-vă, dacă puteți, ce fel de urmași trebuie să aibă astfel de părinți. Nu vor cădea copiii pe scară și mai jos? Părinții dau pecetea caracterului copiilor lor. De aceea, copiii care se nasc din acești părinți moștenesc de la ei calitățile minții, care sunt de natură inferioară, josnică. Și Satana hrănește tot ceea ce tinde spre stricăciune. Problema care trebuie precizată acum, este: Trebuie, oare, ca soția să se simtă obligată a se supune orbește cerințelor soțului ei, când ea vede că nu-l stăpânește nimic altceva decât patimi josnice și când rațiunea și judecata ei sunt convinse că ea face acest lucru spre vătămarea trupului ei, pe care Dumnezeu i-a poruncit să-l țină în sfințenie și cinste, păstrându-l ca o jertfă vie pentru Dumnezeu?

Nu este o iubire curată și sfântă aceea care o face pe soție să satisfacă înclinațiile senzuale ale soțului ei cu prețul sănătății și vieții ei. Dacă ea are iubire și înțelepciune adevărată, va căuta să-l abată de la satisfacerea pasiunilor lui păcătoase spre subiecte înalte și spirituale, stăruind asupra interesantelor teme spirituale. Se poate să fie necesar să insiste umilă și afectuoasă, chiar cu riscul neplăcerii lui, că nu-și poate înjosi trupul, supunându-se la excese sexuale. Ea trebuie să-i amintească, într-o manieră afectuoasă și amabilă, că Dumnezeu are cea dintâi, și cea mai mare pretenție asupra ființei ei întregi, și că ea nu poate trece cu vederea această pretenție, pentru că va fi trasă la răspundere în ziua cea mare a lui Dumnezeu: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și

că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupurile voastre, care sunt ale lui

Dumnezeu“. „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor“ (**1 Corinteni 6, 19.20; 7,23**).

Dacă ea vrea să-și înalțe afecțiunile și să-și păstreze în sfințire și cinste demnitatea feminității ei delicate, femeia poate face mult prin judicioasa ei influență, ca să-l sfințească pe soțul ei și astfel să-și îndeplinească înalta ei misiune. Făcând astfel, ea poate să-i salveze pe amândoi, pe soțul ei și pe ea însăși, îndeplinind astfel o lucrare dublă. În această problemă, atât de delicată și dificilă de tratat, este necesară multă înțelepciune și răbdare, cât și tărie și curaj moral. Tărie și har se poate afla în rugăciune. Iubirea sinceră trebuie să fie principiul conducător al inimii. Iubire față de soț poate să fie singura temelie corectă a acțiunii.

Dacă soția hotărăște că este prerogativa soțului să aibă deplină stăpânire asupra trupului ei și să-i modeleze mintea, ca să se potrivească cu a lui în orice privință, să meargă pe aceeași cale cu a lui și să își supună individualitatea, atunci identitatea ei este pierdută, absorbită de cea a soțului. Ea devine o simplă mașină pentru voința lui spre a o acționa și stăpâni, o creatură a plăcerii lui. El gândește, hotărăște și făptuiește pentru ea. Acceptând această poziție pasivă, ea Îl dezonoarează pe Dumnezeu. Înaintea Lui, ea are o responsabilitate pe care trebuie s-o apere.

[477] Când soția își supune corpul și mintea stăpânirii soțului ei, fiind pasivă față de voința lui în toate lucrurile, sacrificându-și conștiința, demnitatea și chiar identitatea, ea pierde ocazia de a exercita acea influență puternică spre bine, pe care ar trebui s-o aibă spre a-l ridica pe soțul ei. Ea ar putea să domolească firea lui aspră, și influența ei sfințitoare ar putea fi exercitată în felul de a curăți și purifica, făcându-l să se străduiască serios să-și stăpânească pasiunile și să fie dispus spre cele spirituale, ca împreună să poată fi părtași la natura divină, scăpați de stricăciunea care este în lume, prin poftă. Puterea influenței poate fi spre a conduce mintea la subiecte nobile, mai presus de satisfacerea plăcerilor senzuale și josnice, pe care inima nerenăscută prin har le caută în mod natural. Dacă soția simte că, pentru a-i plăcea soțului, ea trebuie să coboare la nivelul lui, când pasiunea senzuală este principalul temei al iubirii lui și îi controlează acțiunile, ea nu-I place lui Dumnezeu, pentru că nu reușește să exercite o influență sfințitoare asupra soțului ei. Dacă socotește că trebuie să se supună pasiunilor senzuale ale soțului ei,

fără nici un cuvânt de protest, ea nu-și înțelege datoria față de el, nici față de Dumnezeu ei. Excesul sexual va nimici efectiv iubirea pentru exerciții devoționale, îi va lua creierului substanța necesară pentru nutriția organismului și va extenua și mai mult vitalitatea. Nici o femeie nu trebuie să-l ajute pe soțul ei la această lucrare de nimicire de sine. Ea n-o va face, dacă este iluminată și are pentru el o iubire adevărată.

Cu cât sunt îngăduite mai mult pasiunile senzuale, cu atât devin mai puternice, și cu atât mai violente vor fi pretențiile lor pentru a le satisface. Bărbații și femeile temătoare de Dumnezeu să se trezească la datoria lor. Mulți dintre preșingii creștini suferă de paralizie de nervi și creier, din cauza necumpătării lor în această privință. Putreziciune este în oasele și măduva multora dintre cei care sunt priviți ca oameni buni, care se roagă și plâng, și care se află în locuri înalte, dar ale căror corpuri pângărite nu vor trece niciodată prin porțile cetății cerești.

O, dacă aș putea să-i fac pe toți să înțeleagă obligația lor față de Dumnezeu, de a-și păstra organismul fizic și psihicul în cea mai bună stare, spre a aduce Creatorului lor un serviciu desăvârșit! Fie ca femeile creștine să se abțină, atât prin cuvânt, cât și prin faptă, de la excitarea pasiunilor senzuale ale soților lor. Multe n-au deloc tărie de irosit în această direcție. Din tinerețea lor ele au slăbit creierul și și-au subminat organismul prin satisfacerea pasiunilor senzuale. [478]

Lozinca vieții lor de căsătorie ar trebui să fie lepădare de sine și cumpătare; atunci copiii care li se vor naște nu vor fi expuși să aibă partea intelectuală și morală slabă și cea senzuală tare. Viciul la copii este aproape universal. Nu există o cauză? Cine le-a dat pecetea caracterului? Fie ca Domnul să deschidă ochii tuturor, ca să vadă că stau pe locuri alunecoase.

Din tabloul care mi-a fost prezentat despre stricăciunea bărbaților și a femeilor care mărturisesc evlavia, m-am temut că am să-mi pierd toată încrederea în omenire. Am văzut că aproape toți se află într-o amortire înfricoșătoare. Este aproape imposibil să-i trezești pe cei care ar trebui să fie treji, ca astfel să aibă întrucâtva un simțământ exact despre puterea pe care Satana o deține asupra minții lor. Ei nu-și dau seama de stricăciunea care abundă în jurul lor. Satana le-a orbit mintea și i-a adormit în siguranță senzuală. Nereușita eforturilor noastre de a-i ridica pe alții să înțeleagă marile pericole

care asediază sufletele, m-a făcut uneori să mă tem că ideile mele despre stricăciunea inimii omenești erau exagerate. Dar când sunt aduse în fața noastră fapte care dovedesc trista urâțenie a unuia care a îndrăznit să slujească în lucrări sacre, în timp ce avea o inimă stricăță, unul ale cărui mâini pătate de păcat au profanat vasele sfinte ale Domnului, sunt sigură că n-am desenat un tablou prea drastic.

[479] Eu aduc mărturie foarte puternică, atât prin scris, cât și prin vorbire, sperând să-l trezesc pe poporul lui Dumnezeu să înțeleagă că a căzut în vremuri periculoase. Am fost deprimată profund, văzând indiferența manifestată de cei care ar trebui să înțeleagă lucrările lui Satana, și care ar trebui să fie treji și de pază. Am văzut că Satana dirijează chiar și mințile celor care mărturisesc adevărul, să se dedea la teribilul păcat al curviei. Mintea unui bărbat sau a unei femeie nu trebuie să coboare într-o clipă de la curăție și sfințenie la depravare, stricăciune și păcat. Se cere timp spre a schimba omenescul în divin, sau a-i degrada pe cei făcuți după chipul lui Dumnezeu în brutali sau satanici. Prin privire, ajungem schimbați. Deși făcut după chipul Făcătorului său, omul își poate educa mintea în așa fel, încât păcatul pe care l-a detestat altădată va deveni plăcut pentru el. Când încetează să vegheze și să se roage, el încetează să mai păzească fortăreața, inima, și se angajează în păcat și nelegiuire. Mintea este înjosită, și este imposibil să fie ridicată din nou din stricăciune, în timp ce este educată să înrobească puterile morale și intelectuale, aduse în supunere față de patimi vulgare. Împotriva minții păcătoase trebuie dusă o luptă continuă; și trebuie să fim ajutați de influența curățitoare a harului lui Dumnezeu, care va atrage mintea spre cele de sus și o va obișnui să mediteze asupra lucrurilor curate și sfinte.

Trupul nu este supus de mulți dintre cei care mărturisesc a păzi Sabatul. Unii, a căror minte a fost dintotdeauna depravată, au îmbrățișat Sabatul. Și când au îmbrățișat adevărul, ei n-au simțit nevoia de a se conforma sincer și a-și schimba tot cursul acțiunii lor. Ei au urmat ani de zile înclinațiile unei inimi nerenăscute și au fost stăpâniți de pasiunile corupte ale naturii lor păcătoase, care au șters chipul lui Dumnezeu în ei și au pângărit de orice s-au atins; de aceea viitoarea lor viață va fi mult prea scurtă, în cazul celei mai lungi, spre a urca pe scara desăvârșirii creștine a lui Petru, pregătitoare pentru intrarea lor în Împărăția lui Dumnezeu. Dar nu sunt mulți care simt că nu pot fi mântuiți prin mărturisirea adevărului, dacă nu ajung

să fie sfințiți prin adevăr, ca răspuns la rugăciunea divinului nostru Domn către Tatăl Său: „Sfințește-i prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul“ (**Ioan 17, 17**).

Bărbați și femei care mărturisesc a fi ucenici ai lui Hristos și păzesc toate poruncile lui Dumnezeu, va trebui să simtă în viața lor zilnică adevăratul spirit care se luptă spre a intra pe poarta cea strâmtă. Cei care se luptă sunt singurii care se vor sili să treacă prin poarta cea strâmtă și calea cea îngustă care duce la viața veșnică, la bucurie deplină și satisfacții veșnice. Cei care doar caută să intre, niciodată nu vor fi în stare. Întreaga viață creștină a multora va fi petrecută într-un efort nu mai mare decât acela de a căuta, și singura lor răsplată va fi să descopere o totală imposibilitate pentru ei de a intra pe acea poartă strâmtă.

[480]

Am fost surprinsă să văd cât de multe familii sunt orbite de Satana, așa încât ele nu au nici o bănuială despre lucrările, vicleniile și înșelăciunea lui Satana, practicate chiar în mijlocul lor. Părinții par să fie drogați de influența paralizatoare a celui rău și, totuși, socotesc că totul este în regulă. Mi-a fost arătat că Satana caută să degradeze mințile celor ce se unesc în căsătorie, pentru ca el să-și poată pune pecetea lui hidoasă pe chipul copiilor lor. Pentru că au intrat în legătură de căsătorie, mulți socotesc că-și pot permite să fie stăpâniți de patimi senzuale. Ei sunt conduși de Satana, care îi înșeală și-i face să pervertească această instituție sacră. El este foarte mulțumit cu acest nivel inferior, pe care-l ia mintea lor; pentru că el are mult de câștigat în această direcție. Satana știe că, dacă poate excita patimile josnice și le menține în ascendență, el n-are de ce să fie îngrijorat cu privire la experiența lor creștină; pentru că facultățile morale și intelectuale vor fi subordonate, în timp ce înclinațiile senzuale vor predomina și vor fi ascendente; și aceste patimi josnice vor fi întărite prin exercitare, în timp ce calitățile mai nobile vor deveni din ce în ce mai slabe.

El îi poate modela pe copii mult mai ușor decât pe părinții lor, pentru că el poate să controleze în așa fel mintea părinților, încât, prin ei, poate pune propria lui pecete pe caracterul copiilor lor. În felul acesta, mulți copii se nasc cu pasiuni senzuale, în mare măsură în ascendență, în timp ce facultățile morale sunt slab dezvoltate. Copiii aceștia au nevoie de cea mai atentă creștere pentru a scoate la lumină, a întări și dezvolta puterile intelectuale și morale, ca

[481]

acestea să poată lua conducerea. Dar lucrările lui Satana nu sunt observate, vicleniile lui nu sunt înțelese. Copiii nu sunt educați pentru Dumnezeu. Educația lor religioasă și morală este neglijată. Pasiunile senzuale sunt în continuu întărite, în timp ce facultățile morale ajung slăbite.

Unii copii încep să practice onania încă din copilărie; și pe măsură ce cresc în vârstă, pasiunile păcătoase cresc o dată cu creșterea lor și se întăresc o dată cu întărirea lor. Minteă lor nu se odihnește. Fetele doresc compania băieților, și băieții pe cea a fetelor. Comportamentul lor nu este rezervat și modest. Sunt foarte obraznici și îndrăzneți și își iau libertăți necuviincioase. Obiceiul onaniei le-a înjosit mintea și le-a pătat sufletele. Cugete netrebnice, citirea de romane, povești de dragoste și cărți cu conținut murdar le excită imaginația, și exact așa ceva se potrivește cu mintea lor depravată. Lor nu le place să muncească și când se angajează în vreo lucrare se plâng de oboseală; îi doare spatele; îi doare capul. Există o cauză obiectivă? Sunt ei obosiți din cauza muncii lor? Nu, nu! Și totuși părinții cedează față de plângerile lor și îi eliberează de muncă și responsabilitate. Aceasta este exact cel mai rău lucru pe care îl pot face pentru ei. Ei îndepărtează în felul acesta aproape singura barieră care îl împiedică pe Satana să aibă acces liber la mintea lor slăbită. Munca folositoare ar fi, într-o mare măsură, o apărare față de stăpânirea lor de către acest viciu.

[482]

Noi avem o oarecare cunoștință despre maniera lui Satana de a lucra și despre cât de bine reușește să facă aceasta. Din ceea ce mi-a fost arătat, el a paralizat mintea părinților. Cu greu bănuiesc că copiii lor pot fi greșiți și păcătoși. Unii dintre acești copii mărturisesc a fi creștini și părinții continuă să doarmă, netemându-se de nici o primejdie; în timp ce mintea și trupul copiilor lor devin epave. Unii părinți nici măcar nu se îngrijesc să-și țină copiii cu ei când sunt în casa lui Dumnezeu. Tinerele iau parte la adunări, împreună cu părinții lor, și-și ocupă locuri, dacă e posibil, mai ales în ultimele rânduri.

Ele au obiceiul de a se scuza pentru părăsirea locașului. Băieții înțeleg acest lucru și ies mai înainte sau după fete, și apoi când adunarea se încheie, ei le însoțesc acasă. Părinții nu sunt deloc informați de acest lucru. Din nou sunt prezentate pretexte pentru a merge la plimbare, și băieți și fete se adună pe terenuri plăcute sau

în alte locuri retrase și acolo se joacă și se distrează, fără ca cineva să-i supravegheze. Ei îi imită pe bărbații și pe femeile mature.

Aceasta este o epocă grăbită. Băieții și fetele încep să-și acorde atenție unii altora când ar trebui să fie la grădiniță, ca să ia lecții de modestie și comportament. Care este efectul acestei amestecări? Mărește aceasta castitatea tinerilor, care se dună astfel împreună? Desigur că nu! Aceasta mărește prima poftă păcătoasă, iar după astfel de întâlniri, tinerii sunt înnebuniți de diavol și se dedau la practici netrebnice.

Părinții sunt adormiți și nu știu că Satana a înfipt steagul său diabolic chiar în mijlocul familiilor lor. Am fost îndemnată să întreb, ce vor deveni tinerii din acest veac stricat? Repet, părinții sunt adormiți. Copiii sunt zăpăciți de un bolnăvicios sentimentalism de dragoste, și adevărul nu are putere să corecteze răul. Ce poate fi făcut spre a opri curentul răului? Părinții pot face mult, dacă vor. Dacă o fată care de-abia a ajuns să intre în vârsta adolescenței este acostată necuviincios de un băiat de vârsta ei, sau mai în vârstă, ea trebuie să fie învățată să se simtă atât de jignită, încât astfel de apropouri să nu mai fie repetate niciodată. Când este des căutată compania unei fete de către băieți sau tineri, ceva este rău. Acea fată tânără are nevoie de o mamă care să-i arate care este locul ei, să o înfrâneze și s-o învețe ce se cuvine unei fete de vârsta ei.

Învățătura stricată, care s-a răspândit și care susține, din punct de vedere al sănătății, că sexele trebuie să se amestece, și-a făcut lucrarea ei vătămătoare. Când părinții și tutorii descoperă o zecime [483] din dibăcia pe care o posedă Satana, atunci această asociere de sexe poate fi aproape inofensivă. Așa cum stau lucrurile, Satana are cel mai mare succes în efortul lui de a fermeca mintea tinerilor, iar amestecul de băieți și fete nu face decât să mărească răul de douăzeci de ori. Faceți ca băieții și fetele să fie antrenați în muncă folositoare. Dacă sunt obosiți, ei vor fi mai puțin tentați să-și corupă propriile lor corpuri. Nimic nu este de sperat în cazul tinerilor, dacă nu există o schimbare totală în mintea celor care sunt mai în vârstă. Viciul este imprimat pe fizionomia băieților și a fetelor, și totuși, ce este de făcut spre a opri înaintarea acestui rău? Băieții și tinerii sunt lăsați și încurajați să-și ia libertatea de a face apropouri necuviincioase fetelor și tinerelor. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să-i trezească

pe tați și pe mame la o lucrare serioasă, spre a schimba această teribilă stare de lucruri.

Mă uitam la mărturiile date pentru păzitorii Sabatului și am fost uimită de îndurarea lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă pentru poporul Său, care le dă atât de multe avertizări, le scoate în evidență primejdiile și prezintă înaintea lor poziția înaltă pe care dorește ca ei s-o ocupe. Dacă ei s-ar păstra în iubirea Lui și s-ar despărți de lume, Dumnezeu ar face ca binecuvântările Lui să rămână asupra lor și lumina Lui să strălucească în jurul lor. Influența lor spre bine ar putea fi simțită în fiecare ramură a lucrării și în fiecare parte a câmpului Evangheliei. Dar ei nu reușesc să aibă gândul lui Dumnezeu, dacă continuă să aibă un simțământ atât de mic despre înaltul caracter al lucrării, cum au avut în trecut; influența și exemplul lor se vor dovedi a fi un blestem teribil. Ei vor produce vătămare, și numai vătămare. Sângele cel prețios al sufletelor se va găsi pe hainele lor.

[484] Mărturii de avertizare au fost repetate. Eu întreb: Cine a luat seama la ele? Cine a fost zelos în a se pocăi de păcatele și nelegiuirea lor și să alerge serios spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus?

Cine a arătat lucrarea lăuntrică a lui Dumnezeu, care duce la tăgăduire de sine și umilă jertfire de sine? Care dintre cei care au fost avertizați s-au despărțit de lume, de iubirea și poftele ei, încât să arate o creștere zilnică în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos? Pe cine să găsim printre cei activi care să simtă povara pentru biserică? Pe cine să vedem că Dumnezeu îi folosește în mod special, lucrând prin ei, să înalțe stindardul și să aducă biserica la înălțimea Lui, ca ei să-L poată încerca pe Domnul și să vadă dacă nu va revărsa o binecuvântare asupra lor?

Eu am așteptat nerăbdătoare, sperând că Dumnezeu va pune Duhul Său în unii și îi va folosi ca unelte ale îndreptățirii spre a trezi și pune în ordine biserica. Am fost aproape disperată când am văzut, an după an, o mai mare depărtare de simplitatea pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, care ar trebui să caracterizeze viața urmașilor Lui. Există din ce în ce mai puțin interes și mai puțină consacrare față de cauza lui Dumnezeu. Eu întreb: În ce au căutat să trăiască în conformitate cu lumina dată lor cei care mărturisesc a crede în mărturii? În ce au luat seama la mărturiile date? În ce au ținut ei cont de instrucțiunile pe care le-au primit?

Am văzut că trebuie să fie efectuate mari schimbări în inimile și viața multora, înainte ca Dumnezeu să poată lucra prin ei, prin puterea Lui, pentru salvarea altora. Ei trebuie să fie reînnoiți după chipul lui Dumnezeu, în dreptate și sfințire adevărată. Atunci iubirea de lume, iubirea de sine și orice ambiție a vieții menite să înalțe eul vor fi schimbate prin harul lui Dumnezeu și folosite în lucrarea specială de salvare de suflete pentru care a murit Hristos. Umilința va lua locul mândriei și trufașa prețuire de sine va fi schimbată cu blândețe. Orice putere a inimii va fi stăpânită de iubire dezinteresată pentru toată lumea. Am văzut că Satana se va trezi când ei vor începe să lucreze serios la reformarea lor. El știe că aceste persoane, [485] dacă sunt consacrate față de Dumnezeu, pot să facă dovada tăriei făgăduințelor Lui și să realizeze o putere care lucrează în ei, și pe care adversarul nu e în stare s-o contracareze sau să-i reziste. Ei vor realiza viața lui Dumnezeu în suflet.

O familie a avut nevoie, în mod deosebit, de toate binefacerile pe care putea să le primească din reforma în mâncare, totuși, chiar aceștia au fost complet abătuți. Carnea și untul au fost folosite de ei fără restricție, și condimentele n-au fost complet îndepărtate. Familia aceasta ar fi putut avea mari foloase dintr-o mâncare hrănitoare, bine aranjată. Capul familiei avea nevoie de o hrană nutritivă simplă. Ocupația lui era sedentară, și sângele s-a mișcat greoi prin organismul lui. El n-a putut avea ca alții, folos din exerciții sănătoase; de aceea hrana lui trebuia să fie de calitate și cantitate corectă. În această familie, n-a fost o administrare corectă cât privește mâncarea; acolo a fost neregularitate. Ar fi trebuit să fie pentru fiecare mâncare timp anumit, și hrana trebuia pregătită în formă simplă și fără grăsime; dar a trebuit să urmeze dureri spre a avea o hrană hrănitoare, sănătoasă și atrăgătoare. În această familie, ca și în multe altele, se făcea pentru vizitatori o demonstrație specială — au fost pregătite multe feluri de mâncare, și adesea făcute prea bogate, astfel că cei care ședeau la masă erau ispitiți să mănânce peste măsură de mult. Și apoi, în absența musafirilor, a urmat o mare sărăcire a preparatelor aduse pe masă. Mâncarea era slabă și lipsită de aport nutritiv. Era considerată ca o hrană „doar pentru noi“. Mâncarea era adesea ciugulită și timpul regulat pentru masă nu era respectat. Printr-o astfel de administrare, fiecare membru al familiei era vătămat. Este un păcat pentru fiecare dintre surorile noastre să facă așa de mari pregătiri pentru vizitatori

și să facă rău propriilor lor familii, printr-o mâncare sărăcăcioasă, care nu va reuși să hrănească organismul.

[486] Fratele la care s-a făcut referire simțea o lipsă în organismul lui; el nu era hrănit, și a crezut că mâncarea cu carne îi va da tăria de care avea nevoie. Dacă ar fi fost îngrijit cum trebuie — masa întinsă la timp potrivit și cu hrană de calitate — toate cererile organismului ar fi fost din belșug împlinite. Untul și carnea excită. Acestea au vătămat stomacul și au pervertit gustul. Nervii sensibili ai creierului au fost amorțiți și apetitul senzual întărit pe socoteala facultăților intelectuale și morale. Aceste puteri superioare, care trebuia să-i stăpânească, au devenit mai slabe, astfel că lucrurile veșnice nu erau sesizate. Paralizia a amorțit spiritul și devoțiunea. Satana a triumfat, văzând cât de ușor poate să aibă acces prin apetit și să stăpânească pe bărbați și pe femei cu agerime de minte, meniți de Creator să facă o lucrare mare și bună.

Cazul amintit mai sus nu este izolat; dacă ar fi fost, nu l-aș fi prezentat aici. Când Satana pune stăpânire pe minte, ce repede dispare lumina și instrucțiunea pe care a dat-o Domnul atât de binevoitor și nu mai are nici o putere! Cât de mulți formulează scuze și prezintă necesități care n-au nici o rațiune, pentru a-i susține în umblarea lor cea rea, și a înlătura lumina, călcând-o în picioare! Eu vorbesc cu convingere. Cea mai mare obiecțiune față de reforma sanitară este că poporul acesta n-o trăiește; și pe deasupra, ei vor spune că nu pot trăi reforma sanitară și să-și păstreze puterea.

[487] În fiecare caz de felul acesta, descoperim un bun motiv pentru care ei nu pot trăi reforma sanitară. Ei n-o trăiesc și niciodată n-au urmat-o cu strictețe, de aceea ei nu au folos din ea. Unii cad în greșeală pentru că, renunțând la mâncarea de carne, nu o înlocuiesc cu cele mai bune fructe și vegetale, pregătite în cea mai naturală stare, fără grăsime și condimente. Dacă ei ar aranja cu îndemânare darurile cu care i-a înconjurat Creatorul, dacă părinții și copiii cu o conștiință lucidă s-ar angaja uniți în lucrare, ei s-ar bucura de o hrană simplă și apoi ar fi în măsură să vorbească pe înțeles despre reforma sanitară. Cei care n-au fost convertiți la reforma sanitară, și niciodată n-au adoptat-o pe deplin, nu sunt judecători ai binefacerilor ei. Cei care se abat ocazional să-și satisfacă gustul, mâncând un curcan îngrășat, sau altă mâncare de carne, își pervertesc apetitul și nu sunt

cei care să judece binefacerile pentru organism ale reformei sanitare. Ei sunt stăpâniți de gust, și nu de principii.

Eu am o masă bine stabilită pentru toate ocaziile. Nu fac nici o schimbare pentru vizitatori, fie că sunt credincioși sau necredincioși. Caut ca niciodată să nu fiu surprinsă de lipsa de pregătire, pentru a putea avea la masa mea de la unu la șase musafiri, care s-ar putea întâmpla să intre în casă. Am destulă hrană simplă, sănătoasă, gata să satisfacă foamea și să hrănească organismul. Dacă cineva dorește mai mult decât atât, ei sunt liberi să găsească aceasta în altă parte. Unt sau mâncare cu carne de orice fel nu ajung pe masa mea. Prăjituri se află rar pe ea. În general, am o bogată provizie de fructe, pâine bună și vegetale. Masa noastră este totdeauna bine apreciată și toți cei care mănâncă se simt bine și trag foloase. Toți iau loc fără poftă de gurmand, dar mănâncă cu poftă darurile oferite de Creatorul nostru.

O surprinzătoare indiferență a fost manifestată cu privire la acest important subiect chiar de către cei din inima lucrării. Lipsa de stăruință cu privire la principiile reformei sanitare este un adevărat semn al caracterului și tăriei lor spirituale. Ei sunt deficitari în perfecționarea experienței lor creștine. Conștiința nu este luată în seamă. Temeiul sau cauza fiecărei acțiuni corecte, care există și lucrează în inima reînnoită, asigură ascultare fără motive externe sau egoiste. Duhul adevărului și o conștiință bună sunt suficiente pentru a inspira și reglementa motivele și purtarea celor care învață de la Hristos și sunt asemenea Lui. Cei care n-au puterea principiului religios în ei sunt abătuți ușor prin exemplul altora, într-o direcție greșită. Cei care niciodată n-au învățat de la Dumnezeu datoria lor, și nu au făcut ei [488] înșiși cunoștință cu scopurile Lui cu privire la ei, nu sunt vrednici de încredere în vremuri de conflict serios cu puterile întunericului. Ei sunt abătuți de aparențele externe și actuale. Oamenii lumești sunt guvernați de principii lumești; ei nu pot aprecia altfel. Dar creștinii nu trebuie să fie guvernați de aceste principii. Ei trebuie să caute să se întărească pe ei înșiși în îndeplinirea datoriei lor din nici o altă considerare decât din iubirea de a asculta de fiecare cerință a lui Dumnezeu, așa cum se află în Cuvântul Lui și e dictată de o conștiință luminată.

În inima reînnoită va fi stabilit principiul de a asculta de voința lui Dumnezeu, pentru că există o iubire pentru ceea ce este drept,

bun și sfânt. Nu va fi nici o ezitare, nici o sfătuire cu gustul, sau cercetarea confortului, ori acționare pe o anumită cale pentru că alții fac astfel. Fiecare trebuie să trăiască pentru sine. Mintea tuturor celor care sunt reînnoiți prin har va fi un mediu care primește continuu lumină, har și adevăr de sus, și pe care le transmite altora. Lucrarea lor este roditoare. Rodul lor este pentru sfințire și la sfârșit pentru viață veșnică.

[489] Dar foarte puțini cunosc experimental influența sfințitoare a adevărilor pe care le posedă. Ascultarea și devoțiunea lor n-au fost în acord cu lumina și privilegiile lor. Ei n-au simțământul real al obligației care apasă asupra lor de a umbla ca niște copii ai luminii și nu ca niște copii ai întunericului. Dacă lumina care le-a fost dată acestora ar fi fost dată Sodomei și Gomorei, ei s-ar fi pocăit în sac și cenușă și ar fi scăpat de marea mânie a lui Dumnezeu. La ziua judecății va fi mult mai ușor pentru Sodoma și Gomora decât pentru cei care au fost privilegiați cu lumină și au avut o mare cantitate de muncă, dar n-au profitat de ea. Ei au nesocotit mântuirea cea mare, pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, era binevoitor să le-a acorde. Ei au fost atât de orbiți de Satana, încât s-au crezut, într-adevăr, bogați și de partea lui Dumnezeu, când Martorul Credincios declară că sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.

O amăgire în acceptarea lui Hristos

Iubită soră U: Sunt oarecum informată despre temperamentul tău deosebit, despre prudența ta, temerile tale, lipsa ta de speranță și încredere. Eu simpatizez cu tine în suferința cugetului tău, că nu poți înțelege totul cu privire la poziția și credința noastră, așa de lămurit cum ai dori. Noi te cunoaștem că ești de o conștiinciozitate strictă și n-avem nici o îndoială că, dacă ai fi putut avea privilegiul de a auzi toate punctele adevărului prezent, și ai fi cântărit dovezile pentru tine, ai fi întemeiată, întărită și stabilită astfel, încât opoziția sau mustrarea nu te-ar mișca de pe temelia cea sigură. Deoarece, n-ai avut privilegiul pe care îl au mulți alții, de a lua parte la adunări și de a experimenta tu însăși experiențele care însoțesc prezentarea adevărului pe care noi îl socotim sacru, cu atât mai mult suntem îngrijorați de tine. Inimile noastre sunt atrase spre tine și iubirea noastră față de tine este sinceră și înfocată. Ne este teamă că în mijlocul pericolelor acestor zile de pe urmă tu poți să naufragiezi. Să nu te superi pe mine că îți scriu astfel. Tu nu poți avea un simțământ deplin, despre vicleniile și amăgirea lui Satana, așa cum am eu. Înșelăciunile lui sunt multe; cursele lui sunt pregătite cu grijă și șiretenie spre a-i prinde pe cei neprevăzători și nebănuitori. Noi dorim să te scăpăm de vicleniile lui; dorim să fii întru-totul de partea Domnului, iubind, așteptând și dorind sincer arătarea Mântuitorului nostru pe norii cerului.

De când cu primele tale eforturi de a păzi Sabatul, multe lucruri au apărut spre a te descuraja; totuși, noi sperăm că lucrurile acestea nu-ți vor abate cugetarea de la importante adevăruri pentru aceste zile de pe urmă. Cu toate că apărătorii adevărului nu fac toți ce ar trebui să facă, pentru că nu sunt sfințiți prin adevărurile pe care le mărturisesc, adevărul este același; strălucirea lui este neîntunecată. Cu toate că aceștia pot să stea între adevăr și cei care n-au luat o poziție față de el, și umblarea lor întunecoasă poate să apară pentru un timp să întunece luminoasa lui strălucire, totuși, în realitate, nu o face; adevărul de origine cerească este strălucitor. Curăția și

[490]

caracterul lui înălțat sunt neschimbătoare. El trăiește, pentru că este nemuritor.

Iubita mea soră, ține-te de adevăr. Dobândește o experiență pentru tine. Tu ai o individualitate. Ești răspunzătoare numai de felul în care, indiferent de toți ceilalți, folosești lumina care strălucește pe calea ta. Lipsa de consacrare la alții nu va fi nici o scuză pentru tine. Faptul că ei pervertesc adevărul prin reaua umblare a acțiunii lor, pentru că nu sunt sfințiți prin el, nu te va face pe tine mai puțin responsabilă. Asupra ta se află o obligație solemnă de a înălța steagul adevărului, să-l duci în sus. Chiar dacă purtătorul de steag slăbește și cade, nu lăsa ca stindardul cel prețios să fie târât prin praf. Apucă-l și poartă-l în sus, chiar cu riscul bunului tău nume, al onoarei sau vieții tale. Mult respectata mea soră, te implor să privești în sus. Ține-te tare de brațul Tatălui tău ceresc, Isus, Avocatul nostru, care trăiește spre a mijloci pentru noi. Oricine ar nega credința prin viața lui nesfințită, aceasta nu schimbă adevărul în minciună. „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»“. „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită“ (**2 Timotei 2, 19**; **Matei 26, 41**). Uneori, mă tem că picioarele tale vor aluneca, că vei refuza să mergi pe calea umilă, strâmtă și îngustă, care duce la viața veșnică din Împărăția slavei.

[491]

Prezint în fața ta viața de lepădare de sine, umilință și sacrificiu a divinului nostru Domn. Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a părăsit bogățiile Lui, strălucirea, onoarea și slava Lui, și, pentru ca să-l salveze pe omul păcătos, a acceptat o viață de umilință, sărăcie și rușine: „Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea“ (**Evrei 12, 2**). O, de ce suntem atât de sensibili la încercare și reproș, la rușine și suferință, când Domnul nostru ne-a dat un astfel de exemplu? Cine ar dori să intre în bucuria Domnului lor, în timp ce nu sunt dispuși să ia parte la suferințele Lui? Adică cum! Servul indispus să îndure umilința, rușinea și mustrarea pe care Stăpânul le-a îndurat neegoist pentru el! Servul sustrăgându-se de la o viață de umilință și sacrificiu, care este pentru fericirea lui veșnică, și prin care, în cele din urmă, poate obține răsplata veșnică! Vorbirea inimii mele este: Lasă-mă să am parte împreună cu Hristos de suferința Lui, ca să pot, în final, să mă împărtășesc de slava Lui.

Adevărul lui Dumnezeu n-a fost niciodată popular pentru lume. Inima firească este totdeauna potrivnică față de adevăr. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că trebuie să renunțăm la iubirea de lume, la mândria inimii și la orice lucru care tinde spre idolatrie, pentru ca să fim urmași ai Omului de pe Golgota. Cei care ascultă de adevăr, niciodată nu vor fi iubiți și onorați de lume. De pe buzele divinului Învățător, când a umblat în umilință, printre fiii oamenilor, au fost auzite cuvintele: Oricine vrea să fie ucenicul Meu, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Da, să urmărim Exemplul nostru. Căuta El onoarea și lauda oamenilor? O, nu! Noi să căutăm atunci onoare și laudă de la cei lumești?

Cei care nu-L iubesc pe Dumnezeu nu-i vor iubi nici pe copiii Lui. Ascultă cuvintele instrucțiunii cerești: „Vai de voi, când oamenii vă vor grăi de bine“. „Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări, și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea, și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer“. „Dar, vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea“ (**Luca 6, 22-24.26**). În Evanghelia după Ioan, aflăm din nou cuvintele lui Hristos: „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții. Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigonii; dacă au păzit Cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi“. „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume“ (**Ioan 15, 17-20; 17, 14-16**).

[492]

În 1 Ioan citim: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume“ (**1 Ioan 2, 15**). În epistola lui Pavel către Romani, el îi îndeamnă, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să-și aducă trupurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este din partea lor o slujbă duhovnicească. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“ (**Romani 12,**

2). Iar Iacov declară: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu“ (**Iacov 4, 4**).

[493]

Te rog stăruitor să ții seama de instrucțiunile lui Pavel din epistola către Galateni: „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Dacă aș căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos“ (**Galateni 1, 10**). Mă tem că tu ești în mare primejdie să naufragiezi în credință. Tu socotești că trebuie să faci sacrificii, ca să ascuți de adevăr. Noi credem că tu ai făcut unele sacrificii, dar, dacă ai fi fost și mai completă în această lucrare, picioarele tale nu s-ar poticni acum și credința ta n-ar șovăi. Eu nu mă refer acum la sacrificiile materiale, ci la ceea ce este mai ascuns decât acestea, la ceea ce va da naștere la un conflict mai dureros decât să dai mijloacele tale materiale, la ceea ce atinge eul în mod deosebit. Tu nu ți-ai supus mândria. Ție îți place ca oamenii să te vorbească de bine.

Tu n-ai primit și n-ai practicat adevărul în simplitatea lui. Mă tem că ai socotit că trebuia să te înjosești spre a primi adevărul nepopular, susținut de adventiștii păzitori ai Sabatului. Tu ai cugetat să reții, într-o mare măsură, spiritul lumii și totuși să adopți adevărul. Aceasta nu se poate. Hristos nu va accepta nimic, în afară de o inimă întreagă și o iubire totală. Prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu. Când dorești să trăiești în așa fel, încât să eviți mustrarea, tu cauți o poziție mai presus de Domnul tău cel suferind; și fiind angajată în aceasta, te separi de Tatăl tău din cer, schimbând iubirea Lui pentru ceea ce nu merită să obții.

Am fost obsedată în duh cu privire la tine, sora mea, precum și cu privire la soțul tău. Când am luat tocul să scriu, cazul vostru a fost clar prezentat înaintea mea. Sunt pe deplin conștientă de primejdiile voastre, de starea voastră de încurcătură și îndoială. Totul a fost nefavorabil pentru tine, soră U, de când ai căutat să ascuți de Legea lui Dumnezeu. Dar nimic n-a fost o așa de mare piedică pentru voi amândoi ca mândria voastră. Voi amândoi sunteți foarte doritori să vă făliți; aceasta nu face parte din religia cea bună și smerită. Am văzut că amândoi aveți de trecut printr-o încercare grea, ca să fiți testați și puși la probă. În acest conflict, Satana avea să se străduiască mult să vă orbească ochii față de interesul veșnic și să vă prezinte avantajele acestui timp, această mică viață scurtă, care

este atât de nesigură. Voi aveți să vedeți atracțiile acestei lumi, și, dacă nu vă despărțiți de iubirea voastră de etalare și de favoarea lumii, nu veți putea reține iubirea lui Dumnezeu. Mi-a fost prezentat [494] Isus, care arăta spre atracțiile cerului, căutând să vă abată ochii de la lume și spunând: „Pe cine veți alege voi, pe Mine sau lumea? Voi nu Mă puteți avea pe Mine și să iubiți și lumea. Vreți voi să sacrificați pe Cel care a murit pentru voi, în schimbul mândriei vieții și a comorilor acestei lumi? Alegeți între Mine și lume; lumea n-are parte de Mine.“

Am văzut picioarele voastre clătinându-se, credința voastră șovăind. Îndoiala și necredința v-au cuprins, și lumina lui Isus s-a îndepărtat. Vanitatea este unul dintre cele mai puternice principii ale firii noastre depravate și Satana va apela la ea continuu, cu succes. Nu lipseau persoane care erau gata să-l ajute pe Satana în lucrarea lui — să vă lingusească, să vă prezinte capacitatea și influența pe care ați putea s-o aveți în societate, să insiste că ar putea fi foarte regretabil să uniți interesele voastre cu oameni de credință umilă, și să vă amestecați într-o grupă a societății, sub demnitatea voastră, așa cum o privesc ei. Vi s-a părut că făceați un mare sacrificiu pentru adevăr. Este adevărat că mulțimile care au influență nu aleg să sacrifice ambiția lor lumească, să se despartă de iubirea lor de lume, și să-și întoarcă pașii spre calea strâmtă, smerită, pe care a parcurs-o suferindul Om de pe Golgota. Ei socotesc că talentele și influența lor sunt prea prețioase spre a fi consacrate cauzei lui Dumnezeu, prea prețioase spre a fi înapoiate spre a-L slăvi pe Dătător, care le-a împrumutat aceste talente spre a fi îmbunătățite și returnate Lui, atât capitalul, cât și dobânda. Pentru avantajele vremelnice pe care speră să le câștige, ei vor să sacrifice cele veșnice. Pentru flatare din partea oamenilor, ei vor să întoarcă spatele aprobării din partea Domnului, Făcătorul cerurilor și al pământului, și vor să piardă dreptul și onoarea care vine de sus. Cât de puțini știu care este interesul lor cel mai bun! Voi nu apreciați acest lucru. Isus, printr-o viață de suferință fără egal și o moarte infamă, a deschis calea pe care omul poate merge pe urma pașilor Lui, și, în final, să fie înălțat la tronul Lui și să primească răsplata nemuririi și viața veșnică. Pentru o viață de ascultare, el va primi o moștenire nemuritoare, o comoară nestricăcioasă, care nu piere. [495]

În prima epistolă a lui Pavel către Corinteni, citim: „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulă pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți.» «De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu»“ (**2 Corinteni 1, 18.19.26-29**). Voi aveți pilda lui Hristos, viața Lui nepretențioasă, fără fală sau grandoare. Este servul mai presus decât Domnul lui?

Iubită soră, tu ai un suflet bun și poți face bine. Poți fi o ancoră pentru soțul tău și o tărie pentru mulți alții. Dar dacă te oprești între două păreri, neîmpăcată cu umila lucrare a lui Dumnezeu, influența ta în legătură cu soțul tău va fi exercitată într-o direcție greșită. Cum citești în Cuvântul lui Dumnezeu? Întoarce-te de la părerile oamenilor la Lege și la mărturie. Exclue orice considerație lumească. Ia hotărâre pentru veșnicie.

[496] Cântărește dovezile în acest timp important. Desigur, că nu trebuie să ne așteptăm să scăpăm de orice încercări și persecuții, mergând pe urmele Mântuitorului nostru; pentru că aceasta este plata celor care Îl urmează pe El. El declară lămurit că vom suferi persecuții. Interesele noastre pământești trebuie să fie subordonate celor veșnice. Ascultă la cuvintele lui Hristos: „Petru a început să-I zică: «Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat.» Isus a răspuns: «Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în viața aceasta, de o sută de ori mai mult case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică»“ (**Marcu 10, 28-30**). Aici sunt cuprinse interesele veșnice.

Să nu vă mângâiați cu ideea că, dacă veți renunța la adevăr, toate obstacolele pentru dobândirea proprietății voastre vor fi înlăturate. Acest lucru vi-l spune Satana; este înșelăciunea lui. Dacă binecu-

vântarea lui Dumnezeu rămâne asupra voastră pentru că v-ați supus în totul față de El, veți prospera. Dacă vă întoarceți de la Dumnezeu, El Se va întoarce de la voi. Mâna Lui poate risipi mai repede decât puteți aduna voi. „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (**Matei 16, 26**).

Tu, scumpa mea soră, ai nevoie de o convertire completă la adevăr, care să omoare eul. Te poți încrede în Dumnezeu? Te rog să citești **Matei 10, 25-40**. Te rog să citești, cu rugăciune, și **Matei 6, 24-34**. Lasă ca aceste cuvinte să se întipărească în inima ta: „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” Aici referirea se face la viața mai bună. Prin trup se înțelege podoaba lăuntrică ce face ca ființele omenești păcătoase, care posedă blândețea și îndreptățirea lui Hristos, să aibă valoare înaintea Lui, cum a fost Enoh și să-i îndreptățească să primească legătura finală cu nemurirea. Mântuitorul nostru ne trimite la păsările cerului, care nici nu seamănă, nici nu seceră, și n-adună nici în grânare, totuși, Tatăl lor cel ceresc le hrănește. Apoi El spune: „Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcămintea. Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp; ei nici nu torc, nici nu țes, totuși, vă spun că nici chiar Solomon în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei” (**Matei 6, 28.29**). Crinii aceștia corespund mai bine, în simplitatea și nevinovăția lor, cu gândul lui Dumnezeu decât Satana cu toate podoabele lui cele scumpe dar lipsit de podoaba cerească. „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care crește astăzi, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” Nu vă puteți voi încrede în Tatăl vostru cel ceresc? „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și neprihănirea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra” (**Matei 6, 30.33**). Prețioasă făgăduință! Noi nu ne putem încrede în ea? Nu putem avea încredere absolută, știind că este credincios Cel care a făcut făgăduința? Te rog stăruitor, lasă credința ta tremurândă să se prindă din nou de făgăduințele lui Dumnezeu. Lasă-te cu toată greutatea ta pe ele, cu credința neșovăielnică, pentru că ele n-au să dea, și nici nu pot să dea greș.

[497]

[498]

Mărturii pentru comunitate — Numărul 19

Cuvânt către pastori

Iubiți frați: La 25 octombrie 1868, mi-a fost arătat că nu toți cei care pretind a fi chemați să învețe adevărul sunt calificați pentru această lucrare sfântă. Unii sunt departe de a corespunde gândului și voinței lui Dumnezeu. Unii se complac în lenevie, în lucrurile vremelnice și viața lor religioasă este marcată de lenevie spirituală. Acolo unde există lipsă de energie stăruitoare și aplicare strânsă în probleme vremelnice și tranzacții de afaceri, aceeași deficiență va fi vizibilă și în lucrurile spirituale.

Unii dintre voi sunt capi de familie, iar exemplul și influența voastră modelează caracterele copiilor voștri. Exemplul vostru va fi urmat de ei într-o măsură mai mare sau mai mică, iar lipsa voastră de perfecțiune constituie un exemplu rău pentru alții. Însă deficiențele voastre sunt mai sensibil simțite, cu rezultate mai grele în cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Familiile voastre au simțit această lipsă și au suferit din cauza ei; lor le-au lipsit multe lucruri pe care hărnicia zeloasă și perseverența le-ar fi putut procura. Dar această deficiență este văzută și simțită în cauza și lucrarea lui Dumnezeu, într-o măsură, cu atât mai mare cu cât cauza și lucrarea Lui sunt de o importanță mai înaltă decât lucrurile care aparțin acestei vieți.

[499] Influența unor pastori nu este bună. Ei n-au vegheat cu grijă asupra timpului lor, ca astfel să dea oamenilor un exemplu de hărnicie. Ei au petrecut în lenevie clipe și ceasuri, care odată trecute în veșnicie, cu rezultatele raportului lor, nu mai pot fi rechemate niciodată. Unii sunt leneși din fire, ceea ce constituie o greutate pentru ei să facă cu succes o lucrare de care s-au apucat. Această deficiență a fost văzută și simțită pe tot parcursul experienței lor religioase. Cei vinovați nu sunt singurii care pierd; alții sunt făcuți să sufere prin deficiența lor. În această perioadă târzie, mulți au lecții de învățat, care ar fi trebuit să fie învățate la o dată mult mai timpurie.

Unii nu studiază îndeaproape Biblia. Ei nu simt înclinația să se apuce să studieze cu stăruință Cuvântul lui Dumnezeu. Ca urmare a acestei neglijențe, ei au muncit cu un mare dezavantaj și, în eforturile

lor de slujire, n-au realizat nici o zecime din lucrarea pe care ar fi putut s-o facă, dacă ar fi văzut necesitatea unei consacrări a minții lor pentru studierea Cuvântului. Ei puteau să devină atât de obișnuiți cu Scripturile, atât de întăriți în argumente biblice, încât i-ar fi putut întâmpina pe oponenți și astfel să prezinte motivele credinței noastre, ca adevărul să triumfe, și opoziția să fie redusă la tăcere.

Aceia care slujesc Cuvântul trebuie să aibă o atât de completă cunoaștere a celui Cuvânt cât este posibil pentru ei să obțină. Ei trebuie să cerceteze, să se roage și să învețe continuu, altfel poporul lui Dumnezeu va avansa în cunoașterea Cuvântului și a voinței Sale, și îi va lăsa pe acești preținși învățători mult în urmă. Cine îi va mai învăța pe oameni când ei sunt înaintea învățătorilor lor? Toate eforturile unor astfel de pastori sunt fără rod. Este nevoie ca ei să fie învățați mai profund, din Cuvântul lui Dumnezeu, înainte să fie capabili să-i instruiască pe alții.

Unii ar fi putut să fie acum lucrători conștiincioși, dacă ar fi folosit bine timpul, simțind că aveau să dea socoteală lui Dumnezeu de timpul lor risipit. Ei L-au nemulțumit pe Dumnezeu, pentru că n-au fost harnici. Mulțumirea de sine, iubirea de sine și iubirea egoistă de comoditate i-au reținut pe unii de la bine, i-au abătut de la obținerea cunoașterii Scripturilor, ca să poată fi cu totul destoinici pentru orice lucrări bune. Unii nu apreciază valoarea timpului și au lenevit în pat în ceasurile pe care le-ar fi putut întrebuința pentru studierea Bibliei. Sunt câteva subiecte asupra cărora ei au stăruit cel mai mult, cu care s-au obișnuit, și despre care pot vorbi acceptabil; dar, în mare măsură, ei au rămas aici. Ei nu s-au simțit întru-totul mulțumiți cu ei înșiși și, uneori, și-au dat seama de deficiențele lor, totuși n-au fost destul de treziți față de păcatul neglijenței spre a deveni obișnuiți cu Cuvântul lui Dumnezeu, pe care ei mărturisesc că îl fac cunoscut altora. Din cauza ignoranței lor, poporul este dezamăgit; el nu primește cunoștințele pe care le-ar fi putut obține de la ei și pe care se așteaptă să le obțină de la slujitorii lui Hristos.

[500]

Sculându-se devreme și economisind timpul, pastorii pot găsi timp pentru o îndeaproape cercetare a Scripturilor. Ei trebuie să aibă stăruință și să nu fie împiedicați în obiectivul lor, ci, în mod persistent, să-și folosească timpul în studierea Cuvântului, aducând în ajutorul lor adevărurile pe care alte minți, prin muncă obositoare, le-au adunat pentru ei și, cu efort harnic și stăruitor, le-au pregătit,

punându-le la îndemâna lor. Sunt pastori care muncesc de ani de zile, învățându-i adevărul pe alții, în timp ce ei înșiși nu sunt buni cunoscători ai puternicelor puncte ale poziției noastre. Pe aceștia îi rog să o termine cu lenevia. Ea este pentru ei un blestem continuu. Dumnezeu le cere să facă fiecare moment roditor pentru ei sau pentru alții. „În sânghină, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu Duhul. Slujiți Domnului“. „Cine se lenevește în lucrul lui, este frate cu cel ce nimicește“ (**Romani 12, 11**; **Proverbe 18, 9**).

[501] Este important pentru slujitorii lui Hristos să înțeleagă necesitatea auto-creșterii, pentru ca să înfrumusețeze mărturia lor și să mențină o demnitate care le stă bine. Fără educație mintală ei vor da greș cu siguranță în tot ceea ce întreprind. Mi s-a arătat că există o hotărâtă lipsă la unii care predică Cuvântul. Dumnezeu nu este mulțumit cu căile și ideile lor. Maniera lor de a cita la întâmplare Scriptura este o rușine pentru ocupația lor. Ei pretind a fi învățători ai Cuvântului, și totuși, nu reușesc să repete corect Scriptura. Aceia care se predau întru-totul predicării Cuvântului nu trebuie să se facă vinovați de citarea incorectă a textului. Dumnezeu cere desăvârșire de la toți slujitorii Săi.

Religia lui Hristos va fi exemplificată de posesorul ei în viață, în conversație, în fapte. Principiile ei puternice se vor dovedi o ancoră. Cei care sunt învățători ai Cuvântului trebuie să fie modele de pietate, exemple pentru turmă. Exemplul lor trebuie să mustre lenevia, nepăsarea, lipsa de hărnicie și de economie. Principiile religiei pretind hărnicie, sânghină, economie și onestitate. „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta“ (**Luca 16, 2**), va fi în curând auzit de către toți. Fraților, ce socoteală ați putea da Stăpânului, dacă ar apărea acum? Voi sunteți nepregătiți. Voi ați fi tot atât de sigur numărați împreună cu servii cei leneși, cât este de sigur că ei există. Pentru voi a mai rămas încă timp prețios. Eu vă rog fierbinte să răscumpărați vremea.

Pavel l-a îndemnat pe Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de întrebările nebune, și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri. Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să-i învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să-i îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va

da pocăință, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia“ (**2 Timotei 2, 15.23-26**).

Pentru ca să aducă la îndeplinire lucrarea pe care o cere Dumnezeu de la ei, pastorii trebuie să fie calificați pentru poziția lor.

[502]

Apostolul Pavel, în epistola sa către Coloseni, vorbește astfel cu privire la slujirea lui: „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine“ (**Coloseni 1, 25-29**).

Dumnezeu nu cere de la slujitorii Săi, care trăiesc atât de aproape de sfârșitul tuturor lucrurilor, o apreciere mai puțin sacră și mai puțină consacrare față de lucrarea de slujire. El nu poate accepta activitatea lucrătorilor, dacă nu realizează în propriile lor inimi viața și puterea adevărului pe care ei îl prezintă altora. El nu va accepta nimic mai puțin decât o lucrare serioasă, activă, făcută din inimă zeloasă. Pentru această mare lucrare se cere vigilență și rod bogat. Dumnezeu dorește lucrători altruști dintre aceia care vor să muncească cu bunăvoință dezinteresată și să-i acorde lucrării tot interesul lor.

Fraților, vouă vă lipsește devoțiunea și consacrarea față de lucrare. Inimile voastre sunt egoiste. Deficiențele din voi trebuie să fie înlocuite, altfel peste scurt timp veți avea o dezamăgire fatală — veți pierde cerul. Dumnezeu nu trece cu vederea neglijența îndeplinirii cu credincioșie a lucrării pe care El a lăsat s-o facă slujitorii Lui. La mulți dintre cei care lucrează în pastorație le lipsește o energie durabilă, precum și o constantă încredere în Dumnezeu. Rezultatul acestei lipse aduce grele poveri asupra celor puțini, care posedă aceste calități, și ei sunt nevoiți să repare lipsurile atât de vădite la cei care ar putea fi muncitori capabili, dacă ar dori să ajungă așa ceva. Sunt puțini cei care lucrează zi și noapte, lipsindu-se pe sine de odihnă și bucuriile sociale, împovărând creierul la maximum, fiecare

[503]

îndeplinind munca pentru trei oameni, epuizând viața lor prețioasă spre a face lucrarea pe care puteau s-o facă alții, dar neglijată. Unii sunt prea leneși, spre a-și face partea lor; mulți pastori se cruță cu grijă, evitând poverile, rămânând într-o stare de ineficiență și nefăcând aproape nimic. De aceea, cei care își dau seama de valoarea sufletelor, care apreciază sfințenia lucrării și simt că ea trebuie să înainteze fac muncă în plus, depunând eforturi supraomenești și folosesc la maximum puterea creierului lor pentru a menține lucrarea în mișcare. Dacă interesul pentru lucrare și consacrarea față de ea ar fi împărțite în mod egal, dacă toți care mărturisesc a fi pastori și-ar devota cu hărnicie cauzei întregul lor interes, nu cruțându-se pe sine, puținii lucrători zeloși și temători de Dumnezeu, care-și epuizează repede viața, ar fi ușurați de această mare apăsare de deasupra lor, și puterea lor ar putea fi păstrată astfel încât, solicitată fiind într-adevăr, aceasta va avea efectul unei duble puteri și va produce rezultate cu mult mai mari decât pot fi văzute în timp ce se află sub copleșitoarea apăsare de grijă și neliniște. Domnul nu este mulțumit cu această inegalitate.

[504] Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi chemați de Dumnezeu să slujească prin cuvânt și doctrină nu simt că n-au nici un drept să pretindă a fi învățători, dacă nu sunt pregătiți, prin studierea serioasă și stăruitoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Unii au neglijat să obțină o cunoaștere a simplelor ramuri ale educației. Unii nu pot nici măcar să citească corect; unii citează greșit Scripturile, iar unii, prin vădita lor lipsă de calificare pentru lucrarea pe care încearcă s-o facă, păgubesc cauza lui Dumnezeu și pun adevărul într-o lumină proastă. Aceștia nu simt nevoie de a-și cultiva intelectul, de a încuraja în mod special perfecționarea fără prefăcătorie, și de a căuta adevărata ridicare a caracterului creștin. Mijlocul efectiv și sigur al atingerii acestuia este predarea sufletului față de Dumnezeu. El va îndruma intelectul și afecțiunile în așa fel, încât ele se vor concentra asupra celor divine și veșnice, și atunci ei vor poseda energie chibzuită, pentru că toate puterile minții și ale ființei întregi vor fi înălțate, curățate și îndreptate pe calea cea mai nobilă și sfântă. De pe buzele Învățătorului ceresc au fost auzite cuvintele: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toate inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată inima ta“ (**Marcu 12, 30**). Când are loc această supunere față de Dumnezeu, fiecare acțiune va fi binecuvântată cu umilință adevărată,

în timp ce, în același timp, cei care sunt în felul acesta aliați cu Dumnezeu și îngerii Lui cerești vor poseda o demnitate potrivită cu mireasma cerească.

Domnul cere de la slujitorii Săi să fie activi. Lui nu-i place să-i vadă nepăsători și leneși. Ei pretind că au dovada că Dumnezeu i-a ales în mod deosebit să-l învețe pe popor calea vieții; totuși, conversația lor adesea nu este folositoare și dovedesc că nu au sarcina lucrării asupra lor. Propriile lor suflete nu sunt înviorate de puternicele adevăruri pe care le prezintă altora. Unii propovăduiesc aceste atât de interesante adevăruri într-o manieră așa de nepăsătoare, încât ele nu pot influența poporul. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!“ (**Eclesiastul 9,10**). Bărbații pe care i-a chemat trebuie să fie învățați să depună efort, să lucreze în mod serios, cu zel neobosit pentru El, să scoată suflete din foc. Când pastorii simt puterea adevărului în propriile lor suflete, mișcând puternic ființa lor, atunci vor poseda putere să influențeze inimile și să arate că ei cred în mod hotărât adevărurile pe care le predică altora. Ei trebuie să păstreze în minte valoarea sufletelor și adâncimile fără egal ale iubirii Mântuitorului. Aceasta va trezi sufletul în așa fel, încât, împreună cu David, ei pot să spună: „Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia“ (**Psalmi 39, 3**).

Pavel l-a îndemnat pe Timotei: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși, în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă“ (**1 Timotei 4, 12.15.16**). Ce importanță însemnată este atribuită aici vieții creștine a slujitorului lui Dumnezeu! Ce nevoie este de studierea cu credincioșie a Cuvântului, pentru ca el însuși să fie sfințit prin adevăr și să poată fi calificat să-i învețe pe alții.

Fraților, vouă vi se cere să exemplificați adevărul în viața voastră. Dar cei care cred că au o lucrare de făcut, aceea de a-i învăța pe alții adevărul, nu sunt toți convertiți și sfințiți prin adevăr. Unii au idei greșite despre ce este un creștin și despre mijloacele prin care se poate obține o experiență religioasă fermă; cu atât mai puțin înțeleg ei calitățile pe care Dumnezeu le cere slujitorilor Săi. Bărbații aceștia

[505]

sunt nesfințiți. Ocazional ei au un simțământ fugar, care le dă impresia că sunt într-adevăr copii ai lui Dumnezeu. Această dependență de impresii este una dintre înșelăciunile speciale ale lui Satana. Cei care sunt instruiți în felul acesta fac din religia lor o problemă de circumstanțe. Principiul ferm lipsește. Nimeni nu este un creștin viu, dacă nu are o zilnică experiență cu lucrurile lui Dumnezeu și o zilnică practicare a lepădării de sine, purtând cu bucurie crucea și urmându-l pe Hristos. Fiecare creștin viu va progresa zilnic în viața spirituală. În timp ce avansează spre desăvârșire, el experimentează în fiecare zi o convertire față de Dumnezeu; și convertirea lui nu este completată, până ce nu ajunge la perfecțiunea caracterului creștin, o totală pregătire pentru atingerea finală a nemuririi.

[506] Dumnezeu trebuie să fie subiectul cel mai de seamă al cugetelor noastre. Meditând asupra Lui, și invocându-L, sufletul va fi înălțat și sentimentele stimulate. Neglijarea meditației și a rugăciunii va avea ca rezultat sigur un declin al interesului pentru cele religioase. Se va vedea nepăsare și lenevie. Religia nu este doar o emoție, un simțământ. Ea este un principiu care este întrețesut cu toate îndatoririle zilnice și tranzacțiile vieții. Nimic nu va fi susținut, nu se va intra în nici o afacere care va împiedica prezența acestui principiu. Pentru a menține religia curată și nepătată, este necesar a fi lucrători care stăruiesc în a face efort. Trebuie să facem noi înșine ceva. Nimeni altul nu poate face lucrarea noastră. Nimeni, în afară de noi, nu poate realiza mântuirea noastră cu frică și cutremur. Aceasta este exact acea lucrare pe care Domnul a lăsat-o pe seama noastră s-o facem.

Unii pastori, care pretind a fi chemați de Dumnezeu, au sângele sufletelor pe hainele lor. Ei sunt înconjurați de persoane căzute și de păcătoși și totuși nu simt nici o povară pentru sufletele lor; ei dau pe față o indiferență în legătură cu mântuirea lor. Unii sunt atât de aproape de adormire, încât se pare că n-au nici un simț al lucrării unui pastor evanghelic. Ei nu socotesc că, în calitate de medici spirituali, li se cere să aibă dibăcie în tratarea sufletelor bolnave de păcat. Lucrarea de avertizare a păcătoșilor, de a plânge și a se ruga cu ei, a fost neglijată până ce, pentru multe suflete, orice tratament era tardiv. Unii au murit în păcatele lor, și la judecată vor înfrunta cu muștrările vinovăției lor pe cei care i-ar fi putut salva, dar care nu i-au salvat. Pastori necredincioși, ce pedeapsă vă așteaptă!

Slujitorii lui Hristos au nevoie de o nouă ungere, pentru ca ei să poată discerne mai clar lucrurile sacre și să aibă concepții mai clare despre caracterul sfânt și fără pată, pe care ei înșiși trebuie să și-l formeze spre a fi pilde pentru turmă. Nimic din ceea ce putem face noi înșine nu ne va urca la nivelul la care Dumnezeu ne poate accepta ca ambasadori ai Lui. Numai o fermă încredere în Dumnezeu și o credință puternică și activă va împlini lucrarea pe care o cere El să fie făcută în noi. Dumnezeu chemă bărbați care lucrează. Continuarea în facerea de bine este ceea ce va forma caractere pentru cer. Cu claritate, credincioșie și iubire, trebuie să apelăm la oameni să se pregătească pentru ziua lui Dumnezeu. Unii va trebui să fie rugați stăruitor, cu seriozitate, înainte ca ei să fie mișcați. Fie ca lucrătorul să se caracterizeze prin blândețe, umilință și printr-o seriozitate care îi va face să înțeleagă că lucrurile acesta sunt o realitate, și ei au de ales între viață sau moarte. Comportamentul celui care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să fie serios și caracterizat prin simplitate și politețe creștină, totuși, el trebuie să fie extrem de serios în lucrarea pe care i-a lăsat-o Stăpânul s-o facă. Perseverența hotărâtă pe calea dreptății și disciplinarea minții prin exerciții religioase, pentru a iubi devoțiunea și lucrurile cerești, vor aduce cea mai mare fericire.

[507]

Dacă ne punem încrederea în Dumnezeu, avem putere să stăpânim mintea în privința acelor lucruri. Prin exercițiu continuu, ea va deveni puternică spre a se lupta cu vrăjmașii lăuntrici și a supune eul, până când are loc o schimbare completă, iar pasiunile, apetitul și voința sunt aduse în supunere perfectă. Atunci va fi o evlavie zilnică în cămin și în afară, și când ne angajăm la lucru pentru suflute, eforturile noastre vor fi însoțite de o putere. Creștinul smerit va avea timpul lui de devoțiune, care nu este spasmodică, convulsivă sau superstițioasă, ci calmă, liniștită, profundă, constantă și serioasă. Iubirea față de Dumnezeu, practicarea sfințirii vor fi plăcute când există o predare perfectă față de Dumnezeu.

Motivul pentru care slujitorii lui Hristos nu mai au succes în lucrările lor se datorează faptului că nu sunt devotați lucrării în mod neegoist. Interesul unora este împărțit; ei sunt nehotărâți. Grijile acestei vieți preocupă atenția lor, și nu-și dau seama cât de sacră este lucrarea pastorului. Unii ca aceștia se pot plânge de întuneric, de necredință mare, de infidelitate. Motivul pentru acestea este că ei nu stau bine înaintea lui Dumnezeu; ei nu văd importanța de a face

[508] o deplină și completă consacrare față de El. Ei Îi slujesc puțin lui Dumnezeu, iar lor mai mult. Ei se roagă doar puțin.

Maiestatea cerului, în timp ce a fost angajat în lucrarea Sa pământească, S-a rugat mult Tatălui Său. Adesea era plecat în rugăciune toată noaptea. Duhul Lui era adesea întristat când simțea puterile întunericului acestei lumi, și părăsea orașul aglomerat și mulțimea gălăgioasă, și căuta un loc retras să-Și facă rugăciunile. Muntele Măslinilor era locul favorit pentru rugăciunea Fiului lui Dumnezeu. Adesea, după ce mulțimea Îl părăsea pentru a se retrage peste noapte, El nu Se odihnea, deși era obosit de lucrările de peste zi. În Evanghelia după Ioan, citim: „Și s-a întors fiecare acasă. Isus S-a dus la Muntele Măslinilor“ (**Ioan 7, 53; 8, 1**). În timp ce orașul era cuprins de liniște, iar ucenicii s-au întors la casele lor, pentru o reîmprospătare în somn, Isus nu dormea. Rugăciunile Lui sfinte se înălțau spre Tatăl Său, de pe Muntele Măslinilor, pentru ca ucenici Lui să poată fi păziți de influențele pe care aveau să le întâmpine zilnic în lume, și ca propriul Lui suflet să poată fi întărit și sprijinit pentru sarcinile și încercările zilei următoare. Toată noaptea, în timp ce ucenicii Lui dormeau, divinul lor Învățător Se ruga. Roua și frigul nopții cădeau asupra capului Său plecat în rugăciune. Exemplul Lui a fost lăsat pentru urmașii Lui.

Maiestatea cerului, în timp ce era angajat în lucrarea Lui, Se afla adesea în rugăciune serioasă. El nu mergea totdeauna pe Muntele Măslinilor, pentru că ucenicii Lui aflaseră locul Lui favorit, și adesea Îl urmau. El a ales liniștea nopții, când n-avea să fie întrerupt. Isus putea să-i vindece pe bolnavi și să-i învie pe morți. El Însuși era un izvor de binecuvântare și tărie. El a poruncit chiar și furtunilor, și acestea au ascultat de El. N-a fost întinat de stricăciune, era străin față de păcat; totuși, S-a rugat, și încă des și cu strigăte puternice și lacrimi. S-a rugat pentru ucenicii Săi și pentru Sine, identificându-Se astfel cu nevoile noastre, cu slăbiciunile noastre și cu neajunsurile noastre, care sunt atât de obișnuite la oameni. El a fost un mare petiționar, neavând pasiunile firii noastre căzute, dar înconjurat de infirmități asemănătoare, ispitit în toate privințele, cum suntem și noi. Isus a îndurat chinul care necesita ajutor și sprijin de la Tatăl Său.

[509]

Hristos este exemplul nostru. Sunt slujitorii lui Hristos ispitiți și loviți cu furie de Satana? Tot așa a fost și El, care n-a cunoscut

păcat. În aceste ceasuri de suferință El S-a întors spre Tatăl Său. El a venit pe pământ, ca să poată oferi o cale pe care noi să putem găsi har și putere spre a-i ajuta în orice vreme pe cei în nevoie, urmând exemplul Lui în rugăciune serioasă. Dacă slujitorii lui Hristos vor să imite acest model, ei vor fi umpluți cu Duhul Lui, și îngerii le vor sluji.

Îngerii I-au slujit lui Isus, totuși, prezența lor n-a făcut ca viața Lui să fie o viață comodă, eliberată de conflicte severe și de ispitiri feroce. El a fost ispitit în toate privințele cum suntem și noi, dar fără păcat. Dacă pastorii, în timp ce sunt angajați în lucrarea pe care El a hotărât-o ca ei s-o facă, au necazuri, încurcături și ispitiri, să fie oare descurajați când știu că este Unul care a îndurat toate acestea înainte de ei? Să părăsească ei încrederea, pentru că nu realizează tot ceea ce așteaptă de la munca lor? Hristos a lucrat cu zel pentru poporul Lui; dar eforturile Lui au fost disprețuite chiar de către cei pe care a venit să-i salveze și ei L-au dat la moarte pe El, care venise să le dea viață.

Există un mare număr de pastori, dar o mare lipsă de lucrători. Lucrătorii, conlucrătorii cu Dumnezeu, au un simțământ al sfințeniei lucrării și al severelor conflicte cu care trebuie să se confrunte, pentru ca să o ducă mai departe cu succes. Lucrătorii nu vor slăbi și nu se vor descuraja, având în vedere lucrarea, oricât de grea ar putea fi. În epistola către Romani, Pavel spune: „Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat“ (**Romani 5, 1-5**). În El sunt toate comorile, înțelepciunea și cunoștința. Noi n-avem scuză, dacă nu ne folosim de bogatele provizii făcute pentru noi, ca să nu ducem lipsă de nimic. Darea înapoi de la greutate, văicăreala în suferință îi face pe slujitorii lui Dumnezeu să fie slabi și fără eficiență în purtarea răspunderilor și a poverilor.

[510]

Toți cei care stau neclintiți în fruntea bătăliei trebuie să simtă lupta specială a lui Satana dusă împotriva lor. Când își dau seama de atacurile lui, ei vor fugi la Fortăreață. Ei simt nevoia de o putere specială de la Dumnezeu și muncesc în puterea Lui; de aceea, biruințele pe care le câștigă nu-i înalță pe ei, ci îi conduc prin credință să se sprijine și mai sigur pe Cel Puternic. În inimile lor, este trezită o adâncă și înflăcărată recunoștință față de Dumnezeu, și ei se bucură în suferința pe care o experimentează când sunt apăsați de vrăjmaș. Acești slujitori binevoitori câștigă o experiență și formează un caracter care va onora cauza lui Dumnezeu.

Timpul de față este un timp de privilegiu solemn și răspundere sacră pentru slujitorii lui Dumnezeu. Dacă aceste răspunderi sunt respectate cu credincioșie, mare va fi răsplata slujitorului credincios când Stăpânul va spune: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta“. Truda zeloasă, lucrarea neegoistă, efortul răbdător și stăruitor îi vor fi răsplătite din belșug; Isus va zice: „De acum încolo nu vă mai numesc servi, ci prieteni, oaspeți“. Aprobarea Stăpânului nu este dată pentru mărimea lucrării îndeplinite, pentru că au fost câștigate multe lucruri, ci din cauza credincioșiei chiar în puține lucruri. Nu rezultatele mari pe care le obținem, ci motivele din care acționăm au valoare înaintea lui Dumnezeu. El prețuiește bunătatea și credincioșia mai mult decât mărimea lucrării îndeplinite.

Mi-a fost arătat că mulți sunt în cel mai mare pericol de a nu reuși să-și desăvârșească sfințirea în temere de Domnul. Pastorii sunt în pericol de a-și pierde propriile lor suflete. Unii dintre cei care au predicat altora vor fi respinși, pentru că nu și-au desăvârșit un caracter creștin. În lucrarea lor, ei n-au salvat suflete, și nici chiar pe ale lor n-au reușit să le salveze. Ei nu văd importanța cunoașterii de sine și a stăpânirii de sine. Ei nu veghează și nu se roagă, ca să nu cadă în ispită. Dacă ar veghea, ei ar ajunge să-și cunoască punctele slabe în care sunt atacați, cel mai probabil, de ispită. Prin priveghere și rugăciune, punctele lor cele mai slabe pot să fie în așa fel păzite, încât să devină cele mai puternice, și ei pot să întâmpine ispita fără să fie biruiți. Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să se cerceteze zilnic, pentru ca să ajungă să-și cunoască perfect propria lui purtare. Aproape la toți există o neglijare a cercetării de sine. Această neglijare este extrem de periculoasă pentru cel care mărturisește a fi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, care ocupă înfricoșata poziție

de răspundere ca primitor al cuvintelor lui Dumnezeu spre a le prezenta poporului Său. Conduita zilnică a unei astfel de persoane are mare influență asupra altora. Dacă n-are nici un succes în muncă, el îi aduce pe convertiți la propriul lui nivel inferior, și rar se-ntâmplă ca ei să se ridice mai sus. Căile pastorului lor, cuvintele lui, gesturile și manierele lui, credința lui, evlavia lui sunt considerate ca model de către toți adventiștii, păzitori ai Sabatului, și, dacă ei îl imită pe el, care i-a învățat adevărul, cred că își fac toată datoria.

Există multe în conduita unui pastor pe care el le poate îmbunătăți. Mulți văd și simt lipsa lor, totuși par să nu-și dea seama de influența pe care o exercită. Ei sunt conștienți de acțiunile lor când le aduc la îndeplinire, dar îngăduie ca ele să dispară din memorie, și de aceea nu se schimbă. Dacă pastorii ar face din acțiunile fiecărei zile un subiect de atentă cugetare și verificare deliberată, cu scopul de a face cunoștință cu obiceiurile vieții lor, ei s-ar cunoaște pe ei înșiși mai bine. Printr-o examinare amănunțită a vieții lor zilnice în toate împrejurările, ei ar cunoaște motivele lor și principiile care îi pun în mișcare. Această revizuire zilnică a faptelor noastre, spre a vedea dacă conștiința le aprobă sau le condamnă, este necesară pentru toți care doresc să ajungă la desăvârșirea caracterului creștin. Multe fapte care trec drept fapte bune, chiar fapte de binefacere, când sunt cercetate îndeaproape, se constată că au fost sugerate de motive greșite. Mulți primesc aplauze pentru virtuți pe care nu le au. Cercetătorul de inimi examinează motivele și, adesea, faptele care sunt mult aplaudate de oameni sunt înregistrate de El, ca izvorând din motive egoiste și ipocrizie josnică. Fiecare faptă din viața noastră, fie că este excelentă și vrednică de laudă, sau merită dezaprobare, este judecată de cercetătorul inimilor după motivele care au pus-o în mișcare.

[512]

Chiar unii pastori care apără Legea lui Dumnezeu se cunosc doar puțin pe ei înșiși. Ei nu meditează și nu-și cercetează motivele. Ei nu-și văd greșelile și păcatele, pentru că nu au o privire serioasă și hotărâtă asupra vieții, faptelor și caracterului lor, separat și ca întreg, spre a le compara cu sfânta Lege a lui Dumnezeu. Cerințele Legii, în realitate, nu sunt înțelese de ei, și trăiesc zilnic călcând spiritul acelei Legi pe care ei mărturisesc că o respectă. „Prin Lege“, zice Pavel, „vine cunoștința deplină a păcatului“. „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu

mi-ar fi spus: «Să nu poftești»“(**Romani 3, 20.7.27**). Unii dintre cei care lucrează prin cuvânt și învățătură n-au o înțelegere practică a Legii lui Dumnezeu și a sfintelor ei cerințe, sau a ispășirii lui Hristos. Înainte ca ei să-i poată converti pe păcătoși, trebuie ca ei înșiși să se convertească.

[513] Oglinda credincioasă, care ar descoperi defectele de caracter, este neglijată; de aceea există meteahnă și păcat și sunt evidente pentru alții, chiar dacă nu sunt înțelese de către cei care sunt greșiți. Păcatul odios al egoismului există în mare măsură, chiar și la unii care mărturisesc a fi devotați lucrării lui Dumnezeu. Dacă ei ar compara caracterul lor cu cerințele Lui, mai ales cu standardul cel mare, Legea Lui cea sfântă, dreaptă și bună, ei ar constata, dacă sunt cercetători drekți și cinstiți, că au lipsuri enorme. Dar unii nu sunt dispuși să privească prea departe, sau destul de adânc, spre a vedea stricăciunea inimilor lor. Ei au lipsuri în foarte multe privințe; totuși, rămân în voită ignoranță față de vina lor, și sunt atât de absorbiți de purtarea de grijă a propriilor lor interese, încât lui Dumnezeu nu-I mai dau nici o atenție.

Unii nu sunt evlavioși din fire, și de aceea ar trebui încurajat și cultivat obiceiul examinării îndeaproape a vieții și motivelor lor, și mai ales obiceiul de a nutri iubire pentru exerciții religioase și pentru iubirea în taină. Adesea, ei sunt auziți vorbind despre îndoieli și necredință și stăruind asupra extraordinarelor lupte pe care le-au avut cu simțăminte infidele. Ei stăruie asupra influențelor descurajatoare, care afectează în așa fel credința, speranța și curajul lor, privind adevărul și succesul final al lucrării și cauzei în care sunt angajați, ca și când ar face o virtute specială, ca să fie găsiți de partea celor care se îndoiesc. Uneori, par a se bucura, într-adevăr, învârtindu-se în jurul poziției celor necredincioși și întărind necredința lor cu fiecare împrejurare pe care o pot aduna ca o scuză pentru întunecimea lor. Acestora le-aș spune: Ar fi mai bine să coborâți de îndată și să părăsiți zidurile Sionului, până ce veți deveni bărbați convertiți și creștini buni. Înainte să vă luați răspunderea de a deveni pastori, vouă vi se cere, din partea lui Dumnezeu, să vă despărțiți de iubirea de lume. Răsplata celor care continuă în această poziție de îndoială va fi cea dată fricoșilor și necredincioșilor.

[514] Dar care este motivul acestor îndoieli, acestei întunecimi și necredințe?

Răspund: Oamenii aceștia nu stau bine cu Dumnezeu. Ei nu-și tratează cinstit și sincer sufletele. Nu s-au despărțit de tot egoismul, de păcat și de păcătoși. N-au ajuns să studieze viața de lepădare de sine, de sacrificiu de sine a Domnului nostru să imite exemplul Lui de curățire, devoțiune și sacrificiu de sine. Păcatul care înfășoară așa de ușor a fost întărit prin satisfacerea lui. Prin propria lor neglijență și păcat, ei s-au despărțit de societatea divinului Învățător, și El Se află înaintea lor la distanța unei călătorii de o zi. Ei îi au în societatea lor pe cei indolenți, leneși, decăzuți, necredincioși, nerespectuoși, nerecunoscători, nesfinți și pe însoțitorii lor, îngerii cei răi. Este de mirare că aceștia sunt în întuneric sau că au îndoieli privind învățătura? „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască... învățătura.“ (**Ioan 7, 17**). El va ajunge să cunoască cu siguranță tot ce se spune în legătură cu acest subiect. Această făgăduință ar trebui să alunge toate îndoielile și întrebările. Ceea ce aduce îndoieli este despărțirea de Hristos. El este urmat de cei serioși, cinstiți, sinceri, credincioși, umili, blânzi, iluminați, curățiți și păziți: pentru că sunt legați de cer.

Nu trebuie să se ceară o mai mare dovadă că o persoană este la mare depărtare de Isus și trăiește cu neglijarea rugăciunii în taină, neglijând evlavia personală, decât faptul că discută astfel îndoielile și necredința, pentru că mediul lui înconjurător nu-i este favorabil. Astfel de persoane n-au religia curată, neîntinată, a lui Hristos. Ei au un material fals, pe care procesul de curățire îl va mistui cu desăvârșire, ca rugină. De îndată ce Dumnezeu îi încearcă și pune la probă credința lor, ei se îndoiesc, slăbesc, mergând când pe o cale, când pe alta. Ei nu au adevăratul material, avut de Pavel, care se putea bucura în suferință, pentru că „necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a

[515]

fost turnată în inimile noastre prin Dumnezeul Sfânt, care ne-a fost dat.“ (**Romani 5, 3-5**). Ei au o religie de circumstanță. Dacă toți din jurul lor sunt tari în curaj și credința în succesul final al soliei îngerului al treilea, și împotriva lor nu este adusă nici o influență specială, atunci se pare că ei au ceva credință. Dar de îndată ce adversitatea începe să se abată asupra cauzei și lucrarea merge greu, fiind nevoie de ajutorul fiecăruia, aceste suflete sărmene, cu toate că

pot să mărturisească a fi slujbași ai Evangheliei, așteaptă ca totul să se prăbușească.

Dacă apare apostazia, și se manifestă răzvrătire, nu-i veți auzi spunând, în alese cuvinte de încurajare și înviorare: Fraților, nu vă pierdeți curajul; aveți curaj. „Totuși temelia cea tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui».” (**2 Timotei 2, 19**). Bărbații care sunt afectați în felul acesta de împrejurări trebuie să rămână la casele lor și să folosească puterea lor fizică și mentală în poziții de mai mică răspundere, unde nu vor fi expuși să întâmpine o opoziție atât de puternică. Dacă totul merge bine, ei pot fi socotiți bărbați foarte buni și consacrați. Dar aceștia nu sunt cei pe care Stăpânul vrea să-i trimită în lucrarea Sa, pentru că acestora li se împotrivesc cei care sunt trimișii lui Satana, iar Satana și oștirea îngerilor lui cei răi va fi angajată împotriva lor. Dumnezeu a luat măsuri pentru cei pe care i-a chemat El să facă lucrarea Lui, pentru ca ei să iasă biruitori din orice luptă.

[516] Domnul, vorbind prin Pavel (**Efesenii 6, 10-18**), ne spune cum să ne înarmăm împotriva lui Satana și a trimișilor lui: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la acestea, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții.”

Noi suntem angajați într-o lucrare înaltă și sacră. Cei care mărturisesc că sunt chemați să-i învețe adevărul pe cei ce stau în întuneric nu trebuie să fie ei înșiși oameni ai necredinței și întunericului. Ei trebuie să trăiască alături de Dumnezeu, unde pot fi lumină în Domnul. Motivul pentru care nu sunt așa ceva este că ei înșiși nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu; de aceea sunt exprimate îndoieli

și descurajări când ar trebui să se audă numai cuvinte de credință și bucurie sfântă.

Religia este cea care ajută la nevoie; o convorbire zilnică cu Dumnezeu, un interes neîmpărțit și neegoist în lucrarea Lui. Trebuie să aibă loc o umilire de sine, să fie îndurată orice gelozie, bănuială rea, invidie, ură, răutate și necredință. Este nevoie de o schimbare totală. Unii au pierdut din vedere modelul nostru, Omul suferind de pe Golgota. În slujba Lui, nu trebuie să ne așteptăm la comoditate, cinste sau măreție în această viață; pentru că El, Maiestatea cerului, nu le-a primit. „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința“. „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru păcatele noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și, prin rănilor lui, suntem tămăduiți.“ (**Isaia 53, 3.5**). Cu acest exemplu în fața noastră, vom alege oare să evităm crucea și să fim legănați încoace și încolo de împrejurări? Să fie oare aprins zelul nostru și înflăcărarea noastră numai când suntem înconjurați de cei care sunt treji și zeloși în lucrarea și cauza lui Dumnezeu? [517]

Nu putem sta cu credință în Dumnezeu, fie oricât de neplăcute și descurajatoare toate cele ce ne înconjoară? „Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, el a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: Din pricina ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.“ (**Romani 8, 31-39**)

Mulți pastori n-au un interes neîmpărțit în lucrarea lui Dumnezeu. Ei au investit numai puțin în cauza Lui, și pentru că au acumulat atât de puțin în înaintarea adevărului, sunt ispitiți ușor să privească și să înainteze spre cauza lui Dumnezeu. Nu sunt stabili, întăriți,

[518]

consolidați. Cel care își cunoaște bine caracterul, care are cunoștință de păcatul pe care îl înfășoară așa de lesne, și ispitele care, cel mai probabil, îl vor birui, nu trebuie să se expună fără a fi nevoie și să invite ispita, așezându-se pe terenul dușmanului. Dacă îl cheamă datoria acolo unde împrejurările nu sunt favorabile, el va avea ajutor special de la Dumnezeu, și astfel va merge complet echipat pentru lupta cu vrăjmașul. Cunoașterea de sine îi va salva pe mulți de căderea în ispite cumplite și îi ocolește pe mulți de o înfrângere rușinoasă. Pentru ca să ajungem să ne cunoaștem, este important ca, în mod fidel, să cercetăm motivele și principiile comportamentului nostru, comparând acțiunile noastre cu standardul datoriei descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. Pastorii trebuie să încurajeze și să cultive binefacerea.

Mi-a fost arătat că unii, care au fost angajați la serviciul nostru de publicații, la Institutul nostru de Sănătate sau în pastorație, au lucrat numai pentru salariu. Sunt și excepții; nu sunt toți vinovați în această privință, dar numai puțini se pare că au înțeles că ei trebuie să dea socoteală de isprăvnicia lor. Mijloace care au fost consacrate lui Dumnezeu pentru înaintarea cauzei Sale au fost risipite. Familii sărace, care au experimentat influența simțitoare a adevărului și care de aceea îl prețuiesc și au fost recunoscători față de Dumnezeu pentru el, au socotit că puteau și trebuia să se lipsească chiar și de cele necesare vieții pentru a aduce darurile lor pentru tezaurul Domnului. Unii s-au lipsit de piese de îmbrăcăminte, de care aveau într-adevăr nevoie spre a se simți bine. Alții au vândut singura lor vacă și banii astfel primiți i-au consacrat lui Dumnezeu. În sinceritatea sufletelor lor, cu multe lacrimi de recunoștință, pentru că a fost privilegiul lor să facă acest lucru pentru cauza lui Dumnezeu, ei s-au plecat înaintea Domnului cu darurile lor și au invocat binecuvântarea Sa asupra lor, când le-au trimis, rugându-se ca ele să poată fi mijloacele de ducere a cunoștinței adevărului sufletelor din întuneric. Mijloacele consacrate în felul acesta n-au fost întotdeauna folosite așa cum le-au destinat donatorii jertfitori de sine. Oameni lacomi, egoiști, neavând spiritul tăgăduirii de sine sau al jertfei de sine, au mânuit cu necredincioșie banii astfel aduși în trezorerie; și ei au jefuit tezaurul lui Dumnezeu, primind bani pe care nu i-au câștigat prin muncă corectă. Administrarea lor neconsacrată și nesăbuită a cheltuit și a

risipit bani care I-au fost consacrați lui Dumnezeu, cu rugăciuni și lacrimi.

Mi-a fost arătat că îngerul raportor face o înregistrare fidelă a fiecărui dar dedicat lui Dumnezeu și pus în trezorerie, precum și a rezultatului final al mijloacelor astfel date.

[519]

Dumnezeu ia cunoștință de fiecare bănuț consacrat cauzei Sale și de bună-voința sau repulsia dăătorului. Motivul dăruirii este înregistrat de asemenea. Cei jertfitori de sine și consacrați, care Îi redau lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui, când El le cere de la ei, vor fi răsplătiți după faptele lor. Chiar dacă mijloacele consacrate astfel vor fi greșit folosite, astfel încât ele nu îndeplinesc scopul avut în vedere de dăruitor — spre slava lui Dumnezeu și salvarea de suflete — cei care au făcut sacrificiile cu sinceritate de suflet, vizând numai slava lui Dumnezeu, nu-și vor pierde răsplata.

Celor care au dat o rea întrebuințare mijloacelor dedicate lui Dumnezeu, li se va cere să dea socoteală de isprăvile lor. Unii, în mod egoist, au pus mâna pe bani în iubirea lor după câștig. Alții n-au o conștiință sensibilă; ea a devenit veștedă printr-o îndelungată nutrire a egoismului. Ei privesc la lucrurile sfinte și veșnice dintr-un punct de vedere josnic. Printr-o îndelungată continuare a unei căi greșite, sensibilitățile lor morale par paralizate. Pare imposibil a-și ridica vederile și simțămintele la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu are loc o schimbare totală, prin înnoirea minții, această grupă nu va găsi nici un loc în cer. Cei care au urmat calea egoismului și a greșelii, neprivind ca sacră nici chiar vistieria lui Dumnezeu, nu pot aprecia curățenia și sfințenia celor sfinți din Împărăția Cerurilor, sau valoarea bogăției de slavă, răsplata cea veșnică, păstrată pentru credincioșii biruitori. Minteă lor a urmat atât de mult pe o cale egoistă și josnică, încât ei nu mai pot aprecia lucrurile veșnice. Ei nu prețuiesc mântuirea. Pare imposibil să-și mai înalțe mintea sau să prețuiască cum trebuie planul de mântuire sau valoarea ispășirii. Interesele egoiste au absorbit întreaga lor ființă; ca o rocă magnetică, ei își țin mintea și afecțiunile legate de un nivel inferior. Unele dintre aceste persoane nu vor ajunge niciodată la desăvârșirea

[520]

veșnice, de cele obișnuite. Cauza lui Dumnezeu și vistieria Lui nu sunt pentru ei mai sacre decât afacerile obișnuite sau banii dedicați scopurilor lumești.

În privința aceasta, datoria morală este obligatorie pentru toți cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Dumnezeu specifică datoria lor față de semenii lor: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Prin neluarea în seamă a dreptății, a milei și a bunăvoinței față de semenii lor, unii și-au împietrit inima atât de mult, încât pot merge liniștiți mai departe și pot să-L jefuiască chiar pe Dumnezeu, fără muștrare de conștiință. Își închid aceștia ochii și față de faptul că Dumnezeu cunoaște, că El citește fiecare acțiune și motiv care i-a împins să le facă? Răsplata Lui este cu El, și lucrarea Lui înaintea Sa, ca să dea fiecăruia după cum va fi fapta lui. Fiecare faptă bună și fiecare faptă rea, și influența lor asupra altora, sunt scoase la iveală de Cercetătorul inimilor, pentru care fiecare secret este descoperit. Și răsplata va fi după motivele care au împins la acțiune.

[521] Cu toate avertizările și muștrările repetate, pe care li le-a trimis Domnul, cei care au ocupat poziții de răspundere au urmat pe propria lor cale și au fost călăuziți de judecata lor nesfințită, iar, drept urmare, cauza lui Dumnezeu a suferit și sufletele au fost îndepărtate de adevăr. Toți care se fac astfel vinovați vor fi confrunțați cu un raport înspăimântător în ziua răsplătirii finale. Dacă ei vor fi vreodată mântuiți, aceasta nu va fi printr-un efort obișnuit din partea lor; viața lor din trecut trebuie văzută de ei și răscumpărată. Dacă această lucrare este începută cu sinceritate și urmată cu perseverență și ardoare asiduă, ea va reuși pe deplin; dar mulți nu vor reuși, pentru că zelul cu care au început lucrarea se stinge datorită apatiei și nepăsării. La început, eforturile lor sunt bune, pentru că ei au un oarecare simțământ al situației lor; dar ei caută să uite trecutul și trec peste el, fără să îndepărteze pietrele de poticnire și fără să facă o lucrare conștiințioasă. Pocăința lor nu este o adevărată părere de rău, pentru că prin influența lor Dumnezeu a fost dezonorat și suflete pentru care a murit Hristos au fost pierdute. Ei fac eforturi spasmodice și dau pe față mare emoție; dar faptul că eforturile încetează, că această emoție trece și este urmată de nepăsare apatică, dovedește că Dumnezeu n-a participat întru-totul la lucrare. Simțămintele au acționat pentru un timp, dar lucrarea n-a pătruns destul de adânc spre a schimba principiile care guvernează acțiunile lor. Ei sunt tot atât de expuși să

apuce din nou pe aceeași cale rea, cum au fost la început; pentru că n-au putere să se împotrivească vicleniilor lui Satana, ci sunt expuși înșelăciunilor lui.

Viața unui creștin adevărat este mereu spre înainte. Nu există stat pe loc, nici întoarcere. Este privilegiul vostru să „vă umpleți de cunoștința voinței Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice fel de lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină.”(**Coloseni 1, 9-12**)

Eu îi rog stăruitor mai ales pe cei care slujesc Cuvântul și învățătura să se predea lui Dumnezeu, fără rezerve. Consacrați-I Lui viața voastră și fiți într-adevăr pildă pentru turmă. Să nu mai fiți mulțumiți a rămâne pitici în lucrurile spirituale. Ținta voastră să nu fie mai mică decât desăvârșirea caracterului creștin.

[522]

Faceți ca viața voastră să fie altruistă și nevinovată, ca ea să poată fi mereu o mustrare vie pentru cei care sunt egoiști și ale căror afecțiuni par să fie pentru comoara pământească. Dumnezeu îngăduie să puteți fi întăriți, după bogăția slavei Sale, „în putere, prin duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”(**Efesenii 3, 16-19**)

Exercițiu și aer

La creațiunea omului, Domnul a intenționat ca el să fie activ și folositor. Totuși, mulți trăiesc în această lume ca niște mașini nefolositoare, ca și când de-abia ar exista. Ei nu luminează calea nimănui și nu sunt o binecuvântare pentru nimeni. Ei trăiesc numai pentru a-i împovăra pe alții. Cât privește influența lor spre bine, ea este nulă; dar ei înclină cu greutate spre partea cea rea. Cercetați viața acestora îndeaproape și cu greu veți găsi o faptă de binefacere dezinteresată. Când mor, amintirea lor moare o dată cu ei. Numele lor pierde curând: ei nu pot trăi, nici chiar în afecțiunile prietenilor lor, cu ajutorul adevăratei bunătăți și a faptelor virtuozose. Pentru astfel de persoane, viața a fost o greșală. Ei n-au fost ispravnici credincioși. Ei au uitat că Creatorul lor are pretenții asupra lor și că El a intenționat ca ei să fie activi în a face binele și a-i binecuvânta pe alții cu influența lor. Interese egoiste atrag mintea și o fac să-L uite de Dumnezeu și de scopul Creatorului lor.

[523] Toți cei care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos trebuie să simtă că asupra lor apasă datoria de a păstra trupurile lor în cea mai bună stare de sănătate, pentru ca mintea lor să fie clară spre a înțelege lucrurile cerești. Mintea trebuie să fie stăpânită, pentru că ea are cea mai puternică influență asupra sănătății. Adesea, imaginația induce în eroare, și, când i se îngăduie, aduce grave forme de boală asupra celor suferinzi. Mulți mor de boli care sunt cele mai multe imaginare. Eu am cunoscut câțiva dintre aceștia, care au adus asupra lor boală adevărată prin influența imaginației.

O soră a fost purtată de soțul ei de pe scaun la pat, și din cameră în cameră, pentru că ea credea că era prea slabă să umble. Dar așa cum mi-a fost prezentat mie cazul, ea putea să umble la fel de bine ca și mine, dacă ar fi cugetat astfel. Dacă ar fi avut loc un accident, — dacă ar fi luat casa foc sau unul dintre copiii ei ar fi fost în primejdie să-și piardă viața printr-o cădere — această femeie s-ar fi ridicat prin forța împrejurărilor și ar fi umblat foarte ușor și vioaie. Din punct de vedere fizic, ea putea să umble; dar imaginația bolnavă

a făcut-o să tragă concluzia că nu putea să meargă și ea n-a trezit puterea voinței spre a rezista înșelăciunii. Imaginația îi spunea: Tu nu poți umbla, și e mai bine să nu încerci. Stai liniștită; membrele tale sunt așa de slabe, încât nu poți sta în picioare. Dacă sora aceasta și-ar fi exercitat puterea voinței și și-ar fi trezit energiile amortite și adormite, această înșelăciune ar fi fost demascată. Ca urmare a supunerii față de imaginație, probabil că ea crede, până în ziua de azi, că, atunci când a fost atât de neajutorată, a fost o așa de mare nevoie; dar aceasta a fost o simplă ciudățenie a imaginației care, uneori, vine cu șiretlicuri ciudate la cei bolnavi.

Unii au o așa teamă de aer, încât își înfofolesc capul și trupul lor până când arată ca niște mumii. Ei șed în casă, de obicei inactivi, temându-se că se vor obosi și se vor îmbolnăvi dacă fac exerciții, fie înăuntru, fie afară în aer liber. Ei ar putea să facă exerciții obișnuite în fiecare zi plăcută, dacă ar cugeta astfel. Inactivitatea continuată [524] este una din cele mai mari cauze de debilitate a trupului și slăbiciune a minții. Mulți sunt bolnavi când ar trebui să fie în cea mai bună stare de sănătate și astfel să posede una din cele mai bogate binecuvântări de care s-ar putea bucura.

Mi s-a arătat că multora dintre cei care sunt aparent slabi și care se plâng mereu, nu le merge chiar atât de rău precum își închipuie ei. Unii dintre aceștia au o voință puternică, care, dacă este exercitată în direcția cea bună, ar fi un mijloc puternic de a stăpâni imaginația și astfel să reziste la boală. Dar este, de asemenea, frecvent cazul în care voința este exercitată într-o direcție greșită și refuză cu încăpățănare să se supună rațiunii. Acea voință a pus capăt problemei; ei sunt invalizi și vor să dea invalizilor atenția care li se cuvine, indiferent de judecata altora.

Mi-au fost arătate mame care sunt stăpânite de boala imaginației, și a căror influență este simțită de soț și copii. Ferestrele trebuie să fie bine închise, pentru că mama simte aerul. Dacă ei îi este cât de cât frig și ea își schimbă îmbrăcămintea, copiii ei trebuie tratați în același fel, și astfel toată familia este jefuită de vigoarea fizică. Toți sunt afectați de o singură minte, fizic și mintal, nedreptățiți de imaginația bolnavă a unei femei, care se socotește a fi criteriu pentru întreaga familie. Corpul este îmbrăcat după capriciile unei imaginații bolnave și sufocat sub o grămadă de învelitori care slăbesc organismul. Pielea nu-și poate îndeplini funcția; obiceiul nefiresc de

[525]

a se feri de aer și de a evita exercițiul închide porii — acele guri mici prin care respiră trupul -, făcând imposibil ca acele impurități să fie înlăturate pe această cale. Povara muncii este trecută asupra ficatului, plămânilor, rinichilor, etc. și aceste organe interne sunt obligate să facă lucrarea pielii. Astfel de persoane aduc boala asupra lor prin obiceiurile lor rele; cu toate acestea, în fața luminii și a cunoștinței, ei se vor ține de propria lor cale. Ei raționează astfel: N-am încercat noi problema? Și n-am înțeles-o noi prin experiență? Dar experiența unei persoane a cărei imaginație este vinovată nu trebuie să aibă mare greutate pentru nimeni.

Cel mai de temut anotimp pentru cei care se află printre acești invalizi este iarna. Este iarnă, într-adevăr, nu numai afară, ci și înăuntru, pentru cei care sunt obligați să locuiască în aceeași casă și să doarmă în aceeași cameră. Aceste victime ale imaginației bolnave se închid înăuntru și închid ferestrele pentru că aerul le afectează plămânii și capul. Imaginația este activă: ei se așteaptă să răcească și vor răci. Nici cea mai mare cantitate de argumente nu-i poate face să creadă că ei nu înțeleg filozofia întregii probleme. N-au probat-o ei? vor argumenta ei. Este adevărat că au probat prima latură a problemei — dar stăruind pe propria lor cale — și totuși ei răcesc, dacă sunt expuși câtuși de puțin. Plăpânzi ca niște copilași, ei nu pot îndura nimic; totuși, continuă să trăiască, să închidă ferestrele și ușile și se pleacă deasupra sobei, bucurându-se de mizeria lor. Ei au dovedit sigur că procedeul lor nu le-a făcut bine, ci le-a înmulțit dificultățile. De ce nu îngăduie aceștia ca rațiunea să le influențeze judecata și să le stăpânească imaginația? De ce să nu încerce acum o cale opusă și, într-o manieră judicioasă, să obțină exercițiu în aer, afară din casă, în loc să rămână în casă zi de zi, mai mult ca un mănunchi de cereale decât ca o ființă activă?

Principalul, dacă nu singurul motiv, pentru care ajung atât de mulți bolnăvicioși, este că sângele nu circulă liber, și schimburile în fluidul vital, care este absolut necesar pentru viață și sănătate, nu au loc. Ei n-au făcut exerciții cu trupurile lor și n-au dat nici o hrană plămânilor, hrană ce constă în aer curat și proaspăt; de aceea este imposibil ca sângele să primească putere de viață, și el își urmează alene cursul lui prin organism. Cu cât facem mai multe exerciții, cu atât mai bună va fi circulația sângelui. Mai mulți oameni mor din lipsă de exercițiu decât din supra-oboseală; foarte mulți mai mult

ruginesc decât se uzează. Cei care se obișnuiesc cu exercițiu potrivit în aer liber vor avea, în general, o circulație bună și viguroasă. Noi suntem mai dependenți de aerul pe care îl respirăm decât de hrana pe care o mâncăm. Bărbați și femei, tineri și în vârstă, care doresc sănătate, se vor bucura de o viață activă. Ei știu să-și aducă aminte că nu ar avea acestea, fără o circulație bună. Oricare ar fi ocupația și vocația lor, să ia hotărârea să facă exercițiu în aer liber cât mai mult posibil. Ei să socotească aceasta ca o datorie religioasă spre a învinge circumstanțele de sănătate, care i-au obligat să stea în casă, lipsiți de exercițiu în aer liber. [526]

Unii bolnăvicioși devin îndărătnici în această privință și refuză să se lase convinși de marea importanță a exercițiului zilnic în aer liber, prin care să poată obține provizie de aer curat. De teamă de a nu răci, ei persistă, din an în an, să meargă pe propria lor cale și să trăiască într-o atmosferă aproape lipsită de vitalitate. Este imposibil ca această categorie să aibă o circulație sănătoasă. Organismul întreg suferă din lipsă de exercițiu și aer curat. Pielea devine slăbită și mai sensibilă la orice schimbare de atmosferă. Se ia îmbrăcăminte în plus și căldura camerei este mărită. În ziua următoare, ei cer o căldură ceva mai mare și mai multă îmbrăcăminte, pentru ca să simtă perfect căldura și astfel ei satisfac orice schimbare de simțământ, până când nu mai au decât puțină vitalitate să îndure vreun frig. Unii pot să întrebe: „Ce să ne facem? Vreți să rămânem în frig?” Dacă luați îmbrăcăminte în plus, aceasta să fie doar puțină, și faceți exerciții, spre a recâștiga căldura de care aveți nevoie. Dacă pur și simplu nu vă puteți angaja să faceți exerciții active, încălziți-vă la foc, dar de îndată ce v-ați încălzit, dezbrăcați-vă de îmbrăcăminte pe care o aveți în plus și îndepărtați-vă de foc. Dacă cei care pot s-ar angaja în vreo ocupație activă, spre a nu se mai gândi la ei înșiși, în general, ei ar uita că au fost friguroși și nu li s-ar întâmpla nici un rău. Ar trebui să scădeți temperatura camerei de îndată ce ați redobândit căldura voastră naturală. Pentru bolnăvicioșii care au plămânii slabi, nimic nu poate fi mai rău decât o atmosferă supraîncălzită. [527]

Cei bolnăvicioși prea adesea se lipsesc de lumina soarelui. Acesta este unul dintre agenții cei mai sănătoși ai naturii. De aceea, deși nu e la modă, el este un remediu foarte simplu de a ne bucura de razele de lumină ale soarelui lui Dumnezeu și de a înfrumuseța căminurile noastre cu prezența lor. Moda are cea mai mare grijă să

excludă lumina soarelui din saloane și dormitoare prin perdele și obloanele care se închid, ca și cum razele lui ar fi nimicitoare de viață și sănătate. Nu Dumnezeu este Cel care a adus asupra noastră multe dureri, ai căror moștenitori sunt ființele umane. Propria noastră nebulă ne-a făcut să ne lipsim de lucruri care sunt prețioase, de binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu, și care, dacă sunt folosite cum trebuie, sunt de o neprețuită valoare pentru recăștigarea sănătății. Dacă vreți să aveți căminurile voastre plăcute și îmbietoare, faceți-le luminoase, cu lumină solară și aer. Îndepărtați perdelele grele, deschideți ferestrele, dați la o parte obloanele, și bucurați-vă de bogata lumină solară, chiar dacă aceasta ar fi cu prețul culorilor covoarelor voastre. Prețioasa lumină solară poate să vă decoloreze covoarele, dar va da o culoare sănătoasă obrajilor copiilor voștri. Dacă Dumnezeu este prezent și aveți serioase inimi iubitoare, un cămin umil, făcut să fie luminos cu lumină de la soare și aer, și bine dispus pentru ospitalitate altruistă, va fi aici jos un cer pentru familia voastră și pentru călătorul obosit.

Mulți au fost învățați din copilăria lor că aerul din timpul nopții este categoric păgubitor pentru sănătate și de aceea trebuie să fie exclus din camerele lor. Spre propria lor vătămare, ei închid ferestrele și ușile dormitoarelor spre a se apăra de aerul de noapte care este, după cum spun ei, atât de primejdios pentru sănătate. Aici ei se înșeală. În răcoarea serii poate să fie necesară îmbrăcăminte în plus, dar trebuie să dea plămânilor aer.

[528] Într-o seară de toamnă, călătoream, odată, într-un vagon aglomerat, unde atmosfera era foarte impură, prin amestecul atâtor transpirații. Expirarea de aer din plămâni și trupuri mi-a pricinuit o senzație de rău, care m-a cuprins. Am deschis fereastra mea și mă bucuram de aerul proaspăt, când o doamnă, pe un ton serios și rugător, a strigat: „Închideți fereastra aceea. Veți răci și vă veți îmbolnăvi, pentru că aerul de noapte este atât de nesănătos“. Eu am răspuns: „Doamnă, noi n-avem alt aer în acest vagon sau afară din el decât aerul de noapte. Dacă refuzați să respirați aer de noapte, trebuie să vă opriți respirația. Dumnezeu a procurat aer pentru creaturile Sale, ca să fie respirat ziua și același aer l-a făcut puțin mai rece pentru noapte. În timpul nopții, nu este posibil să respirați nimic decât aer de noapte. Întrebarea este: Să fie curat aerul de noapte pe care îl respirăm sau el este îmbunătățit după ce a fost respirat iar și iar? Este spre sănă-

tatea noastră să respirăm aerul de noapte, poluat, din acest vagon? Expirările eliminate de plămânii și corpurile oamenilor, îmbibate de tutun și alcool, poluează aerul și pun în primejdie sănătatea; și totuși, aproape toți pasagerii stau așa de nepăsători, ca și când ar inhala atmosfera cea mai curată. Dumnezeu a prevăzut în mod înțelept pentru noi ca noaptea să respirăm aer de noapte, și ziua, aer de zi. Dacă greșim și nu ne conformăm planului lui Dumnezeu, iar sângele devine impur, obiceiurile noastre rele l-au făcut așa. Dar aerul de noapte, respirat în timpul nopții, nu va otrăvi el însuși cursul vieții omenești“. Mulți suferă de boală, pentru că refuză să primească noaptea, în camerele lor, aer de noapte. Aerul curat și liber al cerului este una dintre cele mai mari binecuvântări de care ne putem bucura.

O altă binecuvântare prețioasă este exercițiul potrivit. Există mulți dintre cei care sunt leneși și inactivi, neînclinați spre munca fizică sau exercițiu, pentru că aceasta îi obosește. Și ce dacă îi obosește? Motivul pentru care obosesc este că nu-și întăresc mușchii prin exercițiu, de aceea ei simt și cel mai mic efort. Femeilor și fetelor bolnăvicioase le place mai mult să se ocupe cu treburi ușoare: croșetat, broderie sau dantelărie, decât să se angajeze în muncă fizică. Dacă bolnăvicioșii vor să-și recapete sănătatea, ei nu trebuie să întrerupă exercițiul fizic, pentru că în felul acesta vor mări slăbiciunea musculară și debilitatea în general. Leagă-ți brațul și lasă-l nefolosit câteva săptămâni, apoi dezleagă-l, și vei descoperi că acesta este mai slab decât cel pe care l-ai folosit cu moderație în aceeași perioadă de timp. Inactivitatea produce același efect asupra întregului sistem muscular. Sângele nu este în stare să elimine impuritățile în același fel în care ar fi capabil, dacă circulația activă ar fi produsă prin exercițiu.

[529]

Dacă vremea permite, toți cei care pot ar trebui să se plimbe în aer liber în fiecare zi, vară și iarnă. Dar îmbrăcămintea trebuie să fie potrivită pentru exercițiu și picioarele să fie bine ocrotite. O plimbare, chiar în timp de iarnă, va fi de un mai mare folos pentru sănătate decât toate medicamentele pe care le pot prescrie medicii. Pentru cei care pot umbla, plimbarea pe jos este preferabilă călăriei. Mușchii și venele sunt în măsură să-și facă mai bine lucrarea. Va avea loc o creștere a vitalității, care este atât de necesară pentru sănătate. Plămânii vor avea activitatea necesară, pentru că este imposibil să

mergi afară în aerul reconfortant al dimineții de iarnă, fără umplerea plămânilor cu aer.

[530] Bogățiile și inactivitatea sunt socotite de unii a fi adevărate binecuvântări. Dar când unele persoane au dobândit avere sau au moștenit-o pe neașteptate, obiceiurile lor active sunt întrerupte, timpul lor este nefolositor, trăiesc comod, și utilitatea lor pare să se fi încheiat; ei devin agitați, neliniștiți, și viața lor se încheie în curând. Cei care sunt întotdeauna ocupați și merg cu bucurie la îndeplinirea îndatoririlor lor zilnice sunt cei mai fericiți și sănătoși. Odihna și liniștea din timpul nopții le aduce trupurilor lor obosite somn netulburat. Domnul a știut ce era spre fericirea omului, când l-a pus să lucreze. Sentința că omul trebuia să trudească pentru pâinea lui și făgăduința fericirii și a slavei viitoare veneau de la același tron. Femeile la modă nu au nici o valoare în ceea ce privește scopurile bune ale vieții. Ele au doar puțină tărie de caracter, au doar puțină voință morală sau energie fizică. Ținta lor supremă este să fie admirate. Ele mor prematur și nu li se simte lipsa, pentru că n-au fericit pe nimeni.

Exercițiul va ajuta lucrării de digestie. A te plimba după mâncare, a ține capul drept, a trage umerii spre înapoi și a face exercițiu moderat va fi de mare folos. Mintea va fi abătută de la eu spre frumusețile naturii. Cu cât mai puțin va fi îndreptată atenția spre stomac după mâncare, cu atât mai bine. Dacă ești într-o continuă teamă că mâncarea îți va face rău, cel mai sigur este că îți va face. Uită eul și gândește-te la ceva mai plăcut.

Mulți trăiesc cu ideea falsă că, dacă au răcit, trebuie să excludă cu grijă aerul de afară și să mărească temperatura camerei lor până este extrem de încălzită. Organismul poate fi deranjat, porii închiși cu materii nefolositoare și organele interne suferă mai mult sau mai puțin de inflamație pentru că sângele a fost trimis înapoi la ele, de la suprafața cea rece. Dacă aerul curat este vreodată necesar, este atunci când vreo parte a organismului, ca plămânii sau stomacul, este bolnavă. Exercițiul adecvat va împinge sângele spre suprafață, ușurând astfel organele interne. Exercițiul vioi, dar nu violent, în aer liber, cu bună dispoziție sufletească, va promova circulația, dând pielii o strălucire sănătoasă și trimițând sângele, vitalizat prin aer curat, spre extremități. Stomacul bolnav va găsi ușurare prin exercițiu. Adesea, medicii îi sfătuiesc pe cei bolnavi să viziteze țări străine, să meargă la izvoare, să călătorească pe ocean, spre a-și redobândi

sănătatea, când în nouă cazuri din zece, dacă ar mânca moderat și s-ar angaja în exercițiu sănătos cu bună dispoziție sufletească, ei și-ar recăpăta sănătatea și ar economisi timp și bani. Exercițiul și o liberă și bogată folosire a aerului și luminii soarelui — binecuvântări pe care Cerul le-a dăruit cu generozitate tuturor — vor da viață și putere bolnăvicioșilor sleiți de putere.

[531]

O mare grupă de femei sunt mulțumite să stea aplecate deasupra sobei, respirând aer impur pentru jumătate sau trei părți din timp până ce creierul le este încălzit sau pe jumătate amorțit. Ele ar trebui să iasă afară să facă exerciții în fiecare zi, chiar dacă unele lucruri din casă trebuie să fie neglijate. Au nevoie de aer rece spre a-și calma creierul buimăcit. Ele nu trebuie să meargă la vecinele lor să pălăvrăgească, ci să-și ia ca țință să facă ceva bine, lucrând în scopul de a face bine spre folosul altora. Atunci vor fi o pildă pentru alții și ele însele vor avea un folos real. Sănătatea perfectă depinde de circulație perfectă. Atenție specială trebuie acordată extremităților, ca ele să poată fi tot atât de îmbrăcate ca și coșul pieptului și părțile de deasupra inimii, unde este cea mai mare cantitate de căldură. Părinții care își îmbracă copiii cu părțile extreme goale, sau aproape goale, sacrifică modei sănătatea și viața copiilor lor. Dacă aceste părți nu sunt încălzite ca și corpul, circulația nu este egalizată. Când părțile extreme, care sunt departe de organele vitale, nu sunt potrivit îmbrăcate, sângele este trimis spre cap, ceea ce dă naștere la dureri de cap, provoacă sângerarea nasului sau un simțământ de abundență în jurul coșului pieptului, care produce tuse sau palpitații de inimă, din cauza sângelui prea mult în acel loc; sau stomacul are prea mult sânge, care produce indigestie.

Pentru a fi în pas cu moda, mamele își îmbracă copiii cu membrele aproape goale; astfel sângele este răcit și înapoiat organelor interne, întrerupând circulația și provocând boala. Membrele n-au fost făcute de Creatorul nostru spre a fi lăsate dezgolite, cum a fost fața. Domnul a prevăzut fața cu o circulație mare, pentru că ea trebuia expusă. El a prevăzut, de asemenea, vene și nervi mari pentru membre și picioare spre a conține o mare cantitate de curent pentru viața umană, pentru ca mădulele să fie tot așa de uniform încălzite ca și trupul. Ele trebuie să fie în așa fel îmbrăcate, încât să stimuleze sângele spre extremități. Satana a inventat moda ca membrele să fie dezgolite spre a abate curentul de viață de la cursul lui normal. Și

[532]

părinții se pleacă la altarul modei și îi îmbracă în așa fel pe copiii lor, încât nervii și venele să se contracte și să nu corespundă scopului intenționat de Dumnezeu, așa cum ar trebui. Rezultatul este, de obicei, picioare și mâini reci. Acei părinți care urmează moda, în locul rațiunii, vor avea de dat socoteală lui Dumnezeu, pentru că și-au jefuit astfel copiii de sănătate. Adesea, chiar și viața este sacrificată zeului modei.

[533] Copiii care sunt îmbrăcați după modă nu pot îndura să fie expuși în aer liber, dacă vremea nu este blândă. De aceea, părinți și copii rămân în camere rău aerisite, temându-se de atmosfera de afară; și pot s-o ducă bine cu stilul lor de îmbrăcăminte la modă. Dacă s-ar îmbrăca cu bun simț și ar avea curaj moral să ia poziție de partea cea dreaptă, ei nu și-ar primejdi sănătatea prin mergerea afară, vară și iarnă, și prin exerciții fizice în aer liber. Dar, dacă nu se lasă tulburați de pe calea lor proprie, mulți vor completa sacrificarea propriei lor vieți și a vieții copiilor lor. Iar cei care sunt obligați să le poarte de grijă ajung suferinzi. Bolnăvicioasa care este stăpânită de imaginație trebuie să fie îngrozită. Toți cei care locuiesc în casă împreună cu ea ajung slăbiți. Soțul își pierde energia nervoasă și ajunge bolnav pentru că o considerabilă parte din timp el este jefuit de aerul vital al cerului, prin soția lui. Dar bieții copii, care cred că mama lor știe cel mai bine ce este corect, suferă cel mai mult. Calea greșită a mamei a slăbit-o și, dacă îi este frig, ea se învelește cu mai multe învelitori și procedează la fel pentru copii, crezând că și lor trebuie să le fie frig. Ușile și ferestrele sunt închise și temperatura camerei mărită. Copiii sunt adesea slabi și nu posedă o mare valoare morală. Soț și copii sunt astfel închiși pentru iarnă, robi ai ideilor unei femei stăpânită de imaginație și uneori având o voință fixă. Membrii unei astfel de familii sunt zilnic niște martiri. Ei își sacrifică sănătatea capriciilor unei femei care își imaginează, plânge și murmură. Ei sunt lipsiți, într-o mare măsură, de aer, care i-ar înviora și le-ar da energie și vitalitate.

Cei care nu-și folosesc membrele și își dau seama de slăbiciune trebuie să încerce să facă exerciții. Venele și mușchii lor nu sunt în situația de a-și îndeplini lucrarea și de a păstra viu organismul în acțiune sănătoasă, făcându-și partea sa fiecare organ din trup. Prin folosire, membrele se vor întări. Exercițiul zilnic, moderat, va da putere mușchilor, care, fără exercițiu, devin fleșcăiți și slăbiți. Prin

exercițiu activ în aer liber, în fiecare zi, ficatul, rinichii și plămânii vor fi, de asemenea, întăriți spre a-și îndeplini lucrarea. Adu în ajutorul tău puterea voinței, care va rezista frigului și va da energie sistemului nervos. În scurt timp, vă veți da seama de beneficiul exercițiului și al aerului curat, în așa măsură, încât nu veți mai putea trăi fără aceste binecuvântări. Plămânii voștri, lipsiți de aer, sunt ca o persoană lipsită de hrană. Într-adevăr, noi putem trăi mai mult fără hrană decât fără aer, care este hrana pe care a prevăzut-o Dumnezeu pentru plămâni. De aceea să nu-l priviți ca pe un vrăjmaș, ci ca pe o prețioasă binecuvântare a lui Dumnezeu.

Dacă cei bolnăvicioși își permit să încurajeze o imaginație bolnavă, ei nu numai că își vor pierde energia, ci și vitalitatea celor care îi îngrijesc. Eu le sfătuiesc pe surorile bolnăvicioase, care au obiceiul să se îmbrace cu multă îmbrăcămintă, să o înlăture în mod treptat. Unele dintre voi trăiți numai pentru a mânca și respira și nu reușiți să corespundeți scopului pentru care ați fost create. Voi ar trebui să aveți o ținută înaltă în viață și să căutați să fiți de folos și eficiente în familiile voastre și să deveniți membre folositoare ale societății. Voi nu trebuie să solicitați ca atenția familiei voastre să fie concentrată asupra voastră, nici să nu atrageți simpatiile altora. Faceți-vă partea voastră acordând simpatiile voastre celor nenorociți, aducându-vă aminte că ei au nenorociri și necazuri specifice lor. Vedeți dacă nu puteți ca, prin cuvinte de simpatie și iubire, să le ușurați poverile. Fericindu-i pe alții, veți realiza o fericire pentru voi, îndeplinind astfel și lucrarea Domnului.

[534]

Acei care, pe cât le stă în putință, se angajează în lucrarea de a face bine altora, făcându-le o demonstrare practică a interesului lor pentru ei, nu ușurează relele vieții umane, ajutându-i să poarte poverile lor, ci contribuie în același timp, în mare măsură, la propria sănătate a sufletului și a trupului lor. Facerea de bine este o lucrare care folosește amândurora, atât făcătorului de bine, cât și primitorului. Dacă în interesul tău pentru alții uiți de eu, câștigi o biruință asupra infirmităților tale. Mulțumirea pe care o vei simți făcând binele te va ajuta în mare măsură să-ți recâștigi sănătosul caracter al imaginației. Plăcerea de a face bine însuflețește mintea și vibrează prin corpul întreg. În timp ce fețele oamenilor binevoitori sunt luminate de voioșie, și înfățișarea lor exprimă o minte superioară, cea a oamenilor egoiști, avari, este deprimată, descurajată și

întunecată. Defectele lor morale se văd pe fețele lor. Egoismul și iubirea de sine imprimă propriul lor chip asupra exteriorului omului. Acea persoană care este stimulată de adevărata binefacere dezinteresată este un părtaș al naturii divine, care a scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă, în timp ce cei egoiști și avari au îndrăgit egoismul lor până ce acesta a veștejit simpatiile lor sociale, iar fețele lor reflectă chipul vrăjmașului căzut, mai degrabă decât curățenia și sfințirea.

[535] Bolnăvicioșilor, vă sfătuiesc să îndrăzniți ceva. Treziți puterea voinței voastre sau cel puțin faceți o încercare în această privință. Plimbați-vă afară, prin credință. Sunteți înclinați să vă concentrați gândurile asupra voastră, fiindu-vă frică de exercițiu și temându-vă că, dacă vă expuneți la aer, vă veți pierde viața; opuneți-vă acestor gânduri și simțăminte. Nu vă supuneți imaginației voastre bolnave. Dacă nu reușiți în încercare, nu puteți decât muri. Și ce dacă veți muri? Mai bine o viață pierdută, decât să fie sacrificate mai multe. Capriciile și ideile pe care le-ați îndrăgit nu vă distrug numai vouă viața, ci o vatămă și pe a celorlalți, care este mai de valoare decât a voastră. Dar calea pe care v-o recomandăm nu vă va lipsi de viață și nici nu vă va vătăma, ci, dimpotrivă, veți obține folos din ea. Nu trebuie nici să vă grăbiți, nici să fiți prea îndrăzneți; începeți cu moderație: mai întâi, să aveți mai mult aer și să faceți un pic de exercițiu și continuați reformarea voastră până ce ajungeți de folos, până ce deveniți o binecuvântare pentru familia voastră și pentru toți cei din jurul vostru. Lăsați ca judecata voastră să fie convinsă că exercițiul, lumina soarelui și aerul sunt binecuvântări pe care le-a prevăzut cerul spre a-i face bine pe cei bolnavi. Nu Dumnezeu vă lipsește de aceste binecuvântări, pe care El vi le-a dăruit, ci voi înșivă v-ați pedepsit, închizându-le ușa. Folosiți cum trebuie, acești agenți simpli și puternici vor ajuta organismul să învingă dificultăți reale, dacă există așa ceva, și vor da un caracter sănătos minții și vigoare trupului.

În acest veac al lumii, când viciul și moda îi stăpânesc pe bărbați și pe femei, creștinii trebuie să posede caractere viguroase și foarte mult bun simț. Dacă ar proceda așa, fețe care astăzi sunt întunecate, care poartă semnele bolii și stricăciunii, ar fi pline de speranță și bucurie, luminate de bunătate adevărată și ar avea o conștiință clară.

Sistemul de a nu face nimic este cel mai mare blestem care a căzut peste neamul omenesc. Copii atât de nenorociți, ca cei crescuți și educați de mame care n-au o adevărată valoare morală, care au o imaginație bolnavă și suferă de boli imaginare, au nevoie de simpatie, instruire răbdătoare și o afectuoasă purtare de grijă din partea celor care pot să-i ajute. Lipsurilor acestor copii nu li se vine în întâmpinare, și educația pe care o primesc îi face să devină membri nefolositori pentru societate și să intre de timpuriu în mormânt. Dacă acest lucru nu se întâmplă, ei nu vor uita niciodată lecțiile care le-au învățat de la mama lor. Greșelile vieții ei sunt transmise asupra vieții copiilor prin cuvintele și acțiunile ei, și în multe cazuri copiii vor pași pe urmele mamei. Mantia ei cade ca un văl întunecos asupra bieților ei copii. Calea ei capricioasă și-a pus pecetea asupra vieții copiilor care nu vor putea birui ușor educația primită în copilărie. [536]

Cea mai afectuoasă legătură timpurie este între mamă și copilul ei. Copilul este mai ușor impresionat de viața și exemplul mamei decât de cel al tatălui, pentru că pe ei îi unește o legătură mai puternică și mai iubitoare. Mamele au o grea responsabilitate; dacă aș putea imprima asupra lor lucrarea pe care o pot face cu privire la modelarea minții copiilor lor, aș fi fericită.

Dacă părinții înșiși ar avea conștiință și ar simți importanța pe care o are punerea ei în practică, spre a îi educa pe scumpii lor copii, am vedea o ordine diferită a lucrurilor printre tineri și copii. Copiii trebuie să fie instruiți cu privire la corpurile lor. Există puțini tineri care au o cunoaștere precisă despre tainele vieții omenești. Ei cunosc numai puțin despre mașinăria vie. David spune: „Te laud că sunt o faptură așa de minunată.“ (**Psalmii 139, 14**). Învățați-i pe copiii voștri să judece de la cauză la efect; arătați-le că, dacă ei calcă legile ființei lor, trebuie să plătească pedeapsa, suferind de boală. Dacă în efortul vostru nu puteți vedea nici o îmbunătățire specială, să nu vă descurajați; instruiți cu răbdare, punct cu punct, poruncă cu poruncă, puțin aici, puțin acolo. Dacă prin mijloacele acestea ați reușit să uitați de voi înșivă, ați făcut un pas în direcția cea bună. Stăruțiți în continuare până ce veți obține biruința finală. Continuați să-i învățați pe copiii voștri cu privire la corpul lor și cum să se îngrijească de el. Nepăsarea privind sănătatea corporală tinde spre nepăsare față de caracterul moral. [537]

Nu neglijați să-i învățați pe copiii voștri cum să gătească mâncare. Făcând astfel, voi le împărtășiți principii pe care trebuie să le aibă în educația lor religioasă. Predând copiilor voștri lecții de fiziologie, și învățându-i cum să gătească simplu și cu pricepere, voi puneți temelia pentru cele mai folositoare ramuri ale educației. Se cere pricepere spre a face pâine bună. Într-o bună pregătire a mâncării există religie, și eu pun la îndoială religia acelei categorii de persoane care sunt prea nepricepute și prea nepăsătoare pentru a învăța să gătească.

Noi vedem fețe palide și dispeptici gemând peste tot unde mergem. Când ne așezăm la masă și mâncăm mâncarea gătită în același fel în care a fost gătită luni sau poate ani de zile, eu mă mir că aceste persoane mai sunt încă în viață. Pâinea și plăcinta cu aluat sunt galbene de bicarbonat de sodiu. Această recurgere la bicarbonat se făcea pentru a economisi puțină grijă; ca urmare a uitării, pâinea adesea ajunge acră înainte de a fi pusă la copt, și pentru a remedia acest rău se adaugă o mare cantitate de bicarbonat, care o face să fie nepotrivită pentru stomacul omului. Bicarbonatul, sub orice formă, nu trebuie să fie introdus în stomac, pentru că efectul este îngrozitor. El roade țesuturile stomacului, cauzează inflamare și adesea otrăvește întregul organism. Unele invocă drept scuză: „Eu nu pot face pâine sau turtițe, dacă nu folosesc bicarbonat“. Poți, cu siguranță, dacă devii ucenică și dacă vrei să înveți. Nu este de suficientă valoare sănătatea familiei voastre spre a vă inspira cu ambiție, ca să învățați cum să gătiți și cum să mâncați?

[538] Ceea ce mâncăm nu poate fi schimbat în sânge bun, dacă nu este de calitate corespunzătoare, simplu și nutritiv. Stomacul nu va putea schimba niciodată pâinea acră în pâine bună. Hrana săracăcios gătită nu este nutritivă și nu poate produce sânge bun. Lucrurile acestea, care agită și deranjează stomacul, vor avea o influență amoroasă asupra simțămintelor mai delicate ale inimii. Mulți care adoptă reforma sanitară se plâng că nu li se potrivește; dar, după ce am luat loc la masa lor, am ajuns la concluzia că nu reforma sanitară este de vină, ci slaba pregătire a hranei. Susținătorii reformei sanitare, înaintea tuturor celorlalți, trebuie să evite cu grijă extremele. Corpul trebuie să aibă nutriție suficientă. Noi nu putem trăi numai cu aer: nici sănătatea nu ne-o putem menține dacă nu avem hrană nutritivă. Hrana trebuie să fie gătită în bună regulă, astfel încât să fie gustoasă.

Mamele trebuie să fie fiziologi practici, ca ele să-și poată învăța copiii să se cunoască pe ei înșiși și să aibă curaj moral spre a practica cu succes principii corecte, sfidând moda distrugătoare de sănătate și de viață. Încălcarea nenecesară a legilor ființei noastre este o încălcare a Legii lui Dumnezeu.

Gătirea sărăcăcioasă a hranei este irosirea cu încetul a energiilor vieții multor mii. Este primejdios pentru sănătate și viață a mânca la unele mese pâine grea și acră și alte mâncăruri pregătite în același fel. Mamelor, în loc să căutați a da fiicelor voastre o educație muzicală, învățați-le în aceste ramuri folositoare, care sunt în strânsă legătură cu viața și sănătatea. Învățați-le toate tainele gătitului mâncării. Arătați-le că aceasta este o parte a educației lor și esențială pentru ca ele să devină creștine. Dacă hrana nu este pregătită într-o manieră sănătoasă și gustoasă, ea nu poate fi schimbată în sânge bun spre a reface țesuturile pierdute. Fiicelor voastre le poate place muzica și aceasta e foarte bine; ea poate să adauge la fericirea familiei. Dar cunoașterea muzicii, fără cunoașterea gătitului mâncării, nu valorează prea mult. Când fiicele voastre vor avea propria lor familie, priceperea în ale muzicii și ale broderiei artistice nu vor procura pentru masă un prânz bine gătit, pregătit cu mult dichis, așa încât nu le va fi rușine să-l pună în fața celor mai stimați prieteni ai lor. Mamelor, lucrarea voastră este sacră. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să o luați asupra voastră, având în vedere slava Lui și să lucrați serioase, răbdătoare și iubitoare pentru prezentul și viitorul copiilor voștri, având privirea îndreptată numai spre slava lui Dumnezeu.

[539]

Egoismul muștrat

Iubite frate A: De când cu adunarea de tabără din Illinois, cazul tău a apăsător greu asupra minții mele. Când mi-aduc aminte de lucrurile care mi-au fost arătate în legătură cu pastorii, și mai ales cu cazul tău, sunt extrem de mâhnită. La adunarea din Illinois, am vorbit mai ales despre aptitudinile unui slujitor al Evangheliei. Când am prezentat înaintea poporului aptitudinile unui slujitor care duce solia cea solemnă pentru aceste zile de pe urmă, multe din cele ce am spus ți s-au aplicat ție, și eu am așteptat să aud vreo recunoaștere din partea ta. Înainte de vorbirea mea, soția ta a stat de vorbă cu sora Hall, în legătură cu descurajările tale. Ea a spus că nu știai că era de datoria ta să predici; ai fost nehotărât în ceea ce privește datoria ta, erai descurajat și n-ai intrat în lucrare după cum ai fi vrut, dacă te simțeai decis. Sora Hall mi-a dat de înțeles că, dacă am un cuvânt de încurajare pentru tine, soția ta ar fi bucuroasă să mă audă spunându-l. I-am spus sorei Hall că n-am nici un cuvânt de încurajare de spus și că dacă tu nu ești hotărât, ar fi mai bine să aștepți până când îți vei cunoaște datoria. Apoi, am vorbit despre aptitudinile unui slujitor al lui Hristos; și, dacă era să-mi îndeplinesc pe deplin sarcina, ar fi trebuit să-ți vorbesc în mod hotărât ție, în timp ce mă găseam la amvon. Prezența celor necredincioși a fost singurul motiv care m-a împiedicat.

[540]

În Minnesota, am fost din nou împovărată cu privirea la calea urmată de pastorii noștri, văzându-l pe pastorul B și vorbind cu el în legătura cu defectele care stau în calea lucrării lui pentru salvarea de suflete. Procedul lui de a se îngriji de lucrurile acestei vieți a adus din nou cazul tău înaintea mea atât de deslușit, încât, dacă m-aș fi simțit atât de bine ca de obicei, ți-aș fi scris înainte de a părăsi terenul de tabără. Noi n-am avut nici un timp de odihnă, ci am venit direct la Wisconsin. Eu eram bolnavă, totuși Domnul m-a întărit să-mi fac datoria înaintea poporului. Când m-am ridicat în fața poporului, am recunoscut fețe despre care n-aveam cunoștință să le fi văzut mai înainte. În legătură cu alții, cazul tău a fost din nou prezentat

deslușit înaintea mea. Aceasta era vecinătatea unde influența ta a fost mai mult un blestem nimicitor decât o binecuvântare. A fost, de asemenea, un loc unde s-ar fi putut face mult bine, chiar de către tine. Dacă ai fi fost consacrat lui Dumnezeu și ai fi lucrat în mod neegoist pentru salvarea de suflete pentru care a murit Hristos, lucrarea ta ar fi fost într-un totuș plină de succes. Tu ai înțeles argumentele poziției noastre. Temeiurile credinței noastre, aduse în fața minții celor care nu au fost luminați cu privire la ele, fac o impresie categorică, dacă mintea nu e plină de prejudecăți, așa încât ei să nu primească dovezi prezentate. Am văzut ceva din cel mai bun material spre a face excelenți creștini-păzitori ai Sabatului în apropiere de... și de...; dar în timp ce unii erau încântați de frumoasa înlănțuire a adevărului și erau gata să se hotărască cu privire la el, tu ai părăsit câmpul, fără să termini lucrarea pe care ai întreprins-o. Aceasta a fost mai rău decât dacă nu te-ai fi apucat niciodată. Acel interes nu mai poate fi trezit niciodată din nou.

De ani de zile, a fost dată lumină asupra acestei chestiuni, arătându-se necesitatea de a urmări până la capăt interesul care a fost trezit, și în nici un caz să nu fie părăsit până când toți se vor hotărî să stea de partea adevărului și să experimenteze convertirea necesară pentru botez, unindu-se cu vreo comunitate sau formând una pentru ei. Nu există circumstanțe de importanță suficientă spre a-l chema pe un pastor de la un interes creat prin prezentarea adevărului. Chiar boala și moartea sunt de mai mică importanță decât salvarea de suflete pentru care Hristos a făcut un sacrificiu atât de mare. Cei care sunt impresionați de importanța adevărului și de valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos nu vor părăsi interesul oamenilor pentru nici un motiv. Ei vor spune: Lasă morții să-și îngroape morții. Interese casnice, țarine sau case nu trebuie să aibă nici cea mai mică putere de atracție de pe câmpul de lucru. Dacă pastorii îngăduie acestor lucruri vremelnice să-i abată de la lucrare, singura cale de urmat pentru ei este de a părăsi totul, de a nu poseda pământ sau interese vremelnice, care să aibă ca influență atragerea lor de la solemnă lucrare a acestor zile de pe urmă. Un suflet este de mai mare valoare decât lumea întreagă. Cum pot bărbații care mărturisesc că s-au predat sfintei lucrări de salvare de suflete să îngăduie ca micile lor posesiuni vremelnice să le absoarbă mintea și

[541]

inima și să se depărteze de înalta chemare pe care ei mărturisesc că au primit-o de la Dumnezeu.

Am văzut, frate A., că influența ta prin împrejurimile din... și... a adus o mare vătămare cauzei lui Dumnezeu. Eu cunoșteam care era acea influență, în timp ce ai fost ultima dată la Battle Creek. Când transcriam probleme importante pentru pastori, cazul tău a fost adus înaintea mea și am avut de gând să-ți scriu înainte de aceasta, dar a fost imposibil; timp de trei nopți n-am dormit decât puțin. Cazul tău a fost în mintea mea aproape continuu. Când am recunoscut în adunare chiar persoanele vătămate prin influența ta, aș fi prezentat în public problema, dacă ai fi fost prezent. Nici un cuvânt nu mi-a fost adus la cunoștință din partea nici unui muritor cu privire la procedeul tău. M-am simțit constrânsă să vorbesc cu unul sau doi în legătură cu această problemă, spunându-le că mi-am amintit de fețele lor în legătură cu unele lucruri arătate mie cu privire la tine. Apoi, cu părere de rău, mi-au fost relatate fapte care au confirmat tot ceea ce le spuseseam eu. Eu am spus numai ceea ce am crezut că trebuia să spun în temere de Dumnezeu, descărcându-mă de datoria mea, ca slujitoare a Lui.

[542]

Acum doi ani, am văzut că tu și soția ta erați foarte egoiști și lacomi. Interesele voastre egoiste vă erau mai scumpe decât sufletele pentru care a murit Hristos. Mi s-a arătat că, în general, n-ai avut succes în lucrările tale. Tu ai capacitatea de a prezenta adevărul. Ai o minte cercetătoare și dacă n-ar fi atât de multe defecte în caracterul tău creștin, ai putea face mult bine. Unul dintre cele mai mari blesteme din viața ta, frate A., a fost egoismul tău cel mare. Făceai planuri pentru propriul tău avantaj. Amândoi ați făcut din voi înșivă centrul simpatiei și atenției. Când mergeați într-un loc și intrați la o familie, aruncați toată greutatea asupra lor, îi lăsați să gătească pentru voi și să vă servească; și nici unul dintre voi nu caută să facă atât de multă muncă cât pricinuiți voi. Poate că familia trudește din greu, ducându-și poverile și pe ale voastre; dar voi amândoi sunteți atât de egoiști, încât nu puteți vedea că ei sunt obosiți și că sunteți într-o stare fizică mai bună decât ei spre a îndeplini munca pe care o fac ei pentru voi. Frate A., tu ești prea delăsător, ca să plăci lui Dumnezeu. Când este nevoie de lemne sau apă, tu nu vezi acest lucru și lași ca acestea să fie aduse de către cei care sunt deja istoviți de muncă, și adesea de către femei, când aceste mici comisioane,

aceste amabilități ale vieții, sunt cele pe care este necesar ca voi să le aduci la îndeplinire pentru folosul sănătății voastre. Tu ești plin de carne și sânge și nu faci nici jumătate de exercițiu pentru propriul tău bine. Indolența pe care o manifesti și dispoziția de a pune mâna pe orice poate fi în avantajul tău, au fost o rușine pentru adevăr și o piatră de poticnire pentru necredincioși.

Soției tale, ca și ție, îi place comoditatea. Timpul vostru a fost petrecut în pat, când erați în stare să vă sculați, arătând în mod activ un interes special în familia pe care ați împovărat-o. Tu ai crezut că, pentru că erai pastor, ei trebuie să socotească prezența ta ca o favoare și să te servească, să te favorizeze, în timp ce tu n-aveai nimic de făcut decât să te îngrijești de propriile tale interese egoiste. [543] Impresiile pe care le-ai lăsat au fost foarte rele. Amândoi ați fost considerați ca reprezentanți ai pastorilor și ai soțiilor lor care sunt angajați să prezinte lumii Sabatul și venirea în curând a Domnului nostru.

Cei care cunosc felul vostru de a fi vor spune că mărturisirea ta, învățăturile tale și viața ta nu corespund. Ei văd că roadele tale nu sunt bune și trag concluzia că tu nu crezi lucrurile pe care îi înveți pe alții. Ei conchid că toți pastorii sunt ca tine și că adevărurile sacre și veșnice sunt, la urma urmei, o înșelăciune. Cine va fi răspunzător pentru astfel de impresii și astfel de rezultate deplorabile? Fie ca tu să vezi marea greutate care apasă asupra ta, ca urmare a egoismului tău, care este un blestem pentru tine și pentru cei din jurul tău.

Și iarăși, frate A., tu ai necaz cu simțămintele și impresiile tale, care sunt rodul natural al egoismului. Îți închipui că alții nu apreciază lucrările tale. Te crezi capabil să îndeplinești o mare lucrare, dar scuzi nereușita ta de a o face, pentru că alții nu-ți dau loc și credit, în conformitate cu aptitudinea ta. Ești gelos pe alții și ai împiedicat progresul cauzei în Wisconsin și Illinois, tu făcând doar puțin și împiedicându-i pe cei care ar fi lucrat, dacă te-ai fi dat la o parte din calea lor. Sensibilitatea și invidia ta au slăbit mâinile celor care ar fi vrut să pună lucrurile în ordine și să refacă aceste conferințe. Dacă se vede vreo îmbunătățire în aceste state, tu ești înclinat să crezi că ți se datorează ție în mare măsură, când adevărul este că, dacă lucrurile ar fi fost lăsate după comanda ta, ele s-ar fi prăbușit repede la pământ. În propovăduirea ta, ești, în general, prea sec și formal. Tu nu îmbini învățătura cu practica. Vorbești prea mult și plictisești poporul. În loc

[544]

să stăruie asupra acelei părți din subiectul tău pe care o poți prezenta deslușit pentru înțelegerea tuturor, faci digresiuni și intri în detalii amănunțite, care nu-i slujesc subiectului și peste care, tot așa de bine, ai putea să treci. Când este prezentat atât de mult material, ascultătorii pierd șirul argumentelor și nu pot ține minte subiectul. Când un pastor reușește să stârnească atenția poporului, el trebuie să meargă din punct în punct atât de departe pe cât este posibil, lăsând aceste puncte neîmpovărate cu o grămadă de cuvinte și detalii neînsemnate. El trebuie să lase ideile lui distincte înaintea poporului ca o piatră kilometrică clară. A acoperi importante puncte vitale cu o etalare de cuvinte, introducând fără rost orice are vreo legătură îndepărtată cu subiectul, nimicește forța acestuia și întunecă lanțul frumos al adevărului. Ești încet și greoi în predicarea ta, ca și în orice altă întreprindere a ta. Ai nevoie, dacă un om a avut nevoie vreodată, să fii înviorat prin Duhul adevărului. Ai nevoie ca Hristos, nădejdea slavei, să ia chip în tine. Ai nevoie de religie, de adevărata religie.

Am fost îndrumată de următoarele cuvinte ale inspirației: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele ca blândețea înțelepciunii“. „Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.“ (**Iacov 3, 13.17.18**) Bărbați pe care i-a chemat Dumnezeu în lucrarea de salvare de suflete vor simți povara pentru oameni. Interesele egoiste vor fi înghițite de profunda lor îngrijorare pentru mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos. Ei vor simți forța îndemnului lui Petru: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, din voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați fi stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pildă turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei.“ (**1 Petru 5, 1-4**)

[545]

Tu ești încăpățânat din fire. Gelozia și încăpățânarea sunt roadele naturale ale egoismului. Ai făcut o oarecare îmbunătățire, dar eu am văzut că mai este mult de făcut; am văzut atât de clar influența neno-

rociță a vieții tale egoiste, neconsacrate, încât mă tem că niciodată nu vei vedea exact cât de odioase sunt aceste trăsături înaintea lui Dumnezeu. Mă tem că nu vei înțelege acest lucru îndeajuns pentru a le îndepărta, spre a deveni asemenea Răscumpărătorului tău, tăgăduitor de sine, curat și neegoist, viața ta fiind caracterizată de facere de bine dezinteresată. Influența și exemplul tău sunt de așa fel, ca să-i faci pe unii dintre cei care iubesc adevărul și lucrarea lui Dumnezeu, și care prețuiesc credința noastră, să-și piardă spiritul de jertfire de sine și interesul pentru cauza adevărului prezent. Umblarea ta egoistă și lăcomă dă naștere în ei la același spirit; și dispoziția ta de a apuca și de a te avantaja pe tine, în timp ce mărturisești a fi slujitor al dreptății, a închis inimile foarte multora împotriva dăruirii pentru înaintarea cauzei adevărului. Dacă pastorii prezintă poporului un exemplu de egoism, acest exemplu va produce un efect cu o putere de zece ori mai mare asupra cauzei lui Dumnezeu decât poate produce predicarea lor.

Dumnezeu a fost dezonorat prin meschinăria ta. Purtarea ta aduce a necinste. Tu n-ai lăsat urme curate în urma ta, și până nu va avea loc o schimbare completă în viața ta, tu vei fi un blestem continuu asupra fiecărei comunități în care vei locui. Tu lucrezi pentru plată și nu vrei să aprinzi foc pe altarul lui Dumnezeu sau să închizi ușile pe degeaba. Când vei prezenta poporului un exemplu de sacrificiu de sine și de consacrare pentru cauza lui Dumnezeu, făcând ca adevărul și mântuirea sufletului să aibă prioritate, atunci influența ta îi va aduce pe alții în aceleași poziții de sacrificiu de sine și devoțiune, făcând ca prioritatea lor să fie Împărăția cerurilor și neprihănirea lui Hristos. Tu te simți îndreptățit să profiți de lucrare. Frații tăi, din generozitatea sufletului lor, te favorizează și te ajută în diferite feluri, și tu le primești ca ceva de la sine înțeles, ca ceva ce ți se datorează. Și dacă cineva nu este darnic de tot cu tine și nu te favorizează, tu ești gelos și nu eziți să-l faci să înțeleagă că nu ești apreciat, și că el este egoist. Tu adesea te referi la alții care au făcut așa și așa pentru tine, ca exemple pe care ei să le imite. Cei care te-au favorizat în mod special și-au depășit datoria lor. Tu n-ai meritat generozitatea și încrederea lor. În această cauză, n-aveai de dus poveri grele, și ai pus asupra altora mai multe poveri decât ai luat asupra ta; totuși, ai câștigat avere și ai obținut lucrurile bune ale acestei vieți, iar tu pe toate le privești ca fiind un drept al tău. Cu toate că ți-ai primit plata

[546]

săptămânală nu ai fost întotdeauna mulțumit. Cu toată plata pe care ai primit-o tu ai reușit continuu să te avantajezi pe tine. Lucrarea lui Dumnezeu te-a plătit, indiferent dacă tu ai arătat mult sau puțin din munca ta. Tu n-ai meritat banii pe care i-ai primit.

Soția ta a fost răsfățată de părinții ei și de tine până când a ajuns să fie de puțin folos. Voi amândoi i-ați văzut pe alții împovărați de griji și n-ați ridicat poverile lor. Soția ta stătea ca o povară pe familii, în mare măsură spre paguba ei și a lor, când, din punct de vedere al sănătății, ea era mai în stare să facă decât unii care purtau poverile ei și pe ale tale. Totuși, ea nu s-a gândit la acest lucru. Nici unul dintre voi n-a putut să vadă faptele în cauză și să simtă precum alții. Unii dintre cei de la care ați primit ajutor, în grija pentru voi și copilul vostru, nu erau în stare să facă, din punct de vedere financiar, ceea ce au făcut; dar ei au crezut că slujesc slujitorilor jertfitori de sine ai lui Hristos; de aceea s-au lipsit pe ei înșiși și au suportat neajunsuri și necaz pentru a purta poverile pe care tu erai mai în stare să ți le porți decât erau ei în stare să le poarte pentru tine.

[547] Soția ta a fost refractară să ia asupra ei poverile vieții. Ea dorește o chemare mai înaltă și neglijează îndatoririle actuale.

Nici unul dintre voi nu ascultă de porunca lui Dumnezeu: Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eul și egoismul au exclus de la voi nevoile semenilor voștri. Meschinul vostru spirit mercenar este contagios. Exemplul vostru a încurajat mai mult iubirea de lume, un spirit avar și meschin, mai mult decât orice altceva ce a avut loc în Wisconsin și Illinois. Dacă n-ai fi făcut nimic, ci doar să te acoperi de interesele tale vremelnice, cauza lui Dumnezeu în acele state ar fi fost într-o situație mult mai bună decât este astăzi. Succesul pe care l-ai avut nu se ridică la înălțimea pagubei pe care ai făcut-o. Cauza lui Dumnezeu este la pământ. Sensibilitatea și gelozia ta au fost un exemplu pentru alții. Noi am întâlnit acest spirit în Illinois și Wisconsin. Starea comunităților din... și împrejurimi este deploabilă. Lipsa de iubire și unire, bănuiala, gelozia și încăpățânarea, vizibile în aceste comunități, au fost formate foarte mult prin trăsăturile tale de caracter. Poziția pe care ai luat-o după fanatismul de la... , retrăgându-te în demnitatea ta, despicând firul în patru, luând partea fanaticilor și stând direct în calea celor pe care i-a trimis Dumnezeu cu o solie specială, căutând să corecteze greșelile lor. Procedul tău din acel timp, de a nu reuși să stai tare și să lucrezi de

partea dreaptă spre a corecta fanatismul nimicitor, a format starea de descurajare a lucrurilor care s-a dezvoltat în predominarea acelui fanatism întunecos. Frații C. și D. și întreaga comunitate din... și poporul din... n-au fost aduși la poziția corectă, cum ar fi putut să fie aduși, dacă ai fi lucrat umil și docil pentru unire cu slujitorii lui Dumnezeu.

Când un om care pretinde a fi un învățător se aventurează pe calea pe care ai mers, din cauza încăpățănării tale, el va avea o mare răspundere de purtat pentru sufletele care s-au poticnit în el spre pierzare. Un pastor nu poate fi prea îngrijorat de influența lui; pentru că, dacă i se face pe plac, el va ruina mai multe suflete decât poate să salveze. Dacă el nu biruiește aceste elemente periculoase din caracterul său, ar fi mai bine pentru el, dacă n-ar avea de-a face cu cauza lui Dumnezeu. A face pe placul acestor trăsături, care lui pot să nu i se pară prea rele, va face ca el să nu mai poată ajunge la suflete, și nici alții. Dacă astfel de pastori ar părăsi complet aceste lucruri, sufletele susceptibile la influența Duhului lui Dumnezeu ar putea fi influențate de către cei care pot să le dea un exemplu vrednic de imitat, conform cu adevărul pe care îl predică. Printr-o viață potrivită, pastorul va sprijini încrederea căutătorilor după adevăr până ce îi poate ajuta să-și întărească ferm prinderea lor de Stânca Veacurilor; și după aceea, dacă sunt ispitiți, acea influență îl va face în stare să-i avertizeze, să-i îndemne, să-i mustre și să-i sfătuiască cu succes.

[548]

Mai presus de toți ceilalți, slujitorii lui Hristos, care poartă adevărul solemn pentru aceste zile de pe urmă, trebuie să fie liberi de egoism. Binefacerea trebuie să sălășluiască în ei în mod natural. Lor ar trebui să le fie rușine de faptele făcute față de frații lor, care poartă pecetea egoismului. Ei ar trebui să fie modele de evlavie, epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Roadele lor trebuie să fie în conformitate cu sfințirea. Spiritul pe care îl au trebuie să fie în opoziție cu cel manifestat de cei lumești. Prin acceptarea adevărului divin, ei devin slujitori ai lui Dumnezeu și nu mai sunt fii ai întunericului și slujitori ai lumii. Hristos i-a ales din lume. Cel lumesc nu înțelege taina evlaviei, de aceea el este străin de motivele care îi mână. Dar spiritul și viața din ei, care sunt manifestate în viața lor cerească, viața lor nevinovată, de tăgăduire de sine și de sacrificiu de sine, are o putere de convingere care îi va călăuzi pe

[549]

necredincioși în tot adevărul și îi va conduce la ascultare de Hristos. Ei sunt exemple vii, pentru că sunt asemenea lui Hristos. Ei sunt lumina lumii, sarea pământului, și influența lor asupra altora este salvatoare. Ei sunt reprezentatii lui Hristos pe pământ. Țintele și dorințele lor nu sunt inspirate de lucruri pământești, nici nu pot să muncească pentru câștig și nici să se bucure de iubire egoistă pentru lucrare. Considerații veșnice sunt suficiente pentru a contrabalansa orice atracție pământească. Un creștin adevărat va lucra numai spre a-I plăcea lui Dumnezeu, având privirea îndreptată numai spre slava Lui și bucurându-se de satisfacția de a face voia Lui.

Mai ales pastorii trebuie să cunoască caracterul lui Hristos, ca să-l poată imita; pentru că faptele și caracterul adevăratului creștin sunt asemenea cu ale Lui. El a lăsat deoparte slava Lui, stăpânirea Lui și bogățiile Lui, și i-a căutat pe cei care piereau în păcat. El S-a umilit pe Sine pentru nevoile noastre, ca să ne poată înălța pe noi la cer. Viața sa a fost caracterizată de sacrificiu, tăgăduire de sine și binefacere dezinteresată. El este Modelul nostru. Ai imitat tu, frate A., Modelul? Eu răspund: Nu. El este un exemplu desăvârșit și sfânt, care ne-a fost dat să-L imităm. Noi nu vom egala Modelul, și nici nu vom fi aprobați de Dumnezeu, dacă nu-L copiem și, după capacitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, nu ne asemănăm cu El. Iubirea sufletelor pentru care a murit Hristos ne va duce la refuzarea eului și la dispoziția de a face orice sacrificiu, pentru ca să fim conlucrători cu Hristos în lucrarea de salvare a sufletelor.

[550]

Lucrarea slujitorilor aleși ai lui Dumnezeu, dacă este făcută în El, va fi plină de rod. Cuvintele și faptele lor sunt canale prin care sunt transmise lumii sfințenia și principiile curate ale adevărului. Viața lor exemplară îi face să fie lumină a lumii și sare a pământului. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se țină cu mâna credinței de brațul cel puternic și să adune razele divine ale luminii de sus, în timp ce cu mâna iubirii să se întindă după sufletele care pier. Pentru această lucrare, este nevoie de trăinicie. Lenevia va face ca suflete care ar putea fi salvate, să piară înainte de a ajunge la ele. Dumnezeu dorește în serviciul Său slujbași care sunt trezi, care sunt energici și stăruitori, care sunt străjeri credincioși pe zidurile Sionului, gata să asculte de cuvintele divinului Învățător, cuvinte pe care să le vestească cu credincioșie poporului.

Tu te asemeni foarte mult cu Meroza. Ești foarte silitor când ceea ce faci îți va aduce vreun avantaj, dar nu există nici un motiv pentru hărnicie specială dacă nu ai avantaje. Ești în mod categoric un bărbat leneș. Poți să-ți mănânci regulat masa, dar nu ai nici o plăcere deosebită pentru munca fizică. Nici un om nu poate să-și ocupe poziția lui ca pastor, dacă nu este sârguincios, harnic în lucrare și conștiincios în îndeplinirea tuturor îndatoririlor publice și sociale ale vieții. Dumnezeu ne-a ales ca slujitori ai Săi, pentru lucrarea Sa, care cere energie perseverentă. Noi nu vom deveni favoriți, evitând truda, greutățile și conflictele.

Am fost îndrumată spre următoarele cuvinte ale inspirației: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri pentru Isus. Căci Dumnezeu care a zis: «Să lumineze lumina în întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca noi să facem să strălucească lumina cunoștinței lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Că noi cei vii, întotdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.”(**2 Corinteni 4, 5-11**). Capacitatea apostolului nu se află în el, ci în prezența și puterea Duhului Sfânt, ale cărui influențe milostivitoare i-au umplut sufletul, aducând orice cuget în supunere și ascultare de Hristos. Slujirea lui a fost plină de roade.

Cea dintâi poruncă mare este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta“. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”(**Matei 22, 37.39**) De aceste două porunci depind tot interesul și datoria ființelor morale.

[551]

Cei care își fac datoria morală față de alții, așa cum ar dori să și-o facă alții față de ei, sunt aduși într-o poziție în care Dumnezeu se poate descoperi pe Sine față de ei. Ei vor fi aprobați de El. Sunt făcuți desăvârșiți în iubire, iar lucrarea și rugăciunile lor nu vor fi în zadar. Ei primesc continuu adevăr și har de la Izvor și transmit altora cu generozitate mântuirea și lumina divină pe care o primesc

ei. Cu ei se împlinește Cuvântul Scripturii: „aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică.“ (**Romani 6, 22**)

Egoismul este urâciune în fața lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți. Din cauza acestui păcat, mulți nu reușesc să obțină binele de care sunt capabili să se bucure. Ei privesc la propriile lor lucruri cu un aer egoist și nu le place și nici nu caută interesul altora, precum îl caută pe al lor. Ei inversează ordinea lui Dumnezeu. În loc să le facă altora ceea ce ei doresc ca alții să le facă lor, ei fac pentru aceștia ceea ce ei doresc ca alții să le facă lor și fac altora ceea ce nu doresc să li se facă. În această privință, ai nevoie să înveți. Iubirea este din Dumnezeu. Tu n-ai iubirea care sălășluiește în inima lui Hristos. Inima neconsolată nu poate să producă sau să dea naștere acestei plante de origine divină, care pentru a înflori trebuie udată continuu cu roua cerului. Ea poate înflori numai în inima în care stăpânește Hristos. Iubirea aceasta nu poate trăi și înflori fără activitate; și ea nu poate activa fără să crească în ardoare, fără să se extindă și să răspândească natura sa și altora. Principiul acesta îți lipsește în mare măsură și astfel totul a fost întunecat în locul unde prezența lui ar fi făcut totul luminos.

[552] Frate al meu, ai nevoie de o schimbare totală, de o convertire deplină. Fără aceasta ești numai un conducător orb. Influența ta nu mărește iubirea și unirea celor cu care te afli împreună. În loc să-ți crească influența, tu o risipești. Tu ai blestema asupra vestului cu lipsurile tale. În timp ce îți lipsește atât de mult harul lui Dumnezeu și ești datat egoismului, nu poți ridica comunitatea pe poziția pe care Dumnezeu dorește ca aceasta să o ocupe. „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.“ (**Coloseni 1, 25-29**)

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să aibă adevărul în inima lor, pentru ca să-l poată prezenta cu succes altora. Ei trebuie să fie

sfințiți prin adevărul pe care îl predică, altfel nu vor fi decât pietre de poticnire pentru păcătoși. Cei care sunt chemați de Dumnezeu să slujească lucrurilor sfinte sunt chemați să fie curați cu inima și sfinți în viață. „Curățați-vă, cei ce purtați vasele Domnului“ (**Isaia 52, 11**). Dacă Dumnezeu pronunță un vai pentru cei ce sunt chemați să predice adevărul, și refuză să asculte, un vai și mai greu rămâne asupra celor care iau asupra lor această lucrare sacră fără mâini curate și fără inimi curate. După cum există vaiuri pentru cei care predică adevărul, în timp ce ei nu sunt sfințiți în inimă și viață, tot așa există vaiuri pentru cei care primesc și-i mențin pe cei nesfințiți în poziții pe care ei nu le pot deține. Dacă Duhul lui Dumnezeu n-a sfințit și n-a curățit mințile și inimile celor care slujesc la lucrurile sfinte, ei vor vorbi în acord cu experiența nedesăvârșită și deficientă, și sfaturile lor îi vor îndepărta de Dumnezeu pe cei care privesc la ei și se încred în judecata și experiența lor. Fie ca Dumnezeu să-i ajute pe pastori să țină seama de îndemnul lui Pavel către Corinteni: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.“ (**2 Corinteni 13, 5**)

Aici este o lucrare de făcut pentru tine, frate al meu, dacă vrei să [553]
câștigi viața veșnică. Fie ca Dumnezeu să-ți ajute să faci această lucrare completă, ca să poți fi într-un tot desăvârșit, fără să-ți lipsească nimic.

Chicago, Illinois, Massasoit House, 5 iulie 1870

Fanatism și ignoranță

Frate E: În timp ce eram în Rochester, New York, 25 decembrie 1865, înainte de a vizita statul Maine, am văzut unele lucruri în legătură cu condițiile încurcate și descurajatoare din acel stat. Am văzut că mulți care credeau că este datoria lor să învețe Cuvântul lui Dumnezeu în public și-au greșit lucrarea. Ei n-au chemarea să se devoteze acestei solemne lucrări de răspundere. N-au fost calificați pentru lucrarea de slujire, pentru că nu pot să-i învețe pe alții așa cum trebuie.

Experiența unora a fost dobândită în mijlocul unei clase de fanatici religioși, care n-aveau un simț adevărat despre înaltul caracter al lucrării. Experiența religioasă a acestei grupe de preținși adventiști de ziua a șaptea nu este demnă de încredere. Ei n-au avut principii ferme, care să le susțină toate acțiunile. Erau încrezători în sine și îngâmfați. Religia lor nu consta din acțiuni drepte, din adevărată smerenie de suflet și din sinceră devoțiune față de Dumnezeu, ci din impuls, gălăgie și confuzie, drese cu excentricități și ciudățenii. Ei n-au simțit și nici nu pot simți necesitatea de a fi îmbrăcați cu îndreptățirea lui Hristos. Au propria lor îndreptățire, care este ca o cârpă murdară, și pe care Dumnezeu n-o poate accepta cu nici un chip. Persoanele acestea n-au nici o iubire pentru unire și armonie în acțiune. Lor le place dezordinea. Au fost nestăpâniți, nesupuși, nerenăscuți, neconsacrați, și acest element de confuzie s-a potrivit cu mintea lor nedisciplinată. Au fost un blestem pentru cauza lui Dumnezeu și au discreditat numele adventiștilor de ziua a șaptea.

[554]

Persoanele acestea n-au experimentat lucrarea de reformațiune sau sfințirea prin adevăr. Ei erau nemanierați și inculți. N-au gustat niciodată din desăvârșirea dulce și curată a lumii viitoare. Ei niciodată n-au experimentat, și inimile lor n-au fost inspirate cu smerenie de taina evlaviei. Au pus lucrurile divine și veșnice pe aceeași treaptă cu cele obișnuite și aveau să vorbească despre cer și venirea lui Isus, cum aveau să vorbească despre un cal. Aveau o conștiință superficială sau teoria adevărului, dar mai departe de

atât erau ignorați. Principiile ei n-au pus stăpânire pe viața lor și nu i-au condus la o repulsie față de eu. Niciodată nu s-au văzut pe ei înșiși în lumina în care s-a văzut pe sine Pavel, care l-a făcut să vadă defectele morale din caracterul lui. Niciodată ei n-au murit față de Legea lui Dumnezeu și nu s-au despărțit de necurățiile și pângărirea lor. Ocupația favorită a unora din această grupă este de a se angaja în conversație ușuratică și neserioasă. Ei au căpătat acest obicei și s-au dedat la el în ocazii care ar fi trebuit să fie caracterizate prin meditație și devoțiune solemnă. Făcând acest lucru, ei au manifestat o lipsă de adevărată demnitate și curăție și au pierdut stima persoanelor sensibile care nu cunoșteau adevărul. Grupa aceasta s-a aruncat în curentul ispitei și au fost reținuți unde vrăjmașul i-a condus cu succes, le-a stăpânit așa de ușor mintea și le-a stricat toată experiența, încât, după toată probabilitatea, nu vor mai fi în stare să se desprindă din cursa lui și să dobândească o experiență sănătoasă.

Focul zilei lui Dumnezeu va mistui miriștea și pleava și nu va fi lăsat nici unul din cei care continuă pe calea neevlavioasă, pe care ei au iubit-o timp atât de îndelungat. Grupa aceasta n-are plăcere de societatea celor alături de care se află într-adevăr Dumnezeu. Experiența lor religioasă este de ordin inferior, și ei n-au parte de o experiență religioasă rațională și inteligentă; de aceea ei disprețuiesc societatea celor pe care Dumnezeu îi călăuzește și-i învață. Zeflemeaua și ironia sunt fortăreața anumitor minți din această grupă. Sunt îndrăzneți și obraznici, și nu țin seama de bunele maniere. Ei nu se îngrijesc să facă deosebire și să dea cinste cui datorează cinste. Ei manifestă un spirit îngâmfat, răzvrătit și disprețuitor împotriva celor care se deosebesc de părerile lor. Ei se angajează într-un triumf vrednic de dispreț, exact de aceeași natură ca acela în care Satana și îngerii cei răi angajează sufletele pe care și le asigură ei. Aceștia au pe Satana și pe îngerii cei răi de partea lor, să jubileze împreună cu ei. Cazurile persoanelor în care acest fel de caracter specific este dezvoltat sunt fără speranță. Ei sunt cuprinși de îndreptățirea de sine, și orice, precum curăția și înălțarea caracterului cu care vin în contact, numesc mândrie și lipsă de umilință. Inferioritatea și ignoranța sunt privite ca umilință.

Tu ai obținut o mare parte a experienței tale religioase la această grupă; de aceea nu ești calificat pentru lucrarea de predicare a celui mai solemn, curat, înălțător și, în plus, a celui mai probator mesaj

[555]

pentru ființele umane. Poți ajunge la o categorie de minți, dar partea mai inteligentă a locuitorilor vor fi alungați prin lucrarea ta. Tu n-ai cunoștință suficientă nici măcar în ramurile simple ale educației, spre a fi instructorul bărbaților și femeilor care au un demon viclean, de cealaltă parte, spre a le sugera și născoci căi și mijloace, ca să-i îndepărteze de adevăr.

[556] Învățătorilor de la școlile primare li se cere să fie stăpâni pe ocupația lor. Ei sunt examinați îndeaproape spre a se constata dacă copiii pot fi încredințați în grija lor.

La cercetare, perfecțiunea calificării lor este testată după importanța poziției pe care urmează să o ocupe. Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu are un caracter mult mai înalt și un interes mult mai mare, după cum cele veșnice sunt deasupra celor vremelnice. O greșeală făcută aici nu poate fi reparată. Este de o importanță nemăsurată ca toți cei care ies să-i învețe pe alții adevărul să fie calificați pentru lucrarea lor. Să nu se stabilească o cercetare mai puțin strictă cu privire la capacitatea de a preda adevărul decât în cazul celor care predau în școlile noastre. Lucrarea lui Dumnezeu a fost înjosită prin metoda neglijentă și libertină a presupușilor slujbași ai lui Hristos.

Am văzut că pastorii trebuie să fie sfințiți și curați și să aibă o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie familiarizați cu argumentele Bibliei și pregătiți să prezinte motivul speranței lor, altfel trebuie să-și înceteze lucrarea și să se angajeze într-o profesiune unde deficiența nu va implica consecințe atât de importante. Pastorii denominațiunilor populare sunt predicatori acceptați, dacă pot să vorbească despre câteva subiecte simple ale Bibliei; dar pastorii care răspândesc adevăr nepopular pentru aceste zile de pe urmă, care trebuie să dea față cu bărbați de știință, oameni cu minte puternică și potravnici de tot felul, trebuie să știe ce au de făcut. Ei nu trebuie să ia asupra lor răspunderea de a-i învăța pe alții adevărul, dacă nu sunt calificați pentru lucrare. Înainte de a se angaja sau de a se consacra pentru lucrare, trebuie să devină elevi pentru a studia Biblia. Dacă nu au o educație, ca să poată vorbi acceptabil în public, să facă dreptate adevărului și să-L onoreze pe Domnul, pe care mărturisesc că-L slujesc, ei trebuie să aștepte până sunt potriviți pentru slujbă.

Frate E., tu nu poți ocupa postul de slujbaș al lui Hristos. Am văzut că îți lipsește o experiență religioasă corectă. Tu nu te cunoști. Nici măcar nu poți citi corect sau folosi vorbirea care ar recomanda

adevărul spre înțelegerea unei obști inteligente. Ție îți lipsește discernământul. N-ai să știi când este potrivit să vorbești sau înțelept să taci. Tu ai gândit timp atât de îndelungat împreună cu acea clasă specială, pe care am amintit-o, că știi totul, încât nu ai să-ți vezi lipsurile când îți sunt prezentate. Ai o mare prețuire de sine, și experiența ta se caracterizează prin încredere în sine și prin lăudăroșenie.

[557]

Nu te lași să fii învățat, de aceea cauza lui Dumnezeu n-are să prospere în mâinile tale. Tu n-ai să recunoști o înfrângere când dai de una. Causa lui Dumnezeu va fi discreditată și dezonorată prin lucrarea ta, și n-ai să reușești să descoperi acest fapt. O anumită clasă poate să fie convinsă de tine pentru adevăr; dar mai mulți se vor îndrepta și se vor așeza acolo unde nu se mai poate ajunge la ei printr-o lucrare potrivită și judicioasă. În experiența ta, sunt întreținute lucruri care se vor dovedi păgubitoare pentru adevăr. Dumnezeu nu te poate accepta ca reprezentant al adevărului.

Manierele tale n-au fost finisate și înălțate. Comportamentul tău nu-I place lui Dumnezeu. Cuvintele tale au fost neglijente. Îți lipsește evlavia și devoțiunea. Tu n-ai obținut o experiență în viața spirituală. N-ai ajuns să înțelegi cum să împarți corect Cuvântul vieții, dând fiecăruia porțiunea lui de mâncare la timp potrivit. Acesta este spiritul grupei de mâine, pe care l-am menționat. Este plăcerea lor să se angajeze în controversă și să facă pe grozavii. Tu n-ai să manifesti blândețe în instruirea celor care se opun. Vei fi întotdeauna paralizat, într-o oarecare măsură, din cauza nefericitei tale experiențe. Ție îți lipsește auto-cultura și blândețea. Ai importante lecții de învățat înainte de a putea deveni un modest și acceptabil urmaș al lui Hristos, chiar într-o calitate particulară.

[558]

O fiică răsfățată

Iubită soră F: Mi-a fost arătat că erai în primejdia de a fi sub stăpânirea deplină a marelui vrăjmaș al sufletelor. Experiența ta la... n-a fost bună pentru tine. Șederea ta la... te-a rănit; tu ai devenit mândră și vanitoasă. Au fost persoane care în mod neînțelept te-au dezmiardat și te-au lăudat până ai devenit vanitoasă, îndrăzneată și obraznică. Ai fost împotriva restricției, ai fost încăpățânată, refractară și îndărătnică și ai făcut mult necaz părinților tăi. Ei au greșit. Tatăl tău te-a dezmiardat în mod neînțelept. Ai profitat de acest lucru și ai devenit amăgitoare. Ai primit aprobarea pe care n-o meritai.

Tu ai făcut foarte multe de capul tău la... și ți-ai luat libertăți care nu trebuia să fie îngăduite cu nici un chip. Când tu sau surorile tale ați fost mustrate, te-ai simțit insultată și ai reclamat mamei tale cazul, ca și cum ai fi fost ponegrită. Ai exagerat și ea s-a enervat și s-a iritat repede, gândindu-se că poziția și demnitatea ei nu erau respectate. Nu i-a plăcut ca cineva să dicteze copiilor ei și nu și-a ascuns neplăcerea. Ea a vorbit nepotrivit celor care ar fi trebuit să prețuiască legătura cu ea. Mama ta a dat dovadă de o mare lipsă de înțelepciune, ținându-ți partea și criticându-i pe cei cărora ar fi trebuit mai degrabă să le mulțumească decât să-i învinuiască. Ea ți-a făcut rău și pentru tine a făcut o lucrare pe care niciodată nu o mai poate îndrepta. Tu ai triumfat, pentru că te-ai crezut la adăpost de critică și ai gândit că puteai să faci ce-ți plăcea. Privirea mamei tale nu era întotdeauna asupra ta; și, dacă ar fi fost, ea nu putea să discearnă tendințele tale rele.

[559] La școală, tu ai avut un profesor bun și nobil, totuși te-ai simțit indignată că erai sub restricții. Ai socotit că, dacă erai fiica lui G., profesorul tău trebuia să arate o preferință față de tine și nu să-și ia libertatea de a te corecta și muștra. Surorile tale s-au împărtășit de asemenea de același spirit. Tu ai adus plângerile tale la părinți; ei au auzit situația în versiunea ta și au ținut cu tine mai mult sau mai puțin și simțămintele lor au fost stârnite de rapoartele tale exagerate. Ei ți-au făcut rău. Tu n-ai fost atât de strict instruită cum ar fi trebuit

să fii. Totuși ai fost jignită pentru că nu puteai să ai propria ta cale, ci erai constrânsă să te supui complet instrucțiunilor ferme ale fratelui H. În timp ce erai la școală, uneori erai neastâmpărată, nerușinată și sfidătoare, și, în mare măsură, îți lipsea modestia și buna cuviință. Erai îndrăzneată, egoistă și încrezută, și era necesară o disciplină fermă, atât acasă, cât și la școală.

Mintea ta nu este curată. Tu ai fost absolvită de grijă și muncă timp mult prea îndelungat. Îndatoririle gospodăriei ar fi fost cele mai mari binecuvântări pe care le-ai fi putut avea. Oboseala nu ți-ar fi făcut rău nici a zecea parte din cât ți-au făcut rău gândurile tale lascive și comportamentul tău. Tu ai primit idei greșite cu privire la asocierea fetelor și a băieților, și aceasta era foarte potrivit cu dispoziția ta de a fi în compania băieților. Tu nu ești curată în inimă și în cuget. Te-a stricat citirea poveștilor de dragoste și a episodelor romantice, și mintea ta a fost fascinată de gânduri care nu erau curate. Imaginația ta a devenit coruptă până se părea că nu mai ai putere să-ți stăpânești gândurile. Satana își conduce prizonierii cum îi place. Tu nu ești fericită. Nu-L iubești pe Dumnezeu sau pe poporul Lui. Ai un spirit înverșunat împotriva celor care văd adevărul tău caracter. Îi învinuiești pentru opinia pe care o au în cazul tău, dar tu ești cea care trebuie învinuită. Purtarea ta a fost de așa manieră, încât a atras atenția și, mai ales, a atras o serie de avertizări. Singura persoană care trebuie criticată în această privință ești tu însăși.

Tu ești o tovarășă periculoasă și ai făcut mult rău prin influența ta în.... Ai condus, în loc să fii condusă.

[560]

L-ai dezonorat pe Dumnezeu și ești răspunzătoare înaintea Lui pentru lucrarea celui rău, pe care ai făcut-o prin influența ta. Purtarea ta n-a fost castă, modestă sau așa cum se cuvine. Tu n-ai avut înaintea ta temerea lui Dumnezeu. Te-ai prefăcut adesea spre a-ți aduce la îndeplinire planurile pe care le-a conceput o conștiință violată. Iubita mea fată, dacă nu te oprești exact unde ești, în fața ta se află cu siguranță ruina. Încetează să mai visezi castele în Spania. Oprește-ți gândurile din alergarea pe calea nebuniei și a corupției. Tu nu te poți asocia în siguranță cu băieții. Un curent de ispite se ridică în pieptul tău, care are tendința să dezrădăcineze principiul, virtutea feminină și adevărata modestie. Dacă ai să continui cu încăpățănare și îndărătnicie pe calea ta, care îți va fi soarta?

Un an nou a apărut pentru noi. Ce te-ai hotărât să faci? Cum te-ai hotărât să fie raportul dus sus la Dumnezeu de către îngerii slujitori, zi de zi, despre lucrarea ta? Ce cuvinte, pe care le-ai rostit, vor apărea pe pagina cărții cu rapoarte? Ce gânduri va afla Cercetătorul inimilor, ca fiind nutrite de tine? El discerne cugetele, intențiile și scopurile inimii. Tu ai un raport înfricoșător al anului trecut, care se află deschis spre vedere pentru Maiestatea cerului și pentru miliardele de îngeri curați, fără păcat. Gândurile și faptele, nebuneștiile tale simțăminte pot fi ascunse de ființele omenești; dar adu-ți aminte că cele mai neînsemnate fapte ale tale sunt descoperite în fața lui Dumnezeu. Tu ai în cer un raport pătat. Toate păcatele pe care le-ai comis sunt înregistrate acolo.

[561] Dezaprobarea lui Dumnezeu este asupra ta, și totuși tu apari ca lipsită de simțământ; tu nu-ți dai seama de situația ta pierdută, ruinată. Uneori, ai simțăminte de remușcare; dar mândria ta și spiritul tău independent apar curând mai presus de ea, și tu înăbuși glasul conștiinței. Nu ești fericită, dar îți închipui că, dacă ai putea avea propria ta cale, fără restricții, ai fi fericită. Sărmană copilă! Tu ocupi o poziție la fel ca cea a Evei în Eden. Ea și-a închipuit că ar fi mult înălțată, dacă ar putea să mănânce din fructul pomului pe care Dumnezeu i-a interzis chiar să-l atingă, ca să nu moară. Ea a mâncat și a pierdut toată slava Edenului.

Tu trebuie să-ți stăpânești gândurile. Aceasta nu va fi o sarcină ușoară; n-o vei putea îndeplini fără un efort intens și chiar sever. Totuși, Dumnezeu îți cere acest lucru; aceasta este o datorie care apasă asupra oricărei ființe responsabile. Ești responsabilă față de Dumnezeu pentru gândurile tale. Dacă te lași în voia imaginațiilor amăgitoare, permițând minții să stăruie asupra subiectelor care nu sunt curate, tu ești, într-o anumită măsură, tot așa de vinovată înaintea lui Dumnezeu ca și când gândurile tale ar fi fost puse în practică. Tot ceea ce împiedică fapta este lipsa ocaziei. A visa zi și noapte și a clădi castele în Spania sunt obiceiuri extrem de primejdioase. O dată ce s-au împământenit, este aproape imposibil să întrerupi astfel de obiceiuri, și să îndrepti gândurile spre subiecte înalte, curate și sfinte. Va trebui să devii un paznic al ochilor, urechilor și al tuturor simțămintelor tale, dacă vrei să-ți stăpânești mintea spre a-ți împiedica gândurile amăgitoare și corupte să-ți păteze sufletul tău.

Numai puterea harului poate îndeplini această lucrare, cea mai de dorit. În această privință ești slabă.

Ai devenit capricioasă, nerușinată și obraznică. Harul lui Dumnezeu nu are loc în inima ta. Numai în puterea lui Dumnezeu poți să te duci acolo unde poți fi o beneficiară a harului Său, un instrument al dreptății. Dumnezeu nu-ți cere să-ți stăpânești numai gândurile, ci și pasiunile și afecțiunile. Pasiunile și afecțiunile sunt agenți puternici. Dacă sunt aplicate greșit, dacă sunt puse în funcțiune din motive rele, dacă sunt greșit plasate, ele sunt puternice, spre a-ți aduce ruina și a te lăsa o epavă mizerabilă, fără Dumnezeu și fără nădejde. [562]

Imaginația trebuie să fie pozitivă și persistent controlată, dacă pasiunile și afecțiunile sunt făcute subiect pentru rațiune, conștiință și caracter. Tu ești în primejdie, pentru că ești chiar pe punctul de a-ți sacrifica interesele veșnice pe altarul pasiunii. Pasiunea a obținut control pozitiv al ființei tale întregi — pasiune de care calitate? De natură josnică, nimicitoare. Supunându-te ei, le vei amărî viața părinților tăi, vei aduce tristețe și rușine surorilor tale, vei sacrifica propriul tău caracter și vei pierde cerul și slăvita viață nemuritoare. Ești tu gata să faci acest lucru? Apelez la tine să te oprești acolo unde te afli. Să nu mai înaintezi nici un pas pe calea ta nebunească și încăpățânată; pentru că în fața ta se află mizeria și moartea. Dacă nu exerciți stăpânire de sine cu privire la pasiunile și afecțiunile tale, vei aduce, cu siguranță, dezonoare asupra ta și a celor din jurul tău, iar asupra caracterului tău vei aduce rușine, care va dura cât vei trăi.

Ești neascultătoare față de părinții tăi, obraznică, nerecunoscătoare și profană. Aceste trăsături detestabile sunt roadele unui pom stricat. Ești încrezută. Iubești băieții și îți place să-i faci subiectul conversației tale. „Căci din prisosul inimii vorbește gura.“ (**Matei 12, 34**) Obiceiurile au ajuns puternice pentru a te stăpâni; și tu ai învățat să înșeli, pentru ca să-ți realizezi scopurile și să-ți împlinești dorințele.

Nu consider cazul tău fără speranță; dacă l-aș considera, tocul meu n-ar fi scris aceste rânduri. În puterea lui Dumnezeu, tu poți răscumpăra trecutul. Numele tău este deja subiect de discuție în...; dar tu poți să-ți schimbi situația, folosind puterile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Poți chiar acum să dobândești o desăvârșire morală, așa încât numele tău să fie asociat cu lucruri curate și sfinte. Poți fi ridicată. Dumnezeu a prevăzut pentru tine ajutorul necesar. El

[563]

te-a invitat să vii la El și a făgăduit să poarte poverile tale și să dea odihnă sufletului tău. „Învățați de la mine“, zice Învățătorul divin, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.“ (**Matei 11, 29**). Ai fost mult timp mai presus de smerenie și blândețe. Vei avea de învățat această importantă lecție a Învățătorului divin înainte de a-ți putea găsi odihna făgăduită. Tu ai cugetat atât de mult la tine, la eleganța ta, încât aceasta te-a condus la o astfel de predilecție exagerată și vanitate, încât te-a făcut aproape nebună. Ai o limbă înșelătoare, care s-a dedat la prezentare greșită și falsitate. O, fata mea dragă, numai dacă te-ai putea trezi, dacă conștiința ta adormită, amețită, s-ar putea trezi și dacă ai putea nutri o impresie obișnuită a prezenței lui Dumnezeu, și să te păstrezi supusă controlului unei conștiințe luminate și treze, ai fi fericită și o binecuvântare pentru părinții ale căror inimi tu le rănești acum. Ai putea fi o unealtă a dreptății pentru asociații tăi. Tu ai nevoie de o convertire completă, fără de care te afli în legăturile nelegiurii. Se poate să te simți bine liberă atunci când îți urmezi conducerea propriei tale minți capricioase și vanitoase; dar ești în cea mai degradantă robie. Fără principiile religiei, se poate să te consideri ca ceva de invidiat; dar toți cei care sunt buni și virtuoși vor privi la caracterul tău cu compătimire și la umblarea ta cu scârbă. Tu poți deveni o părtașă a naturii divine, dacă vrei să scapi de stricăciunea care este în lume, prin poftă; altfel, făcând parte din ea, poți să te afunzi în această stricăciune și să porți pecetea satanică.

[564]

Tu ai surori mai mici, pe care le poți binecuvânta cu influența ta. Poți să reflectezi o prețioasă lumină plăcută în familia tatălui tău și să faci ca inima lui să se bucure; sau poți fi o umbră întunecoasă, un nor, o furtună care pustiește. Pasiunea ta pentru citit este de o așa natură, încât, dacă este cultivată, îți va perverti imaginația și se va dovedi spre ruina ta. Dacă nu-ți restrângi gândurile, cititul și cuvintele tale, imaginația ta se va îmbolnăvi iremediabil. Citește în Biblia ta cu atenție și cu rugăciune, și condu-te după învățăturile ei. Aceasta este siguranța ta.

Păstrează-te atentă față de băieți. În societatea lor, ispitele tale devin serioase și puternice. Scoate-ți din capul tău de față căsătoria. Tu nu ești pregătită din nici un punct de vedere pentru ea. Tu ai nevoie de ani de experiență mai înainte de a putea fi calificată să înțelegi îndatoririle și să iei poverile vieții de căsătorie. Păzește-ți

categoric gândurile, pasiunile și afecțiunile. Nu le degrada, ca să slujească poftei. Ridică-te la curățenie, consacră-te lui Dumnezeu.

Poți deveni o fată prudentă, modestă și virtuoasă, dar nu fără efort serios. Trebuie să veghezi, să te rogi, să meditezi, să cercetezi motivele și acțiunile. Analizează-ți minuțios simțămintele și faptele. Ai face o faptă necurată în prezența tatălui tău? Desigur că nu. Dar tu faci acest lucru în prezența Tatălui tău ceresc, care este cu mult mai înălțat, mai curat. Da, îți corupi trupul în prezența îngerilor curați și fără păcat și în prezența lui Hristos; și continui să faci acest lucru fără să ții seama de conștiință, fără să ții seama de lumina și avertizările care ți-au fost date.

Adu-ți aminte că despre toate faptele tale se face un raport. Tu trebuie să te întâlnești cu cele mai tainice lucruri din viața ta. Vei fi judecată după faptele făcute în trup. Ești pregătită pentru aceasta? Tu te vatămi fizic și moral. Dumnezeu ți-a poruncit să-ți păstrezi sfânt trupul. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt... și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.“ (**1 Corinteni 6, 19.20**) Nu te va judeca Dumnezeu pentru înjosirea pasiunilor și afecțiunilor în fața poftei, când El revendică bogăția afecțiunilor tale și întreaga ta ființă să fie consacrată în serviciul Lui?

Te avertizez ca pe una care va trebui să se întâlnească cu aceste rânduri în acea zi în care va fi hotărât cazul fiecăruia. Predă-te, fără întârziere, lui Hristos; numai El, prin puterea harului Său, te mai poate salva de la nimicire. Numai El poate aduce în stare de sănătate puterile tale morale și mintale. Inima ta poate fi încălzită cu iubirea lui Dumnezeu; înțelegerea ta, clară și matură; conștiința ta, iluminată, ageră și curată; voința ta, integră și sfințită, supusă controlului Duhului lui Dumnezeu. Tu poți face ceea ce alegi să faci. Dacă vrei să faci acum o cotitură spre dreapta, să încetezi să mai faci răul și să înveți să faci binele, atunci vei fi fericită cu adevărat; vei avea succes în luptele vieții și vei fi la înălțimea slavei și a onoarei într-o viață mai bună decât aceasta. „Alege astăzi cui vrei să slujești.“ (**Iosua 24, 15**)

[565]

Către soția unui pastor

Iubită soră I: Ieri, am avut ceva timp pentru meditație, și acum am câteva gânduri pe care doresc să ți le prezint. N-am putut să răspund de îndată la problema cu privire la datoria ta de a călători împreună cu soțul tău. N-am aflat încă rezultatul însoțirii lui de către tine; de aceea n-am putut să vorbesc așa de clar cum aș fi făcut-o, dacă aș fi cunoscut influența pe care ai exercitat-o tu. Eu nu pot da sfat în întuneric. Trebuie să știu că sfatul meu este corect la lumină. Se profită mult de cuvintele mele, de aceea eu trebuie să acționez cu mare atenție. După ce am meditat atentă, căutând să-mi aduc aminte lucrurile care mi-au fost arătate în legătură cu cazul tău, sunt pregătită să-ți scriu.

[566] Din scrisorile pe care mi le-ai scris în legătură cu fratele I, mă tem că ai prejudecăți și ceva gelozie. Sper să fie așa, deși așa arată lucrurile. Tu și soțul tău sunteți foarte sensibili și geloși din fire, și de aceea trebuie să vă păziți în această privință. Noi presimțim că fratele I. nu vede lucrurile în mod clar. Credem că soția lui este departe de a fi corectă și are o mare influență asupra lui; totuși, sperăm că, dacă față de el totul acționează cu înțelepciune, el se va desprinde din cursa lui Satana și va vedea clar toate lucrurile.

Iubită soră, suntem hotărâți să fim nepărtinitori, iar faptele și cuvintele noastre să nu fie cu nici un chip influențate de zvonuri. Noi n-avem favoriți. Fie ca Domnul să ne dea înțelepciune cerească, ca să putem trata problema corect și fără părtinire, și astfel să avem gândul Duhului Său. Nu dorim ca lucrările noastre să fie făcute din egoism. Nu dorim impresii personale. Dacă credem că nu suntem apreciați în mod special, sau dacă vedem ori ne imaginăm că vedem lipsă de atenție pozitivă, dorim spiritul iertător al Stăpânului nostru. Oamenii care au mărturisit a fi urmașii Lui nu L-au primit, pentru că fața Lui era îndreptată hotărât spre Ierusalim, și El n-a dat o indicație specială că avea să rămână cu ei. Ei n-au deschis ușa pentru Oaspetele ceresc, și n-au stăruit de El să rămână la ei, deși au văzut că era obosit datorită călătoriei și că noaptea se apropia. Ei n-au dat

nici un semn că Îl doreau într-adevăr pe Isus. Ucenicii știau că Isus avea de gând să rămână acolo, în acea noapte, și au simțit atât de tăioasă lipsa de considerație dată Domnului lor, încât s-au supărat și L-au rugat pe Isus să le arate o indignare cum li se cuvenea și să ceară foc din cer care să-i mistuie pe cei care și-au bătut joc de El în felul acesta. Dar El a muștrat indignarea și zelul lor pentru onoarea Lui și le-a spus că n-a venit să judece, ci să arate îndurare.

Această lecție a Mântuitorului nostru este pentru tine și pentru mine. În inima noastră, nu trebuie să fie nici un resentiment. Când suntem insultați, nu trebuie să răspundem cu insultă. O, gelozie și bănuială rea, cât rău ai făcut! Cum ai schimbat prietenia și iubirea în amărăciune și ură! Trebuie să fim mai puțin mândri, mai puțin sensibili, să avem mai puțină iubire de sine, și să fim morți față de egoism. Interesul nostru trebuie să fie cufundat în Hristos și atunci putem spune: „Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“ (**Galateni 2, 20**). Hristos ne-a spus cum să facem ca totul să fie ușor și fericit în trecerea prin viață: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.“ (**Matei 11, 28.29**). Dificultatea cea mai mare este că există atât de puțină blândețe și smerenie, încât jugul roade și sarcina e grea. Când posedăm adevărata blândețe și smerenie suntem atât de pierduți în Hristos, încât neglijarea sau desconsiderările nu le punem la inimă; suntem surzi față de muștrare și orbi față de dispreț și insultă.

[567]

Soră I., în timp ce particularitățile cazului tău apar clar în fața mea, văd o obiecțiune serioasă în legătură cu călătoria ta. Tu aștepti simpatie din partea altora, dar nu arăți simpatie în schimb. Tu pui toată greutatea acolo unde te afli, și prea adesea ești servită când cei care își poartă propria povară, și pe a ta de asemenea, nu sunt mai în stare decât tine să facă acest lucru. Tu ești prea neajutorată pentru propriul tău bine, și influența ta nu este aceea care ar trebui să fie, ca soție de pastor. Ai nevoie de mai multă muncă fizică decât aceea pe care o faci; și din ce mi s-a arătat, cred că ar trebui să te angajezi cu mai multă bucurie pe linia sarcinii tale în lucrarea de educare a ficei tale și aceea de încurajare a plăcerii pentru îndatoririle căminului. Tu n-ai primit, în adolescență, educația pe care ar fi trebuit să o primești în această direcție, și aceasta a făcut ca viața ta să fie mai

nefericită decât ar fi fost altfel. Ție nu-ți place munca fizică; și când te găsești în călătorie, ocupi locul principal și nu ajuți cu ceea ce poți spre a ușura poverile pe care le produci. Tu nu înțelegi că, adesea, chiar cei care-ți stau la dispoziție nu sunt mai în măsură decât tine să îndeplinească o sarcina în plus. Te sprijini pe alții și lași toată greutatea ta asupra lor. Eu n-am nici o dovadă că Dumnezeu te-a chemat să faci o lucrare specială, călătorind.

[568] Trebuie să obții o educație pe care acum nu o posezi. Cine poate să instruiască copilul atât de bine ca mama? Cine poate să afle atât de bine defectele organismului ei și ale copilului ca mama, în timp ce își îndeplinește îndatoririle care i-au fost atribuite de către cer? Faptul că ție nu-ți place această lucrare nu este o dovadă că aceasta nu este lucrarea pe care Domnul ți-a repartizat-o. Tu n-ai puterea fizică sau mintală să faci din călătorie un scop al tău. Dorești să fii servită, în loc să-i servești tu pe alții. Tu nu ești destul de săritoare spre a compensa sarcina pe care o ai față de soțul tău și față de cei din jurul tău.

Cei care nu-și pot dirija cu înțelepciune propriul lor copil sau copii, nu sunt calificați să activeze cu înțelepciune în problemele bisericii sau să aibă de-a face cu minți rezistente, expuse ispitirilor speciale ale lui Satana. Dacă pot să-și îndeplinească cu bucurie și tragere de inimă partea care li se cere ca părinți, atunci pot să înțeleagă mai bine cum să poarte sarcinile în biserică. Iubită soră, te sfătuiesc să devii o soție devotată soțului tău și să faci pentru el un cămin plăcut. Bizui-te pe propriile tale resurse și înclină-te spre el cu mai puțină greutate. Ridică-te să faci chiar lucrarea pe care dorește Domnul să o faci. Tu ești nerăbdătoare să faci vreo lucrare mare, să îndeplinești o misiune mare, și neglijezi îndatoririle cele mai mici chiar din calea ta, care sunt tot atât de necesare ca și cele mari. Tu treci peste acestea și aspiți la o lucrare mai mare. Lasă ca ambiția ta să fie trezită, ca să fii de folos, ca să fii o muncitoare în lume, în loc să fii o spectatoare.

Iubita mea soră, eu vorbesc deschis; pentru că nu îndrăznesc să vorbesc altfel. Insist pe lângă tine să ieși asupra ta poverile vieții, în loc să le eviți. Ajută-l pe soțul tău și te vei ajuta pe tine însăși. Ideile pe care le aveți amândoi despre demnitatea care trebuie păstrată de pastor, nu sunt în concordanță cu exemplul Domnului nostru. Slujitorul lui Hristos trebuie să posede sobrietate, blândețe, iubire,

îndelungă răbdare, milă și amabilitate. El trebuie să fie prudent, cu cugetare și conversație aleasă, și comportament nevinovat. Aceasta [569] este demnitatea Evangheliei. Dar dacă un pastor vine într-o familie unde poate să se servească singur, el trebuie să facă acest lucru cu orice preț; și prin exemplul lui, trebuie să încurajeze hărnicia, angajându-se în muncă fizică, dacă nu are o mulțime de alte îndatoriri și poveri. El nu-și va pierde din demnitatea lui și va stabili raporturi mai bune de viață și sănătate, angajându-se în muncă folositoare. Circulația sângelui va fi egalizată mai bine. Munca fizică, o alternativă la cea mintală, va atrage sângele la creier. Este important pentru soțul tău să facă mai multă muncă fizică pentru a ușura creierul. Prin exercițiu fizic, va fi promovată și digestia. Dacă ar putea să-și petreacă o parte din timp, făcând în fiecare zi exercițiu fizic, desigur când nu este reținut de un efort prelungit în timpul adunărilor, ar fi pentru el un avantaj și nu i-ar scădea din demnitatea lui de pastor. Exemplul ar fi în concordanță cu acela al divinului nostru Stăpân.

Noi vă iubim și vă dorim să aveți succes în eforturile voastre, prin care vă străduiți pentru o viață mai bună.

Vaporul „Keokuk“, râul Mississippi, 30 sept. 1869

Necredincioșie în administrație

Iubite frate K: Câteva lucruri care mă apasă simt că sunt de datoria mea să ți le scriu ție și fratelui L. și-am relatat esențialul problemei; dar, deoarece mintea mea este încă împovărată, am să-ți scriu.

Mi-a fost arătat că la tine, „eu“ și „al meu“ vin pe primul plan. Tu ai o așa de mare grijă de tine însuși, încât Domnul nu mai are loc să lucreze pentru tine. Tu nu l-ai dat nici o șansă. În mare măsură, El l-a lăsat pe fratele L. și pe tine să lucrați după propria voastră judecată, pentru ca să vă puteți convinge că înțelepciunea voastră este o nebunie. Voi

[570]

n-ați lucrat pentru interesul văduvei și al orfanului, după cum a poruncit Domnul, în mod special, urmașilor Lui; n-ați făcut nici din cazurile săracilor Domnului propriile voastre cazuri, să arătați un interes special pentru ei, și nici nu v-ați gândit să-L slăviți pe Dumnezeu și să preamăriți Numele Lui; de aceea Domnul ți-a îngăduit, ție și fratelui L., să urmați cursul propriei voastre alegeri. El v-a permis să aveți grijă de voi înșivă. Temelia faptelor voastre a fost propriul vostru interes egoist, și voi veți secera recolta pe care ați semănat-o. Am văzut că într-adevăr veți primi răsplata care, mai devreme sau mai târziu, urmează slujirea propriului vostru interes egoist. „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta“ (**Luca 16, 2**), trebuie să auziți. Voi sunteți răspunzători față de Dumnezeu pentru lucrarea care v-a fost încredințată, pe care voi ați neglijat-o în mod rușinos, pentru a vă servi pe voi înșivă.

Dacă ați fi căutat să vă arătați că-L aprobați pe Dumnezeu, căutând Împărăția cerurilor și dreptatea lui Hristos, voi ați fi făcut lucrările lui Hristos. Săracii, văduvele și orfanii ar fi făcut să apară la voi cea mai simțitoare milă și simpatie; voi v-ați fi interesat de ei și i-ați fi tratat așa cum ați fi dorit să fie tratată soția voastră și copiii voștri, dacă ar fi fost dependenți și năpăstuiți, lăsați pe mâna unei lumi reci sau a unor preținși creștini fără inimă și îndurare. Din partea voastră, a fost o neglijență tristă, crudă, nemiloasă față de cei

nenorociți. Voi ați slujit propriul vostru interes, fără să țineți seama de nevoia lor cea mai mare. cu privire la aceste lucruri.

Am văzut că lucrarea Domnului nu a fost văzută de voi ca fiind mai sacră decât propriile voastre afaceri. Lucrurile veșnice nu au fost deosebite. Domnul a trimis avertizări și muștrări, ca să trezească în voi simțul datoriei, făcându-vă cunoscut ce se așteaptă de la voi, dar voi n-ați ținut seama de aceste avertizări. Nu v-ați dat seama că aveți de-a face cu Dumnezeu. Voi L-ați jefuit pe Dumnezeu și v-ați servit pe voi înșivă.

[571]

Sunt mulți care, de bună credință, au trimis bani lucrării, făcând un sacrificiu ca să îi obțină. Unii, atât soții, cât și soțiile, au muncit foarte greu și I-au consacrat Domnului banii obținuți prin muncă grea și cea mai strictă economie și i-au trimis lucrări, pentru ca astfel cauza să înainteze. Văduve sărmane au trimis aproape toată întreținerea lor, încrezându-se că Domnul le va purta de grijă, și banii au fost consacrați cu rugăciuni și lacrimi, totuși trimiși cu bucurie, ele simțind că ajutau la marea lucrare de salvare de suflete. Familii sărace și-au vândut singura lor vacă, renunțând ei și copilașii lor la lapte, simțind că făceau un sacrificiu pentru Dumnezeu. Ei și-au pus banii în lucrare, fiind de bună credință. Egoismul și greșita administrare au dus la risipirea acestor bani. Dumnezeu îi face răspunzători pe cei care i-au mânuit. „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta“(**Luca 16, 2**) se va auzi în curând. Fie ca Domnul să vă ajute să vă eliberați de orice pată.

Battle Creek, Michigan, 17 ianuarie 1870.

Sensibilitate greșită

Iubită soră M: Cazul tău îmi stăruie în minte și nu pot răbda să nu aștern în scris convingerile mele din cele ce am văzut în legătură cu cazul tău. Sunt încredințată că tu pribegești prin ceață și întuneric. Tu nu vezi lucrurile în adevărata lor lumină. Închizi ochii cu privire la cazul tău, scuzându-te astfel: „Eu n-aș fi făcut cutare sau cutare lucru, dacă n-ar fi fost anumite influențe ale altora, care m-au dus la acel fel de acțiune.“

[572] Găsești continuu greșeala în împrejurări, ceea ce nu este cu nimic mai puțin decât găsirea greșelii în providențe.

Cauți continuu pe cineva care să corespundă cu ȣapul ispășitor, asupra căruia să poți pune vina de a te fi adus în situația de a simți și vorbi nedemn de o creștină. În loc să te dezaprobi doar pe tine pentru defectele tale, tu dezaprobi împrejurările și ocaziile care te-au făcut să dezvolti trăsăturile din caracterul tău, care zăceau adormite sau ascunse în interior, dacă nu se ivea ceva care să le tulbure și să le trezească la viață și la acțiune. Atunci ele au apărut în toată diformitatea și puterea lor.

Tu te înșeli cu ideea că aceste trăsături nu există, până ce nu ești adusă în situații care te fac să acționezi și să vorbești într-un fel care le descoperă tuturor. Nu ești dispusă să vezi și să mărturisești că firea ta pământească, n-a fost încă schimbată și adusă în supunere față de Hristos. Tu n-ai răstignit încă eul.

Uneori, trec zile și săptămâni fără să manifesti spiritul eului pe care eu l-am numit nerăbdare și un spirit dictatorial, o dorință de a stăpâni asupra soțului tău. Plăcerea ta de a-i conduce și de a-i aduce și pe alții la ideile tale aproape că te-a ruinat pe tine însăși și pe el. Îți place să comanzi și să dictezi altora. Îți place ca ei să simtă și să vadă că tu ai cea mai bună lumină și că ești condusă în mod deosebit de Dumnezeu. Dacă ei nu văd acest lucru, începi să bănuiești; să devii geloasă, să simți un spirit de neliniște; ești nemulțumită și extrem de nefericită.

Nimic nu trezește trăsăturile rele din caracterul tău ca discuția despre înțelepciunea și judecata ta în exercitarea autorității tale. Puternicul tău spirit arogant, care părea adormit, este trezit în cea mai deplină putere a lui. Atunci el stăpânește eul și nu mai ești condusă de rațiune obiectivă și judecată calmă, așa cum este o persoană normală. Eul se luptă pentru stăpânire cu toată puterea lui și va lua cea mai fermă hotărâre să te țină în captivitate. După ce accesul tău de nebunie a trecut, atunci poți suporta ca purtarea ta să fie pusă la îndoială.

[573]

Dar ești gata să te îndreptățești sub pretext că ești așa de sensibilă; simți așa de profund, suferi așa de mult. Am văzut că toate acestea nu te vor scuza în fața lui Dumnezeu. Tu confunzi mândria cu sensibilitatea. Eul este la putere. Când eul este răstignit, atunci această sensibilitate sau mândrie va muri; până atunci nu ești o creștină. A fi o creștină înseamnă a fi asemenea lui Hristos, să posezi umilință, blândețe și un duh liniștit, care va suporta contrazicerea fără te înfurii. Dacă învelitoarea înșelătoare, care te înfășoară, ar putea fi ruptă în două, în așa fel încât să te poți vedea pe tine așa cum te vede Dumnezeu, n-ai mai căuta să te îndreptățești, ci ai cădea cu totul zdrobită la picioarele lui Hristos, Singurul care poate îndepărta defectele din caracterul tău și apoi să te panseze.

Adunări

Dumnezeu a dat instrucțiuni israeliților să se adune înaintea Lui, la perioade fixate, în locul pe care îl va alege El, și să păzească zile speciale, în care nu trebuia să se facă vreo lucrare care nu era necesară, ci timpul trebuia să fie consacrat pentru a reflecta asupra binecuvântărilor pe care li le-a acordat. La aceste date speciale, ei trebuia să aducă Domnului daruri, jertfe de bună voie, jertfe de mulțumire, după cum i-a binecuvântat El. Robul și roaba, străinul, orfanul și văduva trebuia să fie îndrumați să se bucure că Dumnezeu, cu puterea Sa cea minunată, i-a scos din robie, la bucuria libertății. Și lor li s-a poruncit să nu vină înaintea Domnului cu mâna goală. Ei trebuia să-I aducă lui Dumnezeu semne ale recunoștinței lor pentru neîncetatele Lui îndurări și binecuvântări revărsate asupra lor. Jertfele acestea erau variate după prețuirea pe care o acordau donatorii binecuvântărilor de care au avut prilejul să se bucure. În felul acesta, caracterele oamenilor erau clar expuse. Cei care acordau o înaltă prețuire binecuvântărilor pe care le-a revărsat Dumnezeu asupra lor aduceau jertfe după cum apreciau ei aceste binecuvântări. Cei ale căror puteri morale erau amorțite și ameițite de egoism și iubire idolatră a favorurilor primite, mai degrabă decât să fie inspirați de iubire înfocată pentru darnicul lor Binefăcător, aduceau jertfe sărace. În felul acesta, se descopereau inimile lor. În afară de aceste zile de sărbători religioase, de bucurie și veselie, națiunea iudaică trebuia să comemoreze Paștele în fiecare an. Domnul S-a legat solemn că, dacă vor fi credincioși în păzirea poruncilor Lui, îi va binecuvânta în toată înmulțirea lor și în tot lucrul mâinilor lor.

[574] Dumnezeu nu cere mai puține sacrificii și jertfe poporului Său, din aceste zile de pe urmă, decât a cerut națiunii iudaice. Cei pe care i-a binecuvântat El cu stare materială bună și chiar văduva și orfanul nu trebuie să negligeze binecuvântările Sale. În mod deosebit, cei pe care i-a făcut să prospere trebuia să-I predea lucrurile care sunt ale Sale. Ei trebuie să apară înaintea Lui cu un duh de jertfire de sine și să aducă jertfele lor, conform cu binecuvântările pe care El le-a revărsat

asupra lor. Dar mulți din cei pe care Dumnezeu îi face să prospere manifestă nerecunoștință josnică față de El. Dacă binecuvântările Lui rămân asupra lor și dacă El le mărește averea, ei fac din aceste daruri funii spre a-i lega de iubirea lor pentru avere; ei permit ca ocupațiile lumești să ia în stăpânire afecțiunile lor și întreaga lor ființă, și să negligeze devoțiunea și privilegiile religioase. Ei nu-și pot permite să părăsească grijile ocupației lor și să vină înaintea lui Dumnezeu, nici măcar o dată pe an. Ei schimbă binecuvântările în blestem. Slujesc propriilor lor interese vremelnice, cu neglijarea cerințelor lui Dumnezeu.

Oameni care posedă o mare avere rămân acasă an de an, absorbiți de grijile și interesele lor lumești și simțind că nu își pot permite să facă micul sacrificiu de a participa la adunările anuale de închinare înaintea lui Dumnezeu. El le-a binecuvântat coșnița și postava, i-a înconjurat cu beneficiile Sale și pe partea dreaptă, și pe cea stângă, totuși ei au reținut de la El micile jertfe pe care li le-a cerut. Lor le place să se slujească pe ei înșiși. Sufletele lor vor fi ca deșertul neîmprospătat, fără rouă sau ploaia cerului. Domnul le-a adus prețioasa binecuvântare a harului Său. I-a eliberat de robia păcatului și de sclavia erorii, și a descoperit înțelegerii lor întunecate măreața lumină a adevărului prezent. Și aceste dovezi ale iubirii și îndurării lui Dumnezeu să nu reclame nici o recunoștință în schimb? Cei care mărturisesc că sfârșitul tuturor lucrurilor este la uși vor fi ei orbi față de propriul lor interes spiritual și vor trăi ei numai pentru această lume și pentru această viață? Se așteaptă ei ca interesul lor veșnic să-și poarte el însuși de grijă? Tăria spirituală nu va veni fără un efort din partea lor.

[575]

Mulți dintre cei care mărturisesc că așteaptă revenirea Domnului nostru sunt neliniștiți, căutători de câștig lumesc. Ei sunt orbi față de interesul lor veșnic. Muncesc pentru ceea ce nu satură. Își cheltuiesc banii pentru ceea ce nu este pâine. Ei se străduiesc să se mulțumească cu bogățiile pe care le-au strâns pe pământ, dar care trebuie să piară. Și negligează să se pregătească pentru veșnicie, care ar trebui să fie singura muncă adevărată din viață.

Toți cei cărora le stă în putință, ar trebui să participe la aceste adunări anuale. Toți ar trebui să simtă că Dumnezeu le cere acest lucru. Dacă nu se folosesc de privilegiul pe care l-a prevăzut El, pentru ca să poată ajunge puternici în El și în puterea harului Său,

[576]

vor deveni din ce în ce mai slabi, vor avea o dorință din ce în ce mai mică spre a-I consacra totul lui Dumnezeu. Veniți, frați și surori, la aceste adunări sfinte, să-L aflați pe Isus. El va veni la sărbătoare, El va fi prezent și va face pentru voi ceea ce voi aveți cea mai mare nevoie. Gospodăriile voastre nu trebuie considerate de mai mare valoare decât interesele mai înalte ale sufletului. Toate comorile pe care le aveți, oricât de valoroase ar fi, nu vor fi destul de bogate, să vă cumpere pace și speranță, care reprezintă un câștig nemărginit, dacă acestea vă costă tot ce aveți — și muncile, și suferințele unei vieți întregi. Un simțământ clar și puternic despre lucrurile veșnice și o inimă dispusă să predea totul lui Hristos sunt binecuvântări de mai mare valoare decât bogățiile, plăcerile și slava acestei lumi.

Adunările de tabără sunt importante. Ele costă ceva. Slujitorii lui Dumnezeu își epuizează viața pentru a ajuta poporul, când mulți dintre ei par ca și cum nu ar avea nevoie de nici un ajutor. De teamă să nu piardă puțin din câștigul acestei lumi, unii lasă ca aceste prețioase privilegii să vină și să treacă, ca și cum ele ar fi de mică importanță. Toți cei care mărturisesc a crede adevărul, să respecte fiecare privilegiu pe care li-l oferă Dumnezeu pentru a obține o perspectivă mai clară asupra adevărului, a cerințelor Sale și a necesarei pregătiri pentru venirea Lui. Ceea ce cere Dumnezeu este o încredere deplină în El, calmă și bucuroasă.

[577]

Nu trebuie să vă consumați cu griji și sarcini grele, inutile. Faceți lucrul zilei, îndeplinind cu credincioșie lucrarea pe care v-a repartizat-o providența lui Dumnezeu, și El vă va purta de grijă. Isus va adânci și va lărgi binecuvântările voastre. Voi trebuie să faceți eforturi, dacă doriți ca, în cele din urmă, să aveți mântuirea. Veniți la aceste adunări pregătiți să lucrați. Lăsați grijile căminului vostru și veniți să-L aflați pe Isus, și El va fi găsit de voi. Veniți cu darurile voastre, precum v-a binecuvântat Dumnezeu. Arătați-vă recunoștința față de Creatorul vostru, Dătătorul tuturor bunurilor, printr-un dar benevol. Nici unul dintre cei care sunt în stare să nu vină cu mâna goală. „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” (**Maleahi 3, 10**)

Mărturii pentru comunitate — Numărul 20

Adunări sociale

Recent, am primit o scrisoare de la un frate pe care îl respect foarte mult, care mă întreabă în legătură cu modul în care ar trebui conduse adunările. El întreabă dacă la ele trebuie să fie multe rugăciuni înălțate pe rând, apoi câteva momente de pauză, și iar un număr de rugăciuni.

Din lumina pe care am primit-o cu privire la acest subiect, am socotit că Dumnezeu nu ne cere, când ne adunăm să ne închinăm Lui, să facem ca aceste ocazii să fie plicticoase și obositoare prin rămânere aplecată timp foarte îndelungat, ascultând la mai multe rugăciuni lungi. Cei cu sănătate șubredă nu pot îndura această impunere fără oboseală și extenuare extremă. Prin rămânerea aplecată timp atât de îndelungat, corpul ajunge obosit; și, ceea ce este și mai rău, mintea ajunge așa de obosită, prin continuă exercitare a rugăciunii, încât nici o înviorare spirituală nu este realizată, și adunarea este pentru ei mai rea decât o pierdere. Ei au obosit mintal și fizic și n-au obținut nici o putere spirituală.

[578] Adunările pentru cuvântare publică și rugăciune nu trebuie să fie plicticoase. Dacă este posibil, toți să fie prezenți la ora fixată; dacă unii întârzie și vin cu o jumătate de oră sau chiar cincisprezece minute după timpul fixat, nu trebuie așteptați. Dacă sunt prezenți numai doi, ei pot pretinde făgăduința.

Adunarea trebuie să înceapă la ora hotărâtă, dacă este posibil, fie că sunt puțini prezenți, fie că sunt mulți. Formalitatea și rigiditatea rece trebuie lăsată la o parte, și toți trebuie să fie punctuali pentru datorie. La ocaziile obișnuite, timpul pentru rugăciune să nu dureze mai mult de zece minute. După ce a avut loc o schimbare de poziție, iar un exercițiu de cântare sau o îndemnare a alungat monotonia, atunci, dacă cineva simte povara de a se ruga, poate fi lăsat să se roage.

Toți trebuie să simtă ca fiind o datorie creștină să se roage scurt. Spune-I Domnului exact ce dorești, fără să înconjori toată lumea. În rugăciunea particulară, toți au privilegiul să se roage atât de lung

cât doresc și să fie cât de expliți le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele și pentru toți prietenii lor. O adunare obișnuită pentru a ne închina lui Dumnezeu nu este locul pentru comunicarea tainelor inimii.

Care este scopul venirii noastre laolaltă? Este acela de a-L informa pe Dumnezeu, sau de a-L instrui, spunându-I în rugăciune tot ce știm? Noi ne adunăm laolaltă spre a ne educa sufletește unul pe altul prin schimb de idei și simțăminte, spre a aduna putere, lumină și curaj, prin a cunoaște speranțele și aspirațiile unuia și ale altuia; și prin rugăciunile noastre zeloase și sincere, înălțate prin credință, primim reîmprospătare și vigoare de la Izvorul tăriei noastre. Adunările acestea ar trebui să fie cele mai prețioase momente și trebuie făcute interesante pentru toți care au vreo înclinație pentru lucrurile religioase.

Mă tem că sunt unii care nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune și acolo își fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceștia pot fi numiți ucigași ai adunării pentru cuvântare publică și rugăciune. Ei nu emit nici o lumină, nu edifică pe nimeni. Rugăciunile lor reci, înghețate și lungi, mărturii abătute, aruncă o umbră. Toți sunt bucuroși când au terminat, și este aproape imposibil să îndepărtezi răceala și întunecimea pe care le-au adus în adunare rugăciunile și îndemnurile lor.

[579]

Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale și sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea și teama de om trebuie să fie lăsate acasă. Micile diferențe și prejudecățile nu trebuie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândețea, încrederea și iubirea trebuie să existe în inima fraților și surorilor care se adună împreună spre a fi reîmprospătați și întăriți, aducând lumina lor laolaltă.

„Voi sunteți lumina lumii“ (**Matei 5:14**), spune Învățătorul creștin. Nu toți au aceeași experiență în viața lor religioasă. Dar cei cu diferite practici vin laolaltă, cu simplitate și umilință în inimă, vorbesc despre experiența lor. Toți cei care continuă să înainteze pe calea creștină trebuie să aibă, și vor avea o experiență care este vie, nouă și interesantă. O experiență vie este alcătuită din încercări zilnice, conflicte și ispite, eforturi puternice și biruințe, și o pace și bucurie mare, câștigate prin Isus. O simplă relatare a acestor

experiențe dă lumină, putere și cunoștință, care vor ajuta altora să înainteze în viața de sfințire. Închinarea adusă lui Dumnezeu trebuie să fie atât interesantă, cât și instructivă pentru cei care au iubire pentru lucrurile divine și cerești.

[580] Isus, Învățătorul ceresc, nu s-a ținut la distanță de fiii oamenilor; ci pentru ca ei să beneficieze, El a venit din cer pe pământ, acolo unde erau ei, pentru ca sfințenia și curăția Lui să poată străluci pe calea tuturor și să lumineze calea către cer. Răscumpărătorul lumii a căutat să facă lecțiile Sale de instruire clare și simple, pentru ca toți să poată înțelege. În general, pentru cuvântările Sale, El a ales aerul liber. Nici un fel de ziduri nu ar fi putut cuprinde mulțimea care mergea după El; dar avea motive speciale să Se retragă în crânguri și pe malul mării spre a preda lecțiile și instrucțiunile Sale. Acolo El putea să aibă o priveliște largă asupra peisajului și putea să folosească obiectele și scenele cu care cei cu traiul smerit erau obișnuiți, spre a ilustra importante adevăruri pe care le aducea la cunoștința lor. Cu lecțiile Lui de învățătură, El asocia lucrările lui Dumnezeu, din natură. Păsările care, fără grijă își intonau vesele cântecele, florile văilor care străluceau în frumusețea lor, crinii care se odihneau în curăția lor, pe oglinda lacului, pomii înalți, ogorul cultivat, grânele unduitoare, pământul sterp, pomul care n-a făcut rod, dealurile veșnice, fluviul clocotitor, apusul de soare, care nuanțează și înfrumusețează cerurile — pe toate acestea El le-a folosit spre a imprima în ascultătorii Săi adevărul divin. El a legat lucrările lui Dumnezeu, din cer și de pe pământ, cu cuvintele prin care a dorit să le imprime în mintea lor, încât, când aveau să privească la lucrările minunate ale lui Dumnezeu din natură, învățăturile Lui să poată fi înprospătate în memoria lor.

În toate împrejurările, Hristos a căutat să facă interesante învățăturile Lui. Știa că o gloată obosită și flămândă nu putea să primească un folos spiritual, și n-a uitat nevoile lor trupesti. La una din ocazii, El a făcut o minune spre a hrăni cinci mii care s-au adunat să asculte cuvintele vieții, care ieșeau de pe buzele Sale. Isus privea la mediul înconjurător când prezenta mulțimii adevărul Lui cel prețios. Decorul era astfel ales, încât atrăgea privirea și stârnea admirația în piepturile iubitorilor de frumos. El putea să proslăvească înțelepciunea lui Dumnezeu în lucrările creației Lui, și putea să consolideze

sfintele Sale învățături, îndreptând mintea lor, prin natură, în sus, spre Dumnezeuul naturii.

În felul acesta, peisajul, pomii, păsările, florile câmpului, dealurile, lacul și cerul frumos erau asociate în mintea lor cu sfintele adevăruri pe care aveau să le cinstească în memorie când aveau să privească la ele, după înălțarea lui Hristos la cer.

Când Hristos i-a învățat pe oameni, El a devotat timp pentru rugăciune. El nu i-a obligat în privința aceasta să facă, așa cum făceau Fariseii, ceremonii obositoare și rugăciuni lungi. El i-a învățat pe ucenicii Săi cum să se roage: „Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, căroră le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru a fi văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, căroră li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, înainte ca să-I cereți voi. Iată, dar, cum trebuie să vă rugați.“ (**Matei 6, 5-9**)

[581]

Hristos a întipărit în mintea ucenicilor Lui ideea că rugăciunile trebuie să fie scurte, să exprime exact ceea ce doreau și nu mai mult. El le dă lungimea și esența rugăciunilor lor, care să exprime dorințele lor pentru binecuvântările vremelnice și spirituale și recunoștința lor pentru ele. Cât de cuprinzătoare este această rugăciune model! Ea cuprinde nevoile actuale ale tuturor. Un minut sau două este mult pentru o rugăciune obișnuită.

Pot să fie cazuri când rugăciunea este alcătuită într-o manieră specială de către Duhul lui Dumnezeu unde rugăciunea este făcută în Duhul. Sufletul cu dorință fierbinte ajunge chinuit și oftează după Dumnezeu. Spiritul se luptă după cum s-a luptat Iacov și nu vrea să fie liniștit fără o manifestare specială a puterii lui Dumnezeu. Rugăciunea este așa cum vrea Dumnezeu ca ea să fie.

Dar mulți înalță rugăciunea într-o manieră de predicare uscată. Aceștia se roagă la oameni, nu la Dumnezeu. Dacă s-ar ruga la Dumnezeu și ar înțelege într-adevăr ce fac, ar fi alarmați de îndrăzneala lor; pentru că ei țin Domnului o cuvântare sub formă de rugăciune, ca și când Creatorul universului ar avea nevoie de informații generale în legătură cu lucrurile care se întâmplă în lume. Toate rugăciunile

[582]

de felul acesta sunt ca o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor. De ele nu se ține socoteala în ceruri. Îngerii lui Dumnezeu sunt sătui de ele, ca și ființele omenești care sunt obligate că le asculte.

Isus a fost adesea găsit în rugăciune. El se retrăgea în crânguri izolate sau pe munți pentru a aduce cererile Sale la cunoștința Tatălui Său. Când lucrarea și grijile zilei erau încheiate și cei obosiți căutau odihnă, Isus Își devota timpul pentru rugăciune. Noi nu vrem să descurajăm rugăciunea, pentru că este prea puțină rugăciune și veghere. Și este și mai puțină rugăciune în Duhul și cu pricepere. Rugăciunea fierbinte și eficace este întotdeauna la locul ei și nu va fi obositoare niciodată. Astfel de rugăciune îi interesează și-i îmbrospătează pe toți cei cărora le place devoțiunea.

Rugăciunea în taină este neglijată, și aceasta este cauza pentru care mulți înalță astfel de rugăciuni lungi, obositoare și abătute, când se adună pentru a aduce închinare lui Dumnezeu. Ei trec în rugăciunile lor o săptămână de sarcini neglijate și se roagă, sperând mereu să compenseze neglijența și să liniștească conștiințele lor, care îi condamnă și-i chinuie. Ei speră să se roage pe placul lui Dumnezeu. Dar adesea, rugăciunile acestea au ca rezultat aducerea minții altora la nivelul de jos al celor din întunericul spiritual. Dacă creștinii ar lua acasă învățăturile lui Hristos cu privire la veghere și rugăciune, ei ar deveni mai conștienți în închinarea lor adusă lui Dumnezeu.

Cum să păzim Sabatul?

Dumnezeu este îndurător. Cerințele sale sunt rezonabile, conforme cu bunătatea și bunăvoința caracterului Său. Scopul Sabatului era ca toată omenirea să poată fi câștigată. Omul n-a fost făcut ca să se potrivească cu Sabatul, pentru că Sabatul a fost făcut după crearea omului, spre a veni în întâmpinarea nevoilor lui. După ce Dumnezeu a făcut lumea în șase zile, El S-a odihnit, a sfințit și a binecuvântat ziua în care S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse. El a pus deoparte acea zi pentru om, spre a se odihni de munca lui și pentru ca, privind la pământurile de jos și la cerurile de sus, să poată reflecta că toate acestea le-a făcut Dumnezeu în șase zile, iar în a șaptea S-a odihnit; și că, în timp ce privea la dovezile concrete ale nemărginitei înțelepciuni a lui Dumnezeu, inima lui să poată fi umplută cu iubire și venerație pentru Făcătorul lui. [583]

Pentru ca să păzim Sabatul sfânt, nu este necesar să ne închidem între ziduri, izolați de frumoasele scene ale naturii și de aerul generos și înviorător al cerului. În nici un caz nu trebuie să îngăduim ca poverile și tranzacțiile de afaceri să ne abată mintea de la Sabatul Domnului pe care l-a sfințit El. Nici nu trebuie să îngăduim ca mintea noastră să stăruie asupra lucrurilor cu caracter lumesc. Dar mintea nu poate fi reîmprospătată, însuflețită și înălțată, fiind reținută aproape toate orele Sabatului între ziduri, ascultând la predici lungi și rugăciuni obositoare și formale. Dacă este folosit astfel, Sabatul Domnului este greșit întrebuințat. Scopul pentru care a fost instituit nu este atins. Sabatul a fost făcut pentru om, ca să fie o binecuvântare pentru el, prin abaterea minții lui de la munca profană la contemplarea bunătății și a slavei lui Dumnezeu. Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se adune, să discute despre El, să discute și să cugete în legătură cu adevărurile cuprinse în Cuvântul Său, și să consacre o parte din timp pentru rugăciune potrivită. Dar acest timp, chiar și în Sabat, nu trebuie să fie plictisitor, prin lungimea lui și prin lipsă de interes.

În timpul unei părți din zi, toți ar trebui să aibă ocazia să stea afară. Cum pot copiii să primească o mai bună cunoaștere despre Dumnezeu și mintea lor să fie mai bine impresionată decât petrecând o parte din timpul lor afară, nu la joacă, ci însoțindu-i pe părinții lor? Lăsați ca mintea lor tânără să fie în legătură cu Dumnezeu, în peisajul frumos al naturii, lăsați ca atenția lor să fie atrasă de semnele iubirii Lui față de om în lucrurile create de El, și ei vor fi atrași și interesați. Ei nu vor fi în pericolul de a asocia caracterul lui Dumnezeu cu orice este sever și aspru; ci, văzând lucrurile frumoase pe care le-a creat El pentru fericirea omului, vor fi conduși să-L vadă ca pe un Tată blând și iubitor. Ei vor vedea că opreliștile și ordinele Lui nu sunt date doar pentru a-Și arăta puterea și autoritatea, ci pentru că El are în vedere fericirea copiilor Lui. Când caracterul lui Dumnezeu îmbracă aspectul iubirii, al bunăvoinței, frumuseții și atracției, ei sunt atrași să-L iubească. Voi puteți să le îndreptați iubirea către păsările cele drăguțe, care fac ca cerul să fie muzical cu ciripitul lor fericit, către firele de iarbă, sau florile atât de splendid colorate în desăvârșirea lor, care parfumează aerul. Toate acestea proclamă iubirea și iscusința unui Artist ceresc și slava lui Dumnezeu.

Părinți, de ce să nu folosim prețioasele lecții pe care ni le-a dat Dumnezeu în cartea naturii, spre a da copiilor noștri o idee corectă despre caracterul Lui? Cei care sacrifică simplitatea pentru modă și se țin departe de frumusețile naturii nu pot fi spirituali. Ei nu pot să înțeleagă iscusința și puterea lui Dumnezeu, așa cum este descoperită în lucrurile create de El; de aceea inimile lor nu sunt înviorate și nu palpită de iubire și interes nou, și nu sunt pline de venerație și respect când Îl văd pe Dumnezeu în natură.

Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să facă tot ce pot ca Sabatul să fie o plăcere, sfânt și onorat. Ei nu pot face acest lucru prin căutarea propriei lor plăceri în păcat și distracții interzise. Dar pot să facă mult spre a înălța Sabatul în familiile lor, făcând din el cea mai interesantă zi din săptămână. Trebuie să consacram mai mult timp spre a-i face pe copiii noștri să înțeleagă importanța acestei zile. O schimbare va avea o influență fericită asupra lor. Putem să ne plimbăm cu ei în aer liber, să stăm cu ei în crânguri și în strălucitoarea lumină a soarelui și să dăm minții lor, în continuă agitație, ceva ca hrană, conversând cu ei despre lucrările lui Dumnezeu, inspirându-le

iubire și respect și atrăgându-le atenția asupra frumoaselor lucruri din natură.

Sabatul trebuie făcut atât de interesant în familiile noastre, încât revenirea lui săptămânală să fie salutăată cu bucurie. În nici un fel, părinții nu pot înălța și cinsti mai bine Sabatul decât aflând mijloace prin care să împărtășească învățătura adevărată familiilor lor și să-i intereseze în lucruri spirituale, dându-le o privire corectă despre caracterul lui Dumnezeu și despre ce cere El de la noi pentru desăvârșirea caracterului creștin și obținerea vieții veșnice.

Părinți, faceți ca Sabatul să fie o delectare, pentru ca astfel copiii voștri să poată privi spre el și să-i poată spune bun venit în inimile lor.

Recrearea creștină

Mă gândeam ce contrast s-ar vedea între adunarea noastră de astăzi, de aici, și adunări așa cum sunt cele conduse de necredincioși. În loc de rugăciune și de a vorbi despre Hristos și lucruri religioase, s-ar auzi râsete stupide și conversație ușuratică. Scopul lor ar fi să aibă o distracție generală, de pomină. Ar începe cu nebunie și s-ar sfârși cu deșertăciune. Noi dorim ca aceste adunări să fie în așa fel conduse și să ne comportăm în așa fel, încât să ne putem întoarce la casele noastre cu conștiința lipsită de ofensă față de Dumnezeu și față de om; cu conștiința că n-am rănit și nici n-am vătămat în nici un fel pe cei cu care ne-am asociat sau că n-am avut asupra lor nici o influență dăunătoare.

[586] În această privință, sunt mulți care greșesc. Ei nu țin seama de faptul că sunt răspunzători de influența pe care o exercită zilnic; că trebuie să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru impresiile pe care le fac și pentru influența pe care o lasă în toate întovărășirile lor din viață. Dacă influența lor este de așa natură, încât atrage mintea altora, îndepărtându-i de Dumnezeu, și îi ademenește pe calea deșertăciunii și a nebuliei, făcându-i să caute plăcerea în distracții și satisfacții nebunești, ei trebuie să dea socoteală pentru aceasta. Și dacă aceste persoane sunt bărbați sau femei cu influență, dacă poziția lor este de așa natură, încât exemplul lor îi va afecta pe alții, atunci asupra lor va rămâne un păcat mai mare pentru neglijența în a-și pune în regulă purtarea după modelul Bibliei.

Ocazia de care ne bucurăm astăzi este exact în conformitate cu ideile mele despre recreare. Eu am încercat să prezint vederile mele asupra acestui subiect, dar ele sunt mai bine ilustrate decât expuse. Am fost în acest loc cam acum un an, când aici a avut loc o adunare ca aceasta. Aproape totul a decurs foarte plăcut atunci, totuși, împotriva unor lucruri se pot ridica obiecții. Unii și-au îngăduit considerabil de mult să glumească și să ironizeze. Nu toți erau păzitori ai Sabatului și s-a manifestat o influență care nu a fost atât de plăcută, după cum ne-am fi dorit.

Dar eu cred că, în timp ce căutăm să ne reîmprospătăm spiritul și să ne înviorăm trupul, Dumnezeu ne cere să ne folosim toate puterile, de fiecare dată, numai în scopul cel mai bun. Noi ne putem aduna laolaltă, așa cum facem astăzi, și să facem totul spre slava lui Dumnezeu. Putem și trebuie să conducem recrearea noastră în așa fel, încât să fim corespunzători pentru îndeplinirea cu mai mult succes a sarcinilor care ne revin, și ca influența noastră să fie mai folositoare pentru cei cu care ne asociem. Mai ales acesta să fie cazul unei ocazii ca aceasta, care să producă tuturor o bună dispoziție. Ne putem întoarce la treburile noastre cu mintea mai îmbogățită și trupul reîmprospătat, pregătiți să ne apucăm din nou de lucru, cu speranță și curaj sporite.

[587]

Noi credem că este privilegiul nostru să-L slăvim pe Dumnezeu în fiecare zi din viața noastră pe pământ; că nu trebuie să trăim în această lume numai pentru distracția noastră, numai spre plăcerea noastră. Suntem aici pentru folosul omenirii, ca să fim o binecuvântare pentru societate. Și dacă lăsăm ca mintea noastră să alunece pe acea cale pe care mulți, căutând numai deșertăciune și nebunie, îngăduie ca mintea lor să alunece, cum putem fi o binecuvântare pentru societate, și de folos poporului și generației noastre? Noi nu ne putem lansa nevinovați în nici o distracție care ne va face să fim necorespunzători pentru mult mai credincioasa îndeplinire a sarcinilor obișnuite ale vieții.

Noi dorim să căutăm ce este înălțat și frumos. Dorim să ne abatem mintea de la acele lucruri care sunt superficiale și fără importanță, care n-au trăinicie. Din toate aceste adunări, în scop de recreare, din toate aceste asocieri plăcute, dorim să adunăm putere nouă spre a deveni bărbați și femei mai bune. Din fiecare sursă posibilă, dorim să adunăm curaj nou, putere nouă, tărie nouă, spre a ne putea ridica viața la curăție și sfințire și nu să coborâm la nivelul de jos al acestei lumi. Adesea, îi auzim pe cei care mărturisesc religia lui Hristos vorbind astfel: „Noi toți trebuie să coborâm la un nivel mai scăzut“. Nu se poate ca creștinii să coboare la un astfel de nivel. A îmbrățișa adevărul lui Dumnezeu și religia Bibliei nu înseamnă a coborî, ci a urca pe un nivel înălțat, la un punct de vedere mai înalt, unde putem comunica cu Dumnezeu.

Hristos S-a umilit, luând asupra Lui natura noastră, ca prin umilința, sacrificiul și suferința Lui să poate deveni o piatră de pus

[588]

picioarul pentru oamenii căzuți, piatră pe care ei să poată urca, prin meritele Sale, și ca prin desăvârșirea Lui și prin virtutea eforturilor lor de a păzi Legea lui Dumnezeu să poată fi acceptați de El. În aceasta nu există nici o coborâre la un nivel scăzut. Noi căutăm să ne punem picioarele pe platforma ridicată și înălțată a adevărului etern. Căutăm să devenim tot mai mult asemenea îngerilor cerești, mai curați cu inima, mai fără păcat, mai inocenți, mai nepătați.

Suntem în căutare după curăția și sfințirea vieții, pentru ca, în cele din urmă, să fim potriviți pentru societatea cerească din împărăția slavei; și singurul mijloc de a ajunge la acest înalt caracter creștin este prin Isus Hristos. Nu există altă cale pentru ridicarea familiei omenesti. Unii vorbesc despre umilința pe care o îndură și despre sacrificiul pe care îl fac, pentru că au adoptat adevărul de origine cerească! Este adevărat că lumea nu acceptă adevărul; necredincioșii nu-l primesc. Ei pot să vorbească despre cei care au îmbrățișat adevărul și L-au căutat pe Mântuitorul, și să-i prezinte ca părăsind orice, renunțând la orice și sacrificând orice este vrednic de reținut. Dar mie să nu-mi spui asta. Eu știu mai bine. Experiența mea dovedește că este altfel. Tu nu trebuie să-mi spui că trebuie să renunțăm la cele mai scumpe comori și să nu primim nimic corespunzător. Nu, într-adevăr! Acel Creator care a plantat Edenul cel frumos pentru primii voștri părinți și care a plantat pentru noi pomii și florile cele frumoase, și a prevăzut tot ce este mai frumos și minunat în natură, pentru ca neamul omenesc să se bucure, a intenționat ca ei să se bucure de ele. Atunci să nu credeți că Dumnezeu dorește să renunțăm la tot ceea ce este de reținut aici pentru fericirea noastră. El cere de la noi să renunțăm numai la ceea ce n-ar fi de reținut pentru binele și fericirea noastră.

[589]

Acel Dumnezeu care a plantat acești pomi admirabili și i-a îmbrăcat cu frunzișul lor bogat, care ne-a dat scânteietoare și frumoase nuanțe de flori, și a cărui manoperă minunată o vedem în domeniul naturii, n-a intenționat să ne facă nefericiți; El n-a intenționat ca noi să n-avem gust pentru ele, și să n-avem plăcere de aceste lucruri. Intenția Lui este ca noi să ne bucurăm de ele și să fim fericiți în mijlocul naturii încântătoare, care este creația Lui.

Este bine să alegem astfel de locuri, ca acest crâng, pentru relaxare și recreare. Dar în timp ce ne aflăm aici, nu trebuie să ne concentrăm toată atenția asupra noastră și să irosim timpul prețios

cu distracții care vor încuraja o neplăcere față de lucrurile sfinte. Noi n-am venit aici să ne dedăm la glume și bancuri, la discuții nebunești și râsete fără sens. Aici privim la frumusețile naturii. Și apoi? Să ne plecăm și să ne închinăm lor? Nu e cu neputință. Dar în timp ce privim la aceste lucruri din natură, să lăsăm ca mintea noastră să fie purtată mai sus, la Dumnezeuul naturii; s-o lăsăm să fie înălțată la Creatorul universului, și apoi să-L adorăm pe Creator, care a făcut toate aceste lucruri frumoase, pentru folosul și fericirea noastră.

Mulți se delectează cu picturi frumoase și sunt gata să se închine talentului care poate produce un tablou atât de minunat, dar cei care își devotază viața acestor lucrări, de unde obțin ei proiectele lor? De unde obțin pictorii ideile lor despre lucrurile pe care le pun pe pânză? Din peisajul frumos al naturii — de la natură, și numai de la natură. Persoane își devotază întreaga putere a ființei lor și își acordează toate afecțiunile în direcția gusturilor lor. Mulți își abat mintea de la frumusețile și splendorile naturii pe care le-a pregătit Creatorul nostru pentru ei, ca să se bucure și să devoteze toate puterile ființei lor pentru perfecționarea artei; totuși, lucrurile acestei lumi sunt numai copii imperfecte din natură. Arta nu poate atinge perfecțiunea văzută în natură.

Făcătorul tuturor lucrurilor frumoase din natură este uitat. Am văzut oameni care sunt gata să se plece în extaz în fața unui tablou cu un apus de soare, când, în același timp, ei ar putea avea privilegiul să vadă un adevărat și minunat apus de soare, aproape în fiecare seară din an. Ei pot să vadă frumoasele nuanțe în care Meșterul Artist cel nevăzut a pictat, cu o dibăcie divină, minunate scene pe mișcătoarea pânză a cerului, și totuși, se întorc nepăsători de la tabloul lucrat de cer spre tablourile de artă, desenate de mâini imperfecte, și sunt gata să li se închine. Care este motivul pentru care se întâmplă așa ceva? Pentru că vrăjmașul caută aproape continuu să abată mintea de la Dumnezeu. Când Îl prezentăm pe Dumnezeu și religia lui Hristos, va fi oare primită de ei? Cu siguranță că nu! Ei nu-L pot accepta pe Hristos. Cum să facă sacrificiile pe care ar trebui să le facă pentru a-L primi pe Hristos? Cu nici un chip! Dar ce se cere? Simplu, cele mai bune și mai sfinte simțăminte pentru El, care a părăsit slava Tatălui și a coborât să moară pentru un neam de răzvrătiți. El Și-a părăsit bogățiile, maiestatea, și conducerea supremă, și a luat asupra Sa natura noastră, ca să poată găsi o cale de scăpare. Ce să facă? Să

[590]

te umilească pe tine, să te înjosească? Cu nici un chip. El vrea să deschidă o cale de scăpare pentru tine din mizeria fără speranță, să te ridice, în cele din urmă, la dreapta Lui, în Împărăția Sa. Pentru aceasta a fost făcut sacrificiul Său nemărginit de mare. Și cine poate pricepe sacrificiul cel mare? Cine îl poate aprecia? Nimeni, afară de cei care înțeleg taina evlaviei, care au gustat din puterile lumii care va veni, care au băut din cupa mântuirii care ne-a fost prezentată. Domnul ne oferă acest pahar al mântuirii, în timp ce cu propriile Sale buze El a golit, în locul nostru, acest pahar amar, pregătit de păcatele noastre și pe care ar fi trebuit să-l golim noi. Totuși, noi vorbim ca și când Hristos, care a făcut acest sacrificiu și a dovedit o astfel de iubire pentru noi, ne-ar lipsi de tot ceea ce se merită să avem.

De ce fel de bine vrea El să ne lipsească? El ar vrea să ne lipsească de privilegiul de a renunța la pasiunile naturale ale inimii firești. Noi nu ne putem înfuria când ne place, și în același timp să păstrăm o conștiință curată și aprobarea lui Dumnezeu. Dar suntem noi dispuși să renunțăm la acestea? Satisfacerea pasiunilor stricate ne va face mai fericiți? Aceasta se datorează faptului că nu vrea să se pună restricții asupra noastră în această privință. A ne înfuria și a cultiva un temperament corupt nu va adăuga nimic la bucuria noastră. Nu este spre fericirea noastră să urmăm după cum ne conduce inima firească.

[591]

Și vom fi noi mai buni dacă o urmăm? Nu; aceasta va arunca o umbră asupra familiei noastre și un vâl asupra fericirii noastre. Dând frâu liber poftelor firești, nu vom face decât să vătămăm corpul și să sfâșiem în bucăți organismul. De aceea Dumnezeu dorește să punem restricții poftelor, să stăpânim pasiunile, și să ținem în supunere omul întreg. El a făgăduit să ne dea putere, dacă ne angajăm în această lucrare.

Păcatul lui Adam și al Evei a pricinuit o teribilă despărțire între Dumnezeu și om. Și Hristos pășește între Dumnezeu și om și zice omului: „Tu mai poți veni la Tatăl; există întocmit un plan prin care Dumnezeu poate fi împăcat cu omul, și omul cu Dumnezeu; tu te poți apropia de Domnul, printr-un Mijlocitor“. Și acum El stă și mijlocește pentru tine. El este Marele Preot, care pledează în favoarea ta; și tu trebuie să vii și să prezinți cazul tău Tatălui, prin Isus Hristos. În felul acesta, poți avea acces la Dumnezeu; și,

cu toate că păcătuiești, cazul tău nu este fără speranță. „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, cel neprihănit.“ (**1 Ioan 2, 1**)

Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu că avem un Mântuitor. Și nu există nici o cale prin care să putem fi înălțați, decât prin Hristos. Atunci să nu creadă nimeni că este o mare umilință din partea lui să-L accepte pe Hristos; pentru că atunci când facem acest pas noi ne ținem de funia de aur care-l unește pe omul mărginit cu Dumnezeul cel nemărginit; noi facem primul pas spre adevărata înălțare, ca să fim potriviți pentru societatea îngerilor cerești, curați, din Împărăția slavei.

Nu fiți descurajați; nu fiți fricoși. Deși poate că ești asaltat de vrăjmașul cel viclean, totuși, dacă ai în fața ta temerea de Dumnezeu, îngeri care excelează în putere vor fi trimiși în ajutorul tău și tu poți fi mai mult decât un egal pentru puterile întunericului. Isus trăiește. El a murit pentru a deschide o cale de scăpare pentru neamul omenesc căzut, și astăzi El trăiește spre a mijloci pentru noi, ca noi să putem fi înălțați la dreapta Lui. Nădăjduiește în Dumnezeu. Lumea merge pe calea cea largă; și tu, în timp ce mergi pe calea cea îngustă și ai de luptat împotriva căpeteniilor și stăpânitorilor întunericului, și de întâmpinat împotrivirea vrăjmașilor, adu-ți aminte că au fost luate măsuri pentru tine. Se află ajutor la cineva care este puternic și prin El tu poți birui.

[592]

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă“ zice Domnul, „și Eu vă voi primi și voi veți fi fii și fiice ale Domnului Atotputernic“. Ce făgăduință este aceasta! Aceasta este o garanție solemnă că puteți deveni membri ai familiei regale, moștenitori ai Împărăției cerurilor. Dacă o persoană este onorată, sau ajunge în legătură cu unul dintre monarhii de pe pământ, cât de repede este dusă știrea de presa zilnică și cum mai trezește invidia celor care se cred mai puțin favorizați! Dar iată aici Unul care este Rege peste toți, Monarhul universului, Creatorul oricărui lucru bun; și El ne spune: „Eu vreau să vă fac fii și fiice ale Mele; vreau să vă unesc cu Mine; voi veți deveni membri ai familiei regale și copii ai Regelui ceresc.“

Pavel spune: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu.“ (**2 Corinteni 7, 1**). De ce să nu facem aceasta, când avem o astfel de perspectivă,

[593]

privilegiul de a deveni copii ai Celui Prea Înalt, privilegiul de a-L numi pe Dumnezeu cerurilor Tată al nostru? Nu este aceasta de ajuns? Și voi numiți aceasta ca lipsindu-vă de tot ce merită să ai? Este aceasta o renunțare la tot ce merită să posezi? Dați-mi voie ca eu să fiu unită cu Dumnezeu și cu îngerii cei sfinți, pentru că aceasta este suprema mea ambiție. Voi puteți avea toate averile acestei lumi, dar eu trebuie să-L am pe Isus; eu trebuie să am un drept la moștenirea nemuritoare, la bogăția veșnică. Dați-mi voie să mă bucur de frumusețile Împărăției lui Dumnezeu. Dați-mi voie să mă delectez cu tablourile pe care le-au colorat mâinile Sale. Eu mă pot bucura de ele. Și voi vă puteți bucura de ele. Noi n-avem voie să ne închinăm la ele, dar prin ele putem fi îndreptați spre El și să contemplăm slava Lui, care a făcut toate acestea pentru delectarea noastră.

Și iarăși zic: Aveți curaj. Încredeți-vă în Domnul. Nu lăsați ca vrăjmașul să vă răpească făgăduințele. Dacă v-ați despărțit de lume, Dumnezeu a spus că va fi Tatăl vostru, iar voi veți fi fii și fiice ale Lui. Nu este aceasta îndeajuns? Ce altă perspectivă vă mai poate fi prezentată? Există un mare obiectiv în a fi un fluture și a nu avea nici o bază sau țință în viață? O, lăsați-mă să stau pe platforma adevărului etern. Dați-mi valoare nemuritoare. Lăsați-mă să mă prind de lanțul de aur, care este lăsat din cer spre pământ, și fie ca el să mă tragă sus la Dumnezeu și la slavă. Aceasta-i ambiția mea; această-i țința mea. Dacă alții n-au o țință mai înaltă decât îmbrăcămintea, dacă se pot delecta cu arătarea exterioară și își pot mulțumi sufletele cu funde și panglici și cu lucruri fantastice, lăsați-i să se bucure de ele. Dar pe mine lăsați-mă să am o podoabă lăuntrică. Să fiu îmbrăcată cu acel duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Și eu vi-l recomand, domnișoarelor și domnilor, pentru că el este mai prețios înaintea lui Dumnezeu decât aurul din Ofir. Acesta este ceea ce-l face pe om mai prețios decât aurul cel fin, mai prețios decât lingoul de aur din Ofir. Surorile mele și voi, tineri, acesta vă va face mai de preț înaintea cerului decât aurul fin, da, decât lingoul de aur din Ofir. Vă recomand pe Isus, binecuvântatul meu Mântuitor. Eu Îl ador; Îl proslăvesc. O, dacă aș avea o limbă nemuritoare, dacă L-aș putea lauda așa cum doresc! Dacă aș putea să stau în fața întregului univers și să laud farmecul Lui fără egal!

Și în timp ce eu Îl ador și-L proslăvesc, doresc ca voi să-L proslăviți împreună cu mine. Lăudați-L pe Domnul chiar când cădeți

în întuneric. Lăudați-L chiar și în ispitire. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul“, zice apostolul, „Iarăși zic: Bucurați-vă“ (**Filipeni 4, 4**)
Va aduce aceasta întristare și întuneric în familiile voastre?

[594]

Desigur că nu; va aduce o rază de soare. Veți aduna astfel raze din lumina veșnică de la tronul slavei și le veți răspândi în jurul vostru. Dați-mi voie să vă îndemn să vă angajați în această lucrare, să răspândiți această lumină și viață în jurul vostru, nu numai pe calea voastră, ci și pe calea celor cu care vă asociați. Fie ca ținta voastră să fie aceea de a-i face mai buni pe cei din jurul vostru, să-i ridicați, să-i îndreptați spre ceruri și slavă, și să-i faceți să caute, mai presus de lucrurile pământești, bogăția cea veșnică, moștenirea nemuritoare, bogățiile care sunt nepieritoare.

Un vis impresionant

În timp ce mă găseam în Battle Creek, în august 1868, am visat că eram cu o mare grupă de oameni. O parte din această adunare era gata pregătită pentru călătorie. Noi aveam o căruță cu încărcătură grea. În timp ce călătoream, drumul părea că urcă. Pe una din părțile acestui drum, era o prăpastie adâncă; de cealaltă parte, era un zid alb, înalt și neted, ca finisajul întărit pe pereții camerelor sclivisite.

Pe măsură ce călătoream, drumul devenea mai îngust și mai răpos. În unele locuri, el părea atât de îngust, încât am tras concluzia că nu puteam călători mai departe cu căruțele încărcate. Am deshămat caii de la căruțe, am luat o parte din bagaje, le-am pus pe cai și am călătorit mai departe călare.

[595] Pe când călătoream, cărarea continua să se îngusteze. Eram obligați să ne strângem aproape de zid, spre a ne apăra de cădere de pe drumul îngust în prăpastia stâncoasă. În timp ce făceam acest lucru, bagajul de pe cai se presa de perete și făcea ca noi să ne înclinăm spre prăpastie. Ne temeam să nu cădem și să fim făcuți bucăți de stânci. Atunci am desfăcut bagajul de pe cai și el a căzut în prăpastie. Am continuat să călătorim călare, temându-ne teribil, când am ajuns la cele mai înguste locuri din drum, să nu ne pierdem echilibrul și să cădem. În astfel de momente, se părea că o mână a luat frâul și ne-a condus peste drumul cel periculos.

Pe măsură ce drumul devenea tot mai îngust, am hotărât că nu mai puteam merge, în siguranță, călare, am lăsat caii și am mers pe jos, pe un singur rând, unul mergând pe urmele celuilalt. În acest loc, de pe vârful peretelui alb și curat au fost lăsate în jos funii mici; acestea au fost grabnic apucate spre a ne ajuta să ne păstrăm echilibrul pe cale. În timp ce călătoream, funiile se mișcau, mergând alături de noi. În cele din urmă calea a devenit atât de îngustă, încât am tras concluzia că putem călători mai în siguranță fără ghete, așa că le-am scos din picioare și am mers o oarecare distanță fără ele. Curând s-a hotărât că puteam călători mai în siguranță fără ciorapi; aceștia au fost scoși și am călătorit mai departe cu picioarele goale.

Apoi, ne-am gândit la cei care nu erau obișnuiți cu lipsuri și greutate. Unde erau aceștia acum? Ei nu erau în grupă. La fiecare schimbare, unii au rămas în urmă și au continuat drumul numai cei care erau obișnuiți să îndure greutate. Lipsurile drumului i-au făcut pe aceștia și mai dornici să stăruie spre sfârșit.

Pericolul ca noi să cădem de pe cale a crescut. Ne-am strâns aproape de zidul alb, totuși nu ne puteam pune picioarele din plin pe cale, pentru că aceasta era prea îngustă. Apoi, ne-am atârnat cu aproape întreaga noastră greutate de funii, exclamând: „Suntem ținuți de sus! Suntem ținuți de sus!“ Aceleași cuvinte au fost rostite de toată grupa de pe calea cea îngustă. Când am auzit sunetele de orgie și de veselie care păreau că vin din abisul de jos, ne-am înflorat. Am auzit înjurături murdare, glume proaste, cântece vulgare, josnice. Am auzit cântec de război și cântec de dans. Am auzit muzică instrumentală și râsete puternice, amestecate cu blestem și strigăt de groază și jale amară, și eram mai îngrijorați ca niciodată să ne menținem pe calea cea îngustă și grea. Mare parte din timp, am fost siliți să atârnam toată greutatea noastră de funii care creșteau în grosime, pe măsură ce progresam.

[596]

Am observat că peretele cel alb și frumos era pătat de sânge. Aceasta a dat naștere regretului nostru că peretele era astfel. Totuși, acest simțământ a durat numai câteva momente, când m-am gândit că totul era cum trebuia să fie.

Cei care veneau în urmă aveau să știe că pe calea îngustă și grea au trecut alții înaintea lor, și vor trage concluzia că, dacă alții au fost în stare să urmeze pe această cale, și ei pot face același lucru. Și când sângele va presa în picioarele lor dureroase, ei nu vor fi istoviți de descurajare; ci, văzând sângele pe perete, vor ști că și alții au îndurat aceeași durere.

În cele din urmă, am ajuns la o prăpastie largă, unde poteca noastră s-a terminat. Nu mai exista nimic care să ne conducă picioarele, nimic pe care să ne sprijinim. Tot sprijinul nostru trebuia să fie în funii, ale căror dimensiuni au crescut până ce ele au ajuns tot așa de mari ca și corpurile noastre. Aici am fost lăsați un timp în încurcătură și adâncă întristare. Ne întrebam în șoapte teribile: „De ce este atașată funia?“ Soțul meu era chiar în fața mea. De pe fruntea lui cădeau mari picături de sudoare, venele de la gât și tâmpole erau de două ori mai mari decât normalul și gemete chinuitoare, înăbu-

șite, ieșeau de pe buzele lui. Sudoarea picura de pe fața mea și m-a apucat un astfel de chin cum n-am mai simțit niciodată mai înainte. În sufletul nostru, se dădea o luptă teribilă: dacă aici nu vom reuși toate greutățile călătoriei noastre au fost trăite degeaba.

[597] În fața noastră, de cealaltă parte, era un câmp frumos, cu iarbă verde, înaltă cam de cincisprezece centimetri. N-am putut vedea soarele; dar asupra acestui câmp se odihneau raze blânde de lumină, care se asemănau cu aurul și argintul cel fin. Nimic din ceea ce am văzut pe pământ nu se putea compara cu frumusețea și slava acestui câmp. Dar vom reuși să ajungem acolo? era neliniștita întrebare. Dacă se rupea funia, noi trebuia să pierim. Din nou au fost exprimate în șoapte chinuite cuvintele: „Ce ține funia?“ Pentru un moment, am ezitat să îndrăznim. Apoi am exclamat: „Singura noastră speranță este să ne încredem în funie. De ea am depins pe tot drumul cel greu. Ea nu ne va părăsi acum.“ Noi ezitam încă și eram profund întristați. Apoi, au fost rostite cuvintele: „Dumnezeu ține funia. Nu e nevoie să ne temem“. Aceste cuvinte au fost repetate de cei din urma noastră, însoțite de: „El nu ne va părăsi acum. Până aici, El ne-a adus în siguranță.“

Soțul meu și-a dat drumul peste înfiorătorul abis spre câmpul cel frumos de dincolo. Eu am urmat imediat. Și, ah, ce simțământ de ușurare și de recunoștință am simțit față de Dumnezeu! Am auzit ridicându-se glasuri triumfătoare, de laudă pentru Dumnezeu. Eu eram fericită, foarte fericită.

M-am trezit și am aflat că, din îngrijorarea pe care am experimentat-o mergând pe calea cea grea, fiecare nerv din trupul meu părea a fi într-un tremurat. Visul acesta nu are nevoie de comentarii. El a făcut o astfel de impresie asupra minții mele, încât probabil că fiecare punct din el va fi viu înaintea mea, atâta timp cât memoria mea va continua să existe.

Adunările noastre de tabără

Nu poate exista o influență mai dăunătoare la adunarea de tabără sau la oricare altă adunare pentru închinăciune religioasă, ca multa sporovăială și conversație ușuratică. Adesea, bărbați și femei se adună în grupe și se angajează în conversație despre subiectele obișnuite care n-au nici o legătură cu adunarea. Unii au adus fermele lor cu ei, alții au adus casele lor, și-și fac planuri pentru clădire. Unii disecă caracterele altora și n-au timp sau dispoziție sa-și cerceteze propriile lor inimi, spre a descoperi defectele din propriul lor caracter, ca să-și poată îndrepta relele și să desăvârșească sfințirea în temere de Dumnezeu. Dacă toți cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos ar folosi timpul în afara adunării, discutând despre adevăr, stăruind asupra speranței creștinului, cercetându-și propriile lor inimi, și, în rugăciune sinceră înaintea lui Dumnezeu, ar pleda pentru binecuvântarea Sa, ar fi adusă la îndeplinire o lucrare mult mai mare decât am văzut până acum. Necredincioșii, care îi acuză în mod fals pe cei ce cred adevărul, ar fi convinși din cauza „bunei voastre purtări în Hristos“ (**1 Petru 3, 16**). Cuvintele și faptele voastre sunt roadele pe care le aducem: „așa că după roadele lor îi veți cunoaște.“ (**Matei 7, 20**) [598]

Dumnezeu a dat instrucțiuni israeliților să se adune înaintea Lui și a fixat perioade și locuri pe care avea să le aleagă El; ei trebuie să păzească zile speciale, în care nu trebuia făcută muncă nenecesară, ci timpul trebuia să fie devotat pentru a medita asupra binecuvântărilor revărsate de Dumnezeu asupra lor. La aceste ocazii speciale, roaba și robul, străinul, orfanul și văduva erau îndrumați să se bucure, pentru că Dumnezeu i-a scos, prin puterea Lui cea minunată, din legătura robiei la bucuria libertății. Și lor li s-a poruncit să nu apară înaintea Domnului cu mâna goală. Trebuia să aducă semne ale recunoștinței lor față de Dumnezeu pentru îndurările și binecuvântările Lui, revărsate continuu asupra lor; trebuia să aducă Domnului daruri, jertfe de bună voie, jertfe de mulțumire, după cum i-a binecuvântat El. Jertfele acestea erau variate, după prețuirea pe

[599]

care o acordau donatorii binecuvântărilor de care au avut prilejul să se bucure. În felul acesta, caracterele oamenilor erau clar expuse. Cei care acordau o înaltă prețuire binecuvântărilor pe care le-a revărsat Dumnezeu asupra lor aduceau jertfe după cum apreciau ei aceste binecuvântări. Cei ale căror puteri morale erau amorțite și amețite de egoism și iubire idolatră a favorurilor primite, în loc să fie inspirați de iubire înfocată pentru darnicul lor Binefăcător, aduceau jertfe sărace. În felul acesta, se descopereau inimile lor.

În afară de aceste zile de sărbători religioase, de bucurie și veselie, națiunea iudaică trebuia să comemoreze Paștele în fiecare an. Domnul S-a legat solemn că, dacă vor fi credincioși în păzirea poruncilor Lui, îi va binecuvânta în toată înmulțirea lor și în tot lucrul mâinilor lor.

Dumnezeu nu cere mai puțin poporului Său din aceste zile de pe urmă, ca sacrificii și jertfe, decât a cerut națiunii iudaice. Cei pe care i-a binecuvântat El cu stare materială bună, și chiar văduva și orfanul, nu trebuie să negligeze binecuvântările Sale. În mod deosebit, cei pe care i-a făcut să prospere trebuia să-I predea lucrurile care sunt ale Sale. Ei trebuie să apară înaintea Lui cu un duh de jertfire de sine și să aducă jertfele lor conform cu binecuvântările pe care El le-a revărsat asupra lor. Dar mulți din cei pe care Dumnezeu îi face să prospere manifestă nerecunoștință josnică față de El. Dacă binecuvântările Lui rămân asupra lor și dacă El le mărește averea, ei fac din aceste daruri funii spre a-i lega de iubirea lor pentru avere; ei permit ca ocupațiile lumești să ia în stăpânire afecțiunile lor și întreaga lor ființă, și să negligeze devoțiunea și privilegiile religioase. Nu-și pot permite să părăsească grijile ocupației lor și să vină înaintea lui Dumnezeu nici măcar o dată pe an. Ei schimbă binecuvântările lor în blestem și slujesc propriilor lor interese vremelnice, cu neglijarea cerințelor lui Dumnezeu.

Oameni care posedă mulți bani rămân acasă an de an, absorbiți de grijile și interesele lor lumești și simțind că nu își pot permite să facă micul sacrificiu de a participa la adunările anuale de închinare la Dumnezeu. El le-a binecuvântat coșnița și postava, i-a înconjurat cu binecuvântările Sale, totuși ei au reținut de la El micile jertfe pe care Domnul le-a cerut de la ei. Le place să se slujească pe ei înșiși. Sufletele lor vor fi ca deșertul neîmprospătat, fără rouă sau ploaia cerului. Domnul le-a adus prețioasa binecuvântare a harului Său.

El i-a eliberat de robia păcatului și de sclavia erorii și a descoperit înțelegerii lor întunecate marea lumină a adevărului prezent. Și aceste dovezi ale iubirii și îndurării lui Dumnezeu să nu reclame nici o recunoștință în schimb? Cei care mărturisesc a crede că sfârșitul tuturor lucrurilor este la uși, vor fi ei orbi față de propriul lor interes spiritual și vor trăi ei numai pentru această lume și pentru această viață? Se așteaptă ei ca interesul lor veșnic să-și poarte el însuși de grijă? Nu va veni tărie spirituală fără un efort și din partea lor. [600]

Mulți din cei care mărturisesc că așteaptă revenirea Domnului nostru sunt neliniștiți, căutători de câștig lumesc. Ei sunt orbi față de interesul lor veșnic. Muncesc pentru ceea ce nu satură. Își cheltuiesc banii pentru ceea ce nu este pâine. Ei se străduiesc să se mulțumească cu bogățiile pe care le-au strâns pe pământ, dar care trebuie să piară. Și neglijează să se pregătească pentru veșnicie, care ar trebui să fie singura muncă adevărată din viață.

Toți cei cărora le stă în putință, trebuie să participe la aceste adunări anuale. Toți ar trebui să simtă că Dumnezeu le cere acest lucru. Dacă nu se folosesc de privilegiul pe care l-a prevăzut El, pentru ca ei să poată ajunge puternici în Domnul și în puterea harului Său, vor deveni din ce în ce mai slabi, vor avea o dorință din ce în ce mai mică spre a-I consacra totul lui Dumnezeu. Veniți, frați și surori, la aceste adunări sfinte, să-L aflați pe Isus. El va veni la sărbătoare, va fi prezent și va face pentru voi ceea ce voi aveți cea mai mare nevoie să fie făcut. Gospodăriile voastre nu trebuie considerate de mai mare valoare decât interesele mai înalte ale sufletului. Toate comorile pe care le posedați, oricât de valoroase ar fi, nu vor fi destul de bogate să vă cumpere pace și speranță, care reprezintă un câștig nemărginit, dacă acestea vă costă tot ce aveți și muncile și suferințele unei vieți întregi. Un simțământ clar și puternic despre lucrurile veșnice și o inimă dispusă să predea totul lui Hristos sunt binecuvântări de mai mare valoare decât bogățiile, plăcerile și slava acestei lumi. [601]

Adunările de tabără sunt importante. Ele costă ceva. Slujitorii lui Dumnezeu își epuizează viața pentru a ajuta poporul, când mulți dintre ei par ca și cum nu ar avea nevoie de nici un ajutor. De teamă să nu piardă puțin din câștigul acestei lumi, unii lasă ca aceste prețioase privilegii să vină și să treacă, ca și cum ele ar fi de mică importanță. Toți cei care mărturisesc a crede adevărul, să respecte fiecare privilegiu pe care li-l oferă Dumnezeu pentru a

obține o perspectivă mai clară asupra adevărului, a cerințelor Sale și a necesarei pregătiri pentru revenirea Lui. Ceea ce cere Dumnezeu este o încredere deplină în El, calmă și bucuroasă.

Nu trebuie să vă consumați cu griji și sarcini grele, inutile. Faceți lucrul zilei, îndeplinind cu credincioșie lucrarea pe care v-a repartizat-o providența lui Dumnezeu, și El vă va purta de grijă. Isus va adânci și va lărgi binecuvântările voastre. Voi trebuie să faceți eforturi, dacă doriți ca, în cele din urmă, să aveți mântuirea. Veniți la aceste adunări pregătiți să lucrați. Lăsați grijile căminului vostru și veniți să-L aflați pe Isus, și El va fi găsit de voi. Veniți cu darurile voastre, precum v-a binecuvântat Dumnezeu. Arătați-vă recunoștința față de Creatorul vostru, Dătătorul tuturor bunurilor, printr-un dar benevol. Nici unul dintre cei care sunt în stare să nu vină cu mâna goală. „Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.“ (**Maleahi 3, 10**)

Scopul adunărilor de tabără este să îi facă pe toți să se desfacă de grijile ocupației și de poveri, și să devoteze câteva zile exclusiv pentru a-L căuta pe Domnul. Noi trebuie să ocupăm timpul cu examinare de sine, amănunțită cercetare a inimi, mărturisire de pocăință de păcate și reînnoirea legământului nostru față de Cel Prea Înalt. Dacă cineva vine la aceste adunări pentru scopuri mai puțin merituoase, noi sperăm că adunările să fie de așa manieră, încât să aducă mintea lor la obiectivele cele cuvenite.

[602] Unii sunt suferinzi datorită muncii în plus, privind pregătirea pentru adunarea de tabără. Aceștia sunt oameni cu suflet generos, care doresc ca nimic să nu fie făcut cu zgârcenie. Ei fac provizii mari și sunt complet obosiți când vin la adunare. De îndată ce sunt eliberați de presiunea muncii, natura epuizată îi face să simtă că s-a abuzat de ea. Unele dintre aceste persoane poate că n-au mai luat parte niciodată la o adunare de tabără și nu știu ce pregătiri li se cere să facă. Ei pierd unele dintre prețioasele adunări la care și-au propus să participe. Ei bine, aceștia greșesc, făcând o pregătire așa de mare. Nimic nu trebuie luat pentru adunarea de tabără, cu excepția celor mai sănătoase produse, pregătite simplu, fără nici un fel de condimente și grăsime.

Eu sunt convinsă că nimeni nu trebuie să se îmbolnăvească, pregătindu-se pentru adunarea de tabără, dacă respectă legile sănătății în pregătirea mâncării. Dacă nu fac prăjituri și plăcinte, ci coc pâine simplă de graham și se întrețin cu fructe, conservate sau uscate, nu e cazul ca ei să se îmbolnăvească, pregătindu-se pentru adunare, și nu e cazul să fie bolnavi în timp ce se află la adunare. Nimeni să nu fie pe tot parcursul adunării fără ceva hrană caldă. Întotdeauna se găsesc la fața locului mașini de gătit, unde se poate obține așa ceva.

Frații și surorile nu trebuie să se îmbolnăvească în tabără. Dacă se îmbracă potrivit cu timpul dimineții și al serii și au grijă să schimbe îmbrăcămintea după cum se schimbă vremea, ca astfel să se păstreze cum trebuie circulația sângelui, și dacă păstrează o strictă regularitate în privința somnului și a mâncării simple, neluând nimic între mese, ei n-au de ce să se îmbolnăvească. Ei se pot simți bine în timpul adunării, mintea lor poate fi clară și să-și păstreze adevărul, și se pot întoarce la casele lor reîmprospătați la trup și suflet. Cei care s-au angajat în muncă grea zi de zi, acum își încetează lucrul; de aceea, ei nu trebuie să mănânce. Dacă mănâncă atât cât obișnuiesc în mod normal, stomacul lor va fi supraîncărcat. Noi dorim să avem mai ales puterea creierului viguroasă, la aceste adunări, și în cea mai bună stare de sănătate pentru a putea auzi adevărul, a-l aprecia și a-l reține, ca toți să-l poată practica după ce se întorc de la adunare. Dacă stomacul este împovărat cu prea multă hrană, chiar de un fel simplu, forța creierului este solicitată să ajute organele digestive. Asupra creierului apare o stare de amorțeală. Este aproape imposibil să ții ochii deschiși. Tocmai adevărurile care ar fi trebuit să fie auzite, înțelese și practicate, sunt complet pierdute prin indispoziție sau pentru că creierul este aproape paralizat, ca urmare a cantității de hrană mâncată.

[603]

I-aș sfătui pe toți să ia ceva cald în stomac, cel puțin în fiecare dimineață. Aceasta o puteți face fără prea multă muncă. Puteți face crupe de graham. Dacă făina de graham este de calitate inferioară, cerneți-o, și, când mâncarea de crupe este aproape fierbinte, adăugați lapte. Aceasta va fi cea mai sănătoasă și cea mai gustoasă mâncare pentru campament. Și dacă pâinea voastră este prea uscată, fărâmați-o în mâncarea de crupe și astfel ea va fi plăcută. Eu nu sunt de acord să se mănânce multă hrană rece pentru motivul că

organismul consumă energie spre a încălzi hrana până ce aceasta ajunge la aceeași temperatură ca cea a stomacului, înainte să poate fi adusă la îndeplinire lucrarea de digestie. O altă mâncare simplă, dar sănătoasă, este dovleacul fiert sau copt. Diluați o parte din el cu apă, adăugați lapte sau smântână, și faceți o ciorbă; pâinea poate fi folosită ca și în mâncarea de crupe de graham.

Eu sunt mulțumită să văd progresul pe care l-au făcut mulți în reforma sanitară, totuși regret că atât de mulți au rămas în urmă. Dacă se îmbolnăvește cineva aici, trebuie să vadă care este cauza și să noteze cazul. Nu sunt dispusă ca reputația adunărilor noastre de tabără să sufere, spunându-se că oamenii suferă din cauza lor. Dacă se procedează cum se cuvine, aceste importante adunări pot fi făcute o binecuvântare atât pentru sănătatea trupească, cât și pentru sănătatea sufletului.

[604]

Un vis solemn

În seara de 30 aprilie 1871, m-am retras pentru odihnă, fiind foarte deprimată sufletește. Timp de trei luni, am fost foarte descurajată. Cu duhul chinuit, m-am rugat adesea pentru ușurare. Am implorat ajutor și putere de la Dumnezeu, ca să mă pot ridica mai presus de grelele descurajări care îmi paralizau credința și speranța și mă făceau incapabilă pentru a fi de folos. În acea noapte, am avut un vis care a făcut o impresie foarte fericită asupra minții mele. Am visat că luam parte la o adunare importantă, la care era adunată o asistență mare. Mulți erau plecați înaintea lui Dumnezeu în rugăciune serioasă și păreau împovărați. Ei cereau mereu de la Domnul lumină specială. Unii păreau a fi într-un chin sufletesc, simțămintele lor erau puternice și, cu lacrimi, strigau tare după ajutor și lumină. Frații noștri cei mai de seamă erau angajați în această scenă impresionantă. Fratele A. era prosternat pe dușumea, într-o vădită întristare profundă. Soția lui se afla în mijlocul unui grup de disprețuitori indiferenți. Arăta ca și cum dorea ca toți să înțeleagă că ea îi disprețuia pe cei care se umileau în felul acesta.

Am visat că Duhul Domnului a venit asupra mea și m-am ridicat în mijlocul strigătelor și rugăciunilor, și am zis: Duhul Domnului Dumnezeu este asupra mea. Mă simt îndemnată să vă spun că trebuie să începeți să lucrați în mod individual pentru voi înșivă. Voi priviți la Dumnezeu și vreți ca El să facă lucrarea pentru voi, lucrare pe care El a lăsat-o să o faceți voi. Dacă veți face lucrarea pentru voi înșivă, lucrare pe care știți că trebuie să o faceți, atunci Dumnezeu vă va ajuta când veți avea nevoie de ajutor. Voi ați lăsat nefăcute tocmai lucrurile pe care Dumnezeu le-a lăsat pe seama voastră să le faceți. Cereți ca Dumnezeu să facă lucrarea voastră. Dacă ați fi urmat după lumina pe care v-a dat-o, atunci El ar fi lăsat să strălucească și mai multă lumină asupra voastră; dar în timp ce neglijați sfaturile, avertizările și muștrările care v-au fost date, cum puteți aștepta ca Dumnezeu să vă dea mai multă lumină și binecuvântări, ca să le

[605]

neglijați și să le disprețuiți? Dumnezeu nu este ca omul; El nu vrea să se glumească cu El.

Am luat Biblia cea prețioasă și am încadrat-o cu mai multe „Mărturii pentru Comunitate“, date pentru poporul lui Dumnezeu. Iată, am spus, cazurile în care aproape toți sunt cuprinși. Sunt scoase în evidență păcatele care trebuie evitate. Sfatul pe care-l doresc ei poate fi găsit aici, dat pentru alte cazuri în situație asemănătoare cu a lor. Lui Dumnezeu I-a plăcut să vă dea învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă. Dar nu sunt mulți dintre voi care știu ce conțin „Mărturiile“. Voi nu sunteți familiarizați cu Scripturile. Dacă ați fi făcut din Cuvântul Lui Dumnezeu studiul vostru, cu dorința de a ajunge la standardul Bibliei și a obține desăvârșirea creștină, n-ați fi avut nevoie de „Mărturii“. Numai din cauză că ați neglijat să faceți cunoștință cu Cartea inspirată de Dumnezeu, El a încercat să ajungă la voi prin mărturii simple și directe, care vă atrag atenția la cuvintele inspirate, de care voi ați neglijat să ascultați, și care vă îndeamnă să vă schimbați viața în concordanță cu învățăturile Lui curate și înalte.

Domnul are de gând să vă avertizeze, să vă mustre, să vă sfătuiască prin mărturiile date, și să întipărească în mintea voastră importanța adevărului din Cuvântul Său. Mărturiile scrise nu sunt pentru a da o lumină nouă, ci pentru a întipări în mod viu în inimă adevărurile inspirației descoperite deja. Datoria omului față de Dumnezeu și față de semenul său este arătată în mod deosebit în Cuvântul lui Dumnezeu; dar puțini dintre voi sunt ascultători de lumina dată. Nu este admisă o „lumină nouă“ ci, prin „Mărturii“, Dumnezeu a simplificat marile adevăruri date deja, iar pe calea aleasă de El le-a adus în fața poporului spre a-l trezi și a le întipări în minte, ca toți să fie lăsați fără scuză.

[606] Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia și gelozia au întunecat puterile perceptive, și adevărul, care v-ar fi făcut înțelepți spre mântuire, și-a pierdut puterea de a încânta și a stăpâni mintea. Tocmai principiile esențiale ale evlaviei nu sunt înțelese, pentru că nu există foame și sete pentru cunoașterea Bibliei, curăție de inimă și sfințirea vieții. „Mărturiile“ nu sunt pentru a deprecia Cuvântul lui Dumnezeu, ci pentru a-l înălța și a atrage mintea spre el, pentru ca simplitatea frumoasă a adevărului să se poată întipări tuturor.

Am spus în continuare: După cum Cuvântul lui Dumnezeu este încercuit în aceste scoarțe ale cărții, tot așa Dumnezeu v-a încercuit pe voi cu muștrări, sfaturi, avertizări și încurajări. Aici plângeți înaintea lui Dumnezeu, în chinul sufletelor, după mai multă lumină. Sunt împuternicită de Dumnezeu să vă spun că o altă rază de lumină nu va străluci prin „Mărturii“, pe calea voastră, până nu veți folosi practic lumina dată deja. Domnul v-a încercuit cu lumină, dar voi n-ați apreciat-o; ați călcat-o în picioare. În timp ce unii au disprețuit lumina, alții au neglijat-o sau au urmat-o doar cu indiferență. Câțiva și-au pus la inimă să asculte de lumina pe care Dumnezeu a avut plăcere să le-o dea.

Unii dintre cei care au primit avertismentele speciale prin mărturii, au uitat, în câteva săptămâni, muștrarea care le-a fost dată. Pentru unii, mărturiile au fost repetate de mai multe ori, dar ei nu le-au socotit ca fiind de o importanță suficientă spre a ține seama de ele, cu atenție. Ele au fost pentru ei ca niște povești fără teme. Dacă ar fi luat seamă la lumina dată, ar fi evitat pierderi și necazuri pe care le socotesc că sunt aspre și severe. Ei n-au decît să se critice pe ei înșiși. Au pus pe gâtul lor un jug pe care îl găsesc greu de purtat. Acesta nu este jugul pe care l-a pus Hristos asupra lor. Purtarea de grijă și iubirea lui Dumnezeu au fost exercitate față de ei în favoarea lor; dar sufletul lor egoist, rău și necredincios, nu a putut discerne bunătatea și îndurarea Lui. Ei aleargă înainte, în propria lor înțelepciune, până când, copleșiți de necazuri și învălmașiți în încurcătură, sunt prinși în cursă de Satana. Când

[607]

adunați razele de lumină pe care le-a dat Dumnezeu în trecut, atunci El va da o lumină în creștere.

L-am îndrumat la vechiul Israel. Dumnezeu le-a dat Legea Sa, dar ei n-au vrut să asculte de ea. Apoi, le-a dat ceremonii și instrucțiuni, pentru ca, prin îndeplinirea acestora, Dumnezeu să poată fi păstrat în amintire. Erau atât de predispuși să-L uite, pe El și cerințele Lui asupra lor, încât a fost necesar ca mintea lor să fie continuu stimulată spre a înțelege datoria de a asculta și de a-L onora pe Creatorul lor. Dacă ar fi fost ascultători și le-ar fi plăcut să păzească poruncile lui Dumnezeu, mulțimea de ceremonii și instrucțiuni n-ar mai fi fost necesare.

Dacă poporul care mărturisește acum că este comoara deosebită a lui Dumnezeu ar asculta de cerințele Sale, așa cum sunt specificate în

Cuvântul Lui, n-ar mai fi fost date mărturii speciale pentru a-i trezi la datorie și a le imprima păcătoșenia și pericolul de a neglija ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Conștiințele au fost adormite, pentru că lumina a fost înlăturată, neglijată și disprețuită. Și Dumnezeu va îndepărta mărturiile acestea de la popor, îl va lipsi de putere și-l va umili.

Am visat că, în timp ce vorbeam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea în maniera cea mai remarcabilă, și am fost deposedată de toată puterea, totuși n-am avut nici o vedenie. Am crezut că soțul meu stătea în fața poporului și a exclamat: „Aceasta este puterea minunată a lui Dumnezeu. El a făcut mărturiile mijloace puternice spre a se ajunge la suflete, și El va lucra și mai puternic prin ele decât a făcut până acum. Cine vrea să fie de partea Domnului?”

[608] Am visat că, imediat, o mare parte dintre ei au sărit în picioare și au răspuns chemării. Alții stăteau tăcuți, unii au manifestat dispreț și derâdere, și câțiva păreau complet impasibili. Unul s-a ridicat alături de mine și a spus: „Dumnezeu te-a ridicat și ți-a dat cuvinte să vorbești poporului și să ajungi la inimi, cum El n-a mai dat nimănui altcuiva. El a formulat mărturii care să vină în întâmpinarea cazurilor care au nevoie de ajutor. Tu trebuie să fii impasibilă față de dispreț, derâdere, muștrare și critică. Pentru ca să fii unealta specială a lui Dumnezeu, tu nu trebuie să te sprijini de nimeni, ci să atârni numai de El, și, ca vița agățată, lasă cârceii tăi să se încolăcească în jurul Lui. El va face din tine o unealtă prin care să comunice poporului lumina Lui. Zilnic, trebuie să aduni putere de la Dumnezeu, pentru ca să fii întărită, iar mediul tău înconjurător să nu poată eclipsa sau întuneca lumina pe care El a îngăduit să strălucească asupra poporului, prin tine. Ținta specială a lui Satana este aceea de a împiedica să vină aceasta lumină la poporul lui Dumnezeu, care are atât de mare nevoie de ea, în mijlocul pericolelor acestor zile de pe urmă.

Succesul tău se află în simplitatea ta. De îndată ce te depărtezi de aceasta și-ți formulezi mărturia spre a veni în întâmpinarea cuiva, puterea ta a dispărut. În acest veac, aproape orice are o aparență înșelătoare și ireală. Lumea este plină de mărturii date spre a încânta pentru un moment, și pentru a înălța eul. Mărturia ta are un caracter diferit. Ea se coboară la amănuntele cele mici ale vieții,

menținându-i pe cei slabi în credință să nu moară, și întipărește asupra credincioșilor necesitatea de a străluci ca lumini în lume.

Dumnezeu ți-a dat mărturia, pentru ca să prezinți înaintea celui abătut și a păcătosului adevărata lui stare și pierderea imensă suferită de el prin continuarea vieții de păcat. Dumnezeu a imprimat aceasta asupra ta, dezvăluind înaintea ta o viziune cum n-a mai făcut nici unuia care se află acum în viață, și, după lumina pe care El ți-a dat-o, vei fi responsabilă față de El. «Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor» (*Zaharia 4, 6*) Înalță-ți glasul ca o trâmbiță, și arată poporului Meu nelegiuirile lui, și casei lui Israel păcatele ei.“

Visul acesta a avut o influență puternică asupra mea. Când m-am trezit, deprimarea mea dispăruse, spiritul meu era bucuros și am dobândit o mare pace. Infirmitățile care m-au făcut incapabilă de muncă au fost îndepărtate, și am căpătat o putere și o vigoare față de care am fost o străină timp de luni de zile. Mie mi s-a părut că îngerii lui Dumnezeu au fost însărcinați să-mi aducă o ușurare. O recunoștință negrăită mi-a umplut inima pentru această schimbare mare, de la deznădejde la lumină și fericire. Știam că ajutorul a venit de la Dumnezeu. Manifestarea aceasta mi-a apărut ca o minune a îndurării lui Dumnezeu și eu nu vreau să fiu nerecunoscătoare pentru bunătatea Lui iubitoare.

[609]

Manierele și îmbrăcămintea pastorilor

Efesenii 3, 6.7 : „Că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și au parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.“

„Al cărei slujitor am fost făcut eu“, nu numai să prezint adevărul, ci să-l și practic în viață.

„Și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu“ (**Ver 9**). Aceasta nu se referă numai la cuvinte exprimate de limbă; nu este vorba doar de o vorbire și o rugăciune elocventă, ci a-L face cunoscut pe Hristos, a-L avea pe Hristos în inima noastră și a-L face cunoscut celor care ascultă.

„Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.“ (**Colosenii 1, 28.29**) Ceea ce face o impresie sensibilă asupra celor ce ascultă este lucrarea lui Dumnezeu, harul de la Dumnezeu, realizat și simțit, care înfrumusețează viața și faptele.

[610] Dar nu este numai atât. Mai sunt și alte lucruri de luat în seamă, lucruri în care unii au fost neglijenți, dar care sunt importante, în lumina în care mi-au fost prezentate mie. Impresiile pe care pastorii le fac asupra oamenilor, prin comportamentul lor la amvon și prin atitudinea și felul lor de a vorbi. Dacă lucrurile acestea sunt așa cum dorește Dumnezeu să fie, impresia pe care ele o fac va fi în favoarea adevărului; mai ales acea grupă care a ascultat la povești va fi favorabil impresionată. Este important ca manierele pastorului să fie modeste și demne, menținându-se la înălțimea adevărului sfânt, pe care îl propovăduiește, ca să poată fi făcută o impresie favorabilă asupra celor care nu sunt înclinați, în mod natural, spre religie.

Atenția la îmbrăcămintă este un punct principal. Aici s-a văzut o lipsă la pastorii care cred adevărul prezent. Îmbrăcămintea unora a fost chiar dezordonată. Nu numai că a existat lipsă de gust și ordine în aranjarea îmbrăcăminții într-o manieră potrivită asupra persoanei, și culorile nu erau corespunzătoare și potrivite pentru un slujitor al lui Hristos, ci îmbrăcămintea unora era chiar murdară. Unii pastori poartă o vestă de culoare deschisă, în timp ce pantalonii lor sunt de culoare închisă, sau o vestă de culoare închisă și pantaloni de culoare deschisă, fără nici un gust sau aranjament ordonat al îmbrăcăminții când vin înaintea poporului. Oamenii aceștia predică poporului. Pastorul le dă un exemplu de ordine, și le prezintă simplitatea bunei cuviințe și a gustului în îmbrăcămintea lor, sau le dă lecții de nepăsare și lipsă de gust, pe care ei sunt în primejdia de a le urma?

Materialul negru sau de culoare mai închisă este mai potrivit pentru un pastor la amvon și va face o impresie mai bună asupra poporului decât ar face o combinație de două sau trei culori diferite în îmbrăcămintea lui.

Am fost îndreptată la copiii lui Israel din vechime și am văzut că Dumnezeu a dat directive specifice cu privire la materialul și stilul de îmbrăcămintă care să fie purtată de către cei care au slujit înaintea Lui. Dumnezeu cerurilor, al cărui braț pune în mișcare lumea, care ne susține pe noi și ne dă viață și sănătate, ne-a dat dovadă că el poate fi onorat sau dezonorat prin îmbrăcămintea celor care slujesc înaintea Lui. El i-a dat lui Moise directive speciale cu privire la tot ceea ce era în legătură cu slujirea Lui. El a dat instrucțiuni chiar în ceea ce privește aranjarea casei lor și a specificat îmbrăcămintea pe care s-o poarte cei care slujeau în slujba Lui. Ei trebuia să păstreze ordine peste tot și mai ales să păstreze curățenia.

[611]

Citiți instrucțiunile date lui Moise spre a fi făcute cunoscute copiilor lui Israel, când Dumnezeu avea să coboare pe munte și să rostească în auzul lor Legea Lui cea sfântă. Ce a poruncit El lui Moise că trebuia să facă poporul? Să fie gata a treia zi; pentru că a treia zi, a spus El, Domnul va coborî pe munte în văzul întregului popor. Trebuia să hotărască anumite margini de jur împrejurul muntelui. „Și Domnul a zis lui Moise: «Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele».“ (**Exodul 19, 10**). Dumnezeu cel mare și puternic, care a creat Edenul cel frumos și tot ceea ce era plăcut

în el, este un Dumnezeu al ordinii; El dorește ordine și curățenie la poporul Său. Acel Dumnezeu puternic l-a trimis pe Moise să spună poporului să-și spele hainele, ca să nu fie necurăție pe îmbrăcămintea lor și în jurul persoanei lor, când vin înaintea Domnului. Și Moise a coborât de pe munte la popor și ei și-au spălat hainele după porunca lui Dumnezeu.

[612] Și pentru a le arăta cât de atenți trebuia să fie cu privire la curățenie, Moise a trebuit să pună un lighean între cortul întâlnirii și altar, „și a pus în el apă pentru spălat“ (**Exodul 40, 30**). Și Moise, și Aaron, și fiii lui Aaron, care slujeau înaintea Domnului, trebuia să-și spele mâinile și picioarele în ea când intrau în cortul întâlnirii și când mergeau înaintea Domnului.

Aceasta a fost porunca marelui și puternicului Dumnezeu. Nu trebuia să fie nimic neglijat și dezordonat la cei care apăreau înaintea Lui, când veneau în sfânta Lui prezență. Și de ce se cerea aceasta? Care era scopul acestei atenții totale? Era aceasta numai pentru a obține aprobarea Lui? Motivul care mi-a fost prezentat mie era acesta: ca asupra poporului să poată fi făcută o impresie bună. Dacă cei care slujesc în lucrarea sfântă n-ar reuși să manifeste grijă și respect față de Dumnezeu, în îmbrăcămintea și comportamentul lor, poporul și-ar pierde venerația și respectul pentru Dumnezeu și serviciul Lui cel sfânt. Dacă preoții arătau mare respect față de Dumnezeu, prin faptul că erau foarte atenți și foarte deosebiți când veneau înaintea prezenței Sale, aceasta dădea poporului o idee înaltă despre Dumnezeu și cerințele Lui. Aceasta le arăta că El era sfânt; că lucrarea Lui era sacră; și că tot ce este în legătură cu lucrarea Lui trebuie să fie sfânt; că trebuie să fie liber de orice impuritate și necurăție și că orice mânjitură trebuie să fie îndepărtată de la cei care se apropie de Dumnezeu.

From the light that has been given me, there has been a carelessness in this respect. I might speak of it as Paul presents it. It is carried out in will-worship and neglecting of the body. But this voluntary humility, this will-worship and neglecting of the body, is not the humility that savors of heaven. That humility will be particular to have the person and actions and apparel of all who preach the holy truth of God, right and perfectly proper, so that every item connected with us will recommend our holy religion. The very dress will be a

recommendation of the truth to unbelievers. It will be a sermon in itself.

But things that are wrong often transpire in the sacred desk. One minister conversing with another in the desk before the congregation, laughing and appearing to have no burden of the work, or lacking a solemn sense of his sacred calling, dishonors the truth and brings the sacred down upon the low level of common things. The example tends to remove the fear of God from the people and to detract from the sacred dignity of the gospel which Christ died to magnify. According to the light that has been given me, it would be pleasing to God for ministers to bow down as soon as they step into the pulpit, and solemnly ask help from God. What impression would that make? There would be solemnity and awe upon the people. Their minister is communing with God; he is committing himself to God before he dares to stand before the people. Solemnity rests upon the people, and angels of God are brought very near. Ministers should look to God the first thing as they come into the desk, thus saying to all: God is the source of my strength.

[613]

Un pastor care este neglijent cu îmbrăcămintea lui îi rănește adesea pe cei cu gust bun și sensibilități fine. Cei care au defecte în privința aceasta trebuie să-și corecteze greșelile și să fie mai precauți. În cele din urmă, pierderea sufletelor se va datora neorânduiei pastorului. Prima apariție a afectat poporul, defavorabil, pentru că nu putea face nici o legătură între înfățișarea pastorului și adevărurile pe care le prezenta. Îmbrăcămintea a fost împotriva lui; și impresia lăsată era că poporul pe care îl reprezenta el era un grup de neglijenți, care nu se interesau de îmbrăcămintea lor, și ascultătorii nu voiau să aibă nimic de-a face cu astfel de oameni.

După lumina care mi-a fost dată, în această privință a existat o neglijență vădită în mijlocul poporului nostru. Uneori, pastorii stau la amvon cu părul dezordonat, care arată de parcă pieptenele și peria nu ar fi luat contact cu el timp de o săptămână. Dumnezeu este dezonorat când cei care se angajează în slujba sacră a Lui sunt atât de nepăsători față de înfățișarea lor. În vechime, preoților li se cerea să aibă veșmintele lor într-un stil special spre a sluji în locul sfânt și a îndeplini slujba de preot. Trebuia să aibă veșminte după lucrarea lor și Dumnezeu a specificat clar cum trebuia să fie acestea. Ligheanul era pus între altar și cortul întâlnirii, pentru ca înainte ca ei să vină în

[614]

prezența lui Dumnezeu, în văzul adunării, să-și poată spăla mâinile și picioarele. Ce impresie avea să facă aceasta asupra poporului? Aceasta trebuia să le arate că fiecare firicel de praf trebuia îndepărtat înainte ca ei să poată veni în prezența lui Dumnezeu; pentru că El era atât de înalt și sfânt, încât, dacă ei nu se conformau acestor condiții, avea să urmeze moartea.

Dar priviți la felul de îmbrăcăminte al unora dintre pastorii noștri de astăzi. Unii dintre cei care slujesc lucrurilor sfinte își aranjează în așa fel îmbrăcămintea, încât, într-o oarecare măsură, aceasta nimeni-cește influența muncii lor. Există o lipsă de gust privind culoarea și simplitatea corespunzătoare. Care este impresia pe care o face o astfel de manieră în îmbrăcăminte? Este aceea că lucrarea în care sunt angajați nu este considerată mai sacră și mai înaltă decât munca obișnuită, ca aratul holdei. Prin exemplul lui, pastorul coboară lucrurile sacre la nivelul lucrurilor obișnuite.

Influența unor astfel de pastori nu-I place lui Dumnezeu. Dacă cineva este adus să primească adevărul prin munca pastorului, acesta îl imită adesea pe predicatorul său și se coboară la același nivel ca și el. Va fi mai greu să-i remodelezi pe aceștia și să îi aduci la poziția cea bună și să-i înveți ordinea și iubirea de disciplină, decât să convertești la adevăr bărbați și femei care nu au auzit niciodată de el. Domnul cere ca slujitorii lui să fie cuminți și sfinți, să reprezinte corect principiile adevărului în propria lor viață, și, prin exemplul lor, să-i aducă pe alții la un nivel înalt.

[615] Domnul cere ca toți cei care mărturisesc a fi poporul ales al Lui, deși nu sunt predicatori ai adevărului, să fie atenți la păstrarea curățeniei personale, și a curățeniei și ordinei în casele și dependențele locuinței lor. Noi suntem exemple pentru lume, epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Dumnezeu le cere tuturor celor care mărturisesc evlavie, și mai ales celor care îi învață adevărul pe alții, să se ferească de orice aparență rea.

Din lumina pe care am avut-o, slujba de pastor este o slujbă înaltă și sacră, iar cei care acceptă această poziție trebuie să-L aibă pe Hristos în inima lor și să dea dovadă de dorința serioasă de a-L reprezenta pe Dumnezeu cu vrednicie înaintea poporului în toate faptele lor, în îmbrăcămintea lor și chiar în maniera lor de a vorbi. Ei trebuie să vorbească respectuos. Unii nimicesc impresia solemnă pe care o pot face asupra poporului, prin ridicarea glasului la foarte mare

înălțime, țipând și strigând adevărul. Când este prezentat în felul acesta, adevărul pierde mult din dulceața lui, din forța și solemnitatea lui. Dar când glasul este corect armonizat, dacă are solemnitate și este adaptat să fie chiar patetic, el va produce o mult mai bună impresie. Acesta a fost timbrul vocii în care Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi; El a vorbit într-o manieră patetică. Dar ce face această strigare tare? Ea nu face decât să provoace o senzație neplăcută pentru ascultători și să irosească organele vocale ale vorbitorului. Timbrul vocii are mult de-a face cu influențarea inimilor celor care ascultă.

Mulți dintre cei care ar putea fi oameni de folos își folosesc forța vitală și își nimicesc plămânii și organele vocale prin felul lor de a vorbi. Unii pastori au apucat obiceiul de a spune repede ceea ce au de spus, ca și când aveau de repetat lecția și se grăbeau să treacă prin ea cât mai repede posibil. Aceasta nu este cea mai bună manieră de vorbire. Folosind atenția cuvenită, fiecare pastor se poate educa pe sine să vorbească clar și impresionant, fără să debiteze în grabă o mulțime de cuvinte, fără să-și ia timp să respire. El trebuie să vorbească într-o manieră moderată, pentru ca poporul să poată reține ideile, în timp ce el le prezintă. Dar când se trece repede prin subiect, oamenii nu pot reține ideile și nu au timp să primească impresia care este atât de important ca ei să o aibă; nu există nici timp ca adevărul să îi impresioneze, cum i-ar impresiona altfel.

[616]

A vorbi din gât, lăsând cuvintele să iasă din partea superioară a organelor vocale, uzându-le și iritându-le tot timpul, nu este cea mai bună cale de păstrare a sănătății sau de creștere a eficienței acestor organe. Trebuie să inspirați complet și să lăsați ca acțiunea să vină din partea mușchilor abdominali. Plămânii să fie numai mijlocul, dar să nu depindeți de ei pentru a face lucrarea. Dacă lăsați ca toate cuvintele voastre să vină din adâncime, exercitând mușchii abdominali, puteți vorbi la mii de oameni cu tot atâta ușurință cu care puteți vorbi la zece.

Unii dintre predicatorii noștri se omoară prin rugăciune obositoare și vorbire tare, când un ton mai scăzut al vocii ar face o impresie mai bună și ar economisi și propria lor putere. Ei bine, în timp ce, fără să țineți seama de legile vieții și ale sănătății, voi mergeți înainte, urmând după impulsul de moment, să nu-L învinuiți pe Dumnezeu dacă vă ruinați sănătatea. Mulți dintre voi irosiți timp

[617]

și putere cu preliminarii lungi și scuze, când începeți să vorbiți. În loc să vă cereți scuze, pentru că sunteți pe punctul de a vă adresa poporului, trebuie să vă începeți lucrarea ca și când Dumnezeu ar avea ceva pentru voi, ceva de spus poporului. Unii folosesc aproape o jumătate de oră pentru a-și cere scuze; în felul acesta, timpul este risipit, și când ajung la subiectul lor, unde ei sunt doritori să grăbească prezentarea punctelor de adevăr, poporul este obosit și nu mai poate să vadă puterea lor sau să fie impresionat de ele. Voi trebuie să faceți din punctele principale ale adevărului prezent pietre kilometrice, ca poporul să le înțeleagă. Atunci el va înțelege argumentele pe care doriți să le prezentați și pozițiile pe care doriți să le susțineți.

Mai există o altă grupă care se adresează poporului pe un ton plângăreț. Inimile lor nu sunt înduioșate de Duhul lui Dumnezeu și ei cred că trebuie să facă impresie prin arătarea smereniei. Un astfel de procedeu nu înalță lucrarea de slujire a Evangheliei, ci o coboară și o degradează. Pastorii trebuie să prezinte adevărul cu lumină de sus. Ei trebuie să vorbească în așa fel, încât să-L reprezinte corect pe Hristos și să păstreze demnitatea potrivită pentru slujitorii Lui.

Rugăciunile lungi, făcute de unii pastori au fost un mare eșec. A te ruga considerabil de lung, așa cum fac unii, este cu totul nepotrivit. Ei fac rău gâtului și organelor vocale și apoi vorbesc despre ruina sănătății datorită muncii grele. Ei își fac rău lor înșiși când nu este necesar. Mulți simt că rugăciunea face mai mult rău organelor vocale decât conversația. Aceasta este urmarea poziției nenaturale a corpului și a modului de ținere a capului. Ei pot să stea în picioare și să discute fără să se simtă vătămați. Poziția la rugăciune trebuie să fie perfect naturală. Rugăciunea lungă obosește și nu este conformă cu Evanghelia lui Hristos. O jumătate sau chiar un sfert de oră este mult prea mult. Timp de câteva minute este destul de mult pentru a aduce cazul vostru înaintea lui Dumnezeu și a-i spune ceea ce doriți; și puteți să mulțumiți poporul, în loc să-l obosiți și să micșorați interesul lui pentru devoțiune și rugăciune. Ei pot să fie reîmprospătați și întăriți, în loc să fie epuizați.

Mulți au făcut o greșală în exercițiile lor religioase, rugându-se lung și predicând lung, pe un ton înalt, cu glas forțat, cu un efort și un timbru nenatural al vocii. Pastorul s-a obosit fără să fie nevoie și a întristat cu adevărat poporul prin exercițiu muncit din greu, care nu este deloc necesar. Pastorii trebuie să vorbească într-o astfel

de manieră, încât să impresioneze poporul. Învățăturile lui Hristos au fost impresionante și solemne. Glasul Lui era melodios. Oare să nu căutăm noi să avem, ca și Hristos, melodie în glasul nostru? El a avut o influență mare, pentru că era Fiul lui Dumnezeu. Noi suntem așa de mult sub El și atât de deficitari, încât, făcând ce putem cel mai bine, eforturile noastre vor fi totuși sărace. Noi nu putem câștiga și poseda influența pe care a avut-o El; dar de ce să nu ne educăm spre a veni cât mai aproape de Model, în măsura în care este posibil pentru noi să facem acest lucru, pentru ca să putem avea cea mai mare influență asupra poporului? Cuvintele noastre, acțiunile noastre, comportamentul nostru, îmbrăcămintea noastră, totul trebuie să predice. Noi trebuie să vorbim poporului nu numai prin cuvinte, ci orice lucru care aparține ființei noastre trebuie să fie o predică pentru ei, să facă o impresie bună asupra lor, și ca adevărul vorbit să poată fi luat la casele lor. În felul acesta, credința noastră se va afla într-o lumină mai bună în fața obștii.

[618]

Niciodată n-am înțeles mai mult decât înțeleg astăzi înaltul caracter al lucrării, caracterul ei sacru, sfîntenia ei și importanța ca ființa noastră să corespundă cu ea. Nevoia o văd în mine însămi. Eu trebuie să primesc o nouă împuternicire, o ungere nouă, altfel nu pot continua să-i instruiesc pe alții. Trebuie să știu că umblu cu Dumnezeu. Trebuie să știu să umblu cu taina evlaviei. Trebuie să știu că harul lui Dumnezeu este în inima mea, că viața mea corespunde cu voința Lui, că merg pe urmele pașilor Lui. Atunci cuvintele mele vor fi adevărate și acțiunile mele corecte.

Dar mai este încă un punct pe care aproape l-am uitat. Este influența pe care trebuie să o exercite predicatorul în slujirea lui. Lucrarea lui nu este numai de a se afla la amvon. Aceasta doar începe acolo. El trebuie să meargă la familii, să-L ducă acolo pe Hristos, să ducă acolo predicile sale, să le ducă în afară, prin cuvintele și acțiunile sale. Când vizitează o familie, trebuie să se intereseze de situația ei. Nu este el păstorul turmei? El trebuie să discute cu toți membrii turmei, ca să afle situația lor, dar și cu copiii, ca s-o afle și pe-a lor. Un pastor trebuie să hrănească turma peste care l-a pus Dumnezeu supraveghetor.

[619]

Ar fi plăcut să intri în casă să studiezi. Dar, dacă faci acest lucru neglijând lucrarea pe care te-a însărcinat Dumnezeu s-o duci la îndeplinire, faci rău. Niciodată să nu mergi la o familie fără să-i

înveți pe toți să se adune, și să te pleci cu ei în rugăciune înainte de a pleca. Interesează-te de sănătatea sufletului lor. Ce face un medic priceput? El se interesează de amănuntele cazului, și apoi caută să-i prescrie leacuri. Tot așa și medicul sufletului trebuie să se intereseze de bolile spirituale de care sunt afectați membrii turmei sale, apoi să înceapă lucrarea de prescriere a leacurilor și să ceară ca Marele Medic să-i vină în ajutor. Dați-le ajutorul de care au nevoie. Astfel de pastori vor primi tot respectul și cinstea datorate lor ca slujbași ai lui Hristos. Și lucrând pentru alții, propriul lor suflet va fi păstrat viu. Ei trebuie să obțină putere de la Dumnezeu pentru a o putea împărtăși celor cărora le vor sluji.

Fie ca Domnul să ne ajute să-L căutăm cu toată inima; doresc să pot aduna în fiecare zi razele divine de sus, care emană de la tronul lui Dumnezeu și strălucesc de pe fața lui Isus Hristos, și să le răspândesc în jurul meu pe cale. Doresc să fiu întru-totul lumină în Domnul.

Iubirea de câștig

Iubite frate B: De două ori am început o mărturie pentru tine, dar din lipsă de timp n-am fost în stare să o completez. Nu trebuie să o mai amân, pentru că sunt dureros de împovărată de cazul tău. Am scris o mărturie pentru câțiva dintre pastori și, deoarece cazul lor îmi revine în minte, înțeleg întru-totul că situația lor este de plâns. Cazul tău nu face excepție. Iubirea de câștig, iubirea de bani, devine principală la mulți dintre pastorii noștri, care mărturisesc a fi reprezentanți ai lui Hristos.

[620]

Exemplul acestora devine de așa natură că poporul se descurajează.

Unii dintre pastorii noștri stau direct în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu, și poporul care privește la ei, ca la niște exemple este abătut de la Dumnezeu. Cam acum doi ani, eu am arătat primejdiile pastorilor noștri și rezultatele umblării lor asupra cauzei lui Dumnezeu. Eu am vorbit în termeni generali despre aceste lucruri, dar cei mai vinovați sunt ultimii care să aplice mărturiile la ei înșiși. Unii sunt atât de orbiți de propriul lor interes egoist, încât pierd din vedere caracterul înalt al lucrării lui Dumnezeu.

Frate B., viața ta a fost aproape un eșec. Tu aveai talentele influenței, dar nu le-ai îmbunătățit cu cel mai bun efect. În familia ta n-ai reușit; ai lăsat lucrurile în dezordine și aceleași lipsuri se simt și în comunitate. Domnul ți-a dat lumină cu privire la neglijarea datoriei tale în familie și calea pe care ar trebui să o urmezi pentru a răscumpăra trecutul. Deficiențele ți-au fost arătate, dar tu n-ai simțit păcătoșenia de a-i duce pe copii în lumea viitoare, fără educație adecvată. Tu le-ai scuzat greșelile, păcatele și umblarea lor capricioasă și nesănătoasă, și te-ai mângâiat cu ideea că, încetul cu încetul, se vor îndrepta.

Eli reprezintă exact cazul tău. Ocazional, i-ai muștrat pe copiii tăi, spunând: De ce faceți atâta rău? Dar nu ți-ai exercitat autoritatea de tată, ca preot al familiei, să poruncești și să faci astfel încât cuvintele tale să fie lege în familie. Toleranța ta și a soției tale față

de copiii voștri v-a făcut să neglijați datoria solemnă care vă revine ca părinți.

[621] Frate B., asupra ta apasă o dublă obligație; ca slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să conduci bine propria ta casă și să-i aduci pe copiii tăi la supunere. Tu ai fost mulțumit cu talentul lor și le-ai scuzat greșelile. Păcatul din ei n-a apărut prea păcătos. Tu L-ai nemulțumit pe Dumnezeu și aproape că ți-ai ruinat copiii prin neglijarea datoriei tale și ai continuat această neglijență după ce Domnul te mustrase și te sfătuisese. Răul făcut cauzei lui Dumnezeu de influența familiei tale în diferitele locuri pe unde ai locuit este mai mare decât binele pe care l-ai îndeplinit. Tu ai fost orbit și înșelat de Satana în ce privește familia ta. Tu și soția ta ați făcut din copii egali voștri. Ei au făcut ce le-a plăcut. Aceasta a fost pentru tine un cusur regretabil în lucrarea ta, ca slujbaş al lui Hristos, și neglijarea sarcinii tale de a-i aduce la supunere pe copiii tăi a dus la un rău și mai mare, care amenință să nimicească folosirea ta. Tu nu slujeai cauzei lui Dumnezeu, ci te slujeai mai mult pe tine însuși. Cauza lui Dumnezeu lânzezea; tu îți imagineai și făceai planuri cum să te avantajezi pe tine, iar suflete se pierdeau din cauza neglijării datoriei tale. Dacă în timpul slujirii tale ai fi luat o poziție de a clădi această lucrare, dacă ai fi dat un exemplu pentru slujirea cauzei lui Dumnezeu, fără a ține seama de propriul tău interes, și dacă ai fi ajuns epuizat prin devotamentul față de ea, umblarea ta ar fi fost mai scuzabilă, deși chiar și atunci ea n-ar fi fost aprobată de Dumnezeu. Dar când lipsurile tale au fost atât de evidente în unele lucruri, și cauza lui Dumnezeu a suferit atât de mult din cauza exemplului pe care l-ai dat prin neglijența de a-ți face datoria în familia ta, în fața lui Dumnezeu, aceasta este dureros pentru tine, ca pe față să slujești cauza, și totuși să faci din interesele tale egoiste țelul principal.

[622] În munca ta, ai trezit adesea interes și, tocmai în punctul când lucrarea putea să aibă cel mai mare avantaj, ai permis ca interesele căminului tău să te atragă de la lucrarea lui Dumnezeu. În multe cazuri, tu n-ai stăruit să-ți continui eforturile până aveai să fii mulțumit că toți s-au hotărât pentru sau împotriva adevărului. Nu este o tactică înțeleaptă să începi o luptă împotriva puterii lui Satana și să părăsești fără glorie terenul în toiul luptei, dând astfel dușmanului ocazia de a-i lega și mai sigur pe cei care erau pe punctul de a-i părăsi rândurile, ca să ocupe poziția lor de partea lui Hristos. Interesul acela, o dată

întrerupt, nu mai poate fi niciodată trezit din nou. Poate că la câțiva se mai poate ajunge, dar marea majoritate nu mai poate fi niciodată afectată și nici inima lor înduioșată prin prezentarea adevărului.

Pastorul C. și-a pierdut influența și puterea adevărului, angajându-se în speculații, și aceasta în dezacord cu frații lui. Aceasta a fost deosebit de neplăcut pentru Dumnezeu la un slujitor al lui Hristos. Dar și tu ai făcut același lucru. Ai făcut din umblarea pastorului C. o scuză pentru iubirea ta față de negustorie. Tu ți-ai îndreptățit calea de a te avantaja din cauza altor pastori care au urmat aceeași cale. Ceilalți pastori nu sunt criterii pentru tine. Dacă ei au o influență rea, și se lipsesc de aprobarea lui Dumnezeu și de încrederea fraților lor, calea lor trebuie evitată. Exemplul tău este Hristos și n-ai nici o scuză să iei ca pildă umblarea oamenilor greșiți, dacă viața lor nu este conformă cu viața lui Hristos. Influența ta va fi mortală pentru cauza lui Dumnezeu, dacă continui să mergi pe aceeași cale pe care ai mers în ultimii câțiva ani. Negustoria ta și adunarea de mijloace de la frații tăi, pe care nu le-ai câștigat prin muncă, este un mare păcat înaintea lui Dumnezeu.

Unii s-au lipsit într-adevăr de mijloacele necesare pentru confortul familiilor lor, iar unii chiar și de cele necesare vieții, ca să te ajute pe tine, și tu le-ai primit. Pavel scrie fraților lui din Filipi: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.” (**Filipeni 2, 5**). „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” (**Filipeni 2, 4**). El scrie și fraților lui din Corint: „Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.” (**1 Corinteni 10, 24**). Și apoi spune cu tristețe: „Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Hristos.” (**Filipeni 2, 21**)

[623]

Spiritul pe care îl cultivi, de a căuta după interesul tău egoist, crește în tine și conversația ta este amestecată cu lăcomie. Pavel îi îndeamnă pe frații lor evrei: „Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi»” (**Evrei 13, 5**). Tu ai sacrificat reputația și influența ta unui spirit avar. Cauza prețioasă a lui Dumnezeu este făcută de rușine datorită acestui spirit care a pus stăpânire pe pastorii ei. Tu ești orb și nu vezi cât de insultătoare sunt aceste lucruri pentru Dumnezeu. Dacă te-ai hotărât să intri în afaceri și să obții de la această lume tot ce poate să-ți dea, fă așa; dar n-o face sub masca de a-L predica pe Hristos. Timpul tău ori este consacrat cauzei lui

[624]

Dumnezeu, ori nu este. Pentru tine a primat interesul propriu. Timpul pe care ar fi trebuit să-l consacri cauzei lui Dumnezeu este prea mult devotat intereselor tale personale, și tu primești din vistieria lui Dumnezeu bani pe care nu i-ai câștigat prin muncă. Ești dispus să primești bani de la cei care nu sunt așa de înstăriți ca tine. Tu nu ții seama de situația lor și nu ai în inimă simpatie și compasiune pentru ei. Nu cercetezi îndeaproape să vezi dacă cei care te ajută își pot permite să facă astfel. Adesea, ar fi mai potrivit să-i ajuți tu pe cei de la care primești ajutor. Înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să progreseze în mâinile tale, trebuie să fii un om transformat. Căminul și grijile gospodăriei tale ți-au ocupat mintea. Tu nu te-ai predat lucrării. Ca o scuză de a sta atât de mult acasă, ai spus că copiii tăi aveau nevoie de prezența și îngrijirea ta și că trebuia să fii cu ei pentru a aduce la îndeplinire lumina dată ție în viziune. Dar, frate B., ai făcut tu acest lucru? Te scuzi, spunând că acum copiii tăi ți-au ieșit de sub control, sunt prea mari pentru a le porunci. Aici greșești. Nici unul dintre copiii tăi nu este prea în vârstă pentru a-ți respecta autoritatea și pentru a asculta de poruncile tale, atâta timp cât se află sub acoperișul casei tale. Ce vârstă au avut copiii lui Eli? Ei erau bărbați căsătoriți; și lui Eli, ca tată și preot al lui Dumnezeu i s-a cerut să le pună restricții.

Dar admitând că cei doi mai mari sunt în afara cortului tău, ei n-au fost așa când Dumnezeu ți-a trimis lumină că îi lăsați în voia lor, spre ruina lor și că trebuia să-i disciplinezi. Dar tu ai trei copii mai mici, care merg pe calea păcătoșilor, neascultători, nerecunoscători, nesfinți, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu. Fiul cel mai tânăr al tău merge pe urmele fratelui său. Ce cale de urmat ai luat față de el? Îl educi tu în cele ale hărniciei și utilității. Ai luat asupra ta lucrarea teribil de neglijată pentru a răscumpăra trecutul? Te temi de Cuvântul lui Dumnezeu?

Neglijența ta din familie este surprinzătoare pentru unul care are Cuvântul scris al lui Dumnezeu și mărturiile care au fost aduse în mod special pentru tine și care îți arătau neglijența. Fiul tău face ceea ce-i place. Tu nu-l oprești. Tu nu l-ai educat și nu l-ai instruit să poarte partea lui de povară în viață. El este un băiat rău din cauza neglijenței tale. Viața lui este o rușine pentru tatăl său. Tu îți cunoșteai datoria, dar nu ți-ai făcut-o. El n-are convingeri despre adevăr. El știe că poate avea propria lui cale, și Satana îi stăpânește

mintea. Tu ai făcut din copiii tăi o scuză, ca să rămâi acasă; dar, frate B., pe primul loc sunt puse lucrurile acestei lumi.

Cauza lui Dumnezeu nu se află aproape de sufletul tău, și exemplul pe care l-ai dat tu poporului lui Dumnezeu nu este vrednic de imitat. În Minnessota, ei au nevoie de lucrători, nu de simpli pastori, care merg din loc în loc când le convine. Cauza lui Dumnezeu trebuie să aibă oameni gata să intre oricând în acțiune, care nu se vor lăsa împiedicați de la lucrarea lui Dumnezeu sau de la chemarea datoriei de nici un interes lumesc. Minnessota este un câmp mare și sunt mulți susceptibili de a fi influențați de adevăr. Dacă comunitățile ar putea fi aduse în stare de lucrare, complet instruite, de la ele ar străluci o lumină care ar vorbi în tot cuprinsul statului. Puteai să faci în Minnessota de zece ori mai mult decât ai făcut. Dar între tine și lucrarea lui Dumnezeu s-a interpus lumea, și a împărțit interesul tău. În inima ta a apărut interesul egoist și puterea adevărului a ieșit din ea. La tine este nevoie de o mare schimbare pentru a corespunde pentru lucrare. Ai îndeplinit doar puțină muncă reală, serioasă. Totuși, căutai serios să obții toți banii pe care-i puteai obține ca drept al tău. Te-ai întins prea departe; erai în căutarea propriului tău interes și te-ai avantajat pe tine, prin dezavantajarea altora. De câțva timp, mergi în această direcție; și, dacă nu ești oprit, influența ta este terminată. Moses Hull a mers în această direcție. Gândul lui era la lăcomie și el a adunat toți banii pe care i-a putut aduna. El nu s-a ținut suficient de tare de adevăr ca să-și poată birui egoismul.

[625]

Când B.F.Snook a îmbrățișat adevărul, el era foarte sărac. Sufletele darnice se lipsesc de obiecte utile și chiar de unele necesare vieții pentru a-l ajuta pe pastor, pe care îl cred a fi slujitorul credincios al lui Hristos. Ei fac toate acestea din bună credință, ajutându-l, ca și cum l-ar ajuta pe Mântuitorul lor. Dar acestea erau mijloacele care îl ruinau pe om. El n-a fost un bărbat convertit cu adevărat. Cu cât primea mai mult, cu atât mai mare era dorința lui după bani. El aduna tot ce putea de la frații lui, până ce a fost ajutat, prin dărnicia lor, pentru o casă valoroasă; apoi, el a căzut de la credință și a devenit cel mai amarnic vrăjmaș al celor care au fost atât de darnici cu el. Bărbatul acesta are să dea socoteală de banii pe care i-a luat de la credincioșii sinceri ai adevărului. El nu i-a jefuit pe ei, ci vistieria lui Dumnezeu. Noi nu-i dorim răul, pentru că „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot

[626]

ce este ascuns, fie bine, fie rău.“ (**Eclesiastul 12, 14**). El a umblat pe căile alese de inima lui și plăcute ochilor săi, dar pentru toate aceste lucruri Dumnezeu îl va aduce la judecată. Toate lucrurile ascunse de întuneric vor fi aduse la lumină, și gândurile ascunse ale inimii vor fi date pe față.

Frate B., tu nu ești ca oamenii aceștia. Noi nu te vom compara cu ei; dar dorim să-ți spunem: Ferește-te să mergi pe urmele lor, să fii cu gândul la iubirea de bani. Dorința pastorilor de a obține bani pentru scopuri egoiste este o cursă pentru ei, și, dacă vor continua cu ea, se va dovedi a fi distrugerea lor. Având privirea asupra eului, interesul lor pentru prosperitatea cauzei lui Dumnezeu și iubirea lor pentru sufletele sărmene, vor fi din ce în ce mai mici. Ei nu pierd deodată interesul și iubirea pentru adevăr. Îndepărtarea lor de cauza cea dreaptă este atât de gradată și de pe nesimțite, încât adesea este greu să stabilești timpul când a avut loc schimbarea în ei.

Eu cred că umblarea ta este extrem de primejdioasă. Tu n-ai simțit nevoia de a ține seama de lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu, astfel încât să te trezești, să-ți salvezi familia și să îți îndeplinești datoria ca tată și preot al familiei tale. N-ai refuzat lumina dată, nu te-ai ridicat împotriva ei; dar ai refuzat să o duci la îndeplinire, pentru că nu era comod și agreabil simțămintelor tale să faci acest lucru. De aceea ai fost ca Meroza. Tu nu te-ai ridicat să-L ajuți pe Domnul, cu toate că problema avea consecințe atât de vitale, încât să afecteze interesele veșnice ale copiilor tăi. Și-ai neglijat datoria. În privința aceasta ai fost un serv netrebnic. Simți doar puțin cum privește Dumnezeu neglijența părinților de a-i instrui pe copiii lor. Dacă în această privință te-ai fi reformat, ai fi văzut necesitatea aceluiași efort de a menține disciplina și ordinea în biserică. Neglijența din familia ta a fost văzută și în lucrurile din biserică. Tu nu poți clădi biserica până ce nu ești un om schimbat.

[627]

Neglijarea luminii pe care ți-a dat-o Dumnezeu te-a făcut, într-o anumită măsură, rob și supus al înșelăciunilor lui Satana; ca urmare, pentru el a fost lăsată o ușă deschisă, ca să aibă acces la tine în alte privințe și să te facă să fii un om slab. El vede că a reușit să-ți orbească ochii pentru interesele familiei tale, făcându-te să neglijezi lumina pe care ți-a dat-o Domnul. Apoi, Satana te-a încurcat în altă privință. Și-a stimulat iubirea pentru negustorie, iubirea de câștig, și astfel, interesul tău a fost împărțit față de lucrarea și cauza lui

Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu și de adevăr în mod gradat devine de mai mică importanță. Sufletele pentru care a murit Hristos au pentru tine mai mică valoare decât interesele tale vremelnice. Dacă continui să urmezi această cale, în curând vei deveni gelos, invidios și sensibil, și te vei îndepărta de adevăr, cum s-au îndepărtat și alții.

Ești nerăbdător să obții de lucru în localitatea ta, sperând ca ceva să poată fi spus sau făcut spre a-i trezi pe copiii tăi. Tu ți-ai neglijat datoria. Dacă iei asupra ta lucrarea neglijată timp atât de îndelungat, pe care Domnul ți-a lăsat-o să o faci; dacă, prin Duhul lui Hristos, te vei ridica în mod hotărât să-ți pui casa în ordine, atunci poți spera că Dumnezeu va ajuta eforturilor tale și va impresiona inimile familiei tale. În timp ce ai făcut din copiii tăi o scuză, ca să rămâi acasă, tu n-ai făcut lucrarea pe care ai prezentat-o ca scuză pentru a rămâne acasă. Tu nu i-ai disciplinat pe copiii tăi. În această privință, și soția ta este deficitară, de aceea cea mai mare nevoie este să fiți în situația de a vă face datoria. Iubirea ei este de așa natură că o va face să le îngăduie să facă cum le place, și să-și aleagă propria lor societate, care-i va duce la ruină. Prezența ta acasă, în timp ce îngădui copiilor tăi să facă cum le place, este mai rea pentru familie decât dacă ai fi fost departe de ei; și aceasta are o influență și mai rea asupra cauzei adevărului.

[628]

Dumnezeu cheamă pentru cauza Sa lucrători sinceri, neegoști și dezinteresați, care vor susține diferitele ramuri ale lucrării, precum câștigarea de abonați pentru reviste, învățându-i să-și plătească la timp cotizațiile, și încurajându-i pe frați să mențină sistematic dărnicia lor. Viața lui Hristos, care este exemplul nostru în toate lucrurile, a fost caracterizată prin sacrificiu, lepădare de sine, muncă și binefacere. Lucrarea și caracterul adevăratului pastor vor fi conforme cu viața lui Hristos. El a pus deoparte slava Sa, stăpânirea Sa cea înaltă, onoarea Sa, bogățiile Sale și S-a umilit pentru nevoile noastre. Noi nu putem egala exemplul Lui, dar ar trebui să-L imităm. Iubirea pentru sufletele pentru care a făcut Hristos acest mare sacrificiu ar trebui să-i stimuleze pe slujitorii Săi la străduință, la lepădare de sine și efort perseverent, ca să poată fi conlucrători cu El în salvarea de suflete. Atunci lucrarea servilor lui Dumnezeu va fi fructuoasă, pentru că ei vor fi într-adevăr uneltele Sale. Puterea lui Dumnezeu va fi văzută asupra lor prin influența îndurătoare a Duhului Său. Dumnezeu vă va trezi și vă va da putere să treceți peste obstacole;

să nu vă descurajați ușor; la nevoie, munciți cum a făcut apostolul Pavel, în ostenele, în necazuri, în privegheri, uitând de slăbiciuni în profundul interes simțit pentru sufletele pentru care a murit Hristos.

[629] Unii din pastorii noștri profită de generozitatea fraților noștri pentru a se avantaja pe ei înșiși; și făcând așa, își pierd în mod treptat influența; exemplul lor în această privință nimicește încrederea fraților lor în ei. Aceștia închid efectiv ușa, așa încât cei care au într-adevăr nevoie de ajutor, și care sunt vrednici de el, nu-l pot obține. Ei închid, de asemenea, ușa prin care se poate aștepta să fie susținută cauza. Mulți din popor ajung descurajați când îi văd pe unii dintre pastori că manifestă un interes atât de mic pentru prosperitatea cauzei lui Dumnezeu. Ei nu văd un devotament pentru lucrare. Poporul este neglijat, și cauza lăncezește din lipsă de lucrare eficientă și bine condusă, pe care ei au tot dreptul să o aștepte din partea pastorilor lor.

În dezamăgirea lor, unii dintre frați ajung la simțăminte de nerăbdare și disperare, când văd egoismul și lăcomia manifestate de învățătorii lor. Poporul se află în avans față de mulți dintre pastorii lor. Dacă pastorii manifestă un spirit de sacrificiu de sine și iubire pentru suflete, mijloacele pentru cauză nu vor fi reținute. Să urce pastorii la standardul cel mai înalt ca reprezentanți ai lui Hristos și vom vedea slava lui Dumnezeu însoțind prezentarea adevărului, iar sufletele vor fi constrânse să recunoască claritatea și puterea lui. Cauza lui Dumnezeu trebuie să aibă prioritate.

Frate, tu poți face o lucrare bună. Tu cunoști adevărul și ai putea fi o mare binecuvântare pentru cauza adevărului prezent, dacă ai fi consacrat și sfințit pentru lucrare, neavând nici un interes egoist în afară de ea. Dumnezeu ți-a încredințat o răspundere sacră, talente prețioase; și dacă ești găsit credincios față de răspunderea ta, îmbunătățindu-ți cu credincioșie talentele, nu vei fi dat de rușine când va veni Stăpânul, care va cere atât capitalul, cât și dobânda. Nu este sănătos să disprețuiești sau să nu ții seama de lumina pe care a binevoit Dumnezeu să ți-o dea. Tu trebuie să faci ceva ca să ajungi într-o poziție în care Dumnezeu poate să lucreze în mod deosebit pentru tine.

Prosperitatea cauzei lui Dumnezeu în Minnessota se datorează mai mult lucrării fratelui Pierce decât propriilor tale eforturi. Lucrarea lui a fost o binecuvântare pentru acel stat. El este un bărbat cu

o conștiință sensibilă. La el este prezentă teama de Dumnezeu. Infirmitățile l-au apăsător din greu și aceasta l-a făcut să se întrebe dacă se află pe calea datoriei lui și să se teamă că Dumnezeu nu i-a favorizat eforturile. Dumnezeu îl iubește pe fratele Pierce. El are numai puțină prețuire de sine, se teme, se îndoiește și nu îi este groază de muncă; pentru că îl stăpânește mereu gândul că nu este vrednic sau capabil să îi ajute pe alții. Dacă ar birui timiditatea și ar avea mai multă încredere că Dumnezeu va fi cu el și îl va întări, el ar fi mult mai fericit și o binecuvântare pentru alții. În viața fratelui Pierce, a fost o nereușită în a citi caracterul. El a crezut despre ceilalți că sunt tot așa de cinstiți ca și el, și în unele cazuri s-a înșelat. El n-a avut discernământul pe care-l au unii. Nici tu n-ai reușit în viața ta să-ți citești caracterul. Ai vorbit de pace celor împotriva cărora Dumnezeu declarase nenorocire. La vârsta și slăbiciunea lui, fratele Pierce poate fi înșelat, totuși toți ar trebui să-l cinstească mult de dragul lucrării lui. El dispune de iubire și de cea mai afectuoasă simpatie a fraților lui, pentru că este un om credincios și temător de Dumnezeu.

[630]

Dumnezeu o iubește pe sora Pierce. Ea este una dintre cele timide, temătoare și conștiincioase în îndeplinirea datoriei ei; și la venirea Domnului, ea va primi o răsplată dacă va rămâne credincioasă până la sfârșit. Ea nu și-a etalat virtuțile, ea era retrasă, una din cele mai tăcute; totuși, viața ei a fost de folos; prin influența ei, i-a binecuvântat pe mulți. Sora Pierce n-are multă prețuire de sine și încredere de sine. Ea are multe temeri, totuși, n-a ajuns în acea categorie a fricoșilor și necredincioșilor care nu vor avea loc în Împărăția cerurilor. Cei din afara cetății sunt cei mai încrezuți, lăudaroși și aparent zeloși, care trăiesc prin vorbe, dar nu în faptă și adevăr. Inimile lor nu sunt în regulă cu Dumnezeu. Temerea de El nu se află la ei. Fricoșii și necredincioșii, care sunt pedepsiți cu a doua moarte, sunt din grupa celor cărora le-a fost rușine de Hristos în această lume. Ei se tem să facă ce-i drept și să-L urmeze pe Hristos, ca să nu aibă pierderi bănești. Își neglijează datoria spre a evita reproș, încercări și pentru a scăpa de primejdii. Cei care nu îndrăznesc să facă ce-i drept, pentru că vor fi expuși în felul acesta la încercări, persecuție, pierdere și suferință, sunt lași și, împreună cu idolatrii, mincinoșii și toți păcătoșii, ei sunt recoltă pentru moartea a doua.

[631]

Predica de pe Munte a lui Hristos spune cine sunt cei cu adevărat fericiți: „Ferice cei săraci în duh (cei care nu se înalță pe sine, ci sunt sinceri, și cu o dispoziție smerită, nu prea îngâmfați spre a fi instruiți, nu vanitoși și ambițioși pentru onorurile lumii), căci a lor este Împărăția cerurilor. Ferice de cei ce plâng (cei care se pocăiesc, se supun, și care se întristează adânc pentru abaterile și greșelile lor, din cauză că Duhul lui Dumnezeu este întristat), căci ei vor fi mângâiați. Ferice de cei blânzi (cei care sunt liniștiți și iertători, cei care, când sunt insultați, nu insultă, ci manifestă un duh ascultător și nu se socotesc de o înaltă prețuire de sine), căci ei vor moșteni pământul.“(**Matei 5, 3-5**). Cei care posedă aceste caracteristici enumerate aici nu vor fi binecuvântați de Dumnezeu numai în viața aceasta, ci vor fi încoronați cu slavă, onoare și nemurire în Împărăția Sa.

Cauza în Vermont

Mi-a fost arătat că ucenicii lui Hristos sunt reprezentanții Săi pe pământ; și Dumnezeu intenționează ca ei să fie lumini în întunericul moral al acestei lumi, răspândiți peste tot în țară, în orașe, sate și metropole, „o privesc pentru lume, îngeri și oameni.” (**1 Corinteni 4, 9**). Dacă ascultă de învățăturile lui Hristos din predica Lui de pe munte, ei vor căuta continuu desăvârșirea caracterului creștin și vor fi într-adevăr lumină în lume, canale prin care Dumnezeu va comunica voința Sa divină, adevărul de origine cerească, celor care stau în întuneric și nu cunosc calea vieții și a mântuirii.

Dumnezeu nu poate prezenta cunoștința voinței Sale și minunile harului Său în lumea necredincioasă, dacă nu are martori răspândiți peste tot pământul. Este planul Lui ca cei care sunt părtași la această mare mântuire prin Isus Hristos să fie misionarii Săi, oameni ai luminii peste tot în lume, ca să fie ca semne pentru popor, epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii, credința și faptele lor mărturisind despre apropiata venire a Mântuitorului și arătând că ei n-au primit în zadar harul lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să fie avertizați să se pregătească pentru judecata care vine. Celor care au ascultat numai la povești, Dumnezeu vrea să le dea o ocazie să audă cuvântul sigur al profeției, la care bine fac să ia seama ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos. El vrea să prezinte cuvântul sigur al adevărului spre a fi înțeles de toți cei care vor să ia seama la el; toți pot să pună în contrast adevărul cu poveștile prezentate lor de oamenii care pretind că înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu și că sunt calificați să-i instruiască pe cei din întuneric.

[632]

Pentru a mări numărul membrilor la Bordoville, frații s-au mutat acolo, lăsând locurile de unde au venit lipsite de putere și influență pentru susținerea adunărilor. Aceasta a plăcut vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai adevărului. Frații aceia ar fi trebuit să rămână ca martori credincioși, lucrarea lor cea bună mărturisind despre autenticitatea credinței lor prin exemplificarea în viața lor a curăției și puterii ade-

vărului. Influența lor avea să-i facă să-și recunoască vinovăția, să convertească și să condamne.

[633] Fiecare urmaș al lui Hristos are o lucrare de făcut ca misionar pentru Hristos în familie, în localitatea sau în orașul în care locuiește. Toți cei care sunt consacrați față de Dumnezeu sunt canale de lumină. Dumnezeu îi face unelte ale neprihănirii pentru a comunica altora lumina adevărului, bogățiile harului Său. Necredincioșii pot să apară indiferenți și nepăsători; totuși, Dumnezeu impresionează și convinge inima lor că există o realitate în adevăr. Dar când frații noștri părăsesc câmpul, renunță la luptă și lasă cauza lui Dumnezeu să lăncezească, înainte ca Dumnezeu să spună: „Lăsați-i“, ei vor fi numai o povară pentru oricare comunitate în care se pot muta. Cei pe care i-au părăsit, care au fost făcuți să-și recunoască vinovăția, adesea își liniștesc conștiința gândindu-se că, la urma urmei, ei s-au neliniștit de prisos; ei decid că nu există nici o realitate în mărturisirea de credință, făcută de adventiștii de ziua a șaptea. Satana triumfă să vadă via lui Dumnezeu, fie complet dezrădăcinată, fie lăsată să lăncezească. Nu este planul lui Dumnezeu ca poporul Lui să se strângă împreună și să concentreze influența lor într-o anumită localitate.

Eforturile fraților D. de a-i încuraja pe alți frați să se mute la locurile lor au fost făcute cu bună credință, totuși nu după gândul lui Dumnezeu. Căile lui Dumnezeu nu sunt asemenea căilor noastre. El nu vede cum vede omul. Ținta lor a fost bună; dar, făcând așa, scopul lui Dumnezeu cu privire la mântuirea sufletelor nu putea fi dus la îndeplinire.

Dumnezeu intenționează ca poporul Lui să fie lumina lumii, sarea pământului. Planul de a se aduna la un loc în număr mare de credincioși spre a alcătui o comunitate mare, le-a micșorat influența și le-a limitat sfera de folosire, și este literalmente punerea puterii lor sub obroc. Intenția lui Dumnezeu este ca cunoștința adevărului să ajungă la toți, ca nici unul să nu rămână în întuneric, necunoscând principiile Lui; dar ca toți să fie testați cu el și să se hotărască pentru sau contra lui, ca toți să poată fi avertizați și lăsați fără scuză. Planul de colonizare sau de mutare din diferite localități, unde există doar puțină putere sau influență și concentrarea influenței multora într-o singură localitate, este îndepărtarea luminii din locuri în care Dumnezeu dorea ca ea să strălucească.

Urmașii lui Hristos, răspândiți peste tot în lume, n-au un înalt simț al responsabilității și al obligației care apasă asupra lor, de a lăsa ca lumina lor să-i lumineze pe alții. Dacă există numai unul sau doi într-un loc, ei pot, deși sunt puțini ca număr, să se comporte în așa fel înaintea lumii, ca să aibă o influență care-i va impresiona pe necredincioși cu sinceritatea credinței lor. Urmașii lui Hristos nu vin în întâmpinarea gândului și voinței lui Dumnezeu dacă se mulțumesc să rămână în necunoașterea Cuvântului Său. Toți trebuie să devină cercetători ai Bibliei. Hristos a poruncit urmașilor Săi: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.“ (**Ioan 5, 39**). Petru ne îndeamnă: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care stă în voi; dar cu blândețe și teamă.“ (**1 Petru 3, 15**)

[634]

Mulți dintre cei care mărturisesc a crede adevărul pentru aceste zile de pe urmă vor fi găsiți ușori. Ei au neglijat problemele mai importante. Conversația lor este superficială, nu adâncă, serioasă și profundă. Ei nu știu pentru ce cred adevărul — numai pentru că alții au crezut în el, și îl iau de la sine înțeles ca fiind adevăr. Ei nu pot prezenta nici un motiv inteligent pentru ceea ce cred. Mulți au lăsat ca mintea lor să fie plină cu lucruri de mică importanță și interesul lor veșnic este mereu pus pe plan secundar. Sufletele lor sunt pipernicite și schilodite în creșterea lor spirituală. Alții nu sunt iluminați sau edificați prin experiența lor sau prin cunoștința care era privilegiul și datoria lor să o obțină. Puterea și stabilitatea sunt cu cei sincer cunoscători.

Hristos, și El răstignit, trebuie să fie teama cugetelor noastre și un imbold al celor mai profunde emoții ale sufletului nostru. Adevărații urmași ai lui Hristos vor aprecia mântuirea cea mare, lucrată de El pentru ei; și ori încotro îi conduce El pe cale, ei Îl vor urma. Se vor considera ca fiind privilegiați să poarte orice poveri pe care Hristos le poate pune asupra lor. Numai prin cruce putem prețui valoarea unui suflet omenesc. Așa de valoroși sunt oamenii pentru care a murit Hristos, încât Tatăl este mulțumit cu prețul nemărginit pe care îl plătește pentru salvarea omului, îngăduind ca Fiul Său să moară pentru răscumpărarea lui. Câtă înțelepciune, îndurare și iubire în plinătatea lor sunt manifestate aici! Valoarea omului este cunoscută doar mergând la Golgota. În taina crucii lui Hristos, putem face o

[635]

prețuire a omului.

Ce poziție de răspundere este să fii unit cu Răscumpărătorul lumii în salvarea oamenilor! Lucrarea aceasta cere lepădare de sine, sacrificiu, bunăvoință, perseverență, curaj și credință. Dar cei care slujesc prin cuvânt și învățătură n-au roada harului lui Dumnezeu în inima și viața lor; ei n-au credință. Din cauza aceasta, rezultatele lucrării lor sunt așa de mici. Mulți dintre cei care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Hristos manifestă o resemnare condamabilă, când îi văd pe cei nepocăiți din jurul lor că merg la pierzanie. Un slujbaș al lui Hristos n-are dreptul să fie liniștit și să stea jos liniștit, având în vedere faptul că prezentarea de către el a adevărului este fără putere și sufletele nu sunt mișcate de el. El trebuie să recurgă la rugăciune, să lucreze și să se roage fără încetare. Cei care se resemnează să rămână lipsiți de binecuvântări spirituale, fără luptă serioasă pentru acele binecuvântări, consimt să-l vadă pe Satana triumfând. Este nevoie de credință predominantă și stăruitoare. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie într-o mai strânsă părtășie cu Hristos și să urmeze exemplul Lui în toate lucrurile, în curăția vieții, în lepădare de sine, în binefacere, în stăruință, în hărnicie. Ei să-și aducă aminte că într-o zi va apărea un raport, ca dovadă împotriva lor pentru cea mai mică omisiune a datoriei.

[636] Fratele D. n-a sesizat că, încurajându-i pe frați să se mute în localitatea lui, își aducea poveri asupra lui și în comunitate; el n-a văzut că acest lucru îi va cere mult timp și muncă, ca să-i mențină în starea în care ei puteau să fie un ajutor, în loc să fie o piedică. El s-a gândit că, dacă avea să aducă familii în localitatea lui, acestea aveau să ajute la alcătuirea unei comunități și la ușurarea lui de griji și poveri. Dar și la Bordoville s-a dovedit a fi ca la Battle Creek; cu cât s-au mutat mai mulți acolo, cu atât mai grele au fost sarcinile care au căzut pe lucrătorii care aveau la inimă cauza lui Dumnezeu. Bărbați și femei de diferite dispoziții sufletești și organisme puteau să se adune la un loc și să trăiască o dulce armonie, dacă aveau să-i prețuiască pe alții mai mult decât pe ei înșiși, dacă aveau să-i iubească pe semenii lor ca pe ei înșiși, așa cum le-a poruncit Hristos.

Dar este mult mai dificil să ai de-a face cu suflete omenеști, care nu sunt sub stăpânirea specială a Duhului lui Dumnezeu, ci sunt expuși controlului lui Satana. Egoismul stăpânește în așa fel inimile bărbaților și femeilor, iar nelegiuirea este așa de îndrăgită, chiar și

de unii care mărturisesc evlavie, încât adunarea la un loc a unei mari grupări trebuie să fie evitată; pentru că astfel ei nu vor fi cei mai fericiți.

Aceia pe care fratele D. i-a dorit într-adevăr să vină la Bordoville au fost cei pe care el i-a considerat cei mai buni din societate, capabili să exercite o influență bună. Tocmai astfel de bărbați și femei sunt căutați să fie plasați peste tot în lume, ca santinele, pentru ca cei care sunt fără Dumnezeu să poată fi convinși că, în religia lui Hristos, există putere. Astfel de oameni de influență sunt într-adevăr sarea pământului. Dumnezeu nu are plăcere ca ei să se adune la un loc și să-și limiteze sfera folosinței lor. Oameni vrednici de încredere sunt foarte greu de găsit, pe motiv că inimile oamenilor sunt atât de devotate propriului lor interes egoist, încât ei nu recunosc un altul.

Dacă ar putea fi un număr de oameni de elită la importanta fortăreață de la Battle Creek, Dumnezeu ar fi mulțumit; și dacă și-ar sacrifica interesele lor egoiste de dragul cauzei care suferă, ei n-ar face decât să meargă pe urmele Răscumpărătorului lor, care a părăsit slava Sa, maiestatea Sa și înalta Sa comandă, și, de dragul nostru, a devenit sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să ne putem îmbogăți. Hristos S-a jertfit pentru om; dar omul, în schimb, nu vrea ca, de bună voie și bucuros, să se jertfească pentru Hristos. Dacă un număr de bărbați și de femei, responsabili, sinceri, și purtători de poveri, pe care să se poată conta ca fiind gata oricând pentru acțiune, și care ar răspunde de îndată chemării după ajutor, când este nevoie de ajutor, s-ar muta la Battle Creek, Dumnezeu ar fi proslăvit. Dumnezeu dorește la Battle Creek bărbați pe care să poată conta; care vor fi întotdeauna găsiți de partea cea dreaptă, în vremuri de primejdie; care se vor război cu credință împotriva vrăjmașului, în loc să ia partea celor care-l tulbură pe Israelul lui Dumnezeu, întorcându-și armele chiar împotriva celor cărora Dumnezeu le poruncește să-i susțină. Pentru ca să progreseze, fiecare comunitate trebuie să aibă bărbați în care să se poată avea încredere în vremuri de pericol, bărbați care sunt credincioși, bărbați altruști, care au interesul cauzei lui Dumnezeu mai aproape de inima lor decât orice altceva cu privire la propriile lor păreri sau interese lumești.

Comunitățile nu se compun întru-totul din creștini curați și sinceri. Nu toate numele care sunt trecute în registrul comunității merită să se afle acolo. Viața și caracterul unora, comparate cu ale altora,

[637]

sunt ca aurul comparat cu zgura. Aceasta nu trebuie să fie așa. Cei care sunt valoroși în viață și influență și-au dat seama de importanța de a-L urma îndeaproape pe Isus, de a face din viața lui Hristos studiul și exemplul lor. Aceasta va cere efort, meditație și rugăciune serioasă. Cere stăruință spre a obține biruință asupra egoismului și pentru a da prioritate cauzei lui Dumnezeu. Unii au depus efort, au practicat o strânsă disciplină a eului și au câștigat biruințe prețioase. Cei care țin seamă, în primul rând, de propriul lor interes, trăiesc pentru eu. În fața lui Dumnezeu, caracterul lor este tot atât de fără valoare ca și zgura.

Fratele D. a avut în localitatea sa mai mult decât trebuia să aibă un bărbat care să lucreze în interesul comunității. Dacă el absenta pentru puțin timp pentru a lucra pentru alții, când se întorcea acasă, asupra lui erau gata să fi puse poveri mai grele și mai mari. El le-a îngăduit să se sprijine de umerii lui și s-a plecat gemând sub povară.

[638] Frații D. au

fost în pericolul de a fi prea exigenți și de a prezenta propriile lor vieți și exemple ca model. Eul n-a fost pierdut din vedere în Hristos. Frații aceștia ar trebui să vorbească mai puțin despre eu și să-L înalțe pe Hristos. Ei ar trebui să se ascundă înapoia lui Hristos și să-L lase pe Isus să apară ca model perfect, pe care toți ar trebui să-l imite.

Unde sunt bărbații în care să te încrezi în vreme de încercare și primejdie? Unde sunt oamenii temători de Dumnezeu, care să se adune în jurul steagului, când vrăjmașul caută un avantaj? Unii care ar fi trebuit să rămână la postul lor au fost necredincioși când era cea mai mare nevoie de ajutorul lor. Procedul lor a dovedit că n-aveau un interes deosebit pentru înaintarea lucrării și a cauzei lui Dumnezeu. Unii credeau că prea mult se aștepta de la ei; și, în loc să înainteze cu voioșie, să facă tot ceea ce se putea face, ei s-au așezat comod pe scaunul lui Satana și au refuzat să facă ceva.

Unii erau chiar geloși. Fratele E. era din grupa aceasta. El are o îndărătnicie specifică în firea lui, care îl face să stăruie pe o cale rea, pentru că i-ar încânta pe frații lui ca el să se schimbe și să ia o cale opusă. Uneori, când simte exact în felul acesta, el este gata să facă tot ce îi stă în putere spre a face să înainteze cauza lui Dumnezeu. Dar îi place atât de mult să aibă propria lui cale, încât mai degrabă va lăsa ca prețioasa cale a lui Dumnezeu să sufere, decât să renunțe la voința și la calea lui. Fratele E. nu este un om în care să te poți încrede.

El este expus ispitirilor lui Satana și adesea se află sub stăpânirea lui. Are o inimă egoistă și nesupusă. Este capricios: acum urăște, apoi iubește. Uneori este amabil, iar alteori este gelos, invidios și foarte egoist. El nu-și poate desăvârși caracterul creștin până nu rezistă ispitei, nu-și supune voința lui îndărătnică și nu cultivă un duh de smerenie, și bunăvoința de a vedea și a-și mărturisi greșelile. Cândva el a fost credincios și sincer. Apoi, un val avea să-l poarte într-o direcție opusă și avea să cultive gelozie, invidie și neîncredere. Suverane la el erau eul și interesul egoist. Era dedat întru-totul găsirii de greșeli și bănuitor că alții nu-l apreciau, ci doreau să-i facă rău. Fratele E. are nevoie de o convertire totală. Nu este suficient ca oamenii să mărturisească adevărul. Ei pot mărturisi tot adevărul, și totuși să nu cunoască nimic — n-au cunoaștere experimentată în viața lor zilnică — despre influența sfințitoare a adevărului asupra inimii și vieții sau despre puterea adevărului evlaviei.

[639]

Adevărul este sfânt și puternic, și va face o reformă radicală în inima și viața celor care sunt sfințiți prin el. Fratele E. este capabil să exercite o influență spre bine. Dacă-și supune eul și-și umilește inima înaintea lui Dumnezeu, el poate deveni un adevărat purtător de jug al lui Hristos. Poate fi un ajutor, în loc de piedică pentru familia lui și pentru alții. El slăbește cauza lui Dumnezeu din Bordoville din cauza defectelor din caracterul lui creștin. Dacă fratele E. trăiește după lumina pe care a primit-o, el va duce până la capăt mântuirea lui, cu frică și cutremur, și, făcând așa, va face să strălucească o lumină pe cărarea altora din comunitate, care au nevoie de aceeași lucrare de schimbare în inimile lor pentru a fi în regulă.

Fratele F. poate fi mai folositor în viață decât este acum sau decât a fost vreodată. Dumnezeu nu l-a chemat să slujească, în mod special, prin cuvânt și învățătură. El nu este calificat pentru această poziție, totuși el poate îndeplini sarcini pentru Domnul și să fie de ajutor în adunare. Dacă el însuși trăiește în lumină, atunci poate reflecta lumina asupra altora. Poate fi o binecuvântare pentru alții; el poate spune cuvinte de mângâiere, poate să se încurajeze pe sine mai mult, cu un duh de speranță și bine dispus, și să refuze să privească la partea întunecoasă sau să discute despre necredință. El trebuie să exprime bucurie, speranță și curaj prin cuvintele sale și chiar prin tonul glasului lui.

[640] Sora G. are infirmități, totuși ea nu-și tratează cel mai bine cazul. Ea permite vrăjmașului să-i stăpânească mintea și să-i înmulțească greutatea printr-un duh de nesupunere. Ea suferă din cauza infirmităților corpului și ar trebui să aibă parte de simpatie; dar neliniștea, bombăneala, plângerile, murmurarea și regretele inutile nu-i alină suferințele și nici nu-i aduc fericire, ci numai îi agravează situația.

Lumea este plină de suflete nemulțumite, care trec cu vederea fericirea și binecuvântările la care pot să ajungă, și sunt în continuă căutare după fericire și satisfacții pe care nu le pot realiza. Oamenii doresc continuu ceva așteptat, undeva în depărtare, ceva mai bun decât ceea ce posedă, și sunt mereu într-o stare de descurajare. Ei cultivă necredința și nerecunoștința, prin faptul că trec cu vederea binecuvântările care sunt chiar pe cărarea lor. Binecuvântările obișnuite ale fiecărei zile din viața lor nu sunt primite cu bucurie de ei, după cum n-a fost nici mana de către copiii lui Israel.

Hristos se adresează sorei G: „Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă. Căci jugul meu este bun, și sarcina mea este ușoară.” (**Matei 11, 28-30**). Cuvintele, comportamentul și, în general, exemplul sorei G. predă o lecție cu totul diferită de cea pe care ne-a învățat Domnul nostru. Ea pierde mult trecând cu vederea binecuvântările prezente, care îi sunt la îndemână și caută neliniștită după fericire. Eforturile ei nu sunt răsplătite și căutarea ei fără rod o face și mai nefericită, atât pe ea, cât și pe cei care sunt asociați cu ea. Neliniștea, nerăbdarea și duhul tulburat îi sunt exprimate pe față și aruncă o umbră. Această întunecime, necredință și nemulțumire încurajează ispitirile vrăjmașului. Prin continua ei neîncredere, prin dare cu împrumut a necazului, ea aruncă o umbră, în loc să răspândească în juru-i o rază de soare.

[641] Fratele G. trebuie să fie răbdător și tolerant și s-o ocrotească atent de poveri inutile; pentru că ea nu este pregătită să le poarte. Ea, la rândul ei, trebuie să vegheze împotriva intrării dușmanului, să ia asupra vieții poverile fără murmur și să le poarte cu bucurie, îndulcindu-le pe toate cu recunoștință, pentru că ele nu sunt mai grele. Fratele G. e predispus să privească la latura întunecoasă. El trebuie să se străduiască să fie gata să facă voia lui Dumnezeu și să folosească cât mai avantajos influența pe care i-a dat-o El. Trebuie să-și îndeplinească bucurosi sarcinile zilei de astăzi, să nu-și împrumute necazurile zilei de mâine, ca să nu se nenorocească de tot. El nu

trebuie să îndeplinească sarcinile săptămânii viitoare, ci lucrarea și îndatoririle pe care le aduce ziua.

Fratele și sora G. trebuie să-și unească influența lor, spunând: „Ajunge zilei necazul ei.“ (**Matei 6, 34**). Este o nenorocire a împrumutată necazul săptămânii următoare pentru a amărî săptămâna prezentă. Când vine un necaz adevărat, Dumnezeu Se va îngriji ca fiecare dintre cei blânzi și smeriți să-l poarte. Dacă providența Sa îngăduie ca acesta să vină, El va procura ajutor spre a-l îndura. Tulburarea și murmurarea întunecă și pătează sufletul, și exclude strălucirea razei de soare de pe calea altora.

Fratele G. putea să urmeze o cale pentru a-l ajuta pe fratele H. și, în același timp, putea să se ajute și pe sine; dar egoismul l-a lipsit pe fratele H. de avantaje, și fratele G. însuși a fost dezavantajat de teama că el avea să-i avantajeze pe alții. Fratele G. n-a iubit pe semenul său ca pe sine însuși și egoismul lui suveran în multe lucruri l-a lipsit de cele bune și a îndepărtat de la el binecuvântarea lui Dumnezeu. În cele din urmă, nimănui nu-i folosește să fie egoist; pentru că Dumnezeu notează totul și va da fiecăruia după faptele lui. „Ce seamănă omul, aceea va și secera.“ (**Galateni 6, 7**). „Cine seamănă puțin, puțin va secera.“ (**2 Corinteni 9, 6**).

Am menționat aceste persoane pentru a descrie starea multora din comunitatea din Bordoville, ale căror cazuri sunt asemănătoare. Cei mulți, adunați în acea localitate, au adus poveri și griji peste fratele D. spre a-i păstra în ordine. Dacă ar fi fost eliberați de gelozie, și s-ar fi păstrat în iubire față de Dumnezeu, ei i-ar fi sprijinit mâinile, i-ar fi mângâiat inima și l-ar fi trimis să lucreze pentru salvarea de suflete, în timp ce rugăciunile lor l-ar fi urmat ca seceri ascuțite în ogrorul de secerat. Lipsa lor de consacrare și devoțiune față de Dumnezeu a slăbit propria lor credință, a slăbit mâinile fratelui D., a nimicit curajul lui și a făcut ca lucrarea lui în ogrorul Evangheliei să fie aproape inutilă. Necazurile din comunitatea locală i-au paralizat eforturile, atât înăuntru, cât și în afară, și i-au limitat, în mare măsură, lucrarea pentru localitatea lui. Această limitare a lucrării, aproape în întregime, la o singură localitate are o influență care ofilește interesul și zelul spiritual al slujitorului lui Hristos.

Pentru a crește în har și în cunoașterea adevărului, lucrătorii trebuie să aibă experiențe diferite. Acestea se vor obține cel mai bine prin extinderea lucrării în câmpuri noi, în localități diferite,

[642]

unde ei vor veni în contact cu toate clasele de oameni și cu toate felurile de idei, și unde se vor cere diferite feluri de muncă spre a veni în întâmpinarea dorințelor multora și a diferitelor idei. Aceasta îl va conduce pe lucrătorul credincios la Dumnezeu și Biblie, pentru lumină, putere și cunoștință, ca să poată fi pe deplin calificat să facă față dorințelor oamenilor. El va trebui să țină seama de îndemnul dat lui Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.“ (**2 Timotei 2, 15**). „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea hotărâtă?“ (**Luca 12, 42**). Spre a discerne cel mai potrivit subiect pentru o ocazie dată, este nevoie de înțelepciune.

[643] Fratele D. nu este un lucrător cu succes. El este pipernicit. Judecata lui s-a îngustat și puterea lui spirituală a descrescut. Acum, el ar trebui să fie un lucrător cu succes, un muncitor competent. În loc să se preocupe într-un tot de lucrare, el a servit la mese. Pavel l-a îndemnat pe Timotei: „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora.

Să nu fii nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora: străduiește-te în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.“ (**1 Timotei 4, 12-16**)

Fratele D. este activ și dispus să facă, dispus să poarte poveri care n-au legătură cu chemarea sa; și mintea, și timpul lui au fost prea mult absorbite de lucruri vremelnice. Unii pastori mențin o oarecare demnitate, care nu e în concordanță cu viața lui Hristos, și nu sunt dispuși să se facă de folos prin a se angaja în muncă fizică, după cum ar putea cere ocazia, spre a ușura poverile celor de a căror ospitalitate au parte, și a-i scăpa de grijă. Exercițiul fizic s-ar dovedi o binecuvântare pentru ei, mai degrabă decât o vătămare. Ajutându-i pe alții, s-ar avantaja pe ei înșiși. Dar alții cad în extrema cealaltă. Când timpul și puterea le sunt cerute de lucrare și cauza lui Dumnezeu, ei sunt dispuși să se angajeze în muncă și să devină

slujitorii tuturor, chiar în lucrurile vremelnice; și ei îl jefuiesc într-adevăr pe Dumnezeu de slujirea pe care o cere de la ei. Astfel, probleme fără importanță ocupă timpul prețios, care ar trebui devotat intereselor cauzei lui Dumnezeu.

Fratele J.N.Andrews a greșit în privința aceasta. Timpul și puterea pe care el le-a devotat corespondenței cu frații lui, răspunzând scrisorilor lor cu întrebări particulare, ar fi trebuit să fie pus la dispoziția intereselor speciale ale lucrării lui Dumnezeu în general. Dar puțini își dau bine seama de responsabilitățile care apasă asupra celor câțiva pastori care poartă poverile acestei cauze. Adesea, frații îi cheamă pe aceștia de la lucru, ca să se ocupe cu micile lor probleme, sau să pună în ordine unele necazuri din comunitate, de care pot și ar trebui să se ocupe ei înșiși. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc.“ (**Iacov 1, 5.6**). El trebuie să fie sincer și stăruitor. Dacă este nehotărât, îndoindu-se continuu, dacă Domnul va face într-adevăr ceea ce El a făgăduit, nu va primi nimic.

[644]

Mulți privesc la pastori să le aducă lumină de la Dumnezeu, părându-li-se aceasta o cale mai ușoară decât să se mai necăjească să meargă ei înșiși după ea la Dumnezeu. Unii ca aceștia pierd mult. Dacă ei L-ar urma zilnic pe Hristos și L-ar face călăuza și sfetnicul lor, ar putea obține o cunoaștere lămurită a voinței Lui, câștigând astfel o experiență de valoare. Tocmai din lipsa acestei experiențe, frații care mărturisesc adevărul umblă în scânteierile aprinderii altora; ei nu sunt familiarizați cu Duhul lui Dumnezeu și n-au o cunoștință a voii Lui și de aceea sunt ușor clintiți din credința lor. Ei sunt nestatornici, pentru că s-au încrezut în alții spre a dobândi o experiență de la ei. Au fost făcute ample provizii pentru fiecare fiu și fiică a lui Adam să obțină în mod individual o cunoaștere a cunoștinței divine, pentru a desăvârși caracterul creștin, și pentru a fi curățit prin adevăr. Dumnezeu este dezonorat de aceia care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos și totuși n-au nici o cunoaștere experimentală a voinței divine sau a tainei evlaviei.

Fratele D. a avut o mulțime de necazuri acasă. Creșterea numărului de membri nu a împuținat poverile lui. Creșterea numărului în familia lui a fost o povară prea grea asupra lui și a familiei lui, și lucrurile acestea au fost o piedică spre a deveni un lucrător cu

[645]

succes. El a ruginit în lucrarea lui Dumnezeu și are nevoie de lustruire. Mărturia lui are nevoie să fie înviorată de Duhul și puterea lui Dumnezeu. Frații lui din Bordoville, care n-au o lucrare specială de făcut în lucrarea de prezentare a Cuvântului și învățaturii ar trebui să fie treji, să vadă unde au alții nevoie de ajutor și să-i ajute. Mulți închid ochii față de binele pe care au ocazia să-l facă altora, și prin neglijența lor pierd binecuvântarea pe care ar putea-o obține. Fratele D. a fost lăsat să poarte poveri pe care frații lui ar fi trebuit să le considere că era datoria și privilegiul lor să le poarte.

Lucrarea noastră în această lume este să trăim pentru binele altora, să-i fericim pe alții, să fim ospitalieri; și adesea se poate că numai cu un oarecare deranj îi putem întreține pe cei care au într-adevăr nevoie de îngrijirea noastră și de binefacerea societății și a căminului nostru. Unii evită poverile necesare. Dar cineva trebuie să le poarte; și pentru că, în general, frații nu sunt amatori de ospitalitate și nu contribuie în mod egal la aceste îndatoriri creștine, câțiva, care au inimi binevoitoare și își însușesc ca fiind ale lor cazurile celor care au nevoie de ajutor, sunt împovărați. O comunitate trebuie să aibă o grijă specială spre a-i ușura pe pastori de poveri în plus, în această direcție. Pastorii care sunt activ angajați în cauza lui Dumnezeu, care lucrează pentru salvarea de suflete, au de făcut sacrificii continue.

Mărturia fratelui D. are nevoie să fie însuflețită de harul lui Dumnezeu. El are nevoie de o ungere nouă, ca să poată fi în stare să înțeleagă mărimea lucrării și să-și consacre întreaga ființă pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Domnul poate da de lucru tuturor urmașilor Săi. Toți pot să arate slava Lui, dacă vor. Dar majoritatea refuză să facă acest lucru. Ei mărturisesc credință, dar n-au fapte. Credința lor este moartă, fiind singură. Ei evită responsabilitățile și poverile, și vor fi răsplătiți după cum au fost faptele lor. Pentru că unii nu vor să ridice poverile pe care le-ar putea ridica, sau să facă lucrarea pe care ar putea să o facă, lucrarea este prea grea pentru cei câțiva care s-au angajat în ea. Ei văd că este atât de mult de făcut, încât supraîmpovărează puterea lor și sunt repede istoviți.

[646]

Dumnezeu cheamă în acest timp lucrători ale căror interese sunt pe deplin armonizate cu lucrarea și cauza Lui. Pastorii angajați în această lucrare trebuie să fie insuflați cu vigoare prin duhul și puterea adevărilor pe care le predică, și atunci vor avea o influență. Rar se va ridica poporul mai sus de pastorul lui.

Un duh iubitor de lume în el are o influență extraordinară asupra altora. Oamenii fac din lipsurile lor o scuză spre a-și acoperi duhul lor iubitor de lume. Ei își liniștesc conștiința, socotind că pot fi liberi să iubească lucrurile acestei vieți și să fie nepăsători față de lucrurile spirituale, pentru că așa sunt pastorii lor. Ei își înșeală propriile lor suflete și rămân în prietenie cu lumea, pe care apostolul o declară că este vrăjmășie cu Dumnezeu.

Pastorii trebuie să fie pildă pentru turmă. Ei trebuie să manifeste o iubire nepieritoare pentru suflete și aceeași consacrare pentru cauza pe care doresc s-o vadă împlinită în popor. Pastorii din Vermont au făcut o greșală în lucrarea lor. Ei au trecut iar și iar peste același teren spre a ajuta comunitățile, când adesea ei înșiși aveau nevoie de lucrarea atribuită lor, spre a fi aduși în poziția în care Dumnezeu putea să le binecuvânteze lucrarea și să-i facă roditori. N-a existat nici un lucrător conștiincios, eficient, pe deplin calificat, spre a susține toate părțile lucrării din Vermont.

Fratele și sora I. sunt bolnavi. Dumnezeu nu pune responsabilități foarte mari asupra lor. Ei trebuie să vegheze cu atenție ca să nu se micșoreze influența lor. Ei n-au copii proprii, care să-i solicite să exercite iubire și purtare de grijă părintească, și sunt în pericol să devină înguști, egoiști și capricioși în vederile și simțămintele lor. Toate lucrurile acestea au o influență rea asupra cauzei lui Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze pentru a-și păstra mintea la un nivel înalt și să nu se facă măsură pentru alții. Cei care n-au copii, pentru a-și împărtăși ideile și munca și pentru a exercita răbdare, toleranță și iubire, trebuie să se păzească, pentru ca ideile și munca lor să nu se concentreze asupra lor înșiși. Ei sunt puțin calificați să-i instruiască pe părinți în ceea ce privește educarea copiilor lor, pentru că ei n-au avut experiență în această lucrare. Și totuși, în foarte multe cazuri, cei care n-au copii sunt cei mai dispuși să-i instruiască pe cei care au, [647] când, în același timp, ultimii sunt ei înșiși copii în anumite privințe. Ei nu pot fi întorși de pe o anumită cale și au nevoie chiar de mai multă răbdare exercitată față de ei înșiși decât au copii. A avea un drum trasat și a merge pe acel drum spre neplăcerea altora, înseamnă egoism.

Lucrurile mici sunt cele care testează caracterul. Faptele nepretențioase ale zilnicei lepădări de sine, împreună cu buna dispoziție și amabilitatea sunt cele care Îi plac lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să

trăim pentru noi, ci pentru alții. Noi trebuie să fim o binecuvântare, prin uitare de eul nostru și prin atenția noastră față de alții. Trebuie să cultivăm iubire, răbdare și tărie morală.

Foarte puțini înțeleg foloasele îngrijirii, răspunderii și ale experienței pe care copiii le aduc familiei. Mulți au familii mari, care cresc fără disciplină; părinții neglijează o încredințare prețioasă și o datorie sacră, care, dacă este adusă la îndeplinire cu credincioșie și temere de Dumnezeu, va aduce nu numai pentru copiii lor, ci și pentru ei înșiși, o destoinicie pentru Împărăția cerurilor. Dar o casă fără copii este un loc pustiu. Inimile locatarilor sunt în pericol să devină egoiste, nutrind iubire pentru propria lor tihnă, luând în considerare propriile lor dorințe și comodități. Ei adună simpatie pentru ei înșiși, dar au puțină de arătat față de alții. Grija și afecțiunea pentru copiii dependenți de alții îndepărtează asprimea din firea noastră, ne fac afectuoși și simpatici, și au o influență de a dezvolta elementele nobile ale caracterului nostru. Mulți s-au îmbolnăvit fizic, mintal și moral, pentru că atenția le este îndreptată aproape exclusiv asupra lor înșiși. Ei pot fi salvați de stagnare prin vitalitatea sănătoasă a minților mai tinere și felurite, și a neastâmpăratei energii a copiilor.

[648] Fratele J. este în vârstă. Asupra lui nu trebuie pusă acum nici o răspundere grea. El nu l-a plăcut lui Dumnezeu în aplicarea greșită a iubirii față de copiii săi. A avut o prea mare dorință să-i ajute bănește, ca să nu-i supere. Urmărind să facă bine, el le-a făcut rău. Ei nu sunt înțelepți și credincioși în administrarea banilor, nici chiar din punct de vedere lumesc. Văzuți din punct de vedere religios, ei sunt foarte deficitari. Nu sunt meticuloși cu privire la lucrurile religioase. Ei nu împodobesc societatea prin poziția și influența lor în lume, și nu împodobesc nici cauza lui Dumnezeu prin morală curat creștină și fapte virtuozose în slujba lui Hristos. Ei n-au fost obișnuiți să se îmbrace cu lepădare de sine și încredere în sine, ca pavăză în viața lor. Aici este marele păcat care apasă asupra părinților. Ei nu i-au instruit pe copiii lor și nu i-au educat pentru Dumnezeu. Nu i-au învățat independența, stabilitatea de caracter și necesitatea unei voințe ferme și bine direcționate. Cei mai mulți copii, din această generație sunt lăsați în voia soartei. Ei nu sunt învățați despre necesitatea de a-și dezvolta puterile fizice și mintale pentru vreun scop bun, să binecuvânteze societatea prin influența lor, să fie bine

calificați, să înfrumusețeze viața creștină și să desăvârșească sfințirea în temere de Dumnezeu.

Fratele J. a greșit, încredințându-și averea copiilor săi. El și-a pus asupra lor răspunderi pe care nu erau calificați să le poarte. El a pus mijlocele în afara controlului său și a adunat bani de la frați pentru lucrările lui slabe. Dumnezeu n-a fost slăvit prin calea urmată de el cu privire la averea lui. El a scuzat calea rea urmată de copiii săi, care nu corespunde cu credința noastră sau cu standardul Bibliei. El a spus efectiv păcătosului că îi va merge bine când Dumnezeu a declarat lămurit că îi va merge rău.

Aceste greșeli din partea fratelui J. dovedesc o mare lipsă de înțelepciune cerească și, într-o mare măsură, l-au descalificat pentru solemnă lucrare care apasă asupra slujitorului credincios al lui Hristos. Ce scuză poate invoca fratele J. înaintea lui Dumnezeu, când Stăpânul îi va cere să dea socoteală de isprăvnicia lui? El

[649]

a fost condus de judecata neconsacrată a copiilor lui și n-a simțit nevoia de a căuta sfat la slujitorii lui Dumnezeu, care stăteau în lumină. El a fost condus de o simpatie pervertită și a greșit în aprecieri. A acționat ca un om orb. Procedul lui i-a făcut rău lui însuși și cauzei lui Dumnezeu.

Ceea ce Vermont are nevoie nu este doar ca predicatorii să meargă pe la comunități, să se roage, și ocazional, să dea îndemnuri. Un strigăt pentru lucrători ar putea fi înălțat în mod continuu printre poporul lui Dumnezeu din Vermont. Este nevoie de lucrători serioși și zeloși spre a întări lucrurile care rămân prin slujirea nevoilor spirituale ale poporului. Peste tot, mai ales în Vermont, cauza lui Dumnezeu are nevoie de purtători de poveri. Oamenii merg mereu și mereu pe același teren, dar ei realizează foarte puțin, dacă se poate vorbi de așa ceva. Ei fac o vizită plăcută fraților lor și aceasta este adesea tot ce realizează; și totuși, ei așteaptă să fie remunerați pentru timpul lor.

Când scriu îmi vine în minte cazul fratelui și sorei K. Ei n-au practicat purtarea de grijă pentru alții. Ei n-au simțit răspunderea care apasă asupra lor de a fi purtători de poveri. Mi-a fost arătat că fratele K. a fost printre alții, care au simțit că aveau de făcut o lucrare pentru Domnul. Este adevărat că are, și așa au mulți alții, dacă vor să o facă. În lucrarea lui Dumnezeu, sunt lucrători eminenți care au experiență în lucrare și care își consacră timpul și puterea

slujirii lui Dumnezeu. Aceștia trebuie susținuți în mod generos. Dar cei care pleacă doar ca să viziteze comunitățile ocazional — și mai ales cei care n-au familie de întreținut și au stare materială bună — nu trebuie să ia salariu din vistieria Domnului.

[650] Fratele și sora K. n-au experiență în a se sacrifica pentru adevăr, în a fi bogați prin fapte bune, strângându-și comoară în cer. Simpatia, purtarea de grijă și răbdarea lor n-au fost exercitate de copii supuși și iubitori. Ei au ținut seama de comoditatea lor egoistă. Inima lor n-a fost un izvor care să trimită curente vii de gingășie și afecțiune. Bindecuvântându-i pe alții prin cuvinte amabile de iubire și fapte de milă și binefacere, ei ar fi realizat o binecuvântare pentru ei înșiși. Ei au fost prea mărginiți în sfera lor de activitate. Dacă nu are loc o schimbare a minții și a ființei lor și nu sunt reînnoiți prin Duhul lui Hristos, ei nu pot deveni lucrători desăvârșiți și eficienți în cauza Răscumpărătorului. Viața Lui este pildă pentru creștini. Viața lor trebuie să fie caracterizată de sacrificiu de sine și binefacere dezinteresată. Interesul personal este prea dominant. O, cât de puțin știe fratele K. ce înseamnă a lucra pentru Dumnezeu, a înălța crucea lui Hristos și a merge pe urmele Răscumpărătorului în tăgăduirea de sine!

Un slujitor al lui Hristos, un învățător al adevărului, un păstor adevărat este, într-un sens, un slujitor al tuturor, care anticipează lipsurile celor care au nevoie de ajutor, și care știe cum să se facă de folos ici și colo în marea lucrare de salvare a sufletelor. Un bărbat care mărturisește a-l învăța pe altul adevărul și merge tocmai unde-i place, și lucrează când și cum îi place, dar evită răspunderile, nu poartă crucea în urma lui Hristos și nici nu îndeplinește mandatul unui pastor al Evangheliei. Puțini știu din experiență ce înseamnă a suferi de dragul lui Hristos. Ei doresc să fie asemenea lui Hristos, dar evită sărăcia și răstignirea. Ei cu bucurie ar dori să fie cu El în slavă, dar nu le place să vină la El prin multă lepădare de sine și suferință.

Pe fratele K. nu l-a costat prea mult să afle adevărul, pentru că bărbați aleși de Dumnezeu au pregătit argumente la îndemâna lui, clare, lămurite și convingătoare. La punctele dificile ale adevărului s-a ajuns prin eforturile serioase ale câtorva care au fost devotați lucrării. Postul și rugăciunea fierbinte către Dumnezeu au făcut ca Domnul să deschidă tezaurul adevărului pentru înțelegerea lor. Îm-

potrivitori vicleni și Goliați lăudăroși a trebuit să fie întâmpinați, [651]
uneori chiar față-n față, dar cel mai des prin scris. Satana i-a îndemnat pe oameni la o atitudine feroce, a căutat să orbească ochii și să întunece înțelegerea oamenilor. Puțini, care aveau interesul cauzei și al adevărului lui Dumnezeu pe inimă, s-au ridicat în apărarea lui. Ei n-au căutat comoditatea, ci au fost dispuși să-și riște chiar și viața de dragul adevărului.

Acești cercetători zeloși după adevăr și-au riscat puterea vitală și tot ce era al lor pentru lucrarea de apărare a adevărului și a răspândirii luminii. Verigă după verigă din prețiosul lanț al adevărului a fost cercetată până ce acesta a alcătuit o frumoasă armonie, unit într-un lanț perfect. Acești bărbați cu minte cercetătoare au scos argumente și le-au prezentat atât de lămurit, încât pot fi înțelese și de un școlar. Cât de ușor este acum pentru bărbați să devină învățători ai adevărului, în timp ce se feresc de sacrificiu de sine și de lepădare de sine.

Acești cercetători după adevăr au suferit pentru el și știu cât valorează. Ei îl prețuiesc și simt cel mai deosebit interes pentru înaintarea lui. Lepădarea de sine și crucea se află direct pe calea fiecărui urmaș al lui Hristos. Crucea este cea care barează calea afecțiunilor firești și a voinței. Dacă inima nu este întru-totul sfințită de Dumnezeu, dacă voința, afecțiunile și gândurile, nu sunt aduse în supunere de voința lui Dumnezeu, va avea loc un eșec în prezentarea principiilor adevăratei religii și în exemplificarea vieții lui Hristos în viață. Nu va fi o dorință adevărată de a sacrifica comoditatea și iubirea de sine și mintea firească nu va fi răstignită spre a face lucrarea lui Hristos.

Există o lucrare de adus la îndeplinire pentru mulți dintre cei care locuiesc în Bordoville. Am văzut că vrăjmașul era la lucru, ca să-și prezinte punctele lui. Oameni cărora Dumnezeu le-a încredințat talentele și mijloacele au transferat asupra copiilor lor răspunderea pe care cerul a hotărât-o pentru ei, ca să fie ispravnici ai lui Dumnezeu. În loc să-I dea lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui, ei pretind că tot ce au le aparține, ca și când ar fi obținut aceste lucruri prin tăria, [652]
puterea și înțelepciunea lor. Cine le-a dat lor puterea și înțelepciunea, ca să obțină comori pământești? Cine a udat țarinile lor cu roua cerului și cu ploi? Cine le-a dat soarele să încălzească pământul și să trezească la viață lucrurile din natură, făcându-le să înflorească

spre beneficiul omului? Oameni pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu darurile Sale strâng în brațele lor comoară pământească și fac din aceste daruri și binecuvântări date lor de milostivul Dumnezeu un blestem, umplându-și inima cu egoism și neîncredere în El. Ei primesc bunurile date lor ca împrumut, pretinzând că sunt ale lor, uită că stăpânul are pretenție asupra lor și refuză să-i cedeze dobânda pe care o cere El. Bogățiile pricinuiesc pretinșilor urmași ai lui Hristos multe încurcături și-i străpung cu multe dureri, pentru că ei Îl uită pe Dumnezeu, și îl iubesc și i se închină lui Mamona. Ei îngăduie ca bogățiile lumești să le amărască viața și să-i împiedice în desăvârșirea unui caracter creștin. Și, ca și cum aceasta n-ar fi de ajuns, transmit copiilor lor, spre a-i blestema, ceea ce s-a dovedit a fi nenorocirea propriei lor vieți. Dumnezeu le-a încredințat oamenilor mijloace ca să-i încerce, ca să vadă dacă sunt dispuși să-L recunoască în darurile Lui și să-i folosească pentru înaintarea slavei Sale pe pământ.

[653] Pământul este al Domnului, cu toate comorile pe care le conține el. Vitele de pe miile de dealuri sunt ale Lui. Tot aurul și tot argintul Îi aparțin Lui. El și-a încredințat comorile ispravnicilor, pentru ca prin ele ispravnicii să facă să înainteze cauza Sa și să slăvească Numele Lui. El n-a încredințat oamenilor aceste comori, pentru ca ei să se înalțe, să se slăvească pe ei înșiși și să aibă putere spre a-i oprima pe cei care sunt lipsiți de bogăția acestei lumi. Dumnezeu nu primește darurile nimănui, pentru că ar avea nevoie de ele și nu poate avea slavă și bogății fără ele, ci pentru că este în interesul slujitorilor Lui să-i înapoieze lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui. El va primi darurile de bunăvoie ale celui cu inima smerită și căită și-l va răsplăti pe dătător cu cele mai bogate binecuvântări. Dumnezeu le primește ca sacrificiu, ca ascultare recunoscătoare. El cere și acceptă aurul și argintul nostru, ca o dovadă că tot ce avem și suntem îi aparțin Lui. El pretinde și acceptă înnobilarea timpului și a talentelor noastre, ca rod al iubirii Sale, care există în inima noastră. A asculta este mai bine decât a sacrifica. Fără o iubire curată, darul cel mai prețios este prea sărac pentru Dumnezeu spre a-l accepta.

Mulți și-au legat inimile atât de tare de comoara lor pământească, încât nu văd avantajul de a-și strânge o comoară în cer. Ei nu înțeleg că darurile lor benevole pentru Dumnezeu nu-L îmbogățesc pe El, ci pe ei înșiși. Hristos ne sfătuiește să ne strângem comori în ceruri.

Pentru cine? Pentru Dumnezeu, ca El să poată fi îmbogățit? O, nu! Toate comorile lumii sunt ale Sale, și slava de nedescris și neprețuitele comori din cer toate sunt ale Lui, spre a le da cui vrea El. „Strângeți-vă comori în cer.“ (**Matei 6, 19**). Oamenii pe care Dumnezeu i-a făcut ispravnici sunt atât de îndrăgostiți de bogățiile acestei lumi, încât nu discern că prin egoismul și lăcomia lor nu numai că Îl jefuiesc pe Domnul în zecimi și daruri, ci se jefuiesc pe ei înșiși de bogățiile veșnice. Ei ar fi putut să adauge zilnic la comoara lor cerească, făcând chiar lucrarea pe care le-a dat-o Domnul s-o facă, și căroră El le-a încredințat mijloace s-o ducă la îndeplinire. Stăpânul urma să vegheze pentru ocaziile de a face bine și, în timpul vieții, să pună în practică ei înșiși mijloacele spre a ajuta la salvarea semenilor lor și la înaintarea cauzei Sale în diferitele ei ramuri. Procedând astfel, ei fac numai ce cere Dumnezeu de la ei să facă; ei Îi dau lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Sale. Mulți își închid de bunăvoie ochii și inimile, ca nu cumva să vadă și să simtă lipsurile cauzei Domnului, și nu ajută la înaintarea ei, micșorând astfel roadele lor prin reduceri din dobândă sau din capital. Unii socotesc că ceea ce dau ei pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu este în realitate pierdut. Ei consideră pierduți atât de mulți bani și se simt nesatisfăcuți până când nu pot să-i înlocuiască imediat, astfel încât comoara lor pământească să nu scadă. Exercită zgârcenie și chiar șiretenie în relațiile lor cu frații și cu cei din lume și nu ezită să înșele în afaceri spre a se avantaja pe ei înșiși și a câștiga ceva bani.

[654]

Unii, de frică să nu-și piardă comoara pământească, neglijează rugăciunea și adunarea spre a aduce închinare lui Dumnezeu, pentru ca să aibă timp mai mult să-l consacre gospodăriilor lor sau afacerilor. Prin faptele lor, ei arată pe care lume pun prețul cel mai mare. Ei sacrifică privilegiile religioase, care sunt esențiale pentru înaintarea lor spirituală, pentru lucrurile acestei vieți și n-ajung să obțină o cunoaștere a voinței divine. Ei nu-și desăvârșesc caracterul creștin, și nu ajung la măsura pusă de Dumnezeu. La ei, pe primul loc se află interesele vremelnice și-L jefuiesc pe Dumnezeu de timpul pe care ar trebui să îl consacre slujirii Lui. Pe astfel de persoane Dumnezeu le observă bine și ele vor primi mai degrabă un blestem, decât o binecuvântare. Unii își pun bunurile în afara controlului lor, plasându-le în mâinile copiilor lor. Motivul lor ascuns este de a se pune în situația în care să nu se simtă răspunzători să dea din averea

lor pentru răspândirea adevărului. Ei nu înțeleg că banii pe care îi mănuiesc nu sunt ai lor, ci ai Domnului.

[655] Multora le-ar plăcea să vadă suflete convertite, dacă acest lucru s-ar putea face fără nici un sacrificiu din partea lor; dar, dacă este vorba de averea lor, ei se retrag, pentru că aceasta este de o mai mare valoare pentru ei decât sufletele bărbaților și femeilor pentru care a murit Hristos. Dacă cei cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace ar înțelege responsabilitatea lor ca ispravnici ai lui Dumnezeu, ar păstra în mâinile lor ceea ce le-a dat Dumnezeu cu împrumut, și ar putea îndeplini astfel cu credincioșie datoria care le revine spre a-și face partea în ducerea mai departe a lucrării lui Dumnezeu. Dacă toți ar putea înțelege planul mântuirii și valoarea unui singur suflet răscumpărat prin sângele lui Hristos, ei ar socoti orice alt interes ca fiind de mică importanță.

Părinții ar trebui să aibă o mare teamă, încredințându-le copiilor talanții și mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus în mâinile lor, afară numai dacă au cea mai sigură dovadă că copiii lor au un mai mare interes, iubire și consacrare pentru cauza lui Dumnezeu decât ei înșiși și că acești copii vor fi mai serioși și mai zeloși în sprijinirea lucrării lui Dumnezeu, și mai binevoitori în ducerea mai departe a diferitelor întreprinderi în legătură cu ea, care necesită mijloace. Dar mulți își plasează mijloacele în mâinile copiilor lor, punând în felul acesta asupra lor răspunderea propriei lor isprăvnicii, pentru că Satana îi îndeamnă să facă acest lucru. Procedând astfel, ei pun acele mijloace, în mod efectiv, în rândurile vrăjmașului. Satana aranjează problema spre a o pune de acord cu propriul lui scop și sustrage de la cauza lui Dumnezeu mijloacele de care aceasta are nevoie, ca să poată fi sprijinită din belșug. Eforturile făcute spre a prezenta adevărul în fața poporului nu sunt nici pe jumătate atât de complete și de extinse pe cât ar trebui să fie. Nici a cincea parte nu se face acum din ceea ce ar putea fi făcut prin răspândirea de publicații și aducerea în raza sunetului adevărului a tuturor celor care pot fi convinși să vină.

Timpul de probă pentru mulți se încheie. Satana își adună zilnic recolta de suflete. Unii iau decizii finale împotriva adevărului, și mulți mor fără să-l cunoască. Mintea lor nu este luminată, iar ei nu s-au pocăit de păcatele lor; și totuși, oameni care mărturisesc evlavia își adună comori pământești și își îndreaptă eforturile spre a

câștiga și mai mult. Ei sunt insensibili față de situația bărbaților și femeilor care se află în sfera lor de influență, și care pier din lipsă de cunoștință. Munca bine orientată, făcută cu smerenie, ar face mult spre a-i lumina și converti pe semenii lor; dar exemplul multora, care ar putea face mult bine, spune în mod virtual: *Sufletele voastre sunt de mai mică valoare pentru mine decât interesele mele lumești.*

[656]

Mulți iubesc adevărul în mică măsură, iar lumea, într-o măsură mai mare. „După roadele lor îi veți cunoaște.“ (*Matei 7, 20*). Lucrurile spirituale sunt sacrificate pentru cele vremelnice. Roadă adusă de acestea nu este spre sfințire și exemplul lor nu va fi așa, încât să-i convingă pe păcătoși și să-i convertească de pe căile lor greșite la adevăr. Ei permit ca sufletele lor să meargă la pierzare, când le-ar putea salva, dacă ar face eforturi tot atât de serioase în favoarea lor, precum au făcut spre a-și asigura comorile acestei vieți. Pentru a dobândi mai multe din lucrurile acestei lumi, de care, în realitate, n-au nevoie, și care nu fac decât să le mărească răspunderea și condamnarea lor, mulți muncesc după un plan forțat și pun în pericol sănătatea, bucuria spirituală, pacea, confortul și fericirea familiilor lor. Ei lasă ca sufletele din jurul lor să meargă la pierzare, pentru că se tem că aceasta va cere ceva din timpul și mijloacele lor spre a-i salva; dumnezeul lor sunt banii. Ei hotărăsc să nu-și sacrifice mijloacele spre a salva suflete.

Celui căruia i s-a încredințat un talant nu este răspunzător pentru cinci sau pentru doi, ci numai pentru acel unu. Mulți neglijează să strângă pentru ei o comoară în cer, făcând bine cu mijloacele pe care Dumnezeu le-a dat cu împrumut. Ei nu se încred în Dumnezeu și au o mie de temeri cu privire la viitor. Ca și copiii lui Israel, ei au inimi rele ale necredinței. Dumnezeu a aprovizionat acest popor cu îmbelșugare, precum cereau nevoile lor; dar pentru viitor, ei au luat cu împrumut necaz. În călătoriile lor, ei s-au plâns și au murmurat că Moise i-a scos, pentru ca să-i ucidă cu foamea pe ei și pe copiii lor. Dorința lor imaginară le-a închis ochii și inimile de la vederea bunătații și îndurării lui Dumnezeu, în călătoriile lor, și ei au fost nerecunoscători pentru toate darurile Lui.

[657]

Tot așa de neîncrezător este și pretinsul popor al lui Dumnezeu din acest veac al necredinței și degenerării. Oamenii se tem că pot ajunge în lipsă, copiii pot deveni nevoiași, iar nepoții vor fi săraci. Ei nu îndrăznesc să se încreadă în Dumnezeu. Nu au o credință

adevărată în El, care i-a binecuvântat, le-a încredințat darul vieții și le-a dat talanți, ca să-i folosească pentru slava Sa și înaintarea cauzei Sale.

Mulți își poartă de grijă atât de stăruitor, încât nu-I dau lui Dumnezeu nici o ocazie să le poarte de grijă. Dacă, uneori, ar fi în lipsă de timp și ar fi puși în situații de strâmtoare, acesta ar fi cel mai bun lucru pentru credința lor. Dacă s-ar încrede liniștiți în Dumnezeu și ar aștepta ca El să lucreze pentru ei, necesitatea lor ar fi ocazia lui Dumnezeu; și binecuvântarea Lui în situația lor critică ar face să le sporească iubirea față de El și i-ar conduce să prețuiască binecuvântările lor vremelnice într-un sens mai înalt decât au făcut vreodată mai înainte. Credința lor ar crește, speranța lor s-ar îmbunătăți și buna dispoziție ar lua locul tristeții, al îndoielilor și murmurării. Credința multora nu crește din lipsă de exercitare.

Ceea ce consumă vлага poporului lui Dumnezeu este iubirea de bani și prietenia cu lumea. Privilegiul poporului lui Dumnezeu este să fie lumini luminătoare și strălucitoare în lume, spre a înmulți cunoașterea de Dumnezeu și spre a avea o înțelegere mai lămurită a voinței Lui. Dar îngrijorările acestei vieți și înșelăciunea bogățiilor îneacă sămânța semănată în inimile lor și ei n-aduc roade spre slava Sa. Ei mărturisesc că au credință, dar aceasta nu este o credință vie, pentru că nu este sprijinită de fapte. Credința fără fapte este moartă. Cei care mărturisesc că au credință mare, dar n-au fapte, nu vor fi mântuiți prin credința lor. Satana crede adevărul și tremură, totuși acest fel de credință n-are nici o virtute. Multora dintre cei care au făcut o înaltă mărturisire de credință le lipsesc faptele bune. Dacă și-ar dovedi credința lor prin faptele lor, ei ar putea exercita o puternică influență de partea adevărului. Dar ei nu îmbunătățesc talanții mijloacelor împrumutate lor de Dumnezeu. Cei care cred că își liniștesc conștiința prin transferarea averii lor asupra copiilor lor, sau prin sustragere de la cauza lui Dumnezeu și îngăduie ca ea să treacă în mâinile copiilor necredincioși și nepăsători, ca ei s-o cheltuiască sau s-o îngrămădească și să i se închine, va trebui să-I dea socoteală lui Dumnezeu; ei sunt ispravnici necredincioși ai banilor Domnului. Ei îi îngăduie lui Satana să-i învingă pe acești copii ale căror minți sunt sub stăpânirea lui. Scopurile lui Satana sunt îndeplinite în mai multe feluri, în timp ce ispravnicii lui Dumnezeu

sunt uluiți și paralizați; ei nu-și dau seama de marea lor răspundere și de socoteala care trebuie să vină în curând.

Cei care au avere și a căror minte este întunecată de dumnezeul acestei lumi par să fie stăpâniți de Satana în a dispune de ea. Dacă au copii cu adevărat credincioși, și, de asemenea, și copii ale căror afecțiuni sunt întru-totul pentru lucrurile acestei lumi, făcând un transfer al bunurilor asupra copiilor lor, ei dau, în general, o cantitate mai mare acelor copii care nu-L iubesc pe Dumnezeu și care slujesc vrăjmașului oricărei dreptăți, decât celor care-L slujesc pe Dumnezeu.

Ei pun în mâinile copiilor necredincioși tocmai lucrurile care se vor dovedi o cursă pentru ei și care vor fi piedici în calea lor de a se preda lui Dumnezeu. În timp ce fac daruri mari copiilor necredincioși, ei fac daruri foarte reduse celor care sunt de aceeași credință cu ei înșiși. Tocmai faptul acesta ar trebui să-i surprindă pe oamenii cu mijloace, care au urmat această cale. Ei ar trebui să vadă că înșelăciunea bogățiilor le-a pervertit judecata. Dacă ar putea să vadă influența care operează asupra minții lor, ar putea înțelege că Satana dispune de aceste probleme foarte conforme cu propriile lui scopuri și planuri. În loc ca Dumnezeu să le stăpânească mintea și să le sfințească judecata, ea este stăpânită chiar de puterea adversă. Pe cei care erau de aceeași credință cu ei, uneori, chiar i-a neglijat și, adesea, au fost foarte stricți și exigenți în toate cele ce aveau de-a face cu ei, în timp ce aveau o mână largă pentru copiii necredincioși și iubitori de lume, despre care știau că nu vor folosi mijloacele pe care le-au pus în mâinile lor pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Domnul cere ca cei cărora El le-a împrumutat talanții mijloacelor să le folosească corect, având ca țintă principală înaintarea cauzei Lui. Oricare altă cauză trebuie să fie inferioară față de aceasta.

[659]

Talanții banilor, fie că sunt cinci, doi sau unul, trebuie să fie înmulțiți. Cei care au o mare sumă de bani sunt responsabili pentru un mare număr de talanți. Dar, prin comparație, cei care sunt săraci nu sunt scutiți de răspundere. Cei care au doar puțin în această lume sunt reprezentați ca având un talent. Totuși, ei sunt într-un pericol tot atât de mare de a avea prea multă iubire pentru acel puțin, și, din egoism, pot să rețină ceea ce este pentru cauza lui Dumnezeu, cum sunt cei mai bogați. Ei nu-și simt primejdia și aplică mișcătoarele muștrări, adresate în Cuvântul lui Dumnezeu iubitorilor lumii acesteia, numai

[660]

celor bogați, în timp ce ei înșiși pot fi într-un pericol și mai mare decât cei mai bogați. Fie că au mult sau puțin, fiecăruia i se cere să-și pună talanții lui la schimbător, ca, atunci când vine Stăpânul, El să poată primi ceea ce este al Lui, împreună cu dobânda. De asemenea, li se cere să păstreze consacrare față de Dumnezeu și un interes neegoist față de cauza și lucrarea Lui. Căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, ei trebuie să creadă făgăduința Lui, că toate celelalte li se vor da pe deasupra. În comparație cu oricare alte considerente, mântuirea sufletelor semenilor lor trebuie să aibă prioritate, dar acesta nu este cazul, în general. Dacă undeva există o neglijență, cea care trebuie să sufere este cauza lui Dumnezeu. Dumnezeu a împrumutat oamenilor talanți nu pentru a le întreține mândria, sau pentru a trezi în ei invidie, ci pentru a fi folosiți pentru slava Sa. El i-a făcut pe acești oameni agenți spre a trimite mijloace prin care să înainteze lucrarea de mântuire a oamenilor. Hristos le-a dat un exemplu prin viața Lui. El a părăsit bogățiile Sale cerești și splendoarea, și de dragul nostru S-a făcut sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să ne putem îmbogăți. Nu este planul lui Dumnezeu să plouă bani din cer pentru a fi susținută cauza Lui. El a încredințat și a depozitat la oameni mijloace abundente, ca să nu fie lipsă în nici unul dintre departamentele lucrării Sale. El îi încearcă pe aceia care mărturisesc că Îl iubesc, punând bunuri în mâinile lor, și apoi îi probează să vadă dacă iubesc mai mult darul decât pe Dătător. Dumnezeu va descoperi la timp adevăratele simțăminte ale inimii.

Pentru ca să înainteze cauza lui Dumnezeu, banii sunt necesari. Dumnezeu i-a dat pentru această necesitate din belșug, punând în mâinile agenților Săi mijloace spre a le folosi în orice departament al lucrării pentru câștigarea de suflete. Fiecare suflet salvat este un talant câștigat. Dacă este convertit cu adevărat, cel adus la cunoștința adevărului, la rândul lui, va folosi talanții influenței și ai mijloacelor date lui de Dumnezeu, lucrând pentru salvarea altor semeni de-ai lui. El se va angaja cu seriozitate în marea lucrare de lămurire a celor care sunt în întuneric și rătăcire. El va fi unul care va contribui la salvarea de suflete. În felul acesta, talanții influenței și ai mijloacelor sunt puși continuu la schimbător și la creștere permanentă. Când vine Stăpânul, servul cel credincios este pregătit să-i dea înapoi atât capitalul, cât și dobânda. Prin roadele lui, el poate dovedi înmulțirea talanților pe care i-a câștigat pentru a-i reda Stăpânului. Servul

credincios își va fi făcut pe atunci lucrarea, și Stăpânul, a cărui răsplată este cu El, ca să dea fiecăruia după cum va fi fapta lui, va da înapoi servului credincios atât capitalul, cât și dobânda.

În cuvântul Său, Domnul a descoperit clar voința Sa celor care au bogății. Dar din cauză că poruncile Lui directe au fost disprețuite, El le prezintă primejdiile din fața lor prin „Mărturii“. El nu dă lumină nouă, ci le atrage atenția la lumina care a fost deja descoperită în Cuvântul Său. Dacă cei care mărturisesc că iubesc adevărul se țin tare de bogățiile lor, nereușind să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, și nu caută ocazii să facă binele cu ceea ce le-a încredințat El, atunci Domnul Se va apropia și va împrăștia bunurile lor. El Se va apropia de ei cu judecată. Pe diferite căi, le va risipi idolii. Vor suferi multe pierderi. Sufletele egoiste nu vor fi binecuvântate. Dar „sufletul binefăcător va fi săturat.“ (**Proverbe 11, 25**). Pe cei care-L onorează pe Dumnezeu, El îi va onora.

[661]

Domnul a făcut legământ cu Israel că, dacă vor asculta de poruncile Lui, El le va da ploaie la vreme potrivită, va înmulți rodul pământului și pomii de pe câmp vor produce roadele lor. El a făgăduit că treieratul se va întinde până la culesul viilor și culesul viilor până la vremea semănatului, și că vor mânca pâinea lor pe săturate și vor locui în țara lor, în siguranță. El va face ca vrăjmașii lor să piară. Nu va avea oroare față de ei, ci va merge împreună cu ei și va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Lui. Dar, dacă vor nesocoti poruncile Sale, El îi va trata exact invers. Blestemul Lui va rămâne asupra lor, în locul binecuvântării Lui. Va frânge mândria puterii lor și va face cerurile de deasupra lor ca fierul și pământul ca arama. „Vi se va istovi puterea fără de folos; pământul vostru nu-și va da roadele, și pomii de pe pământ nu-și vor da rodurile. Și dacă și după aceasta vă veți împotrivi, Mă voi împotrivi și Eu vouă.“ (**Leviticul 26, 20.21.24**)

Cei care rețin în mod egoist mijloacele date lor nu trebuie să fie surprinși dacă mâna lui Dumnezeu le risipește. Ceea ce ar fi trebuit să fie consacrat pentru înaintarea lucrării și a cauzei lui Dumnezeu, poate fi încredințat unui fiu nesăbuit, iar el poate să cheltuiască banii nebunește. Un cal frumos, mândria unei inimi vanitoase, poate fi găsit mort în grajd. Din când în când, poate muri o vacă. Pot să urmeze pierderi de fructe sau alte recolte. Dumnezeu poate împrăștia mijloacele pe care El le-a împrumutat ispravnicilor Lui, dacă ei

[662]

refuză să le folosească spre slava Sa. Am văzut că unii pot să n-aibă nici una dintre aceste pierderi care să le reamintească de neglijarea datoriei lor, dar cazurile lor pot să fie cu atât mai deznădăjduite.

Isus i-a avertizat pe oameni: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui. Și le-a spus pilda aceasta: Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine, și zicea: «Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng rodurile». «Iată,» a zis el, «ce voi face: îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate rodurile și toate bunătațile mele; și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!» Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?» Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu. Apoi, s-a adresat ucenicilor Lui: «De aceea vă spun: Nu vă îngrijați, cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Viața este mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea.»“ (**Luca 12, 15-23**)

Avertizările acestea sunt date spre folosul tuturor. Vor folosi ei avertizările? Vor trage ei foloase din ele? Vor lua ei seama la aceste uimitoare ilustrații ale Mântuitorului nostru și se vor feri ei de exemplul omului bogat nebun? El avea din belșug; așa au mulți care mărturisesc a crede adevărul, și procedează trecând cu vederea cazul sărmanului om bogat nechibzuit. O, dacă ar fi înțelepți să simtă răspunderile care apasă asupra lor spre a folosi binecuvântările date lor de Dumnezeu, binecuvântând pe alții, în loc să le schimbe în blestem. Dumnezeu va răspunde unora ca aceștia, ca și nechibzuitului om bogat: „Nebunule!“

[663] Oamenii acționează ca și când ar fi lipsiți de rațiune. Ei sunt îngropați în grijile acestei vieți. N-au timp pe care să-l consacre lui Dumnezeu, n-au timp să-I slujească. Muncă, muncă, muncă este lozinca zilei. Tuturor celor din jurul lor, li se cere să lucreze după planul forțat spre a se îngriji de ferme mari. Ambiția lor este să dărâme și să clădească, ca să aibă unde să-și pună bunurile la păstrare. Și totuși, tocmai acești oameni care sunt copleșiți de bogățiile lor sunt considerați drept urmași ai lui Hristos. Ei cred că Hristos vine curând, că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape; totuși, n-au spirit

de sacrificiu. Ei se afundă mai adânc și tot mai adânc în lume. Își iau numai puțin timp să cerceteze Cuvântul vieții, să mediteze și să se roage. Nu dau acest privilegiu nici altora din familie și nici celor care le slujesc. Totuși, acești oameni mărturisesc a crede că lumea aceasta nu este căminul lor, că sunt numai străini și peregrini pe pământ, pregătindu-se să se mute într-o țară mai bună. Exemplul și influența acestora este un blestem pentru cauza lui Dumnezeu. Adevărată ipocrizie le caracterizează viața, pretinsă a fi creștină. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu și adevărul tot atât de mult cât arată faptele lor, și nu mai mult. Un om va acționa întru-totul, după câtă credință are. „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.“ (**Matei 7, 20**) Inima este acolo unde este comoara. Comoara lor este pe acest pământ, deci și inima și interesele lor sunt tot aici.

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința această să-l mântuiască?“. „Tot așa și credința: dacă n-are fapte este moartă în ea însăși.“ (**Iacov 2, 14.17**) Când cei care mărturisesc credința arată că viața lor se potrivește cu credința lor, atunci vom vedea o putere care însoțește prezentarea adevărului, o putere care îi va convinge pe păcătoși de vinovăția lor și va atrage suflete aproape de Hristos.

O credință statornică este rară printre oamenii bogați. Credința adevărată, susținută de fapte, este rar de găsit. Dar toți cei care posedă această credință vor fi oameni care nu vor fi lipsiți de influență. Ei Îl vor imita pe Hristos; vor poseda acea bunăvoință dezinteresată, acel interes în lucrarea de suflete, pe care l-a avut El. Urmașii lui Hristos trebuie să prețuiască sufletele așa cum i-a prețuit El. Simpatia lor trebuie să fie pentru lucrarea scumpului lor Răscumpărător și ei trebuie să lucreze spre a salva cu orice sacrificiu ce a răscumpărat El cu sângele Lui. Ce sunt banii, casele și holdele, în comparație chiar numai și cu un singur suflet?

Hristos a adus o jertfă totală și completă, o jertfă suficientă spre a salva pe fiecare fiu și fiică a lui Adam, care dovedește o căință față de Dumnezeu, pentru că a călcat Legea Sa, și manifestă credință în Domnul Isus Hristos. Totuși, cu toate că jertfa a fost cuprinzătoare, numai puțini consimt să trăiască o viață de ascultare, ca să poată avea această mare salvare. Puțini sunt dispuși să imite uimitoarele Lui privațiuni, să îndure suferințe și persecuții și să aibă parte de munca Lui istovitoare, ca să-i aducă pe alții la lumină. Și puțini vor

[664]

să urmeze exemplul Lui de rugăciune frecventă și serioasă către Dumnezeu, pentru puterea de a îndura încercările acestei vieți și a îndeplini îndatoririle zilnice. Hristos este Căpetenia mântuirii noastre, și, prin suferințele și jertfa Sa, a dat tuturor urmașilor Lui un exemplu că vegherea, rugăciunea și efortul stăruitor erau necesare din partea lor, dacă urmau să reprezinte corect iubirea care se afla în inima Lui pentru neamul omenesc căzut.

[665] Oameni bogați mor spiritual din cauza neglijenței de a folosi mijloacele puse de Dumnezeu în mâinile lor pentru a ajuta la salvarea semenilor lor. Uneori, unii se trezesc la timp și hotărăsc să și-l facă prieten pe Mamona, ca să poată fi primiți, în cele din urmă, în locașurile veșnice. Dar eforturile lor în această direcție nu sunt depline. Ei încep, dar, nefiind cu toată inima și serioși în lucrare, nu reușesc. Nu sunt bogați în fapte bune. În timp ce își rețin încetișor iubirea și se prind de comoara lor pământească, Satana îi biruiește.

Poate fi prezentată o perspectivă măgulitoare de a investi în brevete sau alte întreprinderi presupuse a fi strălucitoare în jurul cărora Satana aruncă o vrajă fermecătoare. Perspectiva de a obține bani mai mulți, repede și ușor, îi ademenește. Ei raționează că, deși au hotărât să pună acești bani în vistieria lui Dumnezeu, în acest caz îi vor folosi și îi vor înmulți mult, și atunci vor da cauzei o sumă mai mare. Ei nu puteau să vadă posibilitatea unui eșec. Banii plecau din mâinile lor și în curând aflau, spre regretul lor, că au făcut o greșală. Perspectivele strălucitoare au pălit. Așteptările lor nu s-au realizat. Au fost înșelați. Satana i-a biruit. El a fost mai dibaci decât ei, și a reușit să le obțină banii și astfel să lipsească lucrarea lui Dumnezeu de ceea ce ar fi trebuit să fie folosit pentru susținerea ei în răspândirea adevărului și pentru salvarea de suflete, pentru care Hristos a murit. Ei au pierdut tot ce au investit și L-au jefuit pe Dumnezeu de ceea ce ar fi trebuit restituit Lui.

Unii dintre cei cărora le-a fost încredințat numai un talant se scuză că ei n-au un număr așa de mare de talanți ca cei cărora le-au fost încredințați mai mulți. Ca și ispravnicul necredincios ei ascund talantul în pământ. Se tem să-I redea lui Dumnezeu ceea ce El le-a încredințat. Se angajează în întreprinderi lumești, dar investesc puțin în cauza lui Dumnezeu, dacă se poate vorbi de așa ceva. Ei așteaptă ca cei care au mai mulți talanți să ducă sarcina lucrării, în timp ce simt că ei nu sunt răspunzători pentru înaintarea și succesul ei.

Când va veni Stăpânul să Se socotească cu slujitorii Săi, cei neînțelepți vor recunoaște încurcați: „Am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, și strângi de unde n-ai vânturat; mi-a fost frică (Frică de ce? Că stăpânul va pretinde o parte din talantul cel mic încredințat lor) și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ: iată-ți ce-i al tău“. Stăpânul lui îi va răspunde: „Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat; prin urmare, se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, și la venirea mea, eu mi-aș fi luat cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; dar de la cel care n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.“ (**Matei 25, 24-30**) [666]

Mulți dintre cei care în această lume au puțin sunt reprezentați prin omul care are un talant. Ei se tem să se încreadă în Dumnezeu. Le este teamă că Dumnezeu le va cere ceva, ceea ce ei pretind că este al lor. Ei își ascund talantul în pământ, temându-se să-l investească undeva, pentru ca să nu li se ceară să-I dea lui Dumnezeu îmbunătățirile. În loc să dea talantul la zarafi, cum a cerut Dumnezeu, ei îl îngroapă sau îl ascund unde nu poate fi de folos nici lui Dumnezeu, nici omului. Mulți dintre cei care mărturisesc că iubesc adevărul fac tocmai această lucrare. Ei își înșeală propriul lor suflet, pentru că Satana le-a orbit ochii. Jefuind pe Dumnezeu, ei s-au jefuit mai mult pe ei înșiși. Din cauza lăcomiei și a unei inimi rele, necredincioase, ei s-au lipsit pe ei înșiși de comoara cerească. Pentru că n-aveau decât un talant, ei s-au temut să-l încredințeze lui Dumnezeu și l-au ascuns în pământ. Se simt eliberați de răspundere. Le place să vadă progresul adevărului, dar nu se gândesc că sunt chemați să practice lepădarea de sine și să ajute lucrarea prin mijloacele lor, deși n-au o cantitate mare.

Toți trebuie să facă ceva. Cazul văduvei care a aruncat în vistierie cei doi bănuți ai ei este înregistrat pentru folosul altora. Hristos a lăudat-o pentru jertfa pe care a făcut-o și a atras atenția ucenicilor asupra faptului: „Adevărat vă spun că văduva aceasta a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.“ (**Marcu 12, 43.44**) Hristos a prețuit darul ei ca fiind mai de valoare decât darurile mari ale celor [667]

bogați. Ei au dat din prisosul lor. Ei n-aveau să simtă nici o lipsă din cauza darurilor lor. Dar văduva s-a lipsit pe sine chiar și de nevoile vieții spre a da darul ei cel mic. Ea nu putea să vadă cum aveau să fie satisfăcute lipsurile ei viitoare. Ea n-avea soț ca s-o întrețină la nevoie. Ea s-a încrezut în Dumnezeu pentru ziua de mâine. Valoarea darului nu este prețuită atât de mult după cantitatea dată, cât prin proporția și prin motivul care au inspirat dăruirea. Când va veni Hristos, a cărui răsplată este cu El, El va da fiecăruia după cum va fi lucrarea lui.

Toți, atât cei de sus, cât și cei de jos, bogat sau sărac, au fost înzestrați de Stăpân cu talanți; unii cu mai mulți, alții cu mai puțini, după capacitatea lor diversă. Binecuvântarea lui Dumnezeu va rămâne asupra lucrătorilor sinceri, iubitori și harnici. Investiția lor va fi cu succes și va asigura suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu și o comoară nepieritoare pentru ei înșiși. Toți sunt unelte morale și toți sunt înzestrați cu bunuri cerești. Talanții sunt proporționați după capacitățile posedate de fiecare.

Dumnezeu dă fiecărui om lucrarea lui și așteaptă restituiri după diferitele înzestrări acordate. El nu cere o înmulțire de zece talanți de la cel căruia El i-a dat numai un talant. El nu așteaptă de la omul sărac să facă acte de caritate ca cel care are bogății. El nu așteaptă de la cel slab și suferind activitatea și puterea pe care o are cel sănătos. Acel singur talant, folosit după cea mai bună socoteală, va fi primit de Dumnezeu „avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are“ (2

[668] **Corinteni 8, 12**).

Dumnezeu ne numește servi, ceea ce înseamnă că suntem angajați de El să facem o anumită lucrare și să purtăm anumite răspunderi. El ne-a dat cu împrumut capital pentru investiție. Acesta nu este proprietatea noastră, și noi nemulțumim pe Dumnezeu dacă păstrăm bunurile Domnului nostru sau le cheltuim după cum ne place. Noi suntem răspunzători pentru folosirea sau abuzarea de cele ce ne-a împrumutat Dumnezeu. Dacă acest capital, pe care l-a pus Dumnezeu în mâinile noastre zace adormit sau îl îngropăm în pământ, chiar dacă este numai un talant, noi vom fi trași la răspundere de Stăpân. El ne cere, cu dobândă, nu ceea ce este al nostru, ci ceea ce este al Lui.

Fiecare talant care se întoarce la Stăpân va fi cercetat îndeaproape. Faptele și răspunderile servilor lui Dumnezeu nu vor fi

socotite ca probleme lipsite de importanță. Fiecare individ va fi tratat în mod personal și i se va cere să dea socoteală de talanții încredințați lui, fie că i-a îmbogățit sau a abuzat de ei. Răsplata acordată va fi proporțională cu îmbunătățirea talanților. Pedepsa hotărâtă va fi după cum s-a abuzat de talanți.

Întrebarea fiecăruia ar trebui să fie: Ce am eu de la Domnul meu, și cum să-l folosesc pentru slava Lui? Hristos a zis: „Puneți-i în negoț, până mă voi întoarce.” (**Luca 19, 13**) Stăpânul ceresc se află pe drum. Ocazia noastră minunată este acum. Talanții sunt în mâinile noastre. Să-i folosim pentru slava lui Dumnezeu sau să abuzăm de ei? Astăzi putem face negoț cu ei, dar mâine punerea noastră la probă se poate încheia, și socoteala noastră să fie hotărâtă pentru veci.

Dacă talanții noștri sunt investiți pentru salvarea semenilor noștri, Dumnezeu va fi proslăvit. Mândria și poziția sunt prezentate ca scuze pentru extravaganta, arătare zadarnică, ambiție și egoism liber-tin. Talanții Domnului, dați cu împrumut omului ca binecuvântare prețioasă, dacă se abuzează de ei, vor atrage asupra lor un teribil blestem. Bogățiile pot fi folosite de noi pentru avansarea cauzei lui Dumnezeu și pentru ușurarea nevoilor văduvei și ale orfanilor. Făcând așa, adunăm pentru noi binecuvântări bogate. Nu vom primi numai expresii de recunoștință din partea celor care au primit darurile noastre, ci însuși Domnul, care a pus mijloacele în mâinile noastre, chiar pentru scopul acesta, va face ca sufletele noastre să fie ca o grădină udată, căreia apa nu-i lipsește. Când va veni timpul secerișului, care dintre noi va avea nespusa bucurie de a vedea snopii pe care i-am adunat noi, ca recompensă pentru credincioșia noastră și pentru folosirea neegoistă a talanților pe care i-a pus Domnul în mâinile noastre spre a-i folosi pentru slava Sa?

[669]

La mulți din Vermont a fost un eșec categoric spre a corespunde cerințelor lui Dumnezeu. Unii au căzut într-o stare spirituală rece, fără viață, pentru că au fost servi necredincioși. Iubirea de lume a umplut atât de mult inima lor, încât au pierdut gustul pentru lucrurile cerești și au devenit pitici în cunoștințele spirituale. Țara a fost lipsită de adevăratul fel de lucrare. Bordoville a devenit centrul de atracție. Toate marile adunări s-au ținut într-o singură localitate, ceea ce a fost ca și punerea luminii sub obroc; razele ei nu au adus nici un folos celorlalți oameni din țară. Mulți sunt încă în întuneric care

ar fi putut să se bucure în cunoașterea adevărului. Talanții, cât și eforturile speciale, au fost rezervate doar unei singure localități. Aceasta nu este ceea ce Domnul a intenționat să fie. Dimpotrivă, El a plănuit ca avertizarea și solia probatoare să fie date lumii, iar poporul Său, care este lumina lumii, să fie răspândit ca martor în mijlocul întunericului moral al acestei lumi; ca viața lor, mărturia lor și exemplul lor să poată fi o mireasmă de viață pentru viață sau de moarte pentru moarte.

Frații D. trebuie să fie supravegheați, ca să nu zădărnicească planurile lui Dumnezeu prin propriile lor planuri. Ei sunt în primejdie de a restrânge lucrarea lui Dumnezeu, care este mare și extinsă.

[670] Fratele D. va fi în primejdie să aibă vederi prea strâmte despre lucrare. Dumnezeu i-a dat o experiență care îi va fi de mare valoare, dacă el o va folosi cum trebuie. Dar există primejdia ca particularitățile lui să ajusteze acea experiență și ca mintea altora să fie afectată. Folosirea ca lucrător a fratelui D. nu este ceea ce altfel ar fi, dacă n-ar fi atât de predispus să-și concentreze mintea asupra unei singure idei. El stăruie asupra întâmplărilor și ideilor pe care le are, și le repetă cu toate amănuntele, când pentru alții ele sunt fără importanță.

Mintea i-a fost trezită în ce privește starea sănătății lui. El și-a concentrat puterea minții asupra acestui subiect. Și aceste simptome erau subiectele principale ale conversației sale. El ținea morțiș să meargă după planul stabilit în minte; și, căutând să se simtă bine, n-a ținut seamă ce neplăcere le făcea altora. Mintea i-a fost, în mare măsură, limitată la cazul lui. Aceasta era povara gândurilor și subiectul conversațiilor lui. Prin acest procedeu precis și sistematic, el n-a reușit să primească beneficiul, în speță sănătatea, pe care ar fi putut să o realizeze, dacă ar fi uitat de sine și, din zi în zi, s-ar fi angajat în exercițiu fizic, care i-ar fi abătut mintea de la el însuși.

Aceleași lipsuri au marcat lucrarea lui în ogorul Evangheliei. Vorbind poporului, el făcea multe introduceri și scuze repetate, încât asistența era deja obosită înainte ca el să ajungă la subiectul propriu-zis. Atât cât este posibil, pastorii trebuie să evite scuzele și introducerile.

Fratele D. este prea minuțios. El stăruie asupra amănuntelor inutile. Își ia timp să explice puncte care, în realitate, nu sunt importante și care se puteau socoti ca fiind înțelese fără a se mai prezenta dovezi, acestea fiind evidente. Dar adevăratele puncte trebuie să fie

atât de convingătoare cât le poate face să fie vorbirea și fapta. Ele trebuie să fie importante pietre de hotar. Fratele D. trebuie să evite micile amănunte care-i obosesc pe ascultători înainte de a se ajunge la punctele principale.

Fratele D. are o mare capacitate de a se concentra. Când mintea lui apucă într-o anumită direcție, este greu pentru el s-o mai îndrepte în altă parte; el zăbovește obositor asupra unui singur punct. În conversație, este în primejdie de a-l obosi pe ascultător. Scrierilor lui le lipsește un stil degajat. Obiceiul de a-și concentra mintea asupra unui singur lucru, cu excluderea altor lucruri este o nenorocire. Aceasta ar trebui să înțeleagă el și să muncească pentru a restrânge și stăpâni această putere a minții lui, care este prea activă. Activitatea prea mare a unui organ al minții întărește acel organ cu slăbirea celorlalte. Dacă fratele D. ar face o lucrare cu succes în ogorul Evangheliei, el și-ar putea educa mintea. Dezvoltarea mare a acestui organ slăbește sănătatea și utilitatea lui. Există o lipsă de armonie în mintea lui, iar corpul suferă consecințele.

[671]

Ar fi foarte mult în interesul fratelui D. să cultive simplitatea în scrierile lui. El trebuie să evite stăruirea asupra unui punct care nu este de o importanță vitală; și chiar cele mai importante adevăruri evidente, cele care sunt prin ele însele clare și lămurite, pot fi acoperite complet prin cuvinte spre a le face să fie confuze și întunecate.

Fratele D. poate fi logic în toate punctele adevărului prezent și totuși să nu fie calificat să prezinte motivele speranței noastre, în scris, celor care vorbesc franceza. În această lucrare, el poate să ajute. Dar subiectul trebuie să fie pregătit de mai mult de una sau de două minți, ca aceasta să nu poarte pecetea vreunei particularități. Adevărul la care s-a ajuns, care a fost pregătit de mai multe minți, și care, la timpul socotit de Dumnezeu, a fost scos la iveală, verigă cu verigă într-un lanț unit, de către serioși cercetători după adevăr, trebuie să fie dat poporului și el va fi adaptat spre a face față nevoilor multora. Trebuie avută în vedere scurtimea pentru a-l interesa pe cititor. Articolele lungi, cu o mulțime de cuvinte, sunt o vătămare a adevărului pe care scriitorul și-l propune să-l prezinte.

Fratele D. trebuie să-și ocupe mai puțin mintea cu sine însuși, și să vorbească mai puțin despre sine. El ar trebui să dispară din vedere și, în conversație, să evite să facă referire la sine și să facă

[672]

din particularitățile vieții lui un model pentru alții, spre a-l imita. Trebuie să încurajeze adevărata smerenie. El este în primejdie de a crede că viața și experiența lui sunt superioare față de ale celorlalți.

Fratele D. poate fi de valoare pentru cauza lui Dumnezeu, dacă există și armonie în caracterul străduințelor lui. Dacă poate să vadă și să corecteze nedesăvârșirile organismului lui deosebit, care au tendința de a-i vătăma utilitatea, Dumnezeu îl poate accepta să fie folosit. El trebuie să evite predicile lungi și plictisitoare și rugăciunile lungi. Acestea nu-i fac bine nici lui, nici altora. Folosirea îndelungată și violentă a organelor vocale i-a iritat gâtul și plămânii și i-a făcut rău sănătății lui generale, mai mult decât i-a folosit respectarea cu strictețe a regulilor pentru mâncare și odihnă. O supraexcitare sau încordare a organelor vocale pot să nu se refacă curând și să-l coste pe vorbitor viața. O manieră de vorbire calmă, negrăbită, dar serioasă, va avea asupra adunării o influență mai bună decât a lăsa ca simțămintele să fie excitate și să controleze glasul și manierele. Pe cât este posibil, vorbitorul trebuie să păstreze tonul natural al vocii. Adevărul prezentat este cel care afectează inima. Dacă vorbitorul face o realitate din aceste adevăruri, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, el va fi în stare să-i impresioneze pe ascultători de faptul că el este serios, fără să obosească peste măsură delicatele organe ale gâtului și ale plămânilor.

Fratele D. este profund interesat de viața lui de familie; totuși, există o primejdie: să cultive, în conversație, obiceiul de a-și concentra mintea asupra lucrurilor care îl interesează pe el în mod deosebit, dar care nu pot interesa sau nu aduc profit altora. El încearcă să păstreze un sistem care, în sine, este corect; dar și aici se va vedea că acele lucruri care sunt folositoare în sinea lor pot deveni obositoare și chiar apăsătoare, dacă se stăruie prea mult asupra lor și dacă se caută a le îndeplini în orice împrejurare. Există primejdia de a neglija problemele mai dificile.

[673]

Fratele D. trebuie să evite a fi plictisitor în străduințele sale. În ansamblu, influența lui a fost bună. Fratele D. este din fire un bun administrator în lucrurile vremelnice. Instruirea și exemplul lui au fost, în această privință, de ajutor celor care au fost destul de smeriți, ca să se lase sfătuiți. Dar invidia, neîncrederea, răzvrătirea, tânguirea și murmurarea, care există în comunitate, au fost descurajatoare. Acest frate ar trebui să se păzească spre a nu fi prea exigent.

Pentru a desăvârși caracterul creștin, noi nu trebuie să cultivăm numai o viață de rugăciune retrasă și liniștită, și nici o viață cu totul de zel formal și cuprins de emoții, în timp ce evlavia personală este neglijată. Dar timpul de față ne cere să fim așteptători ai revenirii Domnului și să fim vigilenți în lucrarea pentru salvarea semenilor noștri. „În sânguință fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului.“ (**Romani 12, 11**). Dumnezeu nu va accepta nici cele mai înflăcărâte servicii, dacă ei nu sunt mai întâi consacrați prin supunerea sufletului față de El și iubirea Lui. La o anumită grupă de persoane există primejdia de a îndepărta sistematic atât Duhul lui Dumnezeu, cât și vitalitatea religiei lui Hristos, și de a prezenta în schimb o serie de îndatoriri și ceremonii obositoare.

Noi trăim în mijlocul unei generații înguste și perverse, iar planurile noastre frumoase și exacte nu pot fi aduse la îndeplinire spre avantajul tuturor. Dacă ne coborâm demnitatea, nu vom reuși să-i ajutăm pe cei care au cea mai mare nevoie de ajutor. Slujitorii lui Hristos trebuie să se adapteze la condițiile diferite ale oamenilor. Ei nu pot pune în aplicare reguli exacte, dacă au de-a face cu cazurile tuturor. Lucrarea trebuie să fie variată spre a veni în întâmpinarea oamenilor acolo unde se află ei. „Muștrați pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de sânge.“ (**Iuda 21, 22**)

Apostolul îi sfătuiește pe frații lui din Corint: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcătuire, nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru biserica lui Dumnezeu. După cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți.“ (**1 Corinteni 10, 31-33**) „Căci măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți.“ (**1 Corinteni 9, 19**) „Am fost slab cu cei slabi ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei.“ (**1 Corinteni 9, 22**). „Noi care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși; ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocăresc pe Tine, au căzut peste Mine.»“ (**Romani 15, 1-3**)

[674]

Fratele și sora L. din Canada își pierd treptat sprijinul pe Dumnezeu și iubirea pentru sfintele lucruri cerești, în timp ce au căutat tot mai mult să se prindă de comorile lumești. Ei au slăbit legătura cu cele cerești și s-au legat tot mai hotărât de această lume. Cu câțiva ani în urmă, le plăcea să aibă un oarecare interes în înaintarea adevărului și a lucrării lui Dumnezeu. Dar mai recent, iubirea lor de câștig a crescut și n-au mai fost interesați să-și facă partea în salvarea oamenilor. Viața lor n-a mai fost caracterizată de lepădare de sine și binefacere din iubire pentru Hristos. Ei au făcut doar puțin pentru cauza lui Dumnezeu. Ce au făcut ei cu talanții lor? I-au îngropat în pământ, investindu-i în țarine. Ei nu i-au dat la zarafi, ca atunci când va veni, Stăpânul să-și poată primi ce este al Lui, cu dobândă.

[675] Ei au o lucrare importantă de făcut pentru a-și pune în ordine inimile și casa. „Strângeți-vă comori în cer.“ (**Matei 6, 20**). Inimile lor au fost cu lucrurile acestei vieți, iar preocupările veșnice au fost puse pe planul al doilea. Ei trebuie să lucreze serios pentru a scoate afară din inima lor iubirea de lume și pentru a o înlocui cu afecțiunile lor pentru lucrurile de sus, nu pentru cele de pe pământ. Dacă slujitorii lui Dumnezeu ar ține minte că lucrarea lor este să facă tot ce le stă în putere, cu influența și mijloacele lor, ca să salveze sufletele pentru care a murit Hristos, ar exista mai puțin efort egoist și necredincioșii ar fi mișcați; ei ar fi convinși că există o realitate în adevărul astfel prezentat și susținut prin exemplu.

Fratele și sora L. ar trebui să aibă încredere în lucrare pentru aceste zile de pe urmă și să-și desăvârșească un caracter creștin, pentru ca la venirea lui Isus să poată primi răsplata cea veșnică. Fratelui L. îi lipsește vigoarea fizică și mintală. El a devenit incapabil să poarte multă răspundere. Ar trebui să se sfătuiască cu frații lui care sunt chibzuiți și credincioși.

Fratele L. este un ispravnic al lui Dumnezeu. Lui i s-au încredințat mijloace și ar trebui să se trezească la datoria sa de a-I reda lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Sale. El ar trebui să înțeleagă pretențiile lui Dumnezeu asupra lui. Cât trăiește și are puterea de a judeca, el trebuie să folosească ocazia de a-și însuși proprietatea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu, în loc să o lase altora, ca să o folosească și s-o însușească după încheierea vieții lui.

Satana este întotdeauna gata să profite de slăbiciunile și neputințele oamenilor pentru a urmări propriile sale planuri. El este un

adversar viclean și i-a biruit pe mulți dintre cei ale căror scopuri erau bine intenționate în ceea ce privește averea lor pentru folosul cauzei lui Dumnezeu. Unii au neglijat lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu în legătură cu propriile lor mijloace. Și în timp ce ei sunt neglijenți în asigurarea cauzei lui Dumnezeu cu mijloacele pe care El le-a dat cu împrumut, Satana intervine și le aduce în rândurile lui.

Fratele L. ar trebui să acționeze mult mai atent. Persoane care nu sunt de credința noastră obțin bani de la el cu diferite pretexte. El se încrede în ei, crezând că sunt cinstiți. Va fi imposibil pentru el să mai ia înapoi toți banii care s-au pierdut din mâinile lui în rândurile vrăjmașului. El putea să facă cu banii lui o investiție sigură prin ajutorarea cauzei lui Dumnezeu, strângându-și astfel o comoară în cer. Adesea, el nu este în stare să ajute când ar vrea, pentru că este neputincios și nu poate dispune de bani să facă astfel. Atunci când Domnul solicită banii lui, aceștia sunt cel mai adesea în mâinile celor cărora le-a dat cu împrumut, dintre care unii n-au de gând să-i înapoieze niciodată, iar alții nu simt nici o îngrijorare față de problemă. Satana își va împlini scopul pe deplin, prin cei necinstiți, care iau cu împrumut, ca și pe oricare altă cale. Aceasta pentru că tot ceea ce intenționează vrăjmașul adevărului și al neprihănirii este să împiedice înaintarea Împărăției Răscumpărătorului nostru. El lucrează prin agenți spre a-și îndeplini scopurile. Dacă poate să împiedice ca banii să intre în vistieria lui Dumnezeu, el are succes în una din ramurile lucrării lui. Acele mijloace care ar fi putut să fie folosite spre a ajuta marele plan de salvare de suflete, el le-a reținut spre a ajuta lucrarea sa.

[676]

Fratele L. trebuie să aibă ocupația lui cinstită și să nu rămână fără lucru. Este privilegiul lui să fie bogat în fapte bune și să pună o temelie bună pentru viitor spre a apuca viața veșnică. Nu este prudent pentru el să urmeze judecata lui greșită. El ar trebui să se sfătuiască cu frații care au experiență și să caute înțelepciunea lui Dumnezeu, ca să-și poată îndeplini bine lucrarea lui. Ar trebui să fie acum cu adevărat serios și să-și facă „rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri.“ (**Luca 12, 33**)

Fratele M. a făcut o greșală în viața lui de familie. El n-a exprimat, în cuvinte, acea afecțiune pentru soția lui, pe care era dator s-o exprime. N-a reușit să cultive adevărată curtoazie și politețe creștină. El n-a reușit să fie tot timpul așa de amabil și să țină seama

[677]

de dorințele și confortul ei, precum era datoria lui. Neunirea ei în credință cu el a dus la multă nefericire pentru amândoi. Fratele M. n-a respectat sfatul și judecata soției sale cum ar fi trebuit să facă. În multe privințe, judecata și discernământul ei erau mai bune decât ale lui. Dacă ar fi fost consultată, ea ar fi putut, prin intuiția ei mai clară și discernământul ei mai profund, să-l ajute mai ales în problemele de afaceri, pe care le avea cu semenii săi. El n-ar fi trebuit să stăruie în greșeala de amor propriu, socotind că le înțelege el însuși pe toate. Dacă ar fi fost sfătuit de soția lui, și dacă, prin acțiunile lui amabile, ar fi arătat respect față de ea și o dorință de a-i fi pe plac, el nu și-ar fi făcut nimic mai puțin decât datoria. Dacă sfatul ei era în conflict cu datoria lui față de Dumnezeu și pretențiile Lui asupra sa, atunci putea alege să se deosebească, și în cea mai liniștită manieră posibilă să-i prezinte ca motiv că nu poate să sacrifice credința sau principiile sale. Ar fi fost în interesul fratelui M. să aibă, în problemele vremelnice, judecata și sfatul soției sale.

Atâta timp cât este jignitor, aspru și încăpățânat, el nu poate avea nici o influență spre a o câștiga pe soția lui la adevăr. El trebuie să facă o reformă. Trebuie să devină înțelegător, să fie tandru, delicat și iubitor. Trebuie să lase să pătrundă în inima lui soarele bucuriei și al mulțumirii fericite, și apoi să lase ca razele ei să strălucească în familia sa. El și-a adus în familie pe cei a căror influență avea să se dovedească pentru soția lui mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Făcând astfel, el a adus asupra ei poveri care puteau fi evitate. Ea trebuia să fie consultată și dorințele ei respectate atât cât este posibil, fără compromiterea religiei lui.

[678]

Fratele M. și-a ales propria cale și a avut o voință fermă, care era mai mult încăpățânare. Adesea era neînduplecat. Nu trebuia să fie așa. El mărturisea a crede un adevăr care are o influență sfințitoare, îngăduitoare și curățitoare, pe care soția lui nu-l are. Trebuia să arate că adevărul exercită o putere asupra firii lui perverse, că îl face răbdător, amabil, îngăduitor, tandru, afectuos și iertător. Calea cea mai bună pentru fratele M. de a fi un misionar viu în familia lui, este ca el să exemplifice în viața lui viața scumpului nostru Răscumpărător.

Transferarea comorii pământești

Iubite frate N: De când te-am întâlnit la adunarea de tabără de la Tipton, am simțit o grea povară din pricina cazului tău. Cu greu m-am putut abține să nu mă adresez ție personal, în timp ce prezentam poporului cuvintele Domnului Hristos: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nici nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, este și inima voastră.” (**Matei 6, 19-21**)

Mi-am amintit de persoana ta ca de unul care mi-ai fost arătat în viziune cu câțva timp în urmă. Credeai că aveai datoria să predici altora Cuvântul; dar exemplul tău, așa cum este acum, mai mult i-ar împiedica să îmbrățișeze adevărul, decât i-ar converti predica ta să creadă în el. Tu mărturisești a crede cea mai solemnă solie de punere la probă; cu toate acestea, credința ta n-a fost susținută de fapte. Tu ai teoria adevărului, dar n-ai fost convertit prin el. Adevărul n-a pus stăpânire deplină asupra inimii tale și nu s-a manifestat în viața zilnică.

Tu trebuie să fii convertit, să fii schimbat prin reînnoirea minții. Dar când adevărul pune stăpânire asupra inimii tale, el va efectua o schimbare în viața ta. Lumea necredincioasă va fi atunci convinsă că există o putere în adevărul care a făcut o schimbare atât de mare într-un om iubitor de lume, cum ai fost tu. Tu iubești lumea aceasta. Comorile tale sunt aici, și inima ta este cu ele. Și dacă puterea adevărului nu va despărți afecțiunile tale de dumnezeul tău, care este lumea aceasta, tu vei pieri împreună cu comorile tale.

Îți dai numai puțin seama de caracterul înalt al lucrării pentru aceste zile de pe urmă. N-ai făcut sacrificii pentru adevăr. Ai un spirit limitat și zgârcit și ai închis ochii față de lipsurile celor nenorociți și nevoiași. Compasiunea ta n-a fost mișcată spre a ușura nevoile celor asupriți, și nici n-ai avut o inimă să ajuți cauza lui Dumnezeu cu mijloacele tale sau să le împarți pentru nevoile celor în suferință. Inima ta este cu comorile tale pământești. Dacă nu-ți

[679]

biruiești iubirea pentru lucrurile din lume, nu vei avea nici un loc în Împărăția cerurilor.

Învățătorul Legii l-a întrebat pe Isus ce trebuia să facă pentru a putea moșteni viața veșnică. Isus l-a trimis la poruncile Tatălui Său, spunându-i că ascultarea de ele era necesară pentru mântuirea lui. Hristos i-a spus că cunoștea poruncile, și că dacă va asculta de ele va avea viață. Observați răspunsul lui: „Învățătorule, toate acestea le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.“ (**Marcu 10, 20**). Isus s-a uitat cu milă și cu iubire la acest tânăr amăgit. El era gata să-i descopere că face o greșeală în păzirea din inimă a poruncilor pe care atât de încrezător a afirmat că le păzea. Isus îi spuse: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă.“ (**Marcu 10, 21**)

Isus i-a atras atenția acestui tânăr, direct, arătându-i defectul din caracterul său. I-a amintit de propria Sa lepădare de sine, care l-a caracterizat viața. Pentru salvarea omului, El a părăsit totul și l-a rugat pe tânăr să urmeze exemplul Său, asigurându-l că va avea o comoară în cer. A tresăltat cumva de bucurie inima acestui tânăr față de această asigurare că va avea o comoară în cer? O, nu! Idolul lui era comoara pământească; ea a eclipsat valoarea moștenirii veșnice. El s-a întors de la cruce, de la viața de sacrificiu de Sine a Răscumpărătorului, spre această lume. El avea o licărire de dorință după moștenirea cerească, totuși cu regret întoarce spatele acestei perspective. În sufletul lui s-a dat o luptă, el trebuia să facă o alegere, și, în cele din urmă, s-a decis să-și continue iubirea pentru avuțiile pământești.

[680]

Tânărul acesta avea avuții mari și inima lui era legată de ele. El n-a putut consimți să-și transfere avuțiile în cer prin renunțarea la afecțiunile lui față de ele și spre a face bine cu ele — să binecuvânteze pe văduvă și pe orfan și astfel să fie bogat în fapte bune. Iubirea acestui tânăr pentru avuțiile sale pământești era mai puternică decât iubirea pentru semenii lui și pentru moștenirea nepieritoare. Alegerea lui a fost făcută. Îndemnul prezentat de Isus, de asigurare a comorii din cer, a fost respins, pentru că el n-a putut consimți să se supună condițiilor. Puterea afecțiunii lui pentru bogățiile lui pământești a triumfat, și cerul, cu toată slava lui atractivă, a fost sacrificat pentru avuțiile acestei lumi. Tânărul a fost foarte trist, pentru că el

dorea ambele lumi; dar el a sacrificat-o pe cea cerească pentru cea pământească.

Dar numai puțini își dau seama de iubirea lor pentru bogății până nu vine proba de a se sprijini pe ei. Mulți din cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos dovedesc atunci că sunt nepregătiți pentru cer. Faptele lor mărturisesc că ei iubesc mai mult bogățiile lor decât pe semenii sau pe Dumnezeu lor. Ca și tânărul bogat, ei întreabă de calea spre viață; dar când calea este arătată, se estimează prețul și sunt convinși că trebuie să-și sacrifice bogățiile pământești, ca să devină bogați în fapte bune, ei spun că cerul costă prea mult. Cu cât sunt mai mari avuțiile adunate pe pământ, cu atât mai dificil este pentru posesor să înțeleagă că ele nu sunt ale lui, ci că sunt date cu împrumut spre a fi folosite spre slava Sa.

Isus a folosit aici ocazia să dea ucenicilor Săi o învățătură impresionantă: „Isus a zis ucenicilor Săi: «Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor.»“ (*Matei 19, 23*) „Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.“ (*Marcu 10, 25*)

Aici se vede puterea bogățiilor.

[681]

Puterea iubirii bogățiilor asupra minții omului este aproape paralizantă. Bogățiile sucesc capul multora, și îi fac să acționeze ca și cum ar fi lipsiți de rațiune. Cu cât au mai mult din această lume, cu atât doresc mai mult. Teama lor de a nu ajunge în lipsă crește o dată cu bogățiile lor. Au tendința să adune bani pentru viitor. Sunt avari și egoiști, temându-se că Dumnezeu nu Se va îngriji de nevoile lor viitoare. Astfel de persoane sunt într-adevăr sărace față de Dumnezeu. Pe măsură ce își adună bogății, ei își adună și încrederea în ele, și nu au credință în Dumnezeu și în făgăduințele Sale.

Cel sărac, care are credință și încredere în Dumnezeu, care își pune încrederea în iubirea și purtarea Lui de grijă, și care abundă în fapte bune, folosind în mod judicios puținul pe care îl are spre a-i binecuvânta pe alții cu mijloacele sale, este bogat față de Dumnezeu. El simte că semenul său îl solicită și nu poate să nu-i dea atenție și totuși să asculte de porunca lui Dumnezeu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ (*Marcu 12, 31*). Cel sărac, care este bogat față de Dumnezeu, consideră mântuirea semenilor lui de mai mare importanță decât tot aurul și argintul care există în lume.

Hristos arată calea pe care cei care au bogățiile acestei lumi și nu sunt bogați față de Dumnezeu pot să-și asigure adevăratele avuții. El spune: Vinde ce ai, fă milostenii, și strânge-ți o comoară în cer. Remediul pe care îl propune El pentru cei bogați este un transfer al afecțiunii lor de la bogățiile pământești la moștenirea veșnică. Investindu-și banii în cauza lui Dumnezeu, spre a ajuta la salvarea de suflete, și prin binecuvântarea celor nevoiași cu banii lor, ei ajung bogați în fapte bune și își strâng „pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.“ (**1 Timotei 6, 19**). Aceasta se va dovedi o investiție sigură. Dar mulți arată, prin faptele lor, că n-au încredere în banca cerului. Ei aleg să încredințeze pământului banii lor, decât să-i trimită mai degrabă, înaintea lor, în cer, pentru ca inima lor să poată fi cu comoara lor cerească.

[682] Stimate frate, ai în fața ta o lucrare — să te străduiești să birui lăcomia și iubirea bunurilor cerești, și mai ales încrederea de sine, pentru că ai avut un succes aparent în asigurarea lucrurilor acestei lumi. Bieții oameni, care mărturisesc a-L iubi pe Dumnezeu, sunt vrednici de compătimit! În timp ce mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, Îl neagă prin faptele lor. Ce mare este întunericul lor! Ei mărturisesc că cred adevărul, dar faptele nu corespund cu mărturisirea lor. Iubirea de bogății îi face pe oameni egoiști, exigenți și aroganți. Bogăția înseamnă putere; dar adesea iubirea pentru ea depozitează și paralizează tot ce este nobil și evlavios în om.

Bogățiile aduc cu sine responsabilități mari. A obține bogăție printr-o afacere necinstită, înșelăciunea în negustorie, prin asuprirea văduvei și a orfanului, sau prin îngrămădirea de bogății și neglijarea lipsurilor celor nevoiași, va aduce, în cele din urmă, pedeapsa descrisă prin apostolul inspirat: „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre au fost roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștilor.“ (**Iacov 5, 1-4**)

Cei mai smeriți și cei mai săraci dintre adevărații ucenici ai lui Hristos, care sunt bogați în fapte bune, sunt mult mai binecuvântați și mult mai prețioși în fața lui Dumnezeu decât oamenii care se laudă cu marile lor bogății. Ei sunt mult mai onorați în curțile cerului decât cei mai înălțați regi și nobili care nu sunt bogați înaintea lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel îl sfătuiește pe Timotei să-i îndemne pe bogați: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.“ (**1 Timotei 6, 17-19**) Îndemnul acesta este și pentru tine, frate N., și chiar pentru mulți dintre cei care mărturisesc a crede adevărul pentru aceste zile de pe urmă.

[683]

Cei care adună bani sau investesc în mare măsură în țarini, în timp ce-și lipsesc familia de confortul vieții, acționează ca niște oameni nesăbuiți. Ei nu îngăduie membrilor familiei lor să se bucure de lucrurile pe care li le-a dat Dumnezeu din belșug. Cu toate că au mari posesiuni, adesea, familiile lor sunt obligate să muncească mult peste puterea lor pentru a economisi, ca să fie adunați și mai mulți bani. Creier, oase și mușchi sunt împovărați la maximum pentru a acumula, iar religia și îndatoririle creștine sunt neglijate. Ambiția este: muncă, muncă, muncă, de dimineața până seara.

Mulți nu manifestă nici o dorință serioasă să afle voia lui Dumnezeu și să înțeleagă pretențiile Sale asupra lor. Unii care încearcă să-i învețe pe alții adevărul, ei înșiși nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât cauza lui Dumnezeu are învățături de felul acesta, cu atât va fi mai puțin prosperă.

Mulți, cărora Dumnezeu le-a încredințat bogății, nu se gândesc că lucrează împotriva propriului lor interes veșnic, prin reținerea egoistă a bogățiilor lor. Apostolul le arată că, ajungând bogați în fapte bune, lucrează pentru ei înșiși. Strâng pentru ei, asigurându-și în cer o comoară nepieritoare, ca să poată apuca viața veșnică. Împărțind pentru nevoile cauzei și ajutându-i pe cei nevoiași, ei fac cu credincioșie lucrarea pe care le-a repartizat-o Dumnezeu; și amintirea faptelor lor generoase și iubitoare și a lepădării de sine vor

[684]

fi scrise în cărțile din cer. Orice faptă de dreptate va fi immortalizată, deși cel care a făcut-o poate să nu vadă că el a făcut ceva vrednic de luat în seamă. Dacă umblarea zilnică a celor care mărturisesc adevărul ar fi o pildă vie a vieții lui Hristos, de la ei ar străluci o lumină care i-ar conduce și pe alții la Răscumpărătorul.

Numai în ceruri vor putea fi prețuite rezultatele vieții consecutive, armonioase și evlavioase, în lucrarea de salvare a altora.

Stimate frate, ai mult de făcut în familia ta, pentru a arăta că adevărul a făcut o lucrare bună pentru tine și că el a avut o influență pașnică, curățitoare și înălțătoare vieții și asupra caracterului tău. Tu mărturisești a crede că trăim în zilele de pe urmă, și că noi prezentăm lumii avertizarea și solia de punere la probă; dovedești tu aceasta prin faptele tale? Dumnezeu te pune la încercare și El va descoperi adevăratele simțăminte ale inimii tale.

Domnul ți-a încredințat talanți, sub formă de bani, ca să-i folosești pentru înaintarea cauzei Sale, să binecuvântezi pe nevoiași și să-i ușurezi pe cei lipsiți. Tu poți face mult mai mult bine cu banii tăi decât poți să faci prin predicare, în timp ce-ți reții banii. Ai dat tu talanții tăi sub formă de bani la zarafi, pentru ca atunci când va veni Stăpânul și va zice: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta“ (**Luca 16, 2**), să poți, fără să te încurci, să-I prezinți talanții tăi dublați, atât capitalul, cât și dobânda, pentru că nu i-ai îngrămădit, nu i-ai îngropat, egoist, în pământ, ci i-ai pus în folosință? Privește la istoria vieții tale din trecut. Pe cât de mulți ai binecuvântat cu banii tăi? Câte inimi ai făcut recunoscătoare pentru generozitatea ta? Te rog să citești capitolul 58 din Isaia. Ai dezlegat tu lanțurile răutății? Ai căutat să dezlegi legăturile robiei, ca să dai drumul celor asupriți, și să rupi orice fel de jug? Ai împărțit pâinea ta cu cel flămând, și ai adus tu în casa ta pe nenorociții fără adăpost? Ai acoperit pe un om gol?

[685]

Dacă ai fost bogat în aceste fapte bune, poți pretinde făgăduințele din acest capitol: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri

fără apă, și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină mult udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.“ (**Isaia 58, 8-11**). Dar acum nu ești îndreptățit la aceste binecuvântări făgăduite. Tu n-ai fost angajat în această lucrare. Privește la viața ta din trecut și gândește-te la cât de lipsită este ea de acțiuni de bine, nobile și generoase. Ai vorbit despre adevăr, dar nu l-ai trăit. Viața ta n-a fost înălțată și sfințită, ci a fost caracterizată de egoism și zgârcenie. Tu ai slujit cu credincioșie eul. Acum este timpul suprem să-ți schimbi calea și să lucrezi cu hărnicie pentru asigurarea comorii cerești.

Tu ai pierdut mult din ceea ce nu mai poți recâștiga niciodată. Tu n-ai folosit ocaziile spre a face bine, și necredințioșia ta a fost înregistrată în cărțile din ceruri. Viața lui Hristos a fost caracterizată prin lepădare de sine, sacrificiu de sine și binefacere dezinteresată. Tu nu ții seama cum trebuie de pregătirea necesară pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ideile tale sunt într-un totu prea simpliste. A vorbi este o treabă ieftină nu costă prea mult. Faptele, roadele vor hotărî caracterul pomului. Ce roade ai adus? Apostolul Iacov îi îndeamnă pe frații săi: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi sau lipsiți de hrana cea de toate zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?“ (**Iacov 2, 14-16**). Dorințele tale bune, frate, nu-i vor satisface pe cei nevoiași.

[686]

Faptele trebuie să mărturisească pentru sinceritatea simpatiei și iubirii tale. De câte ori ai îndeplinit în literă cele prezentate mai sus?

Tu ai o foarte bună prețuire a persoanei tale, dar ai o lucrare de făcut, pe care n-o poate face nici un alt om pentru tine. Firea ta trebuie schimbată, trebuie să aibă loc o transformare a firii întregi. Tu iubești adevărul cu vorba, nu cu fapta. Îl iubești puțin pe Domnul, dar bogățiile tale mai mult. Altfel ți-ar spune Domnul, dacă te-ar găsi așa cum ești acum: „Bine, rob bun și credincios intră în bucuria stăpânului tău?“ (**Matei 25, 21**). La ce bucurie se face referire aici? „Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.“ (**Evrei 12, 2**). Bucuria care era pusă înaintea lui Isus a fost aceea de a vedea suflete răscumpărate prin sacrificarea Slavei sale, a onoarei Sale, a bogățiilor Sale și a propriei Sale vieți. Bucuria

Lui era salvarea omului. Când toți cei răscumpărători vor fi adunați în Împărăția lui Dumnezeu, El va vedea rodul sufletului Lui și va fi mulțumit.

Cei care sunt conlucrători cu Hristos, părtăși cu El la lepădarea de sine a Lui și la sacrificiul Lui, pot fi instrumentele aducerii sufletelor la Hristos și le poate vedea mântuite pentru veșnicie, lăudând pe Dumnezeu și pe Miel, care i-a răscumpărat.

Pleasanton, Kansas, 15 octombrie 1870.

Nici o punere la probă după venirea lui Hristos

Frate O: În timp ce scriu despre pericolele altora, cazul tău apasă asupra sufletului meu. Timp de câteva luni, am tot căutat ocazia să-ți scriu atât ție, cât și altora; dar munca mea continuă m-a împiedicat să scriu toate mărturiile care mi-au fost date pentru diferite persoane. [687]

Cazul tău a împovărat adesea sufletul meu, dar nu m-am simțit liberă să-ți scriu. Am transmis foarte multe mărturii care au fost date pentru alții, dintre care, multe ți s-ar aplica și ție. Scopul publicării mărturiilor este acela ca și cei care nu sunt scoși în evidență în mod personal, dar care sunt tot atât de greșiți ca și cei muștrați, să poată fi avertizați prin reproșurile făcute altora. M-am gândit că n-ar fi de datoria mea să mă adresez ție în mod personal. Totuși, când transmit mărturiile individuale celor care sunt în primejdie de a neglija datoria lor pentru cauza lui Dumnezeu, suferind astfel o pagubă, o pierdere, pentru propriile lor suflete, nu mă simt liberă să las cazul tău fără să-ți scriu.

Ultima viziune mi-a fost dată cu mai mult de doi ani în urmă. Atunci am fost îndrumată să scot în evidență principii generale, în vorbire și în scriere, și în același timp să menționez primejdiile, greșelile și păcatele unor persoane, ca toți să poată fi avertizați, muștrați și sfătuiți. Am văzut că toți trebuie să-și cerceteze îndeaproape propriile lor inimi și vieți, ca să vadă dacă n-au făcut și ei aceleași greșeli pentru care alții au fost muștrați, și dacă avertizările date pentru alții nu se aplică și în cazurile lor. Dacă da, ei trebuia să simtă că sfatul și reproșurile le-au fost date în mod special și trebuia să facă o aplicare tot atât de practică a lor, ca și când ele ar fi fost adresate lor.

Cei care au o iubire firească pentru lume și și-au neglijat datoria pot să vadă propriile lor greșeli precizate în cazurile altora, care au fost muștrați. Dumnezeu intenționează să probeze credința tuturor celor care pretind că sunt urmași ai lui Hristos. El va proba sinceritatea rugăciunilor tuturor celor care pretind că doresc sincer să-și cunoască datoria. El va face ca datoria lor să fie clară. Va da tuturor

[688]

o mare ocazie să dezvolte ce este în inima lor. Lupta va fi strânsă între eu și harul lui Dumnezeu. Eul se va strădui pentru supremație și se va opune lucrării de aducere a vieții și a gândurilor, a voinței și a afecțiunilor în supunere față de voința lui Hristos. Lepădarea de sine și crucea se află de-a lungul căii spre viața veșnică, și, din cauza aceasta, „puțini sunt cei care o află.“ (**Matei 7, 14**)

Dumnezeu pune la probă caracterul tuturor. El încearcă iubirea lor pentru cauza Sa și pentru răspândirea adevărului pe care ei mărturisesc că-l socotesc de neprețuită valoare. Cercetătorul inimilor judecă după roadele pe care ei le aduc, care sunt într-adevăr urmașii lui Hristos; care vor să renunțe, ca și Modelul lor divin, la onorurile și comorile acestei lumi, și sunt de acord că nu au nici o importanță, preferând favoarea lui Dumnezeu și crucea lui Hristos, pentru ca, în final, să-și poată asigura adevăratele bogății, comoara strânsă în ceruri, răsplata — slava eternă.

Cei care nu doresc, cu adevărat, să se recunoască pe ei înșiși vor lăsa ca muștrările și avertizările să fie trimise altora, și nu vor discerne că sunt înfățișate propriile lor cazuri, că le sunt arătate greșelile și primejdiile. Motivele egoiste, pământești, le orbesc mintea și operează în așa fel asupra sufletului, încât acesta nu mai poate fi reînnoit după chipul divin. Cei care, prin natura lor stricată, nu se vor opune voinței Lui, nu vor fi lăsați în întuneric, ci vor fi reînnoiți în cunoaștere și adevărată sfințenie, și chiar se vor mândri cu crucea lui Hristos.

Mi s-a arătat că, la timpul potrivit, Dumnezeu va pune asupra mea sarcina să spun persoanelor, așa cum a spus Natan lui David: „Tu ești omul acesta.“ (**2 Samuel 12, 7**). Se pare că mulți cred că mărturiile sunt date pentru alții și, ca și David, pronunță judecată cu referire la ei, când ar trebui să-și cerceteze îndeaproape propriile lor inimi, să-și analizeze viața și să facă o aplicare practică a detaliatelor muștrări și avertizări date altora.

[689]

Frate O., mi s-a arătat că afecțiunile tale sunt mai mult pentru comoara pământească decât poți tu să-ți dai seama. Tu ai fost confuz în privința înțelegerii datoriei tale. Și când Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra minții tale și vrea să te conducă să faci ceea ce este de acord cu cerința și voința lui Dumnezeu, dar alte influențe, care nu sunt în armonie cu lucrarea lui Dumnezeu pentru acest timp, te împiedică să ascuți de îndemnurile voinței divine; ca rezultat,

credința ta nu este desăvârșită prin fapte. Afecțiunile tale ar fi trebuit să fie retrase de la comoara pământească. Uneori, când, împotriva dorințelor și calculelor tale, banii treceau de la tine în rândurile vrăjmașului și erau astfel pierduți pentru cauza lui Dumnezeu, păreai mult încurcat și tulburat. Ție ți-au fost încredințați talanți sub formă de bunuri, de către Stăpân, pentru ca să-I înmulțești spre slava Lui. Tu ești ispravnicul Lui și trebuie să fii foarte atent să nu-ți neglijezi datoria. Din fire, ești un om iubitor de lume și vei fi înclinat să pretinzi ca fiind ai tăi talanții mijloacelor, încredințați ție ca să te îngrijești de ei. Dar „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta“ (**Luca 16, 2**) vei auzi în curând.

Copiii lui Dumnezeu sunt înțelepți când se încred în acea înțelepciune care vine de sus, și când n-au nici o putere decât cea care vine de la Dumnezeu. Despărțirea de prietenia și spiritul lumii este necesară pentru noi, dacă vrem să fim uniți cu Domnul și să locuim cu El. Tăria, prosperitatea noastră, constă în legătura noastră cu Domnul, aleși și acceptați de El. Nu poate exista unire între lumină și întuneric. Dumnezeu intenționează ca poporul Său să fie un popor deosebit, despărțit de lume, și copiii Săi să fie exemple vii de sfințenie, pentru ca lumea să poată fi luminată, convinsă sau condamnată, după cum tratează lumina care le-a fost dată. Adevărul care le-a fost prezentat spre înțelegere, lumina care a strălucit asupra sufletului, va judeca și condamna dacă a fost neglijată sau părăsită.

În acest veac degenerat, eroarea și întunericul sunt mai degrabă preferate decât lumina și adevărul. Faptele multor preinși urmași ai lui Hristos nu vor suporta proba când vor fi examinați în lumina care strălucește acum asupra lor. Din cauza aceasta, mulți nu vin la lumină, pentru ca să nu li se facă cunoscut că faptele lor nu sunt făcute în Dumnezeu. Lumina descoperă, face cunoscut răul ascuns în întuneric. Oameni ai lumii și oameni care sunt slujitori ai lui Hristos pot, într-adevăr, să se asemene la înfățișarea exterioară; dar ei sunt slujitorii a doi stăpâni ale căror interese sunt categoric opuse. Lumea nu înțelege sau nu discerne deosebirea, deși între ele este o distanță imensă, o despărțire uriașă.

Hristos spune: „Nu sunteți din lume Eu v-am ales din lume.“ (**Ioan 15, 19**) Adevărații urmași ai lui Hristos nu se pot bucura de prietenia lumii și în același timp să aibă viața lor ascunsă în Hristos. Afecțiunile lor trebuie să fie retrase de la comorile pământești și

[690]

transferate la comoara cerească. Cât de greu a fost pentru tânărul care avea mari bogății să-și retragă afecțiunile de la comoara pământească, chiar cu făgăduința vieții veșnice în fața lui, ca răsplată pentru el!

Când nu este consacrat lui Dumnezeu tot ce avem și suntem, interesele egoiste închid ochii noștri față de importanța lucrării, și mijloacele pe care le cere Dumnezeu sunt reținute. Dar Cel care ne-a dat cu împrumut aceste mijloace pentru înaintarea cauzei Sale, adesea va retrage mâna Lui prosperă și, pe-o cale sau alta, va risipi mijloacele reținute astfel, deci vor fi pierdute atât pentru posesor, cât și pentru cauza lui Dumnezeu. Nu sunt păstrate pentru cauza Lui, iar Satana triumfă. Domnul dorește ca tu, frate O., să-ți cercetezi îndeaproape inima ta și să scoți din ea iubirea de lume. Mori față de eu și trăiește pentru Dumnezeu. Atunci vei face parte din acel număr de credincioși care vor fi lumina lumii.

[691] Mi-a fost arătat că nutrești păreri eronate cu privire la viitor, păreri care au iz de sentimente periculoase despre veacul viitor. Uneori tu discuți pe toate fețele aceste idei cu alții. Dar ele nu sunt în armonie cu organizația.

Tu nu faci o aplicare corectă a Scripturii. Când Isus Se ridică în Locul prea sfânt și Se dezbracă de îmbrăcămintea Sa de mijlocitor și Se îmbracă cu hainele răzbunării, în locul veșmintelor preoțești, lucrarea pentru păcătoși va fi încheiată. Atunci va veni și încheierea timpului când va ieși porunca: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe Cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.“ (*Apocalipsa 22, 11, 12*)

Dumnezeu a dat tuturor Cuvântul Său, să-l cerceteze, ca să poată afla calea vieții. Nimeni nu trebuie să se rătăcească, dacă vrea să se supună condițiilor mântuirii, stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu. Harul este acordat tuturor, ca toți să-și poată forma caractere pentru viața veșnică. Tuturor li se va da ocazia să se hotărască pentru viață sau pentru moarte. Oamenii vor fi judecați după măsura luminii date lor. Nimeni nu va fi răspunzător pentru întunericul și erorile lui, dacă nu i-a fost adusă această lumină. Aceștia nu au păcătuit prin neacceptarea a ceea ce nu le-a fost dat. Toți vor fi probați înaintea lui Isus să părăsească poziția Sa din Sfânta sfintelor. Harul se încheie

pentru toți atunci când este terminată mijlocirea pentru păcătoși și când sunt îmbrăcate veșmintele răzbunării.

Mulți nutresc părerea că harul este acordat și după ce Isus încheie lucrarea Sa, ca Mijlocitor din Sfânta sfintelor. Acesta nu este decât inducerea în eroare a lui Satana. Dumnezeu îi testează și-i pune la probă pe oameni, prin lumina pe care a binevoit să le-o dea, înainte de venirea lui Hristos. Atunci sunt formate caracterele pentru viață sau pentru moarte. Dar punerea la probă a celor care au ales să trăiască o viață de păcat și au neglijat mântuirea cea mare, care le-a fost oferită, se încheie când încetează slujirea lui Hristos, adică exact înainte de arătarea Sa pe norii cerului.

Celor care iubesc lumea, și mintea căroră este firească și vrăj- [692]
mașă cu Dumnezeu, le place să creadă că va fi acordat un timp de probă după arătarea lui Hristos pe norii cerului. Inima firească atât de potrivnică să se supună și să asculte, va fi înșelată cu această părere plăcută. Mulți vor rămâne într-o asigurare firească și-și vor continua răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, plăcându-le să creadă că atunci urmează să fie o perioadă pentru pocăință de păcat și o ocazie pentru ei de a accepta adevărul care acum este nepopular și se pune de-a curmezișul înclinației și dorințelor lor firești. Când n-au nimic de riscat, nimic de pierdut, prin a da ascultare lui Hristos și adevărului, atunci cred ei că vor folosi ocazia pentru mântuire.

În Scripturi, există unele lucruri care sunt greu de înțeles, și care, după vorbirea lui Petru, cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc spre pierzarea lor. Noi nu putem explica, în această viață, însemnăta-tea fiecărui pasaj din Scriptură; dar nu există puncte vitale de adevăr practic, care să fie învelit în mister. Când va veni timpul, în provi-dența lui Dumnezeu, ca lumea să fie pusă la probă privind adevărul pentru acel timp, minți vor fi inspirate prin Duhul Său, să cerceteze Scripturile, chiar cu post și rugăciuni, până când sunt descoperite verigă după verigă și unite într-un lanț perfect. Fiecare adevăr în legătură cu mântuirea sufletelor va fi făcut atât de clar, încât nimeni nu va fi nevoit să rățăcească sau să umble în întuneric.

Când am urmărit lanțul profetic, adevărul descoperit pentru tim-pul nostru a fost clar înțeles și explicat. Noi suntem răspunzători pentru privilegiile de care ne bucurăm și pentru lumina care strălu-cește pe calea noastră. Cei care au trăit în generațiile trecute au fost răspunzători doar pentru lumina care a fost îngăduit să strălucească

[693]

asupra lor. Minte lor a fost antrenată cu privire la diferite puncte din Scriptură care i-a pus la probă, dar ei n-au înțeles adevărurile pe care le înțelegem noi. Ei nu erau răspunzători pentru lumina pe care n-au avut-o. Ei aveau Biblia așa cum o avem și noi; dar timpul pentru desfășurarea adevărului special, în legătură cu încheierea scenelor istoriei acestui pământ, este în decursul ultimelor generații care vor trăi pe pământ.

Adevăruri speciale au fost potrivite condițiilor generațiilor, așa cum existau ele. Adevărul prezent, care este o punere la probă pentru această generație, n-a fost un test pentru oamenii generațiilor din trecutul îndepărtat. Dacă lumina care strălucește acum asupra noastră, cu privire la Sabatul poruncii a patra, ar fi fost dată generațiilor din trecut, Dumnezeu le-ar fi făcut răspunzătoare pentru acea lumină.

Când Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, Ioan a văzut, în vedenie sfântă, o grupă de oameni a căror atenție a fost reținută și care privea cu teamă respectuoasă spre chivot, care conținea Legea lui Dumnezeu. Testul special al poruncii a patra n-a venit până când a fost deschis Templul lui Dumnezeu din cer (*Apocalipsa 11, 19*).

Cei care au murit înainte de a fi arătată lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu și cerințele poruncii a patra nu au fost vinovați de păcatul călcării Sabatului zilei a șaptea. Înțelepciunea și îndurarea lui Dumnezeu de a da lumină și cunoștință la timpul potrivit, precum are poporul nevoie, este de nepătruns. Înainte de revenirea Lui pentru a judeca lumea cu dreptate, El va trimite o avertizare spre a le atrage atenția la neglijarea de către ei a poruncii a patra, ca să poată fi luminați și să se poată pocăi de călcarea Legii Sale, și să-și dovedească supunerea față de marele Dătător al Legii. El a luat măsuri, ca toți să poată fi fericiți și sfinți, dacă aleg astfel. Acestei generații i-a fost dată lumină suficientă, ca să putem afla datoriile și privilegiile noastre, și să ne bucurăm de adevărurile solemne și prețioase în simplitatea și puterea lor.

[694]

Noi suntem răspunzători numai de lumina care strălucește asupra noastră. Poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus sunt cele care ne pun pe noi la probă. Dacă suntem credincioși și ascultători, Dumnezeu va avea plăcere de noi și ne va binecuvânta, ca pe aleșii Săi, poporul cel deosebit. Când

abundă credință desăvârșită, iubire desăvârșită și ascultare, care lucrează în inima celor care sunt urmași ai lui Hristos, ei vor avea

o influență puternică. De la ei va emana lumină, care va împrăștiă în tinericul din jurul lor, curățind și ridicând pe toți cei care vin în sfera lor de influență, și care aduc la cunoștința adevărului pe toți cei care sunt dispuși să fie luminați și să urmeze pe smerita cale a ascultării.

Cei cu mintea firii pământești nu pot pricepe forța sacră a adevărului vital, de care depinde mântuirea lor, pentru că ei cultivă mândria inimii, iubirea de lume, plăcerea de comoditate, egoismul, lăcomia, invidia, gelozia, pofta trupească, ura și orice rău. Dacă ar birui acestea, ei ar putea fi părtași ai naturii divine. Mulți părăsesc adevărurile lămurite ale Cuvântului lui Dumnezeu și neglijează să urmeze lumina care strălucește clar pe calea lor; ei încearcă să se amestece în taine care nu sunt lămurit descoperite și fac presupuneri, stau de vorbă și discută în legătură cu probleme care nu li se cere să le înțeleagă, pentru că ele nu se referă în special la mântuirea lor. În felul acesta, au fost înșelați cu miile de Satana. Ei au neglijat credința și datoria prezentă, care sunt clare și ușor de înțeles de către toți cei care au puterea de a raționa; au stăruit asupra teoriilor și textelor îndoielnice pe care nu le pot pricepe, și au greșit în ceea ce privește credința; ei au o credință amestecată.

Dumnezeu dorește ca toți să facă o aplicație practică a adevărilor clare ale Cuvântului Său în legătură cu mântuirea omului. Dacă ei sunt împlinitori ai Cuvântului, care este clar și puternic în simplitatea lui, nu vor da greș în desăvârșirea caracterului creștin. Ei vor fi sfințiți prin adevăr, iar prin smerită ascultare de el, își vor asigura viața veșnică. Dumnezeu dorește credincioși care să fie nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta. Roadele lor vor dovedi autenticitatea credinței lor.

Frate O., vei fi subiect al ispitirilor lui Satana, dacă continui să nutrești părerile tale greșite. Credința ta va fi o credință amestecată și vei fi în primejdie să încurci mintea altora. Dumnezeu cere poporului Său să fie unit. Vederile tale deosebite se vor dovedi un rău pentru influența ta; și dacă vei continua să le cultivi și să le discuți, în final, ele te vor despărți de frații tăi. Dacă Dumnezeu are o lumină care este necesară pentru salvarea poporului Său, El le-o va da, așa cum a dat și alte adevăruri mari și importante. Tu trebuie să lași problema să se termine aici. Lasă ca Dumnezeu să lucreze în felul Lui spre a

aduce la îndeplinire scopurile Lui, la timpul și în felul Lui. Fie ca El să te întărească să umbli în lumină, după cum este El în lumină.

Responsabilitate pentru lumina primită

Mi-a fost arătat cazul fratelui P. Pentru un oarecare timp, el a luat poziția de oponent al adevărului. Păcatul lui n-a fost acela de a nu primi ceea ce a crezut sincer că este o eroare, ci acela de a nu fi cercetat cu sârguință, ca să câștige o cunoaștere despre ceea ce el se opunea. El a luat de bun faptul că adventiștii păzitori ai Sabatului, ca organizație, erau greșiți. Această părere era în armonie cu simțămintele lui și n-a văzut necesitatea de a o descoperi el însuși, prin cercetarea zeloasă a Scripturilor și cu rugăciune serioasă. Dacă ar fi urmat această cale, el ar fi putut să fie acum mult mai avansat față de poziția lui prezentă. El a fost prea încet spre a primi dovada și prea neglijent în cercetarea Scripturilor, spre a vedea dacă aceste lucruri erau așa. Pavel nu i-a considerat vrednici de guvernare pe aceia care s-au opus învățăturilor lui atâta timp cât au putut, până când au fost constrânși, prin dovadă copleșitoare, să se hotărască în favoarea învățăturii pe care a învățat-o el și pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Pavel și Sila au lucrat în sinagoga iudeilor din Tesalonic cu un oarecare succes; dar iudeii necredincioși au fost foarte nemulțumiți, au dat naștere la o tulburare și au făcut o mare răscoală împotriva lor. Acești apostoli devotați au fost obligați să părăsească Tesalonicul, în toiul nopții și s-au dus la Berea, unde au fost bine primiți. Spre lauda bereenilor, ei au vorbit astfel: „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată inima, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă, ce li se spunea, este așa. Mulți dintre ei au crezut.“ (**Faptele Apostolilor 17, 11.12**)

[696]

Fratele P. n-a reușit să vadă importanța vitală a problemei. El n-a simțit povara ce apăsa asupra lui, să cerceteze zelos, independent de oricare om, ca să afle ce este adevărul. El a făcut prea mare caz de prezbiterul P., și n-a simțit nevoia de a învăța de la Unul care este blând și smerit cu inima. El nu se lăsa să fie învățat, ci era încrezut. Mântuitorul nostru nu are cuvinte de laudă pentru cei care sunt cu inima înceată să creadă, în aceste zile de pe urmă, mai multe

decât a avut pentru îndoielnicul Toma, care s-a lăudat că el nu va crede, pe baza dovezii pe care ucenicii o repetau, și pe care ei o credeau, că Hristos a înviat cu adevărat și că li s-a arătat lor. Toma a spus: „Și de nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.“ (**Ioan 20, 25**). Hristos i-a dat lui Toma dovada pe care el declarase că trebuie să o aibă; dar i-a spus muștrător: „nu fii necredincios, ci credincios.“ (**Ioan 20, 27**). Toma s-a lăsat convins. Isus i-a spus: „Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.“ (**Ioan 20, 29**)

[697] Poziția fratelui P. l-a făcut un om slab. El a rămas astfel pentru un timp foarte îndelungat, fiind împotriva aproape a orice, în afară de Sabat. În același timp, el s-a întovărășit cu călcătorii poruncii, fiind încă revendicat de către adventiștii care erau în amarnică împotrivire față de Sabatul poruncii a patra. El nu era în situația de a-i ajuta, pentru că el însuși era într-o stare nedecisă.

Influența lui i-a întărit pe mulți în necredința lor. Cu tot ajutorul, dovada și încurajarea pe care le-a avut, poziția lui retrasă n-a plăcut Domnului, în timp ce ea a întărit mâinile celor ce se luptau împotriva lui Dumnezeu, prin împotrivirea lor față de adevăr.

Fratele P. ar putea fi acum un bărbat puternic, cu influență printre poporul lui Dumnezeu din Maine și stimat mult din iubire pentru lucrarea lui. Dar el înclină spre ideea că rămânerea lui în urmă este, mai degrabă, o virtute specială, decât un păcat de care trebuie să se pocăiască. El a întârziat în învățarea lecției pe care Dumnezeu a intenționat să i-o predea. El n-a fost un elev destoinic și n-a avut o creștere și o experiență în adevărul prezent, care l-ar fi calificat să poarte greutatea răspunderii pe care acum o putea purta, dacă ar fi folosit toată lumina care i-a fost dată. Mi-a fost arătat un timp în care fratele P. a început să facă un efort spre a se înfrâna și spre a-și stăpâni pofta de mâncare; atunci a putut să aibă răbdare mai ușor. El se lăsa ușor provocat, era furios, iritabil și cu spirit deprimat. Mâncarea și băutura lui aveau mult de-a face cu rămânerea lui în această stare. Pasiunile inferioare au câștigat stăpânire, predominând asupra puterilor superioare ale minții. Cumpătarea ar face mult pentru fratele P; și pentru sănătatea lui este necesară mai multă muncă și exercițiu fizic. Când a făcut eforturi să se stăpânească, a început să crească, dar în eforturile lui de a se îndrepta, el n-a primit acea

binecuvântare pe care ar fi primit-o, dacă ele ar fi început într-o perioadă mai timpurie.

În loc să se unească cu Hristos în adevăr, el s-a dat înapoi un timp prea îndelungat; el nu voia să avanseze și a stat direct în calea înaintării altora, împrăștiind astfel peste tot acest spirit. Influența lui stătea direct în calea progresului lucrării pe care Dumnezeu i-a trimis pe servii Lui s-o facă.

Ideile despre ordine și organizație ale fratelui P. sunt în directă opoziție cu planul de ordine al lui Dumnezeu. În cer, există ordine și aceasta trebuie imitată de către cei de pe pământ, care sunt moștenitori ai mântuirii. Cu cât oamenii ajung mai aproape de ordinea și aranjamentul din cer, cu atât mai aproape sunt aduși în acea stare acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, care-i va face supuși ai Împărăției cerești, și-i va face să corespundă pentru mutarea de pe pământ la cer, așa cum a fost și Enoh înainte de mutarea lui.

[698]

Fratele P. trebuie să fie înțelept. În organizarea lui, există o lipsă de ordine. El nu este în armonie cu acea raționalizare, cu acea grijă și precauție care sunt necesare pentru a păstra armonia și unitatea în acțiune. Experiența și educația lui în lucrurile religioase din anii trecuți au fost o mare pagubă pentru iubiții lui copii și mai ales pentru poporul lui Dumnezeu. Obligațiile pe care le-a pus cerul asupra unui tată, și mai ales asupra unui pastor, el nu le-a înțeles. Un bărbat care nu are decât un slab simțământ al responsabilității lui ca tată, spre a încuraja și a aplica ordinea, disciplina și ascultarea, nu va reuși ca pastor și ca păstor al turmei. Aceeași lipsă care caracterizează conducerea lui de acasă, din familia sa, se va vedea public în biserica lui Dumnezeu. Greșelile vor fi necorectate, din cauza rezultatelor neplăcute, care însoțesc dojana și apelul serios.

În familia fratelui P. este nevoie de o reformă mare. Dumnezeu nu este mulțumit cu actuala stare de dezordine a lor, în care fiecare are propria lui cale și urmează propriul lui curs în acțiuni. Această stare de fapt din familia lui este menită să-i contracareze influența peste tot unde este cunoscut. Ea mai are efectul de a-i descuraja și pe cei care doresc să-l ajute în sprijinirea familiei lui. Lipsa aceasta este un rău pentru cauză. Fratele P. nu-și stăpânește copiii. Dumnezeu nu este mulțumit cu umblările lor dezordonate, furtunoase și cu comportamentul lor nedelicat. Toate acestea sunt rezultatul și nenorocirea care urmează libertății greșit înțelese, pe care adventișii

[699]

pretind că este privilegiul lor binecuvântat de a se bucura de ea. Fratele și sora P. au dorit mântuirea copiilor lor, dar eu am văzut că Dumnezeu nu va face o minune spre convertirea lor atâta timp cât erau îndatoriri care apăsau asupra părinților, pe care ei le simțeau doar în mică măsură. Dumnezeu a lăsat acestor părinți o lucrare de făcut pe care ei i-au remis-o Lui, ca s-o facă El pentru ei. Când fratele și sora P. vor simți povara pe care ar trebui să o simtă pentru copiii lor, ei își vor uni eforturile pentru a stabili ordinea, disciplina și restricția deplină în familia lor.

Frate P., tu ai fost delăsător în a purta sarcinile pe care ar trebui să le poarte fiecare tată în familia lui; și, ca rezultat, sarcina care a fost lăsată pentru mamă s-o poarte a fost foarte grea. Tu erai foarte dispus să te ferești de grijă și sarcini atât în cămin, cât și în afara lui. Când, în temere de Dumnezeu, cu solemnitatea gândului la perspectiva judecății, îți asumi în mod hotărât sarcina pe care cerul a intenționat ca tu să o porți, și când ai făcut tot ce puteai face din partea ta, atunci te poți ruga în armonie cu Duhul, și cu credință, ca Dumnezeu să facă lucrarea pentru copiii tăi, care este peste puterea omului s-o aducă la îndeplinire.

[700]

Fratele P. n-a practicat o judicioasă folosire a banilor. Judecata înțeleaptă nu l-a influențat atât de mult cât l-au influențat glasul și dorințele copiilor lui. El n-a prețuit cum ar fi trebuit banii, pe care să-i cheltuiască înțelept pentru articolele cele mai necesare, pentru acele lucruri pe care trebuia să le aibă pentru confort și sănătate. În privința aceasta, toată familia trebuie să se îndrepte. În familie, sunt necesare multe lucruri pentru comoditate și confort. Lipsa de apreciere a ordinii și a sistemului de a aranja problemele familiei duce la tendința de nimicire și produce un mare dezavantaj. Fiecare membru al familiei trebuie să înțeleagă că asupra lui apasă o responsabilitate individuală, de a-și face partea lui spre a mări confortul, ordinea și principialitatea familiei. Nu trebuie ca unul să lucreze împotriva celuilalt. Toți trebuie să se angajeze uniți în lucrarea cea bună, de a se încuraja unul pe altul; ei trebuie să exercite delicatețe, toleranță, răbdare, să vorbească pe un ton scăzut, calm, evitând dezordinea, și fiecare să facă tot posibilul spre a ușura sarcinile mamei. Lucrurile nu mai trebuie să fie lăsate nefăcute, sustrăgându-se toți de la datorie, și lăsând ca alții să facă ceea ce pot și ar trebui să facă ei. Lucrurile acestea pot părea neînsemnate; dar când toate sunt puse

laolaltă, pot da naștere unei mari dezordini, aducând nemulțumire lui Dumnezeu. Ceea ce otrăvește fericirea vieții sunt lucrurile mici, cele neînsemnate. O îndeplinire credincioasă a lucrurilor mici alcătuiește suma fericirii de realizat în această viață. Cel care este credincios în cele mici este credincios și în cele mari. Cel care este necredincios în problemele mici va fi necredincios și în problemele mai mari. Fiecare membru al familiei trebuie să-și înțeleagă exact partea care se așteaptă să fie realizată de el împreună cu ceilalți. Toți, de la copilul de șase ani și mai mare, trebuie să înțeleagă că li se cere să poarte partea lor de poveri în viață.

Pentru acești copii, sunt lecții importante de învățat și este mai bine pentru ei să le învețe acum decât mai târziu. Dumnezeu va lucra pentru acești iubiți copii, în unire cu eforturile înțelept dirijate ale părinților lor, și îi va aduce să devină învățăcei în școala lui Hristos. Isus ar dori ca acești copiii să fie separați de poftele lumii, să părăsească plăcerile păcatului și să aleagă calea umilei ascultări. Dacă acum ar lua seama la invitația plină de milă, dacă Îl vor accepta pe Isus ca Mântuitor al lor și vor continua să-L cunoască pe Domnul, El îi va curăți de păcatele lor și le va face parte de har și putere.

Iubite frate P., lecțiile pe care le-ai învățat în mijlocul influențelor tulburătoare, care au existat în Maine au fost extrem de păgubitoare pentru familia ta. Tu n-ai fost atât de precaut în conversația ta, cum îți cerea Dumnezeu să fii. Tu n-ai stăruit asupra adevărului în familia ta, învățând silitor pe copiii tăi principiile și poruncile lui Dumnezeu, la scolare și la culcare, la plecare și la venire. Tu n-ai apreciat lucrarea ta, ca tată și ca pastor.

[701]

Tu nu ți-ai îndeplinit zelos sarcina față de copiii tăi. N-ai consacrat timp suficient pentru rugăciunea în familie, și n-ai căutat prezența întregii familii. Sensul cuvântului „husband“ este house-band (grupul casei, n.n.). Toți membrii familiei se concentrează în tatăl. El este legislatorul, care ilustrează prin propria lui purtare bărbătească virtuțile serioase, energia, integritatea, cinstea, răbdarea, curajul, hărnicia și folosul practic. Într-un anumit sens, tatăl este preotul familiei, care pune pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară. Soția și copiii trebuie să fie încurajați să se unească cu această jertfă și să se angajeze într-o cântare de laudă. Dimineața și seara, tatăl, ca preot al familiei, trebuie să mărturisească lui Dumnezeu păcatele de peste zi ale lui și ale copiilor lui. Trebuie mărturisite

acele păcate care sunt cunoscute de el, cât și cele ascunse, de care are cunoștință numai ochiul lui Dumnezeu. Această regulă în acțiune, adusă la îndeplinire cu zel de tatăl, când este prezent, sau de mamă, în lipsa lui, va avea ca rezultat binecuvântări pentru familie.

Motivul pentru care tineretul actualei generații nu mai este înclinat spre religie este faptul că educația lor este defectuoasă. Iubirea adevărată nu este exercitată față de copii, când li se îngăduie patimi păcătoase sau când neascultarea de regulile voastre este îngăduită să treacă nepedepsită. Când rămurica este îndoită, copacul se înclină. Ție îți place prea mult comoditatea. Nu ești destul de sârguincios. Este nevoie de un efort continuu, de o veghere permanentă, de rugăciune serioasă și fierbinte. Păstrează-ți mintea într-o continuă rugăciune, înălțată spre Dumnezeu; nu fi leneș la treabă, ci înflăcărat în spirit, slujind Domnului.

[702] În familia ta, n-ai reușit să păstrezi sfințenia Sabatului, să-i înveți pe copiii tăi sfințirea lui și să imprimi asupra lor importanța păzirii lui, conform poruncii. Sensibilitățile tale nu sunt clare și gata să discearnă nivelul înalt la care trebuie să ajungem, ca să fim păzitori ai poruncii. Dar Dumnezeu te va ajuta în eforturile tale, dacă te apuci serios de lucru. Tu trebuie să ai un control desăvârșit asupra ta însuși; vei avea un succes mai bun asupra copiilor când sunt nesupuși. Este o importantă lucrare înaintea ta, ca să poți repara neglijențele trecutului, dar nu-ți este cerut să o îndeplinești în propria ta putere. Îngerii slujitori te vor ajuta la aceasta. Nu renunța la lucrarea aceasta și nici nu lepăda povara, ci apucă-te serios de ea, cu o hotărâtă voință de a repara îndelungata ta neglijență. Trebuie să ai vederi mai înalte despre pretențiile lui Dumnezeu asupra ta cu privire la ziua Lui cea sfântă. Tot ceea ce poate fi făcut în cele șase zile, care ți-au fost date de Dumnezeu trebuie să fie făcut. Tu nu trebuie să-L jefuiești pe Dumnezeu de nici un ceas al timpului sfânt. Mari binecuvântări sunt făgăduite celor care prețuiesc mult Sabatul și îndeplinesc obligațiile ce le revin cu privire la păzirea lui: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să-L sfințești pe Domnul, slăvind-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri

de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.“ (*Isaia 58, 13.14*)

Atunci când începe Sabatul, trebuie să punem pază asupra noastră, asupra faptelor noastre și a cuvintelor noastre, ca să nu-L jefuim pe Dumnezeu prin însușirea, pentru propriul nostru interes, a timpului care este în întregime al Lui. Noi înșine și copiii noștri nu trebuie să facem nici un fel de muncă pentru supraviețuirea noastră sau orice ar fi putut fi făcut în cele șase zile de lucru. Vineri este ziua dedicată pregătirii. În această zi, timpul poate fi dedicat pregătirilor necesare pentru Sabat, dar și gândurilor și discuțiilor despre el. Nimic din ceea ce în fața cerului va fi privit ca o călcare a sfântului Sabat nu trebuie spus sau făcut în Sabat. Dumnezeu ne cere să ne abținem de la munca fizică în Sabat, iar mintea să ne fie instruită să stăruie asupra subiectelor sacre. Porunca a patra este efectiv călcată prin discuții despre lucrurile lumești sau prin conversație ușoară și lipsită de importanță. Vorbind despre orice sau despre tot ce ne trece prin minte înseamnă a ne deda la flecării. Fiecare abatere de la ceea ce este drept ne duce în robie și la condamnare.

[703]

Frate P., tu trebuie să te instruiști ca să discerne sfințenia Sabatului poruncii a patra și să muncești ca să ridici standardul în familia ta, precum și acolo unde l-ai coborât prin propriul tău exemplu, în poporul lui Dumnezeu. Tu trebuie să contracarezi influența pe care ai lăsat-o în această privință, prin schimbarea cuvintelor și acțiunilor tale. Adesea, tu n-ai reușit să-ți „aduci aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești“ (*Exodul 20, 8*); ai uitat adesea și ai vorbit propriile tale cuvinte în ziua sfințită a lui Dumnezeu. Tu nu te-ai păzit, și în Sabat te-ai unit în conversație despre subiectele obișnuite ale zilei, cum sunt: câștigurile și pierderile, recoltele, rezervele și proviziile. Prin aceasta, exemplul tău îți vatămă influența. Trebuie să faci o reformă.

Aceia care nu sunt pe deplin convertiți la adevăr lasă adesea ca mintea lor să alerge liberă la afaceri lumești și, cu toate că pot să se odihnească de munca fizică în Sabat, limba lor exprimă ceea ce este în mintea lor; din cauza aceasta, au loc aceste discuții despre vite, recolte, pierderi și câștiguri. Toate acestea constituie o călcare de Sabat. Dacă mintea aleargă după treburile lumești, limba va descoperi acest lucru; pentru că din prisosul inimii vorbește gura.

În această privință, mai ales exemplul pastorilor trebuie să fie evident.

[704]

În Sabat, ei trebuie, în mod conștiincios, să se limiteze la conversațiile privind subiectele religioase — adevărul prezent, datorია actuală, temerile și speranțele creștine, încercările, conflictele și suferințele; în final, biruința și răsplata urmează a fi primite.

Slujitorii lui Hristos trebuie să stea ca o muștrare pentru cei care nu-și aduc aminte de Sabat, ca să îl sfințească. Ei trebuie ca, amabil și în mod solemn, să-i muștre pe cei care se angajează în conversație lumească în Sabat și, în același timp, să pretindă ca ei să fie păzitori ai Sabatului. Ei trebuie să încurajeze consacrarea în ziua Sa cea sfântă.

Nimeni să nu se simtă liber să petreacă timpul sacru într-un fel nefolositor. Este neplăcut pentru Dumnezeu ca păzitorii Sabatului să doarmă mult în timpul Sabatului. Făcând așa, ei necinstesc pe Creatorul lor și, prin exemplul lor, declară că cele șase zile sunt prea prețioase pentru ca ei să le petreacă odihnindu-se. Ei trebuie să facă bani, chiar dacă acest lucru îl realizează, lipsindu-se pe ei înșiși de somnul necesar, pe care îl completează dormind în timpul cel sfânt. Apoi, ei se scuză spunând: „Sabatul a fost dat ca zi de odihnă. Eu nu vreau să mă lipsesc de odihnă, pentru că am nevoie de odihnă“. Aceștia folosesc rău ziua cea sfântă. Ei trebuie ca, în mod special, să trezească și celorlalți membri ai familiei dorința de a merge la casa de rugăciune. Trebuie să-și consacre timpul și energia exercițiilor spirituale, astfel ca influența divină, care planează asupra Sabatului, să-i poată însoți în tot timpul săptămânii. Dintre toate zilele săptămânii, nici una nu este atât de favorabilă pentru cugetare și simțăminte devoționale ca Sabatul.

[705] Mi-a fost prezentat tot cerul, ca privind și supraveghindu-i în Sabat pe cei care recunosc cerințele poruncii a patra și păzesc Sabatul. Îngerii își arătau interesul și marele respect pentru această instituție divină. Pe cei care L-au sfințit pe Domnul Dumnezeu în inimile lor, printr-o strictă dispoziție sufletească devoțională, și care au căutat să folosească prilejul orelor sacre, păzind Sabatul cât au putut de bine, spre a-L cinsti pe Dumnezeu, numind Sabatul o desfătare — pe aceștia, îngerii i-au binecuvântat în mod special, cu lumină și sănătate și le-a fost dată o putere deosebită. Dar, pe de altă parte, îngerii i-au părăsit pe cei care nu au apreciat sfințenia zilei sacre a lui Dumnezeu și au îndepărtat de la ei lumina și puterea lor. I-am

văzut umbriți de un nor, descurajați și adesea triști. Ei simțeau lipsa Duhului lui Dumnezeu.

Iubite frate P., tu trebuie să fii tot timpul prudent în conversația ta. Nu te-a chemat oare Dumnezeu să fii un reprezentant al lui Hristos pe pământ și să ceri stăruitor păcătoșilor să se împace cu Dumnezeu? Aceasta este o lucrare solemnă și înaltă. Atunci când a încetat predica de la amvon, lucrarea abia a început. Tu nu ești scutit de răspunderi chiar când nu te afli la adunare, și trebuie să-ți menții consacrarea față de lucrarea de câștigare de suflete. Trebuie să fii o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii. Comoditatea nu trebuie să fie luată în considerare. Nu trebuie să te gândești la plăceri. Subiectul cel mai important este câștigarea de suflete. Aceasta este lucrarea la care este chemat slujitorul Evangheliei lui Hristos. El trebuie să continue faptele bune și în afara adunării, să-și împodobească mărturisirea cu conversația lui evlavioasă și cu o comportare a-tentă. Adesea, după ce lucrarea ta de la amvon s-a terminat și ieși loc împreună cu o grupă la gura sobei, prin conversația ta neconsacrata, ai subliniat eforturile tale de la amvon. Trebuie să trăiești ceea ce predici ca datorie pentru alții, și să ieși asupra ta, cum n-ai mai făcut-o niciodată până acum, povara lucrării și greutatea răspunderii care apasă asupra fiecărui slujitor al lui Hristos. Confirmă lucrarea făcută la amvon, împlinind-o printr-un efort personal. Angajează-te în conversație chibzuită, privind adevărul prezent, stabilind, în mod obiectiv, starea [706] de spirit a celor prezenți, și, în temere de Dumnezeu, fă o aplicare practică a adevărului important la cazurile celor cu care ești asociat. Tu n-ai reușit să fii stăruitor la timp, să mustri, să cerți și să îndemni cu toată îndelunga răbdare și învățătură.

Ca străjer pe zidurile Sionului, este nevoie de o veghere continuă. Vigilența ta nu trebuie să slăbească. Fă-ți educația, ca să poți fi în stare să prezinți interes familiilor chiar și când te afli la gura sobei. În direcția aceasta, tu poți face mai mult decât numai prin lucrarea ta de la amvon. Veghează asupra sufletelor, ca unul care trebuie să dea socoteală. Nu da ocazie celor necredincioși să te învinuiască de neglijență în această datorie a ta, prin nepăsarea de a apela la ei în mod personal. Vorbește-le precis și roagă-i să accepte adevărul. „În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de moarte spre moarte; pentru

aceaia, o mireasmă de viață spre viață.“ (**2 Corinteni 2, 15.16**). Când apostolul vede importanța lucrării și greutatea răspunderii care apasă asupra pastorului, el exclamă: „Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri? Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.“ (**2 Corinteni 2, 16.17**)

Cei care strică Cuvântul, transmițând grâu și pleavă sau orice, ca ei să poată crede Evanghelia, în timp ce se opun poruncilor lui Dumnezeu, nu pot aprecia simțămintele apostolului când el a tremurat sub greutatea lucrării solemne și a răspunderii lui ca slujitor al Domnului, având destinul sufletelor pentru care a murit Hristos, care apăsa asupra lui. În aprecierea celor care s-au făcut singuri slujitori, se va lua doar puțin din model spre a face tot ce trebuie ca să fie slujitor. Dar apostolul pune mare preț pe calificarea necesară pentru a deveni pastor.

[707] Comportamentul unui pastor în timp ce se află la amvon trebuie să fie înțelept și nu nepăsător. El nu trebuie să fie neglijent în ce privește atitudinea sa. Trebuie să posede ordine și curăție în sensul cel mai înalt. Dumnezeu cere acest lucru de la cel care acceptă o lucrare de o așa răspundere, aceea de a primi cuvinte din gura Lui și de a le spune poporului, avertizând și muștrând, corectând și mângâind, după cum poate cere cazul. Reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ trebuie să fie în zilnică comuniune cu El. Cuvintele lor trebuie să fie alese, vorbirea lor sănătoasă. Cuvintele la întâmplare, adesea folosite de slujitorii care nu predică cu sinceritate Evanghelia, trebuie să fie lăsate la o parte pentru totdeauna.

Mi-a fost arătat, frate P., că, din fire, tu ai fost iritabil, ușor de provocat și că îți lipsea răbdarea și toleranța. Dacă procedul tău era pus la îndoială sau dacă erai îndemnat să iei poziție pentru adevăr, tu ai socotit că este prea mult, că n-ai să fii grăbit. Tu nu aveai să te grăbești, pentru că alții doreau acest lucru. Aveai ritmul tău. Dacă ascultătorii tăi ar fi mers pe aceeași cale, aveai să-i socotești vrednici de muștrare. Dacă toți ar face cum ai făcut tu, poporul lui Dumnezeu ar cere un mileniu întreg, ca să facă pregătirile necesare pentru judecată. Dumnezeu a suportat îndurător creșterea ta înceată; dar nu este potrivit ca alții să urmeze exemplul tău, pentru că tu ești acum slab și deficient, când ai putea fi tare și bine calificat pentru lucrare.

Fratele R. a putut face prea puțin pentru tine. Străduințele lui au fost direcționate neînțelept. El a greșit, mai ales, atunci când s-a interesat de cei despre care a crezut că trebuie să devină învățători. Dacă nu s-ar fi interesat de cazul unui pastor din Maine și ar fi lucrat în câmpuri noi, unde nu erau adventiști, mulți ar fi cunoscut adevărul. Fratele S. a avansat încet și a ajuns la o poziție mai plăcută lui Dumnezeu, în ceea ce privește răbdarea, toleranța și suportarea; și totuși, mai este încă o mare lucrare de făcut pentru el, mai înainte ca să poată avea o slujire cu succes în cauza și înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Fratele R. s-a interesat serios de cazul tău, dar tu ai refuzat să fi
ajutat de el. Ți-au fost consacrate timp și putere; și lucrurile au fost
potrivite pentru beneficiul tău special spre a îndepărta prejudecata și
spre a te ajuta să accepți adevărul, până ce indolența și necredința
ta au epuizat răbdarea fratelui R. Atunci caracterul străduințelor lui
s-a schimbat, iar el te-a forțat să ajungi la o hotărâre și să mergi
după lumina și dovezile primite. Acest efort serios din partea lui
l-ai considerat forțat și apăsător. Astfel că temperamentul tău în-
căpățânat a fost dat pe față; te-ai împotrivit acestui tratament și ai
respins eforturile făcute de el, ca să te ajute. Aici ți-ai făcut și ție
rău, descurajându-l pe fratele R. și nemulțumindu-l pe Dumnezeu.
Simțămintele tale față de fratele R. nu erau creștinești. Tu te-ai
mândrit cu împotrivirea față de eforturile lui, făcute în favoarea ta.
Dumnezeu a binecuvântat străduințele fratelui R., care a făcut să se
nască o grupă în statul Maine. Munca aceasta a fost grea și obosi-
toare, și ți-ai făcut partea ca să fie astfel. Tu nu ți-ai dat seama cât de
grea făceai să fie lucrarea pentru cei pe care i-a trimis Dumnezeu să
prezinte oamenilor adevărul. Ei și-au epuizat energia spre a aduce
oameni până la punctul hotărârii cu privire la adevăr, în timp ce tu
și alți pastori le-ai stat în cale. Dumnezeu lucra prin slujitorii Săi,
ca să-i atragă la adevăr, iar Satana lucra prin tine și alți pastori, ca
să descurajeze și să contracareze lucrarea lor. Tocmai bărbații care
mărturiseau a fi străjeri, și care, dacă s-ar fi încadrat în planul lui
Dumnezeu, ar fi fost primii care să primească cuvântul de avertizare
și să-l prezinte poporului, erau printre ultimii care să accepte adevărul.
Poporul se afla înaintea învățătorilor lui. Ei au primit avertizarea
chiar înaintea străjerilor, pentru că străjerii au fost necredincioși și
dormeau în posturile lor.

[708]

[709]

Frate P., ar fi trebuit să ai simțăminte de simpatie frățească și de iubire pentru fratele R., pentru că el merită aceasta mai degrabă decât un cuvânt de critică. Ar trebui să critici aspru propria ta umblare, pentru că ai fost găsit luptând împotriva lui Dumnezeu. Dar tu te-ai amuzat și i-ai amuzat și pe alții pe socoteala fratelui R., povestind despre eforturile lui pentru tine și despre opoziția ta față de lucrarea lui, bucurându-te din toată inima pentru aceasta.

Fiecărui slujitor al lui Hristos îi stă bine să folosească o vorbire sănătoasă, care să nu poată fi condamnată. Mi s-a arătat că o lucrare solemnă trebuie adusă la îndeplinire pentru slujitorii lui Hristos. Aceasta nu poate fi făcută fără efort din partea lor. Ei trebuie să simtă că au o lucrare de făcut în propriile lor cazuri, pe care nimeni n-o poate face pentru ei. Ei trebuie să caute să câștige calificările necesare pentru a fi în stare să devină slujitori ai lui Hristos, pentru că în ziua lui Dumnezeu să poată fi absolviți de sângele sufletelor, făcându-și datoria în temere de Dumnezeu. Ca răsplată a lor, subpăstorii vor auzi din partea marelui Păstor: „Bine, rob bun și credincios.“ (*Matei 25, 23*). Apoi, El va pune coroana slavei pe capul lor și îi va invita să intre în bucuria Domnului lor. Ce înseamnă această bucurie? Ea înseamnă a privi, împreună cu Hristos, la sfinții răscumparați, revăzând împreună cu El străduințele lor pentru suflete, lepădarea de sine și jertfirea de sine, renunțarea lor la comoditate, la câștig lumesc și la fiecare atracție pământească, și alegând rușinea, suferința, înjosirea, oboseala muncii și chinul sufletesc, când oamenii aveau să se opună planului lui Dumnezeu împotriva propriilor lor suflete; este amintită disciplinarea sufletelor lor înaintea lui Dumnezeu, plânsul lor între pridvor și altar, și ajungerea lor ca privesc pentru lume, îngeri și oameni. Toate acestea sunt atunci terminate și sunt văzute roadele muncii lor; suflete sunt salvate prin eforturile lor în Hristos. Pastorii care au fost conlucrători cu Hristos intră în bucuria Domnului lor și sunt mulțumiți.

[710]

„Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru că nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva

păcatului.“ (**Evrei 12, 2-4**). Pastorii Îl uită prea repede pe Autorul mântuirii lor. Ei cred că îndură mult, când au de purtat și suferă doar puțin. Dumnezeu vrea să lucreze pentru pastori, dacă ei vor să-L lase să lucreze pentru ei. Dar dacă ei socotesc că stau bine în toate privințele și n-au nevoie de o convertire completă, dacă nu vor să se vadă pe ei înșiși și nu se ridică la măsurătoarea lui Dumnezeu, El se va lipsi de lucrarea lor.

Dumnezeu cere ca pastorii să se ridice până la Model, să se dovedească ca fiind aprobați de Dumnezeu, să fie muncitori care n-au de ce să le fie rușine. Dacă refuză această disciplină strictă, Dumnezeu îi va scuti de angajament și va alege bărbați care nu se vor odihni până nu vor fi complet înzestrați pentru orice lucrare bună. Inima noastră este din fire păcătoasă și leneșă în slujba lui Hristos; de aceea trebuie să fim continuu de veghe, altfel nu vom reuși să îndurăm asprimea ca buni ostași ai lui Hristos; și nu vom simți nevoia să dăm lovituri viguroase împotriva păcatelor care ne asaltează, ci vom fi gata să cedăm sugestiilor lui Satana și să înălțăm mai degrabă un steag al nostru decât să acceptăm steagul pe care l-a înălțat Dumnezeu pentru noi.

Am văzut că pastorii păzitori ai Sabatului, din Maine, n-au ajuns să devină cercetători ai Bibliei. Ei n-au simțit nevoia să studieze cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei înșiși, ca să poată fi cu totul destoinici pentru orice lucrare bună; și n-au simțit nici necesitatea de a-i îndemna pe ascultătorii lor la o atentă cercetarea a Scripturilor. Dacă n-ar fi fost un pastor adventist de ziua a șaptea în Maine, care să se opună planului lui Dumnezeu, tot ceea ce s-a adus la îndeplinire putea fi făcut cu jumătate de efort decât a fost făcut, iar oamenii ar fi putut fi scoși din starea lor de tulburare și confuzie, aduși la rânduială, ca să fie acum destul de tari spre a se împotrivi influenței ostile.

[711]

Many places which have not yet been entered might have been visited and successful labor bestowed, which would have brought many to a knowledge of the truth.

O mare parte din lucrarea care a fost făcută în Maine a fost pentru pastorii adventiști de ziua a șaptea spre a-i aduce la poziția cea corectă. A fost nevoie de o muncă grea pentru a contracara influența exercitată în timpul opunerii față de planul lui Dumnezeu împotriva propriilor lor suflete și a așezării ei în calea păcătoșilor. Ei

înșiși n-aveau să intre, și pe cei care voiau să intre, i-au împiedicat prin învățătură și exemplu. S-a făcut o greșală prin intrarea în câmpuri unde sunt adventiști care, în general, nu simt nevoia să fie ajutați, ci cred că ei înșiși sunt într-o stare bună și în măsură să-i învețe pe alții. Lucrători sunt puțini, iar puterea lor trebuie cheltuită pentru cel mai mare avantaj posibil. Mult mai mult se poate face în statul Maine; în general, acolo unde nu există nici un adventist. Trebuie să se intre în câmpuri noi, iar timpul care a fost folosit până acum în muncă obositoare, pentru adventiștii care n-au nici o dorință să învețe, trebuie să fie devotat pentru aceste câmpuri noi, să se iasă la drumuri noi și la garduri și să se lucreze pentru convertirea necredincioșilor. Dacă adventiștii vin să asculte, lăsați-i să vină. Lăsați calea deschisă pentru ei, dacă aleg.

Date ale primei publicări

Toate „Mărturiile pentru Comunitate“ din acest volum au fost publicate pentru prima dată în Battle Creek, apărând în următorii ani: Nr.15 — 1868; Nr.16 — 1868; Nr.17 — 1869; Nr.18 — 1870; [712] Nr.19 — 1870; Nr.20 — 1871.

Apendice

Pagina 400 — Îndemnului din mărturia personală, adresată fratelui și sorei E., că „ouăle n-ar trebui puse pe masa voastră“, unii i-au făcut o aplicație generală. Că aceasta n-a fost intenționat, ca învățătură generală pentru familii, în împrejurări normale, este lămurit nu numai prin poziția declarației însăși, ci și prin cel puțin de trei exprimări specifice, ale sorei Ellen G. White, care vor corecta orice aplicație greșită a acestei mărturii personale. Acestea se găsesc în Mărturii pentru Comunitate 7, pag. 135, în original (1902), Divina Vindecare, pag. 320, în original (1905) și Mărturii pentru Comunitate 9, pag.162, în original (1909). Cităm ultimele două declarații:

„Este adevărat că persoanele voluptuoase și în care pasiunile senzuale sunt puternice trebuie să evite folosirea hranei excitante. Mai ales în familii în care copiii care sunt dedați obiceiurilor senzuale, ouăle nu trebuie să fie folosite.“ — (The Ministry of Healing, pag.320, în original).

„Deși au fost date avertizări cu privire la pericolele îmbolnăvirii prin unt și prin reaua și libera folosire a ouălor de către copiii mici, totuși n-ar trebui să considerăm o încălcare a principiului folosirii ouălor de la găinile care sunt bine îngrijite și potrivit hrănite. Ouăle conțin proprietăți care sunt factori vindecători în contracararea anumitor otrăvuri.“ — (Mărturii pentru Comunitate, vol.9, pag.162, în original).